

The Department of Public Instruction, Bombay

ANU-BHĀSHYA

OF

VALLABHĀCHĀRYA

EDITED

WITH A NEW COMMENTARY, THE BĀLBODHINĪ,

BY

PANDIT SHRIDHAR TRYAMBAK PĀTHAK,

Shāstri, Deccan College, Poona.

PART I TEXT

First Edition : 1000 Copies.

1921.

Price Three Rupees and Four Annas.

शब्दबलविचारेण मयटो विकारार्थत्वं निवारितम् । अर्थबल-
विचारेणापि निराकारोति ।

तद्धेतुव्यपदेशाच्च ॥११११३॥

हेतुत्वेन व्यपदेशो हेतुव्यपदेशः । तस्य हेतुव्यपदेशस्तद्धेतुव्यप-
५ देशस्तस्मात् । एष ह्येवानन्दयाति । आनन्दयतीत्यर्थः । सर्वस्यापि
विकारभूतस्यानन्दस्यायमेवानन्दमयः कारणं यथा विकृतस्य जगतः
कारणं ब्रह्माविकृतं सच्चिद्रूपमेवमेवानन्दमयोपि कारणत्वादविकृतोन्यथा
तद्वाक्यं व्यर्थमेव स्यात् । तस्मान्नानन्दमयो विकारार्थः । चकारः समु-
च्चयं वदन् सूत्रद्वयेनैकोर्थो मध्ये प्रतिपादित इत्याह ॥१११३॥

१० ननु किमिति निर्बन्धेन सूत्रत्रयेणैवं वर्ण्यते । अत्रमयादिवदु-
पासनापरत्वेनापि श्रुत्युपपत्तेः । पक्षपृच्छादित्वेन मोदप्रमोदादीनामुक्त-
त्वाच्च । तस्माद्ब्रह्मत्वेन साधितमपि आवश्यकोपपत्त्यभावाच्च ब्रह्मपरत्व-
मिति प्रामेयिधीयते ।

मान्त्रवर्णिकमेव च गम्यते ॥ ११११४ ॥

१५ सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म । यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन् ।
सोश्नुते सर्वान्कामान्सह । ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २।१) इति मन्त्रः ।
मन्त्रेणाभिधया वृत्त्या प्रतिपाद्यं मान्त्रवर्णिकं तदुपपादनग्रन्थे तदेव मुख्य-
तया ज्ञायते । तत्र यदुद्दिष्टं तदेव मुख्यतया ज्ञातव्यम् । उपपादनीयं च
संदिग्धम् । तत्र ब्रह्मणा विपश्चितेति संदिग्धं सर्वज्ञं तस्य हि फलत्वं
२० वाक्ये नोपपाद्यते । फलं तु सर्वैः स्तुत आनन्दः । अभ्यासात्स्तुतत्वमित्य-
वोचाम । शिरःपाण्यादिकं तु स्तुत्यर्थमेव । पुरुषविधत्वाय । लोके ह्यन्तर्भूतं
बहिर्वेष्टितं च तदाकारं भवति ।

जीवोत्र मुख्यः । कर्तृत्वेन व्यपदेशात् । स च वस्तुतो हंस-
रूपः । पुरुषाधिकारकं हि शास्त्रम् । तेन पुरुषशरीरे तदाकारः सर्व
२५ फलं प्राप्नोति । अतः पुरुषं हंसरूपेणानुवर्णयति । पञ्चस्वपि शारीर आत्मा

Registered for copyright under the Government of Ind
Act XXV of 1867

PRINTED BY ANANT VINAYAK PATVARDHAN AT THE
ANANTHURDAS PRESS, BOMBAY CITY

AND

PUBLISHED BY THE GOVERNMENT CENTRAL PRESS, BOMBA

॥ श्रीः ॥

श्रीमद्रत्नभाचार्यप्रणीतं
श्रीमदणुभाष्यम् ।

पाठकोपाह्वश्रीधरशर्मविरचितया
बालवोधिन्याख्यटीकया समेतम् ।

तच्च

मुम्बापुरस्थराजकीयग्रन्थशालाधिकारिणा प्रकाशितम् ।

शके १८४३

ख्रिस्ताब्दे १९२१

प्रथमयमकृतमितिः

मूल्यं सपादं रूप्यकत्रयम्

अथ सर्वप्रकाशः स्यात्प्रकाशः ।

अथ धन्यः 'अनन्य विनायक परवचन' इत्यनेन परवचनने आर्यभूषणा
सम्बन्धितं मद्रितः 'गवर्तमान मन्त्रालय' इत्यनेन च
मानसामानुसारं प्रकाशं नीतः ।

R 6893, 5 n 1
N 26.1

अनुक्रमणिका.

विषयः	पृष्ठाङ्काः।
१ प्रस्तावना (Preface)	५
२ संक्षिप्तसंज्ञाः (Abbreviations)	१०
३ भाष्यगतविषयानुक्रमणिका	१३
४ श्रीमदणुभाष्यम्	१
५ श्रीमदणुभाष्यस्थकारिकाः	३६३
६ अधिकरणानां सूचीपत्रम् ।	३६९
७ ब्रह्मसूत्राणां वर्णानुक्रमेण सूचीपत्रम्	३७५
८ श्रीमदणुभाष्याद्भूतानां प्रमाणवाक्यानां सूचीपत्रम्	३८५

PREFACE.

This volume, which is the first part of my edition of the Anubhāshya contains only the text, along with the various readings found in the books and manuscripts mentioned below. I have also given, in the beginning, a very brief summary of the contents of every Sūtra, so that the reader can have at a glance a general view of the whole.

The names of the Adhikaraṇas are taken from the Vadāntādhikaraṇa-māla in all cases except those for which that work mentions no names. To these latter I have given suitable new names, pointing out all such cases in foot notes. At the close of the text, again, I have given all the Kārikas of the two Acharyas, with references to the pages where they occur, for the convenience of the reader. As some Kārikas consist of one and some of three, instead of two, lines as usual, the references are given for each line of a Kārika. A list of the Adhikaraṇas and another, of the Sūtras is also appended, the latter being arranged in alphabetical order.

These are followed by an Index in alphabetical order of all those quotations cited by the author of which the origin could be traced, along with references to the original works where they occur. Another index gives the quotations of which the source could not be ascertained. A few of these quotations, although stated by Prakāśa and other commentaries to belong to certain works, could not be found there in the available editions of these works. In their case I have only mentioned against them the names of the works and other details as given by the commentators.

Finally, I have given an index of the works and authors referred to in the course of the Bhāshya.

In preparing this edition, the following manuscripts and books have been consulted for the verification of the text of the *Anubhāshya*:

- a. A manuscript in the Manuscript Library of the Deccan College No. 302 of 1879-80. This Ms. is in a torn condition, one page of it is lost, and sentences and words are often missing.
- b. The Edition in the Chaukhamba series 1907.
- c. The Edition in the Bibliotheca Indica series together with the various readings given therein, 1897.
- m. A manuscript in the library of the temple of Shri Balkrishna in Poona. This was kindly given to me by Mr. M. G. Shastri M. A. of the Deccan College.
- d. A manuscript in the Deccan College Library No. 1 of 1869-70. Nine pages are wanting; written in 1855 of the Vikrama Era.
- e. A manuscript of only the first *Adhyāya* from the same library No. 303 of 1879-80.
- f. A manuscript of only the second *Adhyāya* from the same library, No. 303 of 1879-80.
- g. *Bhāshya-Pradīpa* with the various readings, Edited by Mr. M. G. Shastri M. A.
- (३. ५.) The text of the Commentary called *Vivaraṇa*.
- (३.) The various readings suggested in the same.

In accepting the various readings special care was taken in selecting them. All the incorrect readings have been discarded and all the correct readings, though some of them are of the same import, are accepted.

My hearty thanks are due to those gentlemen who were kind enough to allow me the use of the various books and manuscripts.

The second part of this work, which will be shortly published, will contain the *Balabodhim*, a commentary on the text prepared by me. It will also contain a critical introduction, with an exhaustive discussion of various important points regarding the Suddhadvaita system of Vallabhacharya and other connected matters, so that I shall not refer to them in this preface. I shall also reserve till then my acknowledgment of thanks for the help I have received in the preparations of this work from many of my friends.

In conclusion, I beg that my learned readers will treat with indulgence any defects and mistakes that may have here crept in, in spite of the pains I have taken and the vigilance I have exercised in the performance of my task. I can only assure them that I shall take care to remove all such defects as may be pointed out to me in the next edition. In the meanwhile, I shall conclude with the prayer that this my humble service may prove acceptable to Bhagvan Shrikrishna Chandra.

Poona,
October 1921.

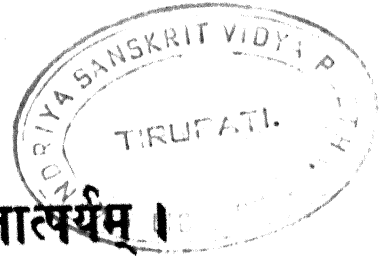
S. T. Pathak.

संक्षिप्तसंज्ञानां विवरणम् ।

अथर्वम.	अथर्वमहासूक्तम् ।	वा. स्मृ.	वाराणसीस्मृतिः ।
अ. वे.	अथर्ववेदः ।	म.	प्रश्नोपनिषद् ।
आ. ह.	आदित्यहोदयम् ।	बो. स्मृ.	बोधायनस्मृतिः ।
आ. घ. सु.	आपस्तम्बधर्मसूत्रम् ।	बृ. जा. शा.	बृहज्जाबालशास्त्रा ।
आ. सु.	आपस्तम्बश्रौतसूत्रम् ।	बृ.	बृहदारण्यकोपनिषद् ।
ई.	ईशावास्योपनिषत् ।	बृ. वा. शा.	बृहदारण्यकवाजसनेयी शास्त्रा ।
ऊ. सं.	ऊकृतसंहिता ।	बृ. ना.	बृहन्नारायणीयोपनिषत् ।
ऐ.	ऐतरेयोपनिषद् ।	म. वि.	महाविष्णुपनिषद् ।
ऐ. ब्रा.	ऐतरेयब्राह्मणम् ।	म.	महोपनिषद् ।
क.	कठोपनिषत् ।	म. सू.	महसूत्रम् ।
कालामि.	कालामिन्द्रोपनिषत् ।	म. गी.	भगवद्गीता ।
के.	केनोपनिषत् ।	भा.	भागवतम् ।
कै.	कैवल्योपनिषत् ।	भी.	भीष्मपर्व ।
कौ.	कौषीतक्युपनिषत् ।	म. ना.	महानारायणोपनिषत् ।
गो. उ. ता.	गोपालोत्तरतापनीयोपनिषद् ।	म. स्मृ.	मनुस्मृतिः ।
गो. पू. ता.	गोपालपूर्वतापनीयोपनिषत् ।	म. भा.	महामातरम् ।
गो. सु.	गौतमसूत्रम् ।	म. पु.	मत्स्यपुराणम् ।
छा.	छान्दोग्योपनिषत् ।	मा. पु. दे. मा.	मार्कण्डेयपुराणम् । देवीमाहात्म्यम् ।
जा.	जाबालोपनिषद् ।	मुं.	मुण्डकोपनिषत् ।
जै. सू.	जैमिनीयसूत्रम् ।	मे.	मेघदूतम् ।
तै. आ.	तैत्तिरीयारण्यकम् ।	वा. स्मृ.	वाङ्मन्यवस्मृतिः ।
तै.	तैत्तिरीयोपनिषत् ।	यो. सू.	योगसूत्रम् ।
तै. ब्रा.	तैत्तिरीयब्राह्मणम् ।	रा. ता.	रामोत्तरतापनीयोपनिषत् ।
तै. सं.	तैत्तिरीयसंहिता ।	वा. पु.	वाराणसीपुराणम् ।
तां. ब्रा.	ताण्ड्यब्राह्मणम् ।	व. स्मृ.	वसिष्ठस्मृतिः ।
तै. ना.	नारायणोपनिषद् ।	श. ब्रा.	शतपथब्राह्मणम् ।
नि.	निरुक्तम् ।	शां.	शान्तिपर्व ।
नृ. पू. ता.	नृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषत् ।	शु. य. सं.	शुक्लयजुर्वेदसंहिता ।
नृ. ता.	नृसिंहोत्तरतापनीयोपनिषत् ।	श्वे.	श्वेताश्विनरोपनिषत् ।
प. पु.	पद्मपुराणम् ।	सप्तम. ब्रा.	सप्तमब्राह्मणम् ।
पा. धा. पा. दि.	पाणिनीयधातुपाठः । दिवादिः ।	स. सा.	सर्वसारोपनिषत् ।
पा. शि.	पाणिनीयशिक्षा ।	सां. का.	सांख्यकारिका ।
पा. सू.	पाणिनीयसूत्रम् ।		

श्रीमद्वल्लभाचार्यप्रणीतं
श्रीमदणुभाष्यम् ।

R6893, 561, 1
N26.1

श्री.

प्रतिसूत्रं श्रीमदणुभाष्यतात्पर्यम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादः १११ ॥

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

१ जिज्ञासाधिकरणम् ।

- १ षडङ्कैरेव वेदार्थनिश्चयस्य संभवादत्यन्तनिश्चयस्य तपःप्रभृतिभिरेव संभवात्तदर्थं किं वेदान्तविचारेणेत्याशाङ्क्यः ।
अभिभिर्नानाशास्त्राणां कृतत्वात्तच्छ्रवणेन बुद्धिदोषान्मन्दानां
संदेहसंभवे तन्निर्धारणार्थं विचारशास्त्रं कर्तव्यम् । तत्र यद्यपि
सर्वे वेदा यत्पदमामनन्तीति वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्य
इत्यादिश्रुतिस्मृतिभिर्ब्रह्मैव सर्ववेदार्थस्तथापीदं वाक्यं वेदान्ते
श्रुतं तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामीति पुरुषरूपता च तत्रैव
श्रुता वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्था इति वाक्येन वेदान्ताना-
मर्थनिश्चायकत्वं च तत्रैव श्रुतमत इदानीं तपःप्रभृतीनाम-
संभवाद्देवान्तविचारेणैव वेदार्थरूपब्रह्मस्वरूपानिश्चय इत्यभि-
संधाय ब्रह्मसंबन्धिबिचारः प्रस्तुतः ॥

२ जन्माद्यधिकरणम् ।

- २ ब्रह्म किंलक्षणकं किंप्रमाणं चेत्याकाङ्क्षायां जगदुत्पत्ति-
स्थितिकारणं ब्रह्मेति सूत्रांशेन लक्षितम् । ततोऽंशान्तरेण वेद-
रूपशास्त्रप्रमाणकं ब्रह्मेत्युक्तं तेन कर्तृरूपं निमित्ततया
सिध्यति ॥

३ समन्वयाधिकरणम् ।

- ३ ब्रह्म जगतः कर्तृ निमित्तं चेति चेत्किं जगतः समवायी-
त्याशाङ्क्यामनारोपितानागन्तुरूपेण समनुगमाद्ब्रह्मैव
जगतः समवायीति निर्णीतम् ॥

सूत्राङ्कः

पृष्ठाङ्कः ।

४ ईक्षत्यधिकरणम् ।

४ यतो वाचो निवर्तन्त इत्यादिश्रुत्या ब्रह्मणः सर्वव्यवहारातीतत्वेन १८
 सर्वप्रमाणागोचरतया तज्ज्ञानासंभवादिचारो व्यर्थ इत्याराङ्क्य
 ब्रह्म सर्ववेदान्तप्रतिपाद्यं सदेव सोम्येदमग्र आसीदित्युपक्रम्य
 तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेत्यनेनेक्षणस्य बहुभवनस्य च
 श्रावणात् । अतः सृष्टेः पूर्वमव्यवहार्यत्वेपि तदनन्तरं तत्कर्तृ-
 त्वेन तदुपादानत्वं च व्यवहार्यत्वं श्रुत्योच्यते । इति तया
 तज्ज्ञानस्य च संभवात्तद्विचारो न व्यर्थ इति बोधितम् । ईक्षण-
 कर्तृत्वेन चेतने तस्मिन् पूर्वोक्तलक्षणसमन्वयाच्चिद्रूपे
 लक्षणाव्यामिरपि परिहृता । तेनैव प्रकृतिपरमाण्वादाव-
 तिव्यामिरपि निवारितासंभवश्च निवारितः ।

५ तस्येक्षणकर्तुरात्मशब्दवाच्यत्वात्प्राकृतगुणवत्त्वं निवारितम् । १९

६ तद्रूपासकस्य मोक्षरूपफलकथनादपि प्राकृतगुणवत्त्वं निवा- २०
 रितम् ।

७ जगद्वेद्यत्वस्याकथनादपि प्राकृतगुणवत्त्वं निवारितम् । २०

८ जीवसुषुप्तिर्ब्रह्मसंबन्धेनोच्यते । सा च मोक्षभिन्नापि जाग्रदा- २१
 दिवत्कर्मसंबन्धरहितेति प्रलयतुल्या । सा च स्वसंबन्धेनैव
 जायत इति भगवतस्तत्कर्तृत्वम् ।

९ मोक्षवशायां जीवस्य भगवत्तुल्यत्वं श्रुत्योक्तं तत्र मेमेवी- २१
 नाह्मण आदिमध्यावसानेषूपपादानत्वं शुद्धब्रह्मण एवेति
 बोधितम् ।

१० सर्वप्रलये ब्रह्मैवावशिष्यत इति श्रुत्या बोध्यते । अतः २२
 प्रलयो ब्रह्मकर्तृक एवेति बोधितम् ॥

५ आनन्दमयाधिकरणम् ।

११ अभ्यासादानन्दमयस्य ब्रह्मत्वं स्थापितम् । तत्र प्रथमवर्णक २३
 आनन्दमयस्यार्थतोभ्यासः शब्दतश्च । द्वितीयवर्णके तु

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- तस्यैष एव शारीर आत्मा यः पूर्वस्येति वाक्याभ्यास उक्तः ।
 एवमभ्यासेन मयट्प्रवाहान्नेदे साधित आनन्दमयस्य ब्रह्मत्वम् ।
- १२ मयटो विकारार्थत्वादानन्दमयस्य न ब्रह्मत्वमिति सूत्रांशो- ३४
 नाशङ्क्य मयटः प्राचुर्यार्थकत्वाच्च मयट्प्रत्ययेनाब्रह्मत्वं वक्तुं
 शक्यत इत्यंशान्तरेण समाहितम् ।
- १३ आनन्दजनकत्वेन तत्कारणत्वान्मयटो विकारार्थत्वं निवा- ३५
 रितम् ।
- १४ सत्यं ज्ञानमिति मन्त्रे योर्थ उक्तः स एव संपूर्णे प्रपाठके ३५
 प्रपञ्च्य गीयतेत आनन्दमयो ब्रह्मैवेति निर्णीतम् ।
- १५ जीवस्यानन्दमयत्वं निराक्रियते । तत्र निरङ्कुशजगत्कर्तृ- ३६
 त्वादिरूपस्य माहात्म्यस्यानुपपद्यमानत्वात् ।
- १६ आनन्दीभवतीत्यादिना जीवस्यानन्दनीयत्वमुच्यते नत्वान- ३७
 न्दत्वमतो भेदव्यपदेशादपि जीवस्य नानन्दमयत्वम् ।
- १७ सोकामयतेति चेतनधर्मस्य कामस्य जडायां प्रकृतावनुपपद्य- ३७
 मानत्वात्सापि नानन्दमयीत्युच्यते ।
- १८ श्रुतिरस्य जीवस्यानन्दमये ब्रह्माणि योगमुपसंक्रमरूपं फल- ३७
 त्वेन कथयति तेन जीवापेक्षयोत्कृष्ट एवानन्दमयो नतु
 जीवादपकृष्टस्तस्मादानन्दमयो ब्रह्मैवेति निर्धारितम् ॥

६ अन्तस्तद्धर्माधिकरणम् ।

- १९ आदित्यान्तरक्ष्यन्तश्च विद्यमानो हिरण्मयः पुरुष उदिता- ४०
 दिब्रह्मधर्मोपदेशाद्ब्रह्मैवेत्युक्तम् ।
- २० यमादित्यो न वेदेति श्रुत्यादित्याद्भेदनिर्देशेनापि तस्य ब्रह्मत्वं ४१
 स्थापितम् ॥

७ तल्लिङ्गाधिकरणम् ।

- २१ अत्र ब्रह्मप्रकरण आकाशशब्देन ब्रह्मैवोच्यते निरङ्कुशजग- ४२
 त्कारणत्वरूपब्रह्मलिङ्गात् ॥

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

८ अतिदेशाधिकरणम् ।

२२ पूर्वोक्तहेतोः प्राणशब्देन ब्रह्मैवोच्यते ॥ ४३

९ ज्योतिश्चरणाधिकरणम् ।

२३ एतावानस्य महिमेति मन्त्रे भूतात्मकानां चरणानां ब्रह्म- ४३
धर्मत्वाज्ज्योतिःशब्देन ब्रह्मैवोच्यते इति निर्णीतम् ।

२४ एतत्संदर्भारम्भे गायत्रीच्छन्द एवोच्यते इति न चरणानां ४४
ब्रह्मधर्मत्वमिति सूत्राशेनाशङ्क्यांशान्तरेण समाहितम् ।
भगवति चेतोर्पणार्थं संदर्भादौ गायत्री प्रस्तुता । तयोपासने
ब्रह्मदर्शनं भवतीति तस्माद्ब्रह्मण एव पादा न गायत्र्याः ।

२५ गायत्रीच्छन्दो हि शब्दरूपं भूतपृथिवीशरीरहृदया- ४५
न्यर्थरूपाणि तेषां शब्दरूपच्छन्दःपादत्वं न संगच्छतेतो
ब्रह्मण एव पादाः ।

२६ यद्यप्येवं पादानां ब्रह्मधर्मत्वमायाति तथाप्येतावानिति मन्त्रे ४५
द्विवीति सप्तम्या पादानां द्युलोकाधारत्वकथनेन विवाक्षितस्य
ज्योतिषस्तदाधारत्वमुक्तम् । अथ यदतः परो दिव इति
पञ्चम्यानाधारत्वमुच्यते इत्युपदेशमेवाज्ज्योतिर्न ब्रह्मेत्या-
शङ्क्य वृक्षे श्येनो वृक्षाग्रात्परतः श्येन इति विभक्ति-
भेदेऽपि यथैकार्थप्रत्यभिज्ञा न विरुध्यते तथात्रापीति न
दोष इति समाहितम् । तस्मादत्र ज्योतिःशब्दवाच्यं
ब्रह्मैवेति निर्णीतम् ॥

१० अनुगमाधिकरणम् ।

२७ इन्द्रप्रतर्दनसंवादे प्राणोहमास्मि प्रज्ञात्मेत्यादिनोच्यमानः ४६
प्राणो ब्रह्मैव नासन्यो नापि जीवः । तस्य ब्रह्मत्वाङ्गीकार
एव वाक्योक्तपदार्थसंगतेः ।

२८ वक्त्रेन्द्रेण प्रतर्दनं प्रति स्वात्मैव प्राणत्वेनोपदिश्यते इति ४७
न तस्य ब्रह्मबोधकत्वमिति सूत्राशेनाशङ्क्य ततोऽशान्तरेण

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

समाधानायास्मिन् प्रकरणे ब्रह्मसंबन्ध एव भूयानुपलभ्यते
तस्मादत्र प्रतिपाद्यः प्राणः परमात्मा ।

२९ यदि ब्रह्मैवात्र प्रतिपाद्यं तदा मामेव विजानीहीति स्वात्मो- ४८
पदेशस्य का गतिरित्याशङ्क्यामपदेशः शास्त्रदृष्ट्या न तु
लोकदृष्ट्या । शास्त्रे च ब्रह्मज्ञाने सति ज्ञातुर्ब्रह्माभेदेन
सर्वभाव उच्यते यथा श्रुत्यन्तरे वामदेवस्य सर्वात्मभाव
उच्यते तद्वैततत्पश्यन्पिर्बामदेव इत्यादिना । तद्वदत्रापि
ज्ञानेन ब्रह्मभावात्स्वस्योपास्यत्वेनोपदेशः ।

३० नन्वास्मिन्प्रकरणे जीवधर्मा मुख्यप्राणधर्माश्च भूयांस उप- ४९
दिश्यन्त इति नास्य ब्रह्मप्रकरणत्वमिति सूत्रांशोनाशङ्क्या-
शान्तरेण समाधानमाह । यदि जीवप्राणब्रह्मणां धर्मदर्शना-
त्रयाणां मुख्यत्वं स्वीक्रियेत तथा सत्युपासनात्रयप्रसंगाद्वा-
क्यभेद आपद्येत स तु दुष्ट इति न युक्तः । तथा सति
योत्र जीवधर्माणां प्राणधर्माणां चोपदेशः सोत्र जीवस्य
ब्रह्माश्रितत्वात्प्राणस्य तु तद्योगात् । तस्मात् ते सर्वे ब्रह्म-
धर्मा एवेति प्राणो ब्रह्मैवेति प्रतिपादितम् ॥

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयः पादः १।२॥

१ सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशाधिकरणम् ।

१ छान्दोग्यस्थशाण्डिल्यविद्यायां मनोमयः प्राणशरीर इत्य- ५१
नेन विज्ञानमयस्य जीवस्य मनोमयत्वादिधर्मवैशिष्ट्यात्तैरे-
व च धर्मैः कर्तृत्वनिर्वाहाद्ब्रह्मणो जगत्कर्तृत्वमपि नोपपद्यत
इत्याशङ्क्यायां जीवस्य ब्रह्मत्वेनोपासनं निवार्य सर्ववेदान्त-
प्रसिद्धब्रह्मण एवोपदेशाद्ब्रह्मैवात्रोच्यते ।

२ पूर्वोक्तविद्यायां फलत्वेन विवक्षिता ये गुणास्तेषां प्राप्तिर्भ- ५४
गवत्स्वरूपलाभात्तत्सारूप्यलाभाद्बोपपद्येतातोपि तथा ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- ३ तिरोहितानन्दत्वेन निराकारत्वादपि नात्र जीव उच्यते ५४
किंतु ब्रह्मैव ।
४ ब्रह्मात्र ध्येयत्वेन प्राप्यत्वेन च व्यपदिश्यते जीवस्तु प्राप्तु- ५४
त्वेन ध्यातृत्वेन च व्यपदिश्यत इत्युक्तं तेनात्रान्तर्यामिभूतं
ब्रह्मैवोच्यते ॥

२ शब्दविशेषाधिकरणम् ।

- ५ बाजसनेयिशास्त्रास्थं यथा ग्रीहिर्वा यवो वेत्यादिविषयवाक्य ५५
मुपन्यस्य तत्रान्तरात्मन्युक्तो हिरण्मयः पुरुषो न जीवः किंतु
ब्रह्मैव शब्दोक्तहिरण्मयत्वरूपविशेषात् ।
६ ईश्वरः सर्वभूतानामिति गीतास्मृतेरपि हृद्देशे वर्तमानस्य ५५
ब्रह्मत्वम् ।
७ व्यापकस्थेश्वरस्याल्पे हृदयस्थाने स्थितेरयुक्तत्वाच्छ्रुतो ग्रीष्मा- ५६
दितुल्यताभावणाच्च तस्य ब्रह्मत्वं न युक्तमिति सूत्रारो-
नाशङ्क्यांशान्तरेण समाहितम् । हृदये निदिध्यासने कृते
ब्रह्म ज्ञातुं शक्यते तत्रैव साक्षात्कारात् । तस्मात् हृदयस्य
स्थानत्वमुच्यते । अन्ये त्वत्र दृष्टान्तमप्याहुर्दया सर्वलोक-
पतिरप्ययोध्याधिपतिरिति तस्मान्न व्यापकत्वहानिः ।
यत्पुनर्ग्रीष्मादितुल्यकथनं तच्च चतुर्विधभूतान्तरवर्तित्व-
ज्ञापनार्थमतो व्योमवत्सर्वत्र स्थितिर्बोध्यते तस्मान्न दोषः ।
८ तस्य हृदये वर्तमानत्वे जीववत्सुखदुःखभोगोपि संभवती- ५७
त्याशङ्क्य तस्य स भोगो न संभवति सर्वरूपत्वानन्दरूप-
त्वादिविशेषाणां विद्यमानत्वात् । तस्माद्ब्रह्मैवात्रोच्यते ।

३ अक्षा चराचराधिकरणम् ।

- ९ यस्य ब्रह्म च क्षेत्रं चेति कठवाक्ये ब्रह्मक्षेत्राचतृत्वं न जीवस्य ५७
किंतु ब्रह्मण एव । चराचरग्रहणात् । चरो मृत्युरचरं
ब्रह्मक्षेत्ररूपं कस्याप्यचाल्यम् ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- १० जीवाशक्यभोगस्य चराचरस्य ग्रहणरूपाङ्गिणादस्य वाक्यस्य ५८
ब्रह्मप्रकरणपठितत्वाच्चात्रोक्तं ब्रह्मैवेति सिध्यति ॥

४ गुहां प्रविष्टावित्यधिकरणम् ।

- ११ अतः पिबन्ताविति कठवाक्ये जीवद्वयं नोच्यते किंतु जीव- ५८
ब्रह्मणी उच्येते । अत्र जीवब्रह्मणोरेव प्रतिपाद्यत्वदर्शनात् ।
इतः पूर्वं येयं प्रेते विचिकित्सेति अन्यत्र धर्मादिति च
वाक्यद्वयेन तयोरेव पृष्टत्वात् ।

- १२ पूर्वप्रकरणोक्तविशेषणबलादप्यत्र जीवब्रह्मणी एवोच्येते ॥ ६०

५ अन्तर उपपत्तेरित्यधिकरणम् ।

- १३ य एषोक्षिणीतिवाक्येक्षिपुरुषस्य ब्रह्मत्वम् । तत्रार्थदर्शन- ६०
स्योपपद्यमानत्वात् न प्रतिबिम्बस्य ब्रह्मत्वेनोपासना विधी-
यते ।

- १४ सर्वलोकस्य भामवामनयनरूपस्थानादिव्यपदेशात्पूर्वोक्तमेव ६१
साधितम् ।

- १५ अमृतादिपदकथनादपि पूर्वोक्तमेव साधितम् । ६१

- १६ तदुपासकस्य ब्रह्मविद्वत्तिकथनादपि पूर्वोक्तमेव साधितम् । ६२

- १७ अत्र पुनर्जीवो निर्धारितः ॥ ६२

६ अन्तर्याम्याधिकरणम् ।

- १८ पृथिव्यादीनां तदभिमानिनां च ये धर्मास्तेषां भगवत्प्रयुक्त- ६३
त्वबोधनादन्तर्यामी भगवानेव न जीवः ।

- १९ ब्रह्मवादे जीवब्रह्मजडानामेव प्रसिद्धत्वादन्तर्यामी कश्चन ६४
सांख्यमतप्रसिद्धः स्यादित्याशङ्क्य सांख्यमतप्रसिद्धोन्तर्या-
म्यत्र न तद्वर्माणामनभिलाषात् ।

- २० अन्तर्यामी जीवो न संभवति यो विज्ञाने तिष्ठन् य आत्मनि ६४
तिष्ठन्निति वाक्याभ्यां जीवाद्देवस्य श्रवणात् ॥

सूत्राङ्कः

पृष्ठाङ्कः ।

७ अदृश्यत्वाधिकरणम् ।

- २१ अदृश्यत्वादिगुणकोशरत्वेनोक्तः परमात्मैव विश्वजनकरूप- ६५
ब्रह्मधर्मस्य तत्रोक्तेः ।
- २२ अक्षरपुरुषौ सांख्यविद्यासिद्धप्रकृतिपुरुषावेवेत्याशङ्क्यौ ६६
नात्र संभवतः । अक्षरस्य सर्वज्ञत्वादिना पुरुषत्वेन च
विशेषणात् । पुरुषस्य दिव्यत्वादिना प्राणादिजनकत्वेन च
विशेषणात् । नहीदं सांख्ये सिध्यति ।
- २३ अग्निमूर्धेत्यादिना यदुक्तं तद्विश्वकायस्य ब्रह्मण एव संगच्छते ६७
नतु सांख्यसिद्धस्य ॥

८ वैश्वानराधिकरणम् ।

- २४ वैश्वानरशब्दवाच्यो हिरण्यगर्भादिः परमात्मा वेति संशये ६७
हिरण्यगर्भादिवोधकसाधारणशब्दाद्यो विरोधः प्रादेशमात्रस्यै-
वामितो विगतमानत्वरूपस्तेन वैश्वानरशब्दवाच्यः परमात्मा ।
- २५ केचित्स्वदेहान्तरित्यादिस्मृत्युक्तस्यानुमापकत्वमतः प्रादेश- ६८
मात्रे शुमूर्धत्वादिविशिष्टः परमात्मैव ।
- २६ ननु प्रादेशमात्रस्मृत्या वैश्वानरपदस्य भगवत्परत्वं निर्णेतुं न ६९
शक्यमहं वैश्वानरो भूमेति जाठराग्निपरत्वस्यापि स्मरणात् ।
समानप्रकरण एव वा अग्निर्वैश्वानर इत्यग्निसमभिध्याहारेण
श्रवणाद् भगवद्विभूतित्वाच्च । अत्राप्यग्रे हृदयं गार्हपत्य
इत्यादिना त्रेताग्निकल्पनश्रवणात् पुरुषेन्तःप्रतिष्ठितत्व-
श्रवणाच्च न भगवत्परत्वं शक्यवचनमित्याशङ्क्यं समाधी-
यते । तथाहि नात्र भगवत्परत्वं निषेद्धं शक्यं भगवतो
भोक्तृत्वं वक्तुं श्रुतावग्निरदृश्यपदेसाज्जाठरे शुमूर्धत्वादिधर्माणाम-
संभवाच्च । न च तदुपासनार्थमिति शङ्क्यं वाजसनेयिभिः
पुरुषत्वस्य श्रवणात् । तस्माद्वैश्वानरः परमात्मैव ।
- २७ पूर्वोक्तहेतुभ्य एव जाठरोग्निर्वैवतारूपाग्निश्च न संभवति । ७०

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- २८ जैमिनिमतेन परिमाणविरोधपरिहारमाह । व्यापकस्य प्रादे- ७०
शमात्रत्वं कल्पनां विना साक्षादपि संभवति यथाकाशस्य ।
- २९ निराकारमेव ब्रह्म मायाजवनिकाच्छन्नं विष्णवादिदेवताधि- ७१
ष्ठितेन पुरुषाकारेणाभिव्यक्तः पुरुषविधोन्तर्यामी भवति नतु
स्वाभाविकस्तस्याकार इत्याश्मरथ्यस्य मतम् ।
- ३० अनुस्मृतिवशात्पुरुषाकारो यद्यद्विद्येति स्मृतेः साधकानुग्रहा- ७१
र्थमिति बादरिमतम् ।
- ३१ पूर्वोक्तं नियतपरिमाणवादबोधकं जैमिनिमतं तदेकदेशिनो ७१
न तस्येति बोधनार्थं पुनर्जैमिनिमतमाह श्रुतौ प्रादेशमात्रमिह
वै देवा इत्यारभ्याभिसंपादयिष्यामीति कथनात्संपत्तिनिमित्तं
प्रादेशमात्रत्वं न तु वास्तवमिति तदाशयः ।
- ३२ एनं वैश्वानरमित्यादिना जाबाला आमनन्ति तस्मात् प्रादेश- ७२
मात्र एव व्यापकोतो वस्तुस्वभावादेव विरुद्धधर्माश्रय इति
वैश्वानरो भगवानेवेति स्वसिद्धान्तः ॥

प्रथमाध्यायस्य तृतीयः पादः १।३॥

१ शुभ्वाध्यायतनाधिकरणम् ।

- १ यस्मिन्द्यौरिति मुण्डकवाक्ये सांख्यमतसिद्धं प्रधानमुच्यते ७३
ब्रह्म वेति संशये ब्रह्मैवोच्यत इति साध्यते । तत्र स्वशब्दो
हेतुत्वेन स च श्रौतस्थस्यात्मानमित्यात्मशब्दस्य वाचकः ।
तथा च शुभ्वादीनां भारत्वं तदा स्याद्यदि तेषां सूत्रे
मणिगणवत्प्रोतत्वं स्यान्न तु तथा । तेषां कार्यतयै-
तदात्मकत्वेनैतत्स्वरूपान्तःपातिन्वात् । न च सेतुत्वेन
साधनत्वबोधनात्फलरूपत्वाभावे सति न ब्रह्मत्वमिति शङ्क्यम् ।
अमृतस्य सेतुरित्यत्र षष्ठ्या भेदबोधकत्वेन फलरूपत्वान-
पायात् । तस्मादशुभ्वाध्यायतनं ब्रह्मैव ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

९ ननु भवतु ब्रह्मत्वं तथापि तज्ज्ञानेन सर्वविज्ञानस्योपक्रान्त-
त्वादन्यवाग्विमोक्तः कथं संगच्छत इत्याशङ्क्य ब्रह्मणि मुक्तो-
पसृप्यत्वं वक्तुं शररूपस्य जीवस्य पूर्वमन्त्रे ब्रह्मणि योजन-
स्योक्तत्वात्तस्य निरप्यस्तत्वरूपं मुक्तत्वमन्यवाग्विमोक्तेन
बोध्यत इति तदपि संगच्छते ।

७५

१ एतत्प्रकरणे जडधर्मबाहुल्यस्य जडदृष्टान्तस्य चोक्तत्वादत्र
प्रधानमेवाङ्गीकार्यमित्याशङ्क्य तद्बोधकानां निःसंदिग्धानां
धर्माणामदर्शनाद्ब्रह्मबोधकानामात्मसर्वज्ञानन्दरूपादिशब्दानां
निःसंदिग्धानां दर्शनात् प्रधानमङ्गीकर्तुं शक्यं किंतु परमा-
त्मैव ।

७५

४ तर्हि जडजीवविशिष्टः सांख्यवादोत्रास्त्वित्याशङ्क्य तद्वा-
चकनिःसंदिग्धशब्दाभावात् जीवो नापि प्रधानं किंतु सर्व-
ज्ञत्वादीनां ब्रह्मधर्माणां निःसंदिग्धानां दर्शनाद्ब्रह्मैव ।

७५

५ तमेवैकं जानथेति ब्रह्मणि ज्ञानकर्मत्वस्य जीवे ज्ञानकर्तृ-
त्वस्य बोधनेन भेदव्यपदेशात् जीवपरत्वम् ।

७५

६ अस्य वाक्यस्य ब्रह्मप्रकरणपठितत्वादपि न जीवपरत्वम् ।

७५

७ द्वा सुपर्णेति श्रुतौ परमात्मनः शरीरे स्थितिमात्रं प्रकाश-
कत्वं च श्राव्यते । जीवस्य तु कर्मफलभोगोपीति स्थित्यद-
नाभ्यां ब्रह्मजीवौ पृथगेव निर्णयिते तस्मादपीदं ब्रह्मवाक्य-
मेव नतु प्रधानजीवसंदेहात्सांख्यपरम् ॥

७५

२ भूमाधिकरणम् ।

८ यो वै भूमा तत्सुखमिति वाक्ये बाहुल्यं सुषुप्तिश्च नोच्यते
किंतु ब्रह्मैव । सुषुप्तेः सकाशादाधिक्यस्य स एवाधस्तादित्या-
दिना बोधनान्मुख्यवृत्त्यात्मशब्दपरिग्रहसंभवाद्ब्रह्मणः सर्व-
शब्दवाचकत्वेन भाववाचकशब्दानामपि ब्रह्मपरत्वसंभवाच्च
भूमा भगवानेव ।

७६

शङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- १ नान्यत्पश्यतीत्यादिनोक्ता अन्यादर्शनादयो धर्मा आ- ७७
विर्भूते परस्मिन्भवति तद्दर्शनेन तदैक्यात्तदविभागाद्वा तदे-
कतानतायां संभवतीति भूमा ब्रह्मेवेति साधितम् । तेन निर-
वध्यानन्दरूप एवान्तर्याम्युपास्य इति पृथगपि भक्तिमार्गी-
यैरुपास्य इति बुद्धिस्थं प्रसंगाद्विचारितम् ॥

३ अक्षराधिकरणम् ।

- ०।११ एतद्वै गार्गि इति बृहदारण्यकवाक्य आज्ञया पृथिव्य- ७७
म्बरान्तधारकत्वेनाक्षरस्य ब्रह्मत्वं साधितम् ।
१२ तस्य प्रशासनस्य जीवधर्मत्वव्यावृत्त्याक्षरज्ञानफलबोधनेन च ७८
ब्रह्मत्वम् ॥

४ ईक्षतिकर्माधिकरणम् ।

- १३ एतद्वै सत्यकामेति वाक्ये ध्येयः परमात्मैव नतु विराड् ७९
ब्रह्मा वा । परात्परं पुरिशयं पुरुषमीक्षत इति वाक्यशेषे
ईक्षतिकर्मत्वेन जीवघनादक्षरात्परस्यैवोक्तत्वात् । अभिध्यान-
विषयस्येक्षतिकर्मत्वप्रतिपादनेनोपासनानां फलं साक्षात्कार
इत्यप्यनेन साधितम् ॥

५ दहराधिकरणम् ।

- १४ पूर्वोक्तच्छान्दोग्यवाक्ये वक्ष्यमाणहेतुभ्यः परमात्मैव । ७९
१५ यथा सुवर्णनिधिं निहितमित्यादिनोक्तं प्रजाशब्दवाच्यानां जी- ८१
वानां यद्ब्रह्मलोके गमनं सा गतिरेष आत्मापहतपाप्मेत्यत्राप-
हतपाप्मत्वादिविशिष्ट आत्मशब्दः पूर्वोक्तो ब्रह्मलोकशब्दश्च
ताभ्यां हेतुभ्यां दहरः परमात्मैव । न च जीवपरमात्मनो-
स्ततो भेदाभावात्त्वप्रदशायामज्ञानकल्पितानामेव ब्रह्मलोक-
गमनमात्मशब्दश्च जीवसाधारणं इति न ताभ्यां परमात्म-
सिद्धिरिति शङ्क्यम् । अत्र हि प्रजानां ब्रह्मलोके गच्छन्ती-
नामनृतेन प्रत्यूढा इति विशेषणं दृश्यते । तदर्थस्त्वनृतेन

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

पिहितत्वमनुतामिधाना इति श्रुत्यन्तरेण तथा दर्शनात् ।
तच्च सुषुप्तौ सुखमहमस्वाप्सं न किञ्चिद्वेदिषमित्यनुभव-
स्तासां प्रजानामज्ञत्वं साधयति न त्वज्ञानकल्पितत्वम् ।
अज्ञानकल्पितत्वे सति ब्रह्मलोकगतिर्न संगच्छते । तथापहत-
पाप्मत्वादिविशेषणादात्मशब्दश्च न संगच्छतेतो गतिशब्द-
योर्ब्रह्मपरत्वादहरः परमात्मैव । किं च तद्य इहात्मानमनु-
विद्य ब्रजन्तीत्यात्मज्ञानं लोकक्षयहेतुत्वेनोच्यते । यद्यात्मा
ब्रह्माभिन्नः स्यात्तदापहतपाप्मादिगुणकत्वात्स्वस्य स्वाज्ञानं
न स्यात् । अत इदमज्ञानं जीवस्य ब्रह्माभिन्नत्वं बोधयद्गते-
र्ब्रह्मविषयत्वे लिङ्गम् । एवमपहतपाप्मत्वादिविशेषणान्यात्म-
शब्दस्य ब्रह्मपरत्वे लिङ्गमिति प्रागेवोक्तमतो दहरः परमा-
त्मैव ।

- १६ य आत्मा स सेतुर्विधुतिरिति श्रुतेः सर्वलोकविधारकत्वात्स्वयं ८२
साधनीभूय संसारप्रापकत्वादेकस्यैवाकाशवायुपृथिव्यादेरन्त-
र्बहिःस्थापनेन तस्य सर्वलोकधारणस्य महिमरूपत्वात्तस्य
महिम्नो विरुद्धधर्माश्रयत्वरूपतया श्रीयशोदादिभिरन्तर्ब-
हिरुपलब्धश्च दहरः परमात्मैव ।
- १७ प्रकरणोक्तसर्वधर्मप्रसिद्धिर्भगवत्येव न जीवे संभवत्यतोपि ८३
भगवानेव दहरः ।
- १८ आदिमध्यावसानेषु संप्रसादादिशब्दैर्जीवस्य परामर्शाज्जीव ८३
एव दहर इत्याशङ्क्य जीवे जगदाधारत्वादेरसंभवात्स न
दहरः ।
- १९ अनन्तरोकेन्द्रप्रजापतिप्रकरणे जीवस्यैवामृताभयत्वादिरूपे- ८४
णोक्तयान्नापि स एव परामृश्यतामित्याङ्क्य तत्र प्रजापति-
रुपदेशसमये आविर्भूतब्रह्मरूपो जातो यथा नृसिंहोपासको
नृसिंहाविष्टो भवति । अतस्तथाभूतत्वात्सर्वत्रात्मानं पश्यन्

शङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- उपदिष्टवान् । अतो न तत्र जीवः प्रकरणार्थः । अतस्तदनु-
रोधेनात्र जीवस्य ब्रह्माभिन्नत्वं न वक्तुं शक्यं तस्माद् दहरः
परमात्मैव ।
- १० पूर्वप्रकरणे सत्यनामकस्य ब्रह्मणो ज्ञानासंभवात्तदर्थं शब्दो- ८४
क्तस्य नियम्यस्य जीवस्य स्वरूपज्ञानाय जीवपरामर्शो नतु
प्रकरणीत्वेन ।
- ११ भवत्वेवं तथाप्यल्पे हृदयपुण्डरीक आकाशरूपस्य ज्यायसो ८५
ब्रह्मणः स्थितिर्न संभवत्यतो जीव एवोच्यतामित्याशङ्कायां
निचाप्यत्वादेवं व्योमवच्चेत्यत्र विरुद्धधर्माश्रयत्वेन ब्रह्मणः
स्थितिर्वक्तुं शक्येत्युक्तम् । तादृशत्वस्यात्राप्यनुसंधेयत्वात्तेन
तत्समाधानसिद्धिरिति दहरः परमात्मैव ॥

६ अनुकृत्यधिकरणम् ।

- २२ न तत्र सूर्यो भातीति वाक्यं विषयत्वेनोदाहृत्य लोकप्रका- ८५
शकानां सूर्यादीनां दहरान्तःस्थत्वकथनादुक्तवाक्यं तद्विरुद्ध-
मित्याशङ्क्य तेषां स्वतो न प्रकाशकत्वं किंतु भगवदनुका-
रित्वाद्भगवत्प्रकाशेनैव प्रकाशकत्वं सर्वत्र सर्वदेति निर्णीतम् ।
- २३ उक्तार्थे स्मृतेरपि संमतिः ॥ ८६

७ शब्दादेव प्रमिताधिकरणम् ।

- २४ अङ्गुष्ठमात्रस्य भूतभण्डेशानत्वं शब्दादेव प्रतीयते । ८६
- २५ तस्य तत्र स्थितिर्ननुप्याणामधिकारार्थेति निर्णीतम् ॥ ८७

८ तदुपर्यपीत्यधिकरणम् ।

- २६ मनुष्येषु त्रैवर्णिकानामुपनयनादिसंस्कारवतां कर्माधिकाराद् ८७
ब्रह्मविद्यायामप्यधिकार इति पूर्वतन्त्रादेव सिध्यति । ततो
मनुष्याद्धीनजातीयानां तु योग्यताभावादेव नाधिकारः ।
अतः परं मनुष्यादुत्कृष्टानां ब्रह्मविद्यायामधिकारः संभवादुक्तः ।
यद्यपि देवादीनामुपनयनादिकं न प्रसिद्धं तथापि यज्ञो-

सूत्राङ्कः

पृष्ठाङ्कः ।

पवीतमन्त्रे प्रजापतेर्यत्सहजं पुरस्तादिति श्रवणात्तन्म्यायेनान्यत्रापि जन्मानुग्रहविरोधतः प्रभृतिभिर्मतङ्कविश्वामित्रादीनामिवाधिकारः संभवति ।

२७ पूर्वसूत्रोक्तस्य देवादीनामधिकारस्य विप्रतिपन्नतया तद्वलेन ८८
तेषु ब्राह्मण्यादेर्वक्तुमशक्यत्वात्तेषां स्वर्गस्थत्वेन पृथिव्यादिरूपदेशस्य ब्रह्मादिरूपद्रव्यस्य तत्र सूर्यगत्यभावेन दशादिरूपकालस्य च तदतिरिक्तदेवाभावेनोद्देश्यदेवतान्तरस्यापि वक्तुमशक्यतया तदभावेऽपि कर्मकरणे श्रुतिविरोध इत्याशङ्क्य प्रजापतिन्यायाद्वर्णसत्तायाः साधितप्रायत्वात् इन्द्रबलवर्चश्रावणादाश्रमसत्तायाः देवा वै सन्नमासतेत्यादी भूमावागत्य ऋषीन् वृत्वा यज्ञकरणश्रावणाच्च बहुभोषयोमो देवानां वेदे दृश्यते भगवदवयवरूपा ये देवास्ते तेषामुद्देश्या अपि भवन्ति । उभौ वै देवानां शमिताराविति श्रुतौ ऋत्विजोऽपि श्राव्यन्ते । तस्माच्च श्रुतिविरोधः ।

२८ ननु जन्यानां देवानां वृत्तान्तं वदन्वेदः स्वयं कथं नित्यो ८९
भवेदतो वेदानित्यत्वबोधकत्वादयं देवाधिकारपक्षो न संगत इत्याशङ्क्य शब्दोक्ताः पदार्थाः सर्व एवाधिदेविका भगवदवयवरूपाः शब्दैकसमधिगम्या एवंविधास्ते नित्यास्तेः सह पदानां संबन्धोऽपि नित्य इति न वेदस्यानित्यत्वम् । न च वैदिकपदार्थानामतिरिक्तत्वाङ्गीकारे प्रत्यक्षविरोधः शङ्क्यः । इदानीमपि यजमानत्विक्प्रभृतीनां वेदादेव सपरिकरकर्मावगतेर्दृष्टव्यवहारादिना दर्शनेन वैदिकपदार्थान्तरेऽपि तेनैवावगतिसंभवात् । अतो यैर्मगवान् दृष्टस्तेषां तु तत्रैव सर्वपदार्थदर्शनाच्चेवेव संकेतग्रहस्ततोर्वाचीनानामिदानींतनपर्यन्तानां तूपमानात्तेषु संकेतग्रहो भगवतः सर्वानुकारित्वात् । किंच यथा जमदग्नीनां पञ्चावत्तमित्यत्र स्वस्मिन् जामदग्न्य इति

ज्ञाः

पृष्ठाङ्काः ।

प्रत्यक्षज्ञानाभावेऽपि परोक्षानुभवो भवति तथा वैदिकप्रपञ्च-
स्यापि परोक्षानुभवो भवत्येव ।

- १ अस्मादेव हेतोर्वेदस्य नित्यत्वम् । १०
- ० लोकदृष्ट्या प्रपञ्चस्य देवादीनां चानित्यत्वाङ्गीकारे तत्प्रवाह १०
एव शब्दसंबन्धः । लोकेऽपि शरीरगङ्गाप्रभृतिषु प्रवाह एव
शब्दसंबन्धदर्शनात् । अतो देवादीनां तत्कर्मणां चानित्य-
त्वेऽपि तत्प्रवाहस्य नित्यत्वात्तद्वोधके वेदेऽपि नानित्यत्वं
शङ्कितुं शक्यते ।
- ११ कर्मण्युपासने च प्रतिपादितोऽपि देवानामधिकारो मधुवि- ११
द्यायां न संगच्छते तत्र मधुत्वेनोपवर्ण्यमानस्यादित्यस्य
विद्याविषयत्वात्कमन्यमादित्यमुपासीत । एवं संवर्गविद्यादिष्वा-
दित्यादीनां विषयतया देवानामधिकारो बोध्यः ।
- ३२ अग्निः पुच्छस्य प्रथमं काण्डमित्यादिश्रुतिष्वग्नादीनां १२
देवानां ज्योतिर्गणे विद्यमानत्वकथनात्तेषां च तत्र महाभोग-
कथनात्प्राप्तफलत्वेनोपासनायामधिकारोऽसंगत इति शङ्का ।
- ३३ वेदे यथा प्राजापत्यादीनां कर्माधिकारो निरूप्यते तथा १२
तद्यो यो देवानाम् इत्यादिना ज्ञानेऽपि श्रूयते । अतः कर्मणि
ज्ञाने चाधिकारोऽवश्यमभ्युपेयः ॥

९ शुगस्येत्यधिकरणम् ।

- ३४ छान्दोग्यसंवर्गविद्यायां जानश्रुतिं हा शुद्धेत्येव संबोध्य संवर्ग- १३
विद्योपदिष्टा । तस्माज् जातिशुद्धस्याधिकार इत्याशङ्क्य नात्र
शुद्धशब्दो जातिवार्त्ता किंतु शुचा आद्रवतीति शुद्ध इति
यौगिकः । अतो योगेन जानश्रुतेर्मत्सरित्वं बोधयति तेन पूर्वं
स्वीकारः । पश्चाच्चापमरणेन मत्सरत्यागे विद्योपदेश इति
नात्र जातिशुद्धस्याप्यधिकारः ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- ३५ जानभुतेः क्षत्रियत्वमुत्तरत्र प्रकरणान्तरे काक्षसेनिपदादव- १६
गम्यते । यद्यपि तत्प्रकरणान्तरं तथापि छन्दोगानां द्विरात्रे
कापेयसंबन्धेन काक्षसेनेः क्षत्रियत्वमवगतम् । अतो लिङ्ग-
बलादस्य क्षत्रियत्वावगतेर्जानभुतेर्जातिनिधीर्यते ।
- ३६ श्रौतसाधनेषु सर्वत्रोपनयनसंस्कारपरामर्शाच्छूद्रे नाधिकारः । १४
- ३७ जाबाले शूद्रत्वाभावनिर्धारणपूर्वकमेव गौतमेन शिष्यत्वस्य १४
प्रवर्तनाज्जातिशूद्रस्य नाधिकारः ।
- ३८ वेदे शूद्रस्य श्रवणाध्ययनार्थज्ञानानां निषेधभावाणात्स्मृति- १५
ष्वपि वेदाक्षरविचारेण शूद्रस्य पातककथनाच्च नाधिकारः ॥

१० कम्पनाधिकरणम् ।

- ३९ यदिदं किंचेतिवाक्ये प्राणेन्द्रो निर्वायं सर्वजगत्कम्पनाद्धेतो १५
ब्रह्मैवोच्यते ॥

११ ज्योतिर्दर्शनाधिकरणम्

- ४० परं ज्योतिरुपसंपद्यत इति वाक्ये महामूतरूपं ज्योतिर्निर्वायं १६
संपत्तिरूपादर्शनाद् ब्रह्मैव निरूप्यते ॥

१२ अर्थान्तरव्यपदेशाधिकरणम् ।

- ४१ आकाशो वै नामेति वाक्ये भूताकाशस्य यत्प्रयोजनं वायु- १७
जननं तस्माद्विज्ञस्य प्रयोजनस्य नामरूपनिर्वाहकत्वरूपस्य
कथनाद् ब्रह्मादिश्रुतीनां च कथनाद् ब्रह्मैवाकाशः ॥

१३ सुषुप्त्युत्क्रान्त्योरित्यधिकरणम् ।

- ४२ ज्योतिर्ब्राह्मणशारीरब्राह्मणयोः किं जीववाक्यत्वमुत ब्रह्मवा- १७
क्यत्वमिति संदेहे उपक्रमस्यासंजातविरोधित्वेन प्राबल्यात्तत्र
च कतम आत्मेति प्रश्ने योयं विज्ञानमय इति शारीरलिङ्गवद-
न्यैश्च हेतुभिः परमात्माभिन्नोसंसारी मुक्तो जीवः प्रतिपाद्यत
इति पूर्वपक्षे तत उपक्रमोपसंहारयोः परमात्मन एव प्रकृ-
तत्वसिद्ध्या तस्यैव प्रकरणित्वं नतु ब्रह्मभावापन्नस्य जीव-
स्येति सिद्धान्तः ।

- ४३ सर्वस्य वशीत्यादिशब्देभ्यः स्पष्टमेव ब्रह्मप्रकरणम् ॥

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ११४ ॥

१ आनुमानिकाधिकरणम् ।

इन्द्रियेभ्यः परा इति काठकवाक्ये सांख्यमतसिद्धाः पदार्थाः १००

उच्यन्ते इत्याशङ्क्य समाधीयते नात्र तन्मतसिद्धाः पदार्थाः

उच्यन्ते किंतु पूर्वमात्मानं रथिनं विद्धीत्यादिना शरीररूपकं

यदुक्तं तत्रत्या ये रथादिभावेन पदार्था निविष्टास्त एवान्ना-

स्मिन्वाक्ये गृह्यन्ते । एतद्धि जीवप्रकरणम् । अत्र च तस्य

मुक्त्युपायो निरूप्यते । शरीरं रथ इत्यादिरूपोत्र ब्रह्मवाद

एव सिध्यति न सांख्यमतं यतोऽत्र एव सर्वेषु भूतेष्विति

मन्त्रेणात्मदर्शनपरिकरतयैव बुध्यादीनामुक्तिः ।

अव्यक्तराग्येन सूक्ष्ममुच्यते तद्ब्रह्मैव । धर्मधर्मिणोश्चाविना- १०१

भावेन स्थितत्वाद्भेद इति तदभिन्ना भगवत्कृपैवात्रोच्यते ।

कृपाया ब्रह्माभिन्नत्वेऽपि ब्रह्माधीनत्वाद्ब्रह्माभिन्नत्वं ब्रह्माभिन्न- १०२

त्वाद्ब्रह्मनियम्यत्वम् । अतो यथैकरूप्येण ग्रहणमभेदे

युक्तिस्तथा नियम्यनियामकभावोऽपि भेदे युक्तिरित्युभयथाप्यु-

पपन्नम् । न चाभेदेनैकत्वे नियम्यनियामकभावानुपपत्तिरिति

शङ्क्यम् । ब्रह्मविदाप्रोति परमित्यत्रैकस्यैव ब्रह्मणः सच्चिद्रू-

पेण विषयत्वमानन्दरूपेण फलत्वमिति बहुपक्षेः । तथाच

कृपाविष्टः साधनमानन्दरूपः फलम् । अथवाव्यक्तं सच्चिद्रू-

पमक्षरमानन्दरूपः पुरुष इति तयोरभेदेऽपि परापरभावो

युक्तः ।

४ अस्मिन्वाक्येऽव्यक्तं ज्ञेयत्वेनोच्यते । कापिलमते तथावचना- १०३

भावाच्च तन्मतसिद्धिः ।

५ प्रकरणस्य नियामकत्वादशब्दवाक्यमपि भगवत्परमेव । १०३

६ अत्र हि त्रयः प्रश्ना अभिजीवब्रह्मविषयकास्तेषामुत्तराणि १०३

त्रीणि । यदि सांख्यमतमिन्द्रियेभ्यः परा इत्यादि स्यात्तदा

चतुर्थे प्रश्नोत्तरे स्यातां ते तु न स्तोतो नात्र तन्मतसिद्धिः ।

सूत्राङ्कः

पृष्ठाङ्कः ।

७ यथा महच्छब्दो महान्तं विभुमित्यादौ ब्रह्मपरस्तथाव्यक्तराब्दो- १०४
प्यक्षरपरस्तस्मादिन्द्रियादिवाक्ये न सांख्यमतसिद्धिः ॥

२ चमसवदित्यधिकरणम् ।

८ अजामेकामितिवाक्येजादिशब्दैः प्रकृतिः परामृश्यते । अग्रे १०५
च कपिलस्य नाम पठ्यते । यद्यपि किंकारणेत्युपक्रमाद्ब्रह्म-
विद्यात्वेनोपनिषत्प्रतीयते तथापि पूर्वकाण्डे यथा प्रणवादि-
मन्त्राणां नानास्थले विनियोगात् प्रकरणानुरोधस्तथैतदपि म-
न्त्रेषु कापिलमतप्रत्यभिज्ञानान्नोपक्रमायनुरोध इति सांख्यमत-
मपि वैदिकमित्याराद्धं समाधीयते । यथार्वाग्विलम्बमस इति-
बृहदारण्यकमन्त्रस्थकर्मविशेषेर्वाग्विले चमसे यशोरूपं सोमं सप्त
होतारो भक्षयेयुरिति कल्पयितुं न शक्यते तथा प्रकृते लोहित-
शुक्लादिशब्दैः रजःसत्त्वादि कल्पयित्वा तद्गुणेन सर्वं मतं
कल्पयितुं न शक्यते । विशेषाभावात् । कपिलवाक्येऽपि कपि-
लशब्देन ब्रह्मैवोच्यते न त्वनित्यर्षिः ।

९ अत्राजाराब्देन ज्योतिरुच्यते प्रथमकार्यरूपत्वाच्चतुर्मुखाजत्व- १०५
न्यायेन । यथा ह्यजाल्पदोग्नी तथेयं नन्वरसुखदात्री ।
चतुष्कलब्रह्मपादरूपत्वाज्ज्योतीरूपा । अत्रोपक्रमे ब्रह्मणः
प्रकृतत्वात्तदेवाग्निरिति कथनाच्च । सा च चेतनाधिष्ठिताद्ये
द्वा सुपर्णेति कथनात् अजद्वयं च जीवब्रह्मरूपं ताभ्याम-
धिष्ठिता । एतच्छान्दोग्यशाखायामधीयते ।

१० अत्र हि किञ्चित्कार्यार्थं परोक्षवादेनाजाराब्दस्तस्यां कल्पन- १०६
योपादिश्यते । यथाजा वर्करसहिता सवत्सा स्वामिहिता
तथेयं भगवल्लीलोपयोगायेति भगवतः परोक्षप्रियत्वाच्चेति ।
तथा च मध्वादिविद्यावदत्र कल्पना तस्मान्नाजामन्त्रेण
सांख्यमतासिद्धिः ॥

३ न संख्योपसंग्रहाधिकरणम् ।

११ यस्मिन् पञ्च पञ्चजना इति वाक्ये समाप्तविशेषेण पञ्च- १०७
विंशतिसंख्यासंग्रहादत्र सांख्यसिद्धानि पञ्चविंशतितत्त्वानि

पूजाङ्कः

पृष्ठाङ्कः ।

तेन सांख्यमतासिद्धिरित्याशङ्क्य समाधीयते । अत्र समास-
विशेषेण पञ्चसमूहरूपार्थसिद्धिः । सांख्यमते तु नेदृशी
संख्या ।

- १२ बुद्धेः संशयाद्या पञ्च वृत्तीर्जनयन्तीति पञ्चजनाः प्राणादयः । १०७
प्राणस्य प्राणमिति वाक्यशेषस्य मन्त्रार्थनियामकत्वात् ।
तस्माद्ब्रह्मवाद एवात्र न सांख्यवादः ।
१३ काण्वपाठे तदेवा ज्योतिषामित्यन्नस्थाने ज्योतिर्ग्राह्यम् । १०८
ततश्चार्थवादस्य निर्णायकत्वम् ॥

४ यथाव्यपदिष्टाधिकरणम् ।

- १४ आकाशादिवाक्येषु यद्यपि क्रमादिविप्रतिपत्तिस्तथापि १०८
ब्रह्मणः कारणत्वविप्रतिपत्तिर्नास्ति । सर्वत्र सृष्टिवाक्येषु
समानस्यैव ब्रह्मणः कारणत्वेनाभिप्रेतत्वात् । क्रमप्रकारादि-
भेदस्तु माहात्म्यस्यैव सूचकः । तस्मान्न श्रुतिविप्रतिषेधात्सृ-
तिपरिग्रहः ॥

५ समाकर्षाधिकरणम् ।

- १५ असदादिशब्देषु न निरात्मकत्वाद्यर्था उच्यन्ते किंतु ततः १०९
समाकर्ष्य सर्वैः शब्दैर्ब्रह्मैवोच्यते । सर्वेषां शब्दानां प्रणव-
विकृतित्वेन प्रणवार्थ एव पर्यवसानात् प्रणवस्य च ब्रह्मवा-
चकत्वात् । तस्मान्न श्रुतिविप्रतिषेधः ॥

६ जगद्वाचित्वाधिकरणम् ।

- १६ यो वै बालाक इत्यजातशत्रुणा सिद्धान्तकथनोपक्रम एत- ११०
च्छब्देनादित्यमण्डलादिजडोल्लेखात्पुरुषशब्देन च जीवोल्ले-
खाज्जीवजडात्मकं जगद्यत्कर्तृकं तस्य वेदितव्यत्वकथनेन
श्रुत्यन्तरसिद्धब्रह्मण एव कर्तृत्वं न प्रकृत्यभिमानिजीवस्य ।
१७ जीवमुख्यप्राणदर्शान्न ब्रह्मणः कर्तृत्वमित्याशङ्क्य जीवस्य १११
ब्रह्माश्रितत्वान्मुख्यप्राणस्य च ब्रह्मयोगादत्र तथात्वेन कथनं
न स्वेन रूपेण तस्माद्ब्रह्मैव कर्तृ ।

पूजाः

पूजाः ।

- १८ प्रकृतितो जीवस्य कर्तृत्वमप्यस्मिन् वाक्येनभिमतम् । जीव- ११२
लयोद्धमयोर्ब्रह्मप्रतिपत्त्यर्थत्वात्प्रभञ्ज्यास्यानाभ्यां तथावसा-
यात् । वाजसनेयिनामेतत्समानप्रकरणेपि तथावसायावे-
त्युक्तम् । एवमत्र जीवब्रह्मवादनिराकरणेन जीवविशिष्टप्रकृ-
तिरेव कारणमिति निराकृतम् ॥

७ वाक्यान्वयाधिकरणम् ।

- १९ मेत्रेयीब्राह्मणद्वये जीवस्य प्रकरणित्वं ब्रह्मणो वेति संराये ११३
वेदरूपमहावाक्यस्य ब्रह्मण्येवान्वयदर्शनात्सुखरूपभगवदन्व-
येन जीवस्यैव प्रियत्वात्सर्वोपनिषदनुरोधेनास्यापि वाक्यस्य
ब्रह्मण्येवान्वयादत्रापि ब्रह्मेवोच्यते ।
- २० ब्रह्मणा स्वस्य भोगनिष्पत्त्यर्थं विस्फुल्लिङ्गवत्प्रकटीकृतः ११४
स्वारो जीवस्तेन जीविनोपक्रमस्तस्यैव प्रियत्वेन संसृचनानुप-
क्रमस्य च बलिष्ठत्वाज्जीवात्मैव प्रकरणीति स एव ज्ञेयत्वे-
नापविश्यत इति शङ्कायां नात्र जीवात्मनो ज्ञेयत्वेनोपदेशः
किंतु परमात्मन एव । जीविनोपक्रमस्तु—आत्मनि वा विज्ञात
इति प्रतिज्ञासिद्धेर्लिङ्गरूपः । ब्रह्मेव जीवः । अतः संसार-
दशायामपि जीवो ब्रह्मेवेति ज्ञापनार्थं तदुपक्रमो न तु प्रकृति-
संसृष्टस्य जीवस्य कारणत्वार्थमिति काराकृत्स्नमतमुक्तं तस्मा-
द्ब्रह्मेवात्र कारणत्वेनोच्यते ।
- २१ यदत्र जीवोपक्रमेण भगवतः अवणादिकमुक्तं तन्मुक्तौ जीवो ११५
भगवानेव भविष्यतीति ज्ञापकम् । श्रिया विश्वासार्थं जीवो-
पक्रमः कर्तव्य एवेत्यौदुलोमिराचार्यो मन्यते ।
- २२ काराकृत्स्नस्तु मन्यते जीवोपक्रमो भगवत एवावस्थाविरोधो ११६
जीव इत्यस्य पक्षस्य लिङ्गम् । तस्मान्मेत्रेयीब्राह्मणेनापि
जीवद्वारा प्रकृतिकारणवादासिद्धिः ॥

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः

८ प्रकृतिश्चेत्यधिकरणम् ।

- २३ प्रकृतिशब्दवाच्यं ब्रह्मैव । छान्दोग्य एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं ११६
यत्प्रतिज्ञातं मृदादिदृष्टान्ताश्च तदनुपरोधात् । तथा च यदि
मूलकारणे ब्रह्मणि समवायिकारणत्वरूपं प्रकृतित्वं न स्वीक्रि-
येत तदा प्रतिज्ञाविसामञ्जस्यं न स्यात् ।
- २४ सृष्टौ भगवत्कृतमभिध्यानं स्वस्य बहुरूपत्वेनोच्चनीचभावेन ११७
च यद्विचरणं तद्धेतुत्वेनोक्तं तेन स्वयमेव तद्रूप इति
सिध्यति । किञ्च सर्वं खल्विदमित्युपासनाप्युपदिश्यतेतोपि
प्रकृतिशब्दवाच्यं ब्रह्मैव ।
- २५ सर्वाणि ह वा इमानीति श्रुत्या ब्रह्मणः प्रपञ्चोत्पत्तिलयाधारत्वं ११७
साक्षादेवोच्यते तच्च समवायित्वस्यैव लिङ्गम् । ततोपि ब्रह्मैव
प्रकृतिशब्दवाच्यम् ।
- २६ ब्रह्मपरिणामलक्षणं कार्यमिति जगत्समवायिकारणत्वं ब्रह्मण ११७
एव ।
- २७ सदेव सोम्येदमित्यादिषु सृष्टिबोधकश्रुतिष्ववधारणदर्शनाद् ११८
ब्रह्मैव समवायिनिमित्तेति द्वयं कारणम् । अन्यथा-
वधारणविरोधापत्तेः । किं च कर्तारमीशमित्यादिषु योनित्व-
मपि ब्रह्मण एवोच्यते पुरुषत्वं च । तस्मादक्षरपुरुष-
भावेनोभयरूपो भगवानेव । अतः कथञ्चिदपि न प्रकृति-
प्रवेशः ।
- २८ यत्र ब्रह्मणः सर्वविधं कारणत्वं नोच्यते ते सर्वे स्मार्तवादा ११९
अवैदिका अनुपयुक्ताश्च ॥

इति प्रथमोऽध्यायः ॥

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

अथ द्वितीयाध्यायस्य प्रथमः पादः २।१ ॥

१ स्मृत्यनवकाशदोषमसंग इत्यधिकरणम् ।

- १ सांख्यस्मृतेर्मोक्षोपयोगित्वात्प्रामाण्यमङ्गीकृत्य तदनुरोधेनैव १२०
भुतिविप्रतिषेधः परिहार्यः । अन्यथा तद्वैयर्थ्यमित्याशाङ्क्य
तत्प्रामाण्याङ्गीकारे अहं सर्वस्येति गीतास्मृतिविरोधः ।
तदप्रामाण्याङ्गीकारे च ब्रह्मकारणत्वबोधकभ्रुतिविरोधः ।
अतो गीतास्मृतिप्रामाण्यमावश्यकं तेन भ्रुतिविप्रतिषेधनि-
राकरणे कपिलस्मृतेर्न प्रामाण्यम् ॥

२ इतरेषामित्यधिकरणम् ।

- २ प्रकृतिव्यतिरिक्तानां महदादीनामनुपलम्भात्तदुक्तयुक्तीनाम- १२१
प्रयोजकत्वम् ॥

३ एतेन योग इत्यधिकरणम् ।

- ३ पूर्वोक्तभ्रुतिविरोधाद्योगस्मृतिरपि सांख्यवत्प्रधानकारणत्वादि १२१
न प्रमाणम् ॥

४ विलक्षणत्वाधिकरणम् ।

- ४ जगतो जडत्वेन तत्कारणं चेतनं ब्रह्म न भवति विलक्षण- १२१
त्वात् ।

- ५ अत्र मृद्वभिमानिदेवतैव वक्तृत्वादिरूपेण व्यपादिरयते । १२१
अन्यथा चेतनाचेतनविभागो नोच्येत । देवताप्रवेशो नागा-
दिषु नोच्यते । तस्माच्चेतनाचेतनात्मकं जगन्न ब्रह्मोपादा-
नकम् ।

- ६ कार्यकारणयोर्वैलक्षण्येपि गोमयवृश्चिकादौ यथा कार्य- १२२
कारणभावस्तथा जगद्ब्रह्मणोरपि स्यात् । सर्वशस्य कार्य-
कारणयोस्तुल्यत्वेन सालक्षण्याच्च ॥

५ असदिति चेत्यधिकरणम् ।

- ७ ननु सदसतोः कारणत्वं बोधयन्त्योः श्रुत्योः कथं विरोध- १२२
परिहार इत्याशाङ्क्य असदिति यत्कथनं तच्छान्दोग्ये कथ-

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

मसतः सज्जायेतेति कथनादसतः कारणत्वनिषेधार्थम् ।
यत्पुनस्तैत्तिरीये सदेवेतिकथनं तत्सृक्ष्यमाणपेक्षया पूर्वसृष्ट-
स्यासाधुत्वार्थम् । असाधुन्यपि असादिति प्रयोगात् । अतो
न श्रुत्योर्विरोधः ।

- ८ कार्यस्य ब्रह्मणि लये कार्यगता अशुद्धत्वादयो ब्रह्मणि प्रस- १२२
ज्येरन्नतो न संगतो ब्रह्मकारणवादः ।
९ रुचकादीनां मृदि लये कार्यधर्मप्रसक्त्यदर्शान्नासंगतिः । १२२
१० तवापि सत्कार्यवादित्वात्सविशेषस्य कार्यस्य ये धर्माः परि- १२२
च्छिन्नत्वादयस्ते प्रधाने भविष्यन्त्यतो न वयं पर्यनुयो-
क्तव्याः ।
११ सावद्यतर्कस्याप्रतिष्ठितत्वात्प्रतिवादिना तदनङ्गीकारेण दोषा- १२३
दविमोक्षः ॥

६ एतेनेत्यधिकरणम् ।

- १२ सांख्यानिराकरणेनान्येपि वादा निराकृताः ॥ १२३

७ भोक्तापक्षेतिरित्यधिकरणम् ।

- १३ प्रलयोत्तरमुत्पत्तिदशायां भोग्यभोक्त्रोरविभाग इत्याशङ्क्य १२३
समाधीयते । यथा लोके कटकमुपमृष्य रुचके क्रियमाणे
कटकत्वं न भवति तथोत्पत्तिदशायां भोग्यस्य भोग्यत्वेनै-
वोत्पत्तिः । भोक्तृभोक्तृत्वेनैवेति न विभागाभाव इति ॥

८ तदनन्यत्वाधिकरणम् ।

- १४ वाचारम्भणवाक्ये कार्यस्य कारणाभिन्नत्वं प्रतिपादितं नतु १२४
मिथ्यात्वम् ।
१५ कार्यस्य घटादेर्विद्यमानत्व एवोपलम्भो नत्वविद्यमानत्वे । १२४
१६ सदैव सोम्येदमिति श्रुतेस्तदेतदक्षयमिति स्मृतेश्च प्रपञ्चस्य १२५
सदैव सत्यत्वम् ॥

९ असद्व्यपदेशाधिकरणम् ।

- १७ असद्वेति श्रुत्योत्पत्तेः प्राकार्यस्यासत्त्वं न बोध्यते । अन्या- १२५
कृतत्वधर्मेण तथा व्यपदेशात् ।

सूत्राः

पुण्यः ।

१८ सत्कार्यवादयुक्तिभिरात्मानमितिराब्दान्तराच्च नासत्कार्यवाद १२५
आत्मेयः ।

१९ अत्र पटदृष्टान्त उक्तः । १२५

२० यथा प्राणादीनां नियमने जीवनमात्रम् । अनियमे त्वाकुञ्च- १२५
नादि तथा जगदपि कारणे प्रविष्टं सन्मात्रं तिष्ठति बहिः
प्रकटं कार्यं करोत्यतो नासत्कार्यवादः ॥

१० इतरव्यपदेशाधिकरणम् ।

२१ चेतनस्य जीवस्यापि ब्रह्मत्वात्सुष्टौ तस्य प्रवेशो दुःखित्वा- १२६
दिकं भवति तच्च ब्रह्मणो हिताकरणत्वादिवोषप्रसक्त्या न
संगच्छते ।

२२ ब्रह्म जीवादाधिकं नतु जीवमात्रम् । तेन तदेषेपि न १२६
दुष्यति ।

२३ पार्थिवत्वाविशेषेपि यथा हीरकपाषाणयोः स्वभावभेदस्तथा १२६
जीवानामपि ॥

११ उपसंहारदर्शनाधिकरणम् ।

२४ यथा क्षीरं कर्तारमनपेक्ष्य समये दधि भवति । एवमेव १२६
ब्रह्मापि समये स्वयमेव सर्वं भवति ।

२५ देवर्षिपितृवद्ब्रह्मापीच्छया सर्वं करोति । १२७

२६ ब्रह्मण उपादानत्वे कृत्स्नप्रसक्त्यादिर्दोष आशङ्कितः । १२७

२७ ब्रह्मणः स्वरूपं कारणत्वं च भृत्येकसमधिगम्यम् । सा च १२७
स्वतःप्रमाणम् ।

२८ ब्रह्मणो विचित्रशक्तित्वाद् देशकालाद्यनपेक्षा युक्ता । १२७

२९ प्रधानकारणवादेष्येते दोषास्तुल्याः ॥ १२७

१२ सर्वेपिताधिकरणम् ।

३० भगवतः सर्वशक्तियुक्तत्वं भृत्याः साधितम् । १२८

३१ ब्रह्मणो निरिन्द्रियत्वात्कथं कर्तृत्वम् । अस्य परिहारः भुते- १२८
स्त्वित्यनेनोक्तः ।

पुत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः।

- ३२ ब्रह्मणः प्रयोजनाभावात्कथं कर्तृत्वमित्याशङ्का । १२८
 ३३ लोकवल्लीला भगवत इति समाधानम् । १२८
 ३४ ब्रह्मणः सृष्टिकरणे जीवानां सुखदुःखसंभवाद्वैषम्यनैर्घृण्ये १२८
 स्यातामित्याशङ्क्य जीवकर्मसापेक्षत्वात् ब्रह्मणि दोषः । कर्म-
 सापेक्षत्वेपि नेश्वरत्वहानिः ।
 ३५ प्रपञ्चप्रलयदशायां जीवानां कर्मसत्ता ब्रह्माविभागादित्याशङ्क्य १२९
 बीजाङ्कुरवत्प्रवाहानादित्वाच्च दोष इति समाहितम् ।
 ३६ उपपत्त्या श्रुतिस्मृत्योरुपलम्भाच्च जीवस्यानादित्वं सम- १२९
 र्थितम् ।
 ३७ ब्रह्मणः सर्वसमर्थत्वात्सर्वं संगच्छते ॥ १२९

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः २ । २॥

१ रचनानुपपत्तेरित्यधिकरणम् ।

- १ अचेतनस्य प्रधानस्य बुद्धिपूर्वकक्रियारूपा रचना नोपपद्यते । १२९
 तस्याचेतनत्वेन क्रियाकारणभूताया बुद्धेस्तत्र वक्तुमशक्य-
 त्वात् ।
 २ यथा लोकरचना केवलादेवाचेतनादुपपद्यते तथा शुकशोणित- १३०
 जन्या शरीररचनापि ।
 ३ दुग्धे दोहनाधिभ्रयणयोश्चेतनकर्तृकयोर्निमित्तत्वेन दर्शनात् १३०
 नदीजले च मेघानां चेतनानां निमित्तत्वेन दर्शनान्नाचेत-
 नस्य प्रधानस्य कारणत्वम् ।
 ४ प्रधानस्यान्यापेक्षाभावात्सर्वदा कार्यकरणमेव । न व्यतिरे- १३०
 केण तूष्णीमवस्थानमुचितम् ।
 ५ तृणपल्लवादयो न दुग्धभावेन परिणमन्ते । शृङ्गादावभावात् । १३०
 ततश्च न प्रधानं कारणम् ।
 ६ प्रधानकारणवादाङ्गीकारेपि प्रेक्ष्यकारित्वाभावात् परुषार्थः १३०
 सिध्यति ॥

संज्ञाः

पृष्ठाङ्काः ।

२ पुरुषाश्रयवदित्यधिकरणम् ।

- ७ पुरुषारूढोन्धो यथा गच्छति तथा पुरुषाश्रिते तत्पेरितं वा १३१
प्रधानं महदादिसृष्टिं करोतीत्येकं मतम् । यथायः कान्तसं-
निधौ लोहस्य क्रिया तथा पुरुषसंनिधानप्राप्तेन प्रधानस्य
महदादिकर्तृत्वमिति द्वितीयम् । एतद्वशाद्ब्रूय दूषयति
प्रधानपुरुषयोर्व्यापकत्वेन संसर्गस्य संनिधेः सार्वदिकत्वा-
त्पूर्वोक्तदोषस्तदवस्थाः । अनिमोक्षश्चाधिकस्तस्मान्मतद्वय-
मप्यसंगतम् ।
- ८ प्रकृतिपुरुषयोरङ्गाङ्गित्वं नापपद्यते । १३१
- ९ प्रकारान्तरेणानुमितावपि न दोषपरिहारः कार्यकण्ठानुप- १३१
न्यादिवदूषणग्रास्तात् ।
- १० सांख्यमतवृत्तीनां परस्परविरुद्धत्वादसंगतं तन्मतम् ॥ १३१
- ## ३ महद्दीर्घबहेत्यधिकरणम् ।
- ११ परमाणूनां स्वरूपं ह्रस्वं परिमण्डलं च तयोरेवपुष्यपरि १३२
संयोगस्तदा कार्यं यष्टिवन्महत्स्यात् । यदि तिर्यक्तदा नीका-
दिवद्दीर्घं स्यात् । पुञ्जसंयोगस्तत्र परमाणुवाद इष्येततस्तस्य
वादस्यासंगत्यम् ।
- १२ उभयथापि न परमाणुसंघट्टनमतो द्रष्टव्यः १३२
- १३ समवायो नाङ्गीकर्तुं शक्यः । संयोगेन तुल्यत्वात् । यथा १३२
संबन्धिनि संबन्धान्तरापेक्षैवं समवायस्यापि । तथा सत्यन-
वस्थितिः ।
- १४ परमाणोः कारणान्तरस्य च नित्यमेव सत्त्वात्सदा कार्यं १३२
स्यात् ।
- १५ रूपादिमत्त्वाङ्गीकारान्तरमाणुष्वनित्यत्वम् । १३२
- १६ रूपाद्यङ्गीकारे तदनङ्गीकारे च दोषादसंगतः परमाणुकार- १३३
णवादः ।

पुत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

१७ सर्ववैदिकानादृतत्वादसंगतः परमाणुकारणवादः ॥

१३३

४ समुदाय उभयहेतुकेपीत्यधिकरणम् ।

१८ उभयहेतुकेपि समुदाये जीवस्य तदप्राप्तिः । क्षणिकत्वात् १३३
सर्वक्षणिकत्वे जीवमात्रक्षणिकत्वे वा तदप्राप्तिः ।१९ ये हि प्रत्यया उक्तास्ते सदृशीं संततिमुत्पाद्य नश्यन्ति तथा १३३
सति विज्ञानसंततिरूपस्य जीवस्य पूर्वकालीनप्रियाप्रियसं-
स्पर्शाननुसंधानात्कथं वेदनादिस्कन्धात्मसंसारसिद्धिः कथं
च तदभावसिद्धिः । स्थिरस्य कस्याप्यभावात् ।२० उत्तरोत्पत्तिसमये पूर्वस्य नष्टत्वादुत्पत्तिक्षण एव स्थितिप्रलया- १३३
दिसर्वाङ्गीकारे विरोधादेकमपि न स्यात् ।२१ वस्तुनः क्षणान्तरसंबन्धे सति क्षणिकत्वप्रतिज्ञा नश्यति । १३४
असति चित्तचैततोत्पत्तिरूपा द्वितीया प्रतिज्ञा नश्यति ।
द्वितीयप्रतिज्ञानङ्गीकारे प्रतिबन्धोभावात्सर्वं सर्वत एकदैवो-
त्पद्येत ।२२ प्रतिसंख्याप्रतिसंख्येतिनिरोधद्वयमपि न प्राप्नोति संततेर- १३४
विच्छेदात् ।२३ अविद्यायाः सपरिकराया निर्हेतुकविनाशे शास्त्रवैफल्यम् । १३४
अविद्यातत्कार्यातिरिक्तस्याभावान्न संहेतुकोपि विनाशः ।
अत उभयथापि दोषः ।२४ तेषां मत आवरणाभाव एवाकाशः सोपि निरुपाख्यः । १३४
तादृशेपि भूतान्तरवद्वस्तुव्यवहारस्याविशिष्टत्वात् ।

२५ प्रत्यभिज्ञानाधादसंगतः क्षणिकवादः । १३५

२६ नानुपमार्थं प्रादुर्भावं विनाशिकां मन्यन्ते । ततश्चालीकात्कार्यं १३५
स्यात्तदसंगतम् । लोकं तथादर्शनात् ।

२७ अभावाद्भावात्पच्यङ्गीकारे साधनरहितानामपि फलसिद्धिः ॥ १३५

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

५ नाभाव उपलब्धेरित्यधिकरणम्

- २८ कदाचित्कचिदुपलब्धाद्वाद्योर्थोस्तीत्यङ्गीकर्तव्यत्वाद्वाद्यार्था- १३५
भावोन युक्तः ।
- २९ बाह्यार्थस्य बहुकालस्थायित्वेन स्वप्नादिदृष्टान्तो न संगच्छते । १३६
- ३० बाह्यार्थं विना वासनाया अनुपपत्तेर्वासनया ज्ञानवैशिष्ट्यस्या- १३६
ङ्गीकारो न संगच्छते ।
- ३१ आलयविज्ञानस्य क्षणिकत्वाद्वासनाया आधारोपि नास्ति । १३६
- ३२ सर्वधानुपपद्यमानत्वान्माध्यमिकमतमसंगतम् ॥ १३६

६ नैकस्मिन्नसंभवादित्यधिकरणम् ।

- ३३ सप्तभङ्गीनयः परस्परविरुद्धत्वादसंगतः । १३६
- ३४ परमाणुभ्य एव सृष्ट्यङ्गीकारेणात्मनो वस्तुपरिच्छेदाङ्गीका- १३७
रादसर्वत्वं भवति ।
- ३५ पर्यायेण तत्तत्परिमाणाङ्गीकारेवयवोपचयापचयाभ्यामात्म- १३७
नोपि विकारापत्तिः । संकोचविकासेपि विकारस्य दुष्परि-
हरत्वात् ।
- ३६ पूर्वदोषपरिहाराय बोधयनित्यत्वं भवेदणुत्वं महत्त्वं वा । १३७
उभयथापि शरीरपरिणामो न भवतीति न तवार्थसिद्धिः ॥

७ पत्पुसामञ्जस्याधिकरणम् ।

- ३७ यदीश्वरो निमित्तमात्रं तदा केषांश्चित्सुखं दुःखं वेति तस्य १३७
वैषम्यनैर्घृण्ये तेनासंगतं तार्किकमतम् ।
- ३८ जीवब्रह्मणोर्विभुत्वादजसंयोगस्यानिष्टत्वात् पतित्वानुपपत्तिः १३८
- ३९ ईश्वरः किञ्चिदधिष्ठित एव जगत्करोतीति कल्पनीयम् । विक- १३८
ल्पासहत्वादधिष्ठानं नोपपद्यते तेनासंगतं तन्मतम् ।
- ४० करणवदङ्गीकारेसंबन्धदोषः परिहृतो भवति तच्चायुक्तं १३८
भोगादिप्रसक्तेः ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- ४१ लोकन्यायेन जीवप्रकृत्योरन्तवत्त्वं भवेत् । ततश्चानित्यतायां १३८
मोक्षशास्त्रवैफल्यम् । तत्परिहाराय विभुत्वनित्यत्वेङ्गीक्रिय-
माणे संबन्धाभावादसर्वज्ञता स्यात् ॥

८ उत्पत्त्यसंभवादित्यधिकरणम् ।

- ४२ उत्पत्तौ व्यूहत्वासंभवाद व्यूहत्वे चोत्पत्त्यसंभवाज्जीवोत्पत्तौ १३८
मोक्षस्याप्यसंभवादंशेनानेन भागवतमतमसंगतम् ।
४३ न हि कुलालादण्ड उत्पद्यतेतः कर्तुः संकर्षणसंज्ञकाज्जीवा- १३९
न्मन उत्पद्यत इत्यसंगतम् ।
४४ सर्वेषां संकर्षणादीनां परमेश्वरत्वं चेदङ्गीक्रियते तदनेकेश्वर- १३९
त्वापत्तिः ।
४५ बहुकल्पनया वेदनिन्दया च विप्रतिषेधेन भागवतमते १३९
तेतेशा विरुद्धाः ॥

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयः पादः २ । ३ ॥

१ न वियदित्यधिकरणम् ।

- १ छान्दोग्ये श्रवणाभावादाकाशस्योत्पत्तिर्नास्ति । १३९
२ तैत्तिरीयके श्रवणाद्वियदुत्पत्तिरस्ति । १४०
३ निरवयवत्वेन व्यापकत्वेनाकाशस्योत्पत्तिर्न संभवत्यतस्तैत्ति- १४०
रीयस्था सा गौणीत्याशङ्का ।
४ वायुश्चान्तरिक्षं चेति श्रुतावमृतत्वश्रवणादपि नोत्पत्तिः । १४०
५ ननु कथं वियदुत्पत्तिर्गौणी भविष्यति तत्र हि संभूतमित्येकमेव १४१
पदमुत्तरत्रानुवर्त्यते । तथा सन्न्युत्तरत्र मुख्या । आकाशो
गौणीति यमपट्टात्तिद्वयविरोध इति चेन्न । यतो यथा तपसा ब्रह्म
विजिज्ञासम्ब तपो ब्रह्मति श्रुतावेकस्यैव ब्रह्मशब्दस्यैकत्र
मुख्या वृत्तिस्तपसि च गौणी तथेवात्र भविष्यति ।

सूत्राः

पृष्ठाः ।

- ६ स्यादाकाशभृतिर्गोणी यदि छान्दोग्यभृतिर्न विरुध्येत । १४१
कथम् । एकविज्ञाने सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा बाध्यते । अनुद्गमात् ।
शब्देभ्यो हेतुभ्यः प्रतिज्ञाहानिः ।
- ७ निरवयवत्वादीनां बाधकानामुक्तत्वात्सा कथं संभवतीत्या- १४१
शङ्कायामाकाशो नोत्पद्यते निरवयवत्वादित्येवं साधन उत्पद्य-
तेलौकिकव्यवहारविषयत्वादित्येवं सत्पतिपक्षत्वेन युक्तीना-
मपयोजकत्वमुक्तम् । तस्माच्छ्रुत्याकाशोत्पत्तिरङ्गीकार्या ॥

२ एतेन मातरिभ्येत्यधिकरणम् ।

- ८ एवमेव वायुत्पत्तिरङ्गीकार्या ॥ १४२

३ असंभवाधिकरणम् ।

- ९ ब्रह्मणोऽप्युत्पत्तिरस्त्वित्याशङ्क्य मूलभूतस्य सतो नित्यत्व- १४२
व्यापकत्वयोर्निरङ्कुशत्वादुत्पत्तिर्न संभवति ॥

४ तेजोत इत्यधिकरणम् ।

- १० वायुतस्तेजस उत्पत्तिः ॥ १४२

५ आप इत्यधिकरणम् ।

- ११ तेजसोऽपामुत्पत्तिः ॥ १४३

६ पृथिव्यधिकारेत्यधिकरणम् ।

- १२ छान्दोग्येऽद्भ्यः सकारादन्नोत्पत्तिरुच्यते तेत्तिरीये पृथिवीति १४३
विरोधो न शङ्क्यः । अन्नशब्देन पृथिव्या एव ग्रहणात् ॥

७ तदभिध्यानादेवेत्यधिकरणम् ।

- १३ आकाशमावापन्नपरमेश्वराद्वायोरुत्पत्तिरेव वाय्वादिभ्योऽपि १४४
तेजआदीनां सा । सर्वकर्तृत्वस्य ब्रह्मलिङ्गात् ॥

८ विपर्यये नेत्यधिकरणम् ।

- १४ उत्पत्तिविपर्ययेण प्रलयक्रमः । उपपद्यते हि प्रवेशविपर्ययेण १४४
निर्गमनम् ॥

सुखाङ्गाः

पृष्ठाङ्काः ।

९ अन्तरा विज्ञानमनसी इत्यधिकरणम् ।

- ११ विज्ञानशब्देन जीवो मनश्चैतयोरपि क्रमेणोत्पत्तिर्वक्तव्येति चेन्न । १४४
 नामरूपविशेषवतामेवोत्पत्तिरुच्यते न त्वनयोः । विज्ञानमयस्य
 जीवत्वान्मनोमयस्य च वेदत्वात् । अतो भूतभौतिकप्रवेशा-
 मावाप्तं तयोरुत्पत्तिः ।
- १६ जीवस्यानुत्पत्तौ सर्वव्यवहारोच्छेदो न । यतस्तस्य स्थावर- १४५
 जङ्गमशरीरे समागमरूपोत्पत्तिर्न स्वरूपोत्पत्तिरूपा । ननु
 शरीरोत्पत्तौ जीवोप्युत्पद्यत इति चेन्न । यतः शरीरस्य
 जन्ममरणधर्मवच्चेन जीवव्यपदेशो लाक्षणिकः । शरीरसंब-
 न्धेनैव जीव उत्पद्यत इति व्यपदेशः ॥

१० नात्मा श्रुतेरित्यधिकरणम् ।

- १७ देवदत्तो जात इत्यादौ देहोत्पत्तेरेव श्रवणाज्जीवो नोत्पद्यते । १४५
 न जायत इति श्रुत्या तस्य नित्यत्वं च ॥

११ ज्ञोत एवेत्यधिकरणम् ।

- १८ जीवो ज्ञानस्वरूपो ज्ञानधर्मा च । तद्वोधकश्रुतिभ्यः ॥ १४६

१२ उत्क्रान्तिगत्यागतीनामित्यधिकरणम् ।

- १९ उत्क्रान्तिगत्यागतीनां श्रवणाज्जीवोऽणुः । १४६
 २० स्वात्मना जीवरूपेण इन्द्रियैश्च गत्यागत्योः संबन्धी १४७
 जीवोतो मध्यमपरिमाणमयुक्तमतोऽणुरेव स भवति ।
- २१ व्यापकत्वश्रुतेर्जीवो नाणुरिति चेन्न यतो व्यापकत्वश्रुतिर्ब्रह्म १४७
 प्रकरणस्था ।
- २२ स्वयं विहृत्येति श्रुतौ स्वशब्दोऽणुपरिमाणं जीवं बोधयति । १४७
 बालाग्रशतभागसंयत्युन्मानम् । चकारान्स्वप्नप्रबोधयोः संधा-
 वागतिदर्शनम् ।
- २३ अणुत्वे सर्वशरीरव्यापि चैतन्यं न घटत इति विरोधो न १४८
 भवति । चन्दनवत् ।

सूत्राङ्कः.

पृष्ठाङ्काः ।

- २४ ननु चन्दनस्यावस्थानं नियतं तेन विषमो दृष्टान्त इति चेन्न । १४८
अभ्युपगम्यते हि जीवस्यापि स्थानविशेषो हृदयम् ।
२५ यथा मणेरिति कान्तिः सर्वशरीरव्यापिनी तथा जीवश्चेतन्यगु- १४८
णेन सर्वव्याप्नोति ।
२६ चैतन्यगुणस्य स्वाभयाधिकदेशवृत्तित्वं चम्पकादिगन्धवत् । १४८
२७ हृदयायतनत्वमात्मनोभिधाय तस्यैवालोमभ्य इति चैतन्यगु- १४९
णेन समस्तशरीरव्यापित्वं दर्शयति ।
२८ प्रज्ञया शरीरमिति श्रुत्या करणत्वेन पुण्यगुणदेशाच्चैतन्यं १४९
गुणः ॥

१३ तद्गुणसारत्वादित्यधिकरणम् ।

- २९ प्रज्ञाद्रष्टृत्वादिब्रह्मगुणप्रधानत्वाज्जीवे तत्त्वमसिर्गुणनेन परब्रह्मत्व- १४९
व्यपदेशः । अन्यस्यान्यधर्मवत्त्वेन कथने प्राज्ञेनात्मनेति
दृष्टान्तः ।
३० यावदात्मा ब्रह्म भवत्यानन्दोऽगपाकत्वेन तावदेव तद्व्यपदेशः । १५०
तेन नायुक्तव्यपदेशरूपो दोषः । तथैव तदर्शनात् ।
३१ यथा पुंस्त्वं बाल्यं विद्यमानमेव प्रकाशते तद्यानन्दोऽशस्यापि १५०
सत एव व्यक्तियोगः ।
३२ नन्विदानीं सच्चिदंशावेव प्रकटी मोक्षे त्वानन्दोऽशोऽपि प्रकटो १५१
भवतीत्यवस्थाविभागे को हेतुरित्यत आह—यदीदानीमप्या-
नन्दः प्रकटः स्यात्तदा सच्चिदंशवदस्याप्युपलब्धिः स्यात्सं-
सारश्च न स्यात् । यदि कदापि न स्यात्तदा मोक्षावस्था
विरुध्येत । यदि जीवो निरानन्द एव ब्रह्मैवानन्दमयमिति
नियमस्तदा ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येतीति श्रुतिविरोधः ॥

१४ कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वादित्यधिकरणम् ।

- ३३ वेदादिषु जीवमेवाधिकृत्याभ्युदयनिःश्रेयसफलकानां यज्ञो- १५१
पासनारूपाणां कर्मणां विज्ञानदर्शनाज्जीव एव कर्ता ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- ३४ गान्धर्वादिलोकेषु विहारस्योपदेशाज्जीव कर्ता । १५१
 ३५ श्रुतौ विज्ञानादानकथनेन जीवस्य स्वातन्त्र्यबोधनात्तस्यैव १५१
 कर्तृत्वम् ।
 ३६ विज्ञानं यज्ञमिति श्रुतौ साक्षादेव कर्मकर्तृव्यपदेशाज्जीवस्य १५२
 कर्तृत्वं नाङ्गीक्रियते चेत्तदा श्रुतौ प्रथमानिर्देशो विरुध्येत
 प्रथमानिर्देशाद्विपरीतस्तृतीयानिर्देश आपद्येत ।
 ३७ यथा चक्षुषेष्टमनिष्टं चोपलभत एवमिन्द्रियैरिष्टमनिष्टं प्राप्नोति १५२
 तेन जीवस्य कर्तृत्वे हिताकरणादिदोषप्रसक्तिर्न ।
 ३८ अहिताचरणेन जीवस्य कर्तृत्वाभावोनुमीयत इति चेन्न शक्तिः १५२
 तिरोभावात् ।
 ३९ जीवस्य क्रियाज्ञानशक्ती योगेन सिध्यतः । समाध्यभावाच्छ- १५३
 क्त्यभावः ।
 ४० लोके कर्तृभोक्तृत्वभेददर्शनात्कर्तृत्वभोक्तृत्वयोर्भेदो भवि- १५३
 ष्यतीति चेन्न । यतो यथा तक्षैव रथस्य निर्माता
 तदधिरोही च तथैवात्र भविष्यति ॥

१५ परास्तु तच्छ्रुतेरित्यधिकरणम् ।

- ४१ कर्तृत्वं ब्रह्मगतमेव तत्संबन्धादेव जीवे भासते । १५३
 ४२ भगवान् फलदाने जीवकृतप्रयत्नापेक्षी । एवंच जीवस्य १५४
 यादृशप्रयत्नाभिनिवेशं पश्यति तादृशं कर्म कारयति ।
 अन्यथा विहितप्रतिषिद्धयोर्वैयर्थ्यं प्रसज्येत ॥

१६ अंशो नानाव्यपदेशादित्यधिकरणम् ।

- ४३ जीवो ब्रह्मणोऽप्येव श्रुतौ नानात्वेन ब्रह्मत्वेन च व्यपदेशात् । १५४
 ४४ मन्त्रवर्णे जीवस्य पादत्वादंशत्वम् । १५५
 ४५ स्मृतौच कण्ठत एवांशत्वमुक्तम् । १५५
 ४६ यथा प्रकाशादिरूपाग्न्यादीनामन्यस्य तापकत्वेऽपि स्वस्य १५५
 तापादिकं न तथा द्वैतबुद्ध्यांशस्य जीवस्य दुःखित्वेऽपि परस्य
 दुःखित्वं न ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः

- ४७ अंशिनो दुःखासंबन्धमंशस्य दुःखसंबन्धे च स्मृतिष्यते । १५१
- ४८ ननु जीवस्य भगवदंशत्वेन विधिनिषेधावनुपपन्नायिति चेन्न । १५२
शरीरसंबन्धात्तस्य विधिनिषेधोपपत्तेः । यथा शवाग्निश्चण्डाल-
भाण्डस्थितमुदकं तद्गुहादिकं च परिह्रियते । अग्निहोत्राग्निर्ग-
ङ्गाजलं च परिगृह्यते ।
- ४९ देहान्तरे पूर्वदेहसंतत्यभावात् पूर्वदेहिककर्माद्यापत्तिरेकास्मि- १५३
न्देहे तु संततिसामान्यात्कर्माधिकारः सुपरः ।
- ५० ब्रह्मण आभास एव जीवः । आनन्दारास्य तिरोहितत्वात् । १५४
- ५१ जीवनानात्ववादे व्यापकानां सर्वेषां जीवानामनेकदेहसंबन्धा- १५५
देतदेहस्येदमदृष्टमेतदेहस्येदमिति नियमाभावः । अतः स
वादोसंगतः ।
- ५२ मनःप्रभृतयो नियामका इत्यपि न । ईश्वरेच्छामनःप्रभु- १५६
तिष्वभिसंध्यादिषु नियामकत्वेनाङ्गीकृतेषु पूर्वोक्तस्यैवानिय-
मदोषस्य प्रसक्तेः ।
- ५३ जीवस्य व्यापकत्वेऽपि प्रवेशभेदात् पूर्वोक्तानियमदोष इति १५७
चेन्न । तथाङ्गीकारे कर्मकरणेन यस्मिन्प्रवेशोदृष्टमु-
त्पन्नं तस्य प्रवेशस्य प्रवेशान्तरेभावात् तत्रोत्पन्नानां वस्तूनां
भोगो न स्यात् ॥

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः २ । ४ ॥

१ तथा प्राण इत्यधिकरणम् ।

- १ यथा जीव उत्क्रान्त्यादिधर्मवांस्तथेन्द्रियाण्यपि । १५८
- २ उत्क्रान्त्यादिभ्रुतिर्गौणी न । यत एकैव भ्रुतिर्जीवे मुख्या १५८
प्राणे गौणीति कथं संभवेत् ।
- ३ सृष्टेः पूर्वमपि प्राणादीनां स्थितिः श्रूयते । १५८
- ४ मनसो वाक्पूर्वरूपत्वाद्वाचश्च वेदरूपाया नित्यत्वात्तत्पूर्व- १५८
रूपमनसः कथमुत्पत्तिः स्यात् ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

५ समानां गतिभिर्जीवगतिर्विशेष्यते । अतो जीवसमानयोगक्षे- १५९
मत्वादिन्द्रियाणां जीवतुल्यता ॥

२ हस्तादय इत्यधिकरणम् ।

६ हस्तौ चादातव्यं चेति श्रुतौ हस्तादयश्चत्वार इन्द्रियत्वेन १५९
गणिताः । एवं च हस्तादीनां चक्षुरादितुल्यत्वे स्थिते न
सप्तैवेन्द्रियाणि किंत्वेकादश ॥

३ अणवश्चेत्यधिकरणम् ।

७ सर्वाणीन्द्रियाण्यणुपरिमाणानि ॥ १६०

४ श्रेष्ठश्चेत्यधिकरणम् ।

८ मुख्यः प्राणो नित्यगतिमानणुपरिमाणश्च । आनीदवातमिति १६०
श्रुत्या सृष्टेः पूर्वं तस्य सत्ता प्रदर्शिता ।

९ एतस्माज्जायत इति श्रुतौ प्राणबाह्वोः पृथगुपदेशान्मुख्यप्राणो १६०
वायुः क्रिया वा न भवति ॥

५ चक्षुरादिवस्त्वित्यधिकरणम् ।

१० चक्षुरादीन्द्रियवत्प्राणोप्यस्वतन्त्रः । श्रुतौ चक्षुरादिभिः सह १६०
शासनात् ।

११ प्राणस्य करणत्वाभावाद्यापारापेक्षादोषो न । करणमेव १६१
व्यापारवदिति नियमः । अन्य उपकारकस्तु केवलं कार्य-
मेवापेक्षते न व्यापारम् । श्रुतिरेव प्राणस्य शरीरस्थितिरूपं
कार्यं दर्शयति । १६१

१२ अहमेवैतत्पञ्चधेतिश्रुत्या प्राणस्य पञ्चवृत्तित्वश्रवणादयं प्राणो
मनोवद् व्यपदिश्यते । यथा मनसः स्वरूपत एकादश
वृत्तय एवं प्राणस्यापि पञ्चभिर्धृतिभिः कार्यकरणं व्यप-
दिश्यते ।

१३ आसन्यप्राणोप्यणुः ॥

१६१

सूत्राः

पृष्ठाः ।

६ उयोतिराद्यधिष्ठानमित्यधिकरणम् ।

१४ अग्निर्वाग्भूतेति भूतेर्वागादीन्द्रियाणामग्न्यादिकमाधिष्ठानमस्ति ॥ १६२

७ प्राणवतेत्यधिकरणम् ।

१५ सोयमग्निः परेणेतिभ्रुत्या वागादीन्द्रियं प्राणयुक्तामग्न्यादिना- १६२
धिष्ठितं स्वीकर्तव्यम् ।

१६ अग्न्यादेः प्राणसंबन्धस्य नित्यत्वात्सर्वदेवाधिष्ठातृत्वम् ॥ १६३

८ तदिन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादित्यधिकरणम् ।

१७ तानीन्द्रियाणि तत्त्वान्तराण्येव । एतस्माज्जायत इति भ्रुतो १६३
इन्द्रियाणां प्राणात्पृथग्यपदेशात् । मुख्यप्राणस्य तु न
तत्त्वान्तरत्वम् ।

१८ भ्रुतौ भेदेन कथनाग्नेन्द्रियप्राणानामेकत्वम् । १६४

१९ स्वामिसेवकवदनेकधा वेलक्षणयात्प्राणस्येन्द्रियाणां ऐक्यं न ॥ १६४

९ संज्ञामूर्तिवत्त्वमित्यधिकरणम् ।

१० उभयकरणस्य प्रतिज्ञानात्प्रवृत्कर्तुः परमेश्वरादेव नामरूपयो- १६४
र्निर्माणम् ॥

१० मांसादिभौममित्यधिकरणम् ।

२१ अन्नमशितमिति भ्रुत्या पुरीषमांसादिकं तेजोवज्रप्रकृतिकं १६५
ज्ञेयम् । एवं चेतरोर्मनःप्राणयोरपि यथाशब्दं भौतिकत्वं
स्यात् इति शङ्का ।

२२ मनआयन्नादिभिः कार्यक्षमं क्रियते । तेन वैरोध्याद्वीणोयं १६५
वादः । अतो मनःप्रभृतीनां न भौतिकत्वम् । किंतु तानि
तत्त्वान्तराणीति समाधानम् ॥

तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ३ । १ ॥

१ तदन्तरप्रतिपत्तावित्यधिकरणम् ।

१ भ्रुतिस्थप्रश्नोत्तराभ्यां ब्रह्मज्ञानीपयिकजन्मार्थं जीवः संस्कृत- १६७
भूतसहितो गच्छति ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- २ प्रभप्रतिवचनयोरपां ग्रहणं तेजोबन्धानां त्रिवृत्कृतानामुप- १६९
लक्षणम् । भूयस्त्वावपामेव ग्रहणम् ।
- ३ तमुत्क्रामन्तमिति श्रुत्या प्राणस्य गतेरुक्तत्वादापोमयाः प्राणा १६९
इत्यपां पोषकत्वश्रवणात्प्राणः स्वाप्यायकं गृहीत्वा गच्छती-
त्यपां ग्रहणं युक्तम् ।
- ४ ननु यत्रास्य पुरुषस्येति श्रुत्या वाक्प्राणादीनामग्निवायुभाव- १७०
श्रवणात्प्राणस्य जीवेन सह गमनमनुपपन्नमिति चेन्न ।
अग्न्यादिश्रुतेरमुक्तविषयत्वेन गौणत्वात् ।
- ५ ननु देवाः श्रद्धां जुह्वतीति प्रथमाहुतिबोधकश्रुतावपाम- १७१
श्रवणात्कथं तामिः परिष्वक्तो गच्छतीति चेन्न श्रद्धाशब्देना-
पामेवोक्तेः । उपपत्तेः श्रद्धाशब्दोच्चयनः ।
- ६ विशेषाश्रवणात्सर्वेषां जीवानां पञ्चाहुतिप्रकारेण जन्मेति १७१
चेन्न । यत इष्टादिकारिण एव धूमादिमार्गेण गच्छन्तः
प्रथमं सोमभावं प्राप्नुवन्तीति प्रतीतिरिष्टादिकारिणामेव पञ्चा-
हुतिक्रमेण जन्म ।
- ७ देवानामात्मविच्चाभावात्तत्कृतं भक्षणं गौणम् । श्रुतिरेवान्नस्य १७२
गौणत्वं दर्शयति । तथाहि न स वेदेत्यत्रत्यपशुशब्द-
वद्भक्षणं लक्षणया भोग्यभावपरम् ॥

२ कृतात्ययाधिकरणम् ।

- ८ लौकिकदृष्टान्तेन स्मृत्या च सोमभावस्य नाशे सत्यवान्तर- १७३
फलसाधकलेशसहित एव यथागतमनेवं च वृष्टिभावं प्राप्नोति ।
- ९ रमणीयचरणात्सम्यग्जन्मसिद्धावनुशयसद्भावः किमर्थमिति १७४
चेन्न । तद्य इहेति श्रुतौ उक्तस्य योनिशब्दस्य पूर्वजन्मसूच-
कत्वात् । अतो ज्ञानार्थमनुशयोपेक्ष्यत इति कार्णाजिनि-
मतम् ।
- १० धूमादिमार्गेणापेक्षितत्वाच्चरणश्रुतिर्न व्यर्था । ततश्च न सानु- १७४
शयाभावबोधिका ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

११ सुकृतबुद्धते एव विहितनिषिद्धकर्मणी अनुराय इति वाद- १७५
रिमतम् ॥

३ अनिष्टाधिकारिणाभिस्यधिकरणम् ।

१२ इष्टाधिकारिव्यतिरिक्तानामपि सोमभावानन्तरं जन्म भूयते । १७५
इति शङ्का ।

१३ विहितेतरकर्तृणां पापिनां यमसंनिधाने सुखं दुःखं वानुभूय १७६
विरोधानुभवार्थमारोहस्तदनुभवानन्तरमारोहश्च भवति विल-
क्षणगतिवर्तनात् ।

१४ व्यासादप्यपि यमगतिं दर्शयन्ति । १७७

१५ पापोपभोगार्थं यमालयमनमवरयमङ्गीकार्यं यतस्तत्र तत्र १७७
रौरवादयो नरकाः ।

१६ विप्रगुणादीनामपि यमायसत्वात्तृतीयगतिरूपविरोधाभावः ॥ १७८

४ विद्याकर्मणोरित्यधिकरणम् ।

१७ विद्यया देवयानमिति वाक्ये विद्याकर्मणोरेव प्रकृतत्वेन यम- १७७
मार्गस्यानुक्तिः ।

१८ जायस्व त्रियस्वेति तृतीयमार्गं यमगतेर्नान्तर्भावः । तत्र यम- १७८
लोकवत्सुखदुःखाद्यनुपलब्धेः ।

१९ लोकेपि मूर्च्छादिषु यमलोकगमनादीनि स्मरन्ति । १७८

२० यमपुरुषाणामजामिलप्रभृतिभिर्वर्तमानाद्यमगतिरस्ति ॥ १७८

५ शब्दावरोधाधिकरणम् ।

२१ तृतीयाहुतौ शब्दसाम्याद्दृष्टिशब्देन बीजनिरपेक्षस्य कारण- १७९
शक्तिविशिष्टस्य जलस्य ग्रहणम् ।

२२ वाय्वादिरूपापात्तिरपि वाय्वादिर्वदाभानमेव नतु मुख्यं वाय्वा- १७९
दिभवनम् । अन्यस्यान्यभावबोधकस्य वायुर्भूत्वेत्यस्य गौणा-
र्थेनोपपत्तेः । अतो न कार्यरूपवृष्टिभावः ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

२३ वृष्टेरन्नरूपताभवने बहुकालो नापेक्ष्यते । अन्नभावापन्नस्यैव १८०
बहुकालापेक्षेति विशेषश्रवणात् ॥

६ अन्याधिष्ठित इत्यधिकरणम् ।

२४ उमे बीजे यदा वृष्टिर्जायते तदा जलभावापन्ना जीवास्तेन १८०
सहान्नबीजे प्रविशन्ति । एवं च तत्समयेन्यैर्जीवैरधिष्ठितो यो
ब्रीह्यादिस्तस्मिन् वाय्वादिवन्न तद्भावापत्तिः किंत्वति-
थिवत्कार्यमात्रं स्थितिः । श्रुतौ जगति स्थितस्य ब्रीह्यादि-
भावस्यैव कथनात् ।

२५ नन्वधिष्ठानेङ्गीक्रियमाणे यातनाजीवानामशुद्धत्वादशुद्ध- १८१
मन्नं स्यात् इति चेन्न देवहोमात्मकसंस्कारेणान्नस्य शुद्ध-
त्वात् ॥

७ रेतःसिगधिकरणम् ।

२६ पुरुषशब्देन रेतःसेकसमर्थपुरुषस्यैव ग्रहणं यतः शरीरार्थमेव १८२
देवैर्होमः कृतस्तेन बाल्यायवस्थाप्रतिबन्धो न ॥

८ योनेः शरीरमित्यधिकरणम् ।

२७ योनेर्निर्गतमेव शरीरं गर्भशब्देनोच्यते नतूदरस्थम् ॥ १८२

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः ३ । २ ॥

१ संध्याधिकरणम् ।

१ स्वप्नस्थाने सुष्टिरस्ति यतः श्रुतिरेवंमाह । १८२

२ एके शास्त्रिनो भगवन्तं निर्मातारं वदन्ति । शतायुष इत्यादि- १८३
श्रुत्या कामविषयाः पुत्रपौत्रादयश्चोक्ताः । चकारद्वयेन सर्वे
कार्यकारणधर्माः स्वप्नसृष्टावुक्ता इति सूचितम् । सूत्रद्वयेन
पूर्वपक्षः ।

३ उत्तरपक्षः । स्वप्ने सुष्टिर्मिथ्या यथाविस्थितदेशकालादिसापे- १८३
क्षसर्वरूपत्वेनाभावात् ।

४ यदा कर्मस्त्विति श्रुत्या स्वप्नः शुभाशुभफलसूचकः । स्वप्न- १८४
ध्यायविदोपि तथैवाचक्षते ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः

- १५ यथा सूर्यप्रकाशः स्वतः स्थापयितुं संपादयितुं च न शक्यते १९१
तेनाव्यवहार्यः । मेघाद्यभावे च स एव घटादिदर्शन उपयुज्यते
तेन व्यवहार्यः । तद्वद्ब्रह्मापि भगवत्कृपया संनिधाने सति
व्यवहार्यमन्यथा न । एवंकल्पने ब्रह्मप्रतिपादकस्य शास्त्रस्य
नावैयर्थ्यम् ।
- १६ यथा सैन्धवघन इति श्रुतिः प्रज्ञानघनमात्रं ब्रह्मस्वरूपमाह । १९२
- १७ अथात आदेशो नेति श्रुतिरेव ब्रह्माणि जडजीवधर्माणाम- १९६
भावं दर्शयति । तत्र प्रपञ्चधर्मकथनमौपचारिकमेव । एतच्चौ-
पचारिकत्वं स्मृतेरपि संमतम् ।
- १८ इममेव निर्णयमाश्रित्य यथा सूर्यकादयो दृष्टान्तास्तथा समः १९३
प्लुषिणेत्युपमा ज्ञेया ॥

६ अम्बुबद्ग्रहणादित्यधिकरणम् ।

- १९ जडजीवसंबन्धाद्ब्रह्माणि सर्वकामत्वादय औपचारिका इति न १९४
संभवति जलं यथा प्रतिबिम्बं गृह्णाति तथा सर्वकामत्वादि-
धर्मैर्धर्मिणो भगवतोग्रहणात् ।
- २० पूर्वोक्तस्य परिहारः । यथैकमेवाकाशं करकादिष्वन्तर्भावादृ- १९४
द्धिहासभाक्कथोभयसामञ्जस्यदेवं तत्तदनुप्रवेशाद्ब्रह्मणोपि
सर्वकामत्वादयो धर्माः संभवन्ति ।
- २१ भगवति सर्वे विरुद्धधर्मा दृश्यन्ते । १९५
- २२ श्रुतिः प्राकृतधर्मवन्त्वमेव प्रतिषेधति नतु सर्वकामत्वाद्यलौकि- १९५
धर्मान् । यतो यत्रेमान्धर्मान्प्रतिषेधति तत्रैव पुनर्वदति ॥

७ तदव्यक्तमाह इतित्यधिकरणम् ।

- २३ पूर्वपक्षः । ब्रह्म अव्यक्तमेव यतः श्रुतिस्तथैव वदति । १९६
- २४ उत्तरपक्षः । सम्यक् सेवया तंभे भगवतो द्रष्टुं शक्यम् । १९६
श्रुत्या स्मृत्या च ब्रह्म साकारगुणपूर्णं तेन नाव्यक्तम् ॥
क. [अणुभाष्य ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- ३२ उत्तरपक्षः । गुणसाम्यप्रदर्शनार्थं सेत्वादिनिर्देशस्य सत्त्वेन २०२
नातः परमन्यदास्ति ।
- ३३ भूतादीनां पादत्वेन कथनं यथोपासनार्थं तद्वद्वह्मणोपि २०२
साम्येन कथनमुपासनार्थम् ।
- ३४ यथा सूर्यचन्द्रादितेजसामैक्येऽपि स्थानभेदात्समानधर्मत्वं २०२
नास्ति तथा प्रकृतेऽपि स्थानभेदाद्धर्मभेदः स्यादतो धर्मातिदेशः ।
- ३५ ब्रह्मभिन्नस्यानुपपन्नत्वाद्ब्रह्मैव परमफलरूपमित्युपपद्यते । २०३
- ३६ न तत्समश्चेति श्रुत्या प्रतिषेधादन्यकल्पना निर्मूला । २०३
- ३७ ब्रह्मभिन्नस्य परत्वखण्डनेन श्रुतिस्मृतिभ्यां च तस्य ब्रह्मणः २०३
सर्वव्यापित्वं सिद्धम् ॥

११ फलमत इत्यधिकरणम् ।

- ३८ ईश्वरादेवैहिकं पारलौकिकं च फलमुपपद्यते । २०४
- ३९ श्रुतौ स्मृतौ च तस्यैव फलदातृत्वं कथ्यते । २०४
- ४० ईश्वरे वैषम्यनैर्घृण्यादिदोषाज्जिमिनिर्यागादिकर्मैव फलदातु २०५
इति मन्यते ।
- ४१ जमिनिमतनिरासः । बादरायणस्त्वाचार्य इतः पूर्वोक्तमी- २०६
श्वरमेव फलदत्वेन मन्यते श्रुतौ हेतुत्वेन व्यपदेशात् ॥

तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ३ । ३ ॥

१ सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणम् ।

- १ सर्ववेदान्तवाक्यैरनेकरूपैरपि यस्य ज्ञानं भवति तद्वह्मैव । २०६
विधिवाक्याद्यविशेषात् । यथा शाखाभेदेन ज्योतिष्टोमे धर्म-
भेदेऽपि ज्योतिष्टोमविधेरकत्वमेव ।
- २ ननु धर्मभेदाद्भेद इति चेन्न यतो यथैकस्यामप्यतिरात्रव्यक्तौ २०८
षोडशिग्रहणाग्रहणधर्मभेदाद्भेदो न ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

३ नन्वेवं सति शास्त्रान्तरीयधर्माणामुपसंहारः स्यात्तथावान्तर- २०१
धर्मा अवतारान्तरेऽप्युपसंहर्तव्याः स्युरिति चेन्न वेदसंबन्धि-
कर्मणस्तत्तच्छास्त्रोक्तप्रकारेण करणेधिकारात् । यथा सवा-
ख्यहोमा आध्वर्वाणिकैरेव कार्या इति नियम्यन्ते । एव-
मेवोपासनायामपि रामकृष्णादिरूपेषु तत्तद्व्योपासकस्य तत्त-
द्धर्मा एव भावनीया नावतारान्तरधर्माः ।

४ वेद्यैकत्वेन विद्यानामेकत्वं भ्रुतिर्दर्शयति । तथा उपासना- २१४
प्रकारभेदेनोपास्यभेददर्शने दोषं च दर्शयति ।

५ नमस्ते रघुवर्यायेत्यादिषु यः श्रीकृष्णधर्माणामुपसंहार उक्तः २१४
स शुद्धब्रह्मोपासकैः कर्तव्यः । भगवद्व्युपस्यार्थस्यार्थद्वयेपि
समानत्वात् । यथा विधिरोषाणामग्निहोत्रत्वादित्यसृजे धर्मं
समानेपि स्वशास्त्रोक्तप्रकारस्यैव करणं नान्यशास्त्रोक्तधर्मोप-
संहार एवमिहापि तत्तद्व्यवतारोपासकस्य तत्तदसाधारणधर्म-
त्वेनोपासनं नान्यावतारधर्मवत्त्वेनापि ।

६ ननु धर्माणामुपसंहारे भ्रुतिप्रतिपादितमेकरसं ब्रह्मान्यथा २१५
भवेत्ततश्च तदनेकरसं प्रसज्येतेति चेन्न भ्रुतिप्रतिपादितत्वा-
विशेषात् । यथा श्रुत्या ब्रह्मण एकरसत्वेन निर्णयः कृत-
स्तथा विरुद्धधर्मवत्त्वेनापि ।

७ प्रकारान्तरेण समाधानम् । यथा परोवरीयस्त्वग्रतस्य दीक्षा- २१५
प्रकरणे पठितत्वात् दीक्षासहितस्यैव परोवरीयस्त्वं न तद्र-
हितस्य प्रकरणभेदात् । तथा ज्ञानप्रकरणे ज्ञानिनं प्रति
एकरसत्वेन निरूपणं भक्तिप्रकरणे तु भक्तानुभवानुरोधाद्भि-
न्नभिन्नप्रकारेण निरूपणम् ।

८ यथोद्गीथोपासनेतिसंज्ञैक्येऽपि परोवरीयस्त्वाद्युपासनेषु धर्म- २१६
भेदस्तथात्र संज्ञैक्येऽपि धर्मभेदः ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- ९ सर्वतःपाणिपादान्तमिति स्मृत्या साकारमेव व्यापकमिति २१७
चकारात्सर्वरस इति श्रुत्या रसात्मकत्वेन भक्तानां यादृग्भूषण
लीलारसानुभवस्तादृगुपक्रमेण योगमायापसारणेन प्रकटी-
करोतीति बाल्यादिभावोपपत्तेः सर्वमुपपन्नम् ।
- १० लीलामध्यपातिनां सर्वेषां पदार्थानां ब्रह्मणा सहाभेदाद्ब्रह्मण- २१७
श्वैकत्वात्पूर्वलीलातोऽन्यत्र उत्तरलीलायामपि पूर्वलीला-
संबन्धिन एव पदार्थाः ।
- ११ पूर्णानन्दैश्वर्यादयः प्रधानस्य धर्मिणो ब्रह्मण एव धर्माः । २१८
- १२ शुद्धाभेदज्ञानिषु प्रियशिरस्त्वादिधर्मा नोपसंहार्याः । प्रिय- २१८
मोदाद्युपचयापचययोर्भेद एव संभवात् ।
- १३ ब्रह्मरूपस्यार्थस्य साम्यात् पुरुषरूपे विरुद्धत्वेन भासमाना २१९
धर्मा अप्युपसंहार्याः ।
- १४ यावद्भिर्गुणैर्ध्यानसिद्धिस्तावन्त एवोपसंहर्तव्या नान्ये प्रयो- २१९
जनाभावात् ।
- १५ आत्मशब्दाद्धेतोः परोक्षवादेनोक्तानां प्रियप्राधान्यादीनामेव २२०
भावना कार्या नतु शिरःपक्षादीनाम् ॥

२ आत्ममृद्दीत्यधिकरणम् ।

- १६ जीववदात्मग्रहणं तस्यैव एवेति यत्तदुत्तरात् । २२०
- १७ नन्वन्नमयादिषु तत्तच्छरीराभिमानी जीवः पृथक्कयोच्यते । २२१
आनन्दमये या तथोक्तिः सा ब्रह्मत्वेन सर्वशरीरेषु व्यापकत्वा-
दिति चेन्न यत आनन्दमय एवोक्तसर्वशरीराभिमानी भवति ।
एष ह्येवेति श्रुत्यैवकारेणेतरेतिष्वेवपूर्वकमानन्दमयस्यैवात्म-
त्वनिर्धारत्वात् ।

३ कार्याख्यानाधिकरणम् ।

- १८ पूर्वस्यान्नमयपुरुषस्याकथनादत्र स वा एष इति श्रुतिभि- २२१
र्ब्रह्मत्वेन प्रतिपिपादादिपितमन्नरूपमेवाच्यते नतु पूर्वम् ।

सूत्राङ्कः

पृष्ठाङ्कः ।

- १९ चक्षुरादीनां बेलक्षणेन मानेऽप्येकरूप एव भगवान् । तेषां २२३
ब्रह्मत्वेन परस्परभेदात् ।
- २० भगवदाविष्टर्जविषि सकलब्रह्मधर्मोपसंहारः कर्तव्यः । अयो- २२४
गोलके बन्हेरिव तस्मिन् भगवदावेशात् ।
- २१ यस्तु भगवदाविष्टं भक्तं ज्ञात्वैतद्भजनेनैवाहं कृतार्थः स्यामिति २२४
मनुते तेन तत्र भगवदाविष्टभक्ते भगवद्भर्मोपसंहारो न
कार्यः । विशेषाभावात् ।
- २२ भगवदाविष्टभक्ते तु भगवान् सर्वधर्मान् प्रत्यक्षतो दर्शयति । २२५
अतो नोपसंहारापेक्षा ।
- २३ विशेषाभावादेव भगवदाविष्टभक्ते तद्भक्तैः सकलवीर्यसंभृतिषु- २२५
व्याप्त्याद्योपि धर्मा नोपसंहार्याः ॥

४ पुरुषविद्यायामित्यधिकरणम् ।

- २४ अन्नमयादिषु सहस्रशीर्षवन्वादिकं नोपसंहार्यम् । यतो यथा २२६
पुरुषविद्यायां पुरुषस्वरूपं निरूप्यते न तथेतरेषामन्नमया-
दीनाम् ॥

५ वेद्यायधिकरणम् ।

- २५ वाक्प्राणादिषु यः पाप्मवेधो दुष्टसंबन्धश्चांकः स भगवदुपस्य २२७
संबन्धाभावात् ।
- २६ जीवस्य भगवत्सकाशाद्भेदे सति तिरोहिता आनन्दाद्यस्त- २२९
द्धर्मास्तत्संबन्धेनाविर्भवन्ति । ननु जीवस्थानन्दादिभिः कति-
पयैरेव धर्मैः साम्यं न तु सर्वैरिति कुत इति चेन्न । उपाय-
नशब्दशेषत्वात् । उपायनं प्राप्तिः सा स्वधर्माणामेव युक्ता
नान्येषाम् । एवं चोपायनशब्देन कथनान्तरेव धर्मैः साम्यम् ।
नन्वेवमानन्दादिभिः साम्ये ब्रह्मभेद इति चेन्न । कुशा-
च्छन्दस्तुत्युपगानवद्भेदात् । तथाहि—आदुम्बरसमित्सं-
न्धिच्छन्दःस्तुत्युपगाने अभि त्वा शूर नो नुम इत्युचि अत्र

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः

एवोपसंहृत्य भकारेण गानं क्रियते । एतावता मकाराणा-
मृगात्मकत्वं न संभवति ॥

६ संपरायाधिकरणम् ।

२७ पूर्वं ज्ञानेनैव पापस्य नाशाद्भक्तिमार्गे तच्चास्ति । ननु सर्वे २३१
पाप्मानं तरन्तीति पापनाशो भक्त्येति चेन्न तस्याः श्रुते-
ज्ञानमार्गीयविषयत्वात् । ज्ञानानन्तरं पापवन्तो भक्तिमार्गी-
येभ्योन्ये ।

२८ भक्तिमार्गीयाणामपि पूर्वं पापानाशो यः स भगवद्विच्छा- २३२
विशेषतोतो न विरोधः ॥

७ गतेरर्थवत्त्वमित्यधिकरणम् ।

२९ मर्यादापुष्टिभेदेन ज्ञानस्य फलजनकत्वम् । अन्यथा ज्ञाने- २३३
नैव कैवल्यं यमेवैष वृणुत इति वाक्ययोर्विरोधः स्यात् ॥

८ उपपन्नाधिकरणम् ।

३० मुमुक्षोरपेक्षया रहस्यभजनकर्तृव श्रेष्ठः । भगवद्वलक्षणपुरुषा- २३६
र्थस्य स्वाधीनत्वोपलम्भात् । यथा लोके स्वाधीनपतिका
स्त्री भर्तारं फलत्वेन मनुते न गृहादिकम् ॥

९ अनियमाधिकरणम् ।

३१ फलश्रवणे भगवद्धारणरसनभजनादयः समुदिता एवा- २३७
पेक्ष्यन्त इत्यनियमः । धारणादीनां फलं प्रति प्रत्येकम-
विरोधात् । श्रुतिस्मृतिप्रामाण्यात् ॥

१० आधिकारिकाधिकरणम् ।

३२ कार्यविशेषसिद्ध्यर्थं भगवताधिकारिपुरुषे स्थापिता धर्मा- २३९
स्तत्कार्यसमामिपर्यन्तं तिष्ठन्ति । ततः परं ते भगवताकृष्यन्ते ॥

११ अक्षरभियामित्यधिकरणम् ।

३३ अक्षरविषयकोपासनानां मोक्षसाधनेषु गणनां सामान्यतद्भा- २४०
वाभ्यां भवति । तथाहि सामान्यं भगवत्संबन्ध्यक्षरसंबन्धः ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः

तद्भावो भगवद्भावः । अत्र भगवद्भावरूपा भक्तिर्मुक्त्या ।
अक्षरसम्बन्धः परंपरया मुक्तिसाधकः । एवं चाक्षरोपासनया
केषांचिदक्षरे लये केषांचिद्भक्तिभावो भवति । उपासनेत्ये
फलभेदः कथमतो दृष्टान्तमाह औपसदवदिनि । यद्यौपस-
दाख्ये कर्माणि यजमानेच्छा नियामिका तथाच भगवदि-
च्छेत्यर्थः । गीतासु—अक्षरज्ञानेनाक्षरस्यैव प्राप्तिर्नतु भगवत
इत्युक्तम् ।

१४ तैत्तिरीयोपनिषदि गणितत्वादक्षरानन्दस्य निकृष्टत्वं पुरुषा- २४३
नन्दस्य त्वगणितत्वादुत्कृष्टत्वम् ॥

१२ अन्तरा भूतग्रामवदित्यधिकरणम् ।

१५ भक्तिमार्गे भगवताङ्गीकृतस्य पुरुषस्य स्वात्मत्वेन भगवज्ज्ञानं २४३
भजनविप्रकारि भवेदतो भगवांस्तत्र संभावयति । यथा
तच्छरीरस्यालौकिकत्वात्तत्र भूतग्रामो न संभवति ।

१६ ननु तादृशज्ञानस्याभावे भक्त्युद्भवादिभ्यः भेदज्ञानोपदेशानुप- २४४
पत्तिरिति चेन्न । गायत्र्युपदेशवत्तस्य सार्धक्यात् ।

१७ अभ्रुप्रलापादिवद्भक्तानामहं कृष्णः कृष्णोहमिति विशेषण- २४५
बुद्धिन्यत्ययो व्यभिचारिभावः । यतो भगवद्द्रष्टृत्वेनाभ्यन्था-
दीनिवानेन प्रकारेणात्मानं कदाचिदिव विशिष्यन्ति न
सर्वदा ॥

१३ सैव हित्यधिकरणम् ।

३८ यस्माद्भक्तिरेव सत्यादिसाधनरूपातः सत्यादिसाधनानि २४६
भक्तस्य स्वत एव भवन्ति ।

३९ विहितभक्तेरन्यत्र कामाद्यौपाधिकं भगवद्भावं कामाद्येव मुक्ति- २४६
साधनम् । ज्ञानमार्गे हेयत्वेन कथितेभ्यो गृहादिभ्य एव
भक्तिमार्गे मुक्तिर्भवति ॥

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

१४ आदरादलोप इत्यधिकरणम् ।

४० वर्णाश्रमधर्माणां भगवद्धर्माणां च युगपत्प्रसक्तौ भगवद्धर्मे- २४७
 स्वादरश्रवणात् एवानुष्ठेया नतु वर्णाश्रमकर्मभिस्तल्लोपः
 संपादनीयः ।

४१ भगवद्धर्मवर्णाश्रमधर्माणां युगपत्करणे भगवद्धर्माणां बलवत्त्वे- २४८
 नालोपवचनाद्भगवद्धर्माः कर्माङ्गं न किंतु मुख्याः ॥

१५ तन्निर्धारणाधिकरणम् ।

४२ कर्म कर्तव्यं न वेति भगवदिच्छाया अज्ञातत्वेनाधुनातनैः २४८
 कर्म निष्कामतया कर्तव्यमेव । भगवदिच्छां ये जानन्त्यम्ब-
 रीषयुधिष्ठिरादयस्तेषां जीवकृतकर्मफलान्निष्कामीश्वरकृतकर्म-
 फलं लोकसंग्रहादिकं नतु स्वर्गरूपम् । निष्कामकर्मकारिणां
 तु कर्मजप्रतिबन्धाभावः फलम् ॥

१६ प्रदानवदित्यधिकरणम् ।

४३ भगवतोद्धवं प्रति यः सर्वात्मभावत्वेनोपदेशः कृतः स वरदान- २४९
 वदेव । नायमात्मेति श्रुतेः ॥

१७ लिङ्गभूयस्त्वाधिकरणम् ।

४४ सर्वात्मभावस्य सर्वाधिकत्वात्तदेव कालकर्मादिभ्यो बलीयः । २५१
 तस्य ज्ञानेनापि प्रतिबन्धो नेति—अन्तरा भूतग्रामवदिति
 सूत्रेणोक्तम् ।

४५ सूत्रद्वयेन पूर्वपक्षः । छान्दोग्ये वरणभूयस्त्वं नोच्यते किंतु २५२
 श्वेतकेतुपाख्यानज्ञानस्यैव प्रकारमेदो निरूप्यते । आत्म-
 प्रकरणत्वादुभयोः प्रपाठकयोः । अत्र दृष्टान्तः । क्रियामान-
 सवदिति । यथा बाह्या पूजा क्रियेत्युच्यते । आन्तरी
 मानसमित्युच्यते ।

सुभाषचन्द्र

941

२५३

344

२५६

249

24C

VV

249

सूत्राः

पृष्ठानि

५३ अत एवेके शास्त्रिणा भगवतो भक्तशरीरं आविर्भावात्तेन सह २५९
 ५४ कामोपभोगरूपिकां सोभ्रुतं सधामिति श्रुतिं पठन्ति ॥ २६०

१८ व्यतिरेकाधिकरणम् ।

५५ ज्ञानिनां हृदये परमव्योमाविर्भावो न भवति । वरणाभावेन २६०
 भगवद्भावस्याभावात् । यथा ज्ञानं साधनेन साध्यं तथा वरणं
 साधनेन साधयितुमशक्यम् ।

५५ यथा यजमानेन होत्रार्थं वृता ऋत्विजः सर्वशास्त्रीयकर्मा- २६२
 नुष्ठानसमर्था अपि वरणानुसारं तत्तच्छास्त्रीयमेव कर्म कुर्वन्ति
 तथात्र भगवता वरणाभावाज्ज्ञानिनां हृदि परमव्योमावि-
 र्भावो न ।

५६ शास्त्रविध्यनुसारं यथैक एव मन्त्रा बहुषु कर्मसु नियुज्यते २६२
 कश्चित् द्वयोः कश्चित् एकत्र तथा भगवद्विच्छया आवापि
 कश्चित्कर्मनिष्ठाप्राप्त्यनन्तरं वरणेन भक्तिमिच्छां प्राप्नोति
 कश्चित् ज्ञाननिष्ठमिव प्राप्य भक्तिमिच्छां प्राप्नोति कश्चित्
 प्रथमत एव भक्तो त्रियत इति न विरोधः ।

१९ भूतस्थित्यधिकरणम् ।

५७ सर्वात्मभावस्य सर्वात्कृत्वं ज्ञेयम् । किञ्च यथा दूरपार्श्व- २६३
 मासादिषु दोहनादिकर्मणां लौकिककर्मतुल्यत्वात् लौकि-
 कत्वं न । तद्वत्सर्वात्मभावस्यापि न लौकिकत्वम् । आत्मनः
 प्राणा इत्यादिश्रुतिः सर्वात्मभाववतो भक्तस्य सर्वं भगवत
 एवेति दर्शयति ॥

२० नामा शब्दादिभेदादित्यधिकरणम् ।

५८ सर्वावतारेषु पृथगेवोपासना विधेया । तत्तत्स्वरूपसंबन्धिनां २६५
 मन्त्राणामाकाराणां चरित्राणां च भेदात् ॥

समाह्वयः

पुनःपुनः ।

२१ विकल्प इत्यधिकरणम् ।

५१ पृथक्कर्तव्योपासनानां विकल्पो नतु समुच्चयः । मोक्षफल- २६५
सिद्धौ सर्वासां साम्यात् ॥

२२ काम्यास्तिवत्यधिकरणम् ।

६० काम्योपासनास्तु तु कामनानुसारं समुच्चयः । यत्र त्वेकयेवो- २६५
पासनया स्वेष्टानेकफलसिद्धिस्तत्र हेत्वभावात्समुच्चयो न ॥

२३ अङ्गेष्वित्यधिकरणम् ।

६१ यत्र यदङ्गविशिष्टमुपासनं विहितं तत्र तत्तथैव कार्यम् । २६६
नत्वन्यत्राभातानामन्यत्रोपसंहारः ।

६२ तदङ्गानां तत्रैवोपदेशादन्यत्रोपसंहारे प्रमाणाभावः ॥ २६६

२४ समाहाराधिकरणम् ।

६३ ज्ञानमार्गे सर्वावतारधर्माणां ब्रह्माणि समाहारात्सर्वधर्मविशिष्ट- २६६
ब्रह्मोपासनं कार्यम् ।

६४ ऐश्वर्यादिगुणास्तु सर्वावतारेषु समानाः भूयन्तेत एकास्मिन्- २६७
वतारे सर्वावतारधर्मोपसंहारो युक्तः ॥

२५ न वा तत्सहभावाभ्युतेरित्यधिकरणम् ।

६५ एकावतारे सर्वावतारयुक्तोपासनैच्छिकी न नित्या । रूपाणां २६७
नियतत्वेन तत्सहभावाभवणात् ।

६६ भक्तिमार्गीयस्य स्वधर्मविशिष्टैकावतारोपासनं युक्तम् ॥ २६७

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ३ । ४ ॥

१ पुरुषार्थोत्त इत्यधिकरणम् ।

१ अतः परं नान्यदणीयसमित्यतः पदघटितभुतिवाक्यात्पुरुषार्थो २६८
भगवानेवेति बादरायणमतम् ।

सूत्राङ्काः

पुष्पाङ्काः ।

- २ यथा द्रव्यगुणकर्मस्वर्थवादः । तथात्मनिरूपणं वेदान्तगतं २६९
यज्ञाङ्कपुरुसंबन्ध्यर्थवादगतमिति जैमिनिमतम् ।
- ३ वसिष्ठादिब्रह्मज्ञानिनामग्निहोत्राद्याचारदर्शनाज्ज्ञानेन कर्मणो २६९
बाधो न ।
- ४ जनको ह वैदेह इत्यादिश्रुतेर्ब्रह्मविदा जनकेन यज्ञकरणा- २७०
ज्ज्ञानेन न कर्मणो बाधः ।
- ५ तं विद्याकर्मणी इति श्रुतौ ज्ञानकर्मणोः साहित्येन फलारम्भ- २७०
कत्वदर्शनाच्च ज्ञानेन कर्मणो बाधः ।
- ६ ब्रह्मघो ब्रह्मेत्यनेन ज्ञानवतो ब्रह्मत्वेन वरणकथनाज्ज्ञानं २७०
कर्माधिकारसंपादकमेव ।
- ७ यावज्जीवमग्निहोत्रनियमात्कर्माकरणे प्रायश्चित्तविधानाच्च २७०
कर्म श्रुत्यभिमतम् ।
- ८ स वा अयमिति श्रुत्या भगवतः सर्वाधिक्येन कथनात् २७१
जैमिनिमतं न योग्यम् । एवं बादरायणेन कर्मादिभ्य आधि-
क्येनैव भगवतो भक्तिमार्गस्य तत्संबन्धिसर्वात्मभावस्य
चानुभवस्य गृहीतत्वात् ।
- ९ यथा जनकादीनां कर्मकरणं तथा शुकादीनां कर्मत्यागो २७२
दृश्यते । एवं आचारस्य तुल्यत्वान्न ज्ञानं कर्माङ्कम् ।
- १० सर्वैर्ब्रह्मविद्भिः कर्म क्रियते इति तु श्रुतौ न निरूप्यते । तेन २७३
त्यागपक्षः श्रेयान् ।
- ११ अधिकारवशाज्जनकेन कर्म न त्यज्यते शुकेन तु त्यज्यते । २७३
अयं च त्यागात्यागो भगवदनुग्रहकृत एव । यथाधिकारता-
रतम्येन तैत्तिरीयश्रुतौ शतगुणिता आनन्दा उक्ताः ।
- १२ वेदाध्ययनमात्रवतः कर्मण्यधिकारो नतु ब्रह्मविदोपि । २७३
- १३ न कर्मणेति श्रुतौ मोक्षप्राप्तौ कर्मत्यागनियमदर्शनाच्च कर्म- २७४
नियमो बाधकः ।

सूत्राः

पृष्ठाः

- १४ अस्मिन्स्य स्तुत्यर्थं तस्याविश्वंनुमतिः कियते न तु तस्यापि- २७५
कारित्वमभियेतम् ।
- १५ परानुमिहर्षिमिच्छतां यत्कर्मकरणं ततः प्राप्तोद्योगदीपयि- २७५
निवारणार्थमेव नित्य इति वाक्यमेकं शास्त्रिनः पठन्ति ।
त्वेतिवेति कर्म कर्तव्यमेवेति नियमः ।
- १६ तत्कं केनेत्यादौ ब्रह्मज्ञाने कर्मतदधिकारीदीनामुपमर्दः पठितः । २७६
- १७ यदाहरेवेति श्रुत्या संन्यासविधानात्संन्यासिषु कर्माभाषोद्धृ- २७६
कार्यः । एवं च कर्माद्वयं ज्ञानस्य न । ज्ञानस्वरूपस्य श्रुत्य-
कंसमपिभ्यस्यात्संन्यासाभमकर्मशेषत्वमपि ज्ञानस्य न ।
- १८ पूर्वपक्षः । किं प्रजयेति श्रुत्या मोक्ष एव परमकालेन २७७
पराभूयते । तं परामर्शं जैमिनिज्ञानस्याविधेयत्वात्तदविधि-
रपि च बाधेते । अतो जैमिनिसंमत्या विधिवत्ताच्च कर्मवानु-
ष्ठेयम् ।
- १९ उच्यतेपक्षः । वादशयणोनुष्ठेयं कर्मापवदति । कर्मनिमित्तस्यामयोः २७८
अनुष्ठेयत्वसामान्यत्वं ।
- २० यथा योगशास्त्रे समाधिसिद्ध्यर्थं मानसमुत्तेजोरणं साधनत्वेन २८०
विधीयते एवं भक्तिसाधनत्वेनैव कर्मानुष्ठेयमिति विधीयते ।
तेन न पूर्वकाण्डस्य वैयर्थ्यम् ।
- २३ ज्ञानिनोपि कर्मकृतिस्वीकारादिव नित्य इति श्रुतिज्ञानस्य २८१
स्तुतिमात्रमिति चेन्न ज्ञानिनः कर्मकलासंबन्धस्याप्युक्तत्वात् ।
एवं च प्राप्त्यभावाद्विधेयत्वमेव ।
- २२ ननु ब्रह्मविद्यानिरूपकाणामुपाख्यानानां कर्माद्वेशंसनशेष- २८३
त्वात्कर्मप्राधान्यमिति चेन्न ज्ञानस्य कर्मापेक्षया विशिष्टत्व-
कथनात् ।
- २३ यथा कैवल्यश्रुतीनां विद्याप्रतिपादकत्वं तथाचार्यवानिति २८४
श्रुत्यैकवाक्यताज्ञानार्थमुपाख्यानरीत्या गुरुशिष्यकथोपबन्धा-
दाख्यानश्रुतीनामपि विद्याप्रतिपादकत्वम् ।

सुभाषः ।

पृष्ठाङ्कः ।

२४ यतो ज्ञानी ज्ञानेन स्वयं यज्ञात्मको जातोतो जरामर्याभि- २८५
होत्रिर्मान्धनाद्यनपेक्षीका ॥

२ सर्वापेक्षेत्यधिकरणम् ।

२५ पुरुषोत्तमज्ञाने कर्मज्ञानभक्त्याख्यसर्वसाधनानामपेक्षा । यज्ञो- २८५
विधायकभूतेः । अत्र व्यक्तस्थापको दृष्टान्तः । अश्ववदिति ।

यथा दूरदेशस्थेष्टफलप्रतिबन्धकदेशातिक्रमेश्वस्य साधकत्वं
नतु तद्देशस्थफलप्राप्तावपि । तथा कर्मणां ज्ञानप्रतिबन्धकान्तः-
करणदोषनिरास उपयोगो नतु ज्ञानफलसिद्धावपीत्यर्थः ।
२६ भक्तिमार्गेऽपि शमदमाद्युपेतः स्थाय्यवपि तथापि ज्ञानादुत्तयेव २८७
शमाविधानाज्ज्ञानमार्गे तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात्तथाविधिः ।
भक्तिमार्गे तु स्वत एव संभवाच्च तेषां विधिः ।

२७ आहारदौर्लभ्येन प्राणात्यये प्राप्ते सर्वाज्ञानमतिः भ्रयते । २८७
चाकायणप्रकरणे तथा दर्शनात् ।

२८ आपदि सर्वाज्ञमक्षणेन चित्तदोषासंभवाज्ज्ञानबाधो न । २८८

२९ जीवितात्ययमापन्न इत्यादिनापदि दृष्टाक्षमक्षणेविदुषोऽपि प्रापं २८८
नास्तीति स्मर्यते ।

३० ज्ञानित्वे सकलप्रापदाहाद्युपेष्टाचरणेऽपि न दोषः । परं साध- २८८
नवशायां दोषः । भृत्यक्तः ॥

३ विहितत्वात्कर्मैत्यधिकरणम् ।

३१ विहितत्वाद्यथा शिष्टाश्रमभक्षणां तथाभ्रमकर्मात्यनुष्ठेयम् । २८९

३२ आश्रमकर्माणि ज्ञानान्तरदूशमदमादिसहकारीष्यतः । २८९

३३ यथा वर्णाश्रमकर्माणि श्रवणादीनि । च । २८९

भक्तिमः श्रवणादीन्मेव विधेयानि । श्रुतिस्मृतिप्रामाण्यत्वात् ।

३४ यतः श्रुतिः कर्मानुष्ठानजदोषैर्भक्तस्यानभिषेधे दर्शयति । २९०

समाह्वः

पृष्ठः ।

- ३५ भक्तस्य वर्णाभिमर्शमाः कलपानिपतितन्धकाः । भगवत्पत्न- २११
न्यभाषनाविशिष्टत्वात् ।
- ३६ स्मृत्यान्वयभक्तस्य वैराग्यादीनामपि कलपानावन्तरायः २११
किमुत वर्णाभिमर्शानाम् ।
- ३७ अहं भक्तपराधीन इत्यनेन ज्ञान्यपेक्षया भक्ते विशेषानुग्रहः २११
कथितः ।
- ३८ पूर्वोक्तभृत्यादिभ्यो मुख्यपेक्षया भक्तिमार्गतदीयत्वमेव श्रेष्ठ- २११
तरं किंचान्यदपि कारणं तथाहि भक्तानां देहेन्द्रियाद्यभावेन
केवलमात्मस्वरूपेणैव ब्रह्मानन्दानुभवः । भक्तानां स्वलोकि-
कदेहेन्द्रियादिभिः सर्वोत्कृष्टभजनानन्दानुभव इति ॥

४ तद्भूतस्येत्यधिकरणम् ।

- ३९ पुष्टिमार्गे यदि जेमिनिरपि तदीयत्वं प्राप्नुयानर्हि तस्यापि २१२
स भावः कदापि तिरोहितो न भवेत् । यतो भक्तानां
भगवद्दर्शनं नित्यमिति नियमः । सोभूत इति भृत्या भक्तस्य
स्वरूपभेदाभावानुभव उच्यते तस्य वरणीकसाध्यत्वेन तदी-
यत्वस्य कलपरत्वात्साधनरूपामावः कथितः ॥

५ न चाधिकारिकमित्यधिकरणम् ।

- ४० भगवान् स्वभक्त्या ब्रह्मलोकादिकमाधिकारिकं कलमपि २१३
न यच्छति । स्मृत्या ततोपि पतनकथनात् । किंच भक्तस्य
निरन्तरं भक्तिरसानुभवाद्ब्रह्मलोकादिष्वनाकाङ्क्षत्वेन तादृश-
लोकस्य संबन्धाभावाच्च ।
- ४१ भक्ता आधिकारिकफले केवलपतनमेव हेयत्वपयोजकं न २१४
वदन्ति किंतु तत्रोपपतनमपि । भक्तिभावाद्व्यभारात् । तथापि
तत्राधिकारसमाप्ति कदाचिद्भगवदनुग्रहादपि भवतीत्युप-
पतनं तत् । मुक्तौ तु पुनरावृत्त्यभावात्तादृशाशापि नास्त्यतो
मुक्तिर्महापतनम् । भक्तिमार्गे तदीयभावमात्रं साक्षाद्भगव-

समाह्वः

पृष्ठाङ्काः ।

त्संबन्धरूपभोगादेव मन्यते भक्तः । सोऽभुत इत्यादिश्रुतिषु
साक्षाद्भगवद्वरप्रकारानुक्तम् ॥

६ बहिस्तु नययेत्यधिकरणम् ।

४२ भगवद्भावमात्रे स्वस्वानुभवेनोभयत्रापि गृहत्यागः कार्यः । २९४
स्मृतेरुद्भवार्दीनामाचाराच्च ।

४३ गृहादित्यागस्य साधनत्वेनाङ्गीकारो न । पुष्टिमार्गीयस्य २९५
भगवत एव कल्पप्राप्तेरित्यात्रेयः ।

४४ गृहादित्यागपूर्वकं भगवन्निकटे भक्तस्य गमनमृत्विक्कर्मवज्ज्ञे- २९५
यम् । यत ऋत्विक् यजमानार्थं क्रीयते ।

४५ भक्तिरस्य भजनमित्यादिश्रुतेरयं सिद्धान्तो ज्ञेयः ॥ २९६

७ सहकार्यन्तराधिकरणम् ।

४६ जीवानां भगवदङ्गीकारो द्विधा । तत्र शमदमादिसहकारि- २९७
विधानं मर्यादामार्गपक्षेण । पुष्टिमार्गे तु वरणातिरिक्तसाधना-
भावाद्वरणवतः कायिकादिसाधनेषु तृतीयं मानसिकं साधन-
मुक्तम् । तन्मानसिकसाधनमपि विध्यादिवज्ज्ञेयम् ॥

८ गृहिणोपसंहार इत्यधिकरणम् ।

४७ गृहस्थाश्रमे कुटुम्बसाहित्येन सेवाकरणात्सर्वेन्द्रियाणां भगव- २९७
द्विनियोगः । परिजनकृतार्थता चाधिका संपद्यत इति
गृहिणोपसंहारः । तुशब्देन मर्यादामार्गीयगृहस्थनिरासः ।

४८ मौनादयो गुणाः संन्यासिवद्गृहस्थस्यापि । एवं च गुणा- २९९
धिक्याद्गृहिणोपसंहारः ।

४९ भगवता सह संबन्धवादर्थात् वेदाध्ययनादिगृहस्थधर्मैर्भगव- २९९
द्भावमप्रकटयन् भगवद्भजनं कुर्यात् ।

५० भगवद्भावगोपनार्थं वैदिककर्मवज्ज्ञैकिकसुतसंस्कारादिकं कर्म २९९
प्रस्तुतभगवद्भजनाप्रतिबन्धेन कतेन्यं श्रुतौ धार्मिकपुत्रविधान-
दर्शनात् ॥

सूनाहः

पृष्ठः

९ एवं मुक्तिकलानियम इत्यधिकरणम् ।

- ५१ एवंभूतस्य भक्तस्य मुक्तिकलं यद्भक्तिरितानुभवः स नियमेन ३०१
भवत्येवेति न । तस्य भगवद्विच्छाधीनत्वात् । न स पुनरिति
भृत्या मुक्तेरेव नियमः कियते नतु तत्कलस्य ॥

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमः पादः ४ । १ ॥

१ आहस्यधिकरणम् ।

- १ भवणमननादीनामावृत्तिः कर्तव्या । छान्दोग्ये नक्कुत्वं उप- ३०१
देरात् ।
२ यथा यथात्मा परिमुच्यत इत्यादिस्मृतिरपि भवणादीनामा- ३०१
वृत्तिं बोधयति ॥

२ आत्माधिकरणम् ।

- ३ आत्मेत्युपासनाद्भगवन्तं प्राप्नुवन्ति । उक्तमाधिकारिणमुप- ३०१
स्थितं तद्विषयमुपदिशन्ति च ।
४ प्रतीकोपासनेन मोक्षो न भवति । यतोऽन्यस्यान्यरूपेणोपा- ३०१
सनं प्रतीकं तत्र भेदोदयात् ।
५ सर्वस्य ब्रह्मरूपत्वाद्ब्रह्महट्टिकरणं तु न प्रतीकोपासना । ३०४
ज्ञानाधिक्यात्तस्या ब्रह्महट्टेः स्वत एवोदयात् ॥

३ आदित्याद्यधिकरणम् ।

- ६ भगवतः शक्तिभूतेष्वदित्यादिषु या ब्रह्मत्वोपासना उक्तास्ताः ३०४
साकारन्यापकस्य ब्रह्मण एकमन्यद्ब्रह्ममुपासितं तादृशफलद-
मिति बोधनार्थम् । उपपद्यते चेत्तत् । आनन्दस्वरूपकर-
पादोदरादेर्ब्रह्मणोद्भूतमपि तादृशमेवेति न प्रतीकोपासनम् ।
७ उत्कटकोहात्मकसाधनसंपन्नत्वात्तादृशभक्तस्याग्रे भगवांस्तद- ३०८
धीनः सञ्जासीनो भवति ।

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

- ८ उत्कटभावेन निरन्तरस्मृत्यात्मकध्यानार्द्धपि भगवांस्तदग्र ३०८
आसीनो भवति । .
- ९ भक्तेच्छामपेक्ष्याचलत्वं चलत्वमपि वा भगवतो भवति । ३०९
- १० केचिद्भक्ता अन्यफलनिरपेक्षतया भगवन्तं स्मरन्ति कीर्त- ३०९
यन्ति शृण्वन्ति च ॥

४ यत्रैकाग्रताधिकरणम् ।

- ११ यत्र भक्तेष्वैकाग्रता न त्वन्तर्बहिर्विज्ञानं तद्भक्तमध्येन्तर्बहिः ३०९
पश्यतोर्भक्तयोः किमपि तारतम्यं नास्ति विशेषाभावात् ॥

५ आप्रायणाधिकरणम् ।

- १२ परमपुरुषार्थरूपफलप्राप्तिपर्यन्तं बाह्यान्तरस्थानुसंधानरहिता- ३०९
वस्था नित्या । ततः परं सायुज्यामित्यपि न । तत्रापि पूर्व-
वद्भगवता सह समालापादिकं तस्य दृष्टमेव फलम् । नादृष्टं
सायुज्यादिकम् ॥

६ तदधिगमाधिकरणम् ।

- १३ ब्रह्मज्ञानस्याधिगमे सति उत्तरपापस्यासंबन्धः पूर्वपापस्य ३१०
विनाशश्च भवति । यथेषीकातूलमिति श्रुत्या यथैधांसीति
स्मृत्या च तथा प्रतिपादनात् ।
- १४ एवमेव पुण्यस्यापि गतिः । भगवद्भावाच्च्युतिरूपे पापेष्वेवमेव ३११
पुण्यपापयोरश्लेषदिनाशौ स्तः ।
- १५ प्रारब्धेतरसंचितक्रियमाणसुकृतदुष्कृते एव नश्यतः । तत्प्रार- ३१२
ब्धकर्मणामदहनं कार्यरूपभगवादिच्छातो ज्ञेयम् ।
- १६ ननु प्रारब्धकार्यभोग एव ज्ञानानन्तरमनुष्ठेयो नान्यत् । ३१३
जनकादिभिरग्निहोत्रमनुष्ठितं दृश्यते तत्फलजनकं स्यादिति
चेन्न । तेषां जनकादीनामग्निहोत्रादिकार्यकरणस्य प्रारब्धक-
र्मोपभोगायैवोपयोगात् । यथाकारीति श्रुतिदर्शनात् ॥

सूत्राः

पृष्ठः ।

७ भोक्तव्याधिकरणम् ।

- १७ एतेषां पुष्टिमकानां सारस्य नास्तीति तद्वत्तुष्टयस्योक्तमिति १११
विनैव नाराः । तत्र भाष्ये तु शानेनानारपदारम्भकर्मक्षेपक-
श्रुतेर्मिमांसा तस्य दायमित्याद्या भृतिः ।
- १८ ननु शानेनाप्यनारस्य पारम्भ्यं कथं पुष्टिमात्रे भगवत्कृपातो १११
नश्यतीति चेन्नब्राह्म—भगवत्शानेनारक्षेपराभृता जीवनिष्ठा
विद्या । एवं च यदेवेत्यादिभुत्वा भगवच्छक्त्यपराभृतविद्यासं-
बन्धायादि कर्माणि वीर्यवन्तरं भवति तर्हि साक्षात्कृत्यपया
पारम्भनाराः कथं तुष्टकरः ।
- १९ लिङ्गस्थूलरारीरं त्यक्त्वा भगवद्गीतोपयोग्यात्मीकिकदेहसंप- १११
त्यनन्तरं भोगसंपादि लभते सांभृत इति श्रुतेः ॥

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ४ । २ ॥

१ वाङ्मनोधिकरणम् ।

- १ पुष्टिमकानां भगवदानन्दप्राप्ती भगवति लये प्रथमं वाङ्म- १११
नसि संपद्यते । एवं भावात् पूर्वं मनस्येव भगवतो दर्शनात् ।
दर्शनाभावे वेष्वादिशब्दभवणेनापि सर्वेन्द्रियैः स्वरूपानुभ-
भवेच्छा जन्यत इति शब्दाच्चेत्युक्तम् ।
- २ पूर्वोक्तहेतुभ्यामेव सर्वेन्द्रियाणि वास्तव्यान्तरं मनसि ११८
लीयन्ते ।
- ३ सर्वेन्द्रिययुक्तं मनः प्राप्ते लीयते । प्राणबन्धनं हीन्युत्तरभृति- ११८
वाक्यात् ।
- ४ भगवता पुष्टिमात्रेऽङ्गीकृत इत्यादिहेतुभ्यः स मनोयुक्तः प्राणो- ११९
ध्यक्षे भगवति संपद्यते ॥

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

२ भूताधिकरणम् ।

- ५ मर्यादाभक्तानामिन्द्रियाणि भूतेषु लीयन्ते । यत्रास्येति श्रुतेः । ३१९
 ६ मर्यादाभक्तस्य ज्ञानिनश्चोभयोरपि मर्यादायामङ्गीकारो यतो ३२१
 याज्ञवल्क्यार्तभागो तथा दर्शयतः ॥

३ समानाधिकरणम् ।

- ७ मर्यादामार्गे जीवसंसरणमारभ्य मोक्षपर्यन्तं साधनेनैव ३२२
 मुक्तिरिति व्यवस्था समाना । मध्ये भेदो न भवति । पुष्टि-
 मार्गे तु साधनमकृत्वैवामृतं नियतम् ।
 ८ पुष्टिफलदर्शायां मर्यादामार्गीयमोक्षस्य संसारत्वेन कथनात् ३२२
 संसारतुल्यतैवातो याज्ञवल्क्यार्तभागान्म्यां मोक्षस्य कर्मत्वेन
 कथनम् ।
 ९ पुष्टिमार्गीयतत्त्वं सूक्ष्मम् । यतो वाचो निवर्तन्त इति श्रुत्या ३२३
 तथोपलब्धेः ।
 १० ननु पुष्टिमार्गीयाः स्वमार्गतत्त्वं मित्रादिभ्यः कुतो नोपदिशन्ति ३२३
 तत्राह—ऐश्वर्यभावे ह्युपदेशः संभवति । पुष्टिमार्गीयाणां तु द्वे
 एवावस्थे । विरहदर्शा भगवत्संगमदर्शा चेति । तत्र विरह-
 दर्शायामैश्वर्यादीनां विनाशादुपदेशो न संभवति । भगव-
 त्संगदर्शायां त्वैश्वर्यादीनां सत्त्वेपि भगवदानन्दानुभवानि-
 मग्नचित्तत्वेनोपदेशस्यासंभवः ।
 ११ ननु रसात्मकभगवत्स्वरूपानुपत्ते तेषां विरहदुःखं कथमिति ३२४
 चेत्तत्राह—अस्यैवानन्दात्मकभगवत एव धर्मो विरहाख्यः ।
 नन्वानन्दात्मकस्य दुःखरूपो धर्मः कथमिति चेत्त । भगव-
 दन्तःप्राप्तिबाह्यप्राप्तिभ्यामानन्दानुभवविरहतापयोरुपपत्तेः ।
 १२ ननु श्रुतौ दुःखं निषिध्यत इति चेत्त तत्र श्रुतौ रोगेण सह ३२४
 पाठाच्छारीरदुःखस्यैव तत्र निषेधात् । एवं च शृङ्गार-
 व्यभिचारिभावात्मकं तु दुःखं न निषिध्यते ।

सुभाङ्गाः

१११

१३ एकेषां शास्त्रिणां मन्त्रे स्मृत्स्वरूपदायकमन्तरं दुःस्मिन्नुचि- १११
रूपोर्थः स्पष्टः पठ्यते ।

१४ श्रीभागवते भववद्भावस्य जीवनमरणहेतुत्वं वीर्यं च ११५
स्मर्यते ।

१५ श्रुतेस्तानि पूर्णानन्दादिवस्तूनि वेकुण्ठावप्युत्कृष्टे गोकुले ११५
श्रीमोवर्धने च सन्ति ॥

४ अविभागाधिकरणम् ।

१६ नित्यलीलाप्रविष्टमकस्य सर्वदा विभागाभाव एव । तद्विष्णो- ११७
रिति श्रुतिवचनात् ॥

५ तदोक्तोधिकरणम् ।

१७ इन्द्रियलयानन्तरं तस्यात्मनः स्थानस्य हव्यस्यायं प्रकाशते ११७
ततस्तेन प्रकाशितमार्गेणोत्क्रामति । अयं सर्वजीवसाधारणो
मार्गः । विद्वांसु ब्रह्मविद्यासामर्थ्यात्तदङ्गभूतप्रयजनमतिभग-
वत्स्मरणसंबन्धाद् हव्यस्थितेन भगवतानुगृहीतः सञ्जेकरात-
तस्या नाक्या निष्क्रामति ॥

६ रश्म्यधिकरणम् ।

१८ विद्वानेव रश्मिद्वारा गच्छति ॥

११८

७ निश्चयधिकरणम् ।

१९ निशि विदुष उत्क्रमणं नेति चेन्न । अनुग्रहहेतुभूतस्य ११९
मत्स्यनुस्मृतिसंबन्धस्य यावदेहपर्यन्तं स्थायित्वेनानुग्रहस्य
सर्वदा सत्त्वात्कालस्याप्रयोजकत्वात् । एतमेवेति श्रुतिस्तथा
दर्शयति ।

२० अतो दक्षिणायनज उत्क्रमणविशेषोपि विदुषो नास्ति । १२०

२१ अग्निर्द्योतिरिति कालनियमो योगिनं प्रति स्मर्यते न ज्ञानिनं १२१
प्रति । यतश्चेते योगसारूप्ये स्मार्ते । श्रौतज्ञानमार्गस्य तु
ज्ञानेतरकालादिसापेक्षत्वं न ॥

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ४ । ३ ॥

१ अर्चिराद्यधिकरणम् ।

- १ अर्चिरादिमार्गेण प्रायो ज्ञानमार्गीय एव गच्छति न तु मर्या- ३३०
दामार्गीयोपि । तद्य इत्थं विदुरिति ज्ञानमार्गीयस्यैव तत्रो-
त्कर्षकधनात् ।
- २ छान्दोग्ये मासेभ्यः संवत्सरमित्यत्र संवत्सरादुत्तरं वायु- ३३३
लोको निवेश्यः । अविशेषविशेषाभ्याम् । तथाहि-अर्चिरारभ्य
संवत्सरान्तानां भूसंबन्धित्वेनाविशेषात्तन्मध्ये वायुर्न निवेश्यः ।
वायुरन्तरिक्षस्याधिपतिरिति श्रुतेः । सूर्यो दिवोधिपतिरिति
श्रुतेश्च । एतयोः पौर्वापर्ये विशेषहेतुरस्तीति सूर्यलोकात्पूर्वं
वायुलोको निवेश्यः ।
- ३ चन्द्रमसो विद्युतमित्यत्र विद्युल्लोकात्परतो वरुणलोको निवे- ३३५
श्यः । तडितो जलसंबन्धित्वेन वरुणस्य जलपतित्वेन च
जलीयसंबन्धस्य सत्त्वात् ।
- ४ वरुणलोकात्परमिन्द्रलोकः प्रजापतिलोकश्च निवेशनीयः संब- ३३५
न्धादेव हेतोः ॥

२ आतिवाहिकाधिकरणम् ।

- ५ एतास्मिन्नेव मार्गे प्रजापतिलोकोत्तरमातिवाहिकपुरुषा उपसं- ३३५
हार्याः । ब्रह्मसंबन्धित्वलिङ्गात् ।
- ६ स्वकृतमार्गस्य साफल्याय भगवानेव कांश्चिज्ज्ञानिनो मर्या- ३३७
दामार्गीयमक्तांश्च व्यामोहयति । अतः कामनासिध्या फल-
भोगः ।
- ७ ब्रह्मलोकसंबन्धिना वैद्युतपुरुषेणैव ब्रह्मलोकप्राप्तिः । तान् वैद्यु- ३३७
तादिति श्रुतेः ॥

३ कार्याधिकरणम् ।

- ८ स एतानित्यत्र कार्यं ब्रह्माच्यते । यतोस्य तत्रैव गमनमुपप- ३३८
द्यते न ब्रह्माणि । तस्य व्यापकत्वात् ।

सूत्राः

पृष्ठः

- १ ब्रह्मलोकमिति भूती बहुवचनान्तत्वेन कार्यं ब्रह्मेन ध्यातं न. ११८
परं ब्रह्म तस्यैकमात्रम् ।
- १० ब्रह्मलोकमिति लोकात्तरं विधेयं ब्रह्मध्यायिर्भवतीत्यतः सानी- ११८
प्राप्तिरूपेण कथ्यते ।
- ११ कल्याणसामेध्यत्वेन ब्रह्मणा सह कार्यब्रह्मलोकस्य नारायणः ११९
परब्रह्मध्यायितोपमराष्ट्रभूतिभूतेर्न विरोधः । वेदान्तविज्ञानेति
भूती तन्निर्गोके ।
- १२ ब्रह्मणा सह ते सर्वे इति स्मृतेरपि स एवार्थः प्रतीयते । १२१
- १३ स एतानित्यत्र ब्रह्मपदेन परब्रह्मण एव ग्रहणमिति जैमिनिः । १२१
ब्रह्मपदस्य परब्रह्मण्येव मुख्यहोः ।
- १४ स एतमिति भूती प्रजापतिलोकान्पुत्रकया ब्रह्मलोककथनस्य १२१
दर्शनात् ।
- १५ सोभुते इति भूती भगवता सह सर्वकामभोगध्यायिभ्यस्ते । १२१
सा कार्यब्रह्मग्रहणे न संभवेदतः परमेव ब्रह्म ध्यातम् ॥

४ अमतीकाधिकरणम् ।

- १६ ॐ प्रतीकमनाभित्य सर्वं ब्रह्मेति ज्ञात्वोपासते तानेवामानवः १२२
पुरुषो ब्रह्म नयति । इति वादरायणमतम् । उभयथा दोषात् ।
तथाहि वस्तुतो ब्रह्मरूपब्रह्मत्वनिश्चय उपासनार्थं तत्र ब्रह्म-
त्वज्ञानं चेत्पुनरुभयथा दोषोत्पत्तिः । ब्रह्मधापावनधिकारानां
ब्रह्म न प्रापयति । भगवद्भजनमक्तिमान् भक्तस्तु स्वयमेव
भक्तिबलात्परं ब्रह्म गच्छति ॥

५ विशेषाधिकरणम् ।

- १७ ज्ञानमार्गीयभक्तिमार्गीयोपासकेषु ब्रह्मविद्याप्रोतीति भूतिर्विरोधं १२४
दर्शयति । यस्य वरणविशिष्टब्रह्मज्ञानं तस्य परब्रह्मध्यायिः ।
यस्य केवलब्रह्मज्ञानं तस्य त्वक्षरध्यायिः ॥

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः ४ । ४ ॥

१ संपद्याविर्भावाधिकरणम् ।

- १ ब्रह्म प्राप्य स्थितस्य जीवस्य भगवदत्यन्तानुग्रहवशात्स्वरूपा- ३४६
नन्दोनेन ग्राह्य इति भगवदिच्छायां पुनराविर्भावो भवति न
जन्म । सोऽभुत इति श्रुतेः ।
- २ मूक्तं प्रतिज्ञाय सोऽभुत इत्यनेन निवरणकथनात्कामाशनस्य ३४६
पुष्टिमार्गीयमुक्तिरूपत्वम् ।
- ३ सह ब्रह्मण्येन्यत्र मायागुणसंबन्धरहितस्य व्यापकात्मनो ३४७
ग्रहणम् । ब्रह्मविदिति श्रुतेस्तत्प्रकरणत्वात् ।
- ४ तदेवाभ्युक्तेत्यनेन ब्रह्मविदितिवाक्योक्तार्थप्रतिपादकत्वेनेयमु- ३४९
गुक्तेति दृष्टत्वात् पूर्ववाक्येन सह सोऽभुत इत्यस्याः पठि-
तत्वेन प्रकरणेक्यम् ॥

२ ब्राह्माधिकरणम् ।

- ५ ब्रह्मसंबन्धिना सच्चिदानन्दात्मकशरीरेण ब्रह्मणा सर्वान् ३४७
कामानभुत इति जैमिनिराचार्यो मनुते । ब्रह्मविदाप्रोतीत्युप-
न्यस्य सोऽभुत इति कथनात् ।
- ६ स यथा सैन्धवघन इति श्रुत्युक्तचिद्रूपे ब्रह्माणि चिन्मात्ररूपेण ३४८
कामान् भुङ्क्ते न त्वलौकिकदेहेन्द्रियादिना । जीवस्य तदा-
त्मकत्वादित्यौदुलोमिराचार्यो मन्यते ।
- ७ वादरायणलौकिकविग्रहेणापि भोगे विरोधाभावं मनुते । ३४८
ब्रह्मविदाप्रोति परमित्यस्यैवमपि विग्रहवत्त्वेनाप्युपन्यासात् ।
ननु विग्रहस्य जन्यत्वेन लौकिकत्वाद्ब्रह्मणा सह भोगो न
संभवतीति शङ्कायामाह—भक्तस्य भगवत्प्राप्तेः पूर्वमेव भगव-
द्भोगानुकूलविग्रहाणां सत्त्वाच्च कृत्रिमत्वम् । एवंच भगव-
त्स्वरूपानन्दानुभवयोग्यानि स्वरूपाणि नित्यानीति सिद्धम् ।

ऐ [अणुभाष्य]

सूत्राङ्कः

पृष्ठाङ्कः ।

- ८ भजनानन्ददानसौकर्यादेव तदानन्दमनुभवति । यमेवैव ३१९
इति भुतेः ।
- ९ पूर्वोक्तसंकल्पाद्धेतोः साधनात्मना कलात्मना च येषां हृदि ३१९
भगवानेव स्फुरति मान्यसौप्तमाभिपत्य स्वयमेव करोति
भगवान् । अन्यत्र तु विभूतिरूपैराभिपत्य न स्वतः ।
- १० बादरिराचार्यो मुक्त्यवस्थायां देहाद्यभावं मनुते । यतो ३१०
यमेति भुतिर्द्वैतनिषेधमाह । एवं च देहाभावात्तस्य काम-
योगकथनमसंमतमिति बादरेर्मतम् ।
- ११ जैमिन्याचार्यो मुक्तस्य पुंसो देहादिसत्तामाह । विविध- ३१०
भुतिभिर्व्यवस्थितविकल्पस्य कथनात् ।
- १२ भगवद्रसभोगार्थं शरीररूपेणाविर्भावेन भोगायतनत्वाच्छरी- ३११
रत्वम् । ज्ञानिनां तु भौतिकत्वमात्रेण निराकारत्वेन
स्वास्मिन् लयसंसादकत्वादशरीरत्वमपीति बादरायणाचार्यो
मन्यते । तस्य ह वा एतस्येत्यारभ्यात्मन एवेदमित्यन्तर्भुतेः ।
अत्र वैदिको दृष्टान्तः । द्वादशाहवदिति । तथाहि—द्वाद-
शाहस्य स द्वादशरात्रेण यजेतेति विधानाद्यामत्वं च एवं
विद्वांस इति विधानात्सत्रत्वं तथेहाप्यर्थः ॥

३ तत्त्वभावाधिकरणम् ।

- १३ यथा स्वप्ने निद्रामोहितः पुरुषोविद्यमानानेव पदार्थान् ३१२
पश्यति तथा श्रीकृष्णाद्यवतारेण्यविद्यमाना एवावस्था बान्या-
द्यो दृश्यन्ते भगवता विमोहितैरसुरादिभिः ।
- १४ यथा जाग्रदरागतं ज्ञानं सत्यविषयकं तथा तत्त्वेनाप्राकृत- ३१३
लीलादर्शनं सत्यविषयकम् ॥

४ प्रदीपाधिकरणम् ।

- १५ सोभत इत्यादिनोक्तो भोगो भक्तसामर्थ्येन न किंतु प्रदी- ३१४

सूत्राङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

पद्मवद्विशेषेण । तथाहि यथा प्रदीपः सेहवर्त्यन्तरसंब-
द्धस्तां स्वसमानां करोति एवं भगवानपि फलदानार्थं भक्तेन
संबद्धस्तं स्वसमानं करोति । तथैव भर्ता सन्निधिश्रुति-
दर्शयति ।

- १६ सुषुप्तिविषया न तदभ्योतीति श्रुतिः । ब्रह्मसंपत्तिरूपपुष्टिमार्ग- ३५५
मोक्षविषया सोभ्रुत इति श्रुतिरित्येवं श्रुतिद्वयेन मित्रविषय-
कत्वमुक्तम् । अतो निर्गुणसगुणकल्पनानुपयुक्ता ॥

५ जगद्ध्यापाराधिकरणम् ।

- १७ भगवता सह भोगकरणं लौकिकव्यापाररहितं भवति । ३५६
अलौकिकस्यैव प्रकरणाल्लौकिकव्यापारस्य च प्रकृतिकाला-
यतीतत्वेन संनिधानाभावात् ।
- १८ ननु छान्दोग्ये सर्वं ह पश्यतीति सर्वविषयज्ञानस्य प्रत्यक्ष- ३५७
तया कथनात्कथं लौकिकव्यापारराहित्यमिति चेत्तत्राह-
देशकालभेदेनानेकविधलीलाधिकृतभक्तेन तत्तल्लीलार्थं यानि
नानारूपाणि गृह्यन्ते तान्याधिकारिकाणि तत्समूहघटित-
पदार्थानामेव सर्वं हेति श्रुतिवाक्ये ग्रहणं न लौकिकवस्तुनः ।
- १९ ननु श्वस्त्वद्देहमायास्य इति भगवदुक्तिस्तदाशया भक्तप्रती- ३५७
क्षेत्युभे अपि न संभवतो लीलाया नित्यत्वादिति चेत्तत्राह-
भगवद्लीलारूपा प्रकृतिस्तद्विरुद्धं विकारस्तदन्तर्गतमर्थाद्विरुद्धं
न भवति पूर्वोक्तं वचः । एवं च यं प्रत्युच्यते त्वद्देहमा-
यास्य इति तस्य तदा भगवतः सर्वदा मद्देहव्याप्तिरिति-
ज्ञानं नादेति । तथैव सर्वमाप्नोतीति श्रुतिर्लीलायां तस्य
स्थितिमाह । अलौकिकेर्धे प्रमाणमेवानुसर्तव्यं नतु लौकिक-
युक्तिरिति भावः ।

सूत्राः

पुष्पाः ।

- २० भुतिस्मृती भगवत्संबन्धिलीलापदार्थस्य युक्त्येगम्यत्वं दर्श- १५८
यतः ।
- २१ सोभुत इति भुतो भोगे भगवतः साम्यं कथ्यते । एतच्च पुरु- १५९
षोत्तम एव संभवति । यतः स एव भक्तात्मनिवेदनमङ्गीकु-
र्वन् तं स्वरूपानन्दमनुभावयति । एतादृशलीलाविशिष्टपुरु-
षोत्तम एव परमं कलामिति सिद्धम् ।
- २२ संपूर्णसूत्रावृत्या ज्ञानिनां भक्तानां च पुनरावृत्तिर्नेति कथ्यते । १६०
न स पुनरावर्तत इति भुत्या ज्ञानिनामनावृत्तिः । भक्तानां
तु यमेवैष इति वरणनित्यत्वावनावृत्तिरपि नित्या । किं च
कालप्रभावादपि भक्तानां न पुनरावृत्तिः । न यमेत्या-
दिवाक्यात् ॥

॥ श्रीकृष्णाय नमः ॥

अणुभाष्यम् ।

श्रीमते वल्लभाचार्याय नमः ।

१ जिज्ञासाधिकरणम् ।

अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥११११॥

इदमत्र विचार्यते । वेदान्तानां विचार आरम्भणीयो न वेति । किं तावत् प्राप्तम् । नारम्भणीय इति । कुतः ।

५ साङ्गोध्येयस्तथा ज्ञेयो वेदः शब्दाश्च बोधकाः ।

निःसंदिग्धं तदर्थश्च लोकवद्व्याकृतेः स्फुटाः ॥ १ ॥

अर्थज्ञानार्थं विचार आरम्भणीयः । तस्य च ब्रह्मरूपत्वात् तज्ज्ञाने पुरुषार्थो भवतीति न मन्तव्यम् । विचारं विनापि वेदादेव साङ्गादर्थ-
प्रतीतिः । न चार्थज्ञानमविहितम् अविचारिताश्च शब्दा नार्थं प्रत्याय-
१० न्तीति वाच्यम् । ज्ञेयश्चेति विधानात् ।

गीती शीघ्री शिरःकम्पी तथा लिखितपाठकः ।

अनर्थज्ञोल्पकण्ठश्च षडेते पाठकाधमाः ॥ १ ॥

(पा. शि. ३२) इति ।

बाधोपलब्धिश्च । शब्दश्चक्षुरादिवक्त्रं संदिग्धार्थप्रतिपादकः । तदर्थश्च
१५ व्याकरणादिना निश्चीयते । यथा लौकिकवाक्ये तथा वेदेषु । न च
तद्विरुद्धं निर्णेतव्यम् । अप्रामाणिकत्वप्रसङ्गात् । तस्माद्वेदार्थज्ञानार्थं
विचारो नारम्भणीयः ।

स्यादेतत् । न वेदार्थज्ञानमात्राय विचारः किंतु ब्रह्मज्ञानाय ।
तस्य चात्मरूपत्वात् तस्य चाविद्यावच्छिन्नत्वाद् देहात्मभावदृढप्रतीतिस्तद-

५-A reads शब्दश्च बोधकः for शब्दाश्च बोधकाः ।

१ [अणुभाष्य]

तिरिक्तस्य ब्रह्मणोभावाच्च वेदमात्रादसंभावनाविपरीतभावनानिवर्तनं
ज्ञानमुत्पद्यते अन्तु वेदान्मभावहृदयतीतिः अन्तरुपचरितार्थत्वं स्तुतिस्त्वं वा
कल्पयिष्यतीति ॥ मैवम् ।

अलौकिको हि वेदार्थो न पुस्त्या प्रतिपद्यते ।

५ तपसा वेदपुस्त्या तु प्रसादात्परमात्मनः ॥ २ ॥

न हि स्वपुण्या वेदार्थं परिकल्प्य तदर्थं विचारः कर्तुं शक्यः ।
ब्रह्म पुनर्यादृशं वेदान्तेष्ववगतं तादृशमेव मन्यव्यम् । अणुमात्रान्यथा-
कल्पनेपि दोषः स्यात् ।

योन्यथा सन्नमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते ।

१० किं तेन न कृतं पापं चौरिणात्मापहारिणा ॥

नेषा तर्केण प्रतिरापनेया (कठ. १-२-१) इति अन्तश्च ।

न च विरुद्धवाक्यानां भवणालभिधाराय विचारः । उभयोरपि प्रामाणि-
कत्वेनैकतरनिर्धारस्याशक्यत्वात् । अचिन्त्यानन्तशक्तिमति सर्वभवनसमर्थे
ब्रह्मणि विरोधाभावाच्च । अत एवोपनिषत्सु तत्तदुपाख्याने बोधाभाव औपाधि-
कबोधे च तपस एवोपदेशः । न च तपःशब्देन विचारः । तस्य पूर्वानाधिक्या-
त्तप एव । न बोपाख्यानानां मिथ्यात्वम् । तथा सति सर्वत्रैव मिथ्यात्वं भवे-
द्विरोधाभावात् । न ह्यप्रामाणिकोक्ते विधौ बोपाख्याने वा ब्रह्मस्वरूपे वा कस्य-
चिदपि विश्वासो यथा लोके । तस्माद्वेदेक्षरमात्रस्याप्यसन्त्यार्थज्ञानस्या-
भावाद्वैदिकानां न सन्देहोपि किं पुनर्विरुद्धार्थकल्पना । (विद्यासु च तदभूतेः ।
२० यदि वेदार्थज्ञाने विचारस्योपयोगः स्यादङ्गत्वेन व्याकरणस्येव विद्यासु भवणं
स्यात् । स्वातन्त्र्ये च पुराणादेरिव प्रीमांसाया अपि प्रकारभेदेन प्रतिपाद-
कत्वं स्यात् । तं त्वोपनिषदं पुरुषं पृच्छामि (बु. ३-१-२६) इति तु
तेषां निषेधः । अन्यथाज्ञानं नोपनिषदुक्तं कलं समर्पयति । तस्माच्चारम्भ-

णीय एव ब्रह्मविचारः । अनेन धर्मविचारोप्याक्षिप्त एव । न ह्येतन्निराकर्तुः
सोऽयमतिभार इति पूर्वः पक्षः ॥

सिद्धान्तस्तु ।

संदेहवारकं शास्त्रं बुद्धिदोषात्तदुद्भवः ।

विरुद्धशास्त्रसंभेदादङ्गैश्चाशक्यनिश्चयः ॥ ३ ॥

तस्मात् सूत्रानुसारेण कर्तव्यः सर्वनिर्णयः ।

अन्यथा श्रूयते स्वार्थान्मध्यमश्च तथादिमः ॥ ४ ॥

परम्परया पाठवदर्थस्यापि गुरुमुखादेव श्रवणेऽपि मन्दमध्यमयोः संदेहो
भवेत् समानधर्मदर्शनात् पदादिपाठवत् । तत्र यथा लक्षणानामुपयोग
एवमेव मीमांसाया अपि । तदुक्तम् ।

असंदिग्धेऽपि वेदार्थे स्थूणाखननवन्मतः ।

मीमांसानिर्णयः प्राज्ञे दुर्बुद्धेस्तु ततो द्वयम् ॥ ५ ॥

इति । तथा च निर्णये येन केनचिद्वक्तव्ये हरिः स्वयं व्यासो विचारं
चिकीर्षुस्तत्कर्तव्यतां बोधयति ब्रह्मजिज्ञासा कर्तव्येति । व्यासोक्तत्वादपि
। कर्तव्यता ।

कर्तव्यपदाध्याहारं स्वातन्त्र्यं न भवति । अन्यथा—अथ योगानुशा-
सनम् (यो. सू. १-१) इतिवत् स्वतन्त्रता स्यात् । तथा च ज्ञानानु-
पयोगः । तथाहि—तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि (बृ. ३-९-२६) इति
केवलोपनिषद्वचं ब्रह्म न शास्त्रान्तरवचं तथादि मीमांसा स्वतन्त्रा स्यात्
• तज्जनितं ज्ञानं न ब्रह्मज्ञानं भवेत् ।

अथवा अध्याहारकरणापेक्षयाथशब्द एवाधिकारे व्याख्येयः ।
वेदाध्ययनानन्तर्यं त सिद्धमेव । न ह्यनधीत एव विचारमर्हति । तत्रैतत् स्यात् ।
स्वतन्त्रमिति । तत्र पानिनिघास्यमः । वेदासंब्रह्मणो वेदानुक्तविचार इति ।

7-ग reads तदादिमः for तथादिमः ।

22-ग reads वेदाध्ययनानन्तर्यं for वेदाध्ययनानन्तर्यं । ग and M.
read ह्यनधीतवद् for ह्यनधीत ।

किमत्र युक्तम् । व्याख्यानामिति । व्याख्यानतो विशेषप्रतिपक्षेः । यथा
कर्माणि दशपूर्वमासी तु पूर्व व्याख्यास्यामः । अथातो दशपूर्वमासी
व्याख्यास्यामः (आ. श्रौ. सू. १-१) इति ।

- अथैतर्हामिनि सिध्यन्ति प्रयोजनानि । अधिकारकाङ्क्षा न भवे-
५ दध्याहारश्च । पुरुषार्थश्च सिध्येत् । उच्छेदश्च न भवेदिति । कथम् ।
अथशब्दोर्ध्वचतुष्टये वर्तते । मङ्गलं । अधिकारः । आनन्तर्यं । अर्थान्तरे-
पक्षे च । तत्र भुतिमात्रेणैव मङ्गलसिद्धेरर्थान्तरस्य च पूर्वोक्तस्याभावा-
त्तत्र तत्कल्पनम् । अथावशिष्यत आनन्तर्यं चाधिकारे वेति । आनन्तर्यं
त्वध्ययनस्य स्वतःसिद्धत्वादधिकाकाङ्क्षा भवति । तथा सति तदभावात्
१० विचारः सिध्येत् । तथाहि न तावद्धर्मविचारानन्तर्यं विपर्ययसम्भवात् । न
च पाठतो नियमः । तत्रापि तथा । न चाचाराद्यवस्था । तत्राप्यानियमसं-
भवात् । प्रत्यवायाभवणात् । संभवेपि न वक्तव्यत्वमध्ययनवत् । तथा च
ततोप्याकाङ्क्षा भवेत् । न च वैराग्यशमदमादिः पूर्वसिद्धः । तेषामेवा-
भावात् । न च यदेव संभवस्तदेव तत्कर्तव्यमिति वाच्यम् । तदसंभवापत्तेः ।
१५ तथाहि ब्रह्मणः परमपुरुषार्थत्वे ज्ञाते तज्ज्ञानस्यैव साधनत्वेवगते तच्छेषत्वे
च यागादीनामवगते तदर्थकर्मकरणे चित्तशुद्धौ सत्यां वैराग्यादि । इदं च
वेदान्तविचारव्यतिरेकेण न भवतीत्यन्योन्याभयः ।

निर्धारिते तु वेदान्ते विचारो व्यर्थ एव । न च साक्षात्कारस्तत्कलम् ।
तस्य शब्दशेषत्वेन तत्कल्पनायां प्रमाणाभावात् । दशमस्त्वमसीत्यादी-
२० प्रत्यक्षसामग्र्या बलवत्त्वादेहादेः प्रत्यक्षत्वात् । स्वदेहमपि पश्यन् दशमो-
हमिति मन्यते । न तथा प्रकृते । मनननिदिध्यासनविधीनामानर्थक्य-
प्रसङ्गात् ।

न चाधिकारिभेदः कल्पनीयः । शब्दज्ञान तत्कल्पनायां
प्रमाणाभावात् । अत्यन्तासत्येऽप्यर्थे शब्दस्य ज्ञानजननात् । प्रमाणसं-

8-B reads चाधिकारि for चाधिकारि । A reads वेति for वेति ।

9-B om. सति ।

18-B reads कलम् for तत्कलम् ।

करापत्तिश्च । मनसा तज्जननेपि तथा । तस्मात्प्रथमं शाब्दमेव ज्ञानमिति
मन्तव्यमनुभवसिद्धत्वात् । इदानींतनानामपि शमादिरहितानां निर्विचिकि-
त्सितवेदार्थज्ञानोपलब्धेः । संन्यासानुपपत्तिश्च । किंच अध्याहारश्च कर्तव्यः
स च कर्तव्यादिपदानाम् । यदि तत्स्वार्थं व्यर्थमेव वाक्यं स्यात् । परार्थत्वे
५ त्वशक्यम् । न हि तैर्विचारः कर्तुं शक्यते । स्वकृतिवैयर्थ्यं च । असंगति-
श्चास्य सूत्रस्य भवंत् । किंच । अधिकारपक्षे पुरुषार्थः सिध्यति नानन्तर्यपक्षे ।
उक्तन्यायात् । किंच । तादृशस्याधिकारिणः श्रवणमात्रेण कृतार्थस्य
समाधिनिरतस्य प्रवचनासंभवात् शास्त्रोच्छेदः । शास्त्रविरोधश्च । साधना-
नामग्रे स्वयमेव वक्तव्यत्वात् । अतोनेकदोषदुष्टत्वादधिकारार्थ एव श्रेयान् ।

• न च ज्ञातुमिच्छा जिज्ञासा नाधिकर्तुं शक्येति वाच्यम् । जिज्ञासाप-
दस्य विचारार्थत्वात् । अत एव जिज्ञासितुमिच्छेदिति पुराविदां वचनानि ।
जिज्ञासापदेन चैतज्ज्ञापयति । ब्रह्मज्ञानं पुरुषार्थसाधनत्वादिष्टम् ।
तदिच्छापूरणाय विचार आरभ्यत इति । यस्मात् कर्मादिभ्यो ज्ञानमेव
पुरुषार्थसाधनमित्यतस्तज्ज्ञानाय विचारोधिक्रियत इत्यतः शब्दार्थः ।
१५ अधिकारी तु त्रैवर्णिक एव । न हि वेदविचारस्य वेदाधिकार्यतिरिक्तः
शक्यते कल्पयितुम् । न हि मन्दमतेर्वेदो नायातीति त्रैवर्णिके मतिमत्त्वम-
धिकारिविशेषणं कल्प्यते । अन्धपङ्गवादीनामिव कर्मणि । गृहाद्यासक्तस्य
मननाद्यसंभवात् साक्षात्कारो न भविष्यति ॥ न च धर्मन्यायेन गतार्थ-
त्वमस्य । अप्रतिज्ञानादनुपलब्धेश्च । न च जगत्कारणं परमात्मा वा प्रकृतिर्वा
२० प्रमाणवो वेति संदेहे किंचिदधिकरणमस्ति ।

स्यादेतत् । अथानो धर्मजिज्ञासा (जै. सू. १-१-९) इति
धर्मविचारं प्रतिज्ञाय नादकवाक्यार्थस्य धर्मत्वमुक्त्वा प्रामाण्यपुरःसरं सर्वे
संदेहा निवारिताः । तत्र ब्रह्मज्ञानस्यापि धर्मत्वम् । आत्मैत्येवापासीत
(बृ. १-४-७) आत्मानं श्लोकमुपासीत (बृ. १-४-१५) तद्ब्रह्मेत्युपासीत
२५ (तै. ३-१-०-४) आत्मा वां द्रष्टव्यः (बृ. २-४-५) इत्यादिनादनावाक्या-

धत्वात्—अयं हि परमो धर्मो यथांशनात्मदर्शनम् (पा. स्मृ. १-८) इति
 स्मृतेऽथ । सृष्ट्यादिवाक्यानां त्वध्ववादम्बम् । आरापवादविषयधर्मप्रति-
 पादकत्वेन विधेयोपासनाविषयस्तावकत्वात् । न च ज्ञानादीनामविषयत्वं
 प्रमाणवस्तुपरतन्त्रत्वेनाकृतिसाध्यत्वादिति वाच्यम् । न हि सर्वात्मनासाध्यं
 ५ प्रकारभेदस्त्वयोजकः । सर्वस्यापि कारणेषु पुरुषस्यापुतिः । तदत्र कृति-
 संपादने प्रमाणसंपादने वा पुरुषकृतिसाध्यत्वम् । अन्यथा सिद्धा-
 न्तोपि मननादिशास्त्रवैकल्यापत्तेः । साधनप्रतिपादकध्वनिविरोधश्च ।
 येनापि सर्वक्रियाफलत्वं निराकार्यं तनापि गुरूपसस्यादिना यतितव्यमेव
 ज्ञानार्थं । तस्माद्यत्रापि विध्यभ्रवणं तत्रापि विधिं परिकल्प्य तत्रस्यानां
 १० तच्छेषत्वं कल्प्यमिति नार्थोनया मीमांसया । अन्यथा विरोधोपि ।

स्यादेतत् । ब्रह्मविचार एवार्म्भणीयो न धर्मविचारः । सर्ववेद-
 व्यासकर्त्रा वेदव्यासेनाकृतत्वात् तच्छेदकत्वत्वाच्च । कल्प्योक्त्यकारण निःसं-
 दिग्धं करणसंभवाच्च । आचारपरंपरयापि करणसंभवाच्च । एत-
 द्वापि संदेहे सूत्रभाष्ययाज्ञिकानामेवानुवृत्तिः कियते न मीमांसकस्य
 १५ तस्मात् साङ्ख्यवेदाध्येतुर्निःसंदेहकरणसंभवाच्च पूर्वयापि कृत्यम् । किंच ।
 परमकृपालुर्वेदः संसारिणः संसारान्मोचयितुं कर्माणि चित्तशुद्ध्यर्थं बोधि-
 तवानिति कूपेन्धपातनवदप्रामाणिकत्वभियावसीयते । विपरीतबोधिका
 तु पूर्वमीमांसा तस्मादपि न कर्तव्येति ।

मेवम् । किं विचारमात्रमेव न कर्तव्यं पूर्वकाण्डविचारो वा । नाथः ।
 २० तुल्यत्वात् समर्थितत्वाच्च । द्वितीये सामान्यन्यायेन संदेहे निवार्यलक्षणवत्
 तदुपयोगः । अनिष्टतया निरूपणं न मीमांसादोषः । किंतु विचारकाणां स्वभा-
 वभेदात् । किंच । आवश्यकत्वादपि । निवृत्तानामपि यागादिज्ञानस्यावश्य-
 कत्वं चित्तशुद्ध्यर्थत्वात् । परमाश्रमभेदेन प्रकारभेदः कायिकादिभेदात् ।

5-A reads कारणे for कारणेषु ।

19-M reads विचारमात्रं for विचारमात्रमेव ।

22-m reads यागादिक for यागादि ।

तत्राद्यस्य वाचिको द्वितीयतृतीययोः कायिकश्रुतुर्थस्य मानसिक इत्या-
श्रमिणाम् । तस्मादेकेनैव चरितार्थत्वात् किं द्वितीयेनेति प्राप्ते ।

उच्यते । उपासनाया धर्मत्वेऽपि न ब्रह्मणो धर्मत्वम् । ज्ञानरूपत्वात् । धर्मस्य
च क्रियारूपत्वात् । न चार्थवादानां धर्म इव ब्रह्मण्युपयोगः कर्तुं शक्यः ।
५ उत्पत्तिप्रकारे फलभेदानामभावात् । प्रकृते तु माहात्म्यज्ञानार्थं तदुपयोगः ।
तस्य च ज्ञानोपयोगो यथा तथा वक्ष्यते चतुर्थे । उपासनादर्शनादि-
पदानां मनोव्यापारत्वमेव । विचारस्यापि यथा ज्ञानोपयोगित्वं
तथा वक्ष्यते । किंच । औपनिषदज्ञानस्यापि कर्मोपयोगित्वं—यदेव विद्यया
करोति श्रद्धयोपनिषदा वा तदेव वीर्यवत्तरं भवति (छां. १-१-१०)
१० इति । अत एव ब्रह्मविदांमेव जनकादीनां कर्मणि सर्वदेवसान्निध्यम् ।
अन्यथाभासत्वमेव । न च ब्रह्मरूपात्मविज्ञानं देहाद्यध्यासाभावेन कर्तृ-
त्वाभावात् कर्मानधिकार इति वाच्यम् । निरध्यस्तैरेव देहादिभिः कर्म-
करणसंभवात् । अत एव जीवन्मुक्तानां सर्वे व्यापाराः । तथा च स्मृतिः ।

नैव किंचित् करोमीति युक्तं मन्यत तत्त्ववित् ।

१५ पश्यन् शृण्वन् स्पृशन् जिघ्रन् भ्रन् गच्छन् स्वपन् श्वसन् ॥
प्लपन् विमृजन् गृह्णन्नुन्मिषन्निमिषन्निपि ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इति धारयन् ॥
ब्रह्मण्याध्याय कर्माणि संगं त्यक्त्वा करोति यः ।
लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्बसा ॥

२० (भ. गी. १०-८-१०) इति
अतो ब्रह्मविदांमेव कृतं कर्म शुभफलं भवति । अतो धर्मविचारकाणामपि
ब्रह्म जिज्ञास्यमेव । तस्मान्न गतार्थत्वानुपयोगौ ।

ननु फलप्रेप्सुरधिकारी । फलं च विचारस्य शान्दज्ञानम् । तस्य
मननादिद्वारानुभवः । तस्य चानर्थनिवृत्तिपूर्वकपरमानन्दावापिः । तथा
२५ च विरक्तोऽनर्थजिहासुः परंप्रेप्सुश्चाधिकारी कस्मान्न भवति ।

B-वि reads वक्ष्यते । चतुर्थे उपासना० । for वक्ष्यते चतुर्थे । उपासना०

B-B reads तथात्रे for तथा ।

शब्दब्रह्मणि निष्णातो न निष्णायात् परं यदि ।

भ्रमस्तस्य कर्तुं मन्ये ह्यधेनुमिव रस्ततः ॥

(भा. ११-११-१८)

इति भ्रमवद्वचनात् केवलस्य निन्द्याभवनादिति चेत् । न । कलकामनाया
५ अनुपयोगात् । अन्येनैव तत्समर्पणात् । नित्यत्वादध्यर्थज्ञानस्य न कल्लो-
भुरधिकारी । निन्दार्थवादस्तु धननादिविधिरोप इति भन्तव्यम् ।

ननु ब्रह्मणो विचारे प्रतिज्ञाते विरोधनिराकरणादीनामपतिज्ञातात्त-
त्त्वम् । न चावक्तव्यत्वं निर्विचिकित्सज्ञानानुदयपसंगादिति चेत् । ब्रह्म
इति न कर्मणि षष्ठी किंतु शेषषष्ठी । तथा च ब्रह्मसंबन्धि तज्ज्ञानोपयोगे
१० सर्वमेव प्रतिज्ञातं वेदितव्यम् । न च गौणतापनिरजिज्ञास्यत्वं च स्यादिति
वाच्यम् । ब्रह्ममात्रे संदेहाभावात् । संदिग्धस्यैव जिज्ञास्यता । गौणत्वं तु
शब्दत एव । न त्वर्थतः । वेदप्रामाण्यं तु प्रतिनञ्जसिद्धत्वाच्च विचार्यते ।
तस्माद्ब्रह्म जिज्ञासितव्यमिति सिद्धम् ॥ ११११ ॥

२ जगन्माध्यधिकरणम् ।

१५ किंच तत्र किल्लक्षणं किंप्रमाणकमिति जिज्ञासायामाह सूत्रकारः ।

जगन्माध्यस्य यतः शास्त्रयोनित्वात् ॥ १११२ ॥

इति । ननु कथमत्र संदेहः । यावता—सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म (तै. २-१)
इत्याह श्रुतिरेव । विरुद्धं चेत्तत् । स्वरूपलक्षणाकथने कार्यलक्षणस्य
वक्तुमशक्यत्वात् । विवादाध्यासितत्वाच्च । नहि ब्रह्मणो जगत्कर्तृत्वं
२० सर्वसंमतम् । न चागमोदितमिति वेदमात्रस्य ब्रह्मप्रमाणकत्वं वक्तुं
शक्यते । किंच । व्यर्थश्चैवं विचारः । लक्षणप्रमाणाभ्यां हि वस्तुज्ञानं
भवति । तच्च स्वरूपलक्षणेनैव भवतीति किमनेन । तस्मादयुक्तमुत्तरायाम इति ॥
उच्यते ।

संदेहवारकं शास्त्रं वेदप्रामाण्यवादिनाम् ।

क्रियाशक्तिज्ञानशक्ती संदिक्ष्यते परस्थिते ॥ ६ ॥

नहि श्रुतिं व्याख्यातुं प्रवृत्तः सूत्रकारः किंतु संदेहं वारयितुम् । तत्र-सत्यं ज्ञानमनन्तम् (तै. २-१) नित्यशुद्धमुक्तस्वभावम् (नृ. ता. ९) इति श्रुत्या कर्तृत्वादिप्रापञ्चिकधर्मराहित्यं प्रतीयते । यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति यत्प्रयन्यभिसंविशन्ति (तै. ३-१) इति कर्तृत्वं च । तत्र संदेहः किं ब्रह्म कर्तृ । आहोस्विदकर्तृ । किं तावत् प्राप्तम् । अकर्तृ । कथम् । ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २-१) इति प्रधानवाक्यम् । फल-संबन्धात् । ऋचापि विवृतम् । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म । यो वेद निहितं गुहायाम् परमे व्योमन् । सोऽभुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २-१) इति । फलार्थं च ब्रह्मज्ञानं फलं च फलवाक्योक्तधर्मज्ञानादेव । नान्यथा । कर्तृत्वं च परविवरणतयोक्तम् । परं किमित्युक्ते यः सर्वान्तर आनन्द इति । कथं सर्वान्तरमित्याकाङ्क्षायां परिचयार्थं भूतभौतिकसृष्टिमुक्त्वा गौणानन्तर्यं परिहृतम् । गौणोपासनाफलं च प्रधानशेषतयोक्तम् । तत्रान्य-गतकर्तृत्वारोपानुवादोपि सम्भवति । ततश्च-भृगुर्वै वारुणिः (तै. ३-१) इत्युपाख्यानेपि परिचायकत्वाद् गौणकर्तृत्वमेवानुयते फलाश्रवणादिति । पूर्वः पक्षः ।

सिद्धान्तस्तु ।

उत्पात्तिस्थितिनाशानां जगतः कर्तृ वै बृहत् ।

वेदेन बोधितं तद्धि नान्यथा भवितुं क्षमम् ॥ ७ ॥

नहि श्रुतिविरोधोऽस्ति कल्पयोषि न विरुध्यते ।

सर्वभावसमर्थत्वादचिन्त्यैश्वर्यवद् बृहत् ॥ ८ ॥

वेदेनैव तावत्कर्तृत्वं बोध्यते । वेदश्च परमाप्तोक्षरमात्रमप्यन्यथा न वदति । अन्यथा सर्वत्रैव तदविश्वासप्रसंगात् । न च कर्तृत्वे विरो-

6-क om. अकर्तृ before कथम् ।

7-क D and E read फलार्थं for फलार्थे ।

8- A reads ब्रह्मज्ञानम् for धर्मज्ञानम् ।

10-क reads किमित्युक्ते for किमित्युक्ते ।

21-A, B and M read तावज्जगत्कर्तृत्वं for तावत्कर्तृत्वं ।

22-B reads सर्वत्रैवाविश्वास for सर्वत्रैव तदविश्वास ।

- शोस्ति सत्यत्वादिधर्मवत्कर्तृत्वस्याप्युपपत्तेः । सर्वथा निर्धर्मकत्वे
सामानाधिकरण्यविरोधः । सत्यज्ञानादिपदानां धर्मभेदेनैव तदुपपत्तेः ।
न च कर्तृत्वं संसारिधर्मो देहाद्यध्यासकृतत्वादिति वाच्यम् । प्रापञ्चिके
कर्तृत्वे तथैव । न त्वलौकिककर्तृत्वे । अत एवास्त्येत्याह । अस्तीति
५ पुरोवर्ती प्रपञ्च इदमा निर्दिश्यते । अनेकभूतभौतिकदेवतियेकमनुष्ठाने-
कलोकाद्भूतरचनायुक्तब्रह्माण्डकारिरूपस्य मनसाप्याकल्पयितुमशक्य-
रचनस्यानायासेनोत्पत्तिस्थितिभङ्गकरणं न लौकिकम् । प्रतीतं च निषेधं
नाप्रतीतं न भूतिप्रतीतम् । सत्यत्वादयश्च लौकिकास्ततः सर्वनिषेधे
तदज्ञानमेव भवेत् । न च सत्यत्वादिकं लोके नास्त्येव । व्यवहारमात्र-
१० त्वात् । कारणगतमेव सत्यत्वं प्रपञ्चे भासत इति वाच्यम् । तर्हि कर्तृत्वं तथा
कृतो नाङ्गीकियते । स्मृतिश्च स्वीकृता भवति । कर्ता कारयिता हरिः-
इति । न चारोपन्यायेन वक्तुं शक्यम् । तथा सत्यन्यस्य स्यात् । तत्र
न प्रकृतेः । अग्रे स्वयमेव निषिध्यमानत्वात् । न जीवानाम् । अस्वा-
तन्त्र्यात् । न चान्येषाम् । उभयनिषेधादेव । तस्माद् ब्रह्मगतमेव कर्तृत्वम् ।
१५ एवं भोक्तृत्वमपि । न वा काश्चिच्छ्रुतिः कर्तृत्वं निषेधति । विरोधमाना-
त्कल्प्या तु लौकिकपरा । कलवाक्येऽप्यभुतानां गुणोपसंहारः कर्तव्यः ।

- तथा चायं सुब्राह्मणः । जन्म आदिर्येषामित्यवयवममासादतद्गुणसं-
विज्ञानो बहुव्रीहिः । अथवा जन्मप्रभृति सर्वं भावविकारा आदिशब्देन
गृह्यन्ते । तथाच जन्म च आदिशब्देत्येकवद्भाषः । आदिशब्दश्च धर्मवाची
२० सच स्वसम्बन्धिनं लक्षयति । तस्योभयसापेक्षत्वात् । उत्पत्तेर्विद्यमानत्वा-
दन्यानेव भावविकारानुपलक्षयतीत्यादिशब्देनान्ये भावविकाराः । अथवा
जन्मनो नादित्वम् । तदाधारस्य पूर्वमविद्यमानत्वात् । अन्ये त्वादि-
मन्तः । तदाधारस्य पूर्वं विद्यमानत्वात् । अत आदिशब्दः स्वाधा-
रसद्धर्मवाची तद्धर्माणामुपलक्षकः । अथवा गमनपथगम्योर्भेदाज्जन्म आदि-
२५ र्येषामिति जात्यपेक्षयैकवचनम् । जन्म तु भूतत्वात् सिद्धम् ।

अथवा किमनया कुसृष्ट्या । जन्माद्यस्य आकाशस्य यत इति । तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः (तै. २।१) इत्येव विचार्यते । फलसम्बन्धित्वात् तैनेकत्र सिद्धः शास्त्रार्थः प्रकारान्तरेषु । यतो वा इमानि (तै. ३-१) इत्यत्र विस्फुलिङ्गवत्सर्वोत्पत्तिः । अत्र तु क्रमेणेति ५ विशेषः । एतेन सर्व एव प्रकाराः सूचिता वेदितव्याः । ब्रह्मविचारे ब्रह्मणोप्यधिकृतत्वात् तद्ब्रह्मेत्यायाति न त्वध्याहारः ।

शास्त्रे योनिः शास्त्रयोनिः । शास्त्रोक्तकारणत्वादित्यर्थः । शास्तीति शास्त्रं वेदः । सामान्यग्रहणं पूर्वकाण्डे पूर्वसृष्टिवाक्यानां संग्रहार्थम् । यथास्यैव कारणत्वं नान्यस्य तथोपरिष्ठाद्वक्ष्यामः । मतान्तरवज्जन्मादीनां न १० विकारित्वं किंत्वाविर्भावतिरोभावावेव । तथोत्तरत्र वक्ष्यते तदनन्यत्वाधिकरणे (ब. सू. २-१-१५) । नामलीलाया अपि न पृथङ् निरूपणं प्रपञ्चमध्यपातात् ।

केचित् पृथग्रूपनामप्रपञ्चकर्तृत्वं योगविभागेन प्रतिज्ञाय समन्वयादिसूत्रेणैव हेतुत्वर्णयन्ति । अन्वयसिद्ध्यर्थं च । अतति व्याप्नोतीत्यत् । शास्त्रे १५ योनित्वं प्राप्तं तदिति । नैतत्सूत्रकारसंमतमिति प्रतिभाति ।

तस्मान्सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तिमत्त्वं च सिद्धं निरङ्कुशजगत्कर्तृत्वेन । ननु न सर्वो वेदो ब्रह्मणो जगत्कर्तृत्वे मानम् । तपोयज्ञादियुक्तप्रजापतिप्रभृतीनामेव जगत्कारणत्वस्य पूर्वकाण्डे तत्तदुपाख्यानैष्ववगम्यमानत्वात् । न चावान्तरकारणत्वम् । परस्याश्रवणात् । उत्तरकाण्डे तु २० द्वयप्रतिपादनाद्विरोधः । संदेहश्च । मीमांसायाः संदेहनिवारकत्वेऽप्येकांशस्याप्रामाण्यं स्यात् । उभयसमर्थेन शास्त्रवैकल्यं वा । वेदप्रामाण्याद्व तत्सिद्धेः । बाधितार्थवचनं वेदं नास्तीत्यवोचाम ।

किंच । वेदान्ताः किं वेदशेषा वेदा वा । नाद्यः । अनुपयोगात् । अनारभ्याधीतत्वेन तदुपयोगित्वे पूर्वकाण्डविचारेणैव गतार्थत्वं विद्या- २५ प्रवेशश्च । न द्वितीयः । यज्ञप्रतिपादनात् । मन्त्रब्राह्मणत्वाभावाच्च । तस्माद्देवोषरा वेदान्ता इति तेषां किं स्यादिति चेत् । मैवम् । अस्ति तावदेद्वत्वमध्ययनादिभ्यः । स्मरणाच्च । प्रमाणं च सर्वोपि वेदः स्वार्थे । स

य न यज्ञधेद् ब्रह्म भवतु । न वेताकता वेदत्वमतिषसङ्गात् । शक्यते
 ह्यग्निहोत्रादीनामन्यतरदनन्तर्भाव्य तथा वक्तुम् । तस्माद् ब्रह्मापि प्रति-
 पादयन्तो वेदान्ता वेदत्वं न व्यभिचरन्तीति । मन्त्रब्राह्मणरूपत्वं योत-
 रयामः । अमेव मन्त्रः । ब्रह्मपतिपादकं ब्राह्मणम् । तच्छेषाः सुठ्यादि-
 ५ प्रतिपादकाः । यद्यपि न विधीयते तथापि तादृशमेव ज्ञानं कृतायेति
 युक्तमुत्तरयामः । पूर्ववैतक्षणं तु भूषणाय । काण्डद्वयस्यान्योन्योपका-
 रित्वाय साधारणग्रहणम् । यदेव विद्यया करोति (छा. १-१-१०)
 इत्यादिना पूर्वोक्तत्वं सर्वस्य । तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदि-
 षन्ति (बृ. ४-४-२२) इत्यादिना सर्वस्यान्तररोपत्वम् । कर्मब्रह्मणोः
 १० क्रियाज्ञानयोर्धर्मिपरत्वेनेक्यात् कर्तृवाक्येषु सर्वत्र न विरोधः । तस्मा-
 द्ब्राह्मण्योक्तत्वं सिद्धम् ॥

केचिदत्र जन्मादिसूत्रं तत्तत्तत्त्वाद्नुमानमिति वर्णयन्ति । अन्ये
 पुनः भुत्यनुवादकमाहुः । सर्वज्ञत्वाय भुत्यनुसायेनुमानं च ब्रह्माणि प्रमाण-
 मिति । तत्तु—तं त्वोपनिषदं पुरुषं पृच्छामि (बृ. ३.१.२६) इति केवलोपनि-
 १५ षदेयत्वादुपेक्ष्यम् । अनभिमतार्थमन्तुत्वात्प्रमाणस्य । मनननिदिध्यासनयोः
 अवणाकृत्यम् । सन्देहवारकत्वाच्छास्त्रस्यापि तदङ्गत्वमिति ॥ १.१.२ ॥

३ समन्वयाधिकरणम् ।

तत्रैतत्स्यात् । तत्र किं समवायि निमित्तं कर्तुं वा । किमतो
 यथेवम् । एवेमेतत्स्यात् । यथेकमेव स्यात्तदा क्रियाज्ञानशक्त्यामिरिति-
 २० शयत्वं भज्येत । मृदादिसाधारण्यं च स्यात् । मतान्तरवत् । कथमेवं
 संदेहः । यावता—यतो वा इमानि (तै. ३-१) इत्यादिभ्यो निःसन्देह-
 अवणात् । एवं हि सः । पञ्चमी भ्रूयते यत इति । पञ्चम्यास्तसिरिति ।
 आत्मन इत्यपि पञ्चमीनिमित्तत्वेन संदेहः । पञ्चम्या निमित्तत्वकथनात् ।
 उपादानत्वे कर्तृत्वे च संदेहः । तद्वाचकाववणात् । कल्पनायां प्रमाणा-
 २५ भावात् । समवायित्वे पुनः सुतरां संदेहः । एवं प्राप्त आह ।

तत्तु समन्वयात् ॥ १।१।३ ॥

तुशब्दः पूर्वपक्षव्यावृत्त्यर्थः । निमित्तत्वस्य श्रुतिसिद्धत्वान्मता-
न्तरनिराकरणत्वेनाग्रे वक्ष्यते । तद्वत्सर्वं समवायिकारणम् । कुतः ।
समन्वयात् सम्यगनुवृत्तत्वात् । अस्तिभातिप्रियत्वेन सच्चिदानन्दरूपे-
णान्वयात् । नामरूपयोः कार्यरूपत्वात् । प्रकृतेरपि स्वमते तदंशत्वात् ।
अज्ञानात्परिच्छेदाप्रियत्वं । ज्ञानेन बाधदर्शनात् । नानात्वं त्वैच्छिकमेव ।
जडजीवान्तर्यामिष्वेवैकैकांशप्राकट्यात् । कथमेवमिति चेत् । न । सद्रूपे
घटरूपक्रियास्विव तारतम्येनाविर्भाववत् जडेपि भावनात्वादिप्रतीतिस्तार-
तम्येनाविर्भावोद्गीकर्तव्यः । भगवदिच्छाया नियामकत्वात् । न च
साधारण्येन सर्वजगत्प्रति परमाण्वादीनामन्वयः संभवति । एकस्मिन्ननु-
स्यूते संभवत्यनेककल्पनाया अन्याप्यत्वात् । लोके कर्तृविशेषवदुपादान-
विशेषग्रहणेपि न ब्रह्मणि व्यभिचारः । अलीकप्रतीतिस्तित्वादिप्रतीतावपि
सम्यगन्वयाभावान्न कार्यत्वव्यभिचारो । तस्माद्ब्रह्मण एव समवायित्वम् ।
एतत्सर्वं श्रुतिरेवाह । स आत्मानं स्वयमकुरुत (तै. २-७) इति ।
निमित्तत्वं तु स्पष्टमेव सर्ववादिसंमतम् ।

केचिदत्र शास्त्रयोनित्वपूर्वपक्षनिराकरणाय—तत्तु समन्वयात्
(ब्र. सू. १-३) इति योजयन्ति । तत्पूर्वपक्षसिद्धान्तयोर्द्वयोरप्य-
संगतत्वादुपेक्ष्यम् । तथाहि । जैमिनिर्धर्मजिज्ञासामेव प्रतिज्ञाय तत्प्रति-
पादकस्य पूर्वकाण्डस्य समन्वयमाह । अवान्तरवाक्यानां प्रकारशेषत्वात् ।
• न च सर्वस्मिन्वेदं धर्म एव जिज्ञास्यः । तद्वत्सर्वं व्यासेन ब्रह्मजिज्ञा-
सायाः प्रतिज्ञानत्वात् । संदेहमात्रवारकत्वाजिज्ञासयोः । नत्वलौकिकार्थ-
साधकत्वम् । तथा सति वेदानामन्याधीनत्वेनाप्रामाण्यं स्यात् । वेदजि-
ज्ञासंत्येवाकं स्यात् ।

किंच ।

५ साधनं च फलं चैव सर्वस्याह श्रुतिः स्फुटम् ।
न प्रवर्तयितुं शक्या तथा चैन्नरको न हि ॥ ९ ॥

प्रवर्तकस्तु सर्वत्र सर्वान्या हरिरेव हि ।

यज्ञ एव हि पूर्वत्र बोध्यते स्वर्गसिद्धये ॥ १० ॥

सिद्ध एव हि सर्वत्र वेदार्थो वेदवादिनाम् ।

मन्त्राणां कर्मणां चैव दर्शनश्रवणाद्यङ्गता ।

कृतिश्च सिद्धतुल्यत्वं वेदः स्वार्थे च संमतः ॥ ११ ॥

- प्रजापतिरकामयत प्रजायेयेति स एतदग्निहोत्रं मिथुनमपश्यत् । प्रजापतिर्यज्ञानसृजताग्निहोत्रं चाग्निष्टोमं च पीणमासी चोक्त्यं चावा-
वास्यां चातिरात्रं च तानुदमिमीत यावदग्निहोत्रमासीत्तावानग्निष्टोमः
(तै. सं. १) इत्यादि । न ह्युपाख्यानानां मिथ्यात्वं बुद्धजन्मनः
१० पुरोक्ते युक्तं वा । तथा सति वेदानामपामाण्यमेव स्यात् । मिथ्योपाख्यानपति-
पादकलोकवत् । तस्मात् पूर्वमीमांसानभिज्ञाः क्रियापरत्वं सर्वस्यापि वेदस्य
वदन्तो मूर्खा एव । उत्तरवादिनांपि पूर्वाज्ञानमङ्गीकृत्य पूर्वानुपयोगित्वं
वेदस्य ब्रह्मज्ञानस्य वदन्तो वेदानभिज्ञाः । यदेव विद्यया कराति भद्रयो-
पनिषदा वा तदेव वीर्यवत्तरं भवति (छा. १।१।१०) इत्युपनिषज्ज्ञानस्य
श्रुतिसिद्धेव कारणता । न च बाधितत्वात्प्राप्त्यत इति वाच्यम् । ब्रह्मात्म-
१५ ज्ञानवत् एव वसिष्ठादेर्यज्ञाधिकारात् । न चैवं किमनेनेति वाच्यम् ।
इत्थंभूतत्वाद्यज्ञस्य । किंच कर्मफलवद्ब्रह्मफलस्यापि लौकिकत्वात्—य एवं
वेदं प्रतिष्ठति । अन्नवानन्नादो भवति । महान् भवति । प्रजया पशुभि-
र्ब्रह्मवर्चसेन । महान्कीर्त्या (तै. ३।६) इति । अत्यन्ताविद्यावतो
यज्ञानधिकारात्तन्निषेधार्थं ज्ञानमुपयुज्यते । न च वेदाध्यासस्य कारण-
२० त्वम् । ब्रह्मार्पणं ब्रह्महविः (भ. गी. ४।२४) इत्यादिस्मृतैः । तस्मा-
दन्त्योपयोगित्वे न कोपि दोषः । क्रियाज्ञानयोः स्वानन्त्येण पुरु-
षार्थसिद्ध्यर्थं भिन्नतया शास्त्रप्रवृत्तिः ।

किंच । वेदान्तवाक्यानामस्मिन् शास्त्रे सभन्वय एव प्रतिपाद्यते

5-S reads सम्मतः for संमतः ।

12-A reads पूर्वज्ञानं for पूर्वाज्ञानं ।

संदेहनिराकरणद्वारा । तत्कथं सिद्धवद्धेतुत्वेन निर्देशः । अग्निमवैयर्थ्यं च स्यात् । न च प्रतिज्ञागर्भितहेतुत्वम् । अनुपयोगात् । गौणमुख्यभावे परं विवादः । न च येन रूपेण समन्वया मतान्तरस्थैर्विचारितस्तथाग्रे सूत्रेषु निर्णयोस्ति । शास्त्रारम्भस्तु प्रथमसूत्र एव समर्थितः । तस्मात् ५ त्समवायिकारणत्वमेवानेन सूत्रेण सिद्धम् ।

- ननु कारणत्वमेवास्तु ब्रह्मणः किं समवायिकारणत्वेन । विकृतत्वं च स्यात् । अनर्थरूपत्वेन कार्यस्यायुक्तता च । तस्मादनारम्भणीयमेवैतत्सूत्रमिति चेत् । मैवम् । सर्वोपनिषत्समाधानार्थं प्रवृत्तः सूत्रकारः । तद्यदि ब्रह्मणः समवायित्वं न ब्रूयात् । भूयानुपनिषद्भागो व्यर्थः १० स्यात् । इदं सर्वं यदयमात्मा । (बृ. २।४।५-४-५-७) आत्मैवेदं सर्वं (छां. ७।२।५।२) । स सर्वं भवति । ब्रह्म तं परादात् (बृ. २।४।६) इत्यादि । स आत्मानं स्वयमकुरुत (तै. २।७) । एकमेवाद्वितीयम् (छां. ६।२।१) । वाचारम्भणं विकारः (छां. ६।१।४) इत्यादि । एवमादीनि वाक्यानि स्वार्थे बाधितानि भवेयुः । नन्वेवं निःसंदिग्धत्वा- १५ त्कथं सूत्रप्रवृत्तिः । उच्यते । अस्थूलादिवाक्यान्यपि सन्ति सर्वत्र प्रपञ्चतद्धर्मवैलक्षण्यप्रतिपादकानि । ततोऽन्योन्याविरोधेनैकस्य मुख्यार्थबाधो वक्तव्यः । तत्र स्वरूपापेक्षया कार्यस्य गौणत्वात् प्रपञ्चरूपप्रतिपादकानामेव कश्चित्कल्पयत् । तन्मा भूदिति जन्मादिसूत्रवत्समन्वयसूत्रमपि सूत्रितवान् । तथा च अस्थूलादिगुणयुक्त एव । अविक्रियमाण एव । २० आत्मानं करोतीति वेदान्तार्थः संगतो भवति । विरुद्धसर्वधर्माश्रयत्वं तु ब्रह्मणो भूषणाय ।

किंच । अन्यपदार्थसृष्टौ वैषम्यनैर्घृण्ये स्याताम् । कर्माधीनत्वे त्वनीशता । ततः कर्तृत्वमपि भज्येत । ततः सर्वमाहात्म्यनाश एव स्यात् ।

1-8 reads सिद्धत्वेन हेतुनिर्दिष्टः for सिद्धवद्धेतुत्वेन निर्देशः ।

11-A reads दोन्यब्राह्मनो ब्रह्म वेद after परादात् ।

नन्वेवमेवास्तु अपवादार्थत्वात् रज्जुसर्ववदयुक्तार्थकथनेषु न दोषः ।
सर्वं समाप्नोषि ततोसि सर्वः (भ. गी. ११-४०) इति स्मृतेभ्येति
चेत् । मैवम् । तथा सति पाषण्डित्वं स्यात् । एतादृशास्त्रार्थाङ्गीकर्तृरा-
सुरेषु भगवता गणितत्वात् ।

५ असत्यमपतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरम् ।

अपरस्परसंभृतं किमन्यन्कामहेतुकम् ॥

(भ. गी. १६-८) इति ।

शास्त्रानर्थक्यं च । सर्वं समाप्नोषीत्यप्यसंगतं स्यात् । वस्तुपरिच्छे-
दात् । न हि वेदो निःप्रपञ्चरूपकथनमुक्त्वा स्वोक्तं जगत्कर्तृत्वं निषेधति ।

१० तस्मादध्यारोपापवादपरत्वेन व्याख्यातृभिर्वेदान्तास्तिलापः कृता इति मन्या-
महे । सर्ववाक्यार्थबाधात् । यथा निर्दोषपूर्णगुणविग्रहता भवति तथो-
परिष्ठाद्वक्ष्यामः ।

ननु पुरुषार्थार्थानि शास्त्राणि । इदं च शास्त्रं मोक्षरूपपुरुषार्थ-
साधकम् । मोक्षश्चाविद्यानिवृत्तिरूप इति युक्तम् । अविद्या चाज्ञानं ज्ञानेनैव

१५ नश्यति । ततो ज्ञानोपयोगित्वेन व्याख्यातव्यं वेदान्तध्यारोपापवादव्यति-
रेकेण व्याख्यानमयुक्तम् । अतो यथाकथंविद्याख्यानेषु पुरुषार्थसिद्धेर्न
कोपि दोष इति चेत् । न । पुरुषार्थस्य शास्त्रार्थस्य वा स्वरूपं शास्त्रिक-
समधिगम्यं न स्वबुद्धिपरिकल्पितम् । अतः स्वबुद्ध्या शास्त्रार्थं परिकल्प्य
तत्र वेदं योजयन्तो महासाहसिकाः सद्भिरुपेक्ष्याः । पुरुषार्थः पुनर्यथा

२० वेदान्तेष्ववगतः । ब्रह्म वेदं ब्रह्मैव भवति (मुण्ड. ३-२-१) । ब्रह्मविदाप्नोति
परम् । (तै. २-१) न स पुनरावर्तते । (छां. ८-१-१) ततो मा
तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम् । (भ. गी. १८-५५) अनावृत्तिः
शब्दादनावृत्तिः शब्दात् (ब. सू. ४-४-२२) इत्येवमादिभिः श्रुति-
स्मृतिन्यायैर्ब्रह्मप्राप्तेरेव पुरुषार्थत्वम् । ब्रह्म च पुनर्न जीवस्यान्तमात्रम् ।

२५ अज्ञानवद्वा ।

एकस्यैव मर्माक्षस्य जीवस्यैव महामते ।

बन्धोस्याविद्यायानादिर्विद्यया च नथेतरः ॥ १२ ॥

इति भगवता जीवस्यैवाविद्यावन्त्वप्रतिपादनात् । तस्मान्न्यायोप-
बृंहितसर्ववेदान्तप्रतिपादितसर्वधर्मवद्ब्रह्म । तस्य श्रवणमनननिदिध्यासनै-
रन्तरंगैः शमदमादिभिश्च बहिरङ्गैरतिशुद्धे चित्ते स्वयमेवाविर्भूतस्य स्वप्रका-
शस्य सायुज्यं परमपुरुषार्थः । तस्मात्सर्वे वेदान्ताः स्वार्थ एव युक्तार्था
इति न्यायैर्वक्तव्यत्वाद्वद्ब्रह्मणः समवायित्वाय समन्वयसूत्रं वक्तव्यम् ॥१॥१॥३॥

॥ इति त्रिसूत्री ॥

४ ईक्षत्यधिकरणम् ।

एवं ब्रह्मजिज्ञासां प्रतिज्ञाय किंलक्षणकं ब्रह्मेत्याकाङ्क्षायां जन्मा-
दिसूत्रद्वयेन वेदप्रमाणकजगत्कर्तृ समवायि चेत्युक्तम् । एवं त्रिसूत्र्या
जिज्ञासालक्षणविचारकर्तव्यता सिद्धा ।

तत्र ब्रह्मणि चतुर्धा विचारः स्वरूपसाधनफलप्रतिपादकानि वेदा-
न्तवाक्यानि त्रिविधानि मतान्तरनिराकारणं च । तत्र स्वरूपे विचारिते
मतान्तरनिरासव्यतिरेकेण साधनफलयोरनुपयोगात् अतः प्रथमं स्वरूप-
निर्णयः । तदनु मतान्तरनिरासः । तदनु साधनानि फलं चेति । तत्र
प्रथमेध्याये स्वरूपवाक्यानि विचार्यन्ते । तानि द्विविधानि । संदिग्धानि
निःसंदिग्धानि च । तत्र निःसंदिग्धानां निर्णयो न वक्तव्यः । संदिग्धानि
पुनश्चतुर्विधानि । कार्यप्रतिपादकानि । अन्तर्यामिप्रतिपादकानि । उपास्य-
रूपप्रतिपादकानि । प्रकीर्णकानि चेति । तत्र प्रथमपादे कार्यवाक्यानां
निर्णय उच्यते । सञ्चिदानन्दरूपेणाकाशवायुतैजोवाचकवाक्यानि षड्-
विधान्यपि निर्णयन्ते । अन्यत्रान्यवाचकान्यपि वेदान्तेषु भगवद्वाचका-
नीति । तत्र लक्षणविचार एव सद्रूपाणां वाचकता निर्णीता । चिद्रूपस्य
ज्ञानप्रधानस्य निर्णयार्थमीक्षत्यधिकरणमारभ्यते सप्तभिः सूत्रैः । सप्त-
द्वारत्वाग्ज्ञानस्य ।

तत्रैवं संदेहः । ब्रह्मणः स्वप्रकाशत्वेन सर्वप्रमाणाविषयत्वात्-
यतो वाचो निवर्तन्ते (त. २-४) इति श्रुतेश्च विचारः कर्तुं न

शक्यते । स्वप्रकाशत्वविरोधाच्छ्रुतिविरोधाच्च । आहोस्वद्विरोधपरिहारेण
शक्यत इति । किं तावत्प्रामम् । न शक्यत इति । कुतः ।

ज्ञापनार्थं प्रमाणानि संनिकर्षादिमार्गतः ।

सर्वथाविषयेवाच्येव्यवहार्ये कुतः प्रमा ॥ १३ ॥

- ५ ऐहिकामुष्मिकव्यवहारयोग्ये पुरुषप्रवृत्तिः । पदस्यार्थं हि प्रमा-
णानि । ब्रह्म पुनः सर्वव्यवहारातीतमिति । नन्वेतदपि वेदादवावगम्यत इति
चेत् । तर्हि बाधितार्थपतिषादकत्वाच्च वेदान्ता विचारयितव्या इति
प्राप्ते । उच्यते ।

ईक्षतेर्नाशब्दम् ॥ १११४ ॥

- १० न विद्यते शब्दो यन्नेत्यशब्दम् । सर्ववेदान्ताद्यप्रतिषाद्यं ब्रह्म न
भवेति । कुतः । ईक्षतः । सदेव साम्येदमद्य आसीदकमेवाद्वितीयम्
(छा. ६-२-१) इत्युपक्रम्य—तद्वक्षत । बहु स्या प्रजायेय (छा.
६-२-३) इति । ततोऽजोऽसृजत । (छा. ६-२-३) तथान्यत्रो
आत्मा वा इदमेक एवाद्य आसीत् । नान्यत्किञ्चन भिषत् । स ऐक्षत
१५ लोकाञ्च सृजै (ऐ. १-१-१) इति । स इमान् लोकानसृजत (ऐ.
१-१-२) इति । स ईक्षांयके । स प्राणमसृजत (प. ६-३)
इत्येवमादिषु सृष्टिवाक्येषु ब्रह्मण ईक्षा प्रतीयते ।

- किमतो यथेवम् । एवमेतत्स्यात् । सर्वव्यवहारप्रमाणातीतोपी-
क्षाचक्रे लोकसृष्टिद्वारा व्यवहाराय भविष्यामीति । अतो यथा यथा
२० कृतवांस्तथा तथा स्वयमेवोक्तवान् । पूर्वरूपं फलरूपं च सृष्टं स्वाश-
पुरुषार्थत्वाय । ततश्च प्रमाणबलेनाविषयः । स्वैच्छया विषयश्चेत्युक्तम् ।
ननु सर्वप्रमाणविषयत्वं दर्शितं केवलवदविषयत्वं कथं सिद्धान्ती-
क्रियते । उच्यते । चक्षुरादीनां प्रामाण्यमन्यम्स्वनिरीक्षकत्वेन । न

1-A reads स्वप्रकाश for स्वप्रकाश/व ।

5-A and B read हि after व्यवहारयोग्ये ।

6-g om. सर्व before व्यवहार ।

10-A and B read सर्ववेदान्ताप्रतिषाद्य for सर्ववेदान्ताद्यप्रतिषाद्यं ।

स्वतः । भ्रमानुत्पत्तिप्रसंगात् । सत्त्वसहितानामेव चक्षुरादीनां प्रामाण्यात् । अतो निरपेक्षा एव भगवान्निःश्वासरूपवेदा एव प्रमाणम् । संकेतग्रहस्तु वैदिक एव वेदविद्भिः कृतः । आकृतिमात्रार्थं लोकापेक्षा । अनधिगता-
र्थगन्तु च प्रमाणम् । लोकानधिगत इत्यर्थः । यज्ञब्रह्मणोरलौकिकत्वं सिद्धमेव । लौकिको व्यवहारः संनिपातरूपत्वात्पुरुषार्थसाधक एव । तर्हि शब्दमात्रस्य कथं ग्रहणम् । वेदव्याख्यातृवाग्बिषयत्वादिति ब्रूमः । एतेन—मनसैवानुद्गृह्यम्—इत्यपि समर्थितम् । तस्मात् सृष्ट्यादि-
प्रतिपादका अपि वेदान्ताः साक्षाद्ब्रह्मप्रतिपादका इति सिद्धम् ॥ १।१।४ ॥

स्यादेतत् । कर्तृत्वमकर्तृत्वं च वेदे प्रतीयते ब्रह्मणः । यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते (तै. ३-१) स आत्मानं स्वयमकुरुत (तै. २-७) निष्कलं निष्क्रियं शान्तं निरवयं निरञ्जनम् (श्वे. ६-१९) असंगो ह्ययं पुरुषः (बृ. ४-३-१५) इत्येवमादिवाक्येषु । तत्र द्वेधा निर्णयः संभवति । सर्वभवनसमर्थत्वाद्विरुद्धसर्वधर्माश्रयत्वेन । अन्यतरबाधाद्वा । अलौकिकापेक्षया लौकिकस्य जघन्यत्वात्कर्तृत्वादे-
। लौकिसिद्धत्वात्कर्तृत्वबाध एव युक्तः । ईक्षत्यादिकं तु प्रकृतिगुणसम्बन्धादपि ब्रह्मणो युज्यते । तस्मादलौकिकसर्वभवनसमर्थत्वादिकल्पनापेक्षया लौकिक एवान्यतरबाधो युक्तः । ततश्च सत्यस्वरूपादन्यदेवैतदिति स्वयमेवाशङ्क्यं परिहरति सूत्रकारः ।

गौणश्चेन्नात्मशब्दात् ॥ १।१।५ ॥

ईक्षत्यादिगुणयुक्तः परमात्मा गौणः प्रकृतिगुणसत्त्वसम्बन्धवान् इति चेत् । न तथा वक्तुं शक्यते । कुतः । आत्मशब्दात् । आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत् (ऐ. १-१) इत्युपक्रम्य—स ऐक्षत (ऐ. १।१) इत्युक्तम् । आत्मशब्दः पुनः सर्वेषु वदान्तेषु निर्गुणपरब्रह्मवाचकत्वेनैव

17-A reads अन्यदेतत् for अन्यदेतत् ।

20-A and C om. गुण after ईक्षत्यादि ।

20-E om. सत्त्व after गुण ।

21-B reads तथाच for तथा ।

सिद्धः । तस्यैव जगत्कर्तृत्वं भूतिराह । ननु चोक्तमन्यतरबाधो युक्त इति । न युक्तः । स्वानन्त्याभावेन सगुणस्य कर्तृत्वायोगात् वेदाद्यप्रमाणभूताः । ततः सर्वभवनसामर्थ्यमेव भूतिवत्त्वमभ्यङ्गीकर्तव्यम् । किं च अस्तिभातिप्रियत्वादिधर्मवत् ब्रह्मजगत्कर्तृत्वं लोके पतीयते ।
 १५ कार्यत्वात् । तस्मादात्मशब्दप्रयोगाद् गुणातीतमेव कर्तृ ॥ १।१।५ ॥

नन्वात्मशब्दोपि लोकवद्गीणोऽस्ति । लोकं हि केनचित्पृष्ठे विष्णुमित्र आह । यज्ञदत्तो ममात्मेति । अत्र गीणत्वमुपचार इत्येवं प्राप्तेभिधीयते ।

तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् ॥ १।१।६ ॥

१० एवं हि भ्रूयते । असद्वा इदमद्य आसीत् । ततो वै सदजायत । तदात्मानं स्वयमकुरुत (तै. २-७) इत्युपक्रम्य—यदा ह्येवैष एतस्मिन्नदृश्येनात्म्येनिरुक्तेनिलयनेभयं प्रतिष्ठां विन्दते । अथ सोमयं गतो भवति । (तै. २-७) इति । प्रापञ्चिकधर्मरहिते ब्रह्मण्येतास्मिन्पूर्वोक्तजगत्कर्तारिपरिनिष्ठितो मुक्तो भवतीत्यर्थः । तत्र यदि जगत्कर्ता गीणः स्यात् तन्निष्ठस्य संसार एव स्यात् । न मोक्षः ॥ १।१।६ ॥

किंच ।

हेयत्वावचनाच्च ॥ १।१।७ ॥

इतोपि निर्गुण एव जगत्कर्ता । वेदान्तेषु सर्वत्र साधनोपदेशेषु पुत्रादिवज्जगत्कर्ता हेयत्वेन नोपदिश्यते । यदि सगुणः स्यात्प्राकृतगुण-
 २० परिहारार्थं मुमुक्षुभिर्जगत्कर्ता नोपास्यः स्यात् । पुत्रादिवत् । अत ईश-
 त्यादयो न सगुणधर्माः । सूत्रत्रयस्येक्षतिहेतुसाधकत्वाच्चकारः । एवं सूत्रचतुष्टयेनेक्षतिहेतुना जगत्कर्तृत्वोपपत्त्या सृष्टिवाक्यानां ब्रह्मपरत्वमुपपादितम् ॥ १।१।७ ॥

अतः परं स्वतन्त्रहेतुनाह । स्वाप्ययात् । (ब्र. सू. १-१-८)

२५ गतिसामान्यात् । (ब्र. सू. १-१-९) श्रुतत्वाच्च । (ब्र. सू. १-१-१०)

इति सूत्रत्रयेण । ननु किमर्थं हेत्वन्तराणि । साधकत्वं एकेनापि तत्सिद्धेः । असाधकत्वे शतनाप्यसिद्धेरिति चेत् । मैवम् । रूपभेदार्थं हेत्वन्तराणि नानाविधान्नभोजनतृप्तिवत् । तद्यथा । आत्मशब्दात् (ब्र. सू. १-१-५) तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् (ब्र. सू. १-१-६) हेयत्वावचनाच्च (ब्र. सू. १-१-७) इति निर्गुणस्य स्वरूपपरतया कार्यपरतया च कार्यस्य पुनर्विधिनिषेधभेदाद् द्विरूपतेति । एवमुत्तरत्रापि प्रपञ्चयिष्यते ॥ तत्र सृष्टिवाक्यानामीक्षतिहेतुना भगवत्परत्वमुक्तम् । इदानीं प्रलयवाक्यानामाह ।

स्वाप्ययात् ॥ १।१।८ ॥

ब्रह्मणो न सर्वव्यवहारातीतत्वम् । कुतः । स्वाप्ययात् । स्वस्मिन्नप्ययात् । तत्र चित्प्रकरणत्वाज्जीवस्योच्यते । एवं हि श्रूयते । यत्रैतत्पुरुषः स्वपिति नाम सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति तस्मादेनं स्वपितीत्याचक्षते । स्वं ह्यपीतो भवति (छां.-६-८-१) इति । स्वपितीति न क्रियापदं किन्तु जीवस्य नाम । तदेव स्वपितीति नामत्वं यदा सता सम्पद्यते । सति स्वशब्दवाच्यपीतिं लयं प्राप्नोतीत्यर्थः । अहरहर्जीवो ब्रह्म सपथ ततो बलाद्यधिष्ठानं प्राप्य पुनर्नव इव समायाति वासनाशेषात् । स्वशब्देन चाभेदः । अर्थतः सच्छब्दसामानाधिकारण्यान्निर्गुणत्वम् । ननु प्रलये वक्तव्ये कथं सुषुप्तिः । मोक्षातिरिक्तदशायां तथा कर्मसंबन्धाभावादिति ब्रूमः ॥ १।१।८ ॥

मुक्तिवाक्यानामाह ।

गतिमामान्यात् ॥ १।१।९ ॥

गती सामान्यात् । गतिर्मोक्षः । समानस्य भावः सामान्यम् । मोक्षे सर्वस्यापि भगवता तुल्यत्वात् । एवं हि श्रूयते । यथा सर्वासामपाञ्चसमुद्र एकायनम् (बृ. २-४-१३—४-५-१२) इत्युपक्रम्य—वागेकायनम् । ५ (बृ. २-४-११—४-५-१०) इति दृष्टान्तार्थं निरूप्य—स यथा सन्ध-

वर्त्तित्य उदके प्राप्तः (बृ. २-४-१२—४-५-१३) इत्यादिना
 लयदृष्टान्तं निरूप्य—न प्रत्य संज्ञास्ति (बृ. २-४-१२—४-५-१३)
 इति प्रतिपाद्य तन्निरूपणार्थ—यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरम् ।
 (बृ. २-४-१३—४-५-१५) इत्यादिना सर्वस्य शुद्धब्रह्मत्वं दर्शि-
 ५ तम् । आदिमध्यावसानेषु शुद्धब्रह्मण एवोपादानात् सर्वेषां वेदान्तानां
 ब्रह्मसमन्वय उचित इति ॥ १।१।१० ॥

किंच ।

श्रुतत्वाच्च ॥ १।१।१० ॥

पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णान्पूर्णमुदच्यते । पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्ण-
 १० मेवावशिष्यते (बृ. ५-१-१) इति श्रुत्येवासंदिग्धं सर्वकार्यत्वं प्रति-
 पादितम् । सर्वं वेदा यत्पदमामनन्ति (कठ. १-२-१५) इति च ।
 चकारोधिकरणसंपूर्णत्वद्योतनाय ।

एवं चिद्रूपस्य कारणता निरूपणेन वेदान्तानां ब्रह्मपरत्वं निरूपितम् ॥
 ॥ ४ ॥ १।१।१० ॥

१५

५ आनन्दमयाधिकरणम् ।

अतः परमानन्दरूपस्य कारणत्वापपादनेन तद्वाक्यानां ब्रह्मपरत्वमुप-
 पाद्यत आनन्दमयाद्यदिभिः सूत्रैः । तत्र तैत्तिरीयशास्त्रायां ब्रह्मभृगुप्रपाठक-
 द्वयेन । तत्रानन्दमय इति मयदपन्ययान्तस्याब्रह्मत्वेनाजगत्कर्तृत्वे ब्रह्म-
 प्रपाठकस्याब्रह्मपरत्वं स्यात् इति तन्निराकरणार्थमानन्दमयाधिकरणम् ।

२० षडिन्द्रियस्वरूपद्वयानन्दभेदेनानन्दस्याद्यविधत्वादृष्टं सूत्राणि ।

ननु कथं संदेहः । कथं वास्याब्रह्मत्वं प्रपाठकासंगतिरिति ।
 उच्यते । ब्रह्मविदः परप्राप्तिं प्रतिज्ञाय ज्ञेयांशे कारणत्वायानन्दांशमप्रवेश्य
 जडत्वपरिहाराय सर्वज्ञानन्दरूपं फलमुपपाद्य तन्निरूपणार्थं सर्वापि प्रपा-
 ठक आरब्धः । तत्र साधनशेषब्रह्मणो वाक्यादेव निःसंदिग्धपरीतिः

6. 10m. उचित after समन्वय ।

18-S reads अजगत्कारणत्वे for अजगत्कर्तृत्वे ।

फलस्य ब्रह्मत्वं प्रतिपादनीयम् । तत्राब्रह्मान्नमयादितुल्यवचनात् सुखवा-
चकशब्दानामेव वचनाच्च संदेहः । आनन्दांशस्यैव कारणत्वेन ब्रह्मत्व-
प्रतिपादनार्थत्वात् । तदभावे प्रपाठकवैयर्थ्यं च । फलस्य नैकट्यप्रति-
पादनायात्मपदप्रयोगेण फलरूपेण जगत्कारणताभुक्त्वा तस्यैव मध्ये
सर्वान्तरत्वमुपपादितम् । तस्माद्वा एतस्माद्विज्ञानमयादन्योन्तर आत्मानन्द-
मयः (तै. २-५) इति । अन्ते च एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामति
(तै. २-८) इति । आदिमध्यरूपे अनूद्य फलत्वेनोपपादितम् । तन्नि-
रूपकस्यापि तत्तुल्यफलत्वं वक्तुमन्नमयादीनामपि ब्रह्मत्वेनोपासनमुक्तम् ।
तत्र पूर्वपक्षेन्नमयादिरिवानन्दमयस्यापि न ब्रह्मत्वम् । अन्नमयादितुल्य-
वचनात्तर्धैव फलसिद्धेरिति । एवं प्राप्तेभिधीयते ।

आनन्दमयोभ्यासात् ॥११११११॥

आनन्दमयः परमात्मा । नान्नमयादिवत्पदार्थान्तरम् । कुतः ।
अभ्यासात् । अभ्यस्यते पुनः पुनः कीर्त्यते इत्यभ्यासस्तस्मात् । अभ्यासस्य
भेदकत्वं पूर्वतन्त्रसिद्धम् । यथा पूर्वतन्त्रे शब्दान्तराभ्याससंख्यागुण-
क्रियानामधेयानां षण्णां कर्मभेदकत्वमेवमेवानन्दमयस्याप्यभ्यासात्
पूर्ववैलक्षण्यम् । अतोतुल्यत्वाद् ब्रह्मत्वम् । एवमभ्यासः श्रूयते । को ह्येवा-
न्यात्कः प्राण्यात् । यदेष आकाश आनन्दो न स्यात् । एष ह्येवानन्दयाति
(तै. २-७) इत्यर्थतोभ्यासः स्तुत्या । मयडर्थप्रकृतिस्तु तुल्या । पुनर्वचने-
नाभ्यासेन प्रवाहाद्भेदे साधिते ब्रह्मत्वम् । न तु द्वयापत्तिः । उत्तरस्य
साधकत्वात् । तस्मादानन्दमयं ब्रह्मैव ।

अथवा स नैव रमे तस्मादेकाकी न रमंत । स द्वितीयमैच्छत् ।
स हेतावानास (बु. १।१।३) इत्यादिश्रुतिभिः । एष उ एव (की. ३।८)

5-A reads प्रतिपादितम् for उपपादितम् ।

10-S reads इति for एवं ।

13-S reads अभ्यासभेदकत्वं for अभ्यासभ्य भेदकत्वं ।

15-B and M read प्रक्रिया for क्रिया ।

19-S reads भेदापत्तिः for द्वयापत्तिः ।

- इति श्रुतेश्च तानि तानि साधनानि कारयित्वा तानि तानि कलामि दृ-
 ङ्गवान् स्वकीडार्थमेव जगदूपेणाविर्भूय क्रीडतीति वेदिकिर्निर्णीयते ।
 एतदेव काण्डद्वयेऽपि प्रतिपाद्यते । अन्यथा जीवस्य साधनकले निरूप-
 यन्त्याः श्रुतेर्जीवपरत्वमेव स्यात्त ब्रह्मपरत्वम् । कर्मब्रह्मणोरपि जीवरोपत्वं
 ५ नापेयात् । एवं सति पूर्वकाण्डेवान्तरकलान्युक्त्वा एतस्यैवानन्दस्यान्यानि
 भूतानि मात्रामुपजीवन्ति (बु. ४-२-३२) इति श्रुतेर्निरवधारणानन्दात्मक-
 मेव परमं फलमिति तद्विवक्षमाणा पूर्वं सामान्यत आह ससाधनं तैजि-
 रीये । ब्रह्मविदोऽप्येति परम् (तै. २-१) इति । अक्षरब्रह्मवित्परं ब्रह्मा-
 प्रोतीत्यर्थः । अत्र परशब्दस्य पूर्वपरत्वे तदित्येव वदेत् । पूर्वं ब्रह्मो-
 १० क्त्वाग्रे यत्परमित्याह तेन सोनिध्यात्त एव परं पुरुषोत्तमरूपमवाप्ताभि-
 प्रेतमिति ज्ञायते ।

किञ्च । प्रतिवादिना तदभिज्ञानान्मिकेव वाच्या । तथा सति
 ब्रह्मप्राप्ते ब्रह्म प्राप्नोतीत्यर्थः स्यात्स वासङ्कतः । साधनसाध्यभावव्या-
 हतिश्च ।

- १५ अतः परं तद्विशेषविवक्षमाणानुभवेकगम्यं तन्त्वरूपं नान्यमान-
 गम्यमिति ज्ञापयितुमन्यमुखेनाह । तदेषाभ्युक्ता (तै. २-१) इति ।
 अन्यथा सर्वार्थतत्त्वप्रतिपादिका श्रुतिर्यं कथं वदेत् । तदित्यप्ययम् ।
 तथा च तत्पूर्वोक्तं ब्रह्मविदः परप्राप्तिलक्षणमर्थं विगदतया प्रतिपाद्यन्वे-
 नाभिमुखीकृत्योपगृह्य ऋगेषा विदितपरब्रह्मैकैकता । पूर्ववाक्योक्तार्थस्य
 २० वैशद्यमनया क्रियत इत्यर्थः सम्पद्यते । तांमेवाह । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म ।
 यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन् । सोऽभूतं सर्वान् कामान् सह
 ब्रह्मणा विपश्चिता । (तै. २-१) सापेक्षनिर्गुणानन्दात्मकत्वमर्थे निरूप-
 णीयमित्यधुना तदनिरूप्य सच्चिदर्शो देशकालापरिच्छिन्नत्वं चोक्तवती ।
 अथवा अक्षरब्रह्मण्यनन्दात्मकं सत्यं तस्य परिच्छिन्नत्वात्
 २५ परमफलत्वम् । अत आनन्दपरिच्छिन्नत्वंमेव परमफलतावच्छेदकमिति

तद्धर्मपुरःसरं परमानन्द एवानन्तशब्देनोच्यतेत्र । सत्यं विज्ञानमानन्दं
ब्रह्म (स. सा. ३) सच्चिदानन्दविग्रहम् । (मुण्ड. १।४) इत्यादि-
श्रुतिषु त्रयाणामप्येकप्रक्रमपठितत्वात् । द्वितीयोक्तौ तन्नियतसहचरित-
त्वेनानुकोप्यानन्दः प्राप्स्यत एवेत्याशयेन वानन्दः स्फुटतया नोक्तः ।

अथ वेदनपदार्थमाह । यो वेदेत्यादिना । अत्रेदमाकूतम् । नाय-
मात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुधा श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन
लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तन्नं स्वाम् (मुण्ड. ३।२।३) इति श्रुत्या वरणे-
तरसाधनाप्राप्यत्वमुच्यते । एवं सति श्रुतिद्वयविरोधपरिहारायाक्षरब्रह्म-
ज्ञानेनाविद्यानिवृत्त्या प्राकृतधर्मराहित्येन शुद्धत्वसम्पादनेन पुरुषोत्तम-
प्राप्तौ स्वरूपयोग्यता सम्पाद्यते । तादृशे जीवे स्वीयत्वेन वरणे भक्ति-
भावात् सहकारियोग्यतासंपत्त्या पुरुषोत्तमप्राप्तिर्भवतीति निर्णयिते ।
तदैव गुहायां परमव्योमाविर्भावः । परो भीयते दृश्यतेनेनेति तथा ।
ज्ञानमार्गीयजीवज्ञेयप्रकारकाद्वैशिष्ट्येनापि तथा । परमव्योमोत्पलौकिक-
त्वज्ञापनायालौकिकः प्रयोगः कृतः । भक्त्याहमेकया ग्राह्यः । नाहं
। वेदैः (भ. गी. ११।५२) इत्युपक्रम्य—भक्त्या त्वनन्यया शक्यः
(भ. गी. ११।५४) इत्यादिस्मृतिरप्येवमेव संगच्छते । अन्यथा ज्ञानमा-
र्गिणामपि ब्रह्मविदां परमामिरेव स्यान्न त्वेवम् ।

मुक्तानामपि सिद्धानां नारायणपरायणः ।

सुदुर्लभः प्रशान्तात्मा कोटिष्वपि महामुने ॥

• तस्मान्मद्भक्तियुक्तस्य योगिनो वै मदात्मनः ।

न ज्ञानं नच वैराग्यं प्रायः श्रेयो भवेद्विद्वद् ॥ (भा. ६।१।४।५-६)

इत्यादिवाक्यैरेतदंवाह । गुहायां हृदयाकाशे यदाविर्भूतं परमं
व्योमाक्षरात्मकं व्यापि वैकुण्ठं तस्य पुरुषोत्तमगृहरूपत्वात् तत्र निहितं

3-B reads द्वितीयोक्ती for द्वितीयोक्ती ।

17-A and B om. एव after परमप्राप्तिः ।

20-A reads महामुने for मदात्मनः ।

• [अणुभाष्य]

स्थापितमिव वर्तमानं यो वेद स भक्तो ब्रह्मणा निन्याविकृतस्तेष्वेव
विपश्चिता । विविधं पर्यभिन्नं हि विपश्चिन्नं पृषोदरादित्वात्-
श्यच्छब्दावयवस्य यच्छब्दस्य लोपे कृत्वा न्युत्पादितो विपश्चिच्छब्दः ।
तेन विविधभोगचतुरेण सह सर्वान्कामान्भुत इत्यर्थः । एतेन परप्राप्ति-
पदार्थ उक्तो भवति । शुद्धपुष्टिमार्गीयत्वादस्य भक्तस्य स्वातन्त्र्यं भोग-
उच्यते । सहभावोक्त्या ब्रह्मणो गौणत्वम् । अत एव भक्ताधीनत्वं भा-
वतः स्मृतिव्युच्यते । अहं भक्तपराधीनः (भा. १।४।६३) को
कुर्वन्ति मां भक्त्या (भा. १।४।६६) इत्यादिवाक्यैः ।

यद्यप्यस्य भोजन इति धातोर्भातीत्येव रूपं भवत्यशूङ् व्याप्ताविति
१० धातोर्भवत्यभुत इति रूपं विकरणभेदात्पदभेदाच्च । तथाप्यध्वारा भोजन
इति धातोरेव प्रयोग इति ज्ञायते । तथाहि । अध्वारानक्रियायां ब्रह्मणा
सहभाव उच्यते । तथाच व्याप्यार्थकत्वे ब्रह्मणा सहभूतान्कामान्
व्याप्नोतीत्यर्थो भवति । अथवा ब्रह्मणा सहभुतः स जीवः कामान् व्याप्नो-
तीति । एतौ त्वनुपपन्नौ । नहि कामवज्जीवकर्तृकव्यापनक्रियाकर्मत्वं ब्रह्मणि
१५ सम्भवति । अतिमहत्त्वात् । व्यापनं चात्र स्वाधीनीकरणमेव वाच्यम् ।
नहि कामानां तथात्वं स्वतः पुरुषार्थरूपं भोगशेषत्वात्तेषाम् । पूर्वोक्त-
परप्राप्तिव्याकृतिरूपत्वाच्चास्य तथार्थानुपपन्नः । तेनारा भोजन इति
धातोरेवायं प्रयोगोर्धस्यालौकिकत्वज्ञापनायालौकिकः प्रयोगः कृतः ।
व्यत्ययो बहुलम् (पा. सू. ३।१।८५) इति सूत्रेण छन्दसि तद्धि-
२० धानात् । भाप्रत्ययपरस्मैपदयोर्व्यत्ययेन भ्रुपत्ययात्मनेपदे जात इति
भोगार्थक एवायं धातुः । एवमेव न तदभोति कंचन न तदभोति कश्चन
(वृ. ३।८।८) इत्यत्र प्रत्ययमात्रव्यत्ययेन प्रयोगोऽधधातोरेवेति ज्ञेयम् ।
अन्यथा सर्वव्यापकस्य ब्रह्मणस्तन्निषेधोऽनुपपन्नः स्यात् ।

ननु सकामोन्नोपासकस्तदुपास्यं च सगुणं ब्रह्म द्वयोरपि कामो-
२५ पभोगश्रवणात् । यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति (वृ.

२-४-१४—४-५-१५) इत्युपक्रम्य—यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत्केन कं पश्येत् (बृ. २-४-१४—४-५-१५) इत्यादिनान्यदर्शन-निषेधात् ब्रह्मविदः कामोपभोगासंभवश्चेति चेत् । मैवम् । तदेषाभ्युक्ता (तै. २-१) इति वाक्येन पूर्ववाक्योक्तार्थनिरूपिकेयमृगित्युक्तत्वेन प्राकृतगुणसंबन्धस्य तत्र वक्तुमशक्यत्वात् । तथा सति ब्रह्मावित्प्राप्यत्व-परत्वयोरसंभवापत्तेः । न च वेद्यस्यागुणत्वमुत्तरस्य सगुणत्वमिति वाच्यम् । परत्वानुपपत्तेः । साधनशेषभूतस्यागुणत्वं तत्फलस्य सगुणत्वमित्य-संगततरं च । यद्वि पश्यन्ति मुनयो गुणापाये समाहिताः (१०—२८—१५) इति श्रीभागवतवाक्येन गुणातीतपुंसां वैकुण्ठदर्शनाधिकार उच्यते यत्र तत्र किमु वाच्यं तत्परदर्शने । यच्चोक्तं ब्रह्मविदो द्वैतदर्शनानुपपत्त्या कामभोगासंभव इति तत्राप्युच्यते । यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् (बृ. २-४-१४—२-५-१५) इति श्रुतिरखण्डब्रह्माद्वैतभाने ब्रह्मविदः प्राप-श्चिकभेदादर्शनं वदति नतु प्रपञ्चातीतार्थदर्शनं बोधयति निषेधति वा । पुरुषोत्तमस्वरूपं तु यावत् स्वधर्मविशिष्टं प्रपञ्चातीतमेवेति तद्दर्शनादौ किमायातम् । पुरुष एवेदं सर्वं यद्भूतं यच्च भव्यम् (शु. य. सं. ३१-२) इत्यनेन ब्रह्मात्मकत्वं प्रपञ्चस्योक्तवैतदपि तस्य विभूतिरूपं पुरुष-स्त्वितो महानित्याह । एतावानस्य महिमा । अतो ज्यायांश्च पुरुषः (शु. य. सं. ३१-३) इति श्रुतिः । अतो न किञ्चिदनुपपन्नम् । एवं सति ब्रह्मविदः परप्राप्तेः पूर्वदशा तत्केनेत्यादिनोच्यते । उत्तरदशा तु सोभ्रुते इत्यनेनोच्यत इति सर्वं सुस्थम् ॥ छन्दोग्येपि यत्र नान्य-त्पश्यति (छां. ७-२४-१) इत्यादिना भूमस्वरूपमुक्त्वा—आत्मैवेदं सर्वम् (छां. ७-२५-२) इत्यन्तेन तद्ब्रह्मावमुक्तवोच्यते । स वा एष एवं पश्यन्नेवं मन्वान एवं विजानन्नात्परतिरात्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मानन्दः स स्वराड् भवति सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति (छां.

2-A and B read दर्शनादि for दर्शन ।

7-S reads साधनशेषस्य for साधनशेषभूतस्य ।

22-A, B, C and S read तद्विभावम् for तद्ब्रह्मावम् ।

७-२५-२) इति । एतच्च निष्कृम्यस्त्वानादि बलीयस्तदपि (अ. सू. ३-३-४३) इत्यधिकरणे प्रपञ्चयिष्यते ।

अथवा तदेषाभ्युपेक्षेति वाक्येन पूर्ववाक्योक्तब्रह्मनिरूपिकेयमृषि-
त्युच्यते । तत्र साधनकाले निरूपिते इत्युच्यपि ते एव निरूप्येते ।
५ तथाहि । आनन्दस्य कलात्मकत्वेन साधनशेषभूते ब्रह्माणि तमनुस्त्वा-
यो वेदेत्यन्तयथा ब्रह्मविदित्येतावतो वाक्यस्य विवरणं क्रियते । एतेन
कलासौ स्वरूपयोग्यतासम्पत्तिरुक्ता । तत उक्तरीत्या भगवद्द्वारेण यस्मि-
न्नामे गुहायामाविर्भूतं यत्परमं व्योम तस्मिन्निहितः पुरुषोत्तम एवेति । तं
निहितमिति तृतीयार्थे द्वितीया । तथा च तत्र निहितेन ब्रह्मणेत्ये-
१० पूर्ववत् ॥

अथ परमकलत्वाग्निरवध्यानन्दात्मकस्वमन्तरङ्गेभ्योऽप्यन्तरङ्गत्वं
स्वस्मिन् ज्ञापयितुं सर्वस्य सर्वरूपत्वेन सर्वाधिदैविकरूपत्वमपि ज्ञापयितु-
माधिभौतिकादिरूपेणाविर्भूतं भगवानाकाशादिरूपेणाविर्भूतोत एव भवन
आकाशस्यैव कर्तृत्वमुच्यते । अग्नेभ्यमयादीनि चत्वारि रूपाणि पूर्व-
१५ निरूपितान्युत्तरोत्तरमन्तरङ्गभूतानि । अक्षरसमयशरीरभूतात्पाणमयस्तस्मा-
न्मनोमयस्तस्माद्विज्ञानमयः ॥ कश्चिन्वेतानि रूपाणि विकारात्मकत्वात्वा-
कृतान्येवैतेभ्योऽप्यन्तरङ्गे विमुक्तावित्यो जीव एवानन्दमय उच्यते इत्याह ।
स प्रतिवक्तव्यः । अग्निमप्रपाठके भृगुणा—अर्थाहि भगवां ब्रह्म (तै. ३-१)
इति पृष्ठो वरुणस्तदोत्तमाधिकाराभावान् स्वयं ब्रह्मस्वरूपमनुकृत्वा तपसा-
२० धिकारातिशयक्रमेण स्वयमेव ज्ञास्यतीति तदेव साधनं सर्वत्रोपदिष्टवान् ।
तपसा ब्रह्म विजिज्ञासस्व (तै. ३-२) इति । ब्रह्मातिरिक्तेन साधनेन न
तज्ज्ञातुं शक्यमिति ज्ञापनाय तपो ब्रह्मेति सर्वत्रोक्तवान् । तथा च तपसा
साधनेन ब्रह्मत्वेन ज्ञातानि रूपाणि प्राकृतानीति विचारकेण न वक्तुं
शक्यमिति तर्हि पुनर्ब्रह्मविषयकप्रभसाधनोपदेशात्कारणपूर्वातिरिक्त-

12-A om. सर्वस्य after ज्ञापयितुम् ।

24-S reads तत्करण for तत्कारण ।

- ब्रह्मज्ञानानां परंपरा नोपपद्यत इति चेत् मैवम् । भगवतो हि विभूति-
रूपाण्यनन्तानि । तत्र येन रूपेण यत्कार्यं करोति तेन रूपेण समर्थोपि
तदतिरिक्तं न करोति । तथैव तल्लीला यतः । तथा चान्नमयादिरूपैः
क्षुद्राण्येव फलानि ददाति । हीनाधिकारिणां तावतैवाकाङ्क्षानिवृत्तिर्भवति ।
५ एवं सति यादृशेनाधिकारेणान्नमयस्वरूपज्ञानं भवति तादृशे तस्मिन्संपन्ने
तज्ज्ञानमपि तथा । एवमेवोत्तरत्रापि । तथा चाकाशादिरूपमाधिभौतिक-
स्वरूपमुक्त्वाध्यात्मिकं तत्पुरुषरूपं वदन्ती पक्षिरूपमाह । यतस्तेनैव
रूपेणाधिभौतिके रूप आध्यात्मिकस्य पुरुषस्य प्रवेशः । तदुक्तं वाजसने-
यिशाखायाम् । पुरश्चक्रे द्विपदः पुरश्चक्रे चतुष्पदः । पुरः स पक्षी भूत्वा
१० पुरः पुरुष आविशत् (बृ. २।५।१८) इति । वस्तुतस्तु पुरुष एव परन्तु
पुरः संबन्धी सन् पक्षी भूत्वा पुरः शरीराण्याविशदित्यर्थः । प्राकृतीषु
विविधासु पूर्वप्राकृतस्यैकाविधस्य प्रवेशोनुचितो यद्यपि तथापि स्वप्रवेशं
विना न किञ्चिद्भावीति गतिप्रतिबन्धकमुल्लङ्घ्यालौकिकया गत्या प्रवि-
शामीति ज्ञापनाय पक्षिभवनम् । स हि तादृशः । अत एव द्विपदश्च-
१५ तुष्पद इत्युक्तम् । आधिदैविक एक एवेति यः पूर्वस्येति सर्वत्रोक्तम् ।

- नन्वानन्दमयेऽप्येवमुक्तेर्नायमपि परमकाष्ठापन्नरूपः । किंतु पूर्वो-
क्तेभ्योतिशयितधर्मवान् विभूतिरूप एव । न च शिरादीनामानन्द-
रूपत्वेनैवोक्तेरयं परमात्मैवेति वाच्यम् । अन्नमये यथावयवानां तद्रूपत्वं
तथानन्दमयेऽपि तेषां तद्रूपत्वात् । अन्यथा तस्यैव एव शारीर आत्मेति
२० न वदेत् । शरीरं हि पूर्वोक्तं तत्संबन्धी हि शारीरस्तद्भिन्नः प्रतीयते ।
तथा च परब्रह्मत्वं स्वान्यात्मवत्त्वं च सर्वश्रुतिविरुद्धम् । नन्वेतदतिरिक्तं
चेद्ब्रह्म स्यात्तदानन्दमयादन्योन्यन्तर आत्मा ब्रह्मेत्यपि वदेत् । न त्वेव-
मतोऽयं पर एवेति चेत् । न । आध्यात्मिकरूपाणामेवात्र निरूपणात् ।

5-A reads अधिकारस्मिन्संपन्ने for तस्मिन् संपन्ने ।

7-S reads स्वरूपं for रूप ।

15-B reads इति for इत्युक्तम् ।

17-A reads धर्मवाची for धर्मवाद् ।

तेषां च पञ्चरूपत्वाच्चावतामेव निरूपणम् । अतोस्मादन्य एव पर इति प्राप्ते प्रतिवदति—आनन्दमयोभ्यासात् । आनन्दमयराज्ज्वालयः पर एव कुतः । अभ्यासात् । तस्यैव एव शरीर आत्मा यः पूर्वस्य (ते. २।५) इत्यन्नमयादिषु सर्वत्रैवात्मत्वेनानन्दमयस्यैव कथनात् ॥

- ५ ननु न किञ्चिन्मानमत्र पर्यायः । किञ्चानन्दमयस्यैव सर्वत्रात्मत्वेन कथन आनन्दमयेषि तस्यैव एवेत्यादि न वदेदयमेव पूर्वस्यात्मेति वदेदतो नानन्दमयः पर इति चेत् उच्यते । नहीश्वरादन्यः सर्वेषामेक आत्मा भवितुमर्हति । तस्यानन्दरूपत्वं तु—एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति (वृ. ४।३।३२) इति । रसो वै सः । रसश्चोवायं १० लब्धवानन्दी भवति । को ह्येवान्यत्कः प्राणयात् । यदेष आकाश आनन्दो न स्यात् । एष ह्येवानन्दयाति (ते. २।७) इत्यादिभ्रुतिभिर्मिर्णीयते । एवं सति तदेकवाक्यतायै प्रकृतोप्यानन्दमयराज्ज्वाल्येवेति मन्तव्यम् । अन्यथानन्दमयादन्योन्तर आत्मेत्येव वदेत् । ननूक्तमाध्यात्मिकानामेवात्र निरूपणादित्यादीति चेत् । न । उक्तरीत्याभिदिविकस्यान्ते १५ निरूपणात् । अत एव भार्गव्यां विद्यायामपि भृगोरन्नमयादिज्ञानानन्तरमपि पुनर्ब्रह्मजिज्ञासोक्ता । न त्वानन्दमयज्ञाने । नहि भृगोराध्यात्मिकज्ञानार्थं प्रवृत्तिः किन्तु ब्रह्मज्ञानार्थमेव । अधीहि भगवो ब्रह्म (ते. ३।१) इति प्रभवचनात् ।

- किञ्च । ब्रह्मविदाप्नोति परम् (ते. २।१) इत्युपक्रमादन्ते ज्ञेया- १० नन्दगणनामुक्त्वा—स यश्चायं पुरुषे यश्चासावादित्ये स एकः (ते. २।८) इति वाक्यैर्ब्रह्मविदि पुरुष आदित्ये च तदेवाक्षरं ब्रह्म प्रतिष्ठितामिति तदानन्देऽपि तथैवेति तयोरानन्दयोरैक्यम् । एवंरूपं ब्रह्मेति यो वेद तस्य क्रमेणान्नमयादिप्राप्तिमुक्त्वा अन्ते वदन्ति—एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामति (ते. २।८) इति । एवं सत्युपक्रमे फलप्राप्तेः फलत्वेनोक्तेरुप-

8—S reads आनन्दत्वं for आनन्दरूपत्वं ।

13—C, D and E read आत्मेत्यपि for आत्मेत्येव ।

संहारेपि तथैव भवितव्यत्वादानन्दमयप्राप्तेरेवान्ते फलत्वेनोक्तेस्तदुत्तर-
मन्यस्यानुक्तेरानन्दमय एव परः ।

ननूपसंक्रमणं ह्यतिक्रमणमतो न तथेति चेत् । हन्तैवमतिक्रान्तशब्दार्था
त्वन्मतिर्भाति । यतः संक्रमणशब्दः प्राप्त्यर्थकः सर्वत्र श्रूयते । अत एव
५ रवेर्मकरादिराशिप्राप्तौ तत्तत्संक्रमणमित्युच्यते । न चेयं न परममुक्तिः ।
अस्माल्लोकात्प्रेत्येति पूर्वमुक्तेः । अत एव पुरुषोत्तमानन्दानुभवे सत्यनुभ-
वैकगम्योयमानन्दो न मनोवाग्विषय इति ज्ञात्वा लोकेवेदकालादिभ्योपि
न बिभेतीति यतो वाच इति श्लोकेनोक्तवती । अन्यथा मनसोप्यगम्य-
त्वमुक्त्वा विद्वानिति कथं वदेत् । एवं सति सोश्रुते सर्वान्कामान्सह ।
१० ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २-१) इत्यस्यामृचि यत्फलमुक्तं तदेवान्ते
विवृतमिति ज्ञायते । अन्यथा—अस्माल्लोकात्प्रेत्य । (तै. २।८) इत्युक्त-
त्वाद् देहाभावेन भयानुपस्थित्या तन्निषेधासंभवः । कामभोगासंभवश्च । अत
एव सामानाधिकरण्यमनुक्त्वा आनन्दं ब्रह्मण इत्युक्तम् । एतेन लौकिकं
पूर्वदेहं त्यक्त्वा साक्षाद्भगवद्भजनोपयोगिनं भगवद्भिभूत्यात्मकं संघातं
५ प्राप्नोत्यादौ । तथाहि । देहेन्द्रियप्राणान्तःकरणजीवात्मको हि संघातः ।
तत्र स्थूलं शरीरमाद्यविभूतिरूपम् । द्वितीयं स्पष्टम् । तृतीयं सर्वेन्द्रियसं-
बन्धित्वेनेन्द्रियरूपत्वेन चान्तःकरणात्मकत्वेन चेन्द्रियान्तःकरणरूपम् ।
तुरीयं जीवतत्त्वात्मकम् । यत्र गुहायां भगवद्भरणेन परव्योमाविर्भावस्ततः
पूर्णानन्दात्मकं पुरुषोत्तमस्वरूपं फलरूपं प्राप्य उत्कर्षार्थरीत्या तेन सह
१० सर्वकामाशनमेव मनोवाग्विषयानन्दवेदनं तद्वान् भवतीति वाक्यैक-
वाक्यतयावगम्यते ।

अथेदं विचार्यते । पुरश्चक्रे द्विपद इति श्रुतौ वस्तुतस्तु पुरुष एव
परं तु पुरः संबन्धी सन् पक्षी भूत्वा पुर आविशदिति निरूपितम् । प्रकृते
चान्नमयादयस्तथैवोक्ताः । एवं सत्येकस्यां पुरि बहूनां तेषां प्रवेशो न
५ वक्तुमुचितः । प्रयोजनाभावादित एकैकस्यां पुरि तथा वाच्यः । तत्र
कीदृश्यां तस्यां कस्य प्रवेश इति विचार्यमाणे प्राकृतत्वब्रह्मत्वयोरविशे-

- पादिनिगमकाभावात्सर्वेषां सर्वत्र पञ्चशोषवेशो वा भवेदिति चेत् । अत्रेदं प्रतिभाति । अस्माद्धोकात्पेत्येति वाक्य इदं राशदपयोगात्पाकृतगुणमयं प्रपञ्चमतिक्रम्य गुणातीतं प्रपञ्चं साक्षाद्गीलयोपयोगिनं प्राप्नोतीत्यवगम्यते । तत्प्राप्त्येव भगवद्भावे सम्पन्ने पूर्वभगवद्विरहभावेनातितीव्रत्वेन सर्वोपमर्दिना
- ५ शरीरेन्द्रियपाणान्तःकरणानि नष्टान्येव स्थुर्यदि तत्तद्वपं ब्रह्म तेषु तेषु न प्रविष्टं स्यात् । जीवस्य च ब्रह्मण्येव त्वेन स्वीकारसानुभवेन नाश एव सः । तथा च तत्तद्वपं ब्रह्म तेषु तेषु स्थितमिति न तेषां नाशः । जीवे त्वानन्दमयः पुरुषोत्तमः प्रविशतीति रसात्मकत्वादानन्दात्मकमेव विरहभावरसाब्धिभनुभूय पञ्चात्पादुर्भूतपदमुस्वरूपं प्राप्य न विभेति कुतः
- १० अनेति वाक्येन लोकात्तदभावमुक्त्वा—एतं ह वाच न तपति किमहं साधु नाकरवं किमहं पापमकरवम् (ते. २।१) इति वाक्यैर्वेदाद्भयाभाव उच्यते । शरीरपाणमनोन्तःकरणजीवात्मनां शरीरत्वं वाजसनेयिराखाया-मन्तर्यामिब्राह्मणे पठ्यते । यस्य सर्वाणि भूतानि शरीरं यस्य प्राणः शरीरं यस्य वाक् शरीरं यस्य चक्षुः शरीरं यस्य श्रोत्रं शरीरं यस्य
- १५ मनः शरीरं यस्य त्वक् शरीरं* (बु. ३।७) इत्यादेरन्ते—यस्यात्मा शरीरम् । (बु. ३।७) इति । अत्र पूर्वोक्तनिर्गुणदेवानां भगवच्चरण-रेणुजत्वेन विभूतिरूपत्वाद् ब्रह्मशरीरत्वम् । तत्रान्नमयतत्पवेशेन तत्स्थितिः प्राणेष्वपि तथा । ज्ञानेन्द्रियेषु विज्ञानमयप्रवेशात्तथा । मनसि मनोमय-प्रवेशात्तथात्वम् । जीवे त्वानन्दमयः प्रविशतीति तथात्वम् । अतो युक्तं
- २० पक्षित्वकथनम् ॥

आनन्दमयस्य स्वरूपं विशेषतो वक्तुमशक्यमिति यः पूर्वस्येति सर्वत्रोक्तम् । शरीरप्रवेशप्रयोजनकपक्षिरूपित्वं पञ्चस्वपि साधारणमिति तेषु तथा वदन्त्यानन्दमयेपि तथैवोक्तवती श्रुतिरिति ज्ञेयम् । एवं सति

4—A reads भावेतितीव्रत्वेन for भावेनातितीव्रत्वेन ।
23—S reads तथैवोक्तवती for तथैवोक्तवती ।

* इदं वाक्य मध्ये मध्ये पाठनानि पदानि गृहीत्वा दोषाभावे दृश्यते ।

स्पर्शमणिसंबन्धेन रजतादेर्हेमत्वमिवोक्तप्रकारकप्रवेशादाश्रयाणामपि तत्त-
दात्मकत्वमित्युच्यते । वस्तुतस्तु परोक्षवादोयमिति ज्ञायते । तथाहि
ब्रह्मविदाप्रोति परमिति वाक्येन ब्रह्मविदः परप्राप्तिं सामान्यत उक्त्वा
तत्तात्पर्यं सत्यं ज्ञानमित्युचोक्तम् । तत्र सर्वत्रात्मभाववान् भक्तो भगवता
सह तत्तत्स्वरूपात्मकान् कामान् भुङ्क्त इत्युक्तव्याख्यानेन तदर्थोवधार्यत
उक्तभक्तस्य सदैव । विरहभावे तु विशेषतः प्रियस्वरूपातिरिक्तास्फूर्त्याञ्ज-
प्राणादिरूपः स एवेति ज्ञापनाय तत्तद्रूपत्वमुच्यते । तेन परमप्रेमवत्त्वं
सिध्यति । ततो भगवदाविर्भावे सत्यपि पूर्वभावस्यातितीव्रत्वेन ज्ञानादि-
सर्वतिरोधानेनाग्निमरसानुभवो न भविष्यतीति स्वयमेव तदनुभवात्मको
भवतीति ज्ञापनाय विज्ञानरूपत्वमुच्यते । तदनुभवविषयः प्रकट आनन्द-
मय इति तत्स्वरूपमुच्यते । तत्र निरुपधिप्रीतिरेव मुख्या नान्यदिति
ज्ञापनाय प्रियस्य प्रधानाङ्गत्वमुच्यते । तदा प्रियेक्षणादिभिरानन्दात्मक
एव विविधरसभावसंदोह उत्पद्यते यः स दक्षिणः पक्ष उच्यते । ततः
स्पर्शादिभिः पूर्वविलक्षणः प्रकटानन्दसन्दोहो यः स उत्तरः पक्ष उच्यते ।
नानाविधपक्षसमूहात्मकत्वात्तयोः पक्षयोर्युक्तं तथान्वम् । स्थायिभावस्यै-
करूपत्वादात्मत्वमुच्यते यतस्तत एव विभावादिभिर्विविधभावोत्पत्तिः ।
परप्राप्तिसाधनीभूतब्रह्मज्ञानदशायां तदानन्दोपि यः पूर्वमनुभूतः स गणि-
तानन्द इत्येतदानन्दानुभवानन्तरं तच्छब्देन भातीष्टगतावसाधनत्वेन स्वरू-
पतोपि तस्माद्धीनत्वं चेति पृष्ठभागादपि दूरस्थितपुच्छरूपत्वं ब्रह्मण
उच्यते । पुरुषोत्तमाधिष्ठानत्वात्प्रतिष्ठारूपत्वं च । एवं सत्यक्षरादप्युत्त-
मत्वेऽप्यप्रधानीभूय भक्तकामपूरणकर्तृत्वेऽसंभावना विपरीतभावना च
संभवति । तदभावायासंज्ञेव स भवतीत्याद्युक्तम् । स्वानुभवाभावेऽपि गुरु-
पदेशेनापि तदस्तित्वमात्रमपि यो जानाति तं ब्रह्मविदः सन्तं सत्त्वधर्म-
विशिष्टं वर्तमानं च विदुरित्यग्रेवददस्ति ब्रह्मेति चेदित्यादिना । ब्रह्मा-
सत्त्वज्ञानेऽसन् भवतीत्युक्त्वा सन्तमेनं विदुरिति तत्त्वेनान्यज्ञानं यदुक्तं
तेनोक्तपुरुषोत्तमानन्दानुभववन्तं ज्ञानक्रियाविशिष्टं जीवं वर्तमानं विदुः ।

अननुभवे केवलं गुरूपदेशादिना तादृग्ब्रह्मास्तित्वज्ञाने स्वरूपतः सन्तो न विदुर्न तु ज्ञानादिमन्तम् । तदसत्त्वज्ञाने त्वत्कीकतन्यमिति श्रुतितात्पर्यमिति ज्ञायते ।

एवं विचारचातुर्यवद्भिः सन्निर्गन्नाधिपे ।

५ आनन्दमयतानन्दसंदोहायावधार्यते ॥ १४ ॥ १।१।११॥

नन्वानन्दमयस्य न ब्रह्मता वक्तुं शक्या । मयदो लोके विकाराधिकारविहितत्वादित्याराहक्य स्वयमेव परिहरति ।

विकारशब्दाच्चेति चेन्न प्राचुर्यात् ॥१।१।१२॥

अनेनेव पूर्वसूत्रार्थः सिद्धो भविष्यति । विकारवाची शब्दो मयद-

१० प्रत्ययो यस्मिंस्तद्विकारशब्दं तस्मात् तच्छब्दवाच्यं ब्रह्म न भवति ब्रह्मणोविकारित्वादिति चेत् नात्र विकारं मयद किन्तु प्राचुर्यात् । प्राचुर्यमतीति प्राप्नोतीति प्राचुर्यात् । तथा च पाणिनिः । तत्प्रकृतवचने मयद (पा. सू. ५।४।२१) प्राचुर्येण प्रस्तुतं वचनं तत्प्रकृतवचनं तस्मिन्मयद प्रत्ययो भवतीत्यर्थः । प्राचुर्येण पूर्वापेक्षयाप्याधि-

१५ क्येन—को ह्येवान्यात् कः प्राण्यात् (ने. २।७) इति वाक्ये प्रकर्षेण स्तुतम् । अतो मयद पूर्वापेक्षया प्राचुर्यमयते । एकदेशनिर्देशेन तदर्थलक्षणया प्राचुर्यः । प्राचुर्येण प्रस्तुतार्थवाचकत्वादित्यर्थ इति वा । छन्दसि ग्रन्थतिरिक्तस्थले मयदो विकारं विधानाभावाद् व्याकरणमप्यर्थनिर्णायकं विज्ञानमयानन्दमयशब्दो पर्यन्तपि पाणिनिः २० मयद्वैतयोर्भाषायां (पा. सू. ४।३।१४३) ग्रन्थछन्दसि (४।३।१५०) इति कथमवोचत् ।

अत्र केचित्सर्वविप्लववादिनो विकाराद्यन्तं वदन्ति । श्रुतिसूत्रादीनामर्थाज्ञानात् । तद्वेदाद्यर्थविद्भिर्भगवतो नवभावतारकायं ज्ञान्वापेक्ष्यम् । योर्थस्तमवोचाम ॥ १।१।१२ ॥

9-B. om. शब्दो after विकारवाची ।

13-S reads तत्र for प्राचुर्येण ।

13-S reads तद्वचनं for वचनं ।

जीवस्य फलरूपत्वमात्रेणानन्दमयत्वं नोपपद्यते । तथा सति तस्य स्वातन्त्र्येण जगत्कर्तृत्वेत्यलौकिकमाहात्म्यवत्त्वेन निरूपणं नोपपद्येत । अतो न जीव आनन्दमयः ॥११११५॥

भेदव्यपदेशाच्च ॥ ११११६ ॥

५ इतोपि न जीव आनन्दमयः । यतो भेदेन व्यपदिश्यते । रसः ह्येवायं लब्धवानन्दी भवति (तै. २।७) इति । आनन्दोस्यास्तीत्यानन्दी । एष ह्येवानन्दयाति । (तै. २।७) आनन्दयतीत्यर्थः । चकारात् सूत्रद्वयेन जीवो नानन्दमय इति निरूपितम् ॥११११६॥

तर्हि जडो भवत्वानन्दमयः । न । आन्तरत्वान्न कार्यरूपो भवति । १० किन्तु कारणरूपः स स्वमतेनास्त्येव । मतान्तरे प्रकृतिर्भवेत् । तन्निवारयति ।

कामाच्च नानुमानापेक्षा ॥११११७॥

जडा प्रकृतिर्नास्तीति कारणत्वेन निराकृतैव । अथैतद्वाक्यान्यथानुपपन्न्या सत्त्वपरिणामरूपा कल्प्येत । सा कल्पना नोपपद्यते । कुतः । १५ कामात् । आनन्दमयनिरूपणानन्तरं—सोकामयत (तै. २।६) इति श्रूयते । स कामश्चेतनधर्मः । अतश्चेतन एवानन्दमय इति । चकारात्—स तपोतप्यत (तै. २।६) इत्यादि । अतोनुमानपर्यन्तमर्थमबोधयद्वाक्यं न तिष्ठतीत्यर्थः ॥११११७॥

अस्मिन्नस्य च तद्योगं शास्ति ॥११११८॥

२० इतश्च न जड आनन्दमयः । अस्मिन्नानन्दमयेस्य जीवस्य च आनन्दमयमात्मानमुपसंक्रामति (तै. २।८) इति तेन रूपेण योगं शास्ति फलत्वेन कथयतीति । न हि जीवस्य जडापत्तिर्युक्ता । ब्रह्मैव

2-B reads नोपपद्यते for नोपपद्येत ।

10-S reads सः for स ।

14-B reads कल्प्यते for कल्प्येत ।

17-A and M read अबोधयत् for अबोधयत ।

सन् ब्रह्माप्येति (बु. १।४।९) इतिवदस्याप्यर्थः । तस्माज्जायं जीवे
नापि जडः । पारिरोप्याद्ब्रह्मेवेति सिद्धम् ।

- ये पुनरधिकरणभङ्गं कुर्वन्ति तेषामज्ञानमेव । यतस्तेरप्यानन्दमयः
कः पदार्थ इति वक्तव्यम् । न तावज्जीवः । तस्य ब्रह्मज्ञानफलत्वेन
१ ब्रह्मणा विषभितेत्यानन्दमयस्योक्तत्वात् । अथ जडः स्वर्गपदं ।
तदा किमाश्रित इति वक्तव्यम् । जडाश्रितत्वे कर्मफलमेव स्यात् ।
ज्ञानस्याप्यवान्तरफलमिति चेत् । न । तर्हि किमानन्दात्तस्यातिरिक्तं
फलं भविष्यति । जडचिद्रूपतायाः पूर्वमेव विद्यमानत्वात् । अस्यैवानन्द-
स्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति (बु. ४।१।३२) इति श्रुतिविरो-
१० धश्च पुच्छत्वेन ब्रह्मवचनात्प्रदेश इति चेत् । तर्हि स एको ब्रह्मण
आनन्दः (तै. २।८) इत्यत्रापि षष्ठ्या भेदनिर्देशाद्ब्रह्मणः परमपुरुषा-
र्थत्वं नाङ्गीकुर्यात् । उपक्रमादिसर्वविरोधश्च पूर्वमेव प्रतिपादितः । यद-
प्यधिकरणमन्यथा रचितं ब्रह्मपुच्छमिति तत्र न पुच्छस्य ब्रह्मत्वं प्रति-
पाद्यते । येनान्यथा समाधानं भवेत् । किन्तु ब्रह्मणः पुच्छत्वमिति पूर्व-
१५ न्यायेनेदं पुच्छं प्रतिष्ठेतिवत् । तत्र श्रुतिबाधो ब्रह्मणाप्यशक्यः । मौर्ख्यं
चेत्तत् । आनन्दमयस्यैव ब्रह्मत्वे न कोपि दोषः स्यात् । आनन्दमय-
स्याब्रह्मत्वं परिकल्प्य तत्पुच्छत्वेन ब्रह्म वेदबोधितमिति ज्ञात्वा तत्समा-
धानार्थं यतमानो महामूढ इति विषयफलयोः किं मुख्यमित्यप्यनुसन्धे-
यम् । पुच्छत्वोक्तिस्तु पूर्वभाषित्वाय । अत एव ज्ञानविषयत्वं प्रतिष्ठा च ।
२० आनन्दमयो ब्रह्मण्येव प्रतिष्ठित इति । अत्रावयवावयविभावो* भाक्त इति
तु युक्तं प्राणमयादीनामपि तथात्वात् । अन्तर्स्थितस्य बाह्यानुरोधेन तथा-
त्वमिति सर्वं सुस्थम् ॥ १८ ॥ ५ ॥

1-S reads अस्यार्थः for अस्याप्यर्थः ।

3-S reads तु after ये ।

20-वि reads अवयविभावः for अवयवावयविभावः ।

* अयमपपाठः । इति विवरणे ।

६ अन्तस्तद्धर्माधिकरणम् ।

अथ य एषोन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते हिरण्यश्मश्रुहि-
रण्यकेश आपणखात्सर्व एव सुवर्णस्तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवम-
क्षिणी तस्योदिति नाम स एष सर्वेभ्यः पाप्मभ्य उदितः । उदेति ह
५ वै सर्वेभ्यः पाप्मभ्यो य एवं वेद (छां. १।६।७) इत्यधिदैवतम्
(छां. १।६।८) अभ्यात्मम् (छां. १।७।१) अथ य एषोन्तरक्षिणि
पुरुषो दृश्यते (छां. १।७।५) इत्यादि ।

तत्र संशयः । किमधिष्ठातृदेवताशरीरमाहोस्वित्परब्रह्मेति ब्रह्मणो वा
शरीरमिति । तदर्थमिदं विचार्यते । हिरण्मयशब्दः सुवर्णविकारवाची ।
१० आहोस्वित् प्रकाशसाम्येनानन्दवाचीति । ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१)
इत्युपक्रम्य आनन्दमयस्य फलत्वमुक्त्वा द्वितीयोपाख्याने—स यश्चायं
पुरुषे यश्चासावादित्ये स एकः स य एवंविद् (तै. ३।१०) इति
साधनस्य—आनन्दमयमात्मानमुपसंक्रम्य (तै. ३।१०) इति फलं
श्रुतम् । तत्र सवितरि विद्यमानस्याब्रह्मत्वे फलं नोपपद्यत इति विचारारम्भः ।
१५ तत्र हिरण्मयशब्दो विकारवाची केशनखादयश्चोच्यन्ते शरीरधर्माः ।
मृता वा एषा त्वगंभ्या यत्केशश्मश्रु (कठ श्रु. ३) इति शरीरमन्तरा
नोपपद्यते । परिच्छेदश्चाधिदैविकादिवचनं च बाधकम् । अतः सर्वथा
तच्छरीरमिति तु मन्तव्यं चाक्षुषत्वाच्च । इन्द्रियवत्त्वं च श्रूयते । यथा
कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी तस्य (छां. १।६।७) इति । कपेरास
२० आसनम् । आरक्तं तस्यासनं भवतीति । असभ्यतुल्यता च । अतो देहे-
न्द्रियाणां विद्यमानत्वाज्जीवः कश्चिदधिकारी सूर्यमण्डलस्थ इति गम्यते ।
फलं तत्सायुज्यद्वारेति । अथोच्येत—एष सर्वेभ्यः पाप्मभ्य उदितः
(छां. १।६।७) इत्यपहतपाप्मत्वादिधर्मश्रवणात् पूर्वदोषस्यापि विद्य-
मानत्वाद्ब्रह्मण एव केनचिन्निमित्तेन शरीरपरिग्रह इति । तस्य च शरीर-
१५ स्य कर्मजन्यत्वाभावादपहतपाप्मत्वादि संगच्छन्तं सुवर्णशरीरत्वमप्यलौ-

18—A and B om. तु before मन्तव्यम् ।

22—A reads तु after फलं ।

किकत्वाद् ब्रह्मण एव संगच्छते । शरीरवदिन्द्रियस्यापि परिग्रहः । वर्ण-
मात्रपरिग्रहाभासभ्यता । स्थावरापेक्षया जडमस्योत्कृष्टत्वात्स्थावरा-
यवोपमानवज्जडमावयवोपमानं स्थावरस्यापीति सर्वब्रह्मभावाय श्रुत्युक्त-
त्वाच्च । तस्माद् ब्रह्मण एवेदं शरीरमित्येवं प्राप्त उच्यते ।

५ अन्तस्तद्धर्मोपदेशात् ॥ १।१।१९ ॥

अन्तर्दृश्यमानः परमात्मैव । कुतः । तद्धर्मोपदेशात् । तस्य
ब्रह्मणो धर्मा उदित्यादिधर्मा उपदिश्यन्ते । स एष सर्वेभ्यः पाप्मभ्य
उदितः (छां. १।६।७) इति ।

अयमाशयः । ब्रह्म कारणं जगत्कार्यमिति स्थितम् । तत्र कार्य-

१० धर्मा यथा कारणे न गच्छन्ति तथा कारणासाधारणधर्मा अपि
कार्ये । तत्रापहतपाप्मत्वादयः कारणधर्मास्ते यत्र भवन्ति तद्भूमे-
त्येवावगन्तव्यम् । बलिष्ठत्वात्कारणधर्मस्य । नामतुन्यतामात्रमुप-
येषामपि धर्माणां ते श्रुत्येकसमधिगम्याः । ब्रह्माणि लोके प्रमाणा-
न्तरमपि प्रवर्तते । अतः सर्वरसादयो ब्रह्मनिष्ठा एव धर्माः । स्थूलत्वाद्-
१५ यस्तु ये ब्रह्माणि निविध्यन्ते स्थूलादिवाक्येषु ते कार्यधर्माः । अणोरणी-
यानित्यादिषु कारणधर्मा एव । अत एकोप्यसाधारणो धर्मो विद्य-
मानः शिष्टान् संदिग्धानपि ब्रह्मधर्मानिव गमयति । इममेव श्रुत्यभिप्राय-
मङ्गीकृत्य सर्वत्र ब्रह्मवाक्यनिर्णयमाह सूत्रकारः । तथा च श्रुतिव्यतिरिक्त-
स्थले तथैवावगन्तव्यम् । अनन्तमित्यनन्तमूर्तिता च ब्रह्मणः प्रतिज्ञाता ।

२० अन्यथा गुहायां निहितमिति विरुध्यते । तस्मात्साकारं तादृशमेव ब्रह्म ।
ब्रह्मणः शरीरमिति तु सर्वथासंभवम् । सर्वकर्तृब्रह्मणः का वानुपपत्तिः
स्यात् । येन तस्यापि शरीरं कल्पयेत् । किंतु लीलया व्यामोहनाथ-
मन्यथा भासयेन्नटवत् । तस्माद्देवातिरिक्तोप्युपपत्तिपूर्वकं यत्र ब्रह्मधर्म-

18-S reads श्रुत्यतिरिक्त for श्रुतिव्यतिरिक्त ।

21-A, B and M read असंगतम् for असंभवम् ।

21-A reads सर्वकर्तृ for सर्वकर्तृब्रह्मणः ।

22-A and B read स्वस्यापि for तस्यापि ।

स्तद्वैवेति मन्तव्यम् । ब्रह्म तु वैदैककसमधिगम्यं यादृशं वेदे प्रतिपाद्यते तादृशमेवेत्यसकृदवोचाम । प्रकृतेऽपि हिरण्य इत्यत्र यकारलोपश्छान्दसः । अतो न द्वयम् । हिरण्यशब्द आनन्दवाची । लोकेऽपि तस्यानन्दसाधकत्वात् । अतः केशादयं सर्व आनन्दमया एव तादृशमेव
५ ब्रह्मस्वरूपमिति मन्तव्यम् । अत एव ।

ध्ययः सदा सवितृमण्डलमध्यवर्ती नारायणः सरसिजासनसंनिविष्टः ।
केयूरवान्मकरकुण्डलवान् किरीटी हारी हिरण्यवपुर्धृतशङ्खचक्रः ॥१॥

(आ. हृदय. ५५) इत्यत्रापि वपुःस्वरूपम् । माया ह्येषा मया सृष्टा (म. भा. १. २।३ ३९।४५) इत्यादि भगवद्वाक्यं भगवन्मायया भगवन्तमन्यथा
१० पश्यतीत्याह । न तु भगवानेव मायिक इति । शरीरे सति जीवत्वमेवेति निश्चयः । अतो ब्रह्मधर्मोपदेशात्सूर्यमण्डलस्थः परमात्मैव ॥११११९॥

भेदव्यपदेशाच्चान्यः ॥ १।१। २० ॥

इतोऽपि सूर्यमण्डलस्थः परमात्मा । भेदव्यपदेशात् । य आदित्ये तिष्ठन्नादित्यादन्तरं यमादित्या न वेद यस्यादित्यः शरीरं य आदि-
१५ न्यमन्तरो यमयत्येष त आत्मान्तर्याम्यमृतः (बृ. ३।७।९) इति श्रुत्यन्तर आधिदैविकं सूर्यमण्डलाभिमानिभ्यां भेदेन निर्दिष्टम् । यद्यपि तत्राकारं न श्रूयते तथापि हिरण्यवाक्येनैकवाक्यत्वात् सर्वत्र साकारमेव ब्रह्मेति मन्तव्यम् ।

अन्तर्यामिब्राह्मणं चत्वारोर्धा उच्यन्ते । सर्वत्र तिष्ठन् तद्धर्मैर्न
२० संबध्यते । सर्वमुक्तिपरिहाराय स्वधर्मैस्तत्र बध्यते । स्वलीलासिद्ध्यर्थं तच्छरीरमिति । तस्य नियमनं तदर्थमिति । चकाराद्धर्मा उच्यन्ते । तस्मात्सर्वविलक्षणत्वादन्य एव नाभिमानि । उपचारव्यावृत्त्यर्थमन्यपदेनोपसंहारः । ब्रह्मत्वे सिद्धे ज्ञानं बोधासना वेति नास्मत्सिद्धान्ते कश्चन विशेषः । कारणे कार्यधर्मोपस्थित्युक्तं एव । कार्यं पुनः कारणधर्माधिक-
२५ रणत्वेनोपासना अभेदात् फलायेति सर्वत्र व्यवस्थितिः ॥ १।१। २०॥६॥

७ तल्लिङ्गाधिकरणम् ।

आकाशस्तल्लिङ्गात् ॥ १।१।२१ ॥

अस्य लोकस्य का गतिरित्याकाश इति शेषान् सर्वाणि ह वा
इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्ते । आकाशो प्रत्यक्षं यस्मिन् । आकाशो
५ ह्येवेभ्यो ज्यायानाकाशः परायणम् । (छा. २।२।१) इति । तत्र संग्रहः ।
भूताकाशो ब्रह्म वेति । ननु कथमत्र संदेहः । आकाशव्यामगच्छा ब्रह्म-
ण्येव प्रयुज्यन्ते ब्रह्मपकरणे । कार्यनिरूपणे तु महाभूतवचनः । यथा-
आकाश आनन्दो न स्यात् परमे व्यामन् पतिष्ठिता-इत्यादि । आत्मन
आकाशः संभूतः (तै. २।१) इति कार्यनिरूपणम् । अतः पकरणादेव
१० संदिग्धनिर्णये किमिति सूत्रारम्भः जन्मादितल्लक्षणमूत्रेण वायमर्थो निर्णीतः ।
अन्यथा ब्रह्मशब्देऽपि संदेहः स्यात् महाभूतवदादिवानकत्वात् । तस्मा-
त्पकरणादेव परिज्ञानं भविष्यतीति चेत् । उच्यते । असंदिग्धं पकरणे
तथैव निर्णयः । इह पुनः पकरणमपि संदिग्धमतो विचारः ।

अवान्तरविधायी पर्यवसितपकरणवदस्यापि पकरणस्य भूताकाश
१५ एव पर्यवसानमिति लोकभाष्यन्यायेनाकाशो नीतिक एवेति पूर्वपक्षस्त-
त्राह । आकाशस्तल्लिङ्गात् । आकाशः परमान्मयः । कृतः । तल्लिङ्गात् ।
श्रुतिलिङ्गादयं नियामकत्वेन पर्यवस्यतिहापि गृह्यन्ते । तल्लिङ्गं श्रुतिमामर्थ्य-
मेकवाक्यता । सर्वमात्राश्रयता । तत्र ब्रह्मैव जगत्कारणमिति निःसंदिग्धेषु
सिद्धम् । सर्वशब्दवाच्यत्वं ब्रह्मण्येव । तत्र वाक्यार्थोपेत्या पदार्थस्य
२० दुर्बलत्वाद्वाक्यार्थः सर्वगतित्वादिः । तदाक्यार्थोपेत्यानुपपन्न्याकाश-
पदार्थो ब्रह्मेति । सर्वशब्दवाच्यत्वाच्च न तल्लिङ्गात् मूल्यत्वाच्च । यावन्मूल्य-
परत्वं संभवति तान्न कस्यापि वेदान्तस्यापरब्रह्मपरत्वमिति गगोदा ।
तस्माद-यं च आकाश आनन्दो न स्यात् (तै. २।१) इति वद-
त्राप्याकाशो ब्रह्मेवेति सिद्धम् ॥ १।१।२१ ॥ ३ ॥

८ अतिदेशाधिकरणम् ।

अत एव प्राणः ॥१११२२॥

प्रस्तोतया देवता प्रस्तावमन्वायत्ता (छां. १।१।१४) इत्युप-
क्रम्य श्रूयते—कतमा सा देवंतति प्राण इति होवाच । सर्वाणि ह वा
५ इमानि भूतानि प्राणमेवाभिसंविशन्ति प्राणमभ्युज्जिहते सैषा देवता
प्रस्तावमन्वायत्ता (छां. १।१।१५) इति । तत्र संशयः । आसन्न्यः
प्राणा ब्रह्म वेति । पूर्वपक्षसिद्धान्तो पूर्ववदवेत्यतिदिशति । नन्वाधिकरणानां
न्यायरूपत्वात्सर्वत्र गमिष्यति किमित्यतिदिश्यत इति । उच्यते । प्राणस्य
मुख्यस्यापि सर्वभूतसंवेशनं स्वापादौ श्रुताववापपाद्यते । यदा वै पुरुषः
१० स्वपिति प्राणं तर्हि वागप्येति (श. ब्रा. १।२।३।६) इत्यादिना ।
तत्र यथा प्राणविद्याया न ब्रह्मपरत्वमेवमेवास्यापि न ब्रह्मपरत्वमिति
न न्यायेन प्राप्नोति । अतोतिदिशति । अनेन चायमतिरिक्तो न्याय
आपादितः । यत्रैव प्रकरणे ब्रह्मपरत्वे कल्प्यमाने न किञ्चिद्बाधकं तत्रैव
ब्रह्मपरत्वं कल्पनीयमिति । न त्वन्यस्मिन्संभवे तत्परत्वमिति । अत एव
१५ तद्विज्ञात्प्राणशब्दवाच्यं ब्रह्मेति ॥ १।१।२२ ॥ ८ ॥

९ ज्योतिश्चरणाधिकरणम् ।

ज्योतिश्चरणाभिधानात् ॥१११२३॥

इदमामनन्ति । अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते विश्वत
पृष्ठेऽपि सवेतः पृष्ठेष्वनुत्तमेऽप्यनुत्तमेऽपि लोकेषु । इदं तावद्यदिदमस्मिन्नन्तः
२० पुरुषे ज्योतिः (छां. ३।१।३७) इति । तत्र ज्योतिःशब्देन प्राकृतं
ज्योतिराहोर्भेदं ब्रह्मेवेति संशयः । अत्रासाधारणब्रह्मधर्माभावात् पूर्व-
पक्षः । सिद्धान्ते तु चरणस्य ब्रह्मधर्मत्वमिति । तावानस्य माहि
मानो ज्यायाश्च पुरुषः । पादोऽस्य सर्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि ।
(छां. ३।१।२।६) इति पूर्ववाक्यम् । गायत्री वा इदं सर्वं भूतं यदिदं
२५ किञ्च (छां. ३।१।२।१) इति गायत्र्याख्यब्रह्मविद्यां वक्तुं तस्याः पाद-

- चतुष्टयं प्रतिपाद्य ब्रह्मणश्चतुष्पात्त्वमुक्तम् । पुरुषमुक्तेऽप्यात्मचतुष्टयस्या
जीवाः पादत्वेनोक्ताः । तथा दशवब्रह्मविद्यायामप्यकारोकारमकारनाद-
वाच्याश्चत्वारः पादा विश्वेनैतस्यज्ञतुर्गीया उक्ताः । तद्विष्णोः परमं
पदमिति च । ब्रह्म पुच्छमिति च । सम्यक्कामब्राह्मणे तु स्पष्टा एव ब्रह्मण-
५ अत्वारः पादा निरूपिताः । अतः सविदान-द्रूपस्य परंपरकसमुदायाभ्यां
चतुरूपत्वम् । तत्र केवलानां कार्यत्वमेव । चतुर्थपादस्य तु ब्रह्मत्वम् ।
तत्रापि षड्विधत्वप्रतिज्ञानाद् भूतपृथिवीगरीराणां परिचायकत्वेन षड-
विधत्वमनिरूप्य हृदयस्य षड्विधत्वं निरूपयन्-तस्य ह वा एतस्य
(छां. ३।१.३।१) इत्यादिना पञ्चदेवपुरुषाभिरूप्य तेषां द्वारपाल-
१० त्वज्ञानानन्तरं-अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यन्तं (छां. ३।१.३।७)
इति चतुर्थपादस्य षड्विधत्वप्रतिपादनादतश्चतुर्थपादे पञ्च पुरुषास्ततः
परो दिवो ज्योतिः षष्ठस्तस्यैव सर्वत्र दीप्यमानत्वं निरूप्य तदेवान्तः
पुरुष उपसंहरति । तस्मात्पूर्वं त्रिपादस्यामृतं दिवि (छां. ३।१.२।६)
इत्युक्तत्वादस्य त्रिपात्संबन्धमृतमुपरितनलोकस्थिति । अतोऽत्र चतुर्थः
१५ पादो निरूप्यत इति सिद्धम् । अतः पादानां ब्रह्मधर्मत्वात् ज्योतिषो
ब्रह्मत्वमिति । ब्रह्मधर्मनिर्णयार्थमिदमधिकरणं चरणानामोपचारिकत्व-
व्यावृत्त्यर्थम् । एतन्निर्णयेन प्रणवादिविद्या निर्णीता वेदितव्याः ॥ १।१।२३॥

छन्दोभिधानाच्चेति चेन्न तथा चेत्तार्पणनिगदान्त्या
हि दर्शनम् ॥ १।१।२४ ॥

- २० ननु नात्र ब्रह्म चतुष्पाभिरूपितं किंतु गायत्रीछन्दः । गायत्री वा
इदं सर्वं यदिदं किंच (छां. ३।१.२।१) इत्युपक्रम्य तामेव भूतपृथिवी-
शरीरहृदयभेदैर्न्याख्याय तेषां चतुष्पदा षड्विधा गायत्री तदेतद्व्याभ्युक्तम्

4-M reads ब्राह्मणेन for ब्राह्मणे ।

8-C reads षड्विधत्वमपि निरूप्य for षड्विधत्वमनिरूप्य ।

11-C om. अतः before चतुर्थपादे ।

11-S reads ततः for अतः ।

15-A and S read धर्मपरत्वात् for धर्मत्वात् ।

(छां. ३।१।१५) तावानस्य महिमा (छां. ३।१।१६) इति । तस्या-
मेव व्याख्यानरूपायां गायत्र्यामुदाहृतो मन्त्रः कथमकस्माद्ब्रह्म चतुष्पाद-
भिदध्यात् । यद्वैतद्वद्मेति ब्रह्मपदमपि छन्दसः प्रकृतत्वात्तत्परमेवावगन्त-
व्यम् । शब्दस्यापि ब्रह्मवाचकत्वसिद्धिः । ब्रह्मोपनिषदितिवच्छब्दब्रह्मेति
५ च । तस्माच्छन्दस एव पादाभिधानान्न ब्रह्मधर्माः पादा इति चेत् । नैष
दोषः । तथा चेतोर्षणनिगदात् । तथा तेन द्वारं चेतसोर्षणं निगद्यते ।
गायत्री वा इदं सर्वं यदिदं किंच (छां. ३।१।२।१) इति । नहि वर्ण-
समाधायस्य सर्वत्वमनुपचारेण संभवति । यथा सूचीद्वारा सूत्रप्रवेशस्तथा
गायत्रीद्वारा बुद्धिस्तत्प्रतिपाद्यं ब्रह्मणि प्रविशेदिति । कुत एतदेवं प्रति-
१० पाद्यत इति तत्राह । तथा हि दर्शनं तथा तेनैव प्रकारेण दर्शनं ज्ञानं
भवति स्थूला बुद्धिर्नाहर्त्यैव ब्रह्मणि प्रविशेदिति । एतेन सर्वा मन्त्रो-
पासना व्याख्याताः । हि युक्तश्रायमर्थो लोके स्वतो यन्न प्रविशति
तदुपायेन प्रविशतीति । न त्वदृष्टद्वारा । दृष्टे संभवत्यदृष्टकल्पनाया अन्या-
य्यत्वात् । तस्मान्पादा ब्रह्मधर्माः ॥ १।१।२४ ॥

१५ भूतादिपादव्यपदेशोपपत्तेश्चैवम् ॥ १।१।२५ ॥

किंच । भूतादयोऽत्र पादा व्यपदिश्यन्ते । भूतपृथिवीशरीररहदयानि
चत्वारि । न ह्येतानि गायत्र्याः पादा भवितुमर्हन्ति । ब्रह्मपरिमहं तूप-
पद्यन्ते । यावन्मुख्यमुपपद्यते तावन्न गौणं कल्पनीयम् । अयमर्थः ।
पूर्वहंतो छन्दसोऽपि पादा व्यपदेशाद्भवन्ति तथापि ब्रह्मण एव युक्ता
२० इति । पुरुषसूक्ते—एतावानस्य (ऋ. सं. १०।१०।३) इत्यस्य ब्रह्मपरत्वात् ।
अस्मिन्वाक्ये तु गायत्र्याः पादा एव नोपदिष्टाः किन्तु ते ब्रह्मण एव
पादा इति । तदावक्तृत्वेन गायत्र्यामुपचारणोपसंहारः । चकारादर्थो न
शब्दस्य पादा भवन्ति किन्त्वर्थस्यैवेति । तस्माद्ब्रह्मवाक्यत्वे भूतादीनां
पादत्वमुपपद्यते नान्यथेति । तस्मान्पादानां ब्रह्मधर्मत्वम् ॥ १।१।२५ ॥

२५ उपदेशभेदान्नेति चेन्नोभयस्मिन्नप्यविरोधात् ॥ १।१।२६ ॥

पादास्य विश्वा भूतानि (छां. ३।१।१६) सर्वाणि भूता-
न्येकः पादः । पादत्रयमभृतं दिर्वान्येकोऽर्थः ॥

पादेषु सर्वभूतानि पुंसः स्थितिपदा विदुः ।

अमृतं क्षेममभयं विमृद्ध्योपायि मूर्धनु ॥ १५ ॥

- इत्यपरः । पुरुषमुक्तानुरोधे द्वितीय एवायं । प्रथमे तावत्—ननु
 दिव्यति मन्त्रे सप्तम्या आधायन्त्यं प्रतिपाद्यते । अतः परमिष्यन्न पञ्चम्या
 ५ अनाधारत्वमत उपदेशभेदात् पूर्वोक्तपरागमभावात् ज्योतिषो ब्रह्मत्व-
 मिति चेत् । नैष दोषः । उभयस्मिन्नप्यविरोधान् । मन्त्रे दिव्येवोक्तमस्मिन्
 वाक्ये सर्वधोष्यते । सर्वत्र विद्यमानस्य दिवि विद्यमानत्वं न विरुध्यते ।
 अतः शब्देन न तथाविद्यमानत्वम् । किन्तु ततोऽप्यन्यत्र सत्त्वं बोध्यते
 तस्मात् सप्तमीपञ्चमीनिर्देशो न विरुद्धः । द्वितीये तु—ननु मन्त्रे मृतपदमत्र
 १० ज्योतिःपदमत उपदेशभेदाच्चतुर्थश्च पादो हृदयम् । अतः शब्दाच्च सर्वस्या-
 ज्ञेयः प्रतिपाद्यते । अत उपदेशभेदात्कवाक्यता । अस्मिन् वाक्ये चर-
 णाभावात्स्वरूपासिद्धो हेतुरिति चेत् । नैष दोषः । उभयस्मिन्न ज्योतिः-
 पदेमृतपदे च प्रयुज्यमान एकार्थत्वात् विरोधः । पादत्रयमुपरितनलोकेषु
 चतुर्थं सर्वत्रेति । अन्यथा वेदान्त्य पादानामापद्यते । परित्येदश्च विरो-
 १५ धश्च । अतोमृतज्योतिःशब्दयोग्यकार्थत्वेन विरोधाभावात् एकवाक्यत्वम् ।
 अतोत्र चरणसद्भावात्तस्य च ब्रह्मधर्मत्वाज्ज्योतिर्ब्रह्म ॥ १११२६॥१॥

१० अनुगमाधिकरणम् ।

प्राणस्तथानुगमात् ॥ १११२७ ॥

- अस्ति कर्षीतकिब्राह्मणापनिषदीन्द्रपतद्वनसेवादः । पतद्वनो ह वै
 २० देवोदासिः (कौ. ब्रा. ३।१.) इत्यादिना । एष लोकपाल एष लोका-
 धिपतिरेष लोकेशः स म आत्मेति विद्यात् स म आत्मेति विद्यात्
 (कौ. ब्रा. ३।८) इत्येतदन्तम् । तत्र परदाने भागव विज्ञानाद्येतदेवाहं
 मन्युष्याय हिततमं मन्य इत्युपक्रम्य स्वाहृवधादिनात्मानं प्रशस्य स्वोपा-
 सनायाः पापाभावं फलत्वेन प्रतिपाद्य कस्त्वमिति विवक्षायां—प्राणो वा
 २५ अहमस्मि प्रज्ञात्मानं मामायुरमृतमिदं न्युपास्व (कौ. ब्रा. ३।८) इत्यु-
 क्त्वायुषः प्राणत्वमुपपाद्यामृतत्वं च प्राणस्योपपाद्य प्राणेन शेषामुष्मिंश्लोके-

मृतत्वमाप्नोति (कौ. ब्रा. ३।२) इत्यमृतत्वं योगेन प्रतिपादयति । तत्र संदेहः । प्राणः किमासन्नो ब्रह्म वेति ।

अत एव प्राण इत्यत्र प्राणशब्दमात्रे संदेहः । अत्रार्थेऽपि संदेहः । बाधकं च वर्तते इति पृथग्गधिकरणारम्भः । तत्र साधकासाधारणधर्मस्या-
 ५ भावाद् बाधकानां विद्यमानत्वाच्च ब्रह्मत्वमिति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु चतुर्भिः सूत्रैः प्रतिपाद्यते । तत्र प्रथमं साधकधर्ममाह एकं । त्रिभिर्बाधकनिराकरणम् । प्राणः परमात्मा भवितुमर्हति । कुतः । तथानुगमात् । तथाहि । पौर्वोपर्येण पर्यालोच्यमाने वाक्ये पदार्थानां समन्वयो ब्रह्म-
 प्रतिपादनपर उपलभ्यते । उपक्रमे तावद्वरं वृणीष्वेतीन्द्रः प्रतर्दनेनोक्तः
 १० परमपुरुषार्थं वरमुपाविक्षेप । त्वमेव मे वृणीष्व ये त्वं मनुष्याय हिततमं मन्यसे (कौ. ब्रा. ३।१) इति । तस्मै हिततमत्वेनोपदिश्यमानः प्राणः कथं परमात्मा न स्यात् । न हि परमात्मनोन्यद्धिततममस्ति । परमानन्दस्वरूपत्वात् । पाषाभावश्च ब्रह्मविज्ञान एव । क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टं परावरं (मुं. २।२।८) इति श्रुतेः । प्रज्ञात्मत्वं च तस्यैव
 १५ संभवति । उपसंहारोऽप्यानन्दोजरोमृतः (कौ. ब्रा. ३।१) इति । एष लोकाधिपतिः (कौ. ब्रा. ३।१) इत्यादि च । तस्मात्सर्वत्रानुगमात्प्राणो ब्रह्म ॥ ३।१।२७ ॥

न वक्तुरात्मोपदेशादिति चेदध्यात्मसम्बन्धभूमा

त्यस्मिन् ॥ १।१।२८ ॥

२० बाधकमाह । यदुच्यते प्राणो ब्रह्मेति तत्र । कुतः । वक्तुरात्मोप-
 देशात् । वक्ता हीन्द्र आत्मानमुपादिशति । मामेव विजानीहीन्युपक्रम्य—
 प्राणो वा अहमस्मि प्रज्ञान्मानं माभायुग्मृतमित्युपास्व (कौ. ब्रा. ३।२)
 इति । स एष प्राणो वक्तुरात्मत्वेनोपदिश्यमानः कथं ब्रह्म स्यात् । तथा
 च वाचो धेनुव्यापासनवत् देवतायाः प्राणत्वेनोपासना बोध्यते । अन्ये
 २५ च ब्रह्मधर्माः प्राणस्तावका इति । कथमस्य ब्रह्मोपाख्यानत्वमिति चेत् ।

न । अध्यात्मसंबन्धभूमा ह्यग्निम् । अग्नि-प्रकरणेऽध्यात्मसंबन्धः
 आत्मानमधिकृत्य यः संबन्धः । आत्मगन्दी ब्रह्मवाची वस्तुतो जीवस्य
 ब्रह्मत्वाय तथा वचः । तस्य संबन्धस्तद्भूमांस्तेषां बाहुन्यं प्रतीयत एव
 लोकपाल इत्यादि । यावद्यथाकथंविधां ब्रह्मप्रकरणत्वं सिध्यति तावद्-
 ५ न्यप्रकरणत्वमयुक्तमिति हि शब्दायः । पाणस्य प्रज्ञात्मत्वं स्वातन्त्र्ये-
 णायुर्दातृत्वम् । न वाचं विजिज्ञासीत, प्रकाशं विद्यात् (की. वा. ३।८)
 इति चोपक्रम्य—तद्यथा गृहस्थारंषु नेमिरर्पिता नाभाधरा अर्पिता एवमेवेता
 भूतमात्राः प्रज्ञामात्रास्वर्पिताः प्रज्ञामात्राः पाणोर्पिताः । स एष प्रज्ञात्मा-
 नन्दोजरोमृतो न साधुना कर्मणा (की. वा. ३।९) इत्यादिविषयेन्द्रिय-
 १० व्यवहारैरेनाभिभूतं प्रत्यगान्मानमवोपसंहरति । स म आत्मेति विद्यात्
 (की. वा. ३।९) इति चोपसंहारः । तस्मादध्यात्मसंबन्धबाहुन्यात्
 ब्रह्मोपदेश एवायम् ॥ १।१।२८ ॥

तर्हि बाधकस्य का गतिरित्यब्राह्म ।

शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववत् ॥ १।१।२९ ॥

१५ पूर्वसूत्रेणापरिहृतमत्र परिहरति तृतीयः । अयं दोषो व्यवहार-
 दृष्ट्योपदेशो । अहं ब्रह्मेत्यार्पणं दर्शनं तूपदेशः । ननु तत्त्वमसि
 (छां. ६।१।४) अयमात्मा ब्रह्म (बृ. ३।१।१९) इति वाक्येषु जीवस्य
 ब्रह्मत्वं बोध्यते । तत्र प्रत्यधिकारं शास्त्रप्रवृत्तिरिति न्यायेन स्वात्मन एव
 ब्रह्मत्वावगतिर्मुख्या न प्रतर्दनस्येन्द्रजीवब्रह्मत्वावगतिरुपासनं वा पुरुषा-
 २० र्थाय । अतः शास्त्रदृष्टिरपि नैवंविधा । केवलस्य जेतन्यमात्रस्य तादृशो
 ब्रह्मण्यैक्यावगतिविरोधात् तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थोऽप्यवसीयते । ननु ब्रह्म-
 धर्मा जीवे वक्तुं शक्यन्त इत्याशङ्क्य परिहरति । वामदेववत् । तद्धै-
 तत्पश्यन्नुपनिषादिवः प्रतिपेदे अहं मनुरभवं सूर्यश्च (बृ. १।४।१०)
 इति । य एव प्रत्यवृध्यत स सर्वं भवति । तत्र सर्वेषां सर्वभावे सर्वा-

२- क om. आत्मानमधिकृत्य before यः ।

३- A and C read प्रज्ञात्मत्वं for प्रज्ञात्मत्वम् ।

1-S and B read अवगतिविरोधात् for अवगतिविरोधान् ।

- नन्त्यप्रसंगात्सर्वमेकमेवेति वक्तव्यम् । ततः कारणलये एव सर्वभाव इति—
 मनुरभवं सूर्यश्च इत्यवयुत्यानुवादानुपपन्नः । तत्र यथा ज्ञानवेशात्सर्व-
 धर्मस्फूर्तिः एवमत्रापि ब्रह्मवेशादुपदेश इति त्वाष्ट्रवधादयो ब्रह्मधर्मा
 एव तदावेशेन क्रियमाणत्वात् । नन्वेव वज्रस्तव शक्र तेजसा हरेर्दधी-
 ५ चेस्तपसा च तेजितः । तेनैव शत्रुं जहि विष्णुयन्त्रितः (भा. ६।१।१२०)
 इति वृत्रवचनं भागवते । तस्माद्युक्तं ब्रह्मधर्मवचनम् । ननु—स्वाप्ययसंप-
 न्योरन्यतरापेक्षमाविष्कृतं हि (ब्र. सू. ४-४-१६) इति सूत्रे सुषुप्तौ
 ब्रह्मसंपत्तौ च ब्रह्मधर्माविर्भावो न त्वन्यदेति कथमेवमिति चेत् ।
 मैवम् । उपदेशाभावनादिष्वपि कदाचिदुत्तमाधिकारिविषये ब्रह्मप्राकट्य-
 १० मित्यङ्गीकर्तव्यम् । मय्येव सकलं जातम्—इत्यादिवाक्यानुरोधात् ।
 इहैव समवनीयन्ते प्राणाः । ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति (बृ. ३।४।६)
 इत्यप्याविर्भावापेक्षं तस्य च प्राप्तत्वान्न सूत्रे फलत्वमाह । जीवन्मुक्ताना-
 मपि परममुक्तेर्वक्तव्यत्वाच्च । असंप्रज्ञातसमाधाविवाविर्भावदशायामेव शरीर-
 वियोगे वियोजकाभावाद् बागादिमात्रं लीयते । तस्य च प्राप्तत्वादेव नार्चि-
 १५ रादिगतिः । तथापि प्रायिकत्वादेव न सूत्रगीतादिषु तद्वचनम् । सगुण-
 निर्गुणभेदेन नियमवचनं त्वप्रामाणिकमेव । ब्रह्मवादे गुणानङ्गीकाराच्च ।
 तस्माद्युक्तमुक्तं शास्त्रदृष्ट्या तूपदेश इति ॥ १।१।२९ ॥

जीवमुख्यप्राणलिङ्गाच्चेति चेन्नोपासात्रैविध्यादाश्रि-

तत्वादिह तद्योगात् ॥ १।१।३० ॥

- २० अन्यद्वाधकद्वयमाशङ्कते । ननु यद्यपि ब्रह्मधर्मा भूयांसः प्रकरणे
 श्रूयन्ते । तद्ब्रह्मधर्मा मुख्यप्राणधर्माश्च बाधकाः सन्ति । न वाचं विजि-
 ज्ञासीत । वक्तारं विद्याद् (कौ. ब्रा. ३।८) इत्यादि । अत्र हि बागा-
 दिकरणाध्यक्षस्य जीवस्य विज्ञेयत्वमभिधीयते । अथ खलु प्राण एव

8-C' and S read ब्रह्माविर्भावो for ब्रह्मधर्माविर्भावो ।

12-B om. च after तस्य and S reads and explains (अनुग्रहमात्रा-
 धीनत्वेन तादृशसद्योभुक्तेः साधनासाध्यत्वेनानिपतकालत्वात्)
 प्रदीपः—प्रायिकत्वात् for प्राप्तत्वात् ।

• [अणुभाष्य]

पञ्चान्मेव शरीरं परिमृद्य (कौ. वा. ३१३) इति शरीरधारणं मुख्य-
प्राणधर्मः । मा माहमापद्यथा अहमंवेतत्पञ्चधात्मानं प्रविभज्येतद्वाणमवष्टभ्य
विधारयामि (य. २१२) इति भवणात् । यो वै प्राणः सा पञ्चा वा
पञ्चा स प्राणः (कौ. वा. ३१३) इति जीवमुख्यप्राणवाच्यत्वे पञ्चा-
५ प्राणयोः सहवृत्तित्वादुपचारां युज्यते । उन्मृकान्तिश्च । न तु सर्वधा वित-
क्षणस्य ब्रह्मणः । तस्माज्जीवमुख्यप्राणलिङ्गयोर्विद्यमानत्वाच्च ब्रह्मपरकण-
मिति चेत् । न । उपासाग्नेविध्यात् । अयमर्थः । किमत्र चोद्यते । जीव-
मुख्यप्राणलिङ्गाद्ब्रह्मधर्माणां जीवपरत्वम् ? । अयाणामपि स्वतन्त्रत्वं वा
२ । लिङ्गद्वयस्यापि ब्रह्मधर्मत्वमुच्यतामिति वा ३ । आद्यः पूर्वमेव परि-
१० हृतः । न हि ब्रह्मधर्मा अन्यपरत्वेन परिणेतुं शक्या इति ॥ द्विती-
दूषणमाह । उपासाग्नेविध्यात् । तथा सत्युपासनं विविधं स्यात् । तद्वाक्य-
भेदप्रसंगाच्च युक्तम् ॥ तृतीये तूपपत्तिरुच्यते । जीवधर्मा ब्रह्मणि न
विरुध्यन्ते । आश्रितत्वात् । जीवस्यापि ब्रह्माधारत्वाल्लक्ष्मणा अपि भगवदा-
श्रिता एव । इहेत्युभयत्र संबन्धो ब्रह्मवादे । मुख्यप्राणे तु तयोऽर्थात् ।
१५ तेन योगस्तद्योगस्तस्मात् । प्राणधर्मा भगवति न विरुध्यन्ते । प्राणस्य
भगवत्संबन्धाल्लक्ष्मणाणामपि भगवत्संबन्धात् ।

अथवा वक्तृत्वादयो न जीवधर्माः किन्तु ब्रह्मधर्मा एव । जीव-
आश्रितत्वाद् भासन्ते । परान्तु तच्छ्रुतः (ब. सू. २।३।४१) इति
न्यायात् । प्राणेपि तथा । स्वाप्ययसंरस्योर्जीवस्य ब्रह्माश्रितत्वम् ।
२० आध्यात्मिकाधिदैविकरूपत्वाच्च संयोगः । प्राणस्य तु संयोग एव । तस्मा-
त्सर्वे धर्मा ब्रह्मणि युज्यन्ते । सहोत्क्रमस्तु कियोज्ञानशक्त्योर्भगवदी-
ययोर्देहे सहैव स्थानं सहोत्क्रमणमिति भगवदधीनत्वं सर्वस्यापि बोध्यते ।

ननु प्राणस्तथानुगमात् (ब. सू. १।१।२७) इति प्राणशब्देन
ब्रह्मैव प्रतिपादितम् । तत्कथं धर्मयोः क्रममिति चेत् । अत्र धर्म-
२५ धर्मिणोः कल्पपृथक्त्वाभिर्निर्देशयोर्विद्यमानत्वात् । प्राणो वा अहमस्मिन्पञ्चात्मा

(कौ. ब्रा. ३।२) इति । अत्र क्रियाज्ञानशक्तिमान्निर्दिष्टः । तदन्वैकैकस्य धर्मप्रशंसा । यो वै प्राणः सा प्रज्ञा या प्रज्ञा स प्राणः (कौ. ब्रा. ३।४) इत्युपसंहारान्तम् । पुनस्तयोरेवोत्क्रमणप्रवेशाभ्यां—सह होवास्मिन् शरीरे वसतः सहोत्क्रामतः (कौ. ब्रा. ३।४) इत्युपक्रम्य सुषुप्तिमूर्च्छामिर-
 ५ णेषु प्राणाधीनत्वं सर्वेषामिन्द्रियाणामुक्त्वासन्यव्यावृत्त्यर्थं प्रज्ञायैक्यं प्रति-
 पाद्योपसंहरति । पुनर्ज्ञानशक्तेरुत्कर्षं वक्तुम्—अथ खलु यथा प्रज्ञायाम्
 (कौ. ब्रा. ३।३) इत्यारभ्य न हि प्रज्ञापेतोर्थः कश्चन सिध्येत्
 (कौ. ब्रा. ३।३) इत्यन्तेन ज्ञानशक्त्युत्कर्षं प्रतिपाद्य धर्ममात्रत्वनिरा-
 करणाय ज्ञानशक्तिमन्तं भगवन्तं निर्दिशति— न हि प्रज्ञातव्यमित्यारभ्य
 १० मन्तारं विद्यादित्यन्तेन । तदनु ज्ञानक्रियाशक्त्योर्विषयभूतभूतमात्रारूप-
 जगतो भगवद्भेदं प्रतिपादयन्—स एष प्रज्ञात्मानन्दोजरोमृत इत्युप-
 संहरति ब्रह्मधर्मैः । अतः क्रियाज्ञानविषयरूपं भगवानेवेति प्रतिपाद्य न
 तावन्मात्रं ततोऽप्यधिक इत्येकोपासनेनैव विहिता । तस्माज्जडजीवरूपत्वा-
 त्सर्वात्मकं ब्रह्मेवेति महावाक्यार्थः सिद्धः ॥ १।१।३ ॥ १० ॥

१५ ॥ इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये
 प्रथमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १।१ ॥

प्रथमाध्याये द्वितीयः पादः ।

१ सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशाधिकरणम् ।

सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् ॥ १।२।१ ॥

समन्वये प्रथमेध्याये सर्वेषां वेदान्तानां ब्रह्मणि समन्वयो वक्तव्यः ।
 २० तत्रोद्गीथाद्युपासनावாக्यानां मुख्यवाक्येषु फलोपकार्यङ्गत्वम् । ब्रह्म-
 वाक्यानां पुनर्निःसंदिग्धानां समन्वयः स्वतः सिद्धः । संदिग्धानि द्विवि-

१ अत्रोभयभाषि स्थलयोः पाठभेदेनेदानीन्तनेषु सर्वपुस्तकेषु दर्शनम् । तत्र
 यथायथमन्तः श्रुत्याभ्युत्थितः प्रमाणम् ।

धानि । शब्दतोर्थतश्च । तदर्थं वेतादिवारितम् । ब्रह्मणि व्यवहारोक्ति
 कश्चिन्न वेति । तत्र प्रथमसूत्र एव व्यवहारः स्थापितः—यतो वाचो निर-
 तन्ते (ते. २।४) इत्यादीनां विशेषेणोदाभिन्वयतया निरूपणनिषेधनपर-
 त्वम् । एवमेव कार्यसिद्धेः । अभीतानां ब्रह्मवाक्यानां चतुर्लक्षण्या ब्रह्म-
 ५ परत्वे सिद्धे भवणं सिध्यति । भुतस्य कालान्तरेष्वसंभावनाविपरीत-
 भावनानिवृत्त्यर्थं पूर्वस्थितानामङ्गानामनपेक्षितानामुद्भापनान्येषामपेक्षिता-
 नामावापेन तस्यैवार्थस्य निर्धारणे मननं भवति । ततोऽप्येवंच्यानादिस-
 माध्यन्तरूपनिदिध्यासनरूपमनसि सर्वतो निवृत्तव्यापारे स्वयमुपलब्धनिज-
 सुस्तानुभवरूपं ब्रह्म । इदमेव ब्रह्मज्ञानमिति । अतस्तादृशस्यानुभवेक-
 १० वेद्यत्वाद्युक्तमुक्तविषयत्वं पाकभोजननृप्रिवत् । अतः भवणाङ्गमीमांसायां
 माहात्म्यज्ञानफलायां भगवद्वाक्यानामन्यपरत्वेन्यवाक्यानां च भगवत्परत्वे
 दिव्यधर्मादिव्यधर्मम्यत्यासेन विपरीत्यं कलमापयेत् । तदर्थं दिव्यधर्म-
 निर्धारो द्वितीयाधिकरणे विचारितः । वेदा एव वाचका अलौकिकमेव
 कर्मेति ततः पूर्णालौकिकत्वाय विधिनिषेधमुखेनाधिकरणद्वयं सम-
 १५ न्यवेशातिरूपम् । तदनु प्रथमे पादे शब्दसंदेहो निवारितो निश्चितार्थे ।
 तत्रापि प्रथमं प्रत्ययसंदेहो निवारितो द्वयेन । प्रकृतिसंबन्धोऽप्यधि-
 करणत्रयेण । पुनरन्तिममधिकरणं संक्षेपनिराकरणाय । एवं प्रथमे पादे
 शब्दसंदेहो निवारितः ।

ये पुनः कचित्सगुणनिर्गुणभेदं प्रतिपादयन्ति ते स्वयमेव स्वस्य
 २० ब्रह्मजिज्ञासानधिकारं बोधयन्ति । ब्रह्मवादे सांख्यानानामिव गुणानामन-
 डीकारात् । भौतिकगुणानामसंबन्धार्थमेव ह्यध्यायारम्भः । अन्यथा सर्व-
 स्थापि तत्कारणत्वेन तत्संबन्धस्य विद्यमानत्वात् । अन्यनिराकरणेन
 तत्प्रतिपादकत्वानिर्धारकाधिकरणानां वैयर्थ्यमेव ।

अर्थसंदेहनिराकरणार्थं द्वितीयाधारम्भः । तत्राथौ द्विविधो जीव-
 २५ जडात्मकः प्रत्येकसमुदायाभ्यां त्रिविधः । तत्र प्रथमं जीवपुरःसरेण

17 वि reads संदेह for संक्षेप ।

17-S reads प्राणाय for निराकरणाय ।

- संदेहा निर्वायन्ते । इदमाग्रायते—सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलानिति शान्त
उपासीत । अथ खलु क्रतुमयः पुरुषो यथाक्रतुरस्मिन् लोके पुरुषो भवति
तथेतः प्रेत्य भवति स क्रतुं कुर्वीत (छां. ३।१।४।१) मनोमयः प्राणशरीरः ।
छां. (३।१।४।२) इत्यादि । तत्र वाक्योपक्रमे सर्वं खल्विदं ब्रह्म इति
५ सर्वस्य ब्रह्मत्वं प्रतिज्ञाय तज्जलान् इति सर्वविशेषणं हेतुत्वेनोक्त्वा तत्त्वे-
नोपासनमुक्तम् । न चायं शमविधिः । वाक्यार्थे लक्षणाप्रसंगात् ।
कारणत्वेन सामान्यत एव सिद्धत्वाच्च । अतः सर्वजगतो ब्रह्मत्वेनोपासन-
मुक्तम् । इदमेव पुराणादिषु विराट्त्वेनोपासनम् । अतः परमग्निम-
वाक्यार्थे संदेहः । क्रतुं कुर्वीतिति । क्रतुर्धर्मो यज्ञ इति यावत् । तस्य
१० स्वरूपं मनोमयः प्राणशरीरः इति । उपासनाप्रकरणादुपासनैवैषा । तत्र
मनोमय इति प्रमाणभूतो वेद उक्तः । प्राणशरीर इति कार्यकरणयोर-
भेदोपचारः । अग्रे सत्यसंकल्पादिधर्मवचनात् । किमयं विज्ञानमयो जीवो
ब्रह्मत्वेनोपास्यः । उत ब्रह्मैवान्तर्यामी यः पुराणेषु सूक्ष्म उक्तः । तत्र
पूर्ववाक्ये जडस्य जगतो ब्रह्मत्वेनोपासनस्योक्तत्वाज्जीवस्यापि ब्रह्मत्वेनो-
१५ पासनमेव युक्तं न त्वाहत्यैव ब्रह्मवाक्यं भवितुमर्हति । विज्ञानं ब्रह्म चेद्वेद ।
(तै. २।५) इति शास्त्रान्तरे स्पष्टत्वाच्च । तस्मात्कार्यकारणयोरभेदाज्जीव-
एव ब्रह्मत्वेनोपास्यः इत्येवं प्राप्त उच्यते ।

सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् । अथ खल्वित्यादि ब्रह्मवाक्यमेव । कुतः ।

- सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् । कुर्वीतित्युपदेशो न तूपासना । तत्र परमशान्तस्य
२० सर्वस्य जगतो ब्रह्मत्वेनोपासनया शुद्धान्तःकरणस्य सर्ववेदान्तप्रसिद्ध-
ब्रह्मोपदेश एव युक्तो मननरूपो न तु कश्चित् सिद्धस्य जीवस्योपासना ।
शास्त्रान्तरे त्वग्र आनन्दमयस्य वक्तव्यत्वान्नाथा युक्तम् । न त्विह तथा ।
तस्मादानन्दरूपप्राणशरीररूपो वाक्यार्थः ॥ १।२।१ ॥

6-A reads न वाप्यं for न चाप्यं ।

17 B om. एवं after इति ।

21-S reads प्रसिद्धस्य for सिद्धस्य ।

ननु क्रतुमयः पुरुष इति यथासंकल्पमधिगदहकथनाद्भोक्तान्तर-
भाविकलार्थमन्योपासनेव युक्ता । न तु ब्रह्मज्ञानस्य तादृशं फलमित्या-
शङ्क्य परिहरति

विवक्षितगुणोपपन्नेश्च ॥ १।२।२ ॥

५ विवक्षिता लोकान्तरं तादृशरूपप्राप्तिः सा प्रकृतेऽप्युपपद्यते । भगव-
त्स्वरूपलाभात्सारूप्यलाभाद्वा । न च व्याप्तिरुक्त्येवमप्राप्त्युपायो युक्तः ।
सत्यसंकल्पादिवचनं च ब्रह्मवाक्यत्वोपपन्नमिति चकारार्थः ॥ १।२।२ ॥

नन्वेतावतापि नैकान्ततो ब्रह्मवाक्यत्वमुपपन्नेरुभयत्रापि तुल्यत्वा-
दित्याशङ्क्य परिहरति

१० **अनुपपन्नेस्तु न शारीरः ॥ १।२।३ ॥**

न च प्राणशरीररूपो जीवो भवति निराहितानन्दत्वेन निराकार-
त्वात् । अध्यासेन तथात्वे त्वनुपास्यत्वमेव । इदानीमन्योपासकस्यापि
तथात्वात् । न च प्राणादेर्लौकिकत्वम् । उपदेशानर्थक्यपसंगात् । अत-
आनन्दरूपप्राणशरीररूपत्वाभावात् वाक्यार्थो जीवः । पूर्वपक्षस्यात्रैव निवृ-
त्त्यात्तुशब्दः । विज्ञानमये तु प्राप्तप्राप्तविवेकेन धर्मस्यैवोपासना ॥ १।२।३ ॥

ननु प्राप्तव्यतादृशरूपफलप्राप्तिमात्रं भविष्यतीति परिहरति

कर्मकर्तृव्यपदेशाच्च ॥ १।२।४ ॥

एतमितः प्रेत्याभिसेभवितास्मीति यस्य स्यादब्रह्मा न विचिकित्सा-
स्तीति ह स्माह शाण्डिल्यः (छां. ३।१।४।४) इत्ययं कलवाक्यम् । एतं
१० प्राणशरीररूपं कर्मत्वेन ध्येयत्वेन प्राप्यत्वेन च व्यपदिशति । कर्तृत्वेन च
शारीरं व्यपदिशति । न च भजनीयरूपाकथने तादृशं फलं सिध्यतीति
चकारार्थः । अधिकरणसंपूर्णत्वव्योक्तकश्च ॥ १।२।४ ॥ १ ॥

२ शब्दविशेषाधिकारणम् ।

शब्दविशेषात् ॥ १।२।५ ॥

इदमाम्नायते । यथा व्रीहिर्यवो वा श्यामाको वा श्यामाकतण्डुलो वैवमयमन्तरात्मन् पुरुषो हिरण्मयः (श. ब्रा. १०।६।३।२) इति ।
 ५ तत्र संदेहः । हिरण्मयः पुरुषः किं जीव उत ब्रह्मेति । उपक्रमबलीयस्त्वे जीव उपसंहारबलीयस्त्वे ब्रह्मेति । यत्रैकस्यान्यपरत्वे नैकार्थता संभवति तद्वलीयस्त्वमिति सिद्धं पूर्वतन्त्रे । तत्र चतुर्विधभूतानिरूपणार्थं जीवस्यैवा-
 राग्रमात्रस्यान्तर्हृदये प्रतिपादकमिदं वचनं फलतो हिरण्मयत्वमिति न त्वेतादृशाभाससमानत्वं ब्रह्मणो युक्तमतो जीवप्रतिपादकमेवेदं वाक्यमिति
 १० प्राप्त उच्यते ।

शब्दविशेषात् । हिरण्मयः पुरुषो न जीवस्य फलमपि । तत्प्राप्तेरेव फलत्वात् । नाप्ययं नियमः—तस्यामेव मूर्तेः लय इति । अतः शब्देनैव विशेषस्योक्तत्वाच्च हिरण्मयः पुरुषो जीवः ॥ १।२।५ ॥

ननु हृदये विद्यमानत्वादभिमान्येव जीवो युक्त इति चेत्तत्राह

१५ स्मृतेश्च ॥ १।२।६ ॥

ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेर्जुन तिष्ठति (भ. गी. १८।६१) इति ।
 ननु सर्ववदानां यन्निश्चासत्वं तस्य भगवतो वाक्यं कथं स्मृतिरिति उच्यते । तं त्वापनिषदं पुरुषं पृच्छामि (बृ. ३।९।२६) इति श्रुतेः केवलोपनिषदेयं ब्रह्म न प्रमाणान्तरवेद्यम् । ततश्चाजुनस्य शिष्यरूपेण
 २० प्रपन्नस्य पृष्टिभक्तत्वाभावाद्भगवद्वाक्ये निर्विविकित्सविश्वासाभावाद् रथि-
 त्वेनैव स्थाप्यत्वाच्च तादृशाय तादृशदेशकालयोरुपनिषदामवक्तव्याद् गुरुरूपतादृशरूपं निःश्वसितवदोद्गमजनकं स्मृत्वा तदर्धमपि स्मृत्वा भग-
 वान्पुरुषोत्तमो वाक्यान्युक्तवान् स्मृतिरूपाणि ।

ततो ब्रह्मविनाशं नाप्यप्यदाहृत्य चिन्त्यते । पुनश्च भगवांस्तद-
 २५ धिकारणं ब्रह्मविद्यां निरूप्य स्वकृपात्तया सर्वगुह्यतममित्यादिना भक्ति-
 प्रपत्ती एवाक्तवान् । अनाङ्गत्वेन पदे सर्वनिर्णया उक्ताः इत्यध्यवस्यम् ।

तथैवार्जुनविज्ञानात्—करिष्ये वचनं तव (म. गी. १८।७३) इति ।
चकारात्तन्मूलभूतनिःश्वासोप्युच्यते । व्यासस्यापि भगवज्ज्ञानांशत्वाद-
दोषः ॥ १।२।६ ॥

उपक्रमबलीयस्त्वमाराङ्ग्य परिहरति

५ अर्भकौकस्त्वात्तद्व्यपदेशाच्च नेति चेन्न निचाप्यत्वादेवं
व्योमवच्च ॥ १।२।७ ॥

ननु व्यापकस्येश्वरस्य हृदयदेशस्थितिरपुनः प्रीत्यादिरूपत्वं च ।
अतोर्भकमल्पकमोको हृदयस्थानं यस्य तन्वाद् प्रीत्यादितुल्यत्वाच्च न पर-
मात्मा वाक्यार्थ इति चेत् । न । निचाप्यत्वात् । पूर्वं प्रथमदूषणं परि-
१० हरति । हृदये ज्ञातुं शक्यत इति तदापतनत्वेन प्रतिपाद्यते निदिध्या-
सनानन्तरं हि साक्षात्कारस्तदन्तःकरण एवेति निचाप्यत्वम् । भक्ती तु
बहिरपीति विशेषः ॥ द्वितीयं परिहरति । एवं व्योमवत् । एवं प्रीत्यादि-
तुल्यतया यत्प्रतिपादनं चतुर्विधभूतान्तरत्वरूपापनाय यथा चत्वार उपरवाः
प्रादेशमात्रा इति तथा तद्हृदयाकारो प्रकटस्य सच्चिदानन्दस्वरूपसर्वतः-
१५ पाणिपादान्तस्य तत्स्वरूपमिति । पूर्वपक्षसिद्धान्तयोश्चकारद्वयमेतादृश-
वाक्यान्तरे पूर्वपक्षसिद्धान्तयोराधिक्योपपत्तिसमुच्चयार्थं तेनात एव प्राण
इतिवदधिकरणान्तरमपि सूचितमिति ॥ १।२।७ ॥

बाधकमाराङ्ग्य परिहरति

संभोगप्राप्तिरिति चेन्न वैशेष्यात् ॥ १।२।८ ॥

२० यदि सर्वेषां हृदये भगवान् जीववन्निष्ठस्तदा जीवस्यैव तस्यापि
सुखदुःखसाक्षात्कारस्तत्साधनादिपरिग्रहश्च प्राप्नोतीति चेत् । न । वैशे-
ष्यात् । विशेषस्य भावो वैशेष्यं तस्मात् । सर्वरूपत्वमानन्दरूपत्वं स्व-
कर्तृत्वं विशेषस्तद्भावो ब्रह्मणि वर्तते न जीव इति जीवस्यैव भोगो न
ब्रह्मण इति वैशेष्यपदादयमर्थः सूचितः । अपेक्षित एव भोगो नान-

५-क om. अन्यकं before ओकः ।

१०-क om. from हृदये to तदन्तःकरण एवेति before निचाप्यत्वम् ।

पेक्षित इति । न तु तस्य भोगामाव एव । अग्निमाधिकरणविरोधात् । यथेन्द्रियाद्यधिष्ठातृदेवतानाम् । तत्त्वमस्यादिवाक्येन जीवस्यापि तथात्वे तस्यापि तद्वदेव भविष्यति ॥ १।२।८॥२ ॥

३ अत्ता चराचराधिकरणम् ।

५ अत्ता चराचरग्रहणात् ॥ १।२।९ ॥

कठवल्लीषु पठ्यते । यस्य ब्रह्म च क्षत्रं चोभे भवत ओदनः । मृत्युर्यस्योपसेचनं क इत्था वेद यत्र सः । (कठ. १।२।२५) इति । अत्र वाक्यं ब्रह्मक्षत्रयोरोदनत्वं वदन् यच्छब्दार्थस्य भोक्तृत्वमाह । तत्र संशयः । किं जीवो ब्रह्म वेति । सच्चिदानन्दरूपत्वं सर्वोपास्यत्वं पूर्वाधि-
 १० करणद्वयेन सिद्धम् । सर्वभोक्तृत्वं साधयति । ब्रह्मक्षत्रयोरशक्यवधयोः सर्वदारकस्य च मृत्योर्भक्षयिता जीवो न भवत्येवेति कथं संदेह इति चेत् । उच्यते । ओदनापसेचनरूपकत्वाज्जीवधर्मत्वं स्थानाज्ञानाच्च । न हि सर्वगतस्य स्वहृदयेऽपि प्रतिभासमानस्य क इत्था वेद यत्र स इत्यज्ञानमुपपद्येत । अलौकिकसामर्थ्याच्च संदेहः । तत्र निषिद्धत्वाल्लौकिक-
 १५ भोजनवन्निरूप्यमाणत्वात् स्थानाज्ञानाच्च कश्चिदुपासनोपचिताल्लौकिक-सामर्थ्यो महादेवादिरेता भविष्यति । न तु तद्विरुद्धधर्मा भगवान् भवितुमर्हत्यक्रिष्टकर्मत्वादिधर्मवान् । तस्माज्जीव एवोपासनोपचितमहाप्रभावो वाक्यार्थ इत्येवं प्राप्तमिधीयते ।

अत्ता चराचरग्रहणात् । अत्ता भगवानेव । कुतः । चराचरग्रह-
 २० णात् । चरं सर्वप्राणिवधार्थं परिभ्रमन्मृत्युः । अचरं ब्रह्मक्षत्ररूपं कस्याप्यचाल्यं तयोरत्ता न जीवो भवितुमर्हति । यत्राप्यतिशयो दृष्टः स स्वार्थानतिलङ्घनादिनि न्यायात् । अस्मदादिप्रतिपत्त्यर्थं तु लौकिकवद्वचनं भोक्तृत्वाय । प्रलयकर्तृत्वान्नायुक्तत्वम् । सर्वत्र विद्यमानस्याप्यज्ञायमानत्वात् फलतः स्थानाज्ञानमुक्तम् । ब्रह्मक्षत्रयोरपि मोक्षापेक्षित्वान्

14-B and S read उपपद्यते for उपपद्येत ।

24-C and S read मोक्षापेक्षितत्वात् for मोक्षापेक्षित्वात् । बि. म. मोक्षापेक्षितत्वात् ।

मृत्युसंबन्धमात्रेण भगवति भोक्तृरि पक्षेगार्थं योग्यरूपमेवोदितत्वं प्राणानां तत्रैव समबलयान्मृत्युरपि तत्रैव लीनोद्ये जन्मभरणाद्यभावाय भगवत्येव प्रविशति । तस्मादस्मिन् वाक्ये ब्रह्मक्षत्रमृत्युना भोग्यत्वेन ग्रहणादत्ता भगवानेवेति सिद्धम् ॥ १।२।९ ॥

५ ननु किमित्येवं प्रतिपाद्यते । पूर्वपक्षन्यायेन यमोन्यो वा मृत्युं साधनीकृत्य स्ववशे सर्वं करोतीति जीववाक्यमेव किं न स्यादित्यत आह ।

प्रकरणाच्च ॥ १।२।१० ॥

प्रकरणं हीदं ब्रह्मणः—न जायते (कठ. १।२।१८) इत्यारम्भ-
१० आसीनो दूरं व्रजति (कठ. १।२।२०) इत्यादिना माहात्म्यं वदन्ते—यस्य च ब्रह्म क्षत्रं च—इत्याह । अतः प्रकरणानुरोधतः पूर्वोक्त-
प्रकारेण ब्रह्मवाक्यत्वमिति । अन्यथा प्रकृतहानापकृतकल्पने स्यातामिति चकारार्थः ॥ १।२।१० ॥ ३ ॥

४ गुहां प्रविष्टावित्यधिकरणम् ।

१५ गुहां प्रविष्टावात्मानो हि तद्दर्शनात् ॥ १।२।११ ॥

तस्यैवाग्रे पठ्यते । अतः पिबन्तो सुकृतस्य लोके गुहां प्रविष्टौ परमे परार्थे । छायातपो ब्रह्मविदो वदन्ति पञ्चाग्रयो यं च त्रिणाविकेताः (कठ. १।३।१) इति । किमिदं ब्रह्मवाक्यमाहोस्विदित्यवाक्यमिति । अस्य वाक्यस्योत्तरशेषत्वे जीवप्रकरणपठितत्वात् ब्रह्मवाक्यत्वम् । पूर्व-
२० शेषत्वे तु ब्रह्मवाक्यमिति हि प्रकरणनिर्णयः । मध्ये पाठादिव संदेहः । अर्थविचारे तु द्विवचननिर्देशात्पूर्वशेषत्वे बद्धमुक्तजीवी भविष्यतः । उत्तरशेषत्वे त्विन्द्रियमनसी । उभयथापि न ब्रह्मवाक्यम् । द्वयोर्मस्यत्वेन प्रतिपादनात् । ब्रह्मवाक्यत्वेपि न प्रयोजनसिद्धिः । अथ मन्यत उपनि-
षत्पाठादन्यत्रानिर्धारार्जीवब्रह्मपरत्वेपि तयोरभेदात् ब्रह्मपरत्वेव वाक्यस्य

युक्तेति । तथापि कस्य निर्णायकत्वं प्रकरणस्यार्थस्य वेति । उभयोरपि संदिग्धत्वादयुक्तो विचार इति चेत् । उच्यते ।

संदेहवारकं शास्त्रं पदशक्त्या तु निर्णयः ।

जीवादुत्कर्षशब्देन द्वयोर्वाक्येपि न क्षतिः ॥ १६ ॥

- ५ गुहातपशब्दाभ्यामित्यर्थः । ऋतं पिबन्तावित्यत्रैवं संशयः । किं जीवद्वयं निरूपयत्याहोस्विजीवब्रह्मणी वेति । तत्र ब्रह्मप्रकरणस्य सामान्यत्वात् यस्त्वविज्ञानवान् भवतीत्यग्रं विद्वद्विद्वतोर्वक्तव्यत्वात् तदर्थमुभयोः प्रथमनिर्देश उचितः । मन्त्रेपि ऋतं स्वर्गापवर्गलक्षणं सुखम् । मार्गद्वयस्यापि विहितत्वात्सुकृतलोकत्वम् । गुहा तत्त्वविचारो
१० हृदयं वा । ज्ञान्यपेक्षया त्वेकवचनम् । परमपरार्थं सत्यलोकः । तत्रोभयोर्भोगात् । अविद्यया पिहितप्रकाशत्वादविदुषश्छायात्वम् । ब्रह्मज्ञानेनातिप्रकाशत्वादातपत्वं विदुषः । अत एव विदुषः स्वरूपं ब्रह्मविदो वदन्ति । पञ्चामयस्त्रिणाचिकेताश्चेतरम् । इन्द्रियमनसोस्त्वचेतनत्वान्न वाक्यार्थसंगतिः । वाक्यार्थयोगे हि विशेषणनिर्णयः ।
१५ तस्माद्ब्रह्ममुक्तजीवपरतयोपपन्नत्वात्तत्प्रकरणपाठान्न ब्रह्मवाक्यमिति एवं प्राप्त उच्यते ।

- गुहां प्रविष्टावात्मानो । गुहा हृदयाकाशः । तत्र सकृदेकस्मिन्प्रविष्टो जीवपरमात्मानाविव । अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्येत्युभयोः प्रवेशश्रवणात् । न होक्स्मिन् हृदयाकाशे जीवद्वयं प्रवेष्टुमर्हति । अर्थस्त्वेवं
२० संभवति । पूर्वोधिकरणे यथाभिलषितभोगो भगवति साधितः । प्रकाशान्तरणापि ऋतं सत्यं परं ब्रह्मेति ऋतसत्ययोर्ब्रह्मत्वप्रतिपादनात् स्वरूपा-मृतपातारो । सुकृतमपि ब्रह्मेव तस्मात्तत्सुकृतमुच्यते (ते. २।७) इति श्रुतः । स एव लोक उपचारान् षष्ठी । अक्षरं वा परमपराद्धोपरि तत्रत्यानां परिदृश्यमानत्वात् । छायाप्रतिसारूप्यं सायुज्यं गतस्य जीवस्यापि

1—A reads *वेति* for *वेति* ।

7—S reads *विद्वद्विद्वतोः* for *विद्वद्विद्वतोः* ।

8—A and B read *प्रथमं* for *प्रथम* ।

तथान्वाप्ततोपि विशिष्टं ब्रह्म प्रकरानन्दत्वात् आत्मनः परोक्षवादः ।
 काण्डत्रयेपि तद्वाद इति प्रयाणां ग्रहणम् । अतो युक्त एवायमिति हि-
 शब्दार्थः । नन्वप्रकृतत्वात् कथमेवमिति तद्वाह । तद्दर्शनात् । तयो-
 र्दर्शनं तद्दर्शने तस्मात् । जीवब्रह्मणोः प्रतिपादनीयत्वात्—येयं धेते विधि-
 ५ किंत्सा मनुष्ये अस्तीत्येकं नायमस्तीति चेकं । एतद्विद्यामनुशिष्टस्त्वयाहम्
 (कठ. १।१।२०) इति जीवः पृष्टः । अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मा-
 त्कृताकृतात् । अन्यत्र भूताच्च भव्याच्च यत्तत्परयसि तद्वाद (कठ. १।२।
 १४) इति ब्रह्मापि पृष्टम् । तत्र ब्रह्म निरूप्य जीवं निरूपयन्नुभयो-
 स्तुल्यत्वेन महाभागं निरूपयन् कलार्थं मध्यं स्वरूपं कीर्तयति । अतो
 १० ब्रह्मवाक्यमेवेति सिद्धम् ॥ १।२।११ ॥

विशेषणाच्च ॥ १।२।१२ ॥

विशेषणानि पूर्वोक्तानि जीवब्रह्मणोरव सगतानि । अग्रिमं वा आत्मानं
 रथिनं विद्धि (कठ. १।२।३) सोऽध्वनः पारमात्राणि तद्विष्णोः परमं
 पदम् (कठ. १।२।९) इति । जीवप्राप्यं ब्रह्माह । अत उभयोरव सर्व-
 १५ व्यावृत्त्या कथनादग्रिमग्रन्थपर्यालोचनयापीदं ब्रह्मवाक्यमेव । इहा सुपण्णैति
 निःसंदिग्धम् । चकारः प्रकरणात्सर्वोपपत्तिसमन्वयार्थः ॥ १।२।१२ ॥ ४ ॥

५ अन्तर उपपत्तेरित्यधिकरणम् ।

अन्तर उपपत्तेः ॥ १।२।१३ ॥

य एषोक्षिणि पुरुषो दृश्यते । एष आत्मैति हावाचेतदमृतमभय-
 २० मेतद्ब्रह्म इति । तद्यद्यप्यस्मिन्सर्पिर्वादिक् वा सिञ्चति वन्मनी एव गच्छति
 (छां. ४।१।५।१) इत्यादि श्रूयते । तत्र संगायः । प्रतिबिम्बपुरुषस्य
 ब्रह्मत्वेनोपासनापरमिदं वाक्यं ब्रह्मवाक्यमेवेति वा । विरुद्धार्थवाचकत्वा-
 त्संदेहः । तत्र दृश्यते इति वचनान्प्रतिबिम्ब एवायं ब्रह्मप्रकरणस्य च
 समाप्तत्वाद्देशा तस्मद्विद्या आत्मविद्या अन्युपसंहारदर्शनात् तत्सिद्ध्यर्थ-

मुपासनापरतैव वाक्यस्य युक्ता । अविरांथे हि ब्रह्मपरता । उपास्यत्वेन ब्रह्मधर्माणामन्वयो भविष्यतीत्येवं प्राप्त उच्यते ।

अन्तरोक्षिमध्ये दृश्यत इत्युक्तः परमात्मैव । कुतः उपपत्तेः । उपपद्यते हि तस्य दर्शनमार्गम् । सर्वत्र ब्रह्म पश्यन् बहिः संनिधाने तस्य ५ स्थानस्योत्कृष्टत्वात्तत्र भगवन्तमुपदिशति—लोकं वाव तेवोचन्नहं तु तद्वक्ष्यामि (छां. ४।१।४।३) इति महदुपक्रमाच्च । प्रतिबिम्बमात्रस्य च न पुरुषत्वनियमः । तस्मादिरोधाभावाद्ब्रह्मवाक्यमेव ॥ १।२।१३ ॥

स्थानादिव्यपदेशाच्च ॥ १।२।१४ ॥

एतं संयद्वाच्यं इत्याचक्षते । एतं हि सर्वाणि वामान्यभिसंयन्ति । १० एष उ एव वामनीरेष हि सर्वाणि वामानि नयति । एष उ एव भामनीरेष हि सर्वेषु लोकेषु भाति (छां. ४।१।५।४) इति । वामानि कर्मफलानि । तेषामेव मनोहरत्वेन तदर्थं कर्मकरणात् । कर्मफललयः कर्मफलदानं च यतः । इति स्वर्गापवर्गफलदानुत्त्वमुक्तम् । सर्वलोकेषु भानं च । एष इति तमेवाक्षिपुरुषं निर्दिश्य स्थानादि व्यपदिश्यते । न हि प्रतिबिम्बात्मनः १५ स्थानादिव्यपदेशः संभवति । चकारादेतत्तुल्यवाक्यस्याप्ययमेवार्थः । इन्द्रविराचनपजापतिसंवादे—अथ योयं भगवांस्तु परिख्यायते (छां. ८।७।४) इत्यासुरम् । न तु—य एवाक्षिणि पुरुषो दृश्यते (छां. ४।१।५।१) इत्यादि । तस्मादक्षिपुरुषो ब्रह्मैव ॥ १।२।१४ ॥

सुखविशिष्टाभिधानादेव च ॥ १।२।१५ ॥

२० ननु किमिति निर्वन्धेन ब्रह्मवाक्यत्वं संपाद्यते । उपासनापरत्वे कां दांष इत्याशङ्क्याह ।

सुखविशिष्टाभिधानात् । एतदमृतमभयमेतद् ब्रह्म (छां. ४।१।५।१) इति यद्यत्रोपासना विधीयते—एष आत्मा (छां. ८।३।४) इति तदामृतादिवचनं व्यर्थं स्यात् । तद्वर्माणां पूर्वमेव प्राप्तत्वात् । तस्मादमृतमानन्दः । २५ अभयं चिद् ब्रह्म सत् साञ्चिदानन्दरूप आत्मेत्युक्तं भवति । अत एष इत्याक्षिपुरुषं निर्दिश्य सुखविशिष्टमाभिधीयते । साञ्चितोर्न ब्रह्मख्यापकत्व-

मिति सूत्रमेव निर्दिष्टम् । अतः सूत्रविशिष्टाभिधानादेव ब्रह्मवाक्यमिति ।
एषा मुख्योपपत्तिरित्येवकारः । यकारान्न सदादिभिरपि तस्माद् ब्रह्म-
वाक्षिपुरुषः ॥ १।२।१५ ॥

श्रुतोपनिषत्कगन्यभिधानाच्च ॥ १।२।१६ ॥

५ स्वरूपतो निर्णीय कर्तव्यो निर्णयमाह । श्रुतोपनिषत्कस्य श्रुतोप-
निषद्विद्या येन तस्य पविदा या गतिर्देवयानाख्या साक्षिपुरुषविदोप्युच्यते ।
अथ यदु चेवाग्निं गन्तुं कर्म कुर्वन्ति यदि च नार्बिषमेवामियन्ति
इत्युपक्रम्य चन्द्रमसां विद्यत तत्पुरुषोमानवः स एतान् ब्रह्म गमयति ।
एष देवपथो ब्रह्मपथः (छा. १।१.१५) इत्येतेन प्रतिपद्यमाना इमं
१० मानवमावर्त नावर्तन्ते (छा. १।१.१५) इति ब्रह्मविदोप्येष एव मार्गः
पुनरावृत्तिरहितः । यकारस्तु कसमुच्चयेनाधिकरणपूर्णत्वबोधकः ॥ १।२।१६ ॥

अनवस्थितेरसम्भवाच्च नतरः ॥ १।२।१७ ॥

इदमेवाधिकरणं पुनर्निषधमुन्वेन विधारयति । ननुपासनापरत्वेपि
सर्वमुपपद्यते । तद्धर्मव्यपदेशेनैवापासनापपत्तेः । अतः सर्वा उपपत्तयो
१५ व्यपदेशिवद्भावेन संगच्छन्त इत्येवं प्राप्त उपपत्तेः ।

इतरो नात्र वाक्यार्थः । अनवस्थितेरस्थिरत्वात् । उपदेशक-
वाक्यत्वादुपदेशं चक्षुर्गते भवेत् । तथा च वक्तुर्देशनाभावादानामन्वं द्रष्टृप-
गमे चापगच्छति सद्द्वितीयं सद्द्वितीयः । उपासनाकाले च सुतरामनवस्थितिः ।
सद्द्वितीयोपासनायामपि अवगमननयोर्मिन्नविषयत्वादानवस्थितिः । वक्तु-
२० र्वेव नियमे गुरोर्निबन्धेन सुतरामनवस्थितिः ।

किं च । मनसा ह्युपासनं कर्तव्यं तत्र यासमय एव । तादृश-
धर्मवत्त्वं च न संभवति । आसुरत्वं च भवेदिति यकारार्थः । तस्माद्-
क्षिस्थाने सहज एव यो भगवानस्ति तत्परमं वेतदाक्यमिति सिद्धम् ।
व्यापैकसर्वगतस्य सर्वतःपाणिपादान्तत्वादानन्दमूर्तिभगवानेव ब्रह्मवादे
२५ त्वेषेव मर्यादा । सगुणवादो ब्रह्मवादाज्ञानादिति ॥ १।२।१७ ॥

६ अन्तर्याम्यधिकरणम् ।

अन्तर्याम्यधिदेवादिषु तद्धर्मव्यपदेशात् ॥१॥२॥१८॥

- य इमं च लोकं परं च लोकं सर्वाणि च भूतान्यन्तरो यमयति (बृ. ३।७।१) इत्युपक्रम्य श्रूयते । यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिव्या अन्तरो यं पृथिवी न वेद यस्य पृथिवी शरीरं यः पृथिवीमन्तरो यमयत्येष त आत्मान्तर्याम्य-
मृतः (बृ. ३।७।२) इत्यादि । तत्राधिदैवमधिलोकमधिदेवमाधियज्ञमाधि-
भूतमध्यात्मं च कश्चिदन्तरवस्थितो यमयितान्तर्यामीति श्रूयते । तत्र
संशयः । किमन्तर्याम्यधिदेवादिषु सर्वत्रैक एव । अथाधिदैवादीनां नाम-
भेदाद् भिद्यत इति । सामान्यतस्तु-अन्तस्तद्धर्मोपदेशात् (ब्र. सू. १।१।२०)
१० इति न्यायेनात्रापि ब्रह्मत्वं सिद्धमेव । तथा शब्दभेदान्संदिह्यते । अधिदैवादि-
षु भेदा आधारधर्मा भगवन्पुनर्यन्ते । अथवा संज्ञाविशिष्टा अन्य
एवेति तत्र तत्तदधिकृत्य यो वर्ततेभिमानेन तस्य तादृशशब्दप्रयोगः ।
अधिलोकादयश्च शास्त्रान्तरन्यत्रैव प्रसिद्धा योगख्यापकाः । पञ्चस्वधि-
करणेषु । अधिलोकमधिर्यातिषमित्यादि । अतोधिदेविकादिशब्दा यौगि-
१५ काः सन्तो न भगवति वर्तितुमुत्सहन्ते । नाप्यन्ये कल्पनीया
यद्धर्मा उपचाराद्भगवति भवेयुः । कल्प्यमानस्य सर्वानुस्यूतस्य तादृशस्य
भगवदतिरिक्तस्यासंभवात् । तस्मादन्तर्यामिब्राह्मणं कुत्राप्ययुक्तं सत् तत्त-
दभिमानिदेवतास्तुतिपरमेव तत्तदुपासनार्थं भविष्यति । अज्ञानं चासंदेहे
संदेहवदुपपद्यते । देहांसवोक्षा (भा. ६।४।२५) इति न्यायाद्वा । न
२० तु निषिद्धसंज्ञा भगवति कल्पयितुं शक्येति । एवं प्राप्त उच्यते ।

अन्तर्याम्यधिदेवादिषु । अन्तर्याम्यधिदेवादिषु भगवानेव नान्यस्ता-
दृशो भवितुमर्हति । ननु चोक्तं भगवति कथं निषिद्धकल्पनमिति ।
तत्राह । तद्धर्मव्यपदेशात् । तेषां धर्मास्तद्धर्माः तत्प्रयुक्तिबोधकाः । ते

8 Bom. नाम अधिदेवादीनां ।

9 वि. म. reads अधिदेवादिनाम् for अधिदेवादीनां नाम ।

21 S reads अधिदेवादिष्वन्तर्यामी for अन्तर्याम्यधिदेवादिषु ।

विशेषेण भगवन्त्यपदिश्यन्त । सर्वेषां तत्तत्कार्यसामर्थ्यं च भगवतो न तु स्वतस्तेषामिति । एवं सत्यन्यन्तसर्वं संगतं भवति तस्माद् ब्रह्मवाक्यमेव । अन्यथा त्वधिकरणरचना अन्तस्तद्धर्माधिकरणेन गतार्थत्वादयुक्तैव । ॥ ११२।१८ ॥

५ न च स्मार्तमतद्धर्माभिलाषात् ॥ ११२।१९ ॥

ननु ब्रह्मवादेन्तर्यामी न प्रसिद्धः । जीवब्रह्मजडानामेव प्रसिद्धत्वात् । अतोन्तर्यामिणः सांख्यपरिकल्पितस्य गुणयोगात्तादृशस्य ब्रह्मत्वे वा कः पुरुषार्थो भवेत् । नहीश्वरं प्रकृतिधर्मरूढमन्तर्यामिणं मन्यन्ते तादृशस्योपनिषत्स्वभावात्पूर्वपक्षन्यायेन स्मृतिपरता तन्मतस्य चाश्रितत्वात् ॥ १० मित्याशङ्क्य परिहरति ।

न च स्मार्तं स्मृतिप्रसिद्धं स्मार्तं सांख्यमतसिद्धमिति यावत् । तादृशमन्तर्यामिरूपमत्र भवितुं नाहंति । कुतः । अतद्धर्माभिलाषात् । तद्धर्माणामनभिलाषात् । तद्विरुद्धधर्माणां चाभिलाषात् । न ह्यत्र सत्त्वरजस्तमोगुणास्तत्कार्यं चाभिलष्यते तद्विरुद्धाश्चेते धर्मा यस्य पृथिवी १५ शरीरमित्यादि । तस्मात्सांख्यपरिकल्पितं नान्तर्यामिरूपमत्र भवितुमर्हतीति सिद्धम् । एवं सति ब्रह्मधर्मा एवेति भवन्तीति ब्रह्मवादः कल्पिष्यति ॥ ११२।१९ ॥

शारीरश्चोभयोपि हि भेदेनैवमधीयते ॥ ११२।२० ॥

ननु कन्यायेन शारीर एव भवतु को दोषः किमिति ब्रह्मपरत्वं २० कल्प्यमिति । तत्राह ।

शारीरश्च नेत्यनुवर्तते । शारीरश्च जीवो नान्तर्यामिब्राह्मणे तत्तदभिमानिरूपो यस्य पृथिवी शरीरमिति वाक्यानुरोधेन भवितुमर्हति ततोपि भिन्नतयान्तर्यामिणो वचनात् । उभयेपि काण्वमाध्यन्दिनब्राह्मण-

1-S reads भगवन्त्यपि इत्यन्ते (and explains अभिमानिष्विव भगवति अपि भासन्त इत्यर्थः) for भगवन्त्यपदिश्यन्ते and वि. सू. reads भगवद्गुणदिश्यन्ते for the same.

द्वयेपि एनं जीवं भेदेनैवाधीयते ब्राह्मणाः । निःसंदेहार्थमुभयग्रहणम् ।
 यो विज्ञाने तिष्ठन्निति काण्वाः । य आत्मनि तिष्ठन्निति माध्यन्दिनाः ।
 न चात्मशब्देनान्यः संभवति । अन्येषां पूर्वमेव पठितत्वादन्ते हि जीवमाह ।
 तस्मादन्तर्यामिब्राह्मणे ब्रह्मैव वाक्यार्थ इति सिद्धम् ॥ १।२।२० ॥ ६ ॥

५

७ अदृश्यत्वाधिकरणम् ।

अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्तेः ॥ १।२।२१ ॥

मुण्डकं हि श्रूयते । कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते (मुं. १।१।३)
 इति पृष्टे—द्वे विद्ये वेदितव्ये (मुं. १।१।४) इत्युत्तरमाह ।

तत्र नामरूपात्मकजगतो विज्ञानार्थं नामांशे वेदादिरूपांशे परा
 १० च । तत्र वेदादिविद्यायां न संदेहः । परायां संदिह्यते किमेषा सांख्य-
 मतविद्या ब्रह्मविद्या वेति । सांख्यधर्माभिलाषात्संदेहः । अथ परा यया
 तदक्षरमधिगम्यते यतदद्रेश्यमग्राह्यमगोत्रमवर्णमचक्षुश्श्रोत्रं तदपाणिपादं
 नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मं तदव्ययम् । यद्भूतयोनिं परिपश्यन्ति धीराः
 (मुं. १।१।५—६) इत्यादि । अग्रे च दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः सबाह्या-
 १५ भ्यन्तरो ह्यजः । अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रो ह्यक्षरात्परतः परः (मुं. २।१।२)
 इत्युक्त्वा—एतस्माज्जायते (मुं. २।१।३) इति निरूप्य—अग्निर्मूर्धा चक्षुषी
 चन्द्रसूर्यौ (मुं. २।१।४) इत्यादिना रूपमुक्त्वा पुनः पुरुषात्सृष्टिमाह ।
 तत्रैकप्रकरणत्वादेकवाक्यता वक्तव्या । तत्राक्षरपुरुषयोर्भेदः प्रतीयते । तयो-
 रुभयोरपि सृष्टिः । तद् ब्रह्मवादे न संगच्छते । तस्मात्सांख्यमतमेवैतत् ।
 २० प्रकृतिपुरुषयोः श्लिष्टत्वादव्यतरप्राधान्येनोभयोः स्रष्टृत्वम् । उभयात्मकत्वा-
 ज्जगतः । रूपमपि समष्टिव्यष्टीनामग्रे ह्युत्पत्तिरिति तिरोहितरूपत्वान्न
 ब्रह्मविद्या किंतु स्मृतिरिवेति ब्रह्मविद्या वेदविद्योपचाराद्वेति । एवं
 प्राप्त उच्यते ।

अदृश्यत्वादिगुणकः परमात्मैव ब्रह्मविज्ञानेनैव सर्वविज्ञानात् ।

२५ तत् एव विद्याया अपि परत्वम् । अक्षरस्यापि ब्रह्मत्वम् । पुरुषस्यापि
 तयोः परापरभावो भेदश्च । एतादृश एव हि ब्रह्मवादः । तत्र प्रथममक्षरस्य

ब्रह्मत्वमाह । अदृश्यत्वादिगुणकः परमात्मैव । कृतः । प्रमोक्तः । तथास्त-
 रात्संभवतीह विश्वम् (मुं. १।१।३) इति । इयं पोषनिषत् । न ह्यन्यत्र
 ब्रह्मव्यतिरिक्ताज्जगदुत्पत्तिरस्ति । पुरुषस्य ब्रह्मत्वं निःसंदिग्धमेव । ईषदान-
 न्दतिरोभावेन ब्रह्माक्षरमुच्यते । प्रकरणानन्दः पुरुष इति । ब्रह्मविद्याप्रोति
 ५ परम् (तै. २।१) इत्यत्रैव तथा निर्णयान् । तस्माददृश्यत्वादिगुणकः
 परमात्मैव ॥ १।२।२१ ॥

विशेषणभेदव्यपदेशाभ्यां च नेतरी ॥ १।२।२२ ॥

ननु पूर्वपक्षन्यायेन ब्रह्मविद्याख्यायाभ्यपि स्मृतिः ब्रह्मविद्यास्तु ।
 द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये मूर्ते चामूर्ते च (मे. ६।२२) इत्यत्र विकारस्थैव
 १० ब्रह्मपदवाच्यत्वम् । अतः प्रकृतिपुरुषावेव वाक्यार्थ इति परिहरति ।

इतरी न भवतो वाक्यार्थरूपी । कृतः । विशेषणभेदव्यपदेशाभ्याम् ।
 विशेषणभेदो व्यपदेशश्च ताभ्यामदृश्यत्वादयो गुणा न प्रकृतेर्भवन्ति
 सर्वस्यापि तद्विकारत्वात् । न हि धरदशनेन मूत्रं दृश्यत इति ववितुं
 युक्तम् । ब्रह्मवादे पुनः सर्वभवनसमर्थत्वाद् ब्रह्मणि विरोधाभावः । नहि
 १५ नित्यं सदैकरूपं विक्रियमाणं च भवितुमर्हति । सर्वब्रह्मधर्मतुल्यत्वे तदेवं
 ब्रह्मेति जितं ब्रह्मवादिभिः । यः सर्वज्ञः सर्वविद (मुं. १।१।९)
 इत्यादयस्तु सुतरामेव न प्रकृतिधर्माः । व्यवधानाच्च न पुरुषसंबन्धः ।
 अक्षरनिरूपण एव पुरुषविशेषणाच्च । येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यम्
 (मुं. २।१।३) इति तस्मादक्षरविशेषणानि न प्रकृतिविशेषणानि नापि
 २० पुरुषविशेषणानि सांख्यपुरुषस्य । नहि दिव्यत्वादयो गुणाः पुरुषस्य
 भवन्ति । न हि तन्मते पुरुषभेदो दृष्टीक्रियते जीवब्रह्मवत् । न च तस्य
 बाह्याभ्यन्तरत्वं सर्वत्वाभावात् । न हि तस्माज्जायन्ते प्राणादिः । तस्मा-
 त्पुरुषविशेषणान्यपि न सांख्यपुरुषविशेषणानि । अतो विशेषणभेदो
 व्यपदेशिभेदश्च ब्रह्मविर्यवैरोति । स ब्रह्मविद्यां सर्वविद्यामित्युपक्रमे-
 २५ प्रोवाच तां तत्त्वतो ब्रह्मविद्याम् (मुं. १।२।१३) इति मध्ये—तस्यामेवैतां
 ब्रह्मविद्यां वदन्त्यन्ते । तस्मान्न सांख्यपरिकल्पिता प्रकृतिपुरुषो वाक्यार्थः ।
 नहि ब्रह्मा ज्येष्ठपुत्राय स्मृतिरूपां विद्यां वदतीति चकारार्थः ॥ १।२।२२ ॥

रूपोपन्यासाच्च ॥ १।२।२३ ॥

अग्निर्मूर्धा चक्षुषी (मुं. २।१।४) इत्यादिरूपं न हि प्रकृति-
पुरुषयोरन्यतरस्य संभवति । ब्रह्मवादे पुनर्विश्वकायस्यैतद्रूपम् । सूत्र-
विभागात् पुनर्विभागात्पुनर्मुरुष्योपपत्तिरेषेति सूचितम् । चकारेण श्रुत्य-
५ न्तराविरोध एकवाक्यता च सर्वेषां वेदान्तानामिति । तस्मादक्षरशब्देन
पुरुषशब्देन च ब्रह्मैव प्रोक्तमिति ब्रह्मविद्येवैषेति सिद्धम् ॥१।२।२३॥७॥

८ वैश्वानराधिकरणम् ।

वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात् ॥ १।२।२४ ॥

अधिकरणत्रयेण भोगमुपपाद्य पूर्वाधिकरणे दृश्यत्वादिगुणानुक्त्वा
१० प्रसंगाद्रूपमुपन्यस्तम् । अधुना साकारब्रह्मतामुपपादयितुमिदमधिकरण-
मारभ्यते को न आत्मा किं ब्रह्मेति । आत्मानमेवमं वैश्वानरं संप्रत्यध्येषि
तमेव नो ब्रूहीति चोपक्रम्य यमुसूर्यवाय्वाकाशवारिपृथिवीनां सुतेजस्त्वादि-
गुणयोगमैकैकोपासननिन्दया च मूर्धादिभावमुपदिश्यान्नायते—यस्त्वेतमेवं
प्रादेशमात्रमभिविमानं वैश्वानरमुपास्ते स सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वे-
१५ स्वात्मस्वन्नमन्ति तस्य ह वा एतस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्धैव सुतेजाश्चक्षु-
र्विश्वरूपः प्राणः पृथग्ब्रह्मात्मा संदेहो ब्रह्मलो ब्रह्मस्तिरव रयिः पृथिव्येव
पादावुर एव वेदिलोमानि बर्हिर्हृदयं गार्हपत्यो मनोन्वाहार्यपचनमास्य-
माहवनीयः (छां. ५।१।८।२) इत्यादि । तत्र संशयः । किं वैश्वानर-
शब्देन ब्रह्म प्रतिपादयितुं शक्यं न वेति । अर्थस्यातिसंदिग्धत्वात्संदेहः ।
२० तत्रोपक्रमे ब्रह्मात्मपदप्रयोगोस्ति नान्यत्किंचित् । उपपादने त्वत्तद्धर्मा
एव । साकारस्य तु लोकन्यायेनाब्रह्मत्वम् । वैश्वानरो यद्यप्यब्रह्मैव
प्रसिद्धस्तथापि पूर्वकाण्डसिद्धत्वादेवतात्मपरिग्रहो युक्तः । ततश्च संवत्सरो

3-C reads विश्वाकारस्य for विश्वकायस्य ।

3-S and वि. ५ read श्रुत्यन्तरविरोध for श्रुत्यन्तराविरोध ।

11-A and B read आरभते for आरभ्यते ।

ब्रह्मत्वमाह । अदृश्यत्वादिगुणकः परमात्मैव । कृतः । धर्मोक्तिः । तथास्त-
 रात्संभवतीह विश्वम् (मुं. १।१।७) इति । इयं चोपनिषत् । न ह्यन्यत्र
 ब्रह्मव्यतिरिक्ताज्जगदुत्पत्तिरस्ति । पुरुषस्य ब्रह्मत्वं निःसंदिग्धमेव । ईषदान-
 न्दतिरोभावेन ब्रह्माक्षरमुच्यते । प्रकरणानन्दः पुरुष इति । ब्रह्मविद्याप्रोति
 ५ परम् (तै. २।१) इत्यत्रैव तथा निर्णयान् । तस्माददृश्यत्वादिगुणकः
 परमात्मैव ॥ १।२।२१ ॥

विशेषणभेदव्यपदेशाभ्यां च नेतरी ॥ १।२।२२ ॥

ननु पूर्वपक्षन्यायेन ब्रह्मविद्याख्यायामपि स्मृतिः ब्रह्मविद्यैवास्तु ।
 द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये मूर्ते चामूर्ते च (मे. ६।२०) इत्यत्र विकारस्त्वैव
 १० ब्रह्मपदवाच्यत्वम् । अतः प्रकृतिपुरुषावेव वाक्यार्थ इति परिहरति ।

इतरी न भवतो वाक्यार्थरूपी । कृतः । विशेषणभेदव्यपदेशाभ्याम् ।
 विशेषणभेदो व्यपदेशश्च ताभ्यामदृश्यत्वादयो गुणा न प्रकृतेर्भवन्ति
 सर्वस्यापि तद्विकारत्वात् । न हि धटदशनेन मृन्न दृश्यत इति वदितुं
 युक्तम् । ब्रह्मवादे पुनः सर्वभवनसमर्थत्वाद् ब्रह्मणि विरोधाभावः । नहि
 १५ नित्यं सदैकरूपं विक्रियमाणं न भवितुमर्हति । सर्वब्रह्मधर्मतुल्यत्वे तदेवं
 ब्रह्मेति जितं ब्रह्मवादिभिः । यः सर्वज्ञः सर्वविद् (मुं. १।१।९)
 इत्यादयस्तु सुतरामेव न प्रकृतिधर्मोः । व्यवधानाच्च न पुरुषसंबन्धः ।
 अक्षरनिरूपण एव पुरुषविशेषणाच्च । येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यम्
 (मुं. २।१।३) इति तस्मादक्षरविशेषणानि न प्रकृतिविशेषणानि नापि
 २० पुरुषविशेषणानि सांख्यपुरुषस्य । नहि दिव्यत्वादयो गुणाः पुरुषस्य
 भवन्ति । न हि तन्मते पुरुषभेदो व्यङ्गीक्रियते जीवब्रह्मयत् । न च तस्य
 बाह्याभ्यन्तरत्वं सर्वत्वाभावात् । न हि तस्माज्जायन्ते प्राणादिः । तस्मा-
 त्पुरुषविशेषणान्यपि न सांख्यपुरुषविशेषणानि । अतो विशेषणभेदो
 व्यपदेशिभेदश्च ब्रह्मविद्यैवैतौ । स ब्रह्मविद्यां सर्वविद्यामित्युपक्रमे-
 २५ प्रोवाच तां तत्त्वतो ब्रह्मविद्याम् (मुं. १।२।१७) इति मध्ये-तस्यामेवैतां
 ब्रह्मविद्यां वदेत्यन्ते । तस्मान्न सांख्यपरिकल्पिता प्रकृतिपुरुषो वाक्यार्थः ।
 नहि ब्रह्मा ज्येष्ठपुत्राय स्मृतिरूपां विद्यां वदतीति चकारार्थः ॥ १।२।२२ ॥

रूपोपन्यासाच्च ॥ १।२।२३ ॥

अग्निर्मर्धा चक्षुषी (मुं. २।१।४) इत्यादिरूपं न हि प्रकृति-
पुरुषयोरन्यतरस्य संभवति । ब्रह्मवांद पुनर्विश्वकायस्यैतद्रूपम् । सूत्र-
विभागात् पुनर्विभागात्पुनर्मुर्योपपत्तिरेषेति सूचितम् । चकारेण श्रुत्य-
५ न्तराविरोध एकवाक्यता च सर्वेषां वेदान्तानामिति । तस्मादक्षरशब्देन
पुरुषशब्देन च ब्रह्मैव प्रोक्तमिति ब्रह्मविद्येर्वेषेति सिद्धम् ॥१।२।२३॥७॥

८ वैश्वानराधिकरणम् ।

वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात् ॥ १।२।२४ ॥

अधिकरणत्रयेण भोगमुपपाद्य पूर्वाधिकरणे दृश्यत्वादिगुणानुक्त्वा
१० प्रसंगाद्रूपमुपन्यस्तम् । अधुना साकारब्रह्मतामुपपादयितुमिदमधिकरण-
मारभ्यते को न आत्मा किं ब्रह्मेति । आत्मानमेवेमं वैश्वानरं संप्रत्यध्येषि
तमेव नो ब्रूहीति चोपक्रम्य यसूर्यवाय्वाकाशवारिपृथिवीनां सुतेजस्त्वादि-
गुणयोगमेकैकोपासननिन्दया च मूर्धादिभावमुपदिश्यान्नायते—यस्त्वेतमेवं
१५ प्रादेशमात्रमभिविमानं वैश्वानरमुपास्ते स सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वे-
ष्व्वात्मस्वन्नमानि तस्य ह वा एतस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्धैव सुतेजाश्चक्षु-
र्विश्वरूपः प्राणः पृथग्ब्रह्मात्मा संदेहो बहुलो वस्तिरेव रयिः पृथिव्येव
पादावुर एव वेदिलोमानि बर्हिर्हृदयं गार्हपत्यो मनोन्वाहार्यपचनमास्य-
माहवनीयः (छां. ५।१।८।२) इत्यादि । तत्र संशयः । किं वैश्वानर-
शब्देन ब्रह्म प्रतिपादयितुं शक्यं न वेति । अर्थस्यातिसिद्धिगत्वात्संदेहः ।
२० तत्रोपक्रमे ब्रह्मात्मपदप्रयोगोस्ति नान्यत्किञ्चित् । उपपादने त्वतद्धर्मा
एव । साकारस्य तु लोकन्यायेनाब्रह्मत्वम् । वैश्वानरो यद्यप्यत्रावेव
प्रसिद्धस्तथापि पूर्वकाण्डसिद्धत्वाद्देवतात्मपरिग्रहो युक्तः । ततश्च संवत्सरो

3-C reads विश्वाकारस्य for विश्वकायस्य ।

3-S and बि. मू read श्रुत्यन्तरविरोध for श्रुत्यन्तराविरोध ।

11-A and B read आरभते for आरभ्यते ।

वा अग्निर्वैश्वानरः (बृ. वा. शा. समाज्जना.) इति श्रुतेः । संवत्सरस्य प्रजापति-
त्वाच्च हिरण्यगर्भोपासनापरमिति गम्यते । ब्रह्मात्मशब्दावपि हि तत्रैव
युक्ततरो । तदुपासकस्यैवाभोजनत्वमपि सर्वत्र युक्तम् । प्रादेशामात्र-
मपि मुख्यजीवत्वादस्मदाद्यपेक्षया स्थूलत्वाद्यभिप्रायम् । विराडभिमानित्वाच्च
५ लोकावयवत्वम् । वेदगर्भत्वादग्निप्रयात्मकत्वमिति । तस्माद्धिरण्यगर्भो-
पासनापरमेवैतद्वाक्यं न भगवदुपासनापरमित्येवं प्राप्त उच्यते ।

वैश्वानरः परमात्मैव । कुतः । साधारणशब्दविशेषात् । साधारण-
शब्दाद्विशेषः । ये पूर्वपक्षे साधारणशब्दा हिरण्यगर्भपरतया ततोपि
विशेषोस्ति येन भगवानेव वैश्वानरो भवति । प्रादेशामात्रस्यैव युगपूर्व-
१० त्वादिधर्मः । न हि विरुद्धधर्माश्रयत्वं भगवदतिरिक्ते संभवति । सर्वभवन-
सामर्थ्याभावात् । साधारणाद् धर्माच्छब्द एव विशेष इति वा । विशेषा-
दित्येव वक्तव्ये साधारणशब्दशब्दौ प्रादेशामात्रस्यैव वैश्वानरशब्दवाच्यत्वं
युगपूर्वत्वादिकं तस्यैवेति समासेन द्योतयतः । अन्यथा विरोधाभावात् ।
यदपि लोकात्मकं स्थूलं रूपं तदपि भगवत एव न हिरण्यगर्भस्येति ।
१५ पुरुषत्वान्तस्य । विश्वस्य जडस्य नरस्य जीवस्य च भगवदंशत्वेन
देवतात्वात्—देवताद्वन्द्वे च (पा. सू. ७।३।२१) इति विश्वानरो तौ
निवासो यस्येति—तस्य निवासः (पा. सू. ४।२।६९) इत्यण् । तेन
परमेश्वर एव वैश्वानरो भवति नान्यः । भगवदंशत्वाद्व्यत्रोपाचारात्प्र-
योगः । तस्माद्वैश्वानरः परमात्मा ॥ १।२।२४ ॥

२० स्मर्यमाणमनुमानं स्यादिति ॥ १।२।२५ ॥

व्याख्यानेन भगवत्परत्वाद्वाक्यस्य प्रमाणान्तरमाह ।

केचित्स्वदेहे हृदयावकाशे प्रादेशामात्रं पुरुषं वसन्तम् ।

चतुर्भुजं कञ्जरधाङ्कुशङ्कुगदाधरं धारणया स्मरन्ति ॥

(भा. २।२।८) इति ।

२५ स्मर्यमाणं रूपमनुमानं स्यात् । प्रादेशामात्रवैश्वानरस्य ब्रह्मत्वे ।
स्मरणं हि मननं श्रुतस्य भवति । श्रुतिवाक्येभ्य एव हि श्रवणं यदि

प्रादेशमात्रवैश्वानरप्रतिपादकजातीयानां न ब्रह्मवाक्यत्वं स्यात्तदा स्मरणं नोपपद्येत । अत इति हेतोः प्रादेशमात्रवैश्वानरो भगवानेवेति सिद्धम् ॥ १।२।२५ ॥

शब्दादिभ्योन्तः प्रतिष्ठानाच्च नेति चेन्न तथा दृष्ट्युपदेशाद-
५ संभवात्पुरुषमपि चैनमधीयते ॥ १।२।२६ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । ननु यदि स्मर्यमाणमनुमानं स्यादिति वाक्यार्थो निर्णीयते तदा स्मृत्यन्तरेणान्यथापि व्याख्येयम् ।

अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमास्थितः ।

प्राणापानसमायुक्तः पचाम्यन्नं चतुर्विधम् ॥

१०

इति (भ. गी. १५।१४)

जाठर एवाम्रिवैश्वानरो भवति तस्यैव भगवद्विभूतित्वाद्वाक्यार्थो यथाकथञ्चिद् योजयिष्यते । न तु विरुद्धधर्माणां विद्यमानत्वाद् भगवत्परत्वं वाक्यस्य । विरुद्धधर्माः शब्दादयोन्तःप्रतिष्ठानं च । अग्निर्वैश्वानर इति शब्दः केवलवैश्वानरे भवेत् । भगवत्परत्वं योगेन तदग्निसाहचर्याद-
१५ ग्निरेव भवेत् । तस्यैव च त्रेतामिकल्पनमुपासनार्थम् । प्राणो हि देवताः-

तद्यद्भक्तं प्रथममागच्छेत्तद्धोमीयम् (छां. ५।१०।१) इत्यादिना ।

तदेतेभ्यो हेतुभ्योन्तःप्रतिष्ठितत्वमपि न भगवद्धर्मः । पुरुषेन्तप्रतिष्ठितं

वेद (श. ब्रा. १०।६।१।११) इति भिन्नहेतुहेतुहेतुश्च भवतीति न

चकारः । तस्माद्विरुद्धधर्माणां विद्यमानत्वान्न भगवान् वैश्वानर इति चेत् ।

२० न । तथा दृष्ट्युपदेशात् । सर्वभोक्तृत्वं भगवतो वक्तुं तथा दृष्टिरुपदिश्यते ।

विरुद्धधर्माणां तत्तद्भावापत्तिरित्यैश्वर्यमेव भगवतो वर्णितम् । तर्हि कार्य-

वाक्यमेवास्तु स्मृत्यनुरोधादिति चेत्तत्राह । असंभवात् । नहि तस्य द्युमू-

र्धत्वादयो धर्माः संभवन्ति । उपचारादुपासनार्थं परिकल्पनं भविष्यतीति

चेत् न । पुरुषमपि चैनमधीयते वाजसनेयिनः । स एषोऽग्निर्वैश्वानरो

२५ यत्पुरुषः स यो हैतमेवाम्रिं वैश्वानरं पुरुषविधं पुरुषेन्तः प्रतिष्ठितं वेद

(श. मा. १०६।१।२१) इति । तन्मान्पुरुषत्वं पाठान्तरे पुरुषविधत्
वा जाठरस्य न संभवतीति भगवानेव वैश्वानरः । भगवत्परत्वे संभवत्-
न्यकल्पना न युक्तेति ॥ १।२।२६ ॥

अत एव न देवता भूतं च ॥ १।२।२७ ॥

५ वैश्वानरो न ऊत्या (अ. वे. ६।२।५।१) इत्यादिमन्त्रैर्देवताया
महामृताग्नेर्वा वाक्यर्थतेति कस्यचिद्वृद्धिः स्यात्तदप्यतिदेशेनैव परिहरति ।
मुख्योपपत्तिर्भगवत्परत्वे संभवति नान्यकल्पना युक्तेति ॥ १।२।२७ ॥

साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः ॥ १।२।२८ ॥

अधुना परिमाणविशेषो विचार्यते । प्रादेशमात्रत्वं भगवतः स्वामि-
१० विकं कृत्रिमं वेति । अस्मिन् सिद्ध एव पूर्वोक्तं सिद्धं भवेदिति विचार्यते ।
तत्रास्मिन्नर्थे चत्वार ऋषयो वेदार्थचिन्तकाः प्रकारभेदेन । तत्र केवलं शब्द-
बलविचारका आचार्याः १ । शब्दार्थयोर्जैमिनिः २ । आश्रमरध्यस्तु शब्दो-
पसर्जनेनार्थविचारकः ३ । केवलार्थविचारको बादरिरिति ४ । आचार्यः
पुनर्विचाराविचारयोर्दोषं पश्यन् विचारमपि वदन् तेषामन्यबुद्धिख्यापनाय
१५ नामान्याह । तत्र जैमिनिरुभयबलविचारकः प्रथमं निर्दिश्यते । व्याप-
कस्य प्रादेशमात्रत्वं साक्षादपि कल्पनाव्यतिरेकेणापि स्वरूपविचारेणैव
विरोधं मन्यते जैमिनिः । आकाशवद्यापकं सर्वतःपाणिपादान्तं ब्रह्म ।
अतएव साकारत्वमनन्तमूर्तित्वं ब्रह्मणः स्वेच्छया परेच्छया स्वभावतश्च
विभक्तमिव । त्रयोपि नियतपरिमाणाः । अनियतपरिमाणास्त्वाकाशवत्-
२० रिच्छेदनिरूप्याः । तद्वृद्धिहासाभ्यां तथा भवन्ति । स्मृतावप्युक्तम् ।

विष्णोस्तु त्रीणि रूपाणि पुरुषास्यान्यथो विदुः ।

प्रथमं महतः स्रष्टु द्वितीयं त्वण्डसंस्थितम् ॥

तृतीयं सर्वभूतस्थं तानि ज्ञात्वा विमुच्यते ॥

(इति ।)

भूतेषु पञ्चधा । उदरेङ्गुष्ठमात्रः । हृदये प्रादेशो मूर्धनि च मनसी-
न्द्रियेषु चाणुः । चित्ते व्यापकः । एकस्याप्युपक्रमे सर्वेषु तथात्ववादे
विभूतिरभेदाय । तस्माद्वैश्वानरस्य पुरुषत्वात्सच्चिदानन्दरूपेणैवं
प्रादेशमात्रत्वं न विरुध्यते । अतः साकारब्रह्मवाद एव जैमिनेः
५ सिद्धान्तः ॥ १।२।२८ ॥

अभिव्यक्तेरित्याश्रयः ॥ १।२।२९ ॥

निराकारमेव ब्रह्म मायाजवनिकाच्छन्नं तदपगमेन पुरुषाकारेणा-
धिदैविकदेवताधिष्ठितेनाभिव्यक्तः पुरुषोन्तर्यामी । अत एव पुरुषविध
इति । अभिव्यक्तेर्हेतोः साकारत्वमपि मायापगमनकृतत्वाच्च स्वाभाविकत्वं
१० तथापि निर्दिश्यमानं सच्चिदानन्दरूपमेवाश्रयमर्थो मन्यते ॥ १।२।२९ ॥

अनुस्मृतेर्बादरिः ॥ १।२।३० ॥

बादरिः केवलयौक्तिकश्चिन्तनवशात् प्रादुर्भूतरूपानुवादिका श्रुति-
रिति । यद्याद्विया त उरुगाय विभावयान्ति तत्तद्वपुः प्रणयसे सदनुग्रहाय ।
(भा. ३।१।१२) इति वाक्यानुरोधात् । अन्यथा बहुकल्पनायां बुद्धि-
१५ सौकर्याभावात् तार्किकादिमतेष्वपि तथात्वाद्युक्त्यनुरोधेन ब्रह्मवादोप्यन्यथा
नेय इति हि मन्यते । अस्मिन्पक्षे त्वतात्त्विकत्वम् । अथवा मायास्थाने-
नुस्मृतिः । अभिव्यक्तिस्तु तुल्या । एवं सति बादरिमतेपि तात्त्विक-
मेव रूपम् ॥ १।२।३० ॥

संपत्तेरिति जैमिनिस्तथाहि दर्शयति ॥ १।२।३१ ॥

२० जैमिनिमत आकारवादे नियतसाकारं मन्यमानस्तदेकदेशी निय-
तमेव प्रादेशमात्रभगवद्रूपं मन्यते । तन्निराकरणाय सर्वत्र प्रादेशत्वं
संपत्तिकृतमित्याह ।

तत्र का संपत्तिः कथमिति स्वयमेव श्रुत्या प्रदर्शयति । वाजसने-
यिब्राह्मणे द्युपभृतीन् पृथिवीपर्यन्तान् वैश्वानरस्यावयवान् अध्यात्मे च

11-S reads अनुस्मृतेरिति for अनुस्मृतेः ।

17-A reads स्मृतिः for अनुस्मृतिः ।

मूर्धपभृतिषु विबुधकपर्यन्तेषु सम्पादयन् प्रादेशमात्रमिह वै देवाः सुविदिता
अभिसंपन्नास्तथा तु वृत्तान् वक्ष्यामि यथा प्रादेशमात्रमेव अभिसंपादयिष्या-
मीति स होवाच मूर्धानमुपदिशज्ञेष वा अतिष्ठा वैश्वानरः (बृ. जाबालशा.)
इत्यादिना । संपत्तिनिमित्तमेव प्रादेशमात्रत्वं वैश्वानरस्याह । ननु
५ प्रादेशमात्र एव वैश्वानर इति तदेकदेशपरिहारं जैमिनिर्मन्यते ॥ १।२।३१ ॥

आमनन्ति चैनमस्मिन् ॥ १।२।३२ ॥

मुख्यं स्वसिद्धान्तमाह । व्यापक एव प्रादेश इति नहि विरुद्ध-
मयं भगवत्यनवगाह्यमाहान्ये । तस्मात् प्रमाणमेवानुसर्तव्यम् । न युक्तिः ।
शब्दबलविचार एव मुख्यः । ननु प्रातीतिकविरोधादन्यथात्वकल्पनम् ।
१० वैश्वानरस्य पुरुषत्वं पुरुषविधत्वं पुरुषेणतः प्रतिष्ठितत्वं च वाजसनेयिनः
समामनन्ति । नहि तस्य तद्विधत्वं तस्मिन्प्रतिष्ठितत्वं च संभवति युक्त्या ।
अतोऽन्ये ऋषयो भ्रान्ता एव । येन्यथा कल्पयन्तीत्याभिधेयं स्वमतमाह ।

एवं वैश्वानरमस्मिन्मूर्धविबुधान्तराले जाबालाः समामनन्ति ।
एषोनन्तोऽन्यक आत्मा योविमुक्ते प्रतिष्ठित इति सोविमुक्तः कस्मिन्प्रतिष्ठितः
१५ (जा. १) इत्यादिना भ्रुवोः प्राणस्य च यः सान्धिः स एष योलोकस्य
परस्य च सन्धिर्भवतीति न ह्यनन्तः संकुचितस्थाने भवति विशेषणवैयर्थ्या-
पत्तेः । युक्तिगम्या त्वब्रह्मविद्यैव । अविरोधेऽपि वक्ष्यति । भ्रुतेस्तु शब्दमु-
लत्वात् (ब्र. सू. २।१।२७) इति । ननु तथापि काचिद्वेदानुसारिणी
युक्तिर्वक्तव्या शास्त्रसाफल्ययोति चेत् । उच्यते । विरोध एव नाशङ्कनीयो
२० वस्तुत्वभावात् । अयःकान्तसंनिधौ लोहपरिभ्रमणे या युक्तिर्गर्भस्योर्ध्वा-
दाहे रेतसो मयूरत्वादिभावे । न हि सर्वत्र स्वभावदर्शनाभ्यामन्योपपत्तिः
कौश्विदपि शक्यते वक्तुम् । तस्यान्ते सुषिरम् (ना. १।३।२) इत्यादिना भ्रुतिरेव-
मेवाह । यशोदास्तनन्धयस्य च भगवतो मुखारविन्दे विश्वमेव दृष्ट्वा स्वप्नमाया
विद्यानिराकरणाय सिद्धान्तमाह ।

20-A reads युक्तिः for युक्तिः ।

23-D and E read स्वमाया for स्वप्नमाया ।

अथो अमुष्यैव ममार्भकस्य यः कश्चनौत्पत्तिक आत्मयोगः (भा. १०।८।४०) इत्युल्लखलबन्धने चायमर्थो निर्णीतः । तस्मादानन्दांशस्यैवायं धर्मो यत्र स्वाभिर्व्यक्तिस्तत्र विरुद्धसर्वधर्माश्रयत्वमिति चकारार्थः । तस्मात्प्रादेशमात्रो व्यापक इति वैश्वानरो भगवानेवेति सिद्धम् ॥ १।२।३२॥८ ॥

१ ॥ इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये प्रथमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ १।२ ॥

प्रथमाध्याये तृतीयः पादः ।

१ दृग्भाष्यायतनाधिकरणम् ।

दृग्भाष्यायतनं स्वशब्दात् ॥ १।३।१ ॥

१० द्वितीयपाद आधेयरूपो भगवान् प्रतिपादितः । आधाररूपोत्र प्रतिपाद्यते । तेन सर्वं ब्रह्मेति फलिष्यति ।

बाधकानां बलिष्ठत्वात्साधकानामभावतः ।

आधारधर्मा बाध्येरभिति पादोभिधीयते ॥ १८ ॥

इदं श्रूयते । यस्मिन्ध्याः पृथिवी चान्तरिक्षमोतं मनः सह प्राणैश्च १५ सर्वैः । तेमेवैकं जानन्नात्मानमन्या वाचो विमुञ्चथामृतस्यैष सेतुः (मुं. २।२।५) इति ।

यस्मिन्नित्यादिवाक्ये च वाक्यार्थः सर्वबाधितः ।

अर्थात्मकरणाद्विज्ञादिति पूर्वं विचार्यते ॥ १९ ॥

अत्र संशयः । दृग्भाष्यायतनं ब्रह्म । आहोस्वित्पदार्थान्तरमिति ।

२० अर्थान्तरमेव भवितुमर्हति । दृग्भादीनां सूत्रे मणिगणा इव प्रोतानां भार-
त्वाच्च तद्वाहकः परमात्मा । अन्यवाग्विमोकश्चासंगतः । एकविज्ञानेन
सर्वविज्ञानस्य पृष्टत्वात्कथमन्यविमोकः । सेतुश्च गतिसाधनः । तस्मादफल-
त्वमपि । आत्मलाभान्न परं विद्यत इति विरोधश्च । अतो न ब्रह्मविद्या-
परमेतद्वाक्यं किंतु स्मृतिमूलं भविष्यतीत्येवं प्राप्त उच्यते ।

१ अस्याधिकरणस्य नाम वेदान्ताधिकरणमालायां न लभ्यते ।

१० [अनुभाष्य]

सुभ्वाद्यायतनं ब्रह्मेव । यीर्भुआदिर्येषां ते सुभ्वादयस्तेषामायतनम् ।
यन्मिन्बो रिति वाक्योक्तानां साधकं वदन् प्रथमपरिहारमाह । स्वराज्यात् ।
आत्मशब्दो व्याख्यातः स्वराज्येन । अत्र न जीवस्यात्मत्वेनोपासनार्थमा-
त्मपदं किंतु पूर्वोक्तानामात्मभूतं तेन न भारकृतो दोषः । कारणे हि
५ कार्यमोतं भवति सेतुत्वं च युज्यते । तज्ज्ञानेनामृतत्वप्राप्तेः । अमेदेषि-
ब्रह्मविदाप्नोति परम् (ते. २।१) इतिवदर्थः । तस्मादवाधितार्थत्वाद्-
स्यस्य सर्वगतत्वव्युत्पादकत्वाद् सुभ्वाद्यायतनं ब्रह्मेव ॥ १।३।१ ॥

मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् ॥ १।३।२ ॥

ननु चोक्तं सर्वविज्ञानस्योपकान्तत्वादन्यवाग्बिमोको विरुद्ध इति ।
१० नैष दोषः ।

मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् । मुक्तानां जीवन्मुक्तानां शरीराध्यासरहि-
तानामवान्तरप्रकरणशरधनुर्न्यायेन ब्रह्मत्वेन ज्ञातं पृथक्त्वेन वा जीवं
लक्ष्ये योजयितुं तदुपसृप्यता व्यपदिश्यते । तेन शरीराध्यासाविशिष्टं न
ब्रह्मणि योजनीयमिति ।

१५ किंच । वाग्बिमोक एव न वस्तुबिमोकः । वस्तुनो ब्रह्मत्वात् ।
वाचारम्भणमात्रत्वादिकारस्य । अतो न सर्वविज्ञानबाधः । अतो बाधका-
भावादिवं ब्रह्मवाक्यमेव ।

ये तु श्रुतेरन्यथार्थत्वं कल्पितमतानुसारेण नयन्ति ते पूर्वोत्तरस्पष्टश्रु-
तिविरुद्धार्थवादिन उपेक्ष्याः ॥ १।३।२ ॥

२० नानुमानमतच्छब्दात् ॥ १।३।३ ॥

ननु जडधर्मा जडदृष्टान्ताः प्रकरणं बहवः सन्ति । अत्रा इव
ब्रह्मपुरे मनोमय इत्यादि । तस्मान्प्रकृतिपुरुषनिरूपकसांख्यानमापकमेवैत-
त्प्रकरणमस्तु । निर्णीतमप्यक्षराधिकरणे जडधर्मात्पुनरुज्जीवनम् । तस्मा-
दसुभ्वाद्यायतनं प्रकृतिरेव भवितुमर्हतीति चेत् ।

२५ न अनुमानं तन्मतानुमापकं न भवति । कोपि शब्दो निःसंदिग्ध-
स्तन्मतस्यापको नास्ति । ब्रह्मवादस्यापकास्तु बहवः सन्ति आत्मसर्व-

ज्ञानन्दरूपादिशब्दाः । अतः संदिग्धा जडधर्मत्वेन प्रतीयमाना अपि ब्रह्मधर्मा एवेति युक्तम् । न हि ब्रह्मवादः श्रुतिव्यतिरिक्ते सिद्धोस्ति । येन ब्रह्मधर्माभावो निश्चेतुं शक्येत । तस्मात् सर्वाधारत्वेन निरूप्यमाणः परमात्मैव न प्रधानमिति ॥ १।३।३ ॥

५

प्राणभृच्च ॥ १।३।४ ॥

नन्वस्ति निर्णायकं प्राणानामातत्ववचनं—मनोमयः प्राणशरीरनेता (मुं. २।२।७) इति च । अतो जीवधर्माः केचन जडधर्माश्चापरे सर्वज्ञत्वादपि योगप्रभावाज्जीवधर्मा इति । तस्माज्जडजीवविशिष्टः सांख्यवाद एव युक्त इति चेत् । न ।

१० प्राणभृज्जीवा न संभवति । अतच्छब्दादेव न ह्यानन्दरूपः स भवितुमर्हति तन्मते । पृथग्योगकरणमुत्तरार्थम् ॥ १।३।४ ॥

भेदव्यपदेशात् ॥ १।३।५ ॥

विशेषहेतुमाह । तमेवैकं जानथ (मुं. ६।२।५) इति कर्मकर्तृभावः प्रतीयते । अतो भेदव्यपदेशात् प्राणभृज्जीवः ॥ १।३।५ ॥

१५ जीवजडसाधारणनिराकरणाय विशेषहेतुमाह ।

प्रकरणात् ॥ १।३।६ ॥

प्रकरणं हीदं ब्रह्मणः । ब्रह्म देवानामित्यारम्भे स ब्रह्मविद्यामिति । तेषामेवैतां ब्रह्मविद्यामित्यन्ते च । ब्रह्मविद्याया एव प्रकरणात्त्वमवगम्यते । ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्तात् (मुं. २।२।११) इत्येवमादिभिर्विस्पष्टो ब्रह्मवादः २० प्रतीयते ॥ १।३।६ ॥

सर्वस्याप्यन्यथाभावशङ्कया विशेषहेतुमाह ।

स्थित्यदनाभ्यां च ॥ १।३।७ ॥

द्वा सुपर्णेति वाक्ये—अनभ्रन्नन्या अभिचाकशीति (मुं. ३।१।१) इति केवलस्थितिः परमात्मनः । कर्मफलोपभोगो जीवस्य । अतः स्थित्य-

दनाभ्यां जीवपरमात्मनाविव मध्ये परामृष्टौ । न हि सांख्यमतमेतादृशं
भवति । अतोस्य वैशेषिकोपपत्तेर्विद्यमानत्वात्पतितोऽप्येन सर्वा उपपत्त्यो
दृढा इति सुम्भाद्यायतनं भगवानेवेति सिद्धम् । यद्यपि वैकुण्ठोपनिषदि
द्वा सुपर्णेत्यस्यान्यथा व्याख्यानं प्रतिभाति तद्वत्तां प्रदेशविशेषेण्यथा
५ व्याख्यानं न दोषाय । तस्मात् सत्त्वक्षेत्रज्ञौ जीवब्रह्माणौ व्याख्येयौ ॥
॥ १।३।७ ॥ १ ॥

२ भूमाधिकरणम् ।

भूमा संप्रसादादध्युपदेशात् ॥ १।३।८ ॥

इदं भ्रूयते । या वै भूमा तत्सुखम् (छां. ७।२।१) इति सुख-
१० लक्षणमुक्त्वा भूमौ लक्षणमाह । यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्य-
दिजानाति स भूमा (छां. ७।२।१) इति । तत्र संशयः । भूमा बाहु-
ल्यमाहोस्विद्वद्वेति । तत्र प्रपाठकारम्भे ततस्त ऊर्ध्वं वक्ष्यामीति प्रति-
ज्ञातत्वाद्देवादीनां नामत्वमुक्त्वा ततो भूयस्त्वं वागादीनां प्राणपर्यन्ताना-
मुक्त्वा मुख्यप्राणविद्याया अवरोहद्वयविद्यान्वस्यापनायाद्ध्वं प्रपाठकं समाप्य
१५ ततोऽपि विज्ञानादीनामन्तरङ्गाणां सुम्भान्तानां भूयस्त्वमुक्त्वा सुखस्य
फलत्वात्तस्यैव भूयस्त्वं वदति ।

यद्यपि—तरति शोकमात्मवित् (छां. ७।१।३) इति नारदप्रभाद्
भूमौ ब्रह्मत्वं प्रकरणादिकुं शक्यते । तथापि तर्हिवाचात् आत्मादेश-
इत्यहंकारादेशवदात्मादेशोऽप्यस्ति । तेनाब्रह्मत्वं प्रप्रसिद्धिः । तस्य
१० सुखबाहुल्यस्य स्वं महिम्नि प्रतिष्ठितत्वं सर्वतः पूर्णविषयत्वाभेति भवति ।
सुषुप्तावपीति तयोरन्यतरद् भाह्यम् । तत्राप्यन्तरङ्गत्वात्सुषुप्तिरेवात्र भूम-
त्वेनोच्यते । न सुखबाहुल्यं सुषुप्तिरूपमय भूमन्त्येवं प्राप । उच्यते ।

भूमा भगवानेव । कुतः । संप्रसादादध्युपदेशात् । संप्रसादः
सुषुप्तिः । तस्मादपि आधिक्येनापदेशात् । यद्यपि नान्यत्पश्यतीत्यादि
२५ समानं तथापि स एवावस्तादित्यादिना तु ततोऽप्याधिक्यमा उच्यन्ते ।

न हि सुषुप्तेः सर्वत्वादिधर्माः संभवन्ति । आत्मशब्दश्च मुख्यतया परिगृहीतो भवति । भावशब्दस्यापि सर्वत्वाद् भगवति वृत्तिरदोषः । तस्माद् भूमा भगवानेव ॥ १।३।८ ॥

धर्मोपपत्तेश्च ॥ १।३।९ ॥

- ५ नान्यत्पश्यतीत्यादयोपि धर्मा ब्रह्मणि न विरुध्यन्ते । स्वाप्ययसं-पत्त्योरन्यतरापेक्षमाविष्कृतं हि (ब. सू. ४।४।१६) इति न्यायेन । यत्र हि द्वैतमिव भवति (बृ. ४।५।१५) इत्यादि श्रुत्योभयत्रात्मनानात् । अन्यादर्शनादयो भगवति न विरुध्यन्ते । चकारात्फलं तस्यैवोपपद्यत इत्याह । स वा एष एवं पश्यन् (छां. ७।२।५।२) इत्यादिना सह-
- १० स्नाणि च विंशतिः (छां. ७।२।६।२) इत्यन्तेन । तेन भूमा ब्रह्मैवेति सिद्धम् ॥ १।३।९॥२ ॥

३ अक्षराधिकरणम् ।

अक्षरमम्बरान्तधृतेः ॥१।३।१० ॥

- गार्गीब्राह्मणे । कस्मिन्नु खल्वाकाश ओतश्च प्रोतश्चेति । स होवाच ।
- १५ एतद्वै तदक्षरं गार्गी ब्राह्मणा अभिवदन्त्यस्थूलमनणु (बृ. ३।८।७-८) इत्यादि श्रूयते । तत्र संशयः । किमक्षरशब्देन पदार्थान्तरं ब्रह्म वेति । तत्राचेतनसाधारण्याद् वर्णतुल्यत्वादाकाशवदस्याप्यब्रह्मत्वमेव । युष्वाद्यायतनविरोधस्तु तुल्यः । अत एवागतार्थता अदृश्यत्वाधिकरणेन । न हि तत्र विरुद्धधर्मा आशङ्क्य निराक्रियन्ते । अतोचेतनतुल्यत्वाद् ब्रह्मवा-
- २० दस्यासमाप्तत्वादाग्रहाविष्टत्वात्पट्टः स्त्रीत्वाच्च-स्मरो वाव आकाशाद्भूयान् (छां. ७।१।३।१) इति वक्तव्याच्चिदुपपत्त्या स्मरणकालभूतसूक्ष्मप्रकृति-जीवविशेषाणामन्यतरपरिग्रह इति वक्तव्यमुपासनार्थम् । अत्र हि प्रापञ्चिकसर्वधर्मराहित्यं ब्रह्मधर्मत्वं च प्रतीयते । तदुपासनार्थत्वं उप-

पद्येत । ब्रह्मत्वपरिग्रहे तु वैयर्थ्यमेव । उपदेष्टृत्वाभावात् । तस्मादक्षर-
मन्यदेव ब्रह्मधर्मत्वेनोपास्यमित्येव प्राप्ते । उच्यते ।

अक्षरं परमात्मैव । कुतः । अम्बरान्तर्भूतेः । भुक्तिं व्याख्याय
सिद्धं हेतुमाह । अत्रैक एव पञ्च उत्तरं चैकम् । आकाशस्यावान्तरत्व-
५ मेव । तेनाम्बरान्तानां पृथिव्यादीनां विधारकः परमात्मैव । द्युम्बाद्याय-
तनसिद्धो धर्मोऽत्र हेतुः । न तदभ्योति कश्चनेति मुख्यतया परिगृहीतो
भवति । अन्यथा भूर्भा विपतनं च भवेत् । न ह्यन्यः सर्वाधारो भवितु-
मर्हति । परोक्षेण ब्रह्मकथनाद्यंमक्षरपदमन्यनिराकरणार्थं तद्धर्मोपदेशश्च ।
तस्मादक्षरं परमात्मैव ॥ १।३।१० ॥

१० ननु कचिदाक्यं विधारणं ब्रह्मधर्मत्वेनाश्रितमित्यन्यत्रापि न तथा-
श्रयितुं शक्यते । नियामकाभावादित्यत आह ।

सा च प्रशामनात् ॥ १।३।११ ॥

सा च विधुतिरक्षादिवाक्यं ब्रह्मधर्म एव । कुतः । प्रशामनात् ।
एतस्य वा अक्षरस्य प्रशामने मार्गि वायापृथिवी विधृते तिष्ठतः (बृ. ३।८।९)
१५ इति प्रशामनेन विधारणमन्यधर्मो भवितुं नार्हति । अपतिहताज्ञाशक्ते-
र्मगवद्धर्मत्वात् । तस्मादक्षरं ब्रह्मैव ॥ १।३।११ ॥

ननु कमुपासनापरं भविष्यतीति । तत्राह ।

अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥ १।३।१२ ॥

अन्यभावव्यावृत्तेः । अन्यस्य भावोन्यभावः । अब्रह्मधर्म इति
२० यावत् । तस्यात्र व्यावृत्तेः । अब्रह्मत्वे हि ब्रह्मत्वेनोपासना भवति कार्य-
कारणभावभेदेन । न ह्यत्र तादृशो धर्मोऽस्ति । नकाराद-यो वा एत-
दक्षरमविदित्वा मार्गि (बृ. ३।८।१०) इत्यादिना शुद्धब्रह्मपतिपादन-
मेव नोपासनाप्रतिपादनमिति । तस्मादक्षरं ब्रह्मैवेति सिद्धम् ॥ १।३।१२ ॥ ३॥

४ ईक्षतिकर्माधिकरणम् ।

ईक्षतिकर्मव्यपदेशात्सः ॥ १।३।१३ ॥

पञ्चमप्रश्ने—एतद्वै सत्यकाम परं चापरं च ब्रह्म यदोकारस्तस्माद् विद्वानेतेनैकतरमन्वेति यद्येकमात्र (प्र. ५।२) इत्यादिना । एकद्वि-
 ५ त्रिमात्रोपासनया ऋग्यजुःसामभिर्मनुष्यलोकसोमलोकसूर्यलोकप्राप्तिपुन-
 रागमने निरूप्यार्धचतुर्थमात्रोपासनया परं पुरुषमभिध्यायीत । स तेजसि
 परं सम्पन्नो यथा पादोदरस्त्वचा (प्र. ५।५) इत्यादिना परात्परं
 पुरिशयं पुरुषमीक्षते (प्र. ५।५) इति । तत्र संशयः । परपुरुषः
 परमात्मा ध्यानविषयः । अहोस्विद् विराट् पुरुषो ब्रह्मा वेति । तत्रा-
 १० मुख्यप्रवाहपतितत्वाद् ब्रह्मलोकं गतस्य तदीक्षणमेव च फलं श्रूयते । न
 हि परमपुरुषस्य ब्रह्मत्वे तज्ज्ञानमेव फलं भवति । तस्माद् विराड् ब्रह्मा
 वाभिध्यानविषय इत्येवं प्राप्ते । उच्यते ।

सः अभिध्यानविषयः परपुरुषः परमात्मैव । कुतः । ईक्षतिकर्म-
 व्यपदेशात् । जीवधनात्केवलजीवाधारभूताद् ब्रह्मलोकात्पररूपपुरुष-
 १५ दर्शनमीक्षतिः । तस्याः कर्मत्वेन व्यपदेशादुभयोः कर्मणोरेकत्वमपरं त्रिमा-
 त्रपर्यन्तं निरूप्य परं ह्यग्रे निरूपयति । तथैव च श्लोके तिस्रो मात्रा
 इत्यादि । अभिध्यानस्य हि साक्षात्कारः फलम् । अतः फलरूप-
 ज्ञानस्य विषयत्वात् परपुरुषः परमात्मैव । मन्दशङ्कानिवृत्त्यर्थमेवेदं
 सूत्रम् । अत्र सर्वसङ्करवादिनामन्यथा पाठो भ्रमात् । तत्रापि विचार-
 २० स्तुत्यः ॥ १।३।१३ ॥ ४ ॥

५ दहराधिकरणम् ।

दहर उत्तरेभ्यः ॥ १।३।१४ ॥

अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरं दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरोस्मिन्नन्त-
 राकाशस्तस्मिन्यदन्तस्तदन्वेष्टव्यं तद्वाव विजिज्ञासितव्यम् (छां. ८।१।१)
 २५ इत्यादि श्रूयते । तत्र संशयः । किं जीवोन्वेष्टव्यो ब्रह्म वेति जीवब्रह्म-

- वादो निर्णयिते । भृत्यर्थो हि निर्णेतव्यः । तद्यदिदमस्मिन्वाक्ये परमार्थतो जीव एव ब्रह्म चेच्छास्त्रं च तत्रैव समामं वेद व्यर्थमधिकरणारम्भः । इदमेव च वाक्यं भृत्या वक्तव्यं च भवेत् । तस्मादस्मिन्नधिकरणे मुख्या सर्वसंकरवादादिनिराकृतिः । किं तावत् पापम् । दहर आकाशो जीव इति । अत्रावान्तरप्रकरणद्वयम् । तत्र द्वितीये प्रजापतिप्रकरणे जीव एवमृताभयरूपः प्रतिभाति । स्पष्टार्थं च द्वितीयप्रकरणम् । तस्मात्प्रथमेऽपि जीव एव तादृशधर्मवान्भवितुमर्हति । अर्थानुगुण्यमपि व्याख्येयम् । अयमेव जीवो ब्रह्म । अयमात्मा ब्रह्म (बृ. ४।४।५) इति भ्रुतेः । मित्रेयीब्राह्मणं चानुगुणं भविष्यति । तस्य पुरं शरीरं तत्र हृदयकमलं सूक्ष्मम् । तत्राराधमात्रो जीवः ।
- १० एवाकाशः । तास्थ्यात्तद्व्यपदेश इति । अन्वेष्टव्यस्तु तास्मिन् विद्यमानस्तन्महिमा । वासनारूपेण सर्वं तत्र वर्तत इति । अन्ययोभयत्र सर्वकथनं विरुद्धमापद्येत । भूतानि महाभूतानि पुत्रादयो वा । तं च द्रव्यरित्यादिना नित्यतामुपपाद्येय आत्मेत्यादिना तस्यैव ब्रह्मत्वमुपदिशति । तज्ज्ञानं च प्रशंसति । स्वात्मज्ञानिनः कामासिद्धिं चाह । य इहेत्यादिना । येषां च
- १५ विरुद्धा धर्माः प्रतिभान्ति अहरहर्गमनादयस्तेऽपि स्वकल्पितजीवानां स्वप्नमायामनोरथादिषु तेषामेव गमनागमने प्रति । स्वातिरिक्तस्य ब्रह्मणोभावात् । एवं लोकाधारत्वमपि । ब्रह्मचर्यं च तस्य साधनामिति । योगश्च तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति (क. ६।१६) इति च । तस्माज्जीव एव दहर इत्येवं प्राप्ते । उच्यते ।
- २० दहरः परमात्मा न जीवः । कुतः । उत्तरेभ्यः । उत्तरत्र वक्ष्यमाणेभ्यो हेतुभ्यः । तेषामपि साध्यत्वादेवमुक्तम् । जीवो नाम भगवदंशो न भगवानेवेत्यग्रे वक्ष्यते । अंशो नानाव्यपदेशात् (ब. सू. २।३।४३) इति । नापि ब्रह्म तावन्मात्रम् । इदमप्यग्रे वक्ष्यते—अधिकं तु भेदानिर्देशात् (ब. सू. २।१।२२) इति । तस्मादिवं प्रकरणं न जीवब्रह्मविद्यापरम् ।
- २५ किंतु ब्रह्मवाक्यमेवेति ॥ १।३।१४ ॥

16-S reads गमनागमने प्रति स्वातिरिक्तस्य for गमनागमने प्राति । स्वातिरिक्तस्य । प्रत्येकत्वेन कल्पितजीववैतन्यातिरिक्तस्येत्यर्थः ।

उत्तरहेतूनां मध्ये हेतुद्वयमाह ।

गतिशब्दाभ्यां तथाहि दृष्टं लिङ्गं च ॥ १।३।१५ ॥

गतिशब्दाभ्याम् । गतिब्रह्मलोकगमनम् । एवमेवेमाः सर्वाः प्रजा
अहरहमच्छन्त्य एतं ब्रह्मलोकं न विदन्ति (छां. ८।३।२) इति । एष
५ आत्मापहतपाप्मा सत्यकामः सत्यसंकल्पः (छां. ८।१।५) इति केवल-
भगवद्वाचकाः शब्दा ब्रह्मलोकशब्दश्च । ननुक्तं जीवस्यैवैते शब्दा गतिश्च
मनोरथादिकल्पितानामिति । तन्निराकरणायाह । तथाहि तथैव
गतिशब्दा भगवत्येव युक्तौ । अनुतेनापिधानं हि तेषां विशेषणम् ।
अज्ञानविधितत्त्वमित्यर्थः । नत्वज्ञानपरिकल्पितत्वम् । दृष्टत्वात् । तथैव
१० हि दृश्यते । सर्वोप्याह न किञ्चिद्वेदिषमिति । न च गन्तुरभाव एव
शास्त्रैकल्याणतः । न ह्यात्मनाशः पुरुषार्थः । कर्मकर्तृविरोधश्च । तथा-
पहतपाप्मत्वं च । तद्विरुद्धधर्माणामनुभवात् । भगवति त्विदानीमेव
तेषामनुभवः । ध्यानादावुपलब्धः । पृथिवीशरावद्वैव जीवब्रह्मविभागो न
त्वज्ञानकृतः । तथाहि ।

१५ अज्ञानं नाम चेतन्यान्तर्भूतं तच्छक्तिरूपमनादि । उत बहि-
र्भूतम् । सांख्यवत् । न । बहिर्भूतं चेत् सांख्यनिराकरणे-
नैव निराकृतम् । अन्नःस्थितायाः शक्तिरूपायाः स्वरूपाविरोधिन्याः
न स्वरूपविभेदकत्वम् । आश्रयनाशप्रसंगात् । कल्पनायाश्चा-
प्रामाणिकत्वात् । बहिःस्थितस्यैव हि भेदकत्वम् । कठारादिवत् ।
नापि वायवत् । तच्छक्तित्वात् । किं च कोयं ब्रह्मवादं प्रद्वेषो येन
मिथ्यावादः परिकल्प्यते । अज्ञानादिति चेत् । पीतशङ्खप्रतिमानवयुक्तं
मतकरणम् । ब्रह्मविदुपासनयानुगमिष्यति । शर्कराभक्षणेनैव पीतिम-
प्रतीतिः । सर्वज्ञेन हि वेदव्यासेन भाविमिथ्यावादनिराकरणेनेदमधि-
करणमारभ्यम् । तस्माज्जीवानामेवाज्ञानदर्शनाद्ब्रह्मणः सर्वज्ञत्वदर्शनाद्
२५ गतिशब्दा ब्रह्मविषयावयव न जीवविषयो ।

- किं च लिङ्गं च वनेते । यथैवेह कर्मजितो लोकः क्षीय-
 एवमेवात्र पुण्यजितो लोकः क्षीयते (छा. ८।१।६) इति । न हि
 स्वाज्ञानं स्वस्य संभवति । हिताकरणपसक्तिश्च । न च ज्ञानेन सामर्थ्य-
 मुद्बुद्धमिति वाच्यम् । विरोधिन्वात् । न हि ज्ञाने जाते कर्तृत्वमस्तीति
 ५ विदुषवादिनोद्धीकुरन्ति । विरुद्धा च कल्पना । अहं ब्रह्मास्मीति । अतः
 एव सर्वभावभूतेः तज्ज्ञानं च तस्य सार्वज्ञं लिङ्गम् । तस्य हि स गुणो-
 भगवान्वावाच्यानामन्यतरः । स ये जीवि समायाति तत्कृपया तस्ये-
 वास्यापि माहात्म्यं भवति । तस्माद्विद्वदपि गतिरादौ ब्रह्मविषयो ।
 चकारात्—तमेव विदित्वातिमृत्पुमिति नान्यः पन्था विद्यतेयनाय (श्वे. ३।८)
 १० इति श्रुत्या ब्रह्मत्वेन ज्ञानं नात्मनो मोक्षाय । ब्रह्मण एव तु ज्ञानमात्म-
 त्वेनापि । तस्माद् दहरः परमात्मा ॥ १।३।१५ ॥

अपरं हेतुमाह ।

धृतेश्च महिम्नांस्यास्मिन्नुपलब्धेः ॥ १।३।१६ ॥

- धृतेः । अथ य आत्मा स सेतुर्विधृतिरेषा लोकानामसंभेदाय
 १५ (छा. ८।१।१) इति ।

- न हि सर्वलोकविधारकत्वं ब्रह्मणोन्यस्य संभवति । चकारात्सेतु-
 त्वमपि । तदन्वेष्टव्यं तद्विजिज्ञासितव्यम् (छा. ८।१।१) इति लोक-
 विधारणस्य माहात्म्यरूपत्वात्तस्यैव कर्मत्वमिन्याह । महिम्न इति । महि-
 मेष पुरुषस्य । न तु वासनारूपेण तस्मिन् विद्यमानत्वम् । संसारिधर्म-
 २० त्वेनामाहात्म्यरूपत्वात् । न च विरुद्धमुभयत्रैकस्य दर्शनमिति वाच्यम् ।
 अस्यास्मिन्नुपलब्धेः । अस्यैतादृशविरुद्धधर्माश्रयमाहात्म्यस्यास्मिन्
 भगवत्येवोपलब्धेः । ज्यायानाकाशात् । यावान्वा अयमाकाशः
 (छा. ८।१।३) अणुः स्थूलः इति । यगोदादयश्च बहिःस्थितमपि जग-
 दन्तः प्रपश्यन्ति । न त्वेतादृशो जीवो भवितुमर्हति । तस्माद् ब्रह्मैव
 २५ दहरः ॥ १।३।१६ ॥

1-(C) gives reading कर्मचितः for कर्मजितः and पुण्यचितः for पुण्य-
 जितः ।

प्रसिद्धेश्च ॥ १।३।१७ ॥

आकाशशब्दवाच्यत्वप्रसिद्धिः । अपहतपाप्मत्वादिप्रसिद्धिः । किं बहुना प्रकरणोक्तसर्वधर्मप्रसिद्धिर्भगवत्स्यैव न जीवे संभवत्यतोपि भगवानेव दहरः । चकारादिधिमुखेनाधिकरणसमाप्तिः सूचिता ॥ १।३।१७ ॥
५ अन्यनिषेधमुखेन पुनर्विचारयति ।

इतरपरामर्शात्स इति चेन्नासंभवात् ॥ १।३।१८ ॥

ननु ब्रह्मतादृशं जीवं नैतादृश इति न क्वचित्सिद्धमस्ति । श्रुत्येकसमाधिगम्यत्वादुभयस्वरूपस्य ब्रह्मवादे । अतो यथा सर्वत्र ब्रह्मणोसाधारणधर्मदर्शनात्तत्प्रकरणं ब्रह्मण इति निश्चीयते । एवमिहापि जीवस्या-
१० साधारणधर्मदर्शनाज्जीवप्रकरणमिति कृतो न निश्चीयते । निश्चिते तु तस्मिन्नाकाशतुल्यत्वादयो धर्मा जीवस्यैव भविष्यन्ति नान्यस्येत्यभिप्रायेणाह ।

इतरपरामर्शात्सः । इतरो जीवस्तस्य परामर्शः । उपक्रमोपसंहारमध्यपरामर्शैः संदिग्धे निर्णयः । तत्रात्मविदः सर्वान्कामानुक्त्वा
१५ मध्ये—अथ य एष संप्रसादोस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंष्वस्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत एष आत्मेति होवाचैतदमृतमभयम् (छां. ८।३।४) इत्यादि मध्ये । अग्रे—अथ य आत्मा स सेतुः (छां. ८।४।१) इति । तत्र संप्रसादः सुषुप्तिः जीवावस्था । तत्र परसंबन्धनिमित्तेन स्वेनैव रूपेणाभिनिष्पत्तिवचनाज्जीव एवैतादृश इति गम्यते । न ह्यत्र परमात्म-
२० नोयं धर्मः संभवति । अतः सर्वमेव प्रकरणं जीवपरं भविष्यतीति स एव जीव एव प्रकरणार्थ इति चेत् । न । जीवस्तादृशो न भवति । विरुद्धधर्मत्वेनैव सर्वत्र तन्निश्चयात् । उभयोरेकरूपत्वे ह्युभयत्वमेव न स्यात् । ऋतं पिबन्तावित्यादिवाक्यविरोधश्च अतो न जीवस्तादृश इत्यभिप्रायेणाह । असंभवात् । न हि जीवे जगदाधारत्वादिकं संभवति । न हि
३५ परामर्शाभावेन सर्ववेदान्तविरुद्धं कल्पयितुं शक्यते । परामर्शस्यान्यार्थ-

त्वमूलग्र वक्ष्यति । तस्माद् दहरो जीवो न भवितुमर्हति । वाक्याथो
यथापपद्यते तथोलग्र वक्ष्यते । ब्रह्म त्वेकमेव नाभयमिति निश्चयः
॥ १।३।१८ ॥

उत्तराद्येदाविर्भूतस्वरूपम् ॥ १।३।१९ ॥

- ५ उत्तरान्तरकरणात्प्राजापत्यात् । तत्र हि दिव्ये वसुषि मनोहरे
प्रतीयमानो जीव एवामृताभयरूपो निरूपितः । तस्यैवांशरावे जाग्र-
त्साक्षित्वं तदनु स्वप्नसाक्षित्वं तदनु सुषुप्तिमाक्षित्वं निरूप्य सर्वत्र तस्या-
मृतरूपत्वमेव निरूप्यावस्थानामतान्विकृत्यमुक्त्वा समाध्यवस्थायां मनसि
तमेव जीवं तादृशं प्रतिपादयन्त्यतो जीवापि वस्तुतस्तद्वद्ग एवेति प्रकृतेषु
१० परामर्शात्स एवेति चेत् । एवमाराङ्गेषु परिहरति तुराब्देन । नायमर्थो
दुष्यते किन्तु किञ्चिदन्यदस्तीति न नकारप्रयोगः । तदाह । आविर्भूत-
स्वरूपः । स्वाप्ययसंपन्नोभगवदाविर्भावा जीव भवति । नृसिंहांशकस्य
नृसिंहाविर्भाववत् ब्रह्मण उपदेगसमये भगवदाविर्भावान् । सर्वत्र
स्वात्मानं पश्यन्निन्द्रेषु तथैवापदिष्टवान् प्राजापतिः । अन्यथा प्रतिबिम्बा-
१५ दावमृताभयवचनं मिथ्या स्यात् । इन्द्रे त्वाविर्भावाभावान्प्राजापत्यसंनिधाने
विपरीतं पश्यति । अतस्तायन्मात्रदापपरिहारायान्यथापदेगः स्वप्नादिवु-
त्तथा प्रकृतेषु । सुषुप्तावस्थायां भगवदाविर्भावान् तथा वचनम् । तस्माद्दु-
भयमपि भगवत्प्रकरणमेव । एवमन्यत्रापि भगवदावेगकृता भगवद्धर्माभि-
लाषा ग्राह्याः । तस्माद् दहरो परमानमेव ॥ १।३।१९ ॥

- २० परामर्शस्य प्रयोजनमाह ।

अन्यार्थश्च परामर्शः ॥ १।३।२० ॥

अन्य एवार्थः प्रयोजनं यस्य । तस्माद् यमदहरो एवेति
स्वर्गमेति । स्वस्यैवं ज्ञानं हि ब्रह्मसुखं कलं ब्रह्मज्ञानोपसाधामपयुज्येत ।
भगवतश्च तदाविर्भावा भवतीति शकारार्थः । संपत्तो भगवदावेगकथनार्थं

१७-B reads स्वप्नावस्थायां for सुषुप्तावस्थायां ।

१९-A, C, M, D and E read ऊहाः for ग्राह्याः ।

२३-S reads स्वर्गलोक for स्वर्ग ।

वक्ष्यति च—स्वाप्ययसम्पन्न्योरन्यतरांपक्षमाविष्कृतं हि (ब्र. सू. ४।४।१६)
इति चतुर्थं । तस्मान्न परामर्शानान्यथाकल्पनम् ॥ १।३।२० ॥

अल्पश्रुतेरिति चेन्नदुक्तम् ॥ १।३।२१ ॥

ननु न वयं जीव उपपत्तिरस्तीति जीवप्रकरणं कल्पयामः । किंतु
५ ब्रह्मणि नायमर्थ उपपद्यते ।

अल्पश्रुतः । अल्पे हि पण्डरीके कथं भगवदवस्थानम् । व्याप-
कत्वश्रवणात् । यावान्नायमाकाशः (छां. ८।१।३) इति । तस्माद्वि-
रोधपरिहाराय जीव एवाराग्रमात्रस्तथा भवत्विति कल्प्यत इति चेत्तर्हि
भवान्सम्यग विचारकोऽस्मदीय एव । परं तत्समाधानं पूर्वमेवोक्तम् निचा-
१० व्यन्तादयं व्यामवच्च (ब्र. सू. १।२।७) इत्यत्र । तत्र प्रस्मर्तव्यम् ।
विरोधस्तु सर्वभवनसमर्थं ब्रह्मणि नाशङ्कनीयः । तथा पुरुषशरीरं च ।

पुरुषत्वं च मां धीराः सांख्ययोगविशारदाः ।

आविस्तरां प्रपश्यन्ति सर्वशक्त्युपबृंहितम् ॥

(भा. ११-७ २१)

१५ इति भगवद्वाक्यात् । तस्माद्भगवानेव दहर इति सिद्धम् ॥ १।३।२१५॥

६ अनुकृत्यधिकरणम् ।

अनुकृतेस्नस्य च ॥ १।३।२२ ॥

दहरविरुद्धं वाक्यमाशङ्क्य परिहरति । न तत्र सूर्यो भाति न
चन्द्रतारकं नेमा नियुते । भान्ति कृतोऽयमग्निः । तमेव भान्तमनुभाति सर्वं
२० तस्य भासा सर्वमिदं विभाति (मुं. २।२।१०) (कठ. २।५।१५)
(श्वे. ६।१।४) इति कठवल्लभामन्यत्र च श्रूयते । यत्तच्छब्दानामेका-
र्थत्वं प्रकरणाद् ब्रह्मपरत्वं चावगतम् । अर्थाच्च संदेहः । यस्मिन् द्यौरि-
त्यत्र सूर्यादीनां ब्रह्माधारत्वमुक्तम् । अस्मिंश्च वाक्ये पूर्वार्धे तत्र तेषां
भानं निषिध्यते ।

2-4 reads अन्यथावन्मानम् for अन्यथा कल्पनम् ।

10- B. reads तत्र for तत्र ।

यत्र यन्सर्वदा तिष्ठेत् तत्र चेन्न भ्रासते ।

६ भासेताप्यपेक्षायां कर्मत्वे श्रुतिबाधनम् ॥ २० ॥

यत्रेत्यधिकरणसममी । यत्र लोकान्तरस्थितानामप्यभानं तत्राहः
का वार्तेति वचनात् सत्यलोकस्थितेः कश्चित्तेजाविशेष एव वाक्यार्थः
५ इत्येवं प्राप्ते । उच्यते ।

अनुकृतेस्तस्य । भगवदनुकारार्थमेवंतद्वचनम् । स्वतो भाननिषेधः
पूर्वार्धे । सर्वोपि पदार्थस्तमेवानुकरोति सूर्य रश्मय इव छाया पृष्ठमिव ।
तस्माद् वाक्ये भगवदनुकारित्ववचनात् नानार्थकल्पनम् । किंच-तस्य
भासा सर्वमिदं विभाति (भं. २।२।१०) इति सूर्यादीनां स्वतः
१० प्रकाशो नास्त्येव धटवत् । भगवत्प्रकाशेनैव प्रकाशवन्वमिति चकारार्थः ।
तस्मात्स्वतो भाने लक्षणया कर्मत्वे वा भगवत्परत्वे सिद्धे नान्यार्थ-
कल्पनम् ॥ १।३।२२ ॥

अपि स्मर्यते ॥ १।३।२३ ॥

व्याख्यातेर्धे संमत्यर्थमाह । अपीति समुच्चयः । न तद् भासयते
१५ सूर्यो न शशाङ्को न पावकः । (भ. गी. १।५।६) यदादित्यगतं तेजो
जगद्भासयतेऽसितम् । यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नी तत्तेजो विद्धि मामकम् ।
(भ. गी. १।५।१२) इति च । तस्माद् भगवानेव सर्वावभासकः ।
तमेव सर्वमनुकरोतीति सिद्धम् ॥ १।३।२३ ॥ ६ ॥

७ शब्दादेव प्रमिताधिकरणम् ।

शब्दादेव प्रमितः ॥ १।३।२४ ॥

प्रसंगात् पुनर्बाधकान्तरमाशङ्क्य परिहरति । अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो
मध्य आत्मनि तिष्ठति । ईशानो भूतभव्यस्य न ततो विजुगुप्सति ।
(का. २।४।१३) । तथा-अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो ज्योतिरिवाधूमकः

8-C reads नान्यार्थकल्पनम् for न नानार्थकल्पनम् ।

11-S reads भासे for भाते ।

19-S reads शब्दादेव for शब्दादेव ।

(का. २।४।१३) इति तत्रैव श्रूयते । यावान्वा अयमाकाशः इति व्यापकत्वमन्तः स्थितस्य प्रतीतम् । अङ्गुष्ठमात्रता चात्र प्रतीयते । अतो विरोधाज्जीवस्यैव लोकान्तरगन्तृदेहवत् उपासनार्थमीशानत्वादिधर्माः । अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चर्क्य यमो बलात् ॥ (म. भा. ३।२९७।१७)
५ इति तन्निवृत्त्यर्थम् । तस्मादङ्गुष्ठमात्रो न भगवानेवं प्राप्तम् । अत उत्तरमाह ।

शब्दादेव प्रमितः । अत्र संदेह एव न कर्तव्यः । शब्दादेव प्रकर्षेण विमानात् । यथा दहरवाक्ये सूक्ष्मस्यैव व्यापकत्वं तथाङ्गुष्ठ-
मात्रस्यैवेशानत्वम् । यदि भगवांस्तादृशो न स्यादन्यस्य तादृशत्वं नोप-
१० ष्येत । तस्माद् भगवतः सर्वतः पाणिपादान्तत्वाद् यत्र यावानपेक्ष्यते तत्र तावन्तं श्रुतिनिरूपयतीति अङ्गुष्ठमात्रः परमात्मैति सिद्धम् ॥ १।३।१४ ॥

हृदयपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात् ॥ १।३।२५ ॥

नन्वेकैकरूपत्वं विरुद्धधर्मवत्त्वं माहात्म्यार्थं स्वरूपे निरूपयति । प्रादेशमात्रत्वं च ध्यानार्थम् । अङ्गुष्ठमात्रत्वस्य कोपयोग इति चेत्तत्राह ।
१५ नृशब्देन निष्प्रयोजनत्वं निराक्रियते । अस्ति प्रयोजनम् । तदाह । हृदयङ्गुष्ठमात्रं निरूप्यते । केन हेतुना । अपेक्षया । ईश्वरकार्यापेक्षया । ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशोर्जुन तिष्ठति (भ. गी. १८।६१) इति स्मृतेः । रक्षार्थमङ्गुष्ठमात्र इत्यर्थः । ननु प्रमाणान्तरत्वे किमेतन्न संभवति तत्राह । मनुष्याधिकारत्वात् । मनुष्यानधिकृत्येदं मृत्युपाख्यानं प्रवृत्तम् । अतो
२० मनुष्याणां हृदयस्याङ्गुष्ठत्वात् । यद्यपि हृदयं स्थूलं तथापि धर्मरूपं तावदेव । तावन्मात्रस्यैवावदानश्रवणात् । तस्मादङ्गुष्ठमात्रस्यैव सर्वधर्म-
रक्षकत्वादङ्गुष्ठमात्रो भगवानेवेति सिद्धम् ॥ १।३।२५ ॥ ७ ॥

८ तदुपर्यपीत्यधिकरणम् ।

तदुपर्यपि च बादरायणः संभवात् ॥ १।३।२६ ॥

२५ अङ्गुष्ठमात्रनिरूपणार्थं मनुष्याधिकारे निरूपिते कस्यचिद् अमो

मन्त्रावर्षत्र ब्रह्मविद्यायां मनष्याणामेवाधिकार इति । तन्निराकर्णाय
देवादीनामधिकारमाह ।

तदुपपि । मनष्यापसयावाकनानामधिकारो नास्ति । तत्रापि
वैदिकधर्महेतोस्त्रैवर्णिकानां धर्मयुक्तानामागतम् । ततोपि ये साध्यादयो
५ धर्मयुक्तास्तेषामप्यधिकारः । तत्र त्रैमिनिधर्मिणा न धर्मनिरिति स्वनाम-
ग्रहणम् । विशिष्टत्रैवर्णिकानामभ्य प्रजापतिपर्यन्तं गतानन्दिनामधिकारं
मन्यते बादरायणः । कुतः । समवात् । समानि तेषां ज्ञानाधिकारः ।
धर्मज्ञानाभ्यां सातिशयाभ्यां हि तादृशजन्मसंभवान् । न हि तेषां पूर्व-
संस्कारा लुप्यते । अक्षरपर्यन्तं गतोऽकर्षत्वात्प्रादुर्गम्यता । अतोऽक्षरपक्षेः
१० शुद्धब्रह्मविद्याहेतुकत्वादुत्तरोत्तरमपदेष्टृणां विद्यमानन्यान्प्रजापतिपर्यन्तं सर्व-
ेषामधिकारः संभवति । संभवतिप्रधानाद् दुर्लभाधिकारस्तत्रेति सूचितम् ।
यो यो देवानां प्रत्यबुध्यत स एव तदभवत्तथर्षीणां तथा मनष्याणाम्
(बु. १।१।१०) इति । तदुपर्यप्यधिकारः मिद्धः ॥ १।१।२६ ॥

विरोधः कर्मणीति चेन्नानेकप्रतिपत्तेर्देगानात् ॥ १।१।२७ ॥

१५ नन्वेवमुपरितनानां ज्ञानाधिकारः स्वीक्रियमाणं तत्प्रवभाविष्य-
धिकारो वक्तव्यः कर्मणि वेदाध्ययन उपनयनादिषु च । ततश्च तेषां
ब्राह्मण्याद्यभावाद् देशद्रव्याद्यभावाच्च पारान्णिकेन मतेन देवान्तराभावाच्च
तदभावेपि क्रियमाणे कर्मणि प्रतिविरोध इति चेन्न ।

अनेकप्रतिपत्तेर्देगानात् । बहूनां प्रतिपत्तिदृश्यते । वदवाच कर्मणि
२० प्रवर्तमाना दृश्यन्ते । साध्या न देवाः सुवर्गोकामा एतन्वहाराग्रमपश्यत्
तमाहरत् तेनायजन्त । सांघ्रिदामेन वसूनया त्यजत् । स उक्थेन रुद्रा-
नयाजयत् । सांतिरात्रेणादिन्यानयाजयत् (मि. मे. अ. २।१) इत्यादि ।
यथैकशतं वर्षाणि प्रजापताविन्दो ब्रह्मययेमुवाच (छा. ८।१.१।३)
इति । भूमावागम्य ऋषीन् वृत्त्या यज्ञकर्मणं च त्रयमेतद्देवा च तत्रमासत

८-वि. om. हि after सातिशयाभ्याम् ।

11-M, D and E read संभवतिप्रधानात् for संभवतिप्रधानात् ।

20-C reads राजमपश्यत् for राजमपश्यत् ।

(तै. सं. २।३।३) इत्यादौ । दर्शनवचनात्स्वस्यापि ऋत्विक्त्वं कर्म-
करणं च द्योतयति ।

अथवा सर्वपदार्थानामनेका प्रतिपत्तिर्बहुधोपयोगो वेदे दृश्यते ।
यथा चतुर्धाकरणादि परिधिपहरणादि तुषोपवापादि तद्विद्यमाने क्रियते
५ नाविद्यमाने । तथा यत्र ये पदार्था न सन्ति तत्र कर्म तदभावेऽपि भवति ।
तथाहि दृश्यते । पर्वते सोमवाहकानोभाववत् । यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवाः ।
(ऋ. सं. १०।११।१६) इति संभृतसंभारः पुरुषावयवैरहम् । तमेव
पुरुषं यज्ञं तैन्वायजमीश्वरम् । (भा. २।६।२७) इत्यादिवाक्यैः
सर्वसंभृत्युपपत्तिश्च । आधुनिकान्प्रति वेदविभागाज्जैमिनेस्तथा निर्णयः ।
१० तस्मात्कर्माधिकारः कर्मकरणे उपर्यपि सिद्धम् ॥ १।३।२७ ॥

शब्द इति चेन्नातः प्रभवात्प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥१।३।२८॥

ननु मास्तु कर्मकरणे विरोधः । शब्दे तु भविष्यति । अर्थज्ञाना-
नन्तरं हि कर्मकरणम् । वेदाच्चार्थज्ञानम् । तत्र साध्यादीनां वेद एव
कर्मकरणं श्रूयते । तत्र ज्ञाने कर्मकर्तृविरोधः । अन्यकल्पनायां
१५ त्वनवस्था । व्यवस्थापकाभावात् । तस्माद् वेदो वसूनां वृत्तान्तं वदन्
वसूनामधिकारं वदेत् । वदन्वा कथमनित्यो न भवेदिति चेन्न ।

अतः प्रभवात् । अतः शब्दात्प्रभवः शब्दोक्तपदार्थानाम् ।
वेदोक्ताः सर्व एव पदार्था आधिदैविका एव पुरुषावयवभूताः । सर्वा-
नुकारित्वाद् भगवतः । अतो नामप्रपञ्चो वेदात्मको भिन्न एवाङ्गीकर्तव्यः ।
२० स केवलं शब्दैकसमधिगम्यः । वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः (भ. गी. १५।१५)
इति । अतस्तस्य प्रपञ्चस्य भिन्नत्वान्न विरोधः शब्दे । कथमेवमत आह ।
प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् । प्रत्यक्षं तावदिदानीमपि यजमानो यजमानकृत्य-
मृत्विजश्च स्वकृत्यं वेदादेवावगच्छन्ति । न चाकृतिमात्रवाचकत्वेनाविरोधः ।
सर्वत्र लक्षणाप्रसंगात् । यः सिक्क्रेताः स्यात् (तै. सं. ५।५।४)
२५ इत्यादिषु विरोधश्च । न च प्रवृत्तिनिमित्तस्यैव वाच्यत्वम् । प्रवृत्तिवैय-

ध्यापतेः । संकेतग्रहविरोधाच्च । सर्वस्यापि पदार्थस्य भगवन्मानुषसिद्धि-
दोषः संकेतग्रहेऽपि ।

जमदग्नीनां पञ्चावतमित्यनुमानम् । न हि स्वयं जामदग्न्य इति
प्रत्यक्षोऽनुभवोऽस्ति । परोक्षव्यवहारस्यैवानुमानत्वमिति ब्रह्मवादः । तस्मात्
५ प्रत्यक्षानुमानाभ्यामिदानीन्तनभौतिकयज्ञपदार्थेषु भगवदवयववैशस्तथा-
मुत्रापि देवादिलोके । तस्मादेविकः पदार्थः सर्वोऽप्याधिदैविको भिन्न इति
सिद्धम् ॥ १।३।२८ ॥

साधिकां विरोधोपपत्तिमाह ।

अत एव च नित्यत्वम् ॥ १।३।२९ ॥

- १० अत एवास्मादेव हेतार्थैर्दस्य नित्यत्वम् । सर्वप्रपञ्चवैलक्षण्येन ।
चकाराद् ब्रह्मतुल्यत्वम् । शब्दब्रह्म वेदपुरुष इत्यादिवाच्यत्वम् । अस्या-
स्तु सृष्टिवैल्लोपादानस्य सर्वज्ञतया कथनं तन्माहात्म्यनिरूपणार्थम् ।
बन्धिका ह्येषा । मोक्षिका तु सा । अत एव क्षणीणामप्यत्र मोहः ।
निःश्वसितवचनाच्च । तस्याप्ययं प्राणभूतो नित्य इति । अर्थप्राधान्याद्
१५ ब्रह्मविद्या परा विद्या । प्रपञ्चमवादेव लौकिकवैदिकशब्दव्यवहारभेदे ।
तस्मादाधिदैविकप्रतिपादकत्वाद्देवस्य नित्यत्वम् ॥ १।३।२९ ॥

समाननामरूपत्वादावनावप्यविरोधो दर्शनात्

स्मृतेश्च ॥ १।३।३० ॥

- एवं शब्दबलविचारणं वेदप्रामाण्यस्य सिद्धये भिन्न एव प्रपञ्चो
२० ह्याधिदैविकः सर्वत्र सिद्धः । इदानीमर्थबलविचारणोत्तरकाण्डे किञ्चि-
दाशङ्क्य परिह्रियते दाढ्यार्थम् । नन्वस्य प्रपञ्चस्यानुकारित्वेन वा स्वीकि-
यमाणत्वे सृष्टिप्रलययोर्विद्यमानत्वादनित्यसंयोगः प्राप्नोति । तत्राह ।

समाननामरूपत्वादावनावप्यविरोधः । वस्तुतस्तु भगवद्वपत्वादा-
विर्भावतिरोभावेच्छयैव तथात्वान्नावृत्तिशङ्कापि । तथापि लोक-

बुद्ध्यनुसारेणावृत्तावपि समाननामरूपत्वात् । समुद्रे जलप्रक्षेपवत् ।
 पुनरुपादाने तदेवेति निश्चयाभावेपि नामरूपयोस्तुल्यत्वादन्यस्य भेदकस्या-
 भावान्नानित्यसंयोगविरोधः । कुतः । दर्शनात् । दृश्यते हि तथा । वेद-
 पितृमातृस्त्रीभर्तृशरीरगङ्गादिषु तदेवेदमिति व्यवहारस्य सिद्धत्वात् । सूर्या-
 ५ चन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयत् । दिवं च पृथिवीं चान्तरिक्षमथो सुवः
 (तै. आ. १०।१।२) इति । स्मृतेश्च । सर्ववेदमयेनेदमात्मनात्मात्म-
 योनिना । प्रजाः सृज यथापूर्वं याश्च मय्यनुशरेते । (भा. ३।१।४३)
 इत्यादिस्मृतेः । सर्वस्मृतेश्च ।

ऋषीणां पूर्वचरितस्मरणं स्मृतिरुच्यते ।

१० इति । अतोर्ध्वबलविचारोपि पदार्थानां नित्यत्वान्न वेदस्यानित्य-
 संबन्धः ॥ १।३।३० ॥

अर्धबलविचार एवैकदेशेन पूर्वपक्षमाह ।

मध्वादिष्वसंभवादनधिकारं जैमिनिः ॥ १।३।३१ ॥

ननु मध्वादिविद्यासु देवानामनधिकारात्सर्वत्रैवानधिकारः । तथाहि ।
 १५ असौ वा आदित्यो देवमधु तस्य द्यौरेव (छां. ३।१।१) इत्यादिना
 सूर्यस्य देवमधुत्वं प्रतिपादितम् । रश्मीनां वेदत्वं च । तत्र वसुरुद्रादित्य-
 मरुत्साध्याः पञ्च देवगणाः स्वमुख्येन मुखेनामृतं दृष्ट्वैव तृप्यन्ति । पञ्च-
 विधा एव च देवाः । स्वतः सिद्धं च तेषां तन्मधु । अनुपासकत्वान्न
 देवान्तरकल्पना । वृत्तार्थत्वाच्च । ब्रह्मणोपि देवत्वम् । आदिशब्देन सर्वा
 २० एव देवोपासनविद्या गृहीताः । अतस्तेषामुपास्यत्वात्कृतार्थत्वाच्च नाधिकारः ।
 न हि प्रयोजनव्यतिरेकेण कस्यचित्पवृत्तिः संभवति । मोक्षस्याप्यधि-
 कारनिवृत्तावुत्तरमार्गवर्तितात्स्वत एव सिद्धिः । यावदधिकारम् (ब्र.
 सू. ३।३।३२) इति न्यायात् । वसूनयाजयदित्यत्रापि भाविन्येव
 संज्ञा । तस्मान्मनुष्याधिकारकमेव ज्ञानं कर्म चेति न देवानामधिकार

इति जैमिनिराचार्यो मन्यते । मनुष्याणामेव ज्ञानकर्मणोस्तरतमभाषणां
तत्तद्व्यभोगानन्तरं मोक्षप्राप्तेरिति ॥ १।३।३१ ॥

ज्योतिषि भावाच्च ॥ १।३।३२ ॥

किं च । तेषां सर्वेषामनधिकारः प्रत्यक्षत एव दृश्यते । सर्वे हि
५ नक्षत्रादिरूपेण महाभोगवन्तो जगदवभासकत्वेन ज्योतिष्यके दृश्यन्ते ।
अग्निः पुच्छस्य प्रथमं काण्डम् (तै. आ. २।१९) इत्यादिभूतेष्वेव । न हि
तादृशां प्राप्तिश्चर्यवतां सर्वोपास्यानां मोक्षदातॄणां ज्ञानकर्मणोः कश्चनोप-
योमोस्ति । तस्मादनधिकार एव देवानामित्येवं प्राप्ते ॥ १।३।३२ ॥
उच्यते ।

१० भावं तु वादरायणोस्ति हि ॥ १।३।३३ ॥

तुराब्दः पक्षं व्यावर्तयति । भावं देवानामधिकारस्य सद्भाषम् ।
वादरायण आचार्यः । मौणसिद्धान्ताभावाय स्वनामग्रहणम् । किमर्थेन
ज्ञानेन । तथा सति तुल्यत्वमत आह । अस्ति हि । अस्ति वेदे प्रजा-
पतिरकामयत प्रजायेयेति । स एतदग्निहोत्रं मिथुनमपश्यत् । तदुक्ति
१५ सूर्येजुहोत् (तै. आ. २।१।२) इति । देवा वै सत्रमासन् (तै. सं. २।३।३)
इत्यादिभिः कर्माधिकारो निश्चितः । तेषां यो देवानां प्रत्यबुध्यत स एव
तदभवत् (बृ. १।४।१०) इत्यादि । तथेन्द्रप्रजापतिसंवादे ब्रह्मा देवा-
नाम् (तै. सं. ३।४।११) इति च । एवंमन्त्रविधिर्वाक्यं देवानामप्याधि-
कारोस्ति । यत्र च पुनर्देवानां फलभाग एव प्रतीयते न करणं तत्रापि
२० तेषामधिकारोऽङ्गीकर्तव्यः । हि युक्तोपमर्थः । एतं हि वसव आधिदेविक-
भगवदवयवभूताः । अनशनात् । अन्यथा वसुत्वादिविरोधः । यद्वसूनां
प्रातः सवनम् (तै. आ. १।१।११) इत्यादिवत् । न हि जीवविशेषा
दृष्ट्वा तृप्यन्ति । तस्मादिदं ब्रह्मप्रकरणमेव । योपि देवापासकवत्प्रतीयते
स भगवदंश एवाधिदेविकः । न वा पूर्वकल्पेन निर्णयः । तथा सति
२५ तेषामभावादनुपास्यत्वम् । अनित्यता च वेदस्य स्यात् । तस्माद् देवा-
नामप्याधिकार इति शब्दबलविनाश एव युक्त इति सिद्धम् ॥ १।३।३३ ॥

९ शुगस्येत्याधिकरणम् ।

शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात्सूच्यते हि ॥ १।३।३४ ॥

- इदानीं शूद्रस्याधिकारो निराक्रियते । यथा कर्मणि—एतया निषा-
वस्थपतिं याजयेत् । सा हि तस्येष्टिः (आ. श्रौ. सू. १।१४।१२)
५ इति श्रुतेर्हविष्कृदाधावेति शूद्रस्येति लिङ्गाद् दोहादौ च शूद्रस्याधिकारः ।
एवमिहापि संवर्गविद्यायां शूद्रस्याधिकार इति तन्निराकरणार्थमिदमधि-
करणमारभ्यते । एवं श्रूयते । जानश्रुतिर्ह पौत्रायणः (छां. ४।२।३)
इत्यत्र हंसवाक्यश्रवणानन्तरं सयुग्वनो रैक्स्य समीपं गतो जानश्रुतिः
पौत्रायण रैक्केमानि षट्शतानि गवामित्यादिना देवतां पृष्ठः प्रत्युवाच ।
१० अह हारेत्वा शूद्र तवैव सह गोभिरस्तु (छां ४।२।३) इत्यादिना
जानश्रुतिं शूद्रशब्देन संबोध्य पुनश्च शूद्रानेन मुखेनेत्युक्त्वा संवर्गविद्या-
मुपदिष्टवान् । अतोत्र विद्यायां जातिशूद्रस्याप्यधिकार इत्याशङ्क्य परि-
हरति । नात्र शूद्रशब्दो जातिशूद्रवाची । किंतु मत्सरयुक्तस्त्वमत्र नाधि-
कारीति तथा संबोधनम् । तवाह । शुक् शोकः अस्य जानश्रुतेः सम-
१५ जनि । तत्र हेतुः । तदनादरश्रवणात् । तस्माद्धंसादनादरस्य श्रवणात् ।
कं वर एनमेतत् सन्तं सयुग्वानमिव रैक्मात्थेति स्वापकर्षश्रवणात् ।
किमतो यद्येवमत आह ।

- तदाद्रवणात् । तत्तदनन्तरमाद्रवणात् । शुचमन्वाद्रवतीति शूद्रः ।
परोक्षवादार्थं दीर्घः सर्वज्ञत्वख्यापनाय । रुद्धिर्योगमपहरतीति न्यायात्क-
२० थमेवमत आह । सूच्यते हि । स्वस्य सर्वज्ञत्वं सूच्यते । हंसवाक्याच्छोके
जाते त्वमागत इति । अन्यथा प्रपन्नस्य धिक्कारवचनमनर्थकं स्यात् ।
युक्तश्चायमर्थो ब्रह्मविदः सर्वज्ञतंति । तस्य मात्सर्यनिराकरणं वा
संबोधनफलम् । तस्माच्छुचं प्रत्याद्रवणादेव शूद्रपदप्रयोगो न जाति-
शूद्रवाची ॥ १।३।३४ ॥

- २५ कुत एवमत आह ।

क्षत्रियत्वावगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् ॥ १।३।३५ ॥

जानश्रुतेः पौत्रायणस्य क्षत्रियत्वमवगम्यते । गोनिष्करथकन्या-

दानात् । न हि क्षतुप्रभृतयो ह्येते क्षत्रियाद्वन्यस्य संभवन्ति । राजप-
त्वात् । न ह्यन्यो ब्राह्मणाय भार्यात्वेन कन्यां दातुं शक्नोति । न च
प्रथमहंसवाक्यं शूद्रे संगच्छते । उपदेशाच्चेति चकारार्थः । तस्मात्
संवर्गविद्यायां शूद्रस्यैवाधिकारं मन्वानस्य निराकरणार्थं हेतुमाह ।

- १ उत्तरत्र वैज्ररथेन लिङ्गात् । अथ ह शौनकं च कापेयमभिमतारिं
च काशसेनिम् (छां. ४।३।५) इत्युत्तरत्र ब्राह्मणक्षत्रियौ तौ निर्विद्ये ।
कक्षा सेना यस्येति । कक्षसंनस्यापत्यं काशसेनिरिति । अस्य व्याख्यानं
वैज्ररथ इति । विज्रा रथा यस्य तस्यापत्यं तेन वैज्ररथेन । कक्षारूपा रथा इति
व्याख्यानम् । एतेन वै विज्ररथं कापेया अयाजयन् (तां. भा. २०।१।५)
१० इति । शौनकश्च कापेयो याजकश्च । याज्यश्च विज्ररथस्य पुत्रः काशसे-
निरिति । ब्रह्मचारी ब्रह्मवित् । इमौ तु संवर्गविद्योपासकौ । प्राणाय हि
भिक्षा । तस्मान्न ददतुः । उभावपि श्लोको भगवतः । तेन प्रकृतेष्वेते गुरु-
शिष्यौ ब्राह्मणक्षत्रियावेवेति गम्यते । तस्मान्न जातिशूद्रः संवर्गविद्याया-
धिकारी ॥ १।३।३५ ॥

१५ संस्कारपरामर्शात्तदभावाभिलाषाच्च ॥ १।३।३६ ॥

- इदानीं शूद्रस्य कचिदपि ब्रह्मविद्यायामधिकारश्चेदत्रापि कल्पेत ।
तत्तु नास्ति । सर्वत्र संस्कारपरामर्शात् । उपनयनसंस्कारः सर्वत्र परामृ-
श्यते । तं होपनिष्ये । (श. भा. १।१।५।३।३) अभीहि भगव इति
होपससाव । (छां. ७।१।१) तान्हानुपनीय (छां. ५।१।१।७) इत्यादि-
२० प्रवेशोपनयनपूर्वकमेव विद्यादानं प्रतीयते । शूद्रस्य तु तदभावाभिलाषात् ।
चतुर्थं एकजातिस्तु शूद्र इति—न शूद्रे पातकं किञ्चिन्न च संस्कारमर्हति
(म. स्मृ. १०।१२) इति शूद्रस्य संस्कारनिषेधात् । चकारात्—न शूद्राय
मतिं दद्यात् (म. स्मृ. ४।८०) इति निषेधात् ॥ १।३।३६ ॥

तदभावाभिधारणे च प्रवृत्तेः ॥ १।३।३७ ॥

- २५ इतश्च न शूद्रस्य सर्वथाधिकारः । तदभावाभिधारणे शूद्रत्वाभाव-
निर्धारण एव गुरुशिष्यभावप्रवृत्तेः । सत्यकामो ह जाबालः (छां. ४।४।१)

इत्यत्र गौतमः सत्यकाममुपनिन्ये । नैतदब्राह्मणो विवेक्तुमर्हति (छां. ४।४।५) इति सत्यवचनेन शूद्राभावं ज्ञात्वैव । चकार एवार्थे । चकारेण निर्द्धारणमुभयज्ञानार्थम् । वर्णित्वं शूद्राभावं च । तस्मान्न शूद्रस्याधिकारः ॥ १।३।३७ ॥

५ श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात्स्मृतेश्च ॥ १।३।३८ ॥

दूरे ह्यधिकारचिन्ता । वेदस्य श्रवणमध्ययनमर्थज्ञानं त्रयमपि तस्य प्रतिषिद्धम् । तत्सन्निधान्यस्य च । अथास्य वेदमुपशृण्वतस्त्रपु-
ण्तुभ्यां श्रोत्रपूरणम् इति । पशु ह वा एतच्छ्रुशानं यच्छूद्रः । तस्माच्छूद्र-
सामीप्ये नाध्येतव्यम् इति । उदाहरणे जिह्वाच्छेदो धारणे शरीरभेदः
१० (गौ. सू. १२।४) इति । दोहादौ शूद्रसंबन्धे मन्त्राणामभाव एव ।

स्मृतियुक्त्यापि वेदार्थे न शूद्राधिकार इत्याह । स्मृतेश्च । वेदाक्षर-
विचारेण शूद्रः पतति तत्क्षणात् । पा. स्मृ. १।७३ इति । चकारस्त्वधिकरण-
संपूर्णत्वद्योतकः । स्मार्तपौराणिकज्ञानादौ तु कारणविशेषेण शूद्रयोनि-
गतानां महतामधिकारः । तत्रापि न कर्मजातिशूद्राणाम् । तस्मान्नास्ति
१५ वैदिके कचिदपि शूद्राधिकार इति स्थितम् ॥ १।३।३८ ॥ ९ ॥

१० कम्पनाधिकरणम् ।

कम्पनात् ॥ १।३।३९ ॥

कठबल्लीविचारेण निश्चिता ह्यधिकारिणः ।

वाक्यान्तरं च तत्रत्यं चिन्त्यते प्रलयावधि ॥ २१ ॥

१० यदिदं किंच जगत्सर्वं प्राण एजति निःसृतम् । महद्भयं वज्रमुद्यतं
य एतद्विदुरमृतास्ते भवन्ति (कठ. २।६।२) इति । अत्र प्राणवज्रोद्यमन-
शब्दाभ्यां संदेहः । किं प्राणोपासना इन्द्रोपासना वा ब्रह्मवाक्यं वेति ।
बाधकशब्दस्य श्रुतित्वान्न प्रकरणेन निर्णयः । अमृतं वै प्राणाः

(तै. सं. २।६।८) इति भूतेः । प्राणोपासकस्याप्यमृतत्वप्राप्तिरुच्यते । इन्द्रस्याप्यमरत्वात् । वज्रमुद्यतमिति प्राणपक्षे वियोजने मरणजनकत्वात् यरूपत्वम् । इन्द्रपक्षे बलाधिष्ठानुत्पत्त्यापणत्वम् । तस्मात्प्राण इन्द्रो वा वाक्यार्थ इत्येवं प्राप्ते । उच्यते ।

- ५ कम्पनात् । कम्पनमत्र प्रथमवाक्यार्थः । स च भयहेतुकः । अविशेषेण सर्वजगत्कम्पनं भगवद्धेतुकमेव भवति । नचैकान्ततो वज्र इन्द्रस्यैवायुधं भवति । अग्निहृदयत्वात् । तस्य तान्तस्य हृदयमाच्छिद्य साशानिरभवत् (तै. ब्रा. १।१।३) इति भूतेः । तस्मान्मारकरूपमेव भगवतः । प्राणशब्दवाच्यत्वं तु पूर्वमेव सिद्धम् । तस्मात्सर्वजगत्कम्पनं भगवत्कृतमिति भगवानेव वाक्यार्थः ॥ १।३।३९॥१० ॥

११ ज्योतिर्दर्शनाधिकरणम् ।

ज्योतिर्दर्शनात् ॥ १।३।४० ॥

स एष संप्रसादोस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरभिसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते (छां. ८।१।२।३) इति । तत्र संशयः । परं ज्योतिर्भ-

१५ हाभूतरूपं ब्रह्म वेति ।

ब्रह्मधर्माश्च ये केचित् सिद्धा युक्त्यापि साधिताः ।

निर्णायकास्ततोप्यन्ये चत्वारोऽत्र निरूपिताः ॥ २२ ॥

तत्र रूढोपपत्त्या च महाभूतमेव ज्योतिरित्येवं प्राप्ते । उच्यते ।

ज्योतिर्ब्रह्मैव । कुतः । दर्शनात् । दर्शनं सर्वत्र दर्शनं न्याय इति

- २० यावत् । सुषुप्तौ सर्वत्र-सता सोम्य तदा संपन्नो भवति । सति संपद्य न विदुः । सति संप्रसादमहं (छां. ६।९।२) इति । अहरहर्ब्रह्मलोकां गच्छन्तीत्यादिप्रदेशेषु ब्रह्मसंपन्निरिवाका । अत्रापि संप्रसादवचनात्परं ज्योतिर्ब्रह्मैव । तस्माद्यः कश्चन शब्दो ब्रह्मस्थानं पठितस्तद्वाचक एवेति ॥ १।३।४०॥११ ॥

1-A, C and S read अमृतप्राप्तिः for अमृतत्वप्राप्तिः ।
19-B and S om. दर्शनं before सर्वत्र ।

१२ अर्थान्तरव्यपदेशाधिकरणम् ।

आकाशोर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात् ॥ १।३।४१ ॥

आकाशा वै नाम नामरूपयोर्निर्वहिता ते यदन्तरा तद्ब्रह्म (छां. ८।१।४।१) इति श्रूयते । तत्राकाशशब्दे संदेहः । भूताकाशः परमात्मा ५ वेति । नामरूपनिर्वाहमात्रत्वमवकाशदानाद् भूताकाशस्यापि भवतीति न ब्रह्मपरत्वम् । अन्यस्य च नियामकस्याभावादित्येवं प्राप्ते ।

उच्यते । आकाशः परमात्मा । अर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात् । यद् भूताकाशस्य प्रयोजनं श्रुतिसिद्धे तस्मादन्यस्य व्यपदेशः कार्यान्तरादिव्यपदेशश्च । यत्रैव हि सिद्धवत्कारणोत्कृष्टधर्मा अतदीयास्तदेव ब्रह्मेति । १० नापि नामरूपनिर्वाह आकाशस्य माहात्म्यहेतुर्भवति । वै निश्चयेनेति सिद्धवत्कारात्रोपासनापरत्वम् । निर्वाहस्य ब्रह्मधर्मत्वं न श्रुत्यन्तरासिद्धमिति विचारः । अर्थापत्तिमूचकस्त्वयमेव न्याय इति । तस्माद् यत्रैवातद्धर्मकथनमन्यवाच्यस्य तत्रैव ब्रह्मपरत्वमिति सिद्धम् ॥ १।३।४१ ॥ १२ ॥

१३ सुषुप्त्युत्क्रान्त्योरित्यधिकरणम् ।

सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन ॥ १।३।४२ ॥

बृहदारण्यके ज्योतिर्ब्राह्मणं—याज्ञवल्क्य किंज्योतिरयं पुरुषः (बृ. ४।३।२) इत्यारभ्य—अभयं ह वै ब्रह्म भवति य एवं वेद इत्यन्ते संदेहः । किं ब्रह्मवाक्यमेतद् उत जीवस्येति । जीवस्य ब्रह्मत्वप्रतिपादने जीववाक्यत्वम् । स्वातन्त्र्येण ब्रह्मण एव ज्ञानकर्मत्वे ब्रह्मवाक्यत्वमिति । १५ यद्यप्यर्थज्ञानं न संदेहस्तथापि नियामकं हेतुमाह । भेदेनति । तस्यायमर्थः । किंज्योतिरयं जीवः (बृ. ४।३।२) इति प्रश्ने सूर्यचन्द्राश्च भिवाङ्कुर्निर्गोकरणान्तरमात्मज्योतिः । आत्मा भगवानेवास्मि ज्योतिरिति उत्तरानन्तरं—कतमे आत्मा (बृ. ४।३।७) इति प्रश्ने योर्थे विज्ञानमयो ज्ञानरूप इन्द्रियेय इति च प्रकाशमान इत्युत्तरं जीवोप्येतादृश

१२ क and Som. from अर्थापत्ति to सिद्धम् after विचारः ।

- इति तच्चिराकरणार्थं स समानः सञ् जीवतुल्यः सन् कीडतीत्याह । तस्योभयधर्मा अप्युच्यन्ते क्रियामात्रस्य तन्मूलत्वाय । तत्र हि चत्वारि स्थानानि । अयं लोकः परलोकः स्वप्न इति त्रयं जीवसमानतयानुभवति तत्र स्वप्नस्य मिथ्यात्वाद् द्वयमेव । सुषुप्तं च चतुर्थम् । जीवस्य तु मोक्षोपि ।
- ५ तत्रास्मिन्लोके जीवस्यानीशित्वं प्रत्यक्षसिद्धम् । मोक्षे त्वेक्यम् । स्वप्नस्तु माया । अतः परं द्वयमवशिष्यते । तत्र भृत्येव भेदः प्रतिपादितः । तत्र भगवतो जीवसाम्येनःकरणेन्द्रियधर्माः प्राप्नुवन्तीति तत्रानुकरणमाह । ध्यायतीव लेलायतीव (बु. ४।३।७) इति बुद्धिसहितः स्वयमेव स्वप्नो भूत्वा जाग्रणानुसंधानं न करोति । एवं जाग्रत्स्वाप्नो ब्रह्मणो लोकद्वयं
- १० जीवस्य स्थानत्रयमाह स वा अयमिति काण्डिकादयन । स इति पूर्वप्रकान्तो जीवः । जीवस्य शरीरेन्द्रियाणां दुःखदातृत्वमेव । अथेति भगवच्चरित्रम् । स तु स्वस्थानन्दं जीवस्य दुःखं च पश्यति । भेदोपशान्दात् । जीवस्यानीशित्वाद्येन प्रकारेणायं जीवः परलोके गच्छति तमुपायं भगवानेव करोति । अथो खान्विति भगवतो न जागरितस्वप्नभेदोस्तीति पक्षः ।
- १५ परं स्वयंज्योतिर्बुद्धं तत्र स्पष्टम् । एतावद्दूरं भगवच्चरित्रमर्ह्यकृत्य जीवविमोक्षार्थं प्रभः । स वा एष इति जीववाक्यम् । तस्य सहजः संगो नास्तीति स्वप्नसंगभावं प्रत्यक्षतः पदशोयन्नसंगत्वमाह । तावतापि जाग्रणवस्थायामसंगत्वज्ञानाय पुनः प्रभः । तत्र मत्स्यदृष्टान्तावस्थाभेदज्ञानाय क्रियाज्ञानप्रधानः । श्येनसुपर्णदृष्टान्तस्तु सुषुप्ता भगवत्स्वरूपप्राप्तयेवस्थान्तः ।
- २० यत्रेति च भगवान् । पञ्चवर्णनाडीकृत एवास्य क्लेशो भगवत्कृत एवानन्द इति स्वप्नानन्दो भगवद्रूपः परमो लोकः । सुषुप्तिस्त्वकामरूपो भगवान् । अत्र ज्ञानाभावादुभयोः स्पष्टतया भेदनिर्देशः शारीरः प्राज्ञ इति । नाड्याच्छादनाभावोतिच्छन्दः । तत्र भगवत्स्वरूपं गतस्य बाह्येन्द्रियधर्माभावमाह विजानीयादित्यन्तेन । बाह्येन्द्रियाणां सलिलत्वमिति
- २५ पूर्वोपपत्तिः । एष ब्रह्मलोक इत्यारभ्य अनुशशासतदमृतमित्यन्तेनानन्दरूपो भगवान् प्रतिपादितः फलत्वाय । एतावतोभयासंगः प्रतिपादितः ।

तस्यानुभवारूढत्वाय पुनः प्रभः । दर्शनादर्शनावापोद्वापाभ्यां सिद्धम्-असंगो ह्ययं पुरुषः (बु. ४।३।१५) इति । एवं जीवं सुषुप्तौ

भगवन्तं च ज्ञात्वा मोक्षोपायं पृच्छति । तत्र याज्ञवल्क्यस्य भयं जातं
सुषुप्तिरियं निर्वन्धेनापि सर्वं ज्ञास्यतीति जीवब्रह्मधर्मनिकीकृत्य जीवोपक्र-
मेण ब्रह्मोपसंहारेणाह । तत्र स यत्रेति जीवस्य मूर्च्छोपतापावस्था ।
तद्यथा अन इति मरणावस्था । तत्र भगवानेवैनं लोकान्तरे नयति । तद्यथा
५ राजानमिति भगवत्संमाननम् । एवंविदमिति वचनात् । जीवस्तु नैवंवित् ।
सिद्धवद्वचनाच्च ज्ञानविधिः । वाक्यभेदप्रसंगाच्च । स यत्रेति जीवे मोहो-
धिकः । अथैनमेते प्राणा इति भगवच्चरित्रं संपद्यत इत्यन्तेन । श्लोके तद्ब्र-
ह्मास्य जीवस्याकामयमानस्य भगवतः स्वरूपं पूर्वमेवोक्तमनुवदति ।

भगवन्निर्गमने हि प्राणानां निर्गमनात्तस्य चेच्छाधीनत्वात्तदभाव
१० इन्द्रियाणि सुषुप्तौ तत्रैव समवलीयन्ते । ब्रह्मैव सन् बूटस्थः सन् । अपिः
समुच्चये । सह स्थिते जीवे ब्रह्माविर्भवतीत्यर्थः । जीवे ब्रह्माविर्भावो न
संगत इति तत्प्रतिपादनार्थं श्लोकः । जीवोपदेशप्रकरणाभावेन सिद्धवद्व-
चनाच्च जीवन्मुक्तावस्था । नाप्यसंप्रज्ञातसमाधिः । मतान्तरत्वात् । ब्रह्म-
प्रकरणान्न जीवस्य सद्योमुक्तिः फलम् । उत्क्रमण एव ब्राह्मणस्याप्युक्त-
१५ त्वात् । तद्यथेति सुषुप्तिशरीरम् । अनस्थिक इत्यादि सम्राडित्यन्तमुपसंहारः ।

श्लोका अत्र त्रयोदश सर्वनिर्द्धारकाः । आयो ब्रह्मविद्वतेः । एष
इति सुषुप्तौ नाडीत्वात् पञ्चवर्णाः । अन्धं तमः (ई. १२) इति द्वाभ्या-
मनेवंविदो निन्दा । तदेव सन्त इति बुद्धिमतां वचनम् । आत्मानमिति
वैराग्यम् । यस्यानुविचिरिति नवभिर्ब्रह्मस्तुतिः । तद्विज्ञानं च । पुनरेतदेव
२० स्पष्टतयोपदिशति । स वा अयमात्मा (बृ. २।५।१५) इत्यादि । अभयं वै
जनकं प्राप्नोसि (बृ. ४।२।४) इत्यन्तम् । काण्वानां कचित्पाठभेदे-
प्ययमेवार्थः । अत्र प्रकरणे जीवो वाच्य इति प्राप्ते आभेदायत । ब्रह्मैव

2. C om. तत्र before स । A om. स after तत्र ।

3. B reads सम्माननम् for संमाननम् । क reads संमाननम् for सम्माननम् ।

4. A and C om. अत्र before त्रयोदश ।

5. D, E and S read सुषुप्ता for सुषुप्तौ ।

प्रकरणार्थः । सुषुमावृत्क्रमणे च जीवब्रह्मणोर्भेदनं व्यपदेशात् । आकाश-
शब्दं ब्रह्मनिर्धार एव युक्तः ॥ १।३।४० ॥

पण्यादिशब्देभ्यः ॥ १।३।४१ ॥

किं च । सर्वस्य वशी (बृ. ४।४।२०) इत्यादिरान्देभ्यः स्पष्ट-
मेव ब्रह्मप्रकरणमिति ॥ १।३।४२ ॥ १३ ॥

इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचितं ब्रह्मसूत्रभाष्यं
प्रथमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ १।३ ॥

प्रथमाध्याये चतुर्थः पादः ।

१ अनुमानिकाधिकरणम्

१० अनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न शरीररूपकविन्यस्तगृही-
तेर्दर्शयति च ॥ १।४।१ ॥

एवं सर्वेषां वेदान्तानां ब्रह्मपरत्वं निर्णीतं केचिद्वेदार्थाज्ञानात्
क्वचिद्वेदभागे कापिलमतानुसारिषदार्थदर्शनेन तस्यापि वेदमलकत्वं वदन्ति ।
तन्निराकरणाय चतुर्थः पाद आरभ्यते । तत्र-इक्षन्तर्नागवृद्धम् (ब्र. सू.
१५।१।१४) इति सांख्यमतमशब्दत्वादिति निवारितम् । वेदेन प्रतिपादितमिति
तत्राशङ्कते ।

११ अनुमानिकमप्येकेषाम् । एकेषां शास्त्रिणां शास्त्रासु सांख्यपरि-
कल्पितप्रकृत्यादि श्रूयन्ते ।

इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः ।

२० मनसस्तु परा बुद्धिर्बुद्धेरन्ता महात्मा परः ॥

महतः परमव्यक्तमव्यक्तात्पुरुषः परः ।

पुरुषाच्च परं किंचित्सा काष्ठा सा परा गतिः (काठ. १।३।१ = १।११)
इति काठके श्रूयते । तत्र बुद्धेरन्तामहंकारः । ततो महान्महत्तन्वम् । ततो-
व्यक्तं प्रकृतिः ततः पुरुष इति । न ह्यहंकारादयः पदार्था ब्रह्मवादे संभ-

वन्ति । तस्मादेवंजातीयकेषु तन्मतपदार्थानां श्रवणान्मायाप्रकृत्यविधावादा
अपि श्रौता इति चेन्न शब्दसाम्यमात्रेण तन्मतं न सिध्यति ।

संदिग्धानां पदार्थानां पौर्वापर्येण निर्णयः ।

न तु संदिग्धवाक्येन सर्वव्याकुलतोचिता ॥ २३ ॥

अत्र हि पूर्वम् ।

आत्मानं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु ।

बुद्धिं तु सारथिं विद्धि मनः प्रग्रहमेव च ॥

इन्द्रियाणि हयानाहुर्विषयांस्तेषु गात्रगण ।

आत्मन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तव्याहुर्मनोपाणिः ॥ (कठ. १।३।३-४)

तदनु चत्वारि वाक्यानि । यस्त्वविज्ञानवानित्यादि । तदन्वि-
न्द्रियेभ्यः परा इति । तत्र पूर्वसंबन्ध एवार्थ उचितः । तस्माद् ।

शरीररूपकविन्यस्तगृहीतः । शरीरेण रूप्यन्ते ये शरीरेन्द्रिया-
दयस्ते विन्यस्ता यत्र रूपकभावेन रथादिषु तेषामेवात्र गृहीतिर्ग्रहणम् ।
अन्यथा प्रकृतहानाप्रकृतपरिग्रहापत्तिः ।

जीवप्रकरणं ह्यतन्भूकन्युपायोस्य रूप्यते ।

योग्यं शरीरमारुह्य गच्छेदिति हरेः पदम् ॥ २४ ॥

तत्र जीवस्य ब्रह्मपार्श्वे मुख्यं साधनं शरीरम् । स रथः । सर्वसा-
मग्रीसहितापराधीनयानत्वात् । रथस्तु हयार्थीनः । हयाश्च स्वबुद्ध्यधीनाः ।
सा च प्रग्रहाधीना । स च सारथ्यधीनः । स च स्वबुद्ध्यधीनः । सा च मार्गा-
धीना । स च प्राप्याधीन इति । एवं ज्ञात्वा युक्तसामग्रीकस्तद्देशं प्राप्नोति ।
तत्रेन्द्रियाणामात्मा विषयाः । ते च मनसा सम्यक्त्वेन भावितास्तथा
भवन्ति । विस्तेन्द्रियाणामतथात्वात् । बुद्धेर्गन्ता विज्ञानम् । तद्ब्रह्मविषयकं
महद् भवति । ततः परमन्यक्तं न प्रकटं भगवत्कृपेव । सा तु भगवदधीना
न साधनान्तर्गता । स च भगवान्मन्वाधीन इति । एवमेवार्थस्तन्मन्वाचितः ।
२५ किंच । दर्शयति स्वयमेवममथम् ।

एष सर्वेषु भूतेषु गृहोत्मा न प्रकाशते ।

दृश्यते त्वग्रचया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः ॥ (कठ. १।३।१९)

इति

सूक्ष्मयोपनिषदनुसारिण्या बुद्ध्या । भगवज्ज्ञानं हि तत्प्राप्तिरिति ।
चकारात्—ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम् (भ. गी. १८।५५)
५ इति स्मृतिर्गृहीता । तस्मात्साधनोपदेशाच्च सांख्यमतमिह विवक्षि-
तामिति ॥ १।४।१ ॥

सूक्ष्मं तु तदर्हत्वात् ॥ १।४।२ ॥

नन्वव्यक्तशब्देन न भगवत्कृपा वक्तुं शक्या । धर्मिप्रवाहादित्याशङ्क्य
परिहरति तुराशब्दः । सूक्ष्मं तद् ब्रह्मैव । धर्मधर्मिणोरभेदात् । अन्यक्तशब्देन
१० हि सूक्ष्ममुच्यते । तदेव हि सर्वप्रकारेण न व्यज्यते । अर्हत्वात् । तदेवाहं
योग्यम् । उभयत्राप्ययं हेतुः । तस्माद्धर्मधर्मिणोरभेदाद् भगवानेव सूक्ष्ममिति
तत्कृपैवाव्यक्तवाच्या ॥ १।४।२ ॥

तदधीनत्वादर्थवत् ॥ १।४।३ ॥

ननु धर्मित्वे परत्वमनुपपन्नम् । अन्यथा पूर्वोक्तो दोष इत्यतः
१५ आह । अभेदेऽपि कृपायास्तदधीनत्वात्परत्वम् । तत्र दृष्टान्तः । अर्थवत् ।
अर्थः पुरुषार्थः फलं तद्वत् । ब्रह्मविदाप्रोति परम् (ते. २।१) इत्यत्रै-
कस्यैव ब्रह्मणः सच्चिद्रूपेण विषयन्वमानन्दरूपेण फलत्वमिति । तथैवाक्षर-
पुरुषोत्तमविभागोऽपि । स्वधर्मा अपि स्वाधीनाः । स्वयमपि स्वाधीन इति ।
तथा कृपाविष्टः साधनमानन्दरूपः फलमिति ।

२० अथवाव्यक्तं सच्चिद्रूपमक्षरमेवास्तु । तस्मिन्सति विज्ञानस्य विषया-
धीनत्वमर्थः । एतेनान्येऽपि सर्वविघ्नववादिनो निराकृता वेदितव्याः । असं-
बद्धाभिलाषाच्च ।

अनेकरूढिशब्दानां वाच्यं ब्रह्मैव नापरम् ।

शक्तितश्चेत्तथा ब्रूयुस्ते सन्मार्गाद् बहिष्कृताः ॥ २५ ॥

२५ तस्मादिन्द्रियेभ्यः परवाक्यं नानुमानिकं किञ्चिदस्ति ॥ १।४।३ ॥

२१-A, D and E read संप्रव for विप्रव ।

२१-A and C read शाक्तास्तांस्तथा for शक्तितश्चेत्तथा ।

ज्ञेयत्वावचनाच्च ॥ १।४।४ ॥

पूर्वापरसंबन्धेनार्थः प्रतिपादितः । केवलैतद्वाक्यविचारेपि न तदभीष्टं प्रकृतिरूपमव्यक्तं सिध्यतीत्याह । अत्र हि वाक्येव्यक्तं ज्ञेयत्वेन नोक्तं तेषां तु प्रकृतिपुरुषान्तरं ज्ञातव्यम् । न हि सिद्धवन्मात्रनिर्देशे तेषां ५ मते पुरुषार्थः सिध्यति । अपुरुषार्थसाधनत्वे वासंबन्धार्थवाक्यत्वमेव स्यात् । परत्ववचनं चासंगतम् । श्लिष्टत्वादुभयोरिति चकारार्थः । अयं हेतुः पूर्वमुक्तोप्यवसरे स्मारितः । तस्मादव्यक्तं न प्रकृतिः ॥ १।४।४॥

वदतीति चेन्न प्राज्ञो हि प्रकरणात् ॥ १।४।५ ॥

ननु ज्ञेयत्ववचनमसिद्धम् । पूर्वं निर्देशमात्रमुक्त्वाग्रे ज्ञेयत्ववचनात् १० अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तथारसं नित्यमगन्धवच्च यत् ।

अनाद्यनन्तं महतः परं ध्रुवं निचाय्य तं मृत्युमुखात्प्रमुच्यते ॥

(कठ. २।३।१५)

इत्युत्तरवाक्ये वदतीति चेन्न । प्रकरणस्य नियामकत्वेनैकवाक्यत्वे द्वयोः सर्वैकवाक्यत्वेन प्राज्ञः परमात्मैव निचाय्यः । न तु द्वयोरेक- १५ वाक्यत्वं वक्तुं शक्यम् । तस्मात्प्रकरणस्य नियामकत्वे शब्दवाक्यमपि भगवत्परमेव ॥ १।४।५॥

त्रयाणामेवमुपन्यासः प्रश्नश्च ॥ १।४।६ ॥

ननु न वयं सर्वमेकं प्रकरणमिति वदामः । किंतु—इन्द्रियेभ्यः पराः (कठ. १।३।१ =) इत्यारभ्य—नाचिकेतमुपाख्यानम् (कठ. १।३।१६) २० इत्यन्तं भिन्नं प्रकरणम् । तत्र प्रथमं पदार्थनिर्देशः । तदनु—एष सर्वेषु भूतेषु (कठ. १।३।१२) इति पुरुषज्ञानम् । अशब्दामिति तु प्रकृति-ज्ञानम् । तस्मादेतत्प्रकरणे सांग्रह्यमतानिरूपणादशब्दत्वमसिद्धमित्याशङ्क्य परिहरति ।

त्रयाणामेवमुपन्यासः प्रश्नश्च । अस्मदुक्तव्याख्याने त्रिप्रकरणत्व- २५ मन्यथा चतुःप्रकरणत्वं स्यात् । तृतीया चैषा बह्वी । स त्वमग्निं स्वर्गमध्येषि भूयो प्रवृद्धिं न अदधानाय मह्यम् (कठ. १।३।१३) इति प्रथमः प्रश्नः ।

प्रते ब्रवीमि तदु मे निबोध स्वर्ग्यमग्निं नाचिकेत प्रजानन् (कठ. १।१।१४)
 इत्याद्युत्तरम् । येयं प्रेते विचिकित्सा मनुष्येस्तीत्येके नायमस्तीति चैके ।
 (कठ. १।१।२०) इति द्वितीयः प्रश्नः । देवैरत्रापि (कठ. १।१।२२)
 इत्यग्र उत्तरम् । अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्माद् (कठ. १।२।१४) इति
 ५ तृतीयः प्रश्नः । सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति (कठ. १।२।१५) इत्यादि-
 नोत्तरम् । एवमग्निजीवब्रह्मणां प्रश्नोत्तराणि । तत्र यदि सांख्यमत-
 निरूपणीयम् इन्द्रियेभ्यः (कठ. १।३।१०) इत्यादि स्यात् तदा चतुर्थ-
 स्याप्युपन्यासः स्यात् । उपन्यासे हेतुः प्रश्नः । अत एव पश्चाद्वचनम् ।
 तस्य प्रकृतेभावादस्मदुक्तीत्या त्रीण्येव प्रकरणानीति सिद्धम् । उत्तरप्रश्ना-
 १० भावार्थं चकारः ॥ १।४।६ ॥

महद्वच्च ॥ १।४।७ ॥

ननु तथापि मतान्तरेन्यत्र संकेतिताः कथं ब्रह्मवाद् ब्रह्मपरतया
 योज्यन्त इत्याशङ्क्य परिहरति । महद्वत् । यथा महच्छब्दः । महान्तं
 विभुमात्मानं (कठ. १।२।२२) वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम् (श्वे.
 १५।२८) इत्यादौ महच्छब्दो ब्रह्मपरो योगेन । एवमव्यक्तशब्दोऽप्यक्षरवा-
 चक इति । न हि सांख्यमत इव वेदान्तेऽपि महच्छब्दः प्रथमकार्ये
 वक्तुं शक्यते । तस्मादिन्द्रियादिवाक्ये सांख्यपरिकल्पितानां पदार्थानां
 नामापि नास्तात सिद्धम् । चकारोधिकरणसंपूर्णत्वद्योतकः ॥ १।४।७॥१ ॥

२ चमसवदित्यधिकरणम् ।

२० पुनः श्रुत्यन्तरेण प्रत्यवस्थितं निराकर्तुमधिकरणान्तरमारभते ।

चमसवदविशेषात् ॥ १।४।८ ॥

ननु प्रकरणवशात्पूर्वमस्मदुक्तोर्थोन्यथा वर्णितः । यत्र प्रकरणपे-
 क्षैव नास्ति मन्त्रे तदस्माकं मूलम् । अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां बह्वीः
 प्रजाः सृजमानाः ससृपाः । अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां

भुक्तभोगामजोन्यः (श्वे. ४।५) इति । यद्यपीदं श्वेताश्वतरोपनिषदि चतुर्थध्याये विद्यमानत्वात्पूर्वापरसंबद्धमेव वक्तव्यम् । तत्र-ब्रह्मवादिनो वदन्ति किंकारणं ब्रह्म (श्वे. १।१) इत्युपक्रम्य ब्रह्मविद्यैव निरूपिता । तथापि पूर्वकाण्डे प्रणवादिमन्त्राणां नायं नियम इति प्रकृतेऽपि मतान्तर-
 ५ वाचकत्वस्यैव प्रकृतोपयोग इति शङ्का । ते ध्यानयोगानुगता अपश्यन् देवस्य शक्तिं स्वगुणेर्निगूढाम् (श्वे. १।३) इति च । तथा ज्ञाज्ञौ द्वाव-
 जावीशानीशावजा होका भोक्तृभोग्यार्थयुक्ता । (श्वे. १।९) अग्रे च-
 यो योनिं योनिमधितिष्ठत्येको विश्वानि रूपाणि योनीश्च सर्वाः । ऋषिं
 प्रसूतं कपिलं यस्तमग्रे ज्ञानैर्बिभर्ति जायमानं च पश्येत् (श्वे. ५।२)
 १० इत्यादि च वाक्यानि कपिलतन्मतवाचकानि वर्तन्त इति सांख्यमतमपि
 वैदिकमेवेत्येवं प्राप्ते । उच्यते ।

चमसवदविशेषात् । अर्वाग्निलश्चमस ऊर्ध्वबुधस्तस्मिन् यशो निहितं वि-
 श्वरूपम् । तस्यासते ऋषयः सम तीरे वागष्टमी ब्रह्मणा संविदाना (बृ. २।२।३)
 इति मन्त्रे यथा न विशेषो विधातुं शक्यते । नहि कर्मविशेषं कल्प-
 १५ यित्वा तत्रार्वाग्निलश्चमसं कल्पयित्वा तत्र यशोरूपं सोमं होतारो मन्त्रेण
 भक्षयेयुरिति कल्पयितुं शक्यते । तथा प्रकृते रोहितशुक्लकृष्णशब्देन रजः-
 सत्त्वतमांसि कल्पयित्वा न तद्वशेन सर्वमेव मतं शक्यते कल्पयितुम् ।
 कपिलर्षिवाक्यमप्यनित्यसंयोगभयाजित्यर्षेरेवानुवादकम् । तस्मान्न मन्त्र-
 मात्रेण प्रकरणश्रुत्यन्तरनिरपेक्षेण विशेषः कल्पयितुं शक्यः ॥ १।४।८ ॥

२० ज्योतिरुपक्रमानु तथा ह्यधीयत एके ॥ १।४।९ ॥

ननु चमसमन्त्रे अर्वाग्निल (बृ. २।२।३) इति मन्त्रव्याख्या-
 नमस्ति । शिरश्चमसः प्राणा वै यशः (बृ. २।२।३) प्राणा वा ऋषयः
 (बृ. २।२।३) इति । नात्र तथा व्याख्यानमस्तीतीमां शङ्कां परिहरति
 तुशब्दः । अजाशब्देन ज्योतिरेवोच्यते । यथा ह्यजाल्पदोग्धी तथेयं
 २५ नश्वरसुखदात्री । अग्निसूर्यसोमविद्युद्गूपाद् ब्रह्मणो हंसोक्तचरणरूपा ।
 भगवत्कार्याशिरूपत्वात् । तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकां करवाणि (छां.

६।३।३) इति श्रुतेश्च प्रथमोत्पन्ना देवताजाशब्देनोच्यते । तत्र हेतुः ।
 उपक्रमात् । अत्रैवोपक्रमे—तदेवाग्निस्तद्वायुस्तदादित्यस्तदु चन्द्रमाः (श्वे.
 ४।२) इति । द्वा सुपर्णा (श्वे. ४।६) इति चाग्रे । मध्ये चायं मन्त्रः
 पूर्वोत्तरसंबद्धमेव वदति । सा मुख्या सृष्टिः । अजद्वयं जीवब्रह्मरूप-
 ५ मिति । अत्र प्रकरणे न स्पष्ट इति निरूपयति । तथाहि श्रुत्यन्तरे स्पष्ट-
 मेवाधीयत एके । यदग्रे रोहितः रूपं तेजसस्तद्रूपं यच्छृङ्खं तदपां यत्कृष्णं
 तदन्नस्य (छां. ६।४।१) इति । एवमग्रेपि कलात्रये । अनेन जीवे-
 नात्मना (छां. ६।३।२) इति जीवब्रह्मणोश्चानुप्रवेशः । बीजेपि त्रैवि-
 ध्यमिति सरूपत्वम् । भगवतो भोगे हेतुः । जीवेन भुक्तभोगामिति । तस्मात्प-
 १० कृतेपि चमसच्चतुतावेवार्थकथनान्न सांख्यमतप्रतिपादकत्वम् ॥ १।४।९ ॥

कल्पनोपदेशाच्च मध्वादिवदविरोधः ॥ १।४।१० ॥

ननु द्विविधा शब्दप्रवृत्तिः । योगो रूढिर्वा । तत्राजाशब्दश्चागायां
 रूढः । न जायत इति योगः । अनुभयरूपत्वात्कथं सृष्टिवाचकत्व-
 मित्याशङ्क्य परिहरति । कल्पनोपदेशाच्च । कल्पनान्नोपदिश्यते । आद्या
 १५ सृष्टिः कल्पनयाजाशब्देनोच्यते । यथा ह्यजा वर्करसाहिता सवत्सा
 स्वामिहिता तथेयमित्युपदेशपदात्तथोपासनमभिप्रेतम् । चकारात्परोक्ष-
 वादोपि देवस्य हिताय । यथा—आदित्यो वै देवमधु (छां. ३।१।१)
 वाचं धेनुमुपासीत (बृ. ५।८।१) युलोकादीनां चाग्नित्वं पञ्चाग्निविद्यायां
 तथा प्रकृतेऽप्यविरोधः । योगरूढिव्यतिरेकेणाप्येपा वेदे शब्दप्रवृत्तिः ।
 २० तस्मादजामन्त्रेण न सांख्यमतसिद्धिः ॥ १।४।१० ॥ २ ॥

३ न संख्योपसंग्रहाधिकरणम् ।

न संख्योपसंग्रहादपि नानाभावादतिरेकाच्च ॥ १।४।११ ॥

मन्त्रान्तरेण पुनराशङ्क्य परिहरति । बृहदारण्यकपष्ठे श्रूयते ।
 यस्मिन् पञ्च पञ्चजना आकाशश्च प्रतिष्ठितः । तमेव मन्य आत्मानं विद्वान्

ब्रह्मामृतोमृतम् (बृ. ४।४।१७) इति । यद्यप्यत्र पञ्चजनाः पञ्चोच्यन्ते
 न पञ्चानां पञ्चगुणत्वम् । समासानुपपत्तेः । तथाहि । आयः पञ्चशब्दः
 संख्यावाची संख्येयवाची वा । आद्ये पञ्चसंख्याया एकत्वान्न षष्ठी-
 समासः । संख्यायां संख्याभावाच्च । संख्येयपरत्वे द्वितीयस्य संख्यात्वे
 ५ पञ्चत्वमेव पूर्ववच्चेदनन्वयः । विधायकाभावाच्च । अतो वीप्सा । पञ्चजन-
 संज्ञाविशिष्टानां वा पञ्चत्वमिति यथासंभवमर्थः । तथापि मूढग्राहेण
 संख्योपसंग्रहादपि लक्षणार्थं केनचिद्धर्मेण पञ्चसंग्राहकेण भाव्यम् । स
 च तेषां मते न संभवति तथा सति पञ्चैव तत्त्वानि स्युः । अतस्ते
 नानाभावादेव स्वीकर्तव्याः । यद्यपि भूततन्मात्राकृतिचिन्त्यन्तःस्थितत्वधर्मा
 १० वक्तुं शक्यन्ते । तथापि न ते तथोक्तवन्तः ।

मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याः प्रकृतिविकृतयः सप्त ।

षोडशकश्च विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुषः ॥ (सां. कां. ३)

इत्यन्यथोपगमात् । पुरुषे वैलक्षण्याभावप्रसंगश्च । किं च नायं
 श्रुत्यर्थ इति श्रुतादेव प्रतीयते । अतिरेकादाकाशश्चेति । चकारा-
 १५ दात्मा यस्मिन्नित्यधिकरणत्वेनोक्तः । तस्मान्नानेनापि मन्त्रेण तन्मत-
 सिद्धिः ॥ १।४।११ ॥

प्राणादयो वाक्यशेषात् ॥ १।४।१२ ।

नन्ववश्यं मन्त्रस्यार्थो वक्तव्यः । तदनुरोधेन लक्षणयापि ज्योतिः-
 शास्त्रवत्पञ्चपञ्चशब्दः पञ्चविंशतिवाचकतया परिकल्प्यः । स्पष्टमाहात्म्या-
 १० र्थमात्माकाशयोराधाराधेयभावः प्रदर्शितस्तत्रत्ययोरेव । अतो मन्त्रे तन्मत-
 सिद्धिरित्याशङ्क्य परिहरति । प्राणादयः पञ्चजनाः । वाक्यशेषस्य मन्त्रा-
 र्थनियामकत्वात् । प्राणस्य प्राणमुत चक्षुषश्चक्षुः श्रोत्रस्य श्रोत्रमन्नस्यान्नं
 मनसो मनः (बृ. ४।४।१८) इति ।

ननु कथमस्य वाक्यशेषत्वम् । उच्यते । प्राणादयः संज्ञाशब्दाः
 ५ करणवाचकाः । ते ज्ञानरूपं वा क्रियारूपं वा कार्यं जनयन्ति स्वव्यापा-

रेण । तेन तेषां करणान्तरापेक्षामावात् प्राणादीनां पुनः प्राणादिमत्त्वं बाधितं स्यात् । भगवतो माहात्म्यविरोधश्च । अतः स्वार्थनिर्वाहार्थमन्यार्थो वर्तते पञ्चजनवाक्यस्य च । अतो बुद्धेः पञ्च वृत्तीर्जनयन्तीति प्राणादयः पञ्चजनाः । संशयोऽथ विपर्यासो निश्चयः स्मृतिरेव च । स्वाप इत्युच्यते । बुद्धेर्लक्षणं वृत्तिः पृथक् (भा. ३।२६।३०) इति । तेषां तत्तत्प्रकारकं स्वकार्यजननं न स्वतः किंतु भगवत इति द्वयोरेकार्थत्वे सर्वं संगतं स्यात् । खण्डत्वाच्च शेषत्वम् । सर्वप्रवृत्तिकत्वाद्भगवतो न माहात्म्यविरोधः । तत्र प्राणशब्देन त्वग्वाणप्राणा गृहीताः । रसना चात्रे प्रतिष्ठिता इत्यत्रं गृहीतम् । वाग्वा तेजसि । अत्ता चात्रं चैकत्र भवतः । सहभा-
 १० वित्वात् । कचिदेकग्रहणं कचिदुभयग्रहणमिति । तेन ते सर्वे पञ्चैव भवन्त्य-
 तिरिच्यते परमाकाशः । तस्मात्प्राणादय एव पञ्चजना इति न तन्मत-
 सिद्धिः ॥ १।४।१२ ॥

ज्योतिषैकेषामसत्यन्ने ॥ १।४।१३ ॥

काण्वपाठे—अन्नस्यान्नमिति नास्ति तदा कथं पञ्च । तत्राह ।
 १५ ज्योतिषा संख्यापूर्तिस्तेषाम् । यस्माद्वर्वाक् संवत्सर इति पूर्वं पठितो
 मन्त्रः । तत्र—तदेवा ज्योतिषां ज्योतिः (बृ. ४।४।१६) इत्यन्नस्थाने
 ज्योतिर्ग्राह्यम् । व्याख्यानं पूर्वमेव । तस्मादसिद्धं तन्मतस्य श्रुतिमूलत्वम्
 ॥ १।४।१३ ॥ ३ ॥

४ यथाव्यपदिष्टाधिकरणम् ।

२० कारणत्वेन चाकाशादिषु यथाव्यपदिष्टोक्तेः ॥ १।४।१४ ॥

श्रुतिविप्रतिषेधात्स्मृतिरेव ग्राह्येति मतं दुरीकर्तुं श्रुतिविप्रतिषेधो

1—A, C, D and E read तत्र for तेन ।

7—A and C read सर्वप्रवर्तकत्वात् for सर्वप्रवृत्तिकत्वात् ।

10—A and C read तेनैते for तेन ते ।

17—C reads सिद्धं न तन्मतस्य for असिद्धं तन्मतस्य ।

नास्तीत्यधिकरणमारभते । तत्र श्रुतौ सृष्टिभेदा बहवः । कचिदाकाशादि-
 का । आत्मन आकाशः संभूतः (तै. २।१) इति । कचिच्चेजःप्रभृतिका ।
 तच्चेजोमृजत (छां. ६।२।३) इति । कचिदन्यथैव । एतस्माज्जायते
 प्राणः (मुं. ५।१।३) इति । इदं सर्वममृजत (बृ. १।२।५) इति
 ५ च । एवं क्रमव्युत्क्रमानेकविधसृष्टिप्रतिपादकत्वाद् वस्तुनो द्वैरूप्यासंभ-
 वाद्-ग्रहा त्वा अनु प्रजापशवः प्रजायन्त इतिवत्सृष्टिवाक्यानामर्थवाद-
 त्वेन ब्रह्मस्वरूपज्ञानार्थत्वादध्यारोपापवादन्यायेन न वेदान्तब्रह्मकारणत्वं
 सिद्ध्यति । अतः परिदृश्यमानजगतः कारणान्वेषणे क्रियमाणे बाह्याबा-
 ह्यमतभेदेषु सत्सु कपिलस्य भगवज्ज्ञानांशावतारत्वात् तन्मतप्रकारेणैव
 १० जगद्व्यवस्थोचितेत्येवं प्राप्ते । उच्यते । न सृष्टिभेदेषु ब्रह्मणः कारणत्वे
 विप्रतिपत्तिः । सर्वप्रकारेषु तस्यैव कारणत्वोक्तेः । आकाशादिषु कारण-
 त्वेन ब्रह्म यथाव्यपदिष्टमेवैकत्र । अन्यत्रापि तदेव कारणत्वेनोक्तम् । न
 तस्य कार्यं करणं च विद्यते (श्वे. ६।८) इत्यादिनिराकरणं तु लौकि-
 ककर्तृत्वनिषेधपरम् । तस्यैव प्रतीतिः । सर्ववैलक्षण्यार्थं वैदिकानामवाधि-
 १५ तार्थैकवाक्यत्वस्याभिप्रेतत्वादिति चकारार्थः । कार्यप्रकारे भेदस्तु माहा-
 त्म्यज्ञापको न तु बाधकः । बहुधा कृतिसामर्थ्यं लोकेपि माहात्म्यसूच-
 कमिति । तस्मान्न श्रुतिविप्रतिषेधात्ममृतिपरिग्रह इति सिद्धम्
 ॥ १।४।१४॥४ ॥

५ समाकर्षाधिकरणम् ।

३०

समाकर्षात् ॥ १।४।१५ ॥

पुनरन्यथाशङ्क्य परिहरति । ननु कचिद्-असद्वा इदमग्र आसीत्
 (तै. २।७) इति । कचित्-सदेव सोम्येदमग्र आसीत् । तद्वैक आहु-
 रसदेवेदमग्र आसीत् । (छां. ६।२।१.) अव्याकृतमासीत् । नासदा-
 सीन्नो सदासीत् । तम आसीत् (ऋ. सं. १०।१२९।१) इत्यादिवाक्येषु

जीव एक एव । तन्नाशमये निःसदिग्धत्वात्तस्यैव एवात्मेति नोच्यते ।
 द्वितीयादि प्रथमोक्तमेवातिदिश्यते तन्नाशमये हस्तेन प्रदर्शयन्निव निः-
 संदिग्धं व्याख्यातम् । तदन्तरो हि पाण आन्तरव्यवहारकारणम् ।
 बलभोजनविसर्गादिवृत्त्ययोमात् । तस्य संचार आकारो परिनिष्ठितः पृथि-
 व्याम् । एवं लौकिकव्यवहारार्थं बाह्याभ्यन्तरभेदेन द्वयम् । तदनु-
 वैदिकव्यवहारः स च मनोमयः पुरुषः । आदेगः कर्मचोदना । बाह्य-
 णानि सरोषाणि । अथर्वाहिरसे ब्रह्मकर्मत्वात्पतिता । तदनु नानाविध-
 यागादिसाधनवतः फलं विज्ञानमयः । तव अद्धा आपः । तृतीयाध्याये
 त्वयमर्थो विस्तरेण वक्ष्यते । यथोक्तकर्तृत्वात्क्रममुक्तिः ।

- १० अतस्तस्यैव प्रतीयमाणानुशीलयमानो धर्मी । योगश्च मुख्यत्वादात्मा ।
 अधोभागो महर्लोकः । तादृशस्य ततोर्वाक्समुत्पन्नात्वात् । ततोपि ब्रह्म-
 विद् आनन्दमयः फलम् । तस्य स्वरूपस्यैकत्वाद् धर्मभेदेन शिरःपा-
 ण्यादि निरूप्यते । तस्य मुख्यतया प्रीतिविषयत्वं धर्मस्तच्छिरः । मोद-
 प्रमोदावपरिनिष्ठितपरिनिष्ठितावानन्दातिरायी । आनन्दस्तु स्वरूपं साधन-
 रूपत्वाद् ब्रह्म पृच्छमिति । श्लोकी तु सच्चिदंगबोधकी केवलानन्दत्वपरि-
 हाराय । अपरौ तु श्लोकी माहात्म्यज्ञापनाय वाग्मोचरागोचरभेदेन ।
 अवान्तरानन्दास्तु सर्वे तस्माद्व्युत्पन्नास्तदुत्कर्षत्वबोधनाय । तस्मात्सर्वत्र
 प्रपाठके मान्त्रवर्णिकमेव प्रतीयते । अतो मुख्योपपत्तेर्विद्यमानत्वेनानन्दमयः
 परमात्मैव । चकारो मध्ये प्रयुक्ता विधिमुखविचारेणाधिकरणसंपूर्ण-
 १० त्वबोधकः ॥११११४॥

निषेधमुखेन च चतुःसूत्र्येदंवाधिकरणं पुनर्विचार्यते सुदृढत्वात् ॥
 इदमत्राकृतम् । जीव एवानन्दमयो भवतु । फलस्य पुरुषार्थत्वात् ।
 स ब्रह्मविदानन्दमयो भवतीति स्वर्गादिसुखवदलौकिकमेव रूपमानन्द-
 मयं जीवस्य फलभूतमिति प्राप्तमिधीयते ॥

१५ नेतरोनुपपत्तेः ॥११११५॥

इतरो जीवो न । आनन्दमयो न भवति । कृतः । अनुपपत्तेः ।

ब्रह्मणोपि विगानं श्रूयते । तद्धैक आहुः इति कर्मवत्पक्षान्तरं संभवति । न ह्यसत्तमः शब्दैर्ब्रह्म प्रतिपादयितुं शक्यते । असन्नेव स भवति (तै. २।६) इति बाधात् । आदित्यवर्णं तमसः परस्तात् (श्वे. ३।८) इति च । तस्मात्कारणत्वेनापि श्रुतिविप्रतिषेधाद् ब्रह्म कारणं नेत्येवं प्राप्ते ।

- ५ उच्यते । समाकर्षात् । आकृष्यते स्वस्थानाच्च्याव्यत इत्याकर्षः । सर्वेष्वेतेषु वाक्येष्वसदादिपदानां न निरात्मकत्वाद्यर्था उच्यन्ते । किंतु वैलक्षण्येन । सर्वशब्दवाच्यत्वं च सिद्धं ब्रह्मणः । यथा—को अद्धा वेद । क इह प्रवोचेत् । (ऋ. सं. ३।५।४।५) सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति (कठ. १।२।१५) यतो वाचो निवर्तन्ते (तै. २।९) मनसैवानुद्रष्टव्यः (बृ. ४।४।१९)
- १० इत्यादि सर्वे विरुद्धधर्मा भगवत्युच्यन्ते । एवमनेकविरुद्धशब्दवाच्यत्वं लोकप्रसिद्धतादृशार्थात्समाकर्षादवगम्यते । तं यथा यथोपासते तथा भवतीति फलज्ञापनार्थम् । असन्नेव स भवति (तै. २।६) इति । यथा कंसादीनां मारकः । तद्धैक आहुरित्यत्र सर्वप्रपञ्चवैलक्षण्यम् । प्रपञ्चरूपोपि स इति प्रथमः पक्षः । अव्याकृतमसत्पक्षेण तुल्यम् । नासदासीदिति मनस्तदपि ब्रह्म तमआसीदित्यनाभिव्यक्तम् । कर्मणोपि भगवत्त्वात् । पूर्वकाण्डेपि तस्मादेव सृष्टिः । न हि तमस्तः स्वेन गृहत्वं लोके संभवति । अतः कचिद्विलक्षणात् कचिद्विलक्षणाद् ब्रह्मणो जगत् । भगवत्त्वादेव स्वयंकर्तृकता च । संभवति चैकवाक्यत्वेज्ञानान्निराकरणं चायुक्तम् । तस्माच्छब्दवैलक्षण्येन श्रुतिविप्रतिषेधो वक्तुं न शक्य इति
- २० सिद्धम् ॥ १।४।१५॥५ ॥

६ जगद्वाचित्वाधिकरणम् ।

जगद्वाचित्वात् ॥ १।४।१६ ॥

एवं शब्दविप्रतिषेधं परिहृत्यार्थविप्रतिषेधं परिहरति । कौषीतकिब्राह्मणे बालाक्यजातशत्रुसंवादे बालाकिरजातशत्रवे ब्रह्मोपदेष्टुमागतः ।

आदित्यादिदक्षिणेश्विपुरुषपर्यन्तपरिच्छिन्नब्रह्मोपासनान्युक्त्वा तथा निरा-
 कृते तमेव ज्ञानार्थमुपससाद् । ततः सप्तपुरुषसमीपमुभावागत्य ब्रह्म-
 वाद्यं चक्रतुः । तत्र—कैष एतद्बालाके पुरुषोशयिष्ठ (कौ. ४।१९)
 इत्यादौ जीवः प्रक्रान्तः । तस्मादेवं सर्वोत्पत्तिरुक्ता । ब्रह्मणोप्यनुप्रवे-
 ५ शश्च । तत्र संदेहः । जीव एव ब्रह्मसहितः कर्ता ब्रह्मैव वेति । तत्र जीव
 एव कर्ता । सर्वस्य जगतो ब्रह्मत्वादयस्तस्य धर्माः । राजत्ववद् यजमा-
 नत्ववद्वा । अस्मिन्प्रकरणे ब्रह्मोपक्रमेण जीवपर्यवसानोक्तेः सर्वत्रैव
 ब्रह्मत्वेनोक्तो जीव एव कर्ता । तथा सति लोकेपि जीवकर्तृत्वं
 सहजं भवेत् । बन्धमोक्षव्यवस्था च । एवं सत्यर्थात्प्रकृतेरेव फलिष्य-
 १० तीत्येवं प्राप्ते । उच्यते । जगद्धाचित्वात् । एतेषां पुरुषाणां कर्ता यस्य
 चैतत्कर्मेत्युपक्रम एतच्छब्देन जगदुच्यते । पुरुषशब्देन च जीवः । तज्जड-
 जीवात्मकं जगद् ब्रह्मकर्तृकमिति हि पूर्वसिद्धम् । तदनुरोधेनात्रापि ब्रह्म-
 परत्वमेवोचितं न तु सर्वविष्ट्वोश्रुतकल्पना च । अतः सुषुप्तावपि ब्रह्मण्येव
 लयस्तस्मादेव सर्वमिति ज्ञातव्यम् । प्राणात्मशब्दवाच्यत्वं तु पूर्वमेव सिद्धम् ।
 १५ तस्मान्न जीवाधिष्ठिता प्रकृतिः कारणम् ॥ १।४।१६ ॥

जीवमुख्यप्राणलिङ्गादिति चेत्तद् व्याख्यातम् ॥ १।४।१७ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । नन्वत्र जीव एव प्रक्रान्तः । कैष
 एतद्बालाके पुरुषोशयिष्ठ (कौ. ४।१९) इति । ब्रह्म त्वद्यापि न सिद्धम्—
 एतादृशं नेतादृशमिति । अतः शयनोत्थानलक्षणजीवधर्मदर्शनात्तस्यैव
 २० ब्रह्मत्वं जगत्कर्तृत्वं च । तत्स्वतोऽनुपपन्नं प्रकृतौ फलिष्यति । अथवा
 मुख्यप्राणलिङ्गमप्यत्रास्ति । प्राण एवैकधा भवतीति सुषुप्तौ तस्यैव
 प्रवृत्तिरुपलभ्यते । विद्यमानादेव सर्वोत्पत्तिप्रलयौ । स च प्रकृत्यंशोतो
 जडादेव प्रधानात्सृष्टावपि सर्वोत्पत्तिः । अतोऽस्मात्प्रकरणाजीवद्वारा
 साक्षाद्वा प्रकृतेः कारणत्वमित्येवं प्राप्ते । उच्यते । तद्व्याख्यातम् । एतयोरु-
 २५ भयलिङ्गत्वमेव नास्तीत्याश्रयत्वादिह तद्योगादित्यत्र सर्वमेव कार्यं भगवत

एव नान्यस्मादिति । अतोस्माद् ब्रह्मवाद एव सिध्यति । न प्रकृति-
वादः ॥ १।४।१७ ॥

अन्यार्थं तु जैमिनिः प्रश्नव्याख्यानाभ्यामपि
चैवमेके ॥ १।४।१८ ॥

- ५ स्वमतेन परिहारमुक्त्वा नियतधर्मवादेनापि परिहारमाह । स्वाप-
प्रतिबोधौ जीवधर्मावेव । चक्षुरादिलयाधारत्वं प्राणस्येति । तस्मिन्नपि पक्षे-
न्यार्थं तद्धर्मकीर्तनम् । भेदे हि तन्निराकरणमवश्यं कर्तव्यमिति तुशब्दः ।
ब्रह्मप्रतिपत्त्यर्थमेव जीवलयोद्धमौ मृतिवैलक्षण्येन । प्राणकीर्तनमाश्रयब्रह्म-
बोधाय । कुत एतदवगम्यते । तत्राह । उपक्रमोपसंहाराभ्यामेवावगम्यते । यो
१० वै बालाक एतेषां पुरुषाणामित्युपक्रमे मुख्यं ब्रह्मैव निर्दिष्टम् । तज्ज्ञानेना-
सुरजयः । सर्वेषां भूतानां श्रेष्ठ्यं स्वाराज्यमाधिपत्यं चेति फलम् । न
ह्येतद्द्वयममुख्ये संभवति । अपिच । प्रश्नव्याख्यानाभ्याम् । कैप एतद्बालाके
पुरुषोशयिष्टेति प्रश्नः । तत्र जीवस्य ज्ञातत्वादाधिकरणमेव न ज्ञातम् ।
यत्रैष एतद्बालाके पुरुषोशयिष्ट (कौ. ४।१९) इति व्याख्यानम् । न
१५ हि नाडीर्ज्ञापयितुं व्याख्याति किंतु प्रतिज्ञातं ब्रह्म । कथमेतदवगम्यते
नाडीव्यतिरिक्त आत्मा ज्ञाप्यत इति । तत्राह । एवमेके । एके शाखिनो
वाजसनेयिनः । तत्रापि दृष्टबालाकिब्राह्मणे—स होवाचाजातशत्रुर्यत्रैप
एतत्सुप्तोभूद् य एष विज्ञानमयः पुरुषस्तद्देषां प्राणानां विज्ञानेन विज्ञान-
मादाय य एषोन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिन् शेते (बृ. २।१।१७) इत्यत्र—
२० आकाशशब्दं ब्रह्म सता सौम्य तदा संपन्नो भवति (छां. ६।८।१)
इति च । स्वं ह्यपीतो भवति (छां. ६।८।१) इति च । तस्मा-
दाधारभूतब्रह्मज्ञापनार्थत्वाज्जीवमुख्यप्राणलिङ्गात् प्रकृतिवाद इत्यसंगतम्
॥ १।४।१८॥६ ॥

७ वाक्यान्वयाधिकरणम् ।

वाक्यान्वयात् ॥ ११४११९ ॥

पुनर्जीवब्रह्मवादेन प्रकृतिकारणवादमाशङ्क्य निराकरोति । बृह-
दारण्यके चतुर्थे षष्ठे च याज्ञवल्क्यमैत्रेयीसंवादे—येनाहं नामृता स्यां
किमहं तेन कुर्याम् (बृ. ४।५।४) इति विरक्तिमुक्त्वा—यदेव भगवान्वेद
तदेव मे ब्रूहि (बृ. ४।५।४) इति षष्ठे तामभिमुखीकृत्य—न वारे पत्युः
कामाय (बृ. ४।५।६) इत्यादिनामृतत्वाय ज्ञानमुपदिशति । षष्ठे पुनरु-
पसंहारेपि—एतावदरे खल्वमृतत्वमिति होक्त्वा याज्ञवल्क्यः प्रवव्राज
(बृ. ४।५।१५) इति ।

तत्र जीवस्य प्रकरणित्वं ब्रह्मणो वेति संशयः । तत्रात्मनः
प्रियत्वं स्वप्रतीत्या पुत्राद्यपेक्षया बोधयस्त्रीवमेवोपक्रम आत्मत्वेन वदति ।
तदनु तत्र दर्शनादि विधाने । तेन सर्वं विदितमिति फलमाह । तत्र कथमात्म-
ज्ञानेन सर्वज्ञानमित्याकाङ्क्षायां—ब्रह्म तं परादात् (बृ. ४।५।७)
इत्यादिना—इदं सर्वं यदयमात्मा (बृ. ४।५।७) इत्यन्तेन तस्यैव सर्वत्वमाह ।

तदनु कथमस्मिन्संघात आत्मज्ञानं भवतीत्याकाङ्क्षायां दुन्दुभ्यादि-
दृष्टान्तत्रयमाह । परस्परया वाताभ्यन्तरभेदेन यथा महाकोलाहले दुन्दुभेर्ह-
न्यमानस्य शब्दो गृहीतो भवति । तत्र करणं दुन्दुभिदर्शनं दुन्दुभ्याघात-
दर्शनं वा । अनुमानद्वारा चित्ते तत्र निविष्टं तत्साक्षात्कारो भवतीति ।
तथात्मनो बोधककार्यानुसंधाने तत्साक्षात्कारो भवतीति । तत्र कथं
सर्वत्वमित्याकाङ्क्षायां तत् एवोत्पन्नं सर्वं नामरूपं तस्मिन्नेव लीयत इति ।
स यथेतिद्वयेनाह । मध्ये स एव नातिरिक्तं विशतीति स यथा सैन्ध-
वधन इत्यनेनाह । आधेयत्वेन तावन्मात्रतानिराकरणायाह । न प्रेत्य
संज्ञास्तीति । कार्यातिरिक्तरूपं कथयितुं न शक्यत इति तत्र विशेषाका-
ङ्क्षायामतिरिक्ताकथने वच्चकन्वमाशङ्क्य तत्परिहारायाह । स होवांचेति ।

3-C reads परिहरति for निराकरोति ।

11-C reads त्वप्रतीत्या for स्वप्रतीत्या ।

22-C and D read तावन्मात्र for तावन्मात्रता ।

एव जीवश्चैतन्यमात्रं शरीरादिसंघाते प्रविष्ट इति चिति तन्मात्रेण प्रवेशो च मोक्ष इति चौडुलोमिराचार्यः । काशकृत्स्नस्त्वासक्त्या विषयभोक्तृरूपं भगवत एव जीव इति तेपि स्वमतानुसारेणात्र परिहरन्ति । तत्र एवादि-
 ५ प्रियसहवचनाज्जीवप्रकरणमेवैतदित्याशङ्क्य जीवोपक्रमस्यान्यत्प्रयोजन-
 मित्याह । प्रतिज्ञासिद्धेरिति षष्ठी । तस्या लिङ्गमंशत्वाज्जीवस्य तदभेदेनो-
 पक्रमः प्रतिज्ञासिद्धेरिति लिङ्गं भवति । एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञा ।

तस्यैवाग्रे व्युत्पाद्यमानत्वात्तस्या एतत्साधकम् । यथा जीवो भगवा-
 नेवं जड इति । एवमाश्मरथ्यो मन्यते । श्रोतव्यादिविषयस्तु भगवानेव ।
 तस्मान्नियतधर्मजीववादेपि न जीवोपक्रमो दोषः ॥ १।४।२० ॥

१० उत्क्रमिष्यत एवंभावादित्यौडुलोमिः ॥ १।४।२१ ॥

लिङ्गमित्यनुवर्तते । यदत्र जीवोपक्रमेण भगवतः श्रवणादिकमुक्तं
 तत्संसारभावादुत्क्रमिष्यतो जीवस्य लिङ्गम् । मुक्तौ जीवो भगवानेव भविष्य-
 तीति ज्ञापकम् । अन्यथा सैव कथममृता भवेत् । इतिशब्दो हेतौ । स्त्रि-
 या विश्वासार्थं गौणप्रियवैराग्यार्थं च जीवोपक्रमः कर्तव्य एवेत्यौडुलोमि-
 १५ राचार्यो मन्यते तस्माद् भिन्नजीवपक्षेपि नात्र दूषणम् ॥ १।४।२१ ॥

अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः ॥ १।४।२२ ॥

लिङ्गमित्येव । भगवत एवावस्था जीव इति । अतः संसारदशाया-
 मपि जीवो ब्रह्मेति नात्रोत्क्रमणमुपचारो वा । अन्यथा कथमात्मनस्तु
 कामाय सर्वं प्रियं भवतीति । न ह्यन्यस्य सर्वं प्रियं भवति । मोक्षस्तु
 २० ज्ञानमेव । उत्तरत्र कर्तव्याभावात् । अवस्थया व्यवसायात् सिद्धान्ता-
 दिशेषः । इतिशब्देनैतावदरे खल्वमृतत्वमित्युपसंहारो हेतुरस्य पक्षस्येति
 काशकृत्स्नो मन्यते । तस्माज्जीवोपक्रमो भगवत एवावस्थानिशेषो जीव
 इत्यस्य पक्षस्य लिङ्गम् । तस्मान्मैत्रेयीब्राह्मणेनापि जीवद्वारा प्रकृतिकारण-
 वादासिद्धिरिति सिद्धम् ॥ १।४।२२ ॥ ७ ॥

एतेन सर्वे व्याख्याता व्याख्याताः ॥ १।४।२८ ॥

ब्रह्मवादव्यतिरिक्ताः सर्वे वादा अवैदिका वेदविरुद्धाश्चेत्याह ।
एतेन ब्रह्मवादस्थापनपूर्वकसांख्यमतनिराकरणेन सर्वे पातञ्जलादिवादा
व्याख्याताः । अवैदिका अनुपयुक्ताश्च । वैदिकानां हि वेदः प्रमाणम् ।
५ तस्मिन्नव्याकुले भ्रान्तिप्रतिपन्ना एव सर्वे वादा इति । एतत्सौकर्यार्थं विस्तरे-
णाग्रे वक्ष्यते । आवृत्तिरध्यायसमाप्तिबोधिका ॥ १।४।२८ ॥ ८ ॥

॥ इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये
प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ १।४ ॥

प्रथमोऽध्यायः समाप्तः ॥

१ अत्र नवममधिकरणं कृतं मालाकरेणाम तु न दर्शितमधिकरणसंयज्ञानुरोधाद-
रुमाभरेतदधिकरणं नाङ्गीकृतम् ।

अथ द्वितीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

१ स्मृत्यनवकाशदोषप्रसंग इत्याधिकरणम् ।

स्मृत्यनवकाशदोषप्रसंग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोष-
प्रसंगात् ॥ २।१।१ ॥

५ प्रथमाध्याये वेदान्तवाक्यानां विवादास्पदानां ब्रह्मपरत्वेन समन्वयः
प्रतिपादितः । अधुना श्रुतिस्मृत्यविरोधः प्रतिपाद्यते ।

भ्रान्तिमूलतया सर्वसमयानामयुक्तितः ।

न तद्विरोधाद्वचनं वैदिकं शङ्क्यतां ब्रजेत् ॥ २६ ॥

श्रुतिविप्रतिषेधस्त्ववश्यं प्रतिविधेयः । प्रथमचतुर्थपादे सर्वथानुपयोगे

- १० प्रतिपादिते स्मृतिप्रतिपादिते स्मृतित्ववचनेन प्रामाण्यं च यावच्चदप्रामाण्यं
न प्रतिपाद्यते तावच्चद्विरोधः परिहर्तुमशक्य इति तन्निराकरणार्थं प्रथमतः
सूत्रत्रयमाह । तुल्यबलानां परस्परविरोधे न प्रकारान्तरस्थितिरिति ततो
युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारः । ततो द्वितीये पादे वेदबोधकत्वाभावेऽपि
तैरपि स्वातन्त्र्येण कश्चन पुरुषार्थः सेत्स्यतीत्याशङ्क्य बाह्याबाह्यमतान्ये-
२० कीकृत्य निराकरोति । भ्रान्तेस्तुल्यत्वात् । ततः सम्यग्बोधार्थविचारायैव
वैदिकपदार्थानां क्रमस्वरूपविचारः पादद्वयेन । अतः संपूर्णेनाप्यध्याये-
नाविरोधः प्रतिपाद्यते । कपिलादिमहर्षिकृतस्मृतेर्न मन्वादिब्रह्मवैवर्तपरोपयोगः ।
मोक्षैकोपयोगित्वात् । तत्राप्यनवकाशे वैयर्थ्यापत्तेरिति चेन्न कपिलव्य-
तिरिक्तशुद्धब्रह्मकारणवाचकस्मृत्यनवकाशदोषप्रसंगः । अहं सर्वस्य जगतः
२५ प्रभवः प्रलयस्तथा (भ. गी. ६।७) इति ॥ २।१।१॥१॥

13-A, C and F read वेदबाधक for वेदबोधक ।

१ अस्याधिकरणस्य नाम वेदान्ताधिकरणमालायां नोपलभ्यते ।

२ इतरेषामित्यधिकरणम् ।

इतरेषां चानुपलब्धेः ॥ २।१।२ ॥

प्रकृतिव्यतिरिक्तानां महदादीनां लोके वेदे चानुपलब्धेः ॥ २।१।२॥२॥

३ एतेन योग इत्यधिकरणम् ।

एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ २।१।३ ॥

सांख्यस्मृतिनिराकरणेन योगस्मृतिरपि निराकृता द्रष्टव्या ।
योगस्य वैदिकत्वशङ्कया भेदेन निराकरणम् ॥ २।१।३॥३ ॥

४ न विलक्षणत्वाधिकरणम् ।

न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥ २।१।४ ॥

१० बाधकोयं तर्कः । अस्य जगतो विलक्षणत्वादचेतनत्वाच्चेतनं न
कारणम् । विलक्षणत्वं च शब्दात् । विज्ञातं चाविज्ञातं च (तै. २।६)
इति । प्रत्यक्षस्य भ्रान्तित्वं मन्यमानस्येदं वचनम् ॥ २।१।४ ॥

अभिमानिव्यपदशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ २।१।५ ॥

मृदब्रवीत् । आपोब्रुवन् (श. ब्रा. ६।१।३।२।४) तत्तेज ऐक्षत
१५ (छां. ६।२।३) । ते ह वाचमूचुस्त्वं न उद्गाय (बृ. १।३।२) इति ।
एवमादिश्रुतिभिर्भूतेन्द्रियाणां चेतनत्वं प्रतिपाद्यत इत्याशङ्क्य तुशब्देन
निराकरोति तत्तदभिमानिन्य एव देवतास्तथा वदन्ति । कुतः । वेद एव
विज्ञातं चाविज्ञातं चेति चेतनाचेतनविशेषोक्तेः । अनुगतत्वाच्च । अग्निर्वा-
ग्भूत्वा मुखं प्राविशत् (ऐ. २।४) इत्येवमादिविशेषानुगतिभ्यामभिमा-
२० नित्वमित्यर्थः । देवतापदं च श्रुत्यन्तरे ॥ २।१।५ ॥

१ अस्याधिकरणस्य नाम वेदान्ताधिकरणमालायां नोपलभ्यते ।

दृश्यते तु ॥ २।१।६ ॥

परिहरति । तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । दृश्यते हि कार्यकारणयो-
र्वैरूप्यं केशगोमयवृश्चिकादौ । चेतनादचेतनोत्पत्तिनिषेधे तदंशस्यैव
निषेधः । तुल्यांशसंपत्तिश्चेत्प्रकृतोपि सदंशः ॥ २।१।६ ॥ ४ ॥

५

५ असदिति चेत्यधिकरणम् ।

असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ २।१।७ ॥

श्रुतौ कारणत्वेनासदुक्तमिति चेन्न प्रतिषेधार्थमेव वचनम् । कथम-
सतः सज्जायेतेति । कार्यस्य वा पूर्वविप्रतिषेधो ब्रह्मकारणत्वाय ॥ २।१।७ ॥

अपीतौ तद्वत्प्रसंगादसमञ्जसम् ॥ २।१।८ ॥

१०

पूर्वपक्षमाह । अपीतिर्लयः । कार्यस्य कारणलये तद्वत् प्रसंगः ।
स्थौल्यसावयवत्वपरिच्छिन्नत्वाशुद्धत्वादिधर्मसंबन्धावश्यकत्वादसमञ्जसं
ब्रह्मकारणवचनम् ॥ २।१।८ ॥

न तु दृष्टान्तभावात् ॥ २।१।९ ॥

नैवास्मदीये दर्शने किञ्चिदसामञ्जस्यमस्तीति तुशब्देन परिहरति ।
१५ स्वपक्षस्थापनपरपक्षनिराकरणयोर्विद्यमानत्वान्न तुवचनम् । तत उत्पन्नस्य
तत्र लये न कार्यावस्थाधर्मसंबन्धः शरावरुचकादिषु प्रसिद्धः । भवतां
परं न दृष्टान्तोस्ति ॥ २।१।९ ॥

स्वपक्षदोषाश्च ॥ २।१।१० ॥

स्वपक्षे चैते प्रतिवादिनः साधारणा दोषाः । निर्विशेषात्प्रधाना-
२० त्सविशेषस्य कार्यता । तस्योत्पत्तिः । लये तद्धर्मसंबन्धः । असत्कार्यवाद-
प्रसंगः । तथैव कार्योत्पत्तौ कारणाभादेन नियमाभावः । भावे वा मुक्तानामपि
पुनर्वन्धप्रसंगः ॥ २।१।१० ॥

तर्काप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति चेदवमप्य-

विमोक्षप्रसंगः ॥ २।१।११ ॥

वेदोक्तैर्धे शुष्कतर्केण प्रत्यवस्थानमयुक्तम् । तर्कस्याप्रतिष्ठनात् । तर्को नाम स्वोत्प्रेक्षिता युक्तिः । सा एकोक्ता नान्यैरङ्गीक्रियते । स्वतन्त्राणामृ-
५ षीणां मतिभेदाद्वस्तुनो द्वैरूप्यासंभवाश्रियामकाभावाच्च । अतो न तर्कस्य प्रतिष्ठा । पूर्वपक्षिणः परिहारः । अप्यन्यथानुमेयमिति चेत् । एवमप्यन्यथा वयमनुमास्यामहे । यथा नाप्रतिष्ठादोषो भविष्यति । न हि कोपि तर्कः प्रतिष्ठितो नास्तीति वक्तुं शक्यते । व्यवहारोच्छेदप्रसंगात् ।

आर्षं धर्मोपदेशं च धर्मशास्त्राविरोधिना ।

१० यस्तर्केणानुसन्धत्ते स धर्मं वेद नेतरः ॥

(म. स्मृ. १२।१०६) इति स्मृतेः ॥

सावद्यतर्कपरिहारेण निरवद्यस्तर्कः प्रतिपत्तव्यो भवतीति चेद् एव-
मप्यविमोक्षप्रसंगः । ब्रह्मवादिनो निर्दुष्टतर्कसद्भावेपि प्रकृतिवादिनस्तर्कस्य
दोषाविमोक्षप्रसंगः । मूलनियमाभावाद्वैमत्यस्य विद्यमानत्वात् ॥ २।१।११ ॥ ५ ॥

६ एतेनेत्याधिकरणम् ।

१५

एतेन शिष्टापत्तिरिहा अपि व्याख्याताः ॥ २।१।१२ ॥

सांख्यमतस्य वैदिकप्रत्यासन्नत्वात्केषांविच्छिष्टानां परिग्रहोप्य-
स्ति । अणुमायाकारणवादास्तु सर्वथा न शिष्टैः परिगृह्यन्त इति तेषां
तर्काः पूर्वोक्तन्यायेन सुतरामेव निरस्ता वेदितव्याः ॥ २।१।१२ ॥ ६ ॥

७ भोक्त्रापत्तेरित्यधिकरणम् ।

२०

भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत्स्याल्लोकवत् ॥ २।१।१३ ॥

कारणदोषं परिहृत्य कार्यदोषपरिहारार्थमारम्भः । भोग्यस्य भो-
क्त्रापत्तिः । ब्रह्मणो निर्दिशेषस्य कारणत्वाद् भोक्तुर्भोग्यत्वं भोग्यस्य च

3-C reads प्रत्यवस्थातुं for प्रत्यवस्थानम् ।

9-A, C and M read वेदशास्त्राविरोधिना for धर्मशास्त्राविरोधिना ।

13-क reads निरवद्य for निर्दुष्ट ।

भोक्तृत्वमापद्यते । अतो न विभाग इति चेत्स्याल्लोकवत् । यथा लोके कटककुण्डलादीनां सुवर्णकारणत्वेन सुवर्णानिन्यत्वेपि न कटकस्य कुण्डलत्वमेवं न भोग्यस्य भोक्तृत्वम् ॥ २।१।१३ ॥ ७ ॥

८ तदनन्यत्वाधिकरणम् ।

५ तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ २।१।१४ ॥

श्रुतिविरोधं परिहरति । वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम् (छां. ६।१।१) इति । तत्र विकारो वाङ्मात्रेणैवारम्भ्यते न वस्तुत इत्यर्थः प्रतिभाति ।

तथाच सति कस्य ब्रह्म कारणं भवेत् । अतः श्रुतिवाक्यस्यार्थ-
१० माह । आरम्भणशब्दादिभ्यस्तदनन्यत्वं प्रतीयते । कार्यस्य कारणानन्यत्वं न मिथ्यात्वम् ॥

ये पुनर्मिथ्यात्वं तामसबुद्ध्यः प्रतिपादयन्ति तैर्ब्रह्मवादाः सूत्रश्रुतिनाशनेन तिलापः कृता वेदितव्याः । अन्तःप्रविष्टचोरवधार्थमेवैष आरम्भः । अलौकिकप्रमेये सूत्रानुसारेणैव निर्णय उचितः । न स्वतन्त्रतया किञ्चित्प-
१५ रिकल्पनम् । तर्काप्रतिष्ठानादिति निराकृतमेव । न वास्मिन्नपि सूत्रे मिथ्यात्वार्थः संभवति । एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानोपक्रमबाधात्प्रकरणविरोधश्च । त्रयविरोधमयपरित्यागेनैकमिदं सूत्रमन्यथा योजयन्नतिघृष्ट इत्यलं विस्तरेण ॥ २।१।१४ ॥

भावे चोपलब्धेः ॥ २।१।१५ ॥

२० भाव एव विद्यमान एव घटे घटोपलब्धिः । नाभावे । चकारा-
श्रुतिकेत्येव श्रुतिः परिगृहीता । वाङ्मात्रेण चोपलम्भे मिथ्यैवात्र घटोप्यस्तीत्युक्त उपलभ्येत ॥

इदं सूत्रं मिथ्यावादिना न ज्ञातमेव । अत एव पाठान्तरकल्पन-
मिति ॥ २।१।१५ ॥

सत्त्वाच्चावरस्य ॥ २।१।१६ ॥

अवरस्य प्रपञ्चस्य सत्त्वात्त्रैकालिकत्वाद् ब्रह्मत्वम् । सदेव सोम्ये-
दमग्र आसीत् । यदिदं किञ्च तत्सत्यामित्याचक्षते (छां. ६।२।१) इति
श्रुतेः ॥ २।१।१६।८ ॥

५

९ असद्व्यपदेशाधिकरणम् ।

असद्व्यपदेशाच्चेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्य-
शेषात् ॥ २।१।१७ ॥

असद्वा इदमग्र आसीत् (तै. २।७) इति श्रुत्या प्रागुत्पत्तेः कार्य-
स्यासत्त्वं बोध्यत इति चेन्न । अव्याकृतत्वेन धर्मान्तरेण तथा व्यपदे-
१० शः । कुतः । वाक्यशेषात् । तदात्मानः स्वयमकुरुत (तै. २।७) इति
स्वस्यैव क्रियमाणत्वात् । इदमासीत्पदप्रयोगाच्च ॥ २।१।१७ ॥

युक्तेः शब्दान्तराच्च ॥ २।१।१८ ॥

युक्तिस्तावत् समवेतमेव कार्यं सदुत्पाद्यत इति संबन्धस्य द्विनि-
ष्ठत्वान्नित्यत्वाच्च कारणान्तरेणापि परम्परया संबन्धः । असंबद्धोत्पत्तौ तु
१५ मिथ्यात्वमेव । प्रवृत्तिस्त्वभिव्यक्त्यर्थमिति । शब्दान्तरं सच्छब्दादात्मशब्दः ।
आत्मानः स्वयमकुरुत (तै. २।७) इति ॥ २।१।१८ ॥

पटवच्च ॥ २।१।१९ ॥

यथा संवष्टितः पटो न व्यक्तं गृह्यते विस्तृतस्तु गृह्यते तथाविर्भा-
वानाविर्भावेन जगतोपि ॥ २।१।१९ ॥

२०

यथा च प्राणादिः ॥ २।१।२० ॥

यथा प्राणापानानां नियमने जीवनमात्रम् । अनियमन आकु-
ञ्चनादि नैतावता प्राणभेदः पूर्वमसत्त्वं वा । तथा जगतोपि । ज्ञानक्रिया-
भेदात्सूत्रद्वयम् ॥ २।१।२०॥१९ ॥

१० इतरव्यपदेशाधिकरणम् ।

इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २।१।२१ ॥

ब्रह्मणो जगत्कारणत्व इतरस्य जीवस्यापि ब्रह्मत्वात्तद्धितं कर्त-
व्यम् । तन्न करोतीति तदकरणादिदोषप्रसक्तिः । तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् ।
५ (तै. २।६) अनेन जीवेनात्मनानुपविश्य नामरूपे व्याकरवाणि
(छां. ६।३।२) इति तस्यैव जीवव्यपदेशात् ॥ २।१।२१ ॥

अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २।१।२२ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । यदि ब्रह्म तावन्मात्रं भवेत्तदायं दोषः ।
तत्पुनर्जीवाज्जगतश्चाधिकम् । कुतः । भेदनिर्देशात् । द्रष्टव्यादिवाक्येषु
१० कर्मकर्तृव्यपदेशाद् विज्ञानानन्दव्यपदेशाद्वा । न हि संपूर्णोऽस्य
हितं नियमेन करोति । सर्वेन्द्रियव्यापाराभावप्रसंगात् । स्वलीलयैकं तु
करोत्येव ॥ २।१।२२ ॥

अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २।१।२३ ॥

पार्थिवत्वाविशेषेपि हीरमाणिक्यपाषाणानां पलाशचम्पकचन्द-
१५ नानामुच्चनीचत्वमेवं जीवस्यांशत्वाविशेषेपि ब्रह्मादिस्थावरान्तानामुच्चनी-
चत्वम् । कार्यवैलक्षण्यं तदनुरोधश्च दर्शितः ॥ २।१।२३ ॥ १० ॥

११ उपसंहारदर्शनाधिकरणम् ।

उपसंहारदर्शनाच्चेति चेन्न क्षीरवद्वि ॥ २।१।२४ ॥

ब्रह्मैव केवलं जगत्कारणमित्युक्तम् । तन्नोपपद्यते कुलालादेश्च-
२० क्रादिसाधनान्तरस्योपसंहारदर्शनात्संपादनदर्शनादिति चेन्न । क्षीरवद्वि ।
यथा क्षीरं कर्तारमनपेक्ष्य दधिभवनसमये दधि भवति । एवमेव ब्रह्मापि
कार्यसमये स्वयमेव सर्वं भवति ॥ २।१।२४ ॥

7-क reads व्यपदेशात् for निर्देशात् ।

13-प्र. पु. reads तदुपपत्तिः for तदनुपपत्तिः ।

16-प्र. पु. reads तदनुरोधश्च for तदनुरोधः ।

देवादिवदपि लोके ॥ २।१।२५ ॥

स्वतोभिन्नकरणे दृष्टान्तः यथा देवर्षिपितरो बाह्यनिरपेक्षा एव
स्वयोगबलेन सर्वं कुर्वन्ति । एवं ब्रह्माप्यनपेक्ष्य तत्समवायं स्वत एव सर्वं
करोति ॥ २।१।२५ ॥

५ कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २।१।२६ ॥

यद्येकमेव ब्रह्म स्वात्मानमेव जगत्कुर्यात् तदा कृत्स्नं ब्रह्मैकमेव
कार्यं भवेत् । अथांशभेदेन व्यवस्था तथा सति निरवयवत्वश्रुतिविरोधः ।
निष्कलं निष्क्रियं शान्तम् (श्वे. ६।१९) इति ॥ २।१।२६ ॥

श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २।१।२७ ॥

१० तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । श्रुतेः । श्रूयत एव द्वयमपि । न च
भुतं युक्त्या बाधनीयम् । शब्दमूलत्वात् । शब्दैकसमधिगम्यत्वात् ।
अचिन्त्याः खलु ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत् । (म. पु. १।१३।७)
अर्वाचीनविकल्पविचारकृतर्कप्रमाणाभासशास्त्रकलिलान्तःकरणदुरवग्रहवा-
दिनां वादानवसरे सर्वभवनसमर्थं ब्रह्माणि विरोधाभावाच्च ॥ एवं परि-
१५ हृतेपि दोषे स्वमत्यानुपपत्तिमुद्भाव्य सर्वसंप्लवं वदन्मन्दमतिः सद्भि-
रुपेक्ष्यः ॥ २।१।२७ ॥

आत्मानि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २।१।२८ ॥

मृष्टौ देशकालापेक्षा नास्ति । आत्मन्येव सृष्टत्वात् । देशकालसृ-
ष्टावप्यात्मन्येव साधिकरणस्य सृष्टत्वाच्च । बहिरन्तश्च जगत्सृष्टिं वा आह
१० विशेषाभावेन—अनन्तरोबाह्यः (बृ. ४।५।१३) इति विरोधाभावो विचि-
त्रशक्तियुक्तत्वात्सर्वभवनसमर्थत्वाच्च ॥ २।१।२८ ॥

स्वपक्षदोषाच्च ॥ २।१।२९ ॥

प्रधानवादिनोपि सर्वपरिणामसावयवत्वनित्यत्वादिकोपो दुष्परिहरः ।
युक्तिमूलत्वाच्च तस्य । अचिन्त्यकल्पनायां प्रमाणाभावाच्च ॥ २।१।२९ ॥ ११ ॥

१२ सर्वोपेताधिकरणम् ।

सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ २।१।३० ॥

सर्वशक्तिभिरुपेतोपगतः । चकारात्सत्त्वादिगुणयुक्तश्च । कुतः ।
तद्दर्शनात् । तथा वेदे दृश्यते । यः सर्वज्ञः सर्वशक्तिः सर्वकर्ता सर्वकामः
५ (छां. ३।१।४।२) इत्यादि ॥ २।१।३० ॥

विकरणत्वाच्चेति चेत्तदुक्तम् ॥ २।१।३१ ॥

कर्तेन्द्रियवान् लोके । ब्रह्मणो निरिन्द्रियत्वात्कथं कर्तृत्वमिति
चेन्न । अस्य परिहारः पूर्वमेवोक्तः—श्रुतस्तु शब्दमूलत्वात् (ब्र. सू.
२।१।२७) इत्यत्र । अनवगाह्यमाहात्म्ये श्रुतिरेव शरणं नान्या वाचो
१० युक्तिरिति ॥ २।१।३१ ॥

न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ २।१।३२ ॥

न ब्रह्म जगत्कारणम् । कुतः । प्रयोजनवत्त्वात् । कार्यं हि
प्रयोजनवद्दृष्टं लोके । ब्रह्माणि पुनः प्रयोजनवत्त्वं संभावयितुमपि
न शक्यते । आप्तकामश्रुतिविरोधात् । व्याधिकरणा हेतुर्नसमाप्तो
१५ वा ॥ २।१।३२ ॥

लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ २।१।३३ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । लोकवल्लीला नहि लीलायां किञ्चि-
त्प्रयोजनमस्ति । लीलाया एव प्रयोजनत्वात् । ईश्वरत्वादिव न लीला
पर्यनुयोक्तुं शक्या । सा लीला कैवल्यं मोक्षः । तस्य लीलात्वेऽप्यन्यस्य
२० तत्कीर्तने मोक्ष इत्यर्थः । लीलैव केवलेति वा ॥ २।१।३३ ॥

वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथा हि दर्शयति ॥ २।१।३४ ॥

कांश्चित्सुखिनः कांश्चिदुःखिनश्च प्रलयं च कुर्वन् विषमो निर्घृण-
श्चेति चेन्न । सापेक्षत्वात् । जीवानां कर्मानुरोधेन सुखदुःखे प्रयच्छतीति ।
बादिबोधनयैतदुक्तम् । वस्तुतस्त्वात्मसृष्टेर्वैषम्यनैर्घृण्यसंभावनैव नास्ति ।
२५ वृष्टिवद् भगवान् । बीजवत्कर्म । श्रुतिरेव तथा दर्शयति—एष ह्येव साधु
कर्म कारयति तं यमोऽप्यो लोकैश्च उज्जिनीयति । एष च एनासाधु कर्म

कारयति तं यमभो निनीषति । (कौ. ब्रा. ३।८) पुण्यो वै पुण्येन
कर्मणा भवति पापः पापेन कर्मणा (बृ. ३।२।१३) इति च । सापेक्षमपि
कुर्वन्नीश्वर इति माहात्म्यम् ॥ २।१।३४ ॥

न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् ॥ २।१।३५ ॥

५ न कर्माविभागात् कार्योद्दिमात्पूर्वं संभवति । पश्चात्त्वन्योन्याश्रय
इति चेन्न । अमादित्वात् । बीजाङ्कुरवत्प्रवाहस्यानादित्वात् ॥ २।१।३५ ॥

उपपद्यते चाण्युपलभ्यते च ॥ २।१।३६ ॥

कथमनादित्वमिति चेदुपपद्यते । अन्यथा कस्य संसारः । कृतहा-
न्यकृताभ्यागमप्रसङ्गश्च । उपलभ्यते च श्रुतिस्मृत्योः । अनेन जीविनात्मना
१० (छां. ६।३।२) इति सर्गादौ जीवप्रयोगादनादित्वम् । तपसैव यथापूर्वं
स्रष्टा विश्वमिदं भवान् इति च ॥ २।१।३६ ॥

सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ २।१।३७ ॥

उपसंहरति । वेदोक्ता धर्माः सर्वे ब्रह्मण्युपपद्यन्ते । सर्वसमर्थत्वा-
दिति ॥ २।१।३७ ॥ १ ॥

१५ इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये
द्वितीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ २।१ ॥

द्वितीयाध्याये द्वितीयः पादः ।

१ रचनानुपपत्तेरित्यधिकरणम् ।

रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् ॥ २।२।१ ॥

२० स्वतन्त्रतया सर्वे वादा निराक्रियन्तेस्मिन्पादे । लोकानां भूर्भु-
वादीनामचेतनेन केवलेन प्रधानेन रचना नोपपद्यते । रचितत्वादेव न
परिणामः । सर्वस्य संश्लेषप्रसंगात् । अतश्चेतनकर्तृका रचना नाचेतनेन

प्रधानेन कर्तुं शक्या । तस्मात्कारणत्वेन प्रधानं नानुमातव्यम् । अन्यथो-
पपत्त्या बाधितमेवानुमानमिति चकारार्थः ॥ २।२।१ ॥

प्रवृत्तेश्च ॥ २।२।२ ॥

भुवनानि विचार्य जनान् विचारयति । सर्वस्य तत्परिणामे प्रवृ-
त्तिर्नोपपद्यते । प्रधानस्य वा प्रथमप्रवृत्तिः । यद्यपि प्रधानकारणवादे फल-
पर्यन्तमङ्गीक्रियमाणे न किञ्चिद् दूषणम् । कृतिमात्रस्य प्रधानविषयत्वात् ।
तथापि वादिनं प्रति लोकन्यायेन वक्तव्यम् । तत्र लोके चेतनाचेतनव्य-
वहारोस्ति । चेतनाश्चतुर्विधा जीवाः सशरीरा अलौकिकाश्च । अन्ये अचे-
तनाः । तन्न्यायेन विचारोत्रेति न किञ्चिद्विचारणीयम् ॥ २।२।२ ॥

१० पयोम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥ २।२।३ ॥

यथा पयो बिचित्रफेनरचनां करोति यथा वा नद्यादिजलं स्वत-
एव स्यन्दत इति चेत् । न । तत्रापि दोहनाधिश्रयणे मेधानां चेतनानामेव
सत्त्वात् ॥ व्याख्यानान्तरे त्वन्नाम्बुवादित्युच्येत । द्वितीयस्य समाधानं
नोभयवादिसंमतम् ॥ २।२।३ ॥

१५ व्यतिरेकानवास्थितेश्चानपेक्षत्वात् ॥ २।२।४ ॥

प्रधानस्यान्यापेक्षाभावात्सर्वदा कार्यकरणमेव न व्यतिरेकेण
तूष्णीमवस्थानमुचितम् । पुरुषाधिष्ठानस्य तु तुल्यत्वात् । सेश्वरसांख्यमते-
ष्वैश्वर्यं तदधीनमिति यथास्थितमेव दूषणम् ॥ २।२।४ ॥

अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ॥ २।२।५ ॥

२० तृणपल्लवजलानि स्वभावादेव परिणमन्त एवमेव प्रधानमिति न
मन्तव्यम् । अन्यत्र शृङ्गादौ दुग्धस्याभावात् । चकाराच्चेतनक्रियाप्यास्ति ।
ततश्च लोकदृष्टान्ताभावादचेतनं प्रधानं न कारणम् ॥ २।२।५ ॥

अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥ २।२।६ ॥

13—क reads द्वितीये for द्वितीयस्य and ० reads द्वितीय for the same.

17—B om. तु before तुल्यत्वात् ।

प्रधानकारणवादाङ्गीकारेऽपि प्रेक्ष्यकारित्वाभावाच्च पुरुषार्थः
सिद्ध्यति ॥ २।२।६॥१॥

२ पुरुषाश्मवदित्यधिकरणम् ।

पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ॥ २।२।७ ॥

- ५ प्रधानस्य केवलस्य कारणवादो निराकृतः । पुरुषप्रेरितस्य कारणत्वमाशङ्क्य परिहरति । पुरुषः पङ्कुरन्धमारुह्यान्योग्योपकाराय गच्छति । यथा वायुः कान्तं संनिधिमात्रेण लोहं क्रियामुत्पादयति । एवमेव पुरुषाधिष्ठितं पुरुषसंनिहितं वा प्रधानं प्रवर्तिष्यत इति चेत्तथापि दोषस्तदवस्थः । प्रधानप्रेरकत्वं पुरुषस्य स्वाभाविकं प्रधानकृतं वा ! आद्ये प्रधानस्याप्रयोजकत्वम् । द्वितीये प्रधानदोषस्तदवस्थः । नित्यसंबन्धस्य विशिष्टकारणत्वेनिर्मोक्षः । अशक्त्यस्तु मोक्षाङ्गीकारः सर्वथानुपपन्नः ॥ २।२।७ ॥

अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥ २।२।८ ॥

- प्रकृतिपुरुषयोरङ्गाङ्गित्वे भवेदप्येवम् । तच्च नोपपद्यते । पुरुषस्याङ्गित्वे ब्रह्मवादप्रवेशो मतहानिश्च । प्रकृतेरङ्गित्वे त्वनिर्मोक्षः । अनेन परिहृतोऽपि मायावादो निर्लज्जानां हृदये भासते ॥ २।२।८ ॥

अन्यथानुमितौ च ज्ञाशक्तिवियोगात् ॥ २।२।९ ॥

- अन्यथा वयं सर्वमनुमिमीमहे । यथा सर्वे दोषाः परिहृता भव्युरिति चेत् तथापि पूर्वं ज्ञानशक्तिर्नास्तीति मन्तव्यम् । तथा सति बीजस्यैवाभावान् नित्यत्वाच्चा निर्मोक्ष इति ॥ २।२।९ ॥

विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥ २।२।१० ॥

परस्परविरुद्धत्वान्मतवर्तिनां पञ्चविंशादिपक्षाङ्गीकारात् । वस्तुतस्त्वलौकिकार्थे वेद एव प्रमाणं नान्यदिति ॥ २।२।१०॥२॥

३ महदीर्घद्वेत्यधिकरणम् ।

महदीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥ २।२।११ ॥

इदानीं परमाणुकारणवादो निराक्रियते । तत्र स्थूलकार्यार्थं प्रथमं परमाणुद्वयेन द्व्यणुकमारभ्यते । परमाणुद्वयसंयोगे द्व्यणुकं भवतीत्यर्थः ।
 ५ तत्रोपर्यधोभावमिलने द्व्यणुकं महत् स्याद् द्विगुणपरिमाणवत्त्वात् । प्राक्प-
 श्रान्मिलने दीर्घवद्वा स्यात् । परमाणुपरिमाणं ह्रस्वं परितो मण्डलं च ।
 उपहासार्थं तस्य मतस्यानुवादः ॥ २।२।११ ॥

किमतो यद्येवमत आह—

उभयथापि न कर्मातस्तदभावः ॥ २।२।१२ ॥

१० उभयथापि न । कुतः । न कर्म । नकारो देहलीप्रदीपन्यायेनोभयत्र
 संबध्यते । अतो द्व्यणुकाभावः । उभयथापि न परमाणुसंबन्धनम् । प्रदेशा-
 भावात् । कल्पना मनोरथमात्रम् । असंयुक्तांशाभावात् तदेव तत्स्यात् ।
 संयोगजनकं कर्मापि न संभवति । कारणान्तराभावात् । प्रयत्नवदात्मसं-
 योगेद्वष्टवदात्मसंयोगे चाभ्युपगम्यमाने निरवयवत्वात्तदेव तत्स्यात् । विशेष-
 १५ षाभावाद्धिभागस्याशक्यत्वाच्च । अतो द्व्यणुकस्याभावः ॥ २।२।१२ ॥

समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः ॥ २।२।१३ ॥

परिमाणुद्व्यणुकयोः समवायोङ्गीक्रियते । स संबन्धिनोरवस्थानम-
 पेक्षते । संबन्धस्योभयनिष्ठत्वात् । स च नित्यः सदा संबन्धिसत्त्वमपेक्षते ।
 अतोपि न द्व्यणुक उत्पद्यते । किंच । समवायो नाङ्गीकर्तुं शक्यः । संयो-
 २० गेन तुल्यत्वात् । संबन्धत्वात्तस्य । यथा संबन्धिनि संबन्धान्तरापेक्षैवं
 समवायस्यापि । तथा सत्यनवस्थितिः ॥ २।२।१३ ॥

नित्यमेव च भावात् ॥ २।२।१४ ॥

परमाणोः कारणान्तरस्य च नित्यमेव भावात्सदा कार्यं स्यात्
 ॥ २।२।१४ ॥

२५ रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययोदर्शनात् ॥ २।२।१५ ॥

यद्रूपादिमत्तदनित्यम् । परमाणोरपि रूपादिमत्त्वाद्धिपर्ययः

१३३ ४ समुदाय उभयहेतुकेपीत्यधिकरणम् । [अ. २ पा. २ सू. १०]

अनित्यत्वमपरमाणुत्वं च । न च प्रमाणबलेन तदातिरिक्ते व्याधिरिति
वाच्यम् । अदर्शनात् । कार्यानुपपत्तिः श्रुत्यैव परिहृता ॥ २।२।१५ ॥

उभयथापि च दोषात् ॥ २।२।१६ ॥

परमाणूनां रूपादिमत्त्वेन तदभावे च दोषः । एकत्रानित्यत्वम-
५ म्यत्र कार्यरूपस्य निर्मूलत्वं च । हरिद्राचूर्णसम्बन्धे रूपान्तरस्य जन-
नाद्निरोधोपि चकारार्थः ॥ २।२।१६ ॥

अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ २।२।१७ ॥

सर्ववैदिकानामपरिग्रहाच्चात्यन्तं सर्वथा नापेक्ष्यते ॥ २।२।१७॥३॥

४ समुदाय उभयहेतुकेपीत्यधिकरणम् ।

११ समुदाय उभयहेतुकेपि तदप्राप्तिः ॥ २।२।१८ ॥

अतः परं बाह्यमतनिराकरणम् । ते समुदायद्वयं जीवभोगार्थं संह-
न्यन्न इति मन्यन्ते । परमाणुसमूहः पृथिव्यादिभूतसमुदाय एकः । रूपा-
दिस्कन्धसमुदायश्चापरः । रूपविज्ञानवेदनासंज्ञासंस्कारसंज्ञकाः पञ्च
स्कन्धाः । तदुभयसंबन्धे जीवस्य संसारः । तदपगमे मोक्ष इति । तत्रो-
१५ भयहेतुकेपि समुदाये जीवस्य तदप्राप्तिः । क्षणिकत्वात् । सर्वक्षणिकत्वे
जीवमात्रक्षणिकत्वे वा तदप्राप्तिः ॥ २।२।१८ ॥

इतरेतरप्रत्ययत्वादिति चेन्नोत्पत्तिमात्रनिमि-

त्तत्वात् ॥ २।२।१९ ॥

क्षणिकत्वेपि पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरप्रत्ययविषयत्वात्कारणत्वात्सन्ततेरेव
२० जीवत्वाज्जडत्वाच्च न काव्यनुपपत्तिरिति चेन्न । उत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात् ।
अनुसंधानाभ्युपगमे स्थिरत्वापत्तिः । संबन्धवियोगार्थं को वा यत्तेत ।
स्थैर्याभावात्समुदायानुपपत्तिश्च ॥ २।२।१९ ॥

उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ॥ २।२।२० ॥

उत्तरोत्पात्तिरपि न संभवति । उत्पन्नस्य खलत्वादकत्वम् । अतः
उत्तरोत्पात्तिसमये पूर्वस्य नष्टत्वादुत्पात्तिक्षण एव स्थितिप्रलयकार्यकरण-
सर्वाङ्गीकारे विरोधादेकमपि न स्यात् ॥ २।२।२० ॥

असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा ॥ २।२।२१ ॥

- ५ एका क्षणिकत्वप्रतिज्ञा । अपरा चतुर्विधान्हेतुप्रतीत्य चित्तचैत्ता
उत्पद्यन्त इति वस्तुनः क्षणान्तरसंबन्धे प्रथमप्रतिज्ञा नश्यति । असति
द्वितीया । द्वितीया चेन्नाङ्गीक्रियते तदा प्रतिबन्धाभावात्सर्वं सर्वतः
एकदैवोत्पद्येत ॥ २।२।२१ ॥

प्रतिसंख्याप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात् ॥ २।२।२२ ॥

- १० अपि च । वैनाशिकाः कल्पयन्ति । बुद्धिबोध्यत्रयादन्यत्
संस्कृतं क्षणिकं चेति । त्रये पुनर्निरोधद्वयमाकाशं च । तत्रेदानीं निरो-
धद्वयाङ्गीकारं दूषयति ।

प्रतिसंख्यानिरोधो नाम भावानां बुद्धिपूर्वको विनाशः । विपरीतो-
प्रतिसंख्यानिरोधः । त्रयमपि निरुपाख्यम् । निरोधद्वयमपि न प्राप्नोति ।
१५ सन्ततेरविच्छेदात् । पदार्थानां च नाशकसंबन्धाभावात्प्रतिबन्धसंब-
न्धाभावः । आद्यो निरोधः पदार्थविषयको व्यर्थः । द्वितीयः क्षणिकाङ्गी-
कारेणैव सिद्धत्वाङ्गीकर्तव्यः ॥ २।२।२२ ॥

उभयथा च दोषात् ॥ २।२।२३ ॥

- प्रतिसंख्यानिरोधान्तर्गताविद्याविनाशो मोक्ष इति क्षणिकवादिनो
१० मिथ्यावादिनश्च मन्यन्ते । अविद्यायाः सपरिकराया निर्हेतुकाविनाशो
शास्त्रवैफल्यम् । अविद्यातत्कार्यातिरिक्तस्याभावान्न सहेतुकोपि । नहि
बन्ध्यापुत्रेण रज्जुसर्पो नाशयते । अतः उभयथापि दोषः ॥ २।२।२३ ॥

आकाशे चाविशेषात् ॥ २।२।२४ ॥

- यच्चोक्तमाकाशमप्यावरणाभावो निरुपाख्यमिति । तन्न ! आका-
२५ शोपि सर्वपदार्थवद्वस्तुत्वव्यवहारस्थाविशेषात् ॥ २।२।२४ ॥

अनुस्मृतेश्च ॥ २।२।२५ ॥

सर्वोपि क्षणिकवादां बाधितः । स एवायं पदार्थ इत्यनुस्मरणात्
अनुस्मरणयोगेकाश्रयत्वमेकविषयत्वं च ॥ २।२।२५ ॥

नासतोदृष्टत्वात् ॥ २।२।२६ ॥

५ अपिच । नानुपपद्यं प्रादुर्भावं वैनाशिका गन्तव्यं । ततश्चासतो-
लीकात् कार्यं स्यात् । तत्र । अदृष्टत्वात् । नहि शशशृङ्गादिभिः किं-
चित्कार्यं दृश्यते ।

एवं सतः कारणत्वं पूर्वपाद उपपाद्यासतः कारणत्वं निराकृत्य
व्यासचरणैर्वेदानामव्याकुलत्वे संपादितेपि पुनर्देयव्यामोहनार्थं प्रवृत्तस्य
१० भगवतो बुद्धस्याज्ञया—त्वं च रुद्र महाबाहो मोहशस्त्राणि कारय
(व. पु. ७. ०।३६) अतथ्यानि वितथ्यानि दर्शयस्व महाभुज । स्वागमैः
कल्पितैस्त्वं च जनान्मद्विमुखान्कुरु (प. पु. उ.) इत्येवं रूपया
महादेवादयः स्वांशेनावतीर्य वैदिकेषु प्रविश्य विश्वासार्थं वेद-
विभागान् यथार्थानपि व्याख्याय सदसद्विलक्षणामसदपरपर्यायामविद्यां
१५ सर्वकारणत्वेन स्वीकृत्य तन्निवृत्त्यर्थं जातिभ्रंशरूपं संन्यासपाषण्डं प्रसा-
र्य सर्वमेव लोकं व्यामोहितवन्तः । व्यासोपि कलहं कृत्वा शङ्करं
शप्त्वा तूष्णीमास । अतोभिना मया सर्वतः सदुद्धारार्थं यथाश्रुतानि श्रुति-
सूत्राणि योजयता सर्वो मोहो निराकृतो वेदितव्यः । प्रथमाध्याय एव
तन्मतमनूय विस्तरेण निराकृतमिति नात्रोच्यते ॥ २।२।२६ ॥

१० उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २।२।२७ ॥

यद्यभावाद्भावोत्पत्तिरङ्गीक्रियते तथा सत्युदासीनानामपि साधनर-
हितानां सर्वोपि धान्यादिः सिध्येत । अभावस्य सुलभत्वात् ॥ २।२।२७ ॥ ४॥

५ नाभाव उपलब्धेस्त्यधिकरणम् ।

नाभाव उपलब्धेः ॥ २।२।२८ ॥

२५ एवं कारणासत्त्वं निराकृत्य विज्ञानवाद्यभिमतं प्रपञ्चासत्यत्वं

निराकरोति । स च ज्ञानातिरिक्तः प्रपञ्चो नास्तीत्याह । तन्न । अस्य प्रपञ्चस्य नाभावः । उपलब्धेः । उपलभ्यते हि प्रपञ्चः । यस्तूपलभमान एव नाहमुपलभ इति वदति स कथमुपादेयवचनः स्यात् ॥ २।२।२८ ॥

वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ॥ २।२।२९ ॥

५ ननूपलब्धिमात्रेण न वस्तुसत्त्वम् । स्वप्नमायाभ्रमेष्वन्यथा दृष्टत्वादिति चेत् । न । वैधर्म्यात् । स्वप्नादिषु तदानीमेव स्वप्नान्ते वा वस्तुनोऽप्यथा भावोपलम्भात् । न तथा जागरिते । वर्षानन्तरमपि दृश्यमानः स्तम्भः स्तम्भ एव । स्वस्य मोक्षे प्रवृत्तिव्याघातश्चकारार्थः ॥ २।२।२९ ॥

न भावोऽनुपलब्धेः ॥ २।२।३० ॥

१० यदप्युच्यते बाह्यार्थव्यतिरेकेणापि वासनया ज्ञानवैचित्र्यं भाविष्यतीति । तन्न । वासनानां न भाव उपपद्यते । त्वन्मते बाह्यार्थस्यानुपलब्धेः । उपलब्धस्य हि वासनाजनकत्वम् । अनादित्वे त्वन्धपरम्परान्यायेनाप्रतिष्ठैव । अर्थव्यतिरेकेण वासनाया अभावाद् वासनाव्यतिरेकेणाप्यर्थोऽप्यनुपलब्धेरन्वयव्यतिरेकाभ्यामर्थसिद्धिः ॥ २।२।३० ॥

१० **क्षणिकत्वाच्च ॥ २।२।३१ ॥**

वासनाया आधारोऽपि नास्ति । आलयविज्ञानस्य क्षणिकत्वात् । वृत्तिविज्ञानवत् । एवं सौत्रान्तिको विज्ञानवादी च प्रत्युक्तः । माध्यमिकस्तु मायावादिवदसंबद्धभाषित्वादुपेक्ष्य इति न निराक्रियत आचार्येण ॥ २।२।३१ ॥

१५ **सर्वथानुपपत्तेश्च ॥ २।२।३२ ॥**

किं बहुना । बाह्यवादो यथा यथा विचार्यते तथा तथासंबद्ध एवेत्फलं विस्तरेण । चकाराद्वेदविरोधो मुख्यः ॥ २।२।३२ ॥ ५ ॥

६ नैकस्मिन्नसंभवादित्याधिकरणम् ।

नैकस्मिन्नसंभवात् ॥ २।२।३३ ॥

२० विवसनसमयो निराक्रियते । ते ह्यन्तर्निष्ठाः प्रपञ्च उदासीनाः सप्त विभक्तीः परेऽप्युच्यते । स्याच्छब्दोऽभीष्टवचनः । अस्तिनास्त्य-

व्यक्तानां प्रत्येकसमुदायाभ्यां स्यात्पूर्वकः सप्रकारो भवति । तदेकास्मि-
न्योजयन्ति । तद्विरोधेनासंभवादयुक्तम् ॥ २।२।३३ ॥

एवं चात्माकात्स्न्यम् ॥ २।२।३४ ॥

ननु कथं बहिरुदासीनस्य तूष्णमत आह । एवमपि सति त्वात्मनो
५ वस्तुपरिच्छेदादकात्स्न्यं न सर्वत्वम् । अथवा शरीरपरिमाण आत्मा
चेत्तदा सर्वशरीराणामतुल्यत्वादात्मनो न कात्स्न्यं न कृत्स्नशरीरतुल्य-
त्वम् ॥ २।२।३४ ॥

न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ॥ २।२।३५ ॥

शरीराणामवयवोपचयानुसारेणात्मनापि देवतिर्यङ्मनुष्येष्ववयवोप-
१० चयापचयाभ्यां तत्तुल्यता स्यात् । तथा सति पर्यायिणाविरोध इति न
वक्तव्यम् । तथा सति विकारापत्तेः । संकोचविकासेपि विकारस्य दुष्परि-
हरत्वात् ॥ २।२।३५ ॥

अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वाद्विशेषः ॥ २।२।३६ ॥

अन्त्यावस्थितिर्मुक्तिसमयावस्थितिस्तस्माद्धेतोः । पूर्वदोषपरिहा-
१५ राय चोभयनित्यत्वं भवेदणुत्वं वा महत्त्वं वा । उभयथापि शरीरपरिणामो
न भवतीति न तवार्थसिद्धिः ॥ २।२।३६ ॥ ६ ॥

७ पत्युरसामञ्जस्याधिकरणम् ।

पत्युरसामञ्जस्यात् ॥ २।२।३७ ॥

पराभिप्रेताञ्च जडजीवान्निराकृत्येश्वरं निराकरोति ।
२० वेदोक्तादणुमात्रेपि विपरीतं तु यद्भवेत् ।

तादृशं वा स्वतन्त्रं चेदुभयं मूलतो मृषा ॥ २७ ॥

तार्किकादिमतं निराकरोति पतिश्चेदीश्वरस्तस्माद्भिन्नस्तदा विषम-
करणाद्वैषम्यनैर्घृण्ये स्याताम् । कर्मापेक्षायां त्वनीश्वरत्वं युक्तिमूलत्वा-
दोषः । असामञ्जस्याद्धेतोर्न पतित्वेनेश्वरसिद्धिः ॥ २।२।३७ ॥

4-C reads सत्यात्मनो for सति त्वात्मनो । A reads सति चात्मनो for the same.

23-क reads कर्मापेक्षया for कर्मापेक्षायां ।

संबन्धानुपपत्तेश्च ॥ २।२।३८ ॥

जीवब्रह्मणोर्विभुत्वादजसंयोगस्यानिष्टत्वात्पतित्वानुपपत्तिः । तुल्य-
त्वादप्यनुपपत्तिरिति चकारार्थः ॥ २।२।३८ ॥

अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ २।२।३९ ॥

५ स चेश्वरो जगत्कर्तृत्वेन कल्प्यमानो लौकिकन्यायेन कल्पनीयः ।
स चाधिष्ठित एव किञ्चित्करोतीतीश्वरेष्यधिष्ठानमङ्गीकर्तव्यम् । तस्मिन्क-
ल्प्यमाने मतविरोधो न वस्थासंभवश्च ॥ २।२।३९ ॥

करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ २।२।४० ॥

करणवदङ्गीकारे संबन्धदोषः परिहृतो भवति । तच्च न युक्तम् ।
१० भोगादिप्रसक्तेः ॥ २।२।४० ॥

अन्तवत्त्वममर्षज्ञता वा ॥ २।२।४१ ॥

ईश्वरः प्रकृतिजीवनियमार्थमङ्गीकृतः । तत्तु तयोः परिच्छेदे स
भवति । ततश्च लोकन्यायेन जीवप्रकृत्योरन्तवत्त्वं भवेत् । ततश्चानित्य-
तायां मोक्षशास्त्रवैफल्यम् । एतदोषपरिहाराय विभुत्वनित्यत्वेङ्गीक्रिय-
१५ माणे संबन्धाभावादसर्वज्ञता वा स्यात् । तस्मादसंगतस्तार्किकवादः
॥ २।२।४१ ॥ ७ ॥

८ उत्पत्त्यसंभवादित्यधिकरणम् ।

उत्पत्त्यसंभवात् ॥ २।२।४२ ॥

भागवतमते कञ्चिदंशं निराकरोति । ते च चतुर्व्यूहोत्पत्तिं वदन्ति
२० वासुदेवात्संकर्षणस्तस्मात्प्रद्युम्नस्तस्मादानिरुद्ध इति । तत्रैषामीश्वरत्वं सर्वेषा-
मुत संकर्षणस्य जीवत्वम् । अन्यान्यत्वम् ।

उत्पत्तिपक्षे जीवस्योत्पत्तिर्न संभवति । तथा सति पूर्ववत्सर्वनाशः
स्यात् ॥ २।२।४२ ॥

12-C reads संभवति for स भवति ।

19-C om. च after ते ।

न च कर्तुः करणम् ॥ २।२।४३ ॥

कर्तुः संकर्षणसंज्ञकाजीवात्प्रद्युम्नसंज्ञकं मन उत्पद्यत इति तल्लोके न सिद्धम् । न हि कुलालादण्ड उत्पद्यत इति । चकारादग्रिमस्य निराकरणम् ॥ २।२।४३ ॥

५ विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ २।२।४४ ॥

अथ सर्वे परमेश्वरा विज्ञानादिमन्त इति तथा सति तदप्रतिषेध ईश्वराणामप्रतिषेधः । अनेकेश्वरत्वं च न युक्तमित्यर्थः । वस्तुतस्तु स्वातन्त्र्यमेव दोषः ॥ २।२।४४ ॥

विप्रतिषेधाच्च ॥ २।२।४५ ॥

१० बहुकल्पनया वेदानिन्दया च विप्रतिषेधः । चकाराद्वदप्रक्रियाविरोधः ॥ २।२।४५ ॥ ८ ॥

इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राण्यभाष्ये

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २।२ ॥

द्वितीयाध्याये तृतीयः पादः ॥

१५

१ न वियदित्यधिकरणम् ।

न वियदश्रुतः ॥ २।३।१ ॥

श्रुतिवाक्येषु परस्परविरोधः परिह्रियते विप्रतिषेधपरिहाराय । मीमांसायास्तदर्थं प्रवृत्तत्वात् । शक्त्याविरोधाभ्याम् । तथा च ब्रह्मवादे जडजीवयोर्विरुद्धांशनिराकरणाय तृतीयपादारम्भः ।

२०

द्विविधा हि वेदान्ते सृष्टिः । भूतभौतिकं सर्वं ब्रह्मण एव । विस्फुलिङ्गन्यायेनैका । अपरा वियदादिक्रमेण । सा चानामरूपात्मना नामरूपत्ववत्त्वेनाभिव्यक्तिः । सजडस्यैव कार्यत्वात्तस्य जीवस्य त्वंशत्वेनैव न नामरूपसंबन्धः ।

अनित्ये जननं नित्ये परिच्छिन्ने समागमः ।

२५

नित्यापरिच्छिन्नतनौ प्राकट्यं चेति सा त्रिधा ॥ २८ ॥

तत्र क्रमसृष्टौ संदेहः । छान्दोग्ये हि—सदेव सौम्येदमग्र आसी-
देकमेवाद्वितीयम् (छां. ६।२।१) इत्युपक्रम्य—तदैक्षत तत्तेजोसृजत
(छां. ६।२।३) इति तेजोवत्सृष्टिरुक्ता न वाय्वाकाशयोः । तैत्तिरीयके
पुनः—ब्रह्मविदाप्रोति परम् (तै. २।१) इत्युपक्रम्य—तस्माद्वा एत-
५ स्मादात्मन आकाशः संभूतः (तै. २।१) इत्याकाशादिमृष्टिरुक्ता ।
उभयमपि क्रमसृष्टिवाचकमित्येकवाक्यता युक्ता । छान्दोग्ये मुख्यतया
मृष्टिस्तैत्तिरीये गोणी । मुख्या त्वग्रे वक्ष्यते—सोकामयत (तै. २।६)
इत्यादिना ।

तत्र संशयः । किमाकाशमुत्पद्यते न वेति । किं तावत्प्राप्तं नोत्पद्यत
१० इति । कुतः । अश्रुतेः । श्रुतिवादिनां श्रुत्यैव निर्णयः । श्रुतौ पुनर्मुख्ये
क्रमसृष्टौ न श्रूयते ॥ २।३।१ ॥

अस्ति तु ॥ २।३।२ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । तैत्तिरीयके वियदुत्पत्तिरस्ति । यद्य-
पि मुख्ये नास्ति तथापि विरोधाभावादन्वयोक्तमप्यङ्गीकर्तव्यमेकवाक्य-
१५ त्वाय । एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानुरोधाच्च ॥ २।३।२ ॥

गौण्यसंभवात् ॥ २।३।३ ॥

वियदुत्पत्तिर्गौणी भविष्यति । कुतः । असंभवात् । न ह्याकाश-
स्यात्पत्तिः संभवति । निरवयवत्वात् । व्यापकत्वाच्च । मुख्ये चाभावात् ।
एकविज्ञाने सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा तु तदधिष्ठानत्वेन जीववत्तदंशत्वेन वा
२० तच्छरीरत्वेन वैकविज्ञानकोटिनिवेशात् । लोकेप्यवकाशं कुर्वित्यादौ
गोणप्रयोगदर्शनात् ॥ २।३।३ ॥

शब्दाच्च ॥ २।३।४ ॥

वायुश्चान्तरिक्षं चैतदमृतम् (बृ. २।३।३) इति । आकाशवत्सर्व-
गतश्च नित्यः इति । न ह्यमृतस्य ब्रह्मदृष्टान्तभूतस्योत्पत्तिः संभवति ॥ २।३।४ ॥

10—C reads मुख्यक्रम for मुख्ये क्रम ।

15—A and C om. प्रतिज्ञा after विज्ञान ।

स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ २।३।५ ॥

ननु कथं वियदुत्पत्तिर्गौणी भविष्यति । तत्र हि संभूतमित्येक-
मेव पदमुत्तरत्रानुवर्त्यते । तथा सत्युत्तरत्र मुख्याकाशे गौणीति युगपद्वृत्ति-
द्वयविरोध इति चेन्न । एकस्यापि स्यात्कचिन्मुख्या कचिद्गौणीति । ब्रह्म-
५ शब्दो यथा—तपसा ब्रह्म विजिज्ञासस्व तपो ब्रह्म (तै. ३।२) इति ।
प्रथमवाक्ये मुख्या द्वितीये गौणी । नचात्र प्रयोगभेदोस्तीति वाच्यम् ।
संभूतशब्दोऽप्यावर्तते । न तु तादृशार्थयुक्तोपि । आत्मसत्त्वेनैव तत्सत्त्वमिति
सत्त्वगुणो वचनंहतुः । तत्तद्भावापन्नं ब्रह्मैव सर्वत्र कारणमिति नानेकल-
क्षणा । तद्भावापत्तिविशेषणव्यावृत्त्यर्थमपि न लक्षणा । स्वभावतोपि
१० ब्रह्मणः सर्वरूपत्वात् । तस्माद्गौण्याकाशसंभूतिश्रुतिरित्येवं प्राप्त इदमाह
॥ २।३।५ ॥

प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकाच्छब्देभ्यः ॥ २।३।६ ॥

भवेदेतद्वत् यदि छान्दाग्यश्रुतिर्न विरुध्येत । कथम् । एकविज्ञानेन
सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा बाध्यते । अव्यतिरेकात् । अनुद्गमात् । यदि संब-
१५ द्धमेव ब्रह्मणाकाशं तिष्ठत् तदा ब्रह्मविज्ञानेनाकाशविषयीकरणे तन्नै-
कविज्ञानम् । आकाशस्य चालौकिकत्वात्तज्ज्ञानं सर्वज्ञतायामपेक्षित-
मेव । न च जीववत् । लौकिकत्वात् । व्यवहारमात्रविषयत्वान्नातीन्द्रि-
यत्वादिचिन्ता ।

अनुद्गमेपि वस्तुसामर्थ्यात्कथं प्रतिज्ञा हीयत इत्यत आह ।
२० शब्देभ्यः । येनाश्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतं भवत्यविज्ञातं विज्ञातं भवति
(छां. ६।१।१) इति शब्दात्प्रकृतिविकारभावेनैव व्युत्पादयति ज्ञानम् ।
शब्देभ्यो हेतुभ्यः प्रतिज्ञाहानिरिति योजना ॥ २।३।६ ॥

यावद्विकारं तु विभागो लोकवत् ॥ २।३।७ ॥

तुशब्द आकाशोत्पत्त्यसंभावनशङ्कां वारयति । यद्यद् विकृतं तस्य

सर्वस्य विभाग उत्पत्तिः । आकाशमपि विकृतम् । लौकिकव्यवहारवि-
पयत्वात् । यथा लोके विकृतमात्रमुत्पद्यते ।

आकाशोत्पत्तौ श्रुत्या सिद्धायाम् आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः ।
आकाशशरीरं ब्रह्म (तै. १।६।२) स यथानन्तोयमाकाश एवमनन्त
५ आत्मा वेदितव्यः । आकाश आत्मा (तै. १।७) इत्यादिश्रुतयः ।
समोनेन सर्वेण य आकाशे तिष्ठन् (बृ. ३।७।१२) सर्वमात्मा (मे.
६।७) इत्येवमादिभिरेकवाक्यतां लभन्ते ।

व्यवहारे त्वज्ञबोधनं वाक्यानामुपयोगः ॥ २।३।७ ॥ १ ॥

२ एतेन मातरिश्वेत्यधिकरणम् ।

एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥ २।३।८ ॥

आकाशोत्पत्तिसमर्थनेन मातरिश्वोत्पत्तिः समर्थिता । सैषानस्त-
मिता देवता (बृ. १।५।२२) इति भौतिकवायुव्यावृत्त्यर्थमलौकिकप-
दम् ॥ २।३।८ ॥ २ ॥

३ असंभवाधिकरणम् ।

असंभवस्तु सतोनुपपत्तेः ॥ २।३।९ ॥

ननु ब्रह्मणोऽप्युत्पत्तिः स्यात् । आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः ।
इति श्रुतेराकाशन्यायेन सर्वगतत्वनित्यत्वयोरभावे इतीमामाशङ्कां तुशब्दः
परिहरति । सतः सन्मात्रस्योत्पत्तिर्न संभवति । न हि कुण्डलोत्पत्तौ कन-
कोत्पत्तिरुच्यते । नामरूपविशेषाभावात् । उत्पत्तिश्च स्वीक्रियमाणा नोपप-
२० द्यते स्वतो न संभवति । अन्यतस्त्वनवस्था । यदेव च मूलं तदेव ब्रह्मेति
॥ २।३।९ ॥ ३ ॥

४ तेजोत इत्यधिकरणम् ।

तेजोतस्तथा ह्याह ॥ २।३।१० ॥

तेजोतो वायुतः । तथा ह्याह । वायोराग्निः (तै. २।१) इति श्रुतेः ।

हिशब्देनैवमाह । छान्दोग्यश्रुतिः प्रतिज्ञाहानिनिराकरणार्थं तैत्तिरीयक-
मपेक्षते वाय्वाकाशयोरुत्पत्त्यर्थम् । तथा चोपजीव्यस्य प्राधान्याद् वायु-
भावापन्नमेव सत्तेजस उत्पादकमिति स्वीकरोति । ब्रह्मण एव सर्वोत्पात्ति-
पक्षस्त्वाविरुद्धः ॥ २।३।१०॥४ ॥

५

५ आप इत्यधिकरणम् ।

आपः ॥ २।३।११ ॥

तथा ह्याहेत्येव । इदमेकमनुवादसूत्रमाविरोधख्यापकम् । न
श्रुत्योः सर्वत्र विरोध इति ॥ २।३।११॥५ ॥

६ पृथिव्यधिकारेत्यधिकरणम् ।

१०

पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥ २।३।१२ ॥

ता आप ऐक्षन्त ब्रह्मः स्याम प्रजायेमहि (छां. ६।२।४) इति ।
ता अन्नममृजन्त (छां. ६।२।४) इति । तत्रान्नशब्देन ब्रीह्यादय आहो-
स्वित्पृथिवीति संदेहः । ननु कथं संदेहः पूर्वन्यायेनोपजीव्यश्रुतेर्बलीय-
स्त्वादिति चेत् । उच्यते । अद्भ्यः पृथिवी पृथिव्या ओषधय ओषधी-
२० भ्योन्नम (ते. २।१) इत्यग्रे वर्तते । तथा सति पृथिवीमोषधीश्च सृष्ट्वा-
पोन्नं मृजति । आहोस्विदन्नशब्देनैव पृथिवीति ।

नन्वेवमस्तु पृथिव्योषधिसृष्ट्यनन्तरमन्नसृष्टिरिति चेत् । न ।
छान्दोग्यश्रुतेरपेक्षाभावान्महाभूतमात्रस्यैवामिलषितत्वात् । एकपदलक्षणापे-
क्षया तत्स्विकारस्यगुरुत्वान्पूर्वोक्त एव संशयः । तत्रान्नमर्थं हि सोम्य
२५ मन आपोमयः प्राणस्तेजामयी वाक् (छां. ६।५।४) इति त्रयाणां
सहचारः सर्वत्रोपलभ्यते । लोकप्रसिद्धिर्वर्षणभूयिष्ठलिङ्गं च । तस्मात्पृथि-
व्योषध्यन्नानां मध्ये भेदविवक्षया यत्किञ्चिद्वक्तव्येन्नमुक्तमित्येवं प्राप्ते ।

उच्यते । अन्नशब्दे पृथिवी । कुतः । अधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ।
अधिकारो भूतानामेव । न भौतिकानाम् । नलिं च रूपं पृथिव्या एव ।

भूतसहपाठात् । शब्दान्तरमद्भ्यः पृथिवीति । तस्मादन्नशब्देन पृथिव्येव
॥ २।३।१२ ॥ ६ ॥

७ तदभिध्यानादेवेत्यधिकरणम् ।

तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात्सः ॥ २।३।१३ ॥

- ५ आकाशादेव कार्याद्वाय्वादिकार्योत्पत्तिं तुशब्दो वारयति । स एव
परमात्मा वाय्वादीन् सृजति । कथं तच्छब्दवाच्यतेति चेत्तदभिध्यानात् ।
तस्य तस्य कार्यस्योत्पादनार्थं तदभिध्यानं ततस्तदात्मकत्वं तेन तद्वाच्य-
त्वमिति । ननु यथाश्रुतमेव कुतो न गृह्यत इत्यत आह । तल्लिङ्गात् ।
सर्वकर्तृत्वं लिङ्गं तस्यैव सर्वत्र वेदान्तेष्ववगतम् । जडतो देवताया वा
१० यत्किञ्चिज्जायमानं तत्सर्वं ब्रह्मण एवेति सिद्धम् ॥ २।३।१३ ॥ ७ ॥

८ विपर्ययेणेत्यधिकरणम् ।

विपर्ययेण तु क्रमोत्पद्यते ॥ २।३।१४ ॥

- यथोत्पत्तिर्न तथा प्रलयः किंतु विपर्ययेण क्रमः । अत उत्पत्त्य-
नन्तरं प्रलयः । कुतः । उपपद्यते । प्रवेशविपर्ययेण हि निर्गमनम् ।
१५ क्रमसृष्टावेवैतत् ॥ २।३।१४ ॥ ८ ॥

९ अन्तरा विज्ञानमनसी इत्यधिकरणम् ।

अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति
चेन्नाविशेषात् ॥ २।३।१५ ॥

- तैत्तिरीयक आकाशाद्यन्नपर्यन्तमुत्पत्तिमुक्त्वान्नमयादयो निरूपिताः ।
२० तत्रान्नमयस्य प्राणमयस्य च सामग्री पूर्वमुत्पन्नोक्ता । आनन्दमयस्तु पर-
मात्मा मध्ये विज्ञानमनसी विद्यमाने क्वचिदुत्पन्ने इति वक्तव्ये तत्र क्रमे-
णोत्पन्ने इति वक्तव्यम् । क्रमस्तु प्रातिलोभ्येन । सूत्रं विपर्ययानन्तरकथ-
नात् । अन्तरेति च वचनात् । तेजोब्रह्मानामन्नमये गतत्वात् । वाय्वा-

काशयोः प्राण एव गतत्वात् । आकाशात्पूर्वं विज्ञानमनसी उत्पन्ने इति वक्तव्यम् । तयोरग्रे वचनमेव लिङ्गमिति । अतस्तयोरुत्पत्तिर्वक्तव्येति चेन्न । अविशेषात् । नामरूपविशेषवतामेवोत्पत्तिरुच्यते न त्वनयोः । विज्ञानम-
यस्य जीवत्वान्मनोमयस्य च वेदत्वात् । अतो भूतभौतिकप्रवेशाभावाच्च
५ तयोरुत्पत्तिर्वक्तव्या ॥ २।३।१५ ॥

**चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तस्तद्भावभावि-
त्वात् ॥ २।३।१६ ॥**

ननु विज्ञानमयस्य जीवस्यानुत्पत्तौ सर्वव्यवहारोच्छेदः । उत्प-
त्तिस्तु त्रिविधा निरूपिता । अनित्ये जननं नित्ये परिच्छिन्ने समागम-
१० (आ. का. २८) इति । तथा च जीवस्य समागमलक्षणाप्युत्पत्तिर्न
स्यादिति मारुताङ्गां निराकरोति तुशब्दः । चराचरे स्थावरजङ्गमे शरीरे
तयोर्विशेषेणापाश्रय आश्रयः शरीरसंबन्ध इति यावत् । स तु स्यान्न तु
स्वतः । ननु शरीरस्योत्पत्तौ जीवोप्युत्पद्यते । अन्यथा जातकर्मादीनाम-
भावप्रसंगादिति चेन्न । तद्व्यपदेशस्तस्य शरीरस्य जन्ममरणधर्मवत्त्वेन
१५ जीवव्यपदेशो भाक्तो लाक्षणिकः । कुतः । तद्भावभावित्वात् । शरीरस्या-
न्वयव्यतिरेकाभ्यामेव जीवस्य तद्भावित्वम् । देहधर्मो जीवस्य भाक्तः ।
तत्संबन्धेनैवोत्पत्तिव्यपदेश इति सिद्धम् ॥ २।३।१६ ॥ ९ ॥

१० नात्माश्रुतेरित्यधिकरणम् ।

नात्माश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥ २।३।१७ ॥

१० ननु जीवोप्युत्पद्यतां किमिति भाक्तत्वं कल्प्यत इति चेत् । न । आत्मा
नोत्पद्यते । कुतः । अश्रुतेः । न ह्यात्मन उत्पत्तिः श्रूयते । देवदत्तो जातो
विष्णुमित्रो जात इति देहोत्पत्तिरेव । ननु तद्व्यतिरेकेण पृथग् जीवोत्पत्तिः
श्रूयते । विस्फुलिङ्गवदुच्चरणं नोत्पत्तिः । नामरूपसंबन्धाभावात् । एतस्य
गुणाः स्वरूपं चाग्रे वक्ष्यते । किञ्च । नित्यत्वाच्च ताभ्यः श्रुतिभ्यः ।
२५ अयमात्माजरोमरः (बृ. ४।४।२५) न जायते म्रियते (कठ. १।२।१८)
इत्येवमादिभ्यः ॥ २।३।१७ ॥ १० ॥

तथापि बहुवादिप्रतिपन्नत्वाद् युक्तिभिः साधयति । ब्रह्मवैलक्षण्यार्थम्-
त्क्रान्तिपूर्वकत्वमुक्तम् ॥ २।३।१९ ॥

स्वात्मना चोत्तरयोः ॥ २।३।२० ॥

उत्क्रान्तिगत्यागतीनां संबन्ध इन्द्रियादिभिः परिष्वङ्गोप्यस्ति ।
५ ततः संदेहोपि भवेत् किमुपाधित एतेषां संबन्धो भवेत्स्वतो वेति ॥

उत्तरयोर्गत्यागत्योः स्वात्मना केवलस्वरूपेण ।

ऊर्णनाभिर्यथा तन्तून्मृजते संचरत्यपि ॥

जाग्रत्स्वप्ने तथा जीवो गच्छत्यागच्छते पुनः ॥

ब्रह्मोपनिषत् । अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य ब्रह्माप्येति । काम-
१० रूप्यनुसंचरन् (तै. उ. ३।१०) इति वा ।

अथवेत्क्रान्तिगत्यागतीनां जीवसंबन्ध एव बोध्यते नाणुत्वम् ।

स्वात्मना चोत्तरयोरित्यणुत्वम् । अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष यमो बलात्

(म. भा. ३।२९७।१७) इत्युत्क्रमे गत्यतिरिक्ते स्वातन्त्र्यभावात् ।

स्वात्मना जीवरूपेण चकारादिन्द्रियैश्च गत्यागत्योः संबन्धी जीव इत्यर्थः ।

१५ अतो मध्यपरिमाणमयुक्तमित्यणुरेव भवति ॥ २।३।२० ॥

नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात् ॥ २।३।२१ ॥

जीवो नाणुर्भवितुमर्हति । कुतः । अतच्छ्रुतेः । अणुत्वविपरीतव्या-
पकत्वश्रुतेः । स वा एष महानज आत्मा योयं विज्ञानमयः (बृ. ४।४।२२)
इति चेन्न । इतराधिकारात् । इतरः परं ब्रह्म । तस्याधिकारे महानज
२० इति वाक्यम् । प्रकरणेन शब्दाश्च नियम्यन्ते । अन्यपरा अपि योगेन
ब्रह्मपरा भविष्यन्ति ॥ २।३।२१ ॥

स्वशब्दोन्मानाभ्यां च ॥ २।३।२२ ॥

स्वयं विहृत्य स्वयं निर्माय स्वेन भासा स्वेन ज्योतिषा प्रस्वपिति
(बृ. ४।३।९) इति स्वशब्दोणुपरिमाणं जीवं बोधयति । न हि स्वप्ने
२५ व्यापकस्य वा शरीरपरिमाणस्य वा विहरणं संभवति । वालाग्रशतभागस्य
शतधा कल्पितस्य तु । भागो जीवः स विज्ञेयः (श्वे. ५।८) इति आरा-

प्रमात्रो ह्यपरोपि दृष्टः (श्वे. ५।८) इति चान्मानम् । चिकारात्स्वप्नप्रबो-
धयोः संधावागतिदर्शनम् ॥ २।३।२२ ॥

अविरोधश्चन्दनवत् ॥ २।३।२३ ॥

अणुत्वे सर्वशरीरव्यापि चैतन्यं न घटत इति विरोधो न भवति
५ चन्दनवत् । यथा । चन्दनमेकदेशस्थितं सर्वदेहसुखं करोति महातप्ततैल-
स्थितं वा तापनिवृत्तिम् ॥ २।३।२३ ॥

**अवस्थितिर्वैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्धृदि
हि ॥ २।३।२४ ॥**

चन्दनेवस्थितिर्वैशेष्यमनुपहतत्वचि सम्यक्तयावस्थानं तस्मात् । त्वच
१० एकत्वात् तत्र भवतु नाम नतु प्रकृते तथा संभवतीति चेन्न । अभ्युपग-
मात् । अभ्युपगम्यते जीवस्यापि स्थानविशेषः । हृदि हि । हृदि जीवस्य
स्थितिः । गुहां प्रविष्टाविति हि युक्तिः ॥ २।३।२४ ॥

गुणाद्रालोकवत् ॥ २।३।२५ ॥

जीवस्य हि चैतन्यं गुणः स सर्वशरीरव्यापी । यथा मणिप्रवेकस्य
१५ कान्तिर्वहुदेशं व्याप्नोति तद्वत् । प्रमाया गुणत्वमेव स्पर्शानुपलम्भात् ।
उदकगतौष्णवत् । न च विजातीयस्यारम्भकत्वं प्रमाणाभावात् लोकप्रती-
तिस्तु सर्वैर्वादिभिरुपपाद्या । तत्र गुणिकल्पनापेक्षया गुण एव स्थलान्तर
आरभ्यत इति कल्प्यताम् । तथैव लोकप्रतीतिः । पुष्परागादेरपि प्रभारूप-
मेव तावद्देशं व्याप्नोतीति मणिस्वभावादेवाङ्गीकर्तव्यम् । आरम्भकस्य
२० तेजसस्तत्राभावात् । कान्तिः प्रभा रूपमिति हि लोके पर्यायः । वाशब्दो
यथालोकं युक्तिः कल्पनीयमिति सूचयति । ब्रह्मसिद्धान्ते तु यथैव लोके
दृश्यते तथैव ब्रह्मणो जातमिति न कल्पनालेशोपि ॥ २।३।२५ ॥

व्यतिरेको गन्धवत् ॥ २।३।२६ ॥

सिद्धं दृष्टान्तमाह । यथा सम्प्रकादिगन्धश्चम्पकव्यदहितस्थलेष्णुपल-
२५ भ्यते वेदोक्तत्वादस्य दृष्टान्तत्वम् । यथा वृक्षस्य संपुष्पितस्य दूराद्गन्धो
वात्येवं पुण्यस्य कर्मणो दूराद्गन्धो वाति (ना. ११) इति । अन्यथा
कल्पना त्वयुक्तेत्यवोचाम ॥ २।३।२६ ॥

तथा च दर्शयति ॥ २।३।२७ ॥

हृदयायतनमणुपरिमाणत्वं चात्मनोभिधाय तस्यैवालोमभ्य आन-
खाग्रेभ्य इति चैतन्येन गुणेन समस्तशरीरव्यापित्वं दर्शयति ॥ २।३।२७ ॥

पृथगुपदेशात् ॥ २।३।२८ ॥

५ प्रज्ञया शरीरं समारुह्य (कौ. ३।६) इति करणत्वेन पृथगुप-
देशाच्चैतन्यं गुणः ॥ २।३।२८ ॥ १२ ॥

१३ तद्रूपसारत्वादित्यधिकरणम् ।

तद्रूपसारत्वाच्च तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् ॥ २।३।२९ ॥

ननु तत्त्वमस्यादिवाक्यैः परमेव ब्रह्म जीव इति कथमणुत्वमिती-
११ ममाशङ्कं निराकरोति तुशब्दः । तस्य ब्रह्मणो गुणाः प्रज्ञाद्रष्टृत्वादयस्त
एवात्र जीवे सारा इति जडवैलक्षण्यकारिण इत्यमात्ये राजपदप्रयोगव-
ज्जीवे भगवद्व्यपदेशः । मैत्रेयीति संपूर्णे ब्राह्मणे भगवत्त्वेन जीव उक्तः ।

ननु कथमन्यस्यान्यधर्मवत्त्वेन कथनम् । नहि निरूपणस्थल
एवोपचारः संभवति । तत्राह । प्राज्ञवत् । तद्यथा प्रियया स्त्रिया संप-
१५ रिण्वक्तः (बृ. ४।३।२१) इत्यत्र—एवमेवायं शारीर आत्मा प्राज्ञे-
नात्मना संपरिण्वक्तः (बृ. ४।३।२१) इत्यभिधाय प्राज्ञस्वरूपमाह ।
तद्वा अस्यैतदतिच्छन्दोपहतपाप्माभयं रूपमशोकान्तरमत्र पिता
अपिता भवति (बृ. ४।३।२२) इत्यादि । प्राज्ञश्च सुषुप्तसाक्षी । न हि
तस्यापहतपाप्मत्वमस्ति ब्रह्मलिङ्गात् । एवमेव शारीरस्यापि जीवस्य ब्रह्म-
२० धर्मबोधिकाः श्रुतयः ।

इदमत्र वक्तव्यम् । सर्वोपनिषत्सु ब्रह्मज्ञानं परमपुरुषार्थसाधन-
मिति तन्निर्णयार्थं भगवान् व्यासः सूत्राणि चकार । तत्र ब्रह्मसूत्रे
विचारं प्रतिज्ञाय जगत्कर्तृत्वाद्यसाधारणलक्षणं ब्रह्मणः प्रतिज्ञाय सम-
न्वयनिरूपणं जीववाक्यानि दूरीकृत्याविरोधे ऐक्येऽप्यहिताकरणादिदो-
२५ षमाराङ्क्य—अधिकं तु भेदनिर्देशात् (ब्र. सू. २।१।२२) इति परि-
हृत्य जीवस्याणुत्वमुपचाराद् ब्रह्मत्वमंशत्वं पराधीनकर्तृत्वादिकं प्रति-

पाथ तस्यैव दक्षिणमार्गेण पुनरावृत्तिमुक्त्वा ससाधनेन ब्रह्मज्ञानेनांशिरा-
दिद्वारा ब्रह्मप्राप्तिमुक्त्वा—न स पुनरावर्तते (कालाग्नि. २) इत्यनावृत्तिं
वदन् छास्त्रपर्यवसानेन सर्वान् वेदान्तानव्याकुलतया योजितवान् ।

तत्र कश्चित् तद्व्यपदेशेन प्रोक्तानि तत्त्वमस्यादिवाक्यानि स्वीकृत्य जीव-
५ मात्रं च ब्रह्म स्वीकृत्य तदतिरिक्तस्य सर्वस्य कारणांशकार्यरूपस्य मिथ्यात्वं
परिकल्प्य तद्वोधकश्रुतीनामर्थवादत्वेन मिथ्यात्वं स्वीकृत्य सुषुप्तिसंपत्त्योर्भ-
गवता प्रकटीकृतमानन्दरूपत्वं तत्प्रतिपादकवाक्यानां सद्योमुक्तिरूपफल-
वाचकत्वमुक्त्वा क्रममुक्तिमुपासनापरत्वेन योजयित्वा वेदसूत्राणि व्याकुली-
चकार । तद् वेदान्तानां ब्रह्मपरत्वं जीवपरत्वं वेति यदत्र युक्तं तत्सद्भि-
१० रनुसंधेयम् ॥ २।३।२९ ॥

यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् ॥ २।३।३० ॥

ननु कथमन्यस्य नीचस्य सर्वोत्कृष्टव्यपदेशोपि । न हि प्रामा-
णिकैः सर्वथायुक्ते व्यपदेशः कियते । न चोक्ततद्गुणसारत्वाद् ब्रह्मण
आनन्दांशस्य प्राकट्यादिति वाच्यम् । तथा सति प्राज्ञवत्पुनास्तिरोहितं
२० स्यादिति तस्य तद्व्यपदेशो व्यर्थोयुक्तश्चेति चेत् । नायं दोषः । कुतः ।
यावदात्मभावित्वात् । पश्चाद्यावत्पर्यन्तमात्मा नित्यत्वात् । सर्वदान-
न्दांशस्य प्राकट्यात् । तस्य तथैव दर्शनमस्ति । अनावृतैश्वर्यादीनामुक्त-
त्वात् । प्राज्ञात्संपन्नत्वं विशेषः । चकारात्तस्य चानन्दः प्रकटित इति
न दूषणगन्धोपि ।

२५ व्यपदेशो वा नात्यन्तमयुक्तस्य । यावदात्मा ब्रह्म भवत्यानन्दांश-
प्राकट्येन तावदेव तद्व्यपदेशः । राजज्येष्ठपुत्रवत् । एतदेवोक्तम् ।

व्यापकत्वश्रुतिस्तस्य भगवत्त्वेन युज्यते ॥ २९ ॥

आनन्दांशाभिव्यक्तौ तु तत्र ब्रह्माण्डकोटयः ॥

प्रतीयेरन्परिच्छेदो व्यापकत्वं च तस्य तत् ॥ ३० ॥

१० इति ॥ २।३।३० ॥

पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोभिव्यक्तियोगात् ॥ २।३।३१ ॥

व्यपदेशदशायामप्यानन्दांशस्य नात्यन्तमसत्त्वम् । पुंस्त्वादिवत् ।
यथा पुंस्त्वं सेकादिसामर्थ्यं बाल्ये विद्यमानमेव यौवने प्रकाशते तथा-
नन्दांशस्यापि सत एव व्यक्तियोगः ॥ २।३।३१ ॥

नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसंगोन्यतरनियमो

५

वान्यथा ॥ २।३।३२ ॥

- ननु कथमेवं स्वीक्रियते । इदानीं संसारावस्थायां सच्चित्प्राकट्य-
मेव । मोक्षे त्वानन्दांशोऽपि प्रकट इति तन्निवारयति । तथा सति नित्य-
मुपलब्धिः स्यादानन्दांशस्य । तथा सति न संसारावस्थोपपद्येत । अथा-
नुपलब्धिः सर्वदा तथा सति मोक्षदशा विरुध्येत । अथान्यतरनियमः ।
१० जीवो निरानन्द एव ब्रह्म त्वानन्दरूपम् । तथा सति ब्रह्मैव सन् ब्रह्मा-
प्येति (बृ. ४।४।६) इति श्रुतिविरोधः । तस्मात्पूर्वोक्त एव प्रकारः
स्वीकर्तव्य इति सिद्धम् ॥ २।३।३२ ॥ १३ ॥

१४ कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वादित्यधिकरणम् ।

कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ २।३।३३ ॥

- १५ सांख्यानां प्रकृतिगतमेव कर्तृत्वमिति तन्निवारणार्थमधिकरणा-
रम्भः । कर्ता जीव एव । कुतः । शास्त्रार्थवत्त्वात् । जीवमेवाधिकृत्य
वेदेभ्युदयानिःश्रेयसफलार्थं सर्वाणि कर्माणि विहितानि ब्रह्मणोनुप-
योगात् । जडस्याशक्यत्वात् । संदिग्धेऽपि तथैवाङ्गीकर्तव्यम् ॥ २।३।३३ ॥

विहारोपदेशात् ॥ २।३।३४ ॥

- २० तस्यैव गान्धर्वादिलोकेषु—यद्यत्कामयते तत्तद्भवति—इति विहार
उपदिष्टः । ततश्च कर्तृत्वभोक्तृत्वयोः साधुकारी साधुर्भवति—इति सामा-
नाधिकरण्यश्रवणाज्जीव एव कर्ता ॥ २।३।३४ ॥

उपादानात् ॥ २।३।३५ ॥

तदेषां प्राणानां विज्ञानेन विज्ञानमादाय (बृ. २।१।१७) इति

जीवेन सर्वेषां विज्ञानमुपादीयते । तस्मादिन्द्रियादीनां करणत्वमेव ।
स्वातन्त्र्यादस्यैव कर्तृत्वम् । यस्तु मन्यते बुद्धिसंबन्धाजीवस्य कर्तृत्वमिति ।
स प्रष्टव्यः । किं बुद्धिकर्तृत्वं जीवे समायाति । अथवा जीवगतमेव
कर्तृत्वं बुद्धिसंबन्धादुद्गच्छति । अथवा शशविषाणायितमेव कर्तृत्वं संबन्धे
५ समायाति । नाथः । जडत्वात् अनङ्गीकारात्पूर्वं निराकृतत्वाच्च । द्वितीये
विद्यापत्तिः उपादानविरोधश्च । तृतीये शास्त्रविरोधः ब्रह्मणि सिद्ध-
त्वाच्च । असत्कार्यस्य निराकृतत्वात् । सर्वविप्लवस्तु माध्यमिकव-
दुपेक्ष्यः ॥ २।३।३५ ॥

व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः ॥ २।३।३६ ॥

१० व्यपदेशो—विज्ञानं यज्ञं तनुते कर्माणि तनुतेपि च (तै. २।५)
इति । अत्र सांख्ये बुद्ध्यादीनामेव कर्तृत्वं न जीवस्येति क्रियायां यागादि-
कर्मसु न तु भोगे । जीवस्य कर्तृत्वं न चेत् । न । तथा सति निर्देशस्य
विपर्ययो भवेत् । विज्ञानेन विज्ञानमादाय (बृ. २।१।१७) इति
श्रुत्यनुरोधात् । प्रकृतेपि तृतीयान्ततापद्येत । अथ स्वव्यापारे कर्तृत्वं
१५ तथापि पूर्वनिर्देशस्य विज्ञानमयस्य विपर्ययः स्यात् । विकारित्वं स्यात् ।
तच्चासंगतम् । व्यच्च्वात् । विज्ञानमादायेत्यत्र विपर्यय एवैकस्य प्रदेश-
भेदेनार्थभेदोपि । भगवति सर्वे शब्दाः स्वभावत एव प्रवर्तन्ते । औप-
चारिकत्वज्ञापकाभावात् । यज्ञो यजमान इति श्रद्धादीनां शिर-
स्त्वादिः । तस्माद्विज्ञानमयो जीव एव । जडस्य स्वातन्त्र्याभावान्न
२० कर्तृत्वम् ॥ २।३।३६ ॥

उपलब्धिवदनियमः ॥ २।३।३७ ॥

ननु जीवस्य कर्तृत्वे हिताकरणादिदोषप्रसक्तिरिति चेत् । न ।
उपलब्धिवदनियमः । यथा चक्षुषेष्टमनिष्टं चोपलभत एवमिन्द्रियैः कर्म
कुर्वन्निष्टमनिष्टं वा प्राप्नोति ॥ २।३।३७ ॥

३५ **शक्तिविपर्ययात् ॥ २।३।३८ ॥**

नन्वीश्वरवत्स्वार्थमन्यथा न कुर्यादिति चेत् । शक्तिविपर्ययात् ।
तथा सामर्थ्याभावात् । इति एव दैवादाहितयपि करोति ॥ २।३।३८ ॥

समाध्यभावाच्च ॥ २।३।३९ ॥

जीवस्य क्रियाज्ञानशक्ती योगेन सिध्यतः । समाध्यभावाच्छक्त्य-
भाव इत्यर्थः । चकारात्तादृशमन्त्राभावोपि । न च सहजकर्तृत्वेनिर्मोक्षः ।
पराधीनकर्तृत्वं एवैतदिति सांख्यस्य तन्मतानुसारिणो वान्यस्य भ्रम
५ एव । कर्तृत्वे न मुक्तिरिति । नपुंसक एवमुच्येतेति बाह्यवत् । निरि-
न्द्रियस्यैव समाधिरित्यपि । करणत्वेन बुद्धिवन्न केनापि दूष्यते ।
तस्माज्जीवस्य स्वाभाविकं कर्तृत्वम् । ध्यायतीव लेलायतीव (बृ. ४।३।७)
इत्यपि परधर्मानुकरणम् । अयमप्येको धर्मः ।

स्वाप्ययसंपत्योर्ब्रह्मव्यपदेशं पुरस्कृत्य सर्वविप्लवं वदन्तु-
१० पेक्ष्यः ॥ २।३।३९ ॥

यथा च तक्षोभयथा ॥ २।३।४० ॥

ननु कर्मकारिणां कर्तृत्वभोक्तृत्वभेदो दृश्यते तत् कर्तृभोक्तृत्वयो-
र्भेदो भविष्यतीति चेन्न । यथा तक्षा रथं निर्माय तत्रारूढो विहरति पीठं
वा । स्वतो वा न व्याप्रियते वाश्यादिद्वारेण वा । चकारादन्येपि स्वार्थ-
१५ कर्तारः । अन्यार्थमपि करोतीति चेत्तथा प्रकृतेपि । सर्वहितार्थं प्रयत-
मानत्वात् । न च कर्तृत्वमात्रं दुःखरूपम् । पयःपानादेः सुखरूपत्वात् ।
तथा च स्वार्थपरार्थकर्तृत्वं कारयितृत्वं च सिद्धम् ॥ २।३।४० ॥ १४ ॥

१५ परात्तु तच्छुतेरित्यधिकरणम् ।

परात्तु तच्छुतेः ॥ २।३।४१ ॥

२० कर्तृत्वं ब्रह्मगतमेव । तत्संबन्धादेव जीवे कर्तृत्वं तदंशत्वादैश्वर्या-
दिवत् । न तु जडगतामिति । अतो-नान्योतोस्ति (बृ. ४।३।२२)
इति सर्वकर्तृत्वं घटते । कुत एतत् । तच्छुतेः । तस्यैव कर्तृत्वकारयि-
तृत्वश्रवणात् । यमधो निनीषति तमसाधु कारयति (कौ. ३।९)

4-D and F read ब्रह्मवत् for इति ।

12-A and C read तथा for तत् ।

इति । सर्वकर्ता सर्वभोक्ता सर्वनियन्तेति । सर्वरूपत्वान्न भगवति दोषः ॥ २।३।४१ ॥

कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः ॥ २।३।४२ ॥

- ननु वैषम्यनैर्घृण्ययोर्न परिहारः । अनादित्वेन स्वस्यैव कारयितृत्वादिति पक्षं तुशब्दो निवारयति । प्रयत्नपर्यन्तं जीवकृत्यम् । अग्रे तस्याशक्यत्वात्स्वयमेव कारयति । यथा बालं पुत्रं यतमानं पदार्थगुणदोषौ वर्णयन्नपि तत्प्रयत्नाभिनिवेशं दृष्ट्वा तथैव कारयति । सर्वत्र तत्कारणत्वाय तदानीं फलदातृत्वे येच्छा तामेवानुवदति । उन्निनीषति । अधोनिनीषतीति । अन्यथा विहितप्रतिषिद्धयोर्वैयर्थ्यापत्तेः । अप्रामाणिकत्वं च ।
- १० फलदाने कर्मापेक्षः । कर्मकारणे प्रयत्नापेक्षः । प्रयत्ने कामापेक्षः । कामे प्रवाहापेक्ष इति मर्यादारक्षार्थं वेदं चकार । ततो न ब्रह्माणि दोषगन्धोपि । न चानीश्वरत्वम् । मर्यादामार्गस्य तथैव निर्माणात् । यत्रान्यथा स पुष्टिमध्य इति ॥ २।३।४२ ॥ १५ ॥

१६ अंशो नानाव्यपदेशादित्यधिकरणम् ।

- १५ अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकित-
वादित्वमधीयत एके ॥ २।३।४३ ॥

- जीवस्य ब्रह्मसंबन्धि रूपमुच्यते । जीवो नाम ब्रह्मणोऽंशः । कुतः । नानाव्यपदेशात् । सर्व एवात्मानो व्युच्चरन्ति कपूयचरणा रमणीयचरणाः इति च । ननु ब्रह्मणो निरवयवत्वात्कथं जीवस्यांशत्वमिति वाच्यम् ।
- २० न हि ब्रह्म निरंशं सांशमिति वा कचिल्लोके सिद्धम् । वेदैकसमधिगम्यत्वात् । साच श्रुतिर्यथोपपद्यते तथा तदनुलङ्घनेन वेदार्थज्ञानार्थयुक्तिर्वक्तव्या । सा चेत्स्वयं नावगता तपो विधेयम् । अभिज्ञा वा प्रष्टव्या इति । न तु सर्वविप्लवः कर्तव्य इति ।

तत्रैषा युक्तिः ।

- १५ विस्फुलिङ्गा इवाग्नेर्हि जडजीवा विनिर्गताः ।

सर्वतः पाणिपादान्तात्सर्वतोक्षिशिरोमुखात् ॥ ३१ ॥

निरिन्द्रियात्स्वरूपेण तादृशादिति निश्चयः ।

सदंशेन जडाः पूर्वं चिदंशेनेतरे अपि ॥

अन्यधर्मतिरोभावा मूलेच्छातोस्वतन्त्रिणः ॥ ३२ ॥

इति ।

५ ब्रह्मवादेशपक्ष एव ।

नन्वंशत्वे सजातीयत्वमायाति । श्रुत्यन्तरे पुनः—ब्रह्मदाशा ब्रह्मे कितवा उत । (आथर्वणिकब्रह्मसूक्ते) अत्र सर्वस्यापि ब्रह्मविज्ञानेन विज्ञान-प्रतिज्ञानाद् दाशादीनामपि ब्रह्मत्वं प्रतीयते । तत्कार्यत्व एव स्यादिति चेन्न । अन्यथा प्रकारान्तरेणाप्येके शास्त्रिनो दाशकितवादित्वमधीयते ।
१० शरीरत्वेनांशत्वेन च । स्वरूपतः कार्याभावेऽपि प्रकारभेदेन कार्यत्वात् । तथा च न साजात्यम् । आनन्दांशस्य तिरोहितत्वात् । धर्मान्तरेण तु साजात्यमिष्टमेव ॥ २।३।४३ ॥

मन्त्रवर्णात् ॥ २।३।४४ ॥

पुरुष एवेदं सर्वम् (ऋ. सं. १०।९।०।२) इत्युक्त्वा—पादोऽस्य
१५ विश्वा भूतानि (ऋ. सं. १०।९।०।३) इति भूतानां जीवानां पादत्वं पादेषु स्थितत्वेन वांशत्वमिति ॥ २।३।४४ ॥

अपि स्मर्यते ॥ २।३।४५ ॥

वेदे स्वतन्त्रतयोपपाद्य वेदान्तरेऽपि तस्यार्थस्यानुस्मरणम् । ममै-
वांशो जीवलोके जीवभूतः सनातनः (भ. गी. १५।७) इति ॥ २।३।४५ ॥

२० प्रकाशादिवन्नैवं परः ॥ २।३।४६ ॥

जीवस्यांशत्वे हस्तादिवत् तद्दुःखेन परस्यापि दुःखित्वं स्यादिति चेन्न । एवं परो न भवति । एवमिति प्रकारभेदः । द्विष्टत्वेनानुभव इति यावत् । अन्यथा सर्वरूपत्वात्कुत एवं तत्राह । प्रकाशादिवत् । नाग्नेहिं तापो न हिमस्य तत्स्यात् (भा. १।१।२।३।५६) इति । प्रकाशाग्रहणं
२५ धर्मत्वद्योतनाय । दुःखाद्योऽपि ब्रह्मधर्मा इति । अतो द्वैतबुद्ध्यांशस्यैव दुःखित्वं न परस्य । अथवा प्रकाशः प्राकाशयदोषेण यथा न दुष्टः । पापस्यापि तदंशत्वादिति ॥ २।३।४६ ॥

स्मरन्ति च ॥ २।३।४७ ॥

स्मरन्ति च सर्वेऽप्यृष्योऽंशिनो दुःखासंबन्धमंशस्य दुःखसंबन्धं
स्मरन्ति । तत्र यः परमात्मा हि स नित्यो निर्गुणः स्मृतः । न लिप्यते
फलैश्चापि पद्मपत्रमिवाम्भसा इति । कर्मात्मा त्वपरो योसौ मोक्षबन्धैः स
५ युज्यते । एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा न लिप्यते लोकदुःखेन बाह्यः
(क. २।५।११) चकारात्-तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्यनश्नन्नन्यो
अभिचाकशीति (श्वे. ४।६।) इति ॥ २।३ ४७ ॥

अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धाज्ज्योतिरादिवत् ॥ २।३।४८ ॥

ननु जीवस्य भगवदंशत्वे विधिविषयत्वाभावात्कर्मसंबन्धाभावेन
१० कथं फलसंबन्धः । जीवस्य च पुनरनेकदेहसंबन्धात् कः शूद्रः का भार्येति
ज्ञानमप्यशक्यम् । अतः कर्ममार्गस्य व्याकुलत्वात् कथं जीवस्यापि
दुःखित्वमित्याशङ्क्य परिहरति । अनुज्ञापरिहारौ विधिनिषेधौ जीवस्य
देहसंबन्धाद्यो देहो यदा गृहीतस्तत्कृतौ । यथा शवाग्निश्चाण्डालभाण्डस्थ-
मुदकं तद्वटादिश्च परिह्रियते । एवमुत्कृष्टं परिगृह्यते तथा जीवेऽपि देहसंबन्ध-
५५ कृतः । संबन्धश्चाध्यासिको भगवत्कृतश्च । आध्यासिको हि ज्ञानाश्रित-
र्तते । द्वितीयो भगवतैव । जीवन्मुक्तानामपि व्यवहारदर्शनात् । श्रुतिस्तु
भगवत्कृतसंबन्धमेवाश्रित्याग्निहोत्रादिकं विधत्ते । अन्यथा विद्यां स्वाज्ञानं
च बोधयन्ती कर्माणि न विदध्यात् । शब्दज्ञानस्य पूर्वमेव सिद्धत्वात् ।
कथं सिद्धवद्यावज्जीवं विदध्यात् । न्यासोऽपि देहसंबन्ध एव ॥ २।३।४८ ॥

असंततेश्चाव्यतिकरः ॥ २।३।४९ ॥

ननु देहस्यापि बाल्यकौमारादिभेदात्कथं कर्मकाले ब्राह्मणत्वादि ।
जीवैक्यादिति चेद् देहान्तरेऽपि स्यादिति तत्राह देहान्तरे संततिरपि
नास्ति । बाल्यादिभेदे पुनः संततिरेका । अतः संततिभेदान्न कर्मणां
सांकर्यमिति ॥ २।३।४९ ॥

आभास एव च ॥ २।३।५० ॥

२५ ननु सच्चिदानन्दस्य ब्रह्मणोऽंशः सच्चिदानन्द एव भवेदतः कथं
प्रवाहे प्रवेशो भगवतश्च सर्वकार्याणि तत्राह । आभास एव जीवः । आनन्दा-

शस्य तिरोहितत्वात् । चकारादाकारस्याप्यभावः । न तु सर्वथा प्रतिबिम्ब-
वन्मिथ्यात्वं जलचन्द्रवदित्येकस्यानेकत्वे दृष्टान्तः । तथा सत्यध्यासश्च
स्वस्य न स्यात् । तत्र वृत्त्यादिदोषप्रसंगश्च । अतो न मिथ्यात्वरूप आभा-
सोत्र विवक्षितः ॥ २।३।५० ॥

५

अदृष्टनियमात् ॥ २।३।५१ ॥

ईशित्वाय नैयायिकाद्यभिमतं जीवरूपं निराकरोति । नानात्मानो
व्यवस्थात इति भोगव्यवस्थया जीवनानात्वमङ्गीकृतम् । तत्रादृष्टस्य
नियामकत्वं तन्मते सिद्धम् । देशान्तरवस्तुत्पत्त्यन्यथानुपपत्त्या
व्यापकत्वं चाङ्गीकृतम् । एवं च क्रियमाणे मूल एव कुठारः स्यात् ।
१० सर्वेषामेव जीवानामेकशरीरसंबन्धात् कस्यादृष्टं तद्भवेत् । न च मिथ्याज्ञा-
नेन व्यवस्था । तत्रापि तथा । न चानुपपत्त्या परिकल्पनम् । श्रुत्यैवोपपत्तेः ।
एतेन विरोधादृषिप्रामाण्यमपि निराकृतम् ॥ २।३।५१ ॥

अभिसंध्यादिष्वपि चैवम् ॥ २।३।५२ ॥

ननु मनःप्रभृतीनां नियामकत्वात्तेषामीश्वरेच्छया नियतत्वान्न
१५ दोष इति चेन्न । पूर्ववदेव दोषप्रसक्तिः । तादृशेश्वरकल्पना च पूर्वमेव निरा-
कृता ॥ २।३।५२ ॥

प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥ २।३।५३ ॥

आत्मनो विभुत्वेऽपि प्रदेशभेदेन व्यवस्था । आत्मानि तादृशः प्रदे-
शविशेषोऽस्ति येन सर्वमुपपद्यत इति चेन्न । अन्यस्यापि प्रदेशस्तत्रान्त-
२० र्भवति । तस्यैव वा देशस्य देशान्तरगमने पूर्वदेशस्य त्यक्तत्वात्सौशीतो-
र्भवेत् तिरोभवेदिति ॥ २।३।५३ ॥ १६ ॥

इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये
द्वितीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ २।३ ॥

द्वितीयाध्याये चतुर्थः पादः ॥

१ तथा प्राणा इत्यधिकरणम् ।

तथा प्राणाः ॥ २।४।१ ॥

जीवशरीरवर्तिनां प्राणादीनां विचारार्थं पादारम्भः । तत्र जीवं
५ निरूप्य तादृशधर्मवत्त्वं प्राणेतिदिशति । प्राणशब्दप्रयोगः प्रियत्वाय प्राणा
इन्द्रियाणि । मनसो मुख्यत्वादेकवचनम् । उत्क्रान्तिगत्यागतीनामित्या-
रभ्य सर्वोपपत्तिरत्रातिदिष्टा चिदंशस्यापि तिरोभाव इति पृथङ् निरू-
पणम् । ननु तदुणसारत्वादयः कथमुपदिश्यन्त इति चेत् । न । सत्य-
मस्ति । तत्रापि ये प्राणं ब्रह्मोपासते (तै. २।३) इति ॥ १ ॥

१० गौण्यसंभवात् ॥ २।४।२ ॥

ननूत्क्रान्त्यादिश्रुतिर्गौणी भविष्यति । न । गौण्यसंभवात् । सा
श्रुतिर्गौणी न संभवति । एकैव श्रुतिर्जीवे मुख्या प्राणे गौणीति कथं
संभवति ॥ २।४।२ ॥

तत्राक् श्रुतेश्च ॥ २।४।३ ॥

१५ जडत्वेनाधिकविचारोत्र कियते । सृष्टेः पूर्वमपि प्राणादीनां स्थितिः
श्रूयते । असद्वा इदमग्र आसीत्तदाहुः किं तदसदासीदिति ऋषयो वाव तेषु
असदासीत्तदाहुः के ते ऋषय इति प्राणा वा ऋषयः (बृ. २।२।३)
इति । ननु—सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम् (छां. ६।२।१)
इति विरोध इति चेत् । न । स्वरूपोत्पत्तिरेवात्र निषिध्यते । जीववत् ।

२० न तूद्वमः । उद्वमात् पूर्वं तु सदेवेति श्रुतिः । चकारान्मोक्षे तस्यापि
संपत्तिः श्रूयते स्थलान्तरे । एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च
(मुं. २।१।३) इति श्रुतिर्विस्फुलिङ्गसदृशी ॥ २।४।३ ॥

तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ २।४।४ ॥

मनः पूर्वरूपं वागुत्तररूपमिति । तस्य यजुरेव शिरः (तै. २।३)
२५ इति । तथा च वेदानां स्वत उत्पत्त्यभावात्तत्पूर्वरूपमनसः कथ-
मुत्पात्तिः ॥ २।४।४ ॥

सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च ॥ २।४।५ ॥

तमुत्क्रामन्तं प्राणोनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति (बृ. ४।४।२) इति पूर्वोक्तानां चक्षुरादीनां—अथारूपज्ञो भवतीत्येकीभवति न पश्यतीत्याहुः (बृ. ४।४।२) इत्यादिभिर्जीवगतिः ५ सप्तानां गतिभिर्विशेष्यते । सप्त गतयस्तेन विशेषिता एकीभवन्तीति । अतो जीवसमानयोगक्षेमत्वाज्जीवतुल्यतेति । चकारात्तत्तदुपाख्यानेषु चक्षुःप्रभृतीनां देवतात्वं संवादश्च । अतश्चेतनतुल्यत्वम् ।

केचिदिदं सूत्रमुत्तरसूत्रपूर्वपक्षत्वेन योजयन्ति । तत्रायमर्थः । ते प्राणाः कृतीत्याकाङ्क्षायां— सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मात्सप्तार्चिषः समिधः १० सप्त जिह्वाः । अष्टौ ग्रहा अष्टावतिग्रहाः (मुं. २।१।८) इति । सप्त इति । सप्त वै शीर्षण्याः प्राणा द्वाववाञ्चौ (तै. सं. ५।१।७।१) इति । नव वै पुरुषे प्राणा नाभिर्दशमी । दश वै पशोः प्राणा आत्मा एकादशः (बृ. ३।९।४) इत्येवमादिषु नानासंख्या प्राणानां प्रतीता । तत्र श्रुतिविप्रतिषेधे किं युक्तमिति संशये सप्तैवेति प्राप्तम् । कुतः । गतेः । १५ सप्तानामेव गतिः श्रूयते । सप्त इह लोका येषु चरन्ति प्राणा गुहाशया निहताः सप्त सप्त (मुं. २।१।८) इति । किंच । विशेषितत्वाच्च । जीवस्योत्क्रमणसमये सप्तानामेव विशेषितत्वम् । अन्ये तु पुनरेतेषामेव वृत्तिभेदाद् भेदा इत्येवं प्राप्ते ॥२।४।५ ॥ १ ॥

उच्यते ।

२ हस्तादय इत्यधिकरणम् ।

हस्तादयस्तु स्थितेतो नैवम् ॥ २।४।६ ॥

पूर्वसंबन्ध उत्सूत्रं पूर्वपक्षः । तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्तयति । हस्तादयः सप्तभ्योधिकाः हस्तौ चादातव्यं च । उपस्थश्चानन्दयितव्यं च । पायुश्च विसर्जयितव्यं च । पादौ च गन्तव्यं च (प्र. ४।८) इति ।

चक्षुरादिगणनायामेतेषु चत्वार इन्द्रियत्वेन गणिताः । स्थिते सति श्रुतौ गणनया चक्षुरादितुल्यत्वे सति । अतो हेतोः समैवेति न किंत्वेकादश । अवान्तरगणना सूचनयासंभवाभिप्राया । अधिकसंख्यान्तःकरणभेदादिति । एकादशैवेन्द्रियाणीति स्थितम् ॥ २।४।६ ॥ २ ॥

५ ३ अणवश्चेत्यधिकरणम् ।

अणवश्च ॥ २।४।७ ॥

सर्वे प्राणा अणुपरिमाणाः । गतिमत्त्वेन नित्यत्वेणुत्त्वमेव । परिमाणप्रमाणाभावात्पुनर्वचनम् ॥ २।४।७ ॥ ३ ॥

४ श्रेष्ठश्चेत्यधिकरणम् ।

श्रेष्ठश्च ॥ २।४।८ ॥

मुख्यश्च प्राणो नित्यगतिमानणुपरिमाणश्च । चकारादतिदेशः । नासदासीदित्यत्र—आनीदवातं स्वधया तदेकम् (ऋ. ८।७।१७ तै. ब्रा. २।८) इति अननात्मकस्य पूर्वसत्ता प्रदर्शिता ॥ २।४।८ ॥

न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ २।४।९ ॥

१५ ननु मुख्यः प्राणो वायुरेव भविष्यति । इन्द्रियाणां क्रिया वा । एवं हि श्रूयते । यः प्राणः स वायुः । एष वायुः पञ्चविधः । प्राणोपानो व्यान उदानः समानः (बृ. १।५।३) इति । सामान्यकरणवृत्तिः प्राणाद्या वायवः पञ्च (सां. का. २९) इति । तत्रान्तरीया आचक्षते । तदुभयमपि न । कुतः । पृथगुपदेशात् । एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च । खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी (मुं. २।१।३) इति प्राणवाय्वोः पृथगुपदेशात् । वृत्तिवृत्तिमतोरभेदेन ततोपि पृथगुपदेशाच्च ॥ २।४।९॥४ ॥

५ चक्षुरादिवत्त्वित्यधिकरणम् ।

चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥ २।४।१० ॥

२५

स प्राणः स्वतन्त्रः परतन्त्रो वेति विचारे स्वतन्त्र इति तावत्प्रा-

वम् । सुप्तेषु वागादिषु प्राण एको मृत्युनानाप्तः प्राणः संवर्गो वागा-
दीन् संवृक्ते प्राण इतरान् प्राणान् रक्षति मातेव पुत्रान् इति ।
इमामाशङ्कां निराकरोति तुशब्दः । चक्षुरादिवदयमपि प्राणोऽस्वतन्त्रः ।
मुख्यतो भगवदधीनः । व्यवहारे जीवाधीनः । कुतः । तत्सहस्रिष्ट्या-
५ दिभ्यः । चक्षुरादिवत्सहशासनात् । इन्द्रियजयवत्प्राणजयस्यापि दृष्टत्वात् ।
आदिशब्देन जडत्वादयः ॥ २।४।१० ॥

अकरणत्वाच्च न दोषस्तथाहि दर्शयति ॥ २।४।११ ॥

ननु प्राणस्य जीवोपकरणत्वेन तदुपकारकव्यापारवत्त्वमपेक्ष्यते ।
तत्रैकादशैव वृत्तयः तन्त्रान्तरेपि सिद्धाः । एकादशामी मनसोपि वृत्तय
१० आकूतयः पञ्च धियोभिमानः । मात्राणि कर्माणि पुरं च तासां वदन्ति
चैकादश वीर भूमीः (भा. ५।११।९) इति । तथा कश्चित्प्राणस्य
व्यापारोऽस्तीति चेत् । नैष दोषः । कुतः । अकरणत्वात् । करणस्यैव हि
व्यापारोपेक्षितः । अन्यस्य कार्यमात्रमपेक्षितम् । तत्राह । तथाहि कार्य-
वत्त्वं युक्तं तच्छ्रुतिरेव दर्शयति । तस्मिन्नुत्क्रामत्यथेतरे (प्र. २।४) इत्यादि-
१५ श्रुतिभिः । प्राणानिमित्तैव शरीरस्थितिरिति । तस्माद्व्यापाराभावेपि स्वरूप-
स्थितिमात्रेण तस्योपकारित्वम् ॥ २।४।११ ॥

पञ्चवृत्तेर्मनोवद् व्यपदिश्यते ॥ २।४।१२ ॥

व्यापारव्यतिरेकेणोपकारित्वमसमञ्जसमिति चेत्तत्राह । पञ्चवृत्तेः ।
अहमेवैतत् पञ्चधात्मानं विभज्यैतद्वाणमवष्टभ्य विधारयामि (प्र. २।३)
१० इति । यथा मनसो द्वारभेदेनैवैकादश वृत्तयः स्वरूपत एव । एवमेव प्राण-
स्यापि पञ्चधात्मानं विभज्य कार्यकारणं व्यपदिश्यते ॥ २।४।१२ ॥

अणुश्च ॥ २।४।१३ ॥

अतिदेशेन प्राप्तमप्यणुत्वं पञ्चधात्मानं विभज्येति वचनात्संदिग्धं
पुनर्विधीयते । आसन्न्योप्यणुः । चकारात्पूर्वोक्तसर्वसमुच्चयः ॥ २।४।१३ ॥ ५॥

६ ज्योतिराद्यधिष्ठानं त्वित्यधिकरणम् ।

ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात् ॥ २।४।१४ ॥

वागादीनां देवताधिष्ठानवतां प्रवृत्तिः स्वत एव वा । जीवाधिष्ठान-
ब्रह्मप्रेरणयोर्विद्यमानत्वादिति संशयः । विशेषकार्याभावान्न देवतापेक्षेति
५ पूर्वपक्षं निराकरोति तुशब्दः । वागादीनां ज्योतिराद्यग्न्याद्याधिष्ठानम-
वश्यमङ्गीकर्तव्यम् । कुतः । तदामननात् । तथाम्नायते—अग्निर्वाग्भूत्वा
मुखं प्राविशत् (ऐ. २।४) इत्यादि ।

अयमर्थः ।

योध्यात्मिकोऽयं पुरुषः सोसावेवाधिदैविकः ।

- १० यस्तत्रोभयविच्छेदः स स्मृतो ह्याधिभौतिकः (भा० स्कं० २।१०।८)
इत्याध्यात्मादिकानां स्वरूपं वागादयश्चानुरूपा नित्याः । तत्र
यदि त्रैविध्यं न कल्प्येत तदैकस्मिन्नेव शरीरे उपक्षीणं शरीरान्तरे न
भवेत् । कल्प्यमाने त्वग्निर्देवतारूपोनेकरूपभवनसमर्थो वाग्रूपो भूत्वा
सर्वत्र प्रविष्ट इति संगच्छते । ते चाग्न्यादयश्चेतना भगवदंशास्तिरोहि-
१५ तानन्दाः सामर्थ्ययुक्ता इति कार्यवशादवगम्यन्ते । आध्यात्मिकाधिदैवि-
कयोरेकत्वाद् वदनादिकार्यार्थमाध्यात्मिका एव निरूपिताः । उद्गमने—
एतस्माज्जायते प्राणः (मुं. २।१।३) इत्यादिषु वागादीनां नियमेन
तत्तज्जीवसांनिध्यं स्वतश्चानिर्गमनं मृत्युरूपश्रमेण तत्र लयः पुनरुद्गमनं
समष्टिव्यष्टिभावश्च नोपपद्येत । आधिभौतिककृतश्चायं भेद इत्यग्रे
२० व्यक्तीकरिष्यते । एवमेव ब्रह्मणोऽपि । अनेन जीवेनात्मनानुप्राविश्य
(छां. ६।३।२) इत्यपि निःसंदिग्धं द्रष्टव्यं यदज्ञानात्सर्वविष्वक्व्यामोहः
॥ २।४।१४। ॥ ६ ॥

७ प्राणवतेत्यधिकरणम् ।

प्राणवता शब्दात् ॥ २।४।१५ ॥

19-A and C read अन्यथा before नोपपद्येत ।

21-A and C read इत्यत्रापि for इत्यपि ।

यदधिष्ठानमग्न्यादि तत्किं स्वत एवान्यसाहितं वेति संदेहः । किं तावत्प्राप्तम् । स्वत एवेति । पूर्वोक्तन्यायेन तावतैव सिद्धेरनवस्थानाच्च देवतात्वव्याधातश्चेत्येवं प्राप्ते । उच्यते । प्राणवताधिष्ठितं वागादि । कुतः । शब्दात् । सोयमाग्निः परेण मृत्युनातिक्रान्तो दीप्यते (बृ० १।३।१२) इत्यादि ।
 ५ अयमर्थः । द्वया ह प्राजापत्याः (बृ० १।३।१) इत्यत्राधिष्ठातृत्वमग्नी-
 नामुक्तम् । देवा इत्यविशेषेणेन्द्रियाधिष्ठात्र्योन्याश्च । तेषां प्रतिबन्धका-
 सुरातिक्रमेण स्वर्गलोके गमनेच्छा बभूव । तत्र यज्ञेनैव स्वर्ग इति । तत्र
 जनको ह वैदेह (बृ० ३।१।१) इति ब्राह्मणे केनाक्रमेण यजमानः
 स्वर्गं लोकमाक्रमते इत्युद्गात्रत्विजा वायुना प्राणेनेत्युद्गात्रैवाक्रमणमिति
 १० सिद्धम् ।

तत्रान्योन्योद्गातृत्ववरणे तथोद्धाने यो वाचि भोगस्तं देवेभ्य इत्याम्ना-
 तम् । तदनु श्रमरूपपाप्मना वेधानन्तरमप्रतिरूपं वदतीति निरूपितम् ।
 सोपि दोषो देवानां प्राप्नोति । तच्छ्रुतिविप्रतिषिद्धम् । न ह वै देवान्पापं
 गच्छति (बृ० १।५।२०) इति । तदनु प्राण एवोद्गाता सिद्धः ।
 १५ तेनान्येषामपि पापसंबन्धो निवारितः । ततः परेण तस्य चेति सूत्रेण
 मृत्युमतिक्रान्तो दीप्यत इति । अतो दीप्यमानस्यैवाधिष्ठातृत्वात्प्राणवतै-
 वाधिष्ठानमिति सिद्धम् ॥ २।४।१५ ॥

तस्य च नित्यत्वात् ॥ २।४।१६ ॥

अग्न्यादेः प्राणसंबन्धो नित्य इति सर्वदाधिष्ठातृत्वम् । प्राणस्य
 २० तत्संबन्धस्य चेति चकारार्थः । प्राणसहायेनैव यथोचितवर्णोद्गम इति
 लोके स्वामिभृत्यभावेन जीवे भोगः फलिष्यति ॥ २।४।१६ ॥ ७ ॥

८ तदिन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादित्यधिकरणम् ।

तदिन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥ २।४।१७ ॥

इदमत्र विचार्यते । इन्द्रियाणां प्राणाधीनसर्वव्यापारत्वात्तन्नामव्य-
पदेशाच्च प्राणवृत्तिरूपाणीन्द्रियाणि तच्चान्तराणि वेति संशयः । तच्चा-
न्तराण्येवेति सिद्धान्तः । तानीन्द्रियाणि तच्चान्तराणि । कुतः । तद्व्यप-
देशात् । इन्द्रियशब्देन व्यपदेशात् । एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वे-
न्द्रियाणि च (मुं. २।१।३) इति मित्रशब्दवाच्यानां कचिदेकशब्द-
वाच्यत्वेपि नैकत्वम् । आसन्येपि तर्हि भेदः स्यादित्यत आह अन्यत्र
श्रेष्ठात् । तस्य ते यौगिकाः शब्दा इति ॥ २।४।१७ ॥

भेदश्रुतेः ॥ २।४।१८ ॥

यत्रापि प्राणशब्दप्रयोगस्तत्रापि भेदेन श्रूयते-तमुत्कामन्तं
१० प्राणोनूत्कामति प्राणमनूत्कामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्कामन्ति (बृ० ४।४।२)
इति ॥ २।४।१८ ॥

वैलक्षण्याच्च ॥ २।४।१९ ॥

वैलक्षण्यं च प्राणस्य चेन्द्रियाणां च । सुषुप्तेषु वागादिषु प्राणो
जागर्ति । स्वामिसेवकवच्चानेकं वैलक्षण्यम् ॥ २।४।१९ ॥ ८ ॥

१५

९ संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्त्विधिकरणम् ।

संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् ॥ २।४।२० ॥

भूतभौतिकसृष्टिः परमेश्वरादेवेति निर्णीय नामरूपव्याकरणमपि
परमेश्वरादेवेति निश्चयार्थमधिकरणारम्भः । लोके नामरूपकरणं कुला-
लादिजीवेषु प्रसिद्धमिति । अलौकिकेपि स्थावरजङ्गमे मयूरादिसंज्ञां
२० मूर्तिं च जीवादेव हिरण्यगर्भादिर्भव्यतीति बन्धादिदेवानां जीवरूपाणा-
मेव वागादिरूपेणानुप्रवेशात् तत्साहचर्येण नामरूपयोरपि जीव एव
कर्ता भविष्यतीत्याशङ्कान् निराकरोति तुशब्दः । संज्ञामूर्त्योः क्लृप्तिर्नाम-
रूपयोर्निर्माणम् । त्रिवृत्कुर्वतः यस्त्रिवृत्करोति तस्मात् । सेयं देवतैक्षत
हन्ताहमिमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकर-
वाणि (छां. ६।३।२) इति । तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकां करवाणीति

त्रिवृत्कर्ता परमेश्वरः । स एव नामरूपयोरपि कर्ता । कुतः । उपदेशात् ।
उप समीप एकवाक्य उभयकरणस्य प्रतिज्ञानात् । जीवस्य तु त्रिवृत्क-
रणानन्तरं शरीरसंबन्धे कर्तृत्वात् । तस्मान्नामरूपप्रपञ्चस्य भगवानेव
कर्तेति सिद्धम् ॥ २।४।२० ॥ ९ ॥

१० मांसादिभौममित्यधिकरणम् ।

मांसादिभौमं यथाशब्दमितरयोश्च ॥ २।४।२१ ॥

- इदमिदानीं विचार्यते । अन्नमशितं त्रेधा विधीयते । तस्य यः
स्थविष्ठो धातुस्तत्पुरीषं भवति । यो मध्यमस्तन्मांसम् । योणिष्ठस्तन्मनः ।
आपः पीतास्त्रेधा विधीयन्ते । तासां यः स्थविष्ठो धातुस्तन्मूत्रं यो मध्य-
१० मस्तल्लोहितं योणिष्ठः स प्राणः । तेजोशितं त्रेधा विधीयते । तस्य यः
स्थविष्ठो धातुस्तदस्थि भवति । यो मध्यमः सा मज्जा योणिष्ठः सा वाक् ।
अन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वाक् (छं. ६।५।१)
इति । तत्र संशयः वाक्प्राणमनांसि किं भौतिकानि । आहोस्वित्स्व-
तन्त्राणीति । एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च (मुं. २।१।३)
१५ इति श्रुतिविप्रतिषेधात्संशयः । त्रिवृत्करणप्रसंगेनोदितामाशङ्काम् निरा-
करोति । तत्र पूर्वपक्षमाह । मांसादि भौमं पुरीषमांसादि तेजोबन्धप्रकृति-
कम् । कुतः । यथाशब्दम् । अन्नमशितमित्यादिश्रुतितो निःसंदिग्धं
प्रतिपादनात् । किमतो यथेवम् । तदाह । इतरयोश्च । वाचि तुल्यत्वान्न
संदेहः । इतरयोर्मनःप्राणयोरपि भौतिकत्वं यथाशब्दम् । उद्गमश्रुतिस्तु
२० स्तुतित्वेनानुवादपरा भविष्यति । उपपादकश्रुतिबाधात् । तस्माद्भौतिका-
न्येव मनःप्रभृतीनीत्येवं प्राप्ते ॥ २।४।२१ ॥

उच्यते ।

वैशेष्याच्च तद्वादस्तद्वादः ॥ २।४।२२ ॥

- अन्नादिमिर्विशेष्यते । मनःप्रभृति सम्यक् कार्यक्षमं भवति । तथा
२५ दर्शनादुपादानाच्च । अतो वैशेष्यादेव हेतोरन्नमयत्वादिवादः ।

ननु कथमेतदवगम्यते । वैशेष्याद् गौणो वाद इत्युच्यते । अथा-
त्मनेन्द्राद्यमागायदित्यत्र प्राण एव सर्वस्यान्नस्यात्ता निर्दिष्टः । स कथं
तत्परिणामकार्यं स्यात् । वागादयश्च तत्रान्नार्थमनुप्रविष्टाः । सृष्टौ प्रथ-
मतो भिन्नतया निर्देशात् । अतो न भौतिकानि मनःप्रभृतीनि । किंतु
५ तत्त्वान्तराणीति सिद्धम् । तद्वाद इति वीप्साध्यायसमाप्तिसूचिका
॥ २।४।२२ ॥ १० ॥

इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मासूत्राणु-
भाष्ये द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ २।४ ॥

समाप्तोऽयं द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

अथ तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

१ तदन्तरप्रतिपत्तावित्यधिकरणम् ।

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्तः

प्रश्ननिरूपणाभ्याम् ॥ ३।१।१ ॥

- ५ सर्वोपनिषदां सिद्धो ह्यविरोधे समन्वयः ।
कथं बोधकता तासां सा तृतीये विचार्यते ॥ ३३ ॥
एकं वाक्यं प्रकरणं शाखाः सर्वाः सहैव वा ।
एकां विद्यामनेकां वा जनयन्तीति चिन्त्यते ॥ ३४ ॥
ससाधने हि पुरुषे जन्मना कर्मणा शुचौ ।
१० केवले वा यथायोगे प्रथमं तद्विचार्यते ॥ ३५ ॥
विचारपूर्वकं तस्य ब्रह्मभावाप्तियोग्यता ।
अधिकारे ततः सिद्धा विषयावधृतिस्ततः ॥ ३६ ॥
अन्तरङ्गविचारेण गुणानामुपसंहृतिः ।
बहिरङ्गविचारेण कर्मणामिति सा द्विधा ॥ ३७ ॥
१५ तस्मादधिकारिणो जन्मनिर्द्धारः । तदनु तस्य ब्रह्मभावयोग्यता ।
ततो गुणोपसंहारः । ततोऽङ्गविचार इति ।
तत्र प्रथमे पादे जीवस्य ब्रह्मज्ञानौपयिकं जन्म विचार्यते । तत्र
पूर्वजन्मनि निष्कामयज्ञकर्तृज्ञानरहितस्य मरणे ज्ञानाभावेन यज्ञाभि-
व्यक्त्यभावाद् भूतसंस्कारक एव यज्ञो जात इति निष्कामत्वाच्च तदधि-
२० कारिदेवाधीनान्येव भूतानीति ते देवास्तत्र तत्र हुत्वा तस्य शरीरं संपा-
दयन्तीति पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति (छां० ५।३।३)
इति श्रुतिः ।

तत्र जीवेन्द्रियाणां होमाभावेनाशुद्धिमाशङ्क्य तेषामपि होमं
वक्तुमिदमधिकरणमारभते । नच पञ्चाहुतयो धूममार्ग एव । तत्र गम-

नागमनयोर्वहुविशेषश्रवणात् । तद्य इत्थं विदुर्ये चेमेरण्ये श्रद्धातप
इत्युपासते तेर्चिषमभिसंभवन्ति (छा० ५।३।१०) इति तज्ज्ञान-
वतोपि यत्रार्चिःप्राप्तिस्तत्र । तथा देवहुतानां कथं सा न स्यात् ।
ज्ञानार्थमेव च तथोत्पत्तेः । पुनरावृत्तिः परं तुल्या । निष्काम एव
५ धूममार्गः । योगी प्राप्य निवर्तते (भ. ८।२५) इति स्मरणात् । भोगा-
र्थमेव धूमादिलोकाः । निष्पत्तिस्तु पञ्चाशवेव । अत्र प्रविष्टानामन्येषा-
मपि रेतोद्वारा योनित उत्पत्तिरिति कपूयचरणवर्णनम् ।

एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना गतागतं कामकामा लभन्ते (भ० गी० ९।१२)
इति कामनायां भिन्न एव प्रकारः । पृथगुपदेशात् । तस्माद्योग्यशरीरनि-
१० ष्पत्तये स्वयमेव गच्छति भूतसहितः । श्रद्धाहोमानन्तरं सोमभावे वा
संबन्ध इति संशयः । भिन्नपक्षे योनौ वेति । तत्र श्रौतेर्थे श्रौतन्यायेनैव
निर्णयस्योचितत्वादाहुतावपां गौणत्वापत्तेः । संस्कृतभूतानामपामुपस्थाप-
कत्वाभावाच्छरीरवियोगे देवानां च तावद्विलम्बे कारणाभावाच्च श्रद्धारूपा
आप एव हूयन्ते । अतो न तैः परिष्वक्तो गच्छतीत्येवं प्राप्ते ।

१५ उच्यते । तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्याम् ।
तस्य जीवस्य यज्ञादिकर्तुरन्तरप्रतिपत्तौ अन्तरे मध्ये मुख्यप्रतिपत्तेर्मोक्ष-
लक्षणाया अर्वाग् योग्यशरीरनिष्पत्त्यर्थम् । न हि वस्तुतो यज्ञानामिदं
फलं भवति । अतो मुख्ये विलम्बात्प्रतिपत्तिरेषा तस्य मुख्यफलस्य वान्तरे
या प्रतिपत्तिस्तदर्थं वा तत्कारणभूतैः संपरिष्वक्त एव रंहति मरणानन्त-
२० रमेव कर्मसमाप्तेः । सम्यग्भूतानि तदेव संस्कृतानि प्रतिदिनसंस्कारार्थं च
नैकट्यमपेक्षन्ते । अतः सम्यगेव च परिष्वक्तः । पूर्वं शरीरेण व्यवधा-
नाच्छरीरदाहे वा तद्गतानि भूतसूक्ष्माणि सम्यक् तमेवासक्तानि । तं
विद्याकर्मणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा च (बृ० ४।४।२) इति । जीवपक्षे
ज्ञानकर्मणी । कर्मणो हि स्वरूपभूता आपः । तत्र हेतुः प्रश्ननिरूपणाभ्याम् ।
२५ वेत्थ यथा पञ्चभ्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति (छा० ५।३।३)

इति प्रश्नः । असौ वाव लोको गौतमाग्निस्तस्यादित्य एव समित्
(छां. ५ । ४।१) इति निरूपणम् । प्रश्ने हि पुरुषत्वं वदति न
देहमात्रम् । तर्ज्जीवाधिष्ठितानामेव भवति । सिद्धवत्कारवचनाच्च निरूप-
णेपि चन्द्रो भवतीति । तत्रापि सोमो राजा चेतनः । न ह्यन्याधिष्ठाने
५ ह्यन्यस्य शरीरं भवेत् तथाचरेतोमर्भाश्च । अन्यथापि विनियोगसंभवात् ।
जीवसाहित्येऽप्यपामेव मुख्यत्वम् । शरीरवत् । अयं होमस्तत्र तथा तं
जनयन्ति इति न दुःखहेतुः । तस्मात् प्रश्ननिरूपणान्यथानुपपत्त्या
परिष्वक्त एव संस्कृतैर्भूतै रंहतीति सिद्धम् ॥ ३।१।१ ॥

आत्मकत्वाच्च भूयस्त्वात् ॥ ३।१।२ ॥

१० ननु कथं भूतसंस्कारमात्रत्वमवगम्यते यावता प्रश्ननिरूपणाभ्या-
माप एवावगम्यन्ते । नच तावन्मात्रसंस्कारकत्वम् । नियामकाभावात् ।
अस्थि चैव तेन मांसं च यजमानः संस्कुस्ते इति विरोधश्चेति शङ्कां
निराकरोति तुशब्दः ।

अपांमेव ग्रहणेन तेजोवन्नानि गृहीतानि ज्ञातव्यानि । कुतः । आ-
१५ त्मकत्वात् । लोकादिनिर्माणानन्तरमावित्वात् । ता आपस्त्रिवृत्कृता एव ।
अतस्त्रयोपि गृहीता अपां ग्रहणेन । उपलक्षणत्वेऽप्यपामेव ग्रहणे हेत्वन्त-
रमाह । भूयस्त्वात् शुद्धत्वाद्विशेषाभावान्मध्यमभावाच्च दीक्षिततुल्यत्वेन
भारूपत्वेनाग्रे वक्तव्यत्वात् । शुद्धापामेवेदं शरीरं बहुहेतुकत्वमेव भूयस्त्वम् ।
बहुधा परिणामाच्च । द्रव्यभूयस्करत्वं च तस्मान्नियामकानां भूयस्त्वाद-
२० पामेव ग्रहणम् ॥ ३।१।२ ॥

प्राणगतेश्च ॥ ३।१।३ ॥

वैदिकीं युक्तिमुक्त्वा लौकिकीमाह । प्राणस्य गतिः प्राणगतिः ।
तमुत्क्रामन्तं प्राणोन्त्क्रामति (बृ० ४।४।२) इति प्राणाप्यायनज-
नकत्वादपाम् । प्राणो गच्छन् स्वाप्यायकं गृहीत्वैव गच्छति । जलौका-

4-C reads इत्यादि for इति ।

8-C reads संपरिष्वक्तः for परिष्वक्तः ।

वदन्यत्र देहसंबन्धः । मुक्तौ न प्राणा गच्छन्ति । क्रममुक्तावपि देहसं-
बन्ध इति पौराणिकाः । देवभाव इत्यौपनिषदाः । अतो दूरे प्राणगति-
रत्रैव । अतोपां संश्लेषो वक्तव्यः । चकारात् विद्याकर्मणी समन्वारभेते
पूर्वप्रज्ञा च (बृ० ४।४।२) इति स्वकर्मसहभावं बोधयति श्रुतिः ।
५ तस्मादद्भिः परिष्वक्तो गच्छति ॥ ३।१।३ ॥

अग्न्यादिश्रुतेरिति चेन्न भाक्तत्वात् ॥ ३।१।४ ॥

श्रुतिविरोधं परिहरति । परस्परविरोधे व्यवस्था वा बोध्यते । ननु-
यत्रास्य पुरुषस्य मृतस्याग्निं वागप्येति वातं प्राणः (बृ० ३।२।१३)
इत्यादिनाग्न्यादिमतिः प्राणानां श्रूयते । नच—औषधीर्लोमानि वनस्पती-
१० न्केशाः (बृ० ३।२।१३) इत्यत्र प्रत्यक्षविरोधाद् बाधितविषयेयं
श्रुतिरिति वाच्यम् । आध्यात्मिकेन्द्रियमध्यपाताल्लोकेशा अप्याध्या-
त्मिका एव ग्राह्याः । यैः कण्डूलावण्यप्रतीतिः । दृश्यमानानि तु गोल-
कस्थानानि । तस्मात्प्राणोत्क्रमणश्रुतिरग्न्यादिभावश्रुत्या बाध्यत इति
चेन्न । भाक्तत्वात् । प्रकरणव्यतिरेकेणामुक्तविषये पवृत्ता भाक्ता भवति ।
१५ अथ हैनं जारत्कारव आर्तभागः पप्रच्छ (बृ० ३।२।१) इत्यत्र
ग्रहणिरूपणानन्तरं मृत्युं दृष्ट्वा म्रियमाणप्रश्ने—नामैव न जहात्यन्यज्जहाति
इति प्रतिज्ञाते प्राणोत्क्रमणप्रश्ने नेति प्रतिवचने वागादीनामग्न्यादिभावा-
नुवादः । ततो मन्त्रणाज्जीवस्य ब्रह्मभावोवगम्यते । सामग्न्या गतत्वात् ।
तौ ह यदूचतुः—इति कर्मप्रशंसा भिन्नप्रश्नोत्तरा । उभयोर्वचनविरोधात् ।
२० ब्रह्मविद्या च गोप्या । उत्क्रमणश्रुतिस्तु—स यत्रायं शारीर आत्मा
(बृ० ४।३।३५) इति ब्राह्मणे जीवस्य परलोकविहारार्थं निष्क्रामति
चक्षुषो वा मूर्ध्ने वा (बृ० ४।४।२) इत्यादिना प्राणानां विहारसाध-
कानां निर्गमनमाह । अतो मुक्तामुक्तविषयभेदस्य व्यवस्थापकस्य विद्य-
मानत्वादग्न्यादिभावश्रुतिर्नोत्क्रमणश्रुतिर्बाधिका ।

२५ तस्मादन्यत्र सिद्धो धर्मोन्यत्रावस्थासाम्याद् योज्यमानो भाक्तो
भवति । अतः प्राणोत्क्रमणमस्ति । तस्मात्सं परिष्वक्तो गच्छतीति
सिद्धम् ॥ ३।१।४ ॥

प्रथमेश्रवणादिति चेन्न ता एव ह्युपपत्तेः ॥ ३।१।५ ॥

किंचिदाशङ्क्य परिहरति । असौ वाव लोको गौतमाग्निः
इत्यत्र देवाः श्रद्धां जुह्वतीति श्रुतेरापो न संकीर्तिताः । अपां हि
पञ्चम्यामाहुतौ पुरुषवचनम् । श्रद्धा मनोधर्मः स कथं हूयत इति चेन्न ।
५ मनसा सह भविष्यति । तथाप्यरुणान्यायेन धर्ममुख्यत्वम् । तर्हि कथं
प्रश्नोपसंहारौ । परोक्षवादाद् भविष्यति । चमसवत् । श्रद्धा वा आपः
—इति श्रुतेः । शुद्धिहेतुत्वसाम्यात् । चन्द्रमा मनसो जातः (ऋ० सं.
१०।९०।१३) इति श्रुतेश्चेत्येवंपरा भविष्यति । तस्मात्प्रथमाहुतावपा-
मश्रवणान्न ताभिः संपरिष्वक्तो गच्छतीति चेन्न । ता एवाप एव श्रद्धाश-
१० व्देनोच्यन्ते । हि युक्तोयमर्थः । यथा कर्मकाण्ड आपः श्रद्धाशब्देनोच्यन्ते
तथा प्रकृतेषु । परं नोपचारः । उपपत्तेः । उपक्रमोपसंहारयोर्बलीयस्त्वात् ।
ननु मध्ये श्रुतेन श्रद्धाशब्देनोपक्रमोपसंहारावन्यथाकर्तुं युक्तौ । श्रद्धा-
सहभावः संस्कारेण संस्कृतेषु भूतेषु सिद्धः । तेन मनःस्थान आप एव
वाच्याः । चन्द्रमा मनसो जात इति तु मित्रा सृष्टिः । श्रद्धाप्रयोगस्तु
१५ कामनाकृतव्यावृत्त्यर्थः । तत्र फल एव श्रद्धा न कर्मणि । यो यच्छ्रद्धः
स एव सः (म० गी. १७।३) इति श्रद्धाया आश्रयस्य विषयभावज-
नकत्वात् कर्तुः कर्मभावाय श्रद्धाप्रयोगः । ततः संस्कृता आपो य-
जमानरूपा हूयमाना भवन्तीति सिद्धं भवति । तस्मात् प्रथमेऽप्यपामास्ति
श्रवणम् ॥ ३।१।५ ॥

२० अश्रुतत्वादिति चेन्नेष्टाधिकारिणां प्रतीतेः ॥ ३।१।६ ॥

स्थितमेतज्जीवः संपरिष्वक्तो रंहतीति । तत्र विचार्यते । सर्वे
जीवाः संपरिष्वक्ता गच्छन्त्याहोस्विज्ज्ञानोपयोमिनि इति विमर्शः । तत्र
पञ्चाहुतिब्राह्मणेनाधिकारिणः श्रुताः । वेदे हि श्रुतानुसारिणी कल्पना ।
अतो विशेषस्याश्रुतत्वात् सर्वेषामेव पञ्चाहुतिप्रकार इति चेन्न । इष्टादि-

कारिणां प्रतीतेः । साधारणपक्षं दूषयति । कुतः । इष्टादिकारिणां प्रतीतेः ।
 इष्टादिकारिणः प्रतीयन्ते । श्रद्धापदेन देवकर्तृत्वेन च । सोमभावसा-
 म्याच्च । इष्टादिकारिणां धूममार्गव्युत्पादने सोमभाव उक्तः । अत्रापि
 प्रथमाहुतिफलं सोमभाव उच्यते । अतः श्रुतिसाम्यादपीष्टादिकारिणो
 ५ रंहन्तीति सिद्धम् ३।१।६ ॥

भाक्तं वानात्मवित्त्वात्तथाहि दर्शयति ॥ ३।१।७ ॥

किंचिद् दूषणं परिहरति । ननु यदि श्रुतिसाम्येन सोमभावादि-
 ष्टादिकारिणो रंहन्तीत्युच्यते तदा सोमभावे तेषामप्यनिष्टं श्रूयते । तद्देवा-
 नामन्नं तं देवा भक्षयन्ति (छां० ५।१०।४) इति समानश्रुतौ च—आ-
 १० प्यायस्वापक्षीयस्वेत्येवमेतांस्तत्र भक्षयन्ति (बृ. ६।२।१६) इति चन्द्रदृष्टान्तेन
 ते च भक्षयन्ते । ततश्च देवाः स्वान्नं पर्जन्येभ्यो कथं जुहुवुः । अतः पञ्चाहु-
 त्यभाव इत्याशङ्क्य परिहरति वाशब्दः । तेषां सोमभावो गौणः । भक्षणं
 च । प्रकृतेऽप्यङ्गारत्वाच्चन्द्रमसः कथमाहुतिफलं भवेत् । सोमभावस्य
 भाक्तत्वमग्रे निरूपयिष्यामः । इदानीं भक्षणस्य गौणत्वं निरूपयति ।
 १५ अन्नभावे हि मुख्यं भक्षणं भवति । तदन्यस्यान्नभावो नोपपद्यते । ब्रह्म-
 ज्ञाने तु भवति । स सर्वं भवति । तद्वैततत्पश्यन्नृषिर्वाग्देवः प्रतिपेदे अहं
 मनुरभवं सूर्यश्च (बृ० १।४।१०) इति । प्रकृते तु तन्न । अनात्मवि-
 च्चात् । तथा सति मोक्ष एव भवेत् । अतो भक्षणमपि गौणम् । तथाहि
 श्रुतिरेव गौणभावं शब्दस्य बोधयति । अथ योन्यां देवतामुपास्ते
 २० (बृ० १।४।१०) इत्यत्र यथा पशुशब्दः । एवमत्रापि भक्षणं सहक्री-
 डनं सेवकभावः । चन्द्रतुल्यापदेशाय तथा वचनम् । तथा सति तेषाम-
 मरत्वेन तथा स्तुतिः । चन्द्रस्य भक्षणं तु क्षयादनुमीयते श्रुत्या—प्रथमां
 पिवते वह्निः—इत्यादिरूपया । देवानामभक्षणं भगवदवयवानामेव ।
 अशनानशने तस्याविरुद्धे । आधिभौतिकानां देवानामशनमेव ।
 २५ तस्माद्भक्षणस्य गौणत्वात्सोमभावे न काचिच्चिन्ता ॥ ३।१।७ ॥ १ ॥

२ कृतात्ययाधि णम् ।
 कृतात्ययेनुशयवान् दृष्टस्मृतिभ्यां
 यथेतमनेवं च ॥ ३।१।८ ॥

- प्रथमाहुतिः सफला विचारिता । द्वितीयां विचारयितुमधिकर-
 ५ णारम्भः । सोमस्य पर्जन्यहोमे वृष्टित्वमिति । सोमाद्वृष्टिभावे रूपरसादीनां
 हीनतया प्रतीयमानत्वाद्यागस्यावान्तरफलं तत्र भुङ्क्त इति निश्चितम् । तत्र
 संशयः । किं सर्वमेवावान्तरफलं तत्र भुङ्क्ते । आहोस्विदनुशयवान् वृष्टिर्भवती-
 ति । तद्वासनयाग्रिमजन्मनि सदाचारयुक्त एव स्यादिति । आचारहीनं न
 पुनन्ति वेदाः (व. स्मृ.) इति बाधोपलब्धेः । अतो विचार उचितः ।
 १० तत्रावान्तरफलस्यावशेषेवान्तरफलत्वबाधाज्ञानौपयिकशरीरभावादेव स-
 दाचारासिद्धेः प्रयोजनाभावाच्च निरनुशय एव वृष्टिभावं प्राप्नोतीत्येवं
 प्राप्ते । उच्यते । कृतात्ययेनुशयवान् कृतस्य सोमभावस्यात्यये नाशे सति
 अनुशयवानवान्तरफलसाधकलेशसहित एव वृष्टिभावं प्राप्नोति । कुतः ।
 दृष्टस्मृतिभ्याम् । दृष्टं तावद् भोगसाधकमूलद्रव्यनाशेपि भोगसाधकतादृश-
 १५ देहवस्त्रादिसहित एव तस्मात्स्थानादपगच्छति । अन्यथा सद्य एव देह-
 पातः स्यात् । अतो यथा लोके सानुशयस्तथात्रापि । स्मृतिश्च—यद्यत्र नः
 स्वर्ग्यसुखावशेषितं स्विष्टस्य दत्तस्य कृतस्य शोभनम् । तेनाजनाभे
 स्मृतिमज्जन्म नः स्याद्वर्षे हरिर्यद्भजतां शं तनोति (भा० ५।२०।२८)
 इति देवगाथा ॥ अतो ज्ञानौपयिकजन्मानुशयवत् एव भवति । अन्यथा पूर्व-

२० जन्मस्मृत्यभावे विषयासक्तिः प्रसज्यते ।

नन्वनुशयसहकृत एव जीवो नाद्भिः परिष्वक्तो भवेदत आह ।
 यथेतम् । यथागतम् । अन्यथा प्रश्ननिरूपणयोर्बाधः स्यात् । तर्हि ताव-
 दवान्तरफलसाधकसहितः स्यादत आह । अनेवं च । एवंप्रकारयुक्ता-
 गमनं नास्ति । भोगस्य जातत्वात् । चकाराद्वैराग्यसहितोपि । तस्मादनु-
 २५ शयवान् भिन्नप्रकाराद्भिः परिष्वक्तो देवकृपासहितो वृष्टिर्भवतीति ॥ ३।१।८ ॥

चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति कार्णार्जिनिः ॥ ३।१।९॥

किंचिदाशङ्क्य परिहरति । ननु नात्रोत्तमजन्मार्थमनुशयो-
पेक्ष्यते चरणादेव भविष्यति । तथ इह रमणीयचरणा अभ्याशो ह यत्ते
रमणीयां योनिमापयेरन् (छां० ५।१०।७) इत्यादिना यः पूर्वजन्मनि
५ विहिताचरणं करोति स उत्तमं जन्म प्राप्नोति । यस्तु निषिद्धाचरणं
करोति स श्वादियोनिं प्राप्नोतीति—साधुकारी साधुर्भवति (बृ० ४।४।५)
इत्यादिश्रुत्या च प्रतिपाद्यते । प्रकृते तु तस्य रमणीयचरणस्य चरणादेव
तस्य सम्यग् जन्म भविष्यति किमनुशयसहभावेनेति चेत् । न । चर-
णश्रुतौ या योनिरुक्ता सोपलक्षणार्था । अनेन पूर्वजन्मानि समीचीनं
१० कृतमिति ज्ञापिका । न तु तस्मिञ्जन्मानि समीचीनकरणे नियामिका ।
अन्यथा ब्राह्मणानां निषिद्धकरणं न स्यात् । तस्मादनुशयोपेक्ष्यते
ज्ञानोपयोगार्थमिति कार्णार्जिनिराचार्यो मन्यते ।

कार्णार्जिनिग्रहणं पञ्चाशिविद्यायां भिन्नप्रकारत्वज्ञापनार्थम् ।
तस्मादस्य स्वमते भिन्नत्वान्न शङ्का न चोत्तरम् । नहि पञ्चाशिविद्यायां
१५ पुरुषादन्यभावः संभवति । प्रकरणपरिगृहीता श्रुतिर्नान्यत्र न्याय-
संपादिका ॥ ३।१।९ ॥

आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्षत्वात् ॥ ३।१।१० ॥

नन्वेवं सति चरणश्रुतिरनर्थिका । ज्ञापनायां प्रयोजनाभावात् ।
अतो विधायकत्वं श्रुतेरिष्टानिष्टफलबोधकश्रुतिवत् । अतः कर्मतारतम्येन
२० फलविधानान्निष्कामकर्मकर्तृज्ञानोपयोगिदेहविधानं भविष्यतीत्यनुशयसह-
भावो व्यर्थ इति चेन्न । तदपेक्षत्वात् । धूमादिमार्गस्य तस्याः श्रुतेरपेक्षत्वा-
त्काम्येष्टादिकारिणः फलभोगानन्तरमुत्पत्तौ सुखानन्तरं दुःखमिति न्यायेन
पापस्यैवोपस्थितत्वादसमीचीनशरीरप्राप्तिर्मा भवत्विति रमणीयानुष्ठातृणां
रमणीयशरीरप्राप्तिरेव बोध्यते । न न्यायेनासमीचीनशरीरमिति । तस्मा-
२५ दन्यविषेधार्थं सार्थकत्वान्नानुशयप्रतिषेधिका ।

किंच । रमणीययोनिः किमाकस्मिकी सकारणा वा । नाद्या वेदवादिनाम् । द्वितीये तु स्वकर्मणा पितृलोक इति वस्वादित्यरूपता च वक्तव्या । प्रजामनु प्रजायन्ते स्मशानान्तक्रियाकृत इति च । त्रैविद्या मां सोमपा (भ. गी. ९।२०) इत्यादिनेन्द्रलोकभोगानन्तरं तथैव पुनर्भवनं च ५ वक्तव्यम् । न च सर्वेषामैक्यम् । भिन्नरूपत्वात् । तस्मात्कर्मकर्तृवैचित्र्येण श्रुतिस्मृतिभेदाः समर्थयितव्या नत्वेकमपरत्र निविशते । उपरोधप्रसंगात् । तथा च प्रकृतेऽप्यनुशयाभावे भक्षणभवनयोर्नियमो न स्यात् । ब्राह्मणादीनामप्यन्ने बलिहरणे श्वचण्डलयोर्भक्षणम् । ब्राह्मणभक्षणेऽपि मलभावे शूकरभक्षणम् । अनुशयस्य नियामकत्वे तुषादिष्वन्नभाव एव यावत् समी- १० चीनरेतोभावः । तस्मादुपलक्षणतैव चरणश्रुतेर्युक्ता । तस्मादनुशयसहित एव वृष्टिभावं प्राप्नोतीति सिद्धम् ॥ ३।१।१० ॥

सुकृतदुष्कृते एवेति तु बादरिः ॥ ३।१।११ ॥

फलांश एवानुशय इति तु स्वमतम् । कर्म फलं च द्वयमेवैश्वरेच्छया नियतम् । कर्म पुनर्भगवत्स्वरूपमेव ब्रह्मवादे । सोमिव्यक्तः फलपर्यन्तं १५ तदादिसंयोग इति स्वमतम् । अन्तसंयोगपक्षमाहैकदेशित्वज्ञापनाय । सुकृतदुष्कृते एव विहितनिषिद्धकर्मणी अनुशय इति बादरिराचार्यो मन्यते । तेन मोक्षपर्यन्तमनुशयोनुवर्तिष्यत इति सूत्रफलम् । तुशब्देन निरनुशय-पक्षशङ्कैव नास्तीत्युक्तम् । एवं द्वितीयाहुतिर्निर्धारिता ॥ ३।१।११ ॥ २ ॥

३ अनिष्टादिकारिणामित्यधिकरणम् ।

२० **अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतम् ॥ ३।१।१२ ॥**

तुल्यत्वेन विचार ऐक्ये वा पञ्चाहुतिधूममार्गयोः सोमभावं गतस्य पुनरावृत्त्युपसंहार उपलक्षणेनापि पापाचारवतामुपसंहारदर्शनात्तेषामप्याहुतिसंबन्धो धूममार्गश्च प्राप्नोति । तन्निराकरणार्थमधिकरणारम्भः । नन्व-निष्टादिकारिणामपि सोमभावः श्रूयते । इष्टादिकारिव्यतिरिक्तानां—ये वैके २५ चास्माल्लोकात्प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्ति (कौ० १।२) इति कौषीतकिनः समामनन्ति । अत्र च कपूयां योनिमापद्यन्त इति पर्यवसा-

नम् । तेन सर्वे चन्द्रमसं गच्छन्ति । अयमाशयः । कर्मकर्मविकर्मेति
त्रिविधकर्मविधायको वेदः । अग्निहोत्रं जुहुयात् । यस्य वेदश्च वेदी च
विच्छिद्येते त्रिपूरुषम् । न हिंस्याद् भूतजातानि । ब्राह्मणादीनामपि
त्रिविधकरणं संभवति । न हि सर्वोप्येकान्ततो विहितं वा प्रतिषिद्धं
५ वा करोति । ततो विहितकर्तुरपि त्रयसंभवाज्ज्ञानाभावेन फलभोगनैय-
त्यात् सोमभावानन्तरमेवाकर्मविकर्मविभागो वक्तव्यः । अत एवाविशे-
षोपसंहारौ । तस्मात्सोमभावानन्तरमेव सर्वेषां जन्मेति प्राप्तम्
॥ ३।१।१२ ॥

संयमने त्वनुभूयेतरेषामारोहावरोहौ

तद्वतिदर्शनात् ॥ ३।१।१३ ॥

१०

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । विहितव्यातिरिक्तकर्तृणां संयमने यम-
संनिधाने सुखं दुःखं वानुभूयारोहावरोहौ । अनुभवार्थमारोहोनुभूयावरोहः ।
कृतः । तद्वतिदर्शनात् । तेषां गतिर्विसदृशी दृश्यते । वेदे हि प्रथमं विहिता
द्वेधा गतिः । सकामा निष्कामा चेति । सकामा यथाकाममनन्तविधा ।
१५ निष्कामा ज्ञानरहिता द्विविधा वैदिकगृह्यस्मार्तभेदेन । तत्र गृह्यस्मार्ते यमः ।
श्रौते सोमभावः । तत्र त्रेताश्रिविधानेन निष्कामानामदम्भानां पुण्यं स्या-
दित्याधिकारिविशेषणात् । विशेषतः सामान्यतश्च प्रायश्चित्तविधानात् । यदर्वा-
चीनमेनो भ्रूणहत्यायास्तस्मान्मुच्यते (तै. आ. २।८) इति—तरति ब्रह्महत्याम्
(तै. सं. ५।३।१२) इति च सर्वप्रायश्चित्तविधानात् । ब्रह्मानुभवाभावे
२० सोमगतिरेव ।

पूर्वजन्मधर्मस्य चित्तशुद्धावुपयोगः । तदानीन्तनस्य गङ्गास्ना-
नादेः श्रौताङ्गत्वम् । अतः पापस्याभावात्पुण्यस्योपक्षीणत्वात्तस्य पञ्चा-
ग्निप्रकार एव । ज्ञानोपयोगिजन्मानि पापसंश्लेषाभावोपायमग्रे वक्ष्यति ।
पितृमेधप्रथमाहुतिमन्त्रस्तु मन्त्रत्वाच्चमसवन्न गतिनियामकः । त्रेताश्रि-
२५ वियारहितानां पुण्यपापोपभागो यम एव । वैवस्वते विविच्यन्ते
यमे राजनि ते जनाः । ये चेह सत्येनेच्छन्ते य उ चानृतवादिनः ॥
(तै. आ. ६।५) इति ।

यमगतेः पञ्चाशिविद्यायाश्चैषा व्यवस्था । चित्तशुद्धिभावाभावाभ्यां
वावश्यं काण्डद्वयव्यवस्था एकस्यैतद् वक्तव्यम् । सकामानिष्कामभेदो
वा वेदान्तिनामपि पापार्थं यमापेक्षणात्सा गतिर्वक्तव्यैव । तस्मान्न सर्वेषां
सोमगतिः ॥ ३१।१३ ॥

५ स्मरन्ति च ॥ ३१।१४ ॥

स्मरन्ति व्यासादयः । यमेन पृष्ठस्तत्राहं देवदेव जगत्पते । पूर्वं
त्वमशुभं भुङ्क्ष्व उताहो नृपते शुभम् इत्यादि । चकारालोक-
प्रसिद्धिः ॥ ३१।१४ ॥

अपि सप्त ॥ ३१।१५ ॥

१० चेत्यनुवर्तते । पापोपभोगार्थं यमालयगमनमङ्गीकर्तव्यम् । यतस्तत्र
नरकाः सप्त सन्ति रौरवादयः । सप्तसंख्या संख्याभेदेष्ववरकक्षा । सर्वथा
निराकरणाभावाय सप्तग्रहणम् । तस्माद्यमगतिरस्ति ॥ ३१।१५ ॥

तत्रापि च तद्व्यापारादविरोधः ॥ ३१।१६ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । ननु नरकेषु चित्रगुप्तादयो भिन्ना
१५ एवाधिकारिणः सन्ति । तथा सति तृतीयः पक्षः स्यादत आह । तत्र
नरकादिषु येधिकारिणस्ते यमायत्तास्तत्सेवकाः । अतो यमस्यैव तत्रापि
व्यापाराच्च तृतीयपक्षप्राप्तिः । चकारात्सुखदुःखभोगेपि । तृतीयपक्ष
एव विरोधः ।

अथवा यमगतेर्मन्त्रालिङ्गसिद्धे पापस्य च पौराणिकत्वे चन्द्रगतिरे-
२० कैव स्यादिति विरोधः । तेषां यमसेवकत्वे तु मन्त्रालिङ्गपोषकत्वान्मार्ग-
द्वयसिद्धेरविरोधः । तस्माद्यमगतिरस्तीति सिद्धम् ॥ ३१।१६।३ ॥

४ विद्याकर्मणोरित्यधिकरणम् ।

विद्याकर्मणोरिति तु प्रकृतत्वात् ॥ ३१।१७ ॥

साधारणत्वाभावाय पूर्वोक्तार्थसाधकमाधिकरणमारभते । ननु—ये के
२५ चास्माल्लोकात्प्रयान्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्ति (कौ. १।२)

इत्यस्याः श्रुतेः का गतिः । पञ्चाशिविद्याप्रस्तावे वा यमगतिः कुतो नोक्ता । तस्माद् वेदविरोधान्न तृतीयपक्षसिद्धिरित्याशङ्कां परिहरति तुशब्दः । अत्र वेदान्ते गौणमुख्यफलदेहार्थं विद्याकर्मणोरेव हेतुत्वेन निरूपणं विद्यया देवयानं कर्मणा सोमभाव इति तयोरेव प्रकृतत्वात् कारणत्वात् । तेन कौषीतकिब्राह्मणेपि प्रकृतत्वात् कर्मिण एव सर्वशब्देनोक्ताः । अत्रापि न यममार्ग उक्तः । तस्माद्विद्याकर्मणोर्मुख्यत्वान्मार्गद्वयमेवोक्तं नैतावता तृतीयबाधः ॥ ३।१।१७ ॥

न तृतीये तथोपलब्धेः ॥ ३।१।१८ ॥

ननु द्वयोः स्तुत्यर्थं यस्तृतीयो मार्ग उक्तः । अथैतयोः पथोर्न १० कतरेण चन तानीमानि क्षुद्राण्यसकृदावर्तीनि भूतानि भवन्ति (छां. ५।१०।८) इत्यादिना जुगुप्सेतेत्यन्तेन तृतीयनिन्दया द्वयोः स्तुतिरिति स एव तृतीयोस्तु किं यममार्गेणेत्यत आह । न तृतीये मार्गे तथा पुण्यपापयोरुपभोग उपलभ्यते । यतः समानब्राह्मणे-कीटः पतङ्गो यदि दन्दशूकम् (बृ. ६।२।१६) इति योनौ निर्वृतेर्विद्यमानत्वान्न महापा- १५ पोपभोगः । नापि कीटादिषु महासुखोपभोगः । एकवाक्यता योभयोर्युक्ता । यद्यपि महाराजादिराजदण्डादिषु तथोपभोगः संभवति तथापि रम्भादि-संयोगे नरके च यथा तथा न संभवति । जडे तु पञ्चम्याहुतिर्भरत एव हीश्वरेच्छया जन्मद्वयमधिकम् । त्रिभिरिति वचनात् । भरतोहमिति प्रतीतिश्च । ततः पूर्ववदस्मरणाद्बाल्यादिवदेव जन्मत्रयम् । तस्माज्जाय- २० स्वेत्यादिवैलक्षण्यादतिरिक्तो यममार्गः । पञ्चाहुतिनियमाभावस्तु ज्ञानो-पयोगिदेहेष्यंशावतरणे पुष्टिमार्गत्वान्न तत्र दोषः ॥ ३।१।१८ ॥

स्मर्यतेपि च लोके ॥ ३।१।१९ ॥

साधकान्तरमाह । अपि च लोकेपि मुच्छादिषु यमलोकगमन-संभाषणपुनरागमनानि स्मर्यन्ते ॥ ३।१।१९ ॥

दर्शनाच्च ॥ ३।१।२० ॥

यमपुरुषा दृश्यन्तेपि कैश्चिदजामिलप्रभृतिभिः । चकारात्तेषां

वाक्यादिश्रवणम् । तस्माद्वैवस्वतमार्गे न किमपि बाधकमिति सिद्धम् ॥
॥ ३।१।२०।४ ॥

५ शब्दावरोधाधिकरणम् ।

तृतीये शब्दाविरोधः संशोकजस्य ॥ ३।१।२१ ॥

- ५ तृतीयामाहुतिं विचारति । तत्र वृष्टेरन्नामिति तृतीयाहुतिः सफला । पूर्वद्वयं शब्दैकसमधिगम्यम् । वृष्टेरन्नामिति साधनफलयोः प्रत्यक्षत्वान्न वृष्टिमात्रेणान्नं भवति बीजव्यतिरेकेण । बीजस्य हि फलम् । न निमित्तमात्रेण तद्भावो वक्तुं शक्यते । तस्मादसंगतं वृष्टेरन्नामित्याशङ्क्याह । तृतीये शब्दावरोधः । तृतीयाहुतौ शब्देन शब्दसाम्येन कारणभूतस्य
- १० जलस्यावरोधो ग्रहणम् । सदेव सोम्येदमग्र आसीत् (छां. ६।२।१) इत्यत्र । तत्तेज ऐक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति । तदपोऽसृजत तस्माद्यत्र कच शोचति स्वेदते वा पुरुस्तेजस एव तदध्यापो जायन्ते (छां. ६।२।३) इत्यत्र कारणरूपाणां निरूपणे शोकजत्वमपामुक्तम् ।

अग्रेच—तस्माद्यत्र कच वर्षति तदेव भूयिष्ठमन्नं भवति (छां. ६।२।४) इति । अतः पञ्चाशिविद्यायामपि देवहोमात्कारणभूतैव वृष्टिर्जातेति नात्र बीजान्तरापेक्षा । शोकपदेन यदश्वश्रीयत तद्रजतं हिरण्यमभवत् (तै० सं. १।५।१) इति सहायः सूचितः । यद्यपि तत्रान्नशब्देन पृथिवी तथाप्यत्र पृथिव्या अग्निसमिद्रूपत्वादनमेव । तस्मात्कारणशक्तियुक्ताया वृष्टेरन्नं भवतीति न काप्यनुपपत्तिः ॥ ३।१।२१ ॥

२० साभाव्यापत्तिरुपपत्तेः ॥ ३।१।२२ ॥

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । ननु कारणजलरूपवृष्टिरत्र वक्तुं न शक्यते । यतः समानधूममार्गश्रुतौ वृष्टेरन्नभाव ऐक्ये वा—तस्मिन्यावत्संपातमुषित्वा अथैतेमेवाध्वानं पुनर्निर्वर्तते यथेतमाकाशमित्यादिना तिलमाषा

5-A and C read वृष्टेरन्नं भवतीति for वृष्टेरन्नामिति ।

२२-ख om. यतः before समान ।

- इति जायन्त इत्यन्तेन । तत्र यथेतमित्याकाश एव । आकाशाच्चन्द्रमस-
मिति पूर्वमुक्तत्वात् आकाशस्य मार्गतैव । वायुर्भूत्वा धूमो भवतीत्यादिषु
तत्तद्भावः श्रूयते । ते च विकृताः । तदनन्तरभावित्वाद् वृष्टिरपि
विकृतैव । तस्मान्न कारणत्वमित्याशङ्क्य परिहरति । सा वाय्वादिरूपा-
५ पत्तिराभाव्यापत्तिरेव । वायुवदाभानं मध्ये वायुमण्डलमागच्छन्त्याहु-
तिर्वायुभवनशब्देनोच्यते । आकृतेरेव पदार्थत्वाद् व्यापत्तिशब्देनोच्यते ।
आकृतेरेव पदार्थत्वाद् व्यापत्तिशब्देन च तेजोभावापन्नस्य जलभावापत्तौ
कान्तिनाशान्नाश इवेति द्योतयति । कुतः । उपपत्तेः । तथैवोपपद्यते
चित्रतुरगादिषु विकारस्य विकारान्तरापत्तावियमेव व्यवस्था । उपासनायां
१० न तदपि । न च भूत्वाश्रुतेर्बाधः । प्रतिनियतपदार्था हि ते ।
भवनावरोहाभ्यामेव तथा वचनात् । अन्यस्यान्यभावं वदन्ती श्रुतिरेव
गौणत्वं वदति । कारणांशभावव्यतिरिक्तस्थले तथैव प्रतीतेः । तस्मात्त-
दाकृतिमात्रेण न स्वरूपान्यथाभावः ॥ ३।१।२२ ॥

नातिचिरेण विशेषात् ॥ ३।१।२३ ॥

- १५ उपपत्त्यन्तरमाह । तद्रूपता च नातिचिरेण । न बहुकालं तद्रू-
पता । कुतः । विशेषात् । अन्नभावापन्नस्यैव बहुकालश्रवणात् । अतो वै
खलु दुर्निष्प्रपततरमिति । प्रापतरं प्रपतरं वा । वर्णलोपश्छान्दसः ।
अतस्तृतीयाहुतौ न चिरेणेत्यायाति । बहुकालस्थितौ हि तद्रूपता ।
कारणवशाद्देवानां मनुष्यभावात् । भिन्नपक्षे न कोपि दोषः । ऐक्यपक्षेपि
२० ज्ञानवतो गृहस्थस्य दुर्लभत्वादेवं वचनम् । तस्माद्वृष्टेरन्नं भवतीति सिद्धम्
॥ ३।१।२३ ॥ ५ ॥

६ अन्याधिष्ठित इत्यधिकरणम् ।

अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलापात् ॥ ३।१।२४ ॥

- चतुर्थ्याहुतिर्विचार्यते । ननु-संसर्गजैः कर्मदोषैर्याति स्थाव-
२५ रतां नरः-इति कथमस्यान्नत्वम् । अपूर्वान्नत्वेपि कण्डनपाकादिषु
क्लेशेन जीवस्यापगमात्कथं रेतोभावः । चर्वणौदर्यपाकस्त्वावश्यक एव । न

च जीवस्य जडभावो मर्यादाभङ्गप्रसंगात् । तस्मात्कथमन्नस्य रेतोभाव इत्याशङ्क्य परिहरति । अन्याधिष्ठिते वृष्टेरन्नभावसमय एवान्यैर्जीवैरधिष्ठितो व्रीह्यादिस्तस्मिन्नपूर्ववत् तद्भावापत्तिः । अतिथिवत् । पूर्ववैलक्ष्येन वा । कुतः । अभिलापात् । व्रीहियवा ओषधिवनस्पतयास्तिलमाषा ५ इति पूर्ववत्तत्तद्भावमात्रं न वदति । किंतु जगति स्थितव्रीह्यादिभाव एवामिलप्यते । तथा सति यथान्येषु व्रीह्यादिषु तदधिष्ठातृदेवतया नियुक्ता जीवास्तानात्मत्वेनाभिमन्यन्ते एवमत्रापीति न कोपि दोषः । अधिष्ठाने हि वेदनामरणानन्तरं कृमिभावस्य दृष्टत्वात् । तस्मादन्नस्य रेतोभावो युक्तः ॥ ३।१।२४ ॥

१० अशुद्धमिति चेन्न शब्दात् ॥ ३।१।२५ ॥

किंचिदाशङ्क्य परिहरति । नन्वन्याधिष्ठानेङ्गीक्रियमाणे यातनाजीवानामशुद्धत्वादशुद्धमन्नं स्यात् । तथा च कथं योग्यदेह इति चेन्न । शब्दात्—देवा अन्नं जुह्वति तस्या आहुते रेतः संभवति (छा० १।७।२) इति देवैराहुतिरूपेण होमवचनाच्छुद्धत्वम् । अन्यस्य हि संस्कारेणैव शुद्धिः । १५ अन्यथा यावज्जीवं का गतिः स्यात् तस्मात्संस्कारशब्दाच्छुद्धमेवात्रम् ॥ ३।१।२५ ॥ ६ ॥

७ रेतःसिगधिकरणम् ।

रेतः सिग्योगोथ ॥ ३।१।२६ ॥

पञ्चमीमाहुतिं विचारयति । ननु कथं पुरुषेन्नहोमाद्रेतोभावः । २० बाल्यकौमारवार्द्धकेषु व्यभिचारात् । तारुण्येपि न हि सर्वमन्नं रेतो भवति । जातमपि न नियमेन योनौ सिच्यते । नापि देवापेक्षा । पुरुषप्रयत्नस्य विद्यमानत्वादित्याशङ्क्य परिहरति । रेतःसिग्योगः । पुरुषशब्देन पौरुषधर्मवानुच्यते । पौरुषं च देशकालसंनिधानेन मन्त्रवद्रेतः-सेकसामर्थ्यम् । न ह्येतत्सार्वजनीनं सार्वत्रिकं वा । तदर्थं देवापेक्षा ।

३-ख reads भावापत्तिः for तद्भावापत्तिः ।

19-A and C read पञ्चमाहुतिं for पञ्चमीमाहुतिम् ।

तथा सति न कोपि व्यभिचारः । कथं पुरुषशब्दमात्रेण च ज्ञायते
तत्राह । अथ आनन्तर्यात् । शरीरार्थमेव देवैस्तत्र तत्र होमः
कृतः । तत्कथं पञ्चमाहुतावेवान्यथा भवेत् । तस्मादानन्तर्यात्पुरुषाहु-
तिर्नात्र रेतःसिग्योगः । योगशब्देनात्राप्यन्याधिष्ठानेन रेतःसिग्यो-
१ गाभावः ॥ ३१।२६ ॥ ७ ॥

८ योनेः शरीरमित्यधिकरणम् ।

योनेः शरीरम् ॥ ३१।२७ ॥

द्वयमानं निरूप्य फलं निरूपयति । तस्या आहुतेर्गर्भः संभवती-
त्युच्यते । तत्र संदेहः । योनावन्तःस्थितमेव फलं बहिर्निर्गतं वेति । तत्र
१० गर्भशब्देनान्तस्थित एव । शरीरपरत्वे श्रुतिबाधः स्यात् । उपसंहारो-
प्यग्रे कर्तव्याभावादुपपद्यते । ततश्च षण्मासानन्तरं गर्भे ज्ञानसंभवा-
ज्जननानन्तरं न गुरुपसत्त्यादि कर्तव्यमित्याशङ्क्य परिहरति । योनेर्नि-
र्गतं शरीरं गर्भशब्देनोच्यते । अग्रेरुत्थितस्यैव फलरूपत्वात् । मध्य-
भावस्याप्रयोजकत्वात् । मातृपरिपाल्यत्वाय गर्भवचनम् । कलिलादिभावे
१५ पुरुषवचनत्वाभावादुपसंहारानुपपत्तिश्च । शरीरशब्देन वैराग्यादियुक्तः
सूचितः । न तु स्वयं तदभिमानेन जात इति । तस्माद्योग्यदेहः साधन-
सहितो ब्रह्मज्ञानार्थं निरूपितः ॥ ३१।२७ ॥ ८ ॥

इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणु-
भाष्ये तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ ३१ ॥

२०

तृतीयाध्याये द्वितीयः पादः ॥

१ संध्याधिकरणम् ।

संध्ये सृष्टिराह हि ॥ ३२।१ ॥

पूर्वपादेधिकारियोग्यदेहो निरूपितः । द्वितीये जीवस्य मुक्ति-

1-A reads विज्ञायते for च ज्ञायते ।

योग्यतानिरूप्यते । तत्र प्रथमं स्वप्नं निरूपयति । स्वप्नस्य सत्यत्वे तत्कृतगुण-
 दोषसंबन्धो जीवस्य भवेत् । ततश्च निरूपिता शुद्धिर्व्यर्था स्यात् । अतः
 स्वप्नस्य मिथ्यात्वं प्रदर्शयितुमाधिकरणारम्भः । तत्र पूर्वपक्षमाह । संध्ये
 स्वप्ने सृष्टिराह । तस्य वा एतस्य पुरुषस्य द्वे स्थाने भवत इदं च पर-
 ५ लोकस्थानं च संध्यं तृतीयं स्वप्नस्थानम् (बृ. ४।३।९) इत्यु-
 पक्रम्य—न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्त्यथ रथान् रथ-
 योगान्पथः सृजते (बृ. ४।३।१०) इत्यादिना सृष्टिराह । संध्ये
 स्थाने सृष्टिरस्ति । यतः श्रुतिः स्वयमेवाह । युक्तश्चायमर्थः । यथा
 श्रुतिर्वदति तथैव स्वप्ने दृश्यते । देवादिवाक्यानां प्रबोधेपि बाधाभावात् ।
 १० नचेयमेव सृष्टिस्तत्र दृश्यते । न तत्र रथा इत्यादिना निषेधात् । श्रुति-
 वादिनां श्रुतिरेव प्रमाणम् । किं पुनरनुभवसंवादिनी । तस्मात्स्वप्ने
 सृष्टिरस्ति ॥ ३।२।१ ॥

निर्मातारं चैके पुत्रादयश्च ॥ ३।२।२ ॥

काठके चतुर्थवल्लीयां श्रूयते । य एष सप्तेषु जागर्ति कामं कामं
 १५ पुरुषो निर्ममाणः । तदेव शुक्रं तद्ब्रह्म तदेवामृतमुच्यते (क० ४।८)
 इति निर्मातारमेके वदन्ति । यद्यपि सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेनेत्यत्र न तत्र
 रथा इत्यपि ब्रह्मप्रकरणं तथापि नियतधर्मपक्षे जीव एव कर्तेति प्रतिभाति ।
 तदर्थं निःसंदिग्धं वचनमुदाहरति । भगवन्निर्मितत्वात् स्वप्नस्थस्यापि
 सत्यत्वम् । न हि कर्तुः स्वापोस्ति येन भ्रमः स्यात् । जागर्तीति वच-
 २० नात् । इच्छापूर्वकं च सर्वं सृजति । शतायुषः पुत्रपौत्रानिति काम-
 विषयाः पुत्रादय उक्ताः । तेच निर्मिताः परलोकसाधका इति लोकत्रय-
 कल्पना । चकारद्वयेन कार्यकारणगताः सर्वे धर्मा उक्ताः । तस्माच्छ्रु-
 त्युपपत्तिभ्यां स्वप्नप्रपञ्चस्य सिद्धत्वात् तत्कृतगुणदोषसंबन्धे पूर्वोक्तदेह-
 निर्माणं व्यर्थमिति प्राप्तम् ॥ ३।२।२ ॥

२५ मायमात्रं तु कातस्त्र्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् ॥ ३।२।३ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । स्वप्नसृष्टिर्मायामात्रम् । तत्र हेतुः

कात्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् । कृत्स्नत्वेन यस्य यादृशं स्वरूपं देश-
कालवस्तुसापेक्षं तथाभिव्यक्तिः कात्स्न्येनाभिव्यक्तिस्तदभावात् ।

अयमाशयः । श्रुतिः सृष्टिमेवाह न तस्य सत्यत्वमपि । यथा
ऐतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यम् (छां. ६।८।५) इति । आत्मानं स्वय-
५ मकुरुत । तत्सत्यमित्याचक्षते । कथमसतः सज्जायेत (छां. ६।२।२)
इत्यादिश्रुतिसहस्रेभ्योस्य सत्यत्वं प्रतीयते । नैवं स्वप्नप्रपञ्चस्य श्रुतिराह ।
सत्यप्रयोजनाभावाच्च । स्वप्नमात्रविहारस्तु महामायावित्त्वान्माययापि
सिध्यति । नापि भिन्नः प्रपञ्चः । जीवस्यैकत्वात् । अविद्यया मन्यते
इति वचनान्न तत्सुखदुःखभोगार्थमपि सत्यत्वमङ्गीकर्तव्यम् । स्थानद्वय-
१० प्रतिज्ञा च विरुध्येत । जीवतो मृतांश्च पश्यतीति जीवद्वयदर्शनम् । अतो
लोकद्वयप्रतिच्छायरूपत्वान्मायया क्रीडायामन्यानुरोधाभावेनातिमुखत्वाद्
भगवत्कृतमात्रवाचकत्वाच्च श्रुतेरतिरिक्तकल्पनायां प्रमाणाभावाज्ज्योतिः-
शास्त्रनियमाभावाच्च मायामात्रमेव स्वप्न इति न तत्कृतगुणदोषसंबन्धः ।
दीक्षितस्यान्नभोजनप्रायश्चित्तं तु भगवत्क्रीडायामपि प्रतिच्छायत्वात्क्रियते ।
१५ तदानीं कर्तृत्वस्यारोपात् । अन्यदा कर्तृत्वस्याशास्त्रत्वान्न धर्माधर्मजनक-
त्वम् । देवताज्ञादिस्तु जीवब्रह्मणोर्विद्यमानत्वाद्युक्ता । अलौकिकज्ञाने हि
प्रतिच्छायत्वात्संवादः । क्वचिद्भगवदावेश ईषत्संवादोपि । तस्मात्स्वतन्त्र-
सत्यतायां प्रमाणाभावान्मायामात्रं स्वप्नप्रपञ्च इति सिद्धम् ॥ ३।२।३ ॥

सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः ॥ ३।२।४ ॥

२० ननु तर्हि जीवसाक्षिकमेकदेशेन किमिति सृजति तत्राह ।
सूचकः शुभाशुभफलसूचको भवति स्वप्नः । चकारात् कचिदाज्ञाविशेष-
दानम् । कलिकालादेः प्रत्यक्षे बाधकत्वात् । युक्तश्चायमर्थः । प्रातःसूच-
कफलस्यैव दृष्टत्वाच्च तु स्वप्नप्रदार्थस्य । सूचकत्वे प्रमाणमाह ।

यदा कर्मसु काम्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु पश्यति ।

२५ समृद्धिं तत्र जानीयात्तस्मिन् स्वप्ननिदर्शने ॥

(छां० ५।२।२)

इत्यादिश्रुतेः । किंच । आचक्षते च तद्विदः । स्वप्राध्यायविदस्त-
थैवाचक्षते । आरोहणं गोवृषकुञ्जराणाम् इत्यादिना । तस्मात्सूचनार्थं
जीवदर्शनमिति ॥ ३१२।४ ॥

पराभिध्यानाच्च तिरोहितं ततो ह्यस्य

५ बन्धविपर्ययौ ॥ ३१२।५ ॥

किंचिदाशङ्क्य परिहरति । ननु जीवाय भगवान् सृष्टिं करोति प्रदर्श-
यति च सर्वलीलाम् । अंशश्चायम् । कथमस्य दुःखित्वमित्याशङ्क्य परि-
हरति तुशब्दः । अस्य जीवस्यैश्वर्यादि तिरोहितम् । तत्र हेतुः पराभिध्यानात्
परस्य भगवतोभितो ध्यानं स्वस्यैतस्य च सर्वतो भोगेच्छा तस्मादीश्वरेच्छया
१० जीवस्य भगवद्धर्मतिरोभावः । ऐश्वर्यतिरोभावादीनत्वम् पराधीनत्वम् । वीर्य-
तिरोभावात्सर्वदुःखसहनम् । यशस्तिरोभावात्सर्वहीनत्वम् । श्रीतिरोभावाज्ज-
न्मादिसर्वापद्विषयत्वम् । ज्ञानतिरोभावाद्देहादिष्वहंबुद्धिः सर्वविपरीतज्ञानं
चापस्मारसहितस्येव । वैराग्यतिरोभावाद्विषयासक्तिः । बन्धश्चतुर्णां कार्यं
विपर्ययो द्वयोः । तिरोभावादेवैवं नान्यथा । युक्तोयमर्थः । एकस्यैकांशाप्राक-
१५ ट्येपि तथाभावात् । आनन्दांशस्तु पूर्वमेव तिरोहितो येन जीवभावः ।
अत एव काममयः । अकामरूपत्वादानन्दस्य । निद्रा च सुतरां तिरो-
भावकर्त्री भगवच्छक्तिः । अतोऽस्मिन्प्रस्तावे जीवस्य धर्मतिरोभाव उक्तः ।
अन्यथा भगवत ऐश्वर्यादिलीला निर्विषया स्यात्तस्मान्न जीवस्वरूपपर्या-
लोचनया किंचिदाशङ्कनीयम् ॥ ३१२।५ ॥

२० देहयोगाद्वा सोपि ॥ ३१२।६ ॥

ईश्वरेच्छयैश्वर्यादितिरोभावं स्वमते निरूप्य मतान्तरेणापि निय-
तधर्मवादेन निरूपयति । देहयोगाद्वा । देहसंबन्धादेवास्य सर्वतिरोभावः ।
विपर्ययो वा । अपिशब्दादन्यत् । अस्मिन्पक्षे देहवियोग एव पुनरैश्वर्या-
दिप्राप्तिः । पूर्वस्मिन्कल्पे विद्यमानेपीति शेषः । न त्वीश्वरेच्छया विकल्पः ।

21-ख reads ईश्वरेच्छयैश्वर्यादि for ईश्वरेच्छयैश्वर्यादि ।

23-ख reads तस्मिन् for अस्मिन् ।

कश्चित्परशब्देन देहादिमाह । तदाभिध्यानयोगयोराकस्मिकता स्यात् । सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः (बृ० ४।४।२२) इति विरोधश्च । कश्चित्तु—तस्याभिध्यानात् तृतीयं देहभेदः—इति श्रुत्यनुरोधेन जीवकर्तृकाभिध्यानं मत्वातिरोहितमिति कल्पयति । विपर्ययशब्देन च मोक्षम् ।
५ बह्वध्याहारेण च सूत्रद्वयं योजयति । तद् ब्रह्मवादापरिज्ञानादसंगतेश्च साधनोपदेशस्य भ्रान्तोक्तमित्युपेक्ष्यम् । निद्राया विवेकज्ञानाभावावसरत्वाद्यथाव्याख्यात एवार्थः ॥ ३।२।६।१ ॥

२ तदभावो नाडीष्वित्यधिकरणम् ।

तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च ॥ ३।२।७ ॥

- १० प्रसंगाज्जीवस्याज्ञानं निरूप्य सुषुप्तौ केवलमज्ञानं निरूपयितुं स्थानस्वप्नाभावे निरूपयति । एवं यते । नाडीरनुक्रम्य—तासु तदा भवति यदा सुप्तः स्वप्नं न कंचन पश्यति । अथास्मिन्प्राण एवैकधा भवति (कौ० ४।१९) इति । तथा—प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्तो न बाह्यं किंचन वेद नान्तरम् (बृ० ४।३।२१) इति । तत्र संशयः । स्वप्नवत्प्रपञ्चसृष्टिं
१५ मायिकीमपि भगवान्करोति नवेति संशयः । तत्र य एष सुप्तेषु जागर्ति (क. २।५।८) इत्यत्र जीवस्वापमात्रे भगवत्सृष्टेरुक्तत्वात्—स्वप्नं न कंचन पश्यति (कौ० ४।१९) इत्यत्रापि दर्शनमात्रनिषेधात्—न बाह्यं किंचन वेद नान्तरम् (बृ० ४।३।२१) इति च जागरणस्वप्नप्रपञ्चयोरविशेषेणादर्शनकथनात्सुषुप्तावपि प्रपञ्चनिर्माणमस्तीत्यवगन्तव्यम् । ततश्च
२० कस्यामप्यवस्थायां प्रपञ्चव्यतिरेकाभावान्मुक्तावपि स्यात् । स्वाप्ययसंपत्त्योरज्ञानमात्रविशेषात् । सति संपद्य न विदुः । सति संपद्यामहै (छां० ६।१।२) इति । तस्माद् बाह्यसत्संपदोर्विद्यमानयोरपि यथा ज्ञानाभावादग्रहणमेवं प्रपञ्चस्यापीत्येवं प्राप्ते ।

उच्यते । तदभावो नाडीषु । तस्य स्वप्नस्याभावो नाडीषु । तथा—
२५ त्मनि च । कुतः । तच्छ्रुतेः । प्रपञ्चाभावश्रुतेः । कामनया हि प्रपञ्चः । सु-

पुष्पावस्थाया अकामरूपत्वश्रुतेः । तद्वा अस्यैतदात्मकाममाप्तकाममकाम-
 रूपम् (बृ० ४।३।२१) इति नाडीष्वात्मानि चेति ग्रहणात्सुषुप्तिर्द्विवि-
 धेति सूचयति । तथा हि हिता नाम नाड्यः पुरीतत्यन्ता हृदयदेशा-
 द्वाह्याः । आभ्यन्तरः परमात्मा । हृदयदेशस्तु जीवस्येन्द्रियाणां च स एव
 ५ देशः । तत्र निद्रया भगवच्छक्त्या बहिर्दृष्ट्याच्छादने भगवल्लीलायां तां
 पश्यति । तत्राप्याच्छादने गाढसुप्तो ज्ञानरहितः क्रियाशक्त्यान्तर्भगवन्तं
 वा प्रविशति । बहिर्नाडीषु वा समायाति । अत एव बृहदारण्यकषष्ठे-यत्र
 सुप्तो न कंचन कामं कामयते (बृ० ४।३।१९) इति वारद्वयमाह । ता
 वा अस्यैता हिता नाम नाड्यः । तद्वा अस्यैतदात्मकामम् (बृ० ४।३।२१)
 १० इति भेदेन । सुषुप्तिस्तूभयत्र ज्ञानशक्तेः सर्वथा तिरोधानात् । तस्मात्सुषुप्तौ
 न प्रपञ्चमुष्टिः ॥ ३।२।७।२ ॥

३ अतः प्रबोध इत्यधिकरणम् ।

अतः प्रबोधोस्मात् ॥ ३।२।८ ॥

प्रबोधे संदेहः । प्रतियोन्याद्रवति बुद्धान्तायैव (बृ० ४।३।१५) इति
 १५ जीवसमानधर्मप्रकरणे निरूपितम् । ततो नाडीभ्यः पुनर्हृदयदेशं गत्वा
 भगवतो वा समागत्य जागर्तीति । आहोस्विद्यत्र स्थितस्तत एव जागर्तीति ।
 तत्र श्रुत्यनुरोधाद्धृदयदेशमागत्य जागर्तीत्येवं प्राप्ते ।

उच्यते । अतो नाडीभ्य एव प्रबोधः । गर्तपतितस्य प्रबोधे हि
 ततो गमनम् । प्रतियोन्याद्रवणं तु भगवत इति । किंच । प्रबोधोस्मात् ।
 १० अस्मादात्मनः सकाशादेव प्रबोधः । प्रिययेव संपरिष्वक्तस्य बोधाभावे
 कथमागमनम् । अत एव संपरिष्वक्तो निबिडानिद्रः । तस्माद्यत्रैव तिष्ठति
 तत एव प्रबोध इति सिद्धम् ॥ ३।२।८ ॥

स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः ॥ ३।२।९ ॥

किंचिदाशङ्क्य परिहरति । ननु प्रिययेव प्राज्ञेनात्मना परिष्व-
 १५ क्तस्य ब्रह्मलोकं गतस्य प्रबोधेन ज्ञाने मुक्त एव भवेन्न तु पुनरागच्छेत् ।

अतो भगवदिच्छया देहनिर्वाहाय तत्स्थाने नियुक्तोन्य एव जीवः समा-
यातु । अन्यतः प्रबोधे तु स एव । व्यवहारस्तु तावता सेत्स्यति । मुक्त्यर्थं
प्रयत्नस्तु न कर्तव्य इत्याशङ्क्य परिहरति तुशब्दः । अस्मादपि प्रबोधे स
एव । कुतः । कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः । चत्वारो हेतवः । लौकिकवैदि-
५ कयोर्ज्ञानकर्मभेदात् । तत्र लौकिके कर्मणि सामिकृतकर्मणः शेषसमाप-
नात् । न हि कश्चिदपि सुषुप्तप्रतिबुद्धः सामिकृतं न समापयतीति क्वचि-
त्सिद्धम् । तथानुस्मृतिः । न हि पूर्वदृष्टं न स्मरतीति क्वचित् सिद्धम् ।
शब्दाश्च-पुण्यः पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेन (बृ० ४।४।५)
कैष तदाभूत् कुत एतदागात् (बृ० २।१।१६) इति । तथा सति संप-
१० येत्यादयश्च । विधयश्च । श्वोभूते ब्रह्माणं वृणीते । (आ० सू० ४।४।१)
श्वोभूते शेषः समाप्नुयात् । एक एव यजेत । द्वादश रात्रीर्दीक्षितः स्वात्
(तै० सं० ५।५।६) इत्यादि । यः कामयेत वीरो म आजायत
(तै० ब्रा० २।२।१) इत्यादयः । भगवतैव मर्यादारक्षार्थं तथा करणम् ।
पूर्वपक्षेषूक्तयो दुर्बलाः । तस्मात्स एव प्रतिबुध्यते ॥ ३।२।९ ॥

१५ **मुग्धेर्धसंपत्तिः परिशेषात् ॥ ३।२।१० ॥**

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । ननु यत्र कर्मानुस्मृतयो न सन्ति
तत्रान्यो भविष्यति । क्वचिन्मूर्च्छादिविशेषे सर्वस्मृतिनाशेन मुग्धभावदर्श-
नात् । तत्र यथा लौकिकवैदिकव्यवहारास्तथान्यत्रापि भविष्यन्ति ।
अनुस्मरणादयश्च बुद्धिवृत्तयः । गङ्गाप्रवाहजलस्य गङ्गावद् य एव चिदंश-
२० स्तत्रायाति स एव तथा भवतु किं स एवेति निर्वन्धनेत्याशङ्क्य परिह-
रति । मुग्धे मुग्धभावधेर्धसंपत्तिरेव न सर्वा । न हि मुग्धस्य यज्ञादाव-
धिकारोस्ति । पूर्वप्रवृत्तानि तु जीवनाधिकारात् क्रियन्ते । लौकिकव्यव-
हारोपि नापूर्वः सिध्यति । पूर्वोक्तहेतुसद्भावे तु न कोपि दोषः । अतो
मुग्धेर्धसंपत्तिः पूर्वैव नोत्तरा । कुत एतत् । परिशेषात् । स एव वा न
२५ वेति निश्चयप्रमाणानामभावादर्थसंदेहोवशिष्यते । तस्मात् संदेहान्मुग्धे-
र्धप्रतिपत्तिः । न तत्र प्राणायनविघातकृता मूर्च्छा विचार्यते । तस्याः

प्राणधर्मत्वात् । यथा बाल्यं शरीरधर्मः । व्यर्थश्च विचारः । जीवावस्था
एव हि विचार्यन्ते । केवलसाक्षिवादस्तु न ब्रह्मवादः । तस्मादेक एव
जीवः स्वप्नादिदोषसंबन्धरहितस्तादृशजन्मयुक्तो भगवज्ज्ञानरहितो ज्ञाना-
धिकारीति सिद्धम् ॥ ३।२।१० ॥ ३ ॥

५

४ उभयलिङ्गाधिकरणम् ।

न स्थानतोपि परस्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि ॥ ३।२।११ ॥

इदानीं विषयनिर्धारार्थं ब्रह्मस्वरूपं विचार्यते । तत्र प्रथममन्योन्य-
विरुद्धवाक्यानां निर्णयः क्रियते । तदर्थमेतावत् सिद्धम् । समन्वयावि-
रोधाभ्यामेकमेव ब्रह्म प्रतिपाद्यत इति । तत्र यथा कार्यविरोधः परिहृत
१० एवं ब्रह्मधर्मविरोधोपि परिहरणीयः । अन्यथाबोधकता स्यात् । तत्र
स्वगतधर्माणामविरुद्धानामग्रिमे पादे विचारः । जडजीवधर्मत्वेन प्रतीता-
नामत्र विचारः क्रियते । तत्र क्वचिज्जडजीवधर्मा भगवति बोध्यन्ते ।
क्वचिन्निषिध्यन्ते । यथा—सर्वकर्मा सर्वकामः (छां. ३।१।४।२) । न चैते
जीवधर्मा एव न भवन्तीति वाच्यम् । उच्चावचकर्मणां कामानां च जीव-
१५ मतत्वप्रतीतेः । नेतरोनुपपत्तेः (ब्र. सू. १।१।१६) इति सर्वत्र वैलक्ष-
ण्यस्योक्तत्वात् । कार्यविशेषधर्माणां कारणे वक्तुमशक्यत्वात् । न च
कारणधर्मा एव सर्वे कार्येशे वा प्रतीयन्त इति वाच्यम् । अस्थूलमनणु
(बृ. ३।८।८) इत्यादिवाक्यैः प्रापञ्चिकसर्वधर्मवैलक्षण्यस्योक्तत्वात् ।

अत्र केचिदविरोधमेवमाहुः सर्वत्र कारणत्वाद्भगवानस्ति । ततश्चा-
२० स्थूलेस्थूलो नणावनणुरुच्चावचकर्तृर्युच्चावचकर्तोच्चावचकाम उच्चावचकामः
पृथिग्यां सर्वगन्धो जलादावगन्धः । एवं रसादिषु । एवं स्थानतः पर-
स्योभयलिङ्गमुपपद्यते । अथवा कारण एव रूपमरूपं चावच्छेदेभेदेनाचि-
न्त्यसामर्थ्याद्वा । अन्यथासतः सज्जननप्रसंग इत्यपि ना संगृहीत इति ।
एतदुभयमपि न । कुतः । सर्वत्र हि । सर्वत्रैवैतादृशं रूपं भगवत उपदिश्य-
२५ ते । हि युक्तोयमर्थः । भगवत्स्वरूपप्रतिपादकानि हेतानि वाक्यानि न
त्वंनुवादकानि । वैयर्थ्यापत्तेः । अचिन्त्यत्वे ज्ञानानुदयः । तमेव विदि-

त्वातिमृत्युमेति (श्वे. ३।८) भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चास्मि या-
दृशः । ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम् (भ. गी. १८।५५)
इति ज्ञानानन्तरमेव सायुज्यप्राप्तेः । नच—यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य
न वेद सः । अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् (के. २।११) इति
५ वाच्यम् । शास्त्रानारम्भप्रसंगात् । अयं च विरोधः परिहरणीयः । सर्वे हि
विरोधा अत्र चिन्त्यन्ते । नापि तत्तदुपादानभूतप्रदेशविशेषेणाविरोधः ।
अनुवादकत्वेन वैयर्थ्यापत्तेः । न च भगवति भेदोस्ति । प्रत्यारम्भमेक-
मेवाद्वितीयमिति वचनात् । अल्पकल्पनायामपि श्रुतिविरोधः सिद्धः ।
श्रुत्यविरोधार्थमेव हि प्रवृत्तेः । तस्मान्न मतान्तरानुसारेण जडजीवधर्मा-
णां सत्त्वासत्त्वे परिहर्तुं शक्ये ॥ ३।२।११ ॥

१० न भेदादिति चेन्न प्रत्येकमतद्वचनात् ॥ ३।२।१२ ॥

प्रकारान्तरेण समाधानमाशङ्क्य परिहरति । न भवदुक्तो विरोधः
संभवति । भेदात् । कारणकार्येषु सर्वत्र भेदाङ्गीकारात् । प्रपञ्चविलक्षणं
ब्रह्म भिन्नम् । प्रपञ्चधर्मवद् ब्रह्म भिन्नम् । तथाज्ञातं ज्ञातं च । एकस्य
भेदस्याङ्गीकारे सर्वमुपपद्यत इति चेन्न प्रत्येकमतद्वचनात् । अमेदवचनात् ।
१५ इयं पृथिवी सर्वेषां भूतानां मधु (बृ. २।५।१) इति ब्राह्मणे—अयमेव स
योयम् (बृ. २।५।१) इति सर्वत्राभेदवचनात्कार्यकारणरूपप्रकाराणां
भेदनिषेधात् । तस्मान्न भेदाङ्गीकारेण श्रुतयो योजयितुं शक्याः ॥ ३।२।१२ ॥

अपि चैवमेके ॥ ३।२।१३ ॥

भेदाङ्गीकारे बाधकमाह । अपिच । एवमेवाभेदमेव भेदनिषेधे-
२० नैके शाखिनो वदन्ति । मनसैवेदमाप्तव्यम् । नेह नानास्ति किञ्चन । मृत्योः
स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति (क. ४।११) इति भेददर्शन-
निन्दावचनात् । तस्मान्न भेदाङ्गीकारः कर्तुं शक्यः । इवशब्दो बहु
स्यामिति व्यावृत्त्यर्थः । तस्मादुपनिषत्सु सर्वप्रकारोविरोधः
सिद्धः ॥ ३।२।१३ ॥ ४ ॥

५ अरूपवदेव हीत्यधिकरणम् ।

अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात् ॥ ३।२।१४ ॥

एकदेशिमतेन समाधानमाह । कथमत्र संदेहो विरोधो वा । जडजीवधर्माणां विधिनिषेधयोर्हि जडजीवधर्मा भवन्ति । अन्यत्र तूपदि-
 ५ श्यमाना उपासनार्था भवन्ति । ननूक्तो भेदाभावः । सत्यम् । तथापि
 कार्यकारणांशभावकृतस्य भगवद्विहारार्थं जातस्य भेदस्य निषेद्धमशक्य-
 त्वात् । तस्माद् ब्रह्माणि जडजीवधर्माणां निषेधो युक्तः । उपचारात्तु सर्वकर्मा-
 दयः । विपरीतं किं न स्यादत आह । अरूपवदेव । रूप्यते निरूप्यते व्यवहि-
 यत इति रूपं सर्वव्यवहारविषयत्वं तद्युक्तं रूपवद्विश्वम् । ब्रह्म तु तद्विलक्ष-
 १० णम् । कार्यकारणांशांशिनोर्वैलक्षण्यस्य युक्तत्वात् । नन्ववैलक्षण्यमपि युक्तं
 कारणत्वादत आह । तत्प्रधानत्वात् । तस्य ब्रह्मणः प्रधानत्वान्मुख्यत्वात् ।
 यत्र हि तत्प्रतिपाद्यते तत्र तस्य मुख्यत्वम् । ब्रह्मप्रतिपादने ब्रह्मधर्मा-
 णामेव मुख्यत्वम् । नान्यधर्माणाम् । यथा प्रशासनस्य मुख्यत्वं तथा
 सर्वकर्मेति लौकिकधर्मानुवादेन भगवत्संबन्धे स्पष्टमेवामुख्यत्वम् । विशि-
 १५ ष्टबोधनेपि सर्वशब्दस्य प्रसिद्धानुवादकत्वादतिरिक्तकल्पनायां गौरवात्
 प्रमाणाभावाच्च यथाकथंचित्तद्धर्मत्वेन ज्ञानस्यैवोपयोगाल्लोकधर्मानिवानूद्य
 वैशिष्ट्यबोधनमुचितम् । अरूपमिति वक्तव्यरूपवादिति वचनं भिन्नधर्मा-
 णामेवैवं निर्णयो न तु प्रशासनवद् भगवद्धर्माणाम् । तस्मात्कार्यवत्तद्ध-
 र्माणामपि कार्यत्वाद् भगवत्त्वं न भगवद्धर्मत्वमिति सिद्धम् ॥ ३।२।१४ ॥

२०

प्रकाशवच्चावैयर्थ्यात् ॥ ३।२।१५ ॥

ननु सर्वव्यवहारातीति शास्त्रवैफल्यम् । मनसैवेदमाप्तव्यम्
 (क. ४।११) इति विरोधश्च न परिहृतः । तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छा-
 मि (बृ. ३।९।२६) यतो वाचो निवर्तन्ते (तै. २।९) इति चेत्यत
 आह । प्रकाशवत् । सौरप्रकाशो व्यवहार्योव्यवहार्यश्च । न हि स्वतः
 २५ संपादयितुं शक्यते स्थापयितुं वा । आगते तु सूर्ये मेघाद्यभावे च सांनि-

ध्यमात्रेण व्यवहारः कर्तुं शक्यते । तथा लौकिकवाङ्मनोभिर्न शक्यते व्यवहर्तुम् । ईश्वरसंनिधाने तु शक्यत इति द्वयमाह श्रुतिः । कुत एतद्वगम्यते तत्राह । अवैयर्थ्यात् । अन्यथा शास्त्रं व्यर्थं स्यात् । चकाराद्धर्माणां तथात्वविरोधः परिहृतः । आसीनो दूरं व्रजति (क. १।२।२०)
 ५ अपाणिपादो जवनो गृहीता पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्णः (श्वे. ३।१९)
 इत्यादावलौकिका भगवद्धर्मा उच्यन्ते । अकारणकार्यवचनाद् ब्रह्मधर्माणां चाकार्यत्वं बोधयति । तस्मादव्यवहार्येपि न शास्त्रवैफल्यम् ॥ ३।२।१५ ॥

आह च तन्मात्रम् ॥ ३।२।१६ ॥

- १० किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति । नन्वलौकिकानीन्द्रियाणि विरोधाभावाय कथं न कल्प्यन्ते । अन्यथाकारणकार्यत्वं तस्य च नित्यत्वमलौकिकत्वं ततश्च पश्यत्यचक्षुरिति विरोध इत्याशङ्क्य परिहरति । आह च श्रुतिः स्वयमेव तन्मात्रं प्रज्ञाधनमात्रम् । स यथा सैन्धवधमोन्तरो-बाह्यः कृत्स्नो रसधन एवं वा अरेयमात्मानन्तरो बाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानधन
 १५ एव (बृ. ४।५।१३) इति स्वरूपातिरिक्तानामिन्द्रियाणामभावात् । च क्रियाभावोपि । वेदविरोधेन तथा कल्पयितुमशक्यत्वात् । वेदानिःश्वासा-यनभूतसमुत्थानादेरुक्तत्वाच्च । अतो नेन्द्रियाणां परिकल्पना । किंतु सर्वाकारस्वरूपं वस्त्वेव तादृशमिति मन्तव्यम् । कृत्स्नवचनात् । चकारात्-सर्वेन्द्रियविवर्जितम् (भ. गी. १३।१४) इति स्मृतिरपि ।
 २० तस्मात्त्रेन्द्रियकल्पनाविरोधः ॥ ३।२।१६ ॥

दर्शयति चाथो अपि स्मर्यते ॥ ३।२।१७ ॥

पुनः प्रकारान्तरेण विरोधमाशङ्क्य परिहरति । ननु ब्रह्म जगत्कारणमिति सिद्धम् । तच्च समवायि निमित्तं चेति । कारणधर्मा एव हि कार्ये भवन्ति । असंभावनायां त्वन्यथा कल्पनम् । कामादयो धर्माश्च

श्रुतौ विहिताः । ते ब्रह्मण एव भवितुं युक्ताः । निषेधिकापि श्रुतिः । न हि वेदवादिनामणुमात्रमप्यन्यथा कल्पनमुचितमित्याशङ्क्य परिहरति । दर्शयति श्रुतिरेव जडजीवधर्माणां भगवत्यभाव इति । द्वे वाव ब्रह्मणो रूपे (बृ. २।३।१) इत्युपक्रम्य द्वेधा पञ्च भूतान्युक्त्वा—अथात आदेशो
 ५ नेति नेति (बृ. २।३।६) इत्याह । इतिशब्दः प्रकारवाची । ब्रह्म पञ्च महाभूतानि भवति नत्वेवंप्रकारकम् । तत्साधयति । न भवत्येव ब्रह्म तादृशम् । हि युक्तोयमर्थः । एतस्माज्जातमिति । न हि कार्यकारणयोरेकः प्रकारो भवति । अतो नेति नेतीति प्रकारनिषेधोपसंहारः । नतु समवायित्वमात्रत्वम् । किंत्वन्यत्परमस्तीति रूपं निरूप्य नाम निरूपयति । सत्यस्य सत्यमिति । तेन प्रपञ्चातिरिक्तब्रह्मणो विद्यमानत्वात्प्रपञ्चधर्मवचनं तस्मिन्नौपचारिकमेव युक्तम् । श्रुत्यैव तथा प्रतिपादनात् । चकारः पूर्वयुक्तचनुसंधानार्थः । अथो इति प्रक्रमभेदोपि । अथात आदेश इति भिन्नप्रक्रमेणाह । श्रुतेरन्यार्थतानिराकरणायाह । अपि स्मर्यते । अनादिमत्परं ब्रह्म न सत्तन्नासदुच्यते (भ. गी. १३।१२)
 १५ इति । सदसतोः क्षेत्रत्वात् । ज्ञेयनिरूपणे निषेधः । प्रपञ्चधर्मा भगवत्युच्यन्ते वेदादौ न तु तद्धर्मा भवन्तीति ज्ञापयति । तस्माच्छ्रुतिस्मृतिभ्यामेव तथा निर्णयः ॥ ३।२।१७ ॥

अत एव चोपमा सूर्यकादिवत् ॥ ३।२।१८ ॥

प्रपञ्चधर्मा भगवत्युपचारादुच्यन्ते—इत्यत्र निदर्शनमाह । अत एवे-
 २० ममेव निर्णयमाश्रित्य-समः प्लुषिणा समो नागेन समो मशकेन सम एभिस्त्रिभिर्लोकैः समोनेन सर्वेण (बृ. १।३।२२) इति निरूपमस्य भगवतो यदुपमानं तत् तद्धर्मसंबन्धात् । न चात्र स्वतन्त्रतादृशधर्मवत्त्वं ब्रह्मणो वक्तुं युक्तम् । नान्विदमपि विरुद्धमित्याशङ्क्य दृष्टान्तमाह । सूर्यकादिवत् । सूर्येण सहितं जलं सूर्यकम् । यथा ह्ययं ज्योतिरात्मा विवस्वानपो भिन्ना बहुधैकोनु-
 २५ गच्छन् । एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत् (ब्र. विं. १२)

1-ख reads श्रुतिविहिताः for श्रुतौ विहिताः ।

19-B reads भगवत्युच्यन्ते for भगवत्युपचारादुच्यन्ते ।

इति । यथेतरसंश्लिष्टस्योपमानत्वमेवं—समः पुंषिणां (बृ. १।३।२२)
इत्यापि । चकारस्तु विरोधाभावो वक्तव्योधिकरणं च संपूर्णमेकदेशिन
इति सूचयति । तस्माज्जडजीवधर्माणां भगवत्युपचारः । निषेधस्तु मुख्य
इति ॥ ३।२।१८ ॥ ५ ॥

५

६ अम्बुवदग्रहणादित्यधिकरणम् ।

अम्बुवदग्रहणात्तु न तथात्वम् ॥ ३।२।१९ ॥

मुख्यसिद्धान्तं वक्तुमेकदेशिनं दूषयति । तुशब्दस्तथा सिद्धान्तं
व्यावर्तयति । तथात्वं समवायातिरिक्तस्य तद्धर्मयोगात् । जडजीवधर्म-
योगात्सर्वकामत्वादयो न भवन्ति । कुतः । अम्बुवदग्रहणात् । सर्वपरस्य हि
१० प्रतिबिम्बेधिकरणधर्मवत्त्वम् । तत्र रूपरहितं तत्र विद्यमानं च न प्रतिबि-
म्बत इति वक्तव्यम् । तथापि स्वमतविरोधादम्बुवदग्रहणमिति । स्वच्छ-
मम्बु प्रतिबिम्बं गृण्हाति । न हि तथा धर्मा गृहीतुं शक्नुवन्ति । धर्मत्वाच्च ।
सर्वाधारत्वेन तथोच्यमाने वैयर्थ्यमिति पूर्वमवोचाम ।

नच भ्रमात्कल्पनं वेदेनोच्यते । अप्रतारकत्वात् सर्वज्ञत्वाच्च ।
१५ विष्णुवादिन एव एवं वचनं न वैदिकस्य । पृथिव्यां तिष्ठन् (बृ. ३।७।३)
इत्यादिविरोधश्च । तस्माद्ब्रह्मधर्मा एव सर्वकामादयो न तूपाधिसंबन्धादौप-
चारिका इति ॥ ३।२।१९ ॥

वृद्धिच्हासभाक्त्वमन्तर्भावादुभयसामञ्जस्या-

देवम् ॥ ३।२।२० ॥

२० सिद्धान्तेन विरोधपरिहारमाह । विरोधो हि परिहरणीयो लोकवे-
दाभ्यां तदनुसारेण । महानवकाशोलपोवकाशो यथावकाशं दश चमसानिति
लौकिकवैदिकव्यवहारो वस्तुधर्मविरुद्धो दृश्यते । व्यापकत्वं वृद्धिच्हासौ
चाकाशस्यैव । तत्र यथा करके प्रविष्ट आकाशस्तथा व्यपदिश्यते । तथा
सत्युभयसामञ्जस्यं भवति । अन्यथैकतरबाधो भवति । एवं तच्चदनुप्रवेशाद्
२५ ब्रह्माण्येवम् । न चौपाधिकत्वम् । जपाकुसुमलौहित्यवदन्यधर्मत्वाभावात् ।

अन्यानुविधायित्वेपि स्वधर्मा एव ते । कारणत्वादिवत् । न चागन्तु-
कत्वात्तद्धर्मा एव न भवन्तीति वाच्यम् । अन्यधर्मत्वे प्रमाणाभावात् ।
तद्वतत्वप्रतीतिश्च दृष्टत्वाच्चाविरोधः । अविरोधप्रकारोऽयम् । यथोभयसामञ्जस्यं
भवति प्रकारोपि तस्यैव तथा वक्तव्यः । तस्माद्यथाकाशस्य वृद्धि-हास-
५ भाक्त्वं करकादिष्वन्तर्भावात्तथैवोभयसामञ्जस्यस्यादेवं ब्रह्मापि वृद्धि-हासपदेन
शरीर आकाशजीवयोरकमुदाहरणं बोधयति ॥ ३।२।२० ॥

दर्शनाच्च ॥ ३।२।२१ ॥

हेत्वन्तरमाह । भगवति सर्वे विरुद्धधर्मा दृश्यन्ते । न हि दृष्टे-
नुपपन्नं नाम । व्याघातात् । तादृशमेव तदास्त्विति त्वध्यवसायः प्रामा-
१० णिकः । चकारादुलूखलबन्धनादिप्रत्यक्षमेवोभयसाधकं दृष्टमिति । अथो
अमुष्यैव ममार्भकस्य (भा. १०।८।४०) इति च । तस्माच्छ्रुतिप्रत्यक्षैः
सर्वविरुद्धधर्माश्रयत्वेन ब्रह्मप्रतीतिर्न विरोधः ॥ ३।२।२१ ॥

प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूयः ॥ ३।२।२२ ॥

परमार्थतो विरोधं परिहृत्य युक्त्यापि प्रतिषेधति । ननु सर्व
१५ विशेषधर्माणामस्थूलादिवाक्यैर्निषेधात् कथमविरोधः प्रत्येतव्य इति चेत्त-
त्राह । नैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति । प्रकृते यदेतावत् परिदृश्यमाना यावन्तः
पदार्था लौकिकास्तेषामेव धर्मान् निषेधति । प्रतीतस्यैव हि निषेधात् ।
अतो जगद्वैलक्षण्यमेवास्थूलादिवाक्यैः प्रतिपाद्यते न तु वेदोक्ता ब्रह्मधर्मा
निषेद्धं शक्यन्ते । कुत एतदवगम्यते तत्राह । ततो ब्रवीति च भूयः ।
२० यत्रैव वाक्ये पूर्वं निषेधति तास्मिन्नेव वाक्ये पुनस्तमेव विधत्ते । यतो वाचो
निवर्तन्ते । अप्राप्य मनसा सह । आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् (तै. २।९)
इति । तथास्थूलवाक्येपि—एतस्यैव प्रशासने (बृ. ३।८।९) एताद्विदित्वा
(बृ. ३।८।१०) आकाश ओतश्च प्रोतश्च (बृ. ३।८।११)
इति । चकारादेकवाक्योपाख्यानभेदौ संगृहीतौ । सर्वत्र लौकिकं
२५ प्रतिषेधत्यलौकिकं विधत्त इति युक्त्या निर्णयः । तस्माद् युक्त्याप्य-
विरोधः ॥ ३।२।२२ ॥ ६॥

७ तदव्यक्तमाह हीत्याधिकरणम् ।

तदव्यक्तमाह हि ॥३।२।२३॥

शब्दबलविचारेण विरोधं परिहृत्यार्थबलविचारेणाविरोधप्रतिपा-
दनायाधिकरणमारभते । सर्वाणि विरुद्धवाक्यान्युदाहृत्य चिन्त्यन्ते । न
५ चक्षुषा गृह्यते (मुं. ३।१।८) कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षत्
(क. २।४।१) नापि वाचा (मुं. ३।१।८) सर्वे वेदा यत्पदमाम-
नन्ति (क. १।२।१५) अप्राप्य मनसा सह (तै. २।९) मन-
सैवेदमाप्तव्यम् (क. ४।१।१) अस्पर्शमगन्धमरसम् (क. ३।१।५)
सर्वरूपः सर्वगन्धः सर्वरसः (छां. ३।१।४।२) अपाणिपादः (श्वे. ३।
१० १९) इत्यादि । विश्वतश्चक्षुः (ऋ. सं. १०।८।१।३) इत्यादि ।
निर्गुणश्च । यः सर्वज्ञः सर्वशक्तिः (छां. ३।१।४।२) इत्यादि विरु-
द्धवाक्यानि । न हि वस्तु द्विरूपं संभवति । वाक्यद्वयमपि प्रमाणम् ।
तथा सति प्रमाणान्तरानुरोधेनैकस्य स्वार्थे प्रामाण्यमन्यस्योपचरितार्थत्व-
मिति युक्तम् । तत्र प्रत्यक्षानुरोधेन निर्णयो विचार्यते । तत्र पूर्वपक्षमाह ।
१५ तदव्यक्तम् । तद्ब्रह्माव्यक्तमेव भवितुमर्हति । कुतः । आह हि । श्रुति-
प्रत्यक्षाभ्याम् । नेति नेत्यात्मा । अगृह्यो न हि गृह्यते (बृ. ३।९।२६)
नहि गृह्यत इत्यनुभवसाक्षिकं प्रमाणं श्रुतिराह । न हि केनचिदपि
चक्षुषा मनसा वा ब्रह्म दृष्टमास्ति । सर्वरूपत्वे तु सर्वैरेव द्रष्टुं शक्येत ।
तस्मात्सर्वधर्मवत्त्वेन प्रतिपादकान्युपचरितार्थान्येव । अनुभवविरोधादि-
२० त्येवं प्राप्तम् ॥ ३।२।२३ ॥

अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥ ३।२।२४ ॥

अपीति पूर्वपक्षगर्हायाम् । सर्वथा मूर्खः पूर्वपक्षवादी । यतः संराधने
सम्यक् सेवायां भगवत्तोषे जाते दृश्यते । श्रद्धाभक्तिध्यानयोगादवेहि (कै.
१।२) । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः (मुं. ३।२।३) भक्त्या त्वनन्यया
२५ शक्य अहमेवंविधोर्जुन । ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परंतप (भ. गी.

११।५४) इति । द्विविधमपि रूपं दृश्यते । ततस्तु तं पश्यते निष्कलं
 ध्यायमानः (मुं. ३।१।८) अनेकबाहूदरवक्रनेत्रं पश्यामि त्वां सर्वतो नन्त-
 रूपम् (भं. गी. ११।१६) इति । संराधकस्य स्वानुभवो ध्रुवादीनाम-
 नुमापकत्वं च । तस्मात्प्रत्यक्षानुमानाभ्यां श्रुतिस्मृतिभ्यां वा ब्रह्म साकार-
 ५ म नन्तगुणपरिपूर्णं वेति नाव्यक्तमेवेति निश्चयः । अतो लौकिकालौकिक-
 प्रत्यक्षविषयत्वादुभयवाक्यार्थरूपमपि ब्रह्म ॥ ३।२।२४॥७ ॥

८ प्रकाशादिवच्चेत्यधिकरणम् ।

प्रकाशादिवच्चावैशेष्यं प्रकाशश्च कर्मण्यभ्यासात् ॥३।२।२५॥

- पुनः प्रकारान्तरेण पूर्वोक्तमेव स्थिरीकर्तुमधिकरणान्तरमारभते ।
- १० सूत्रद्वयेन पूर्वपक्षद्वयमाह । ननु प्रत्यक्षानुरोधेनोभयविधवाक्यसमाधानं
 नोपपद्यते । वस्तुशक्त्यैव निर्णय उचितः । ननु श्रुतिप्रत्यक्षाभ्याम् । यथा
 प्रकाशजलसुवर्णादीनामनेकविधत्वं नाङ्गीक्रियते । सूर्यचन्द्रमणिप्रकाशा-
 दिषूष्णशीतानुभवरूपस्पर्शाः प्रतीयन्ते । न हि तेजसि तावन्तः स्पर्शा अङ्गी-
 क्रियन्ते । जले च हिमतप्तकुण्डादिषु । तथा सुवर्णे वर्णभेदाः । न हि
 १५ सर्वे स्वाभाविकाः । तेजस्त्वादिवस्वभावहानिप्रसंगात् । तथा ब्रह्मणोऽप्य-
 वैशेष्यमङ्गीकर्तव्यम् । निर्विशेषं हि ब्रह्मेति सर्वप्रसिद्धिः । चकारादेवं
 साधकाः—अगृह्यो न हि गृह्यते (बृ. ३।१।२६) इत्येवमादयः ।
 ननूक्तं भक्तस्य तथा साक्षात्कारात्तादृशश्रुतेश्च नैकविधत्वमङ्गीकर्तुं शक्यत
 इति । नैष दोषः । प्रकाशश्च कर्मणि तपःप्रणिधानादिकर्मणि भगवतः
 २० प्रकाशः । तत्र तेषां कामस्तथा प्रकटीभवति । चकारादप्रकाशान्यथा-
 प्रकाशौ । तत्र हेतुः । अभ्यासादावृत्तेः । यद्येकवारं प्रकटः स्यात्तदा तद्रूपत्व-
 मङ्गीक्रियेतापि । प्रतिभक्तं प्रतिकर्म चाविर्भावः । अतः प्रकाशोऽपि कृत्रिम
 एव । दीपप्रकाशवत् । अत्यथा सर्वदा स्यात् । तस्मान्न भक्तप्रत्यक्षेण
 निर्णयः ॥ ३।२।२५ ॥

अतो नन्तेन तथाहि लिङ्गम् ॥ ३।२।२६ ॥

फलितमाह । अतः—अभ्यासादनन्तरूपेणाविर्भावः । न हेतुं वस्तु प्रतिक्षणमन्यादृशं भवति निमित्तभेदव्यतिरेकेण । कचिद्भक्तकामश्च निमित्तत्वेन प्रतीयते । नहि निमित्तभेदेन जायमानं वस्तु भवति ।
५ किंतु तथा सति लिङ्गं विग्रह एव भवति । युक्तश्चायमर्थः । यद्यद्विधा त उरुगाय विभावयन्ति तत्तद्वपुः प्रणयसे सदनुग्रहाय (भा. ३।१।१२) इति । अतः श्रुत्या प्रत्यक्षेण वा तथा निर्णयः कर्तुं शक्यः । तस्मात्सर्वा-
मोचरमेव ब्रह्मेत्येवं प्राप्तम् ॥ ३।२।२६ ॥

उभयव्यपदेशाच्चहिकुण्डलवत् ॥ ३।२।२७ ॥

- १० तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । केवलयुक्त्या लोकदृष्टान्तेन निर्णयः शक्यते कर्तुम् । अन्यथेदं शास्त्रं व्यर्थमेव स्यात् । अत्र हि वेदादेव ब्रह्म-
स्वरूपज्ञानम् । तत्कथं स्वरूपशक्त्या निर्णयः । ब्रह्म तूभयरूपम् । उभ-
यव्यपदेशात् । उभयरूपेण निर्गुणत्वेनानन्तगुणत्वेन सर्वविरुद्धधर्मेण
रूपेण व्यपदेशात् । तर्हि कथमेकं वस्त्वनेकधा भासते । तत्राह । अहिकु-
१५ ण्डलवत् । यथा सर्प ऋजुरनेकाकारः कुण्डलश्च भवति तथा ब्रह्मस्वरूपं
सर्वप्रकारं भक्तेच्छया तथा स्फुरति । कल्पनाशास्त्रे हीदं बाधकम् । अने-
ककल्पनागौरवं चेति । न तु केवलं श्रुत्येकसमाधिगम्ये । न च शास्त्रवैफ-
ल्यम् । एवं साधनार्थत्वात् । अत्रैव हि सूरिव्यामोहादन्यशास्त्रोत्पत्तिः ।
अतः सर्वविरुद्धधर्माणामाश्रयो भगवान् । न हि प्रमाणश्रुतदृष्टेनुपपत्ति-
२० रस्ति यदर्थं युक्त्यपेक्षा । लोकेपि शरीरान्तःकरणादीनि परस्परविरुद्धदया-
मारकत्वादीनि विषयभेदेनैकास्मिन्नपि क्षणे प्रतीयन्ते । तस्मात्सकल-
विरुद्धधर्मा भगवत्येव वर्तन्त इति न कापि श्रुतिरुपचरितार्थेति
सिद्धम् ॥ ३।२।२७ ॥ ८ ॥

14-A om. रूपेण before व्यपदेशात् ।

18-ख reads अन्यथा for अन्य ।

९ प्रकाशाश्रयवद्वेत्यधिकरणम् ।

प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात् ॥ ३।२।२८ ॥

धर्मरूपविचारेण पूर्वोक्तपक्षद्वयं स्थापयितुमाधिकरणारम्भः। ननु धर्मा
नाम के ब्रह्मणो भिन्नास्तकार्यरूपा आहोस्विद्वहैवेति संशयः । तत्र लोके
५ कार्यस्यैव पटरूपादेस्तद्धर्मत्वात्समवेतत्वात्तान्नित्यतायां प्रमाणाभावात्स्वा-
भाविकत्वमात्रेण नित्यत्वकल्पनायां गौरवापत्तेः—एकमेवाद्वितीयम्
(छां. ६।२।१) इति श्रुतिविरोधाच्च । धर्माः प्रपञ्चवत्कार्याः । तथा
सति ब्रह्म सर्वकल्पनारहितमेव सेत्स्यतीत्येवं प्राप्ते ।

इदमुच्यते । प्रकाशाश्रयवद्वा । वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । यथा

- १० प्रकाशाश्रयाः सूर्यादयः प्रकांशेन न भिन्नाः । पृथक्स्थित्यभावात् ।
समवेतत्वाच्च । मूलाविच्छेदरूपेण तदाधारतया स्थितत्वाच्च । नापि
सूर्य एव । भिन्नप्रतीतिर्विद्यमानत्वाच्च । तादृशमेव तद्वस्तुत्पत्तिसिद्ध-
मिति मन्तव्यम् । कल्पनायामपि यथा सूर्यप्रकाशयोः कल्पनैवं ब्रह्मधर्म-
योरपि । न ह्यन्यथा वेदे प्रवृत्तिर्निषेधशेषता सत्यज्ञानानन्तानन्दपदानां
१५ सामानाधिकरण्यं वा संभवति । लक्षणायां तु सुतरामेव धर्मापेक्षा । अतो
विशिष्टपदार्थ एव तादृशो वेदासिद्ध इति मन्तव्यम् । तत्र हेतुः ।
तेजस्त्वात् तेजःशब्दवाच्यत्वात् । बहुदूरव्याप्त्यर्थमेव हेतुरुक्तः ।
आतपादेर्धर्मत्वेन धर्मित्वेन च प्रतीतिः । अपूर्ववदेव दृष्टत्वाच्छ्रुतत्वाच्च न
धर्मेष्वपि युक्त्यपेक्षा । तस्मात् सिद्धं यथाश्रुतमेव ब्रह्मेति ॥ ३।२।२८ ॥

२० पूर्ववद्वा ॥ ३।२।२९ ॥

एकदेशिमतेनापि सर्वसमाधानमाह । अथवा—अरूपवदेव हि
(ब्र. सू. ३।२।१४) इत्यादिपञ्चसूत्र्या यः सिद्धान्तः कथितस्तादृशं
वा ब्रह्म प्रतिपत्तव्यम् ।

अयमाशयः । वेदस्थापनार्थं हि प्रवृत्तिः । तत्र यथाक्षरमात्र-
२५ स्यापि बाधो न भवति तथा वक्तव्यम् । यदर्थमुभयरूपताङ्गीकृता तत्र धर्माणां

१ ५-ख reads धर्मत्वात् for तद्धर्मत्वात् ।

14-A and U read वेदप्रवृत्तिः for वेदे प्रवृत्तिः ।

16-ख reads हेतुरुक्तः for हेतुः ।

स्वरूपनिर्वाहार्थमवश्यं ब्रह्मवैलक्षण्यमङ्गीकर्तव्यम् । तथासति एकमेवाद्वि-
तीयम् (छां. २।२।१) इति बाधः प्रसज्येत । तथा चोत्पत्त्या विचारे
निर्द्धर्मकमेव पूर्वं ब्रह्मेति प्रतिपत्तव्यम् । उपपत्त्यापि विचारः पूर्वानुरोधेनैव
कर्तव्यः । तत्र धर्माणामपि ब्रह्मत्वे एकविज्ञानेन सर्वविज्ञान-
५ मुपपद्यते नान्यथा । ततश्च प्रथमं ब्रह्म स्वधर्मरूपेण भवति । तदनु-
क्रियादिरूपेण प्रपञ्चरूपेण च । तावतैव सर्ववेदार्थसिद्धेः । न च
लौकिकी युक्तिस्तत्रापेक्ष्यते । येन तादृशस्य कथं सर्वभाव इति पर्य-
नुयोगो भवेत् । धर्मकल्पनायामपि—नैषा तर्केण मतिरापेक्षया (क. १।२।९)
इति समानम् । उत्पत्त्या चोपपत्त्या च विचारद्वयम् । उपपत्त्या पूर्वमनयनं
१० स्वसिद्धान्तः । एकदेशिनस्तद्विपरीतम् । उभयमपि सूत्रकारस्य संमत-
मिति ॥ ३।२।२९ ॥

प्रतिषेधाच्च ॥ ३।२।३० ॥

एकदेशिमत उपपत्त्यन्तरमाह । एकमेवेत्युक्त्वा पुनरद्वितीयमिति
द्वितीयं प्रतिषेधति । स एवकारेणैव सिद्धो व्यर्थः सन् धर्मनिषे-
१५ धमपि सूचयति । ऐक्षतेति वचनात्तदुत्पत्तिः । चकारादेकविज्ञानेन
सर्वविज्ञानोपक्रमः परिगृहीतः । तस्मान्न ब्रह्माणि कश्चिद्विरोध इति
सिद्धम् ॥ ३।२।३० ॥ ९ ॥

१० परमतः सेतून्मानेत्यधिकरणम् ।

परमतः सेतून्मानसंबन्धभेदव्यपदेशेभ्यः ॥ ३।२।३१ ॥

२० धर्मधर्मविरोधः परिहृतः ! धर्म्यन्तरविरोधपरिहारार्थमधिकरण-
मारभते । तत्र पूर्वपक्षमाह । परमतः । अतोपि ब्रह्मणः परमन्यदुत्कृष्टं
फलमस्ति । तत्र वैदिकहेतवः । सेतून्मानसंबन्धभेदव्यपदेशेभ्यः । यद्यपि
समन्वय एवैते दोषाः परिहृतास्तथापि स्वरूपविरोधपरिहारप्रस्तावात्पुन-
रुच्यन्ते । सर्ववाक्यप्रतिपाद्यमेकमेवेत्यापि न सिद्धम् । एतैर्हेतुभिः परिच्छे-

6-B om. प्रपञ्चरूपेण before च ।

22-ख om. फलं after उत्कृष्टं ।

देन धर्मिभेदे सिद्धे न पूर्वाधिकरणसिद्धान्तविरोधः । ननु समन्वयेन ब्रह्म-
त्वमुत्तरपादेनैक्यं पूर्वाधिकरणेनाविरोध इति व्यर्थमिदमधिकरणमिति
चेन्न । अर्थबलविचारोऽयं समन्वये चोत्तरपादे च शब्दबलविचारः ।
धर्मिविचारान्न पूर्वेण गतार्थत्वम् ।

५ फलतः साधनेभ्यश्च प्रमेयाच्च प्रमाणतः ।

विचारेणावृहत्तत्वेत् कोन्यः साधयितुं क्षमः ॥ ३८ ॥

- अतो हेतून्बाधकानाह । एकदेशबाधकत्वात् तत्र फलतो बाधहेतु-
माह । सेतुव्यपदेशात्—अथ य आत्मा स सेतुर्विधृतिः (छां. ८।४।१) इति
दहर उत्तरेभ्यः (ब्र. सू. १।३।१४) इत्यत्र ब्रह्मत्वमस्य सिद्धम् ।
१० अथ य इहात्मानमनुविद्य व्रजन्ति (छां. ८।१।६) इत्युपक्रम्य—सर्वेषु
लोकेषु कामचारो भवति (छां. ८।१।६) इत्युक्त्वा कामानुपपाद्याज्ञान-
व्यवधानं ज्ञानप्रशंसार्थमुक्त्वा ज्ञानानन्तरं संसारसंबन्धाभावाय सेतुत्वं
वदति । पापाब्धितरणार्थं यश्च तरति तद्गताश्च दोषा गच्छन्तीति च । अतः
संसारफलयोर्मध्ये विद्यमानत्वात्तीर्णस्यैव फलश्रवणात् फलरूपं वस्तु
१५ किञ्चिदन्यदस्तीति ज्ञायते । निधित्वेन फलवचनमवान्तरफलपरं भविष्यति ।
एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रम्य (तै. ३।५) इत्यप्यत्रोदाहरणम् ।
तथोन्मानव्यपदेशात् । तत्रैव—यावान्वा अयमाकाशस्तावानेषोन्तर्हृदय-
आकाशः (छां. ८।१।३) इति साधनयुक्तिप्रश्न उन्मानेन परिच्छेदं निरूप-
यति । दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकत्वेन ज्ञानं साधनं तत्र बहिराकाशज्ञानमपि साधनं
२० भवति । चतुष्पाच्च ब्रह्म भूतादिपादाश्च ज्ञातव्याः । तथा संबन्धव्यपदेशात् ।
तत्रैव प्रमेयनिरूपणप्रस्तावे—उभावप्यस्मिन् (छां. ८।१।३) इत्यादिना-
धाराधेयसंबन्धो निरूपितः । अत्र च वस्तुपरिच्छेदो निरूपितः । प्राज्ञे-
नात्मना संपरिष्वक्तः (बृ. ४।३।२१) इति च । तथा भेदव्यपदेशात् ।
य एषोन्तरादित्ये हिरण्यमयः पुरुषो दृश्यते । य एषोन्तरक्षिणि पुरुषो दृश्यते
२५ (छां. १।७।५) इत्यत्र स्थानद्वयस्थितयोः पुरुषयोः परस्परं धर्मातिदे-
शमाह । अक्षिस्थितनिरूपकमतिदेशः प्रमाणमिति । धर्म्यभेदे तु स एवा-

यमिति वदेत् । अतो देशकालवस्तुस्वरूपपरिच्छेदाच्चतुर्विधपरिच्छेदरहितमन्यत् किञ्चिदस्तीति प्रतिपत्तव्यमित्येवं प्राप्तम् ॥ ३।२।३१ ॥

सामान्यात्तु ॥ ३।२।३२ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । समानस्य भावः सामान्यम् । सेत्वा-
५ काशादिशब्दास्तद्धर्मातिदेशार्थमुच्यन्ते न तु तद्वतं दोषमपि कल्पयन्ति ।
संसारसागरोत्तरणोपायत्वात्सेतुत्वं निर्लेपायाकाशत्वम् । कामादिभिर्दोहाय
चतुष्पाच्चम् । अमृतत्वाय षोडशकलत्वम् । अदुर्लभत्वाय संबन्धः ।
दिव्यत्वाय धर्मातिदेशः । कुण्डपायिनामयने मासाग्निहोत्रवद् गुणार्थ-
मेव वचनम् न दोषार्थमिति न ततोऽन्यशङ्कोत्पादनीया । तस्मान्न
१० पूर्वोक्ता दोषाः ॥ ३।२।३२ ॥

बुद्ध्यर्थः पादवत् ॥ ३।२।३३ ॥

अन्यसमानधर्मवत्त्वं कुत्रोपयुज्यत इत्यत आह । बुद्ध्यर्थः । तथा
व्यपदेशो बुद्ध्यर्थः । बुद्धिरेव प्रयोजनं यस्य । तथोपासनार्थमयुक्तमित्याश-
ङ्क्य दृष्टान्तमाह । यथा भूतादीनां पादत्वज्ञानमुपासार्थं तथा तत्तदु-
१५ णत्वेन ज्ञानार्थं स्वधर्मप्रशंसार्थमेवमुच्यते ॥ ३।२।३३ ॥

स्थानविशेषात्प्रकाशादिवत् ॥ ३।२।३४ ॥

ननु स एवायमित्यतिदेशोऽपि तथा बुद्धिः संपद्येतैवेति व्यर्थो
धर्मातिदेश इत्याशङ्क्य तथोक्तेऽपि समानधर्मत्वज्ञानाभावे हेतुमाह ।
स्थानविशेषादिति । धर्मैक्येऽपि स्थानविशेषप्राप्त्या न समानधर्मत्वं दृश्यते ।
२० अन्यत्रापि न तथात्वमायास्यतीत्यतिदेशो धर्माणामपि कृत इत्यर्थः ।
अस्मिन्नर्थे दृष्टान्तमाह । प्रकाशादिवदिति । यदादित्यगतं तेजः
(भ. गी. १५।१२) इति वाक्यादादित्यचन्द्राग्नितेजसमैक्येऽपि न
समानप्रकाशात्त्वं यथा तथात्रापीति ज्ञानसंभवादित्यर्थः । आदिपदादेकस्यैव

7-C reads अतिदुर्लभत्वाय for अदुर्लभत्वाय ।

23-ख reads तथात्रापीति for तथात्रापीति ।

कालस्य यथोपाधिविशेषसंबन्धादुत्तरायणत्वाद्युत्तमधर्मवच्चं तद्विपरीतध-
र्मत्वं तथेत्यपि संगृह्यते ॥ ३।२।३४ ॥

उपपत्तेश्च ॥ ३।२।३५ ॥

किंच । सत्यज्ञानाद्युक्तधर्मविशिष्टब्रह्मणोन्य उत्तमोस्तीति वदता
५ तत्रेत उत्कृष्टधर्मवच्चं वाच्यम् । तच्चाशक्यं प्रमाणाभावात् । साम्येपि तथा
विशेषाभावोद्वैतश्रुतिविरोधश्च । तस्मादितः परस्यानुपपन्नत्वादुक्तरूपमेव
परमकाष्ठापन्नं वस्त्वित्युपपद्यत इत्यर्थः ॥ ३।२।३५ ॥

तथान्यप्रतिषेधात् ॥ ३।२।३६ ॥

यथा सेत्वादयः श्रुत्युक्तास्तथैव—न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते
१० (श्वे ६।८) इति श्रुत्यैव ततोधिकस्य प्रतिषेधाच्चयाप्यस्मदुक्त एव
मार्गोनुसर्तव्य इत्यर्थः । अवतारकाले पूर्वं स्वशक्त्याविर्भावमकृत्वा पश्चा-
त्तदाविर्भावे कुतो लोकानां पूर्वावस्थातो भगवत्येवाधिक्यमिव प्रतीतं भव-
तीत्यभिप्रायेणान्यपदोपादानम् ॥ ३।२।३६ ॥

अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दादिभ्यः ॥ ३।२।३७ ॥

१५ प्रकरणमुपसंहरन् फलितमर्थमाह । अनेन सेत्वादिव्यपदेशानां
मुख्यार्थकत्वनिराकरणेन व्यापकत्वं ब्रह्मणः सिद्धमित्यर्थ इति केचित् ।
तत्र । जन्माद्यस्य यत इत्यादिना सर्वदेशगतकार्यकर्तृत्वमुक्तमिति तेनैव
व्यापकत्वस्य सिद्धत्वात् । न चाविरोधसाधनप्रकरणत्वात् पूर्वसिद्धं
सर्वगतत्वमनेनोक्तग्रन्थेन कृत्वा सेत्वादिवाक्यैः सर्वमविरुद्धमित्यर्थमिति
२० वाच्यम् । अग्रिमपदवैयर्थ्यापत्तेरिति चेत् । अत्रैवं ज्ञेयम् । नोक्तकर्तृत्वेन
व्यापकत्वमेकान्ततो ब्रह्मणि रोद्धुं शक्नोति । योगसिद्धदूरश्रवणादिवत्प-
रिच्छिन्नेनाप्यनेकदेशगतकार्यकरणसामर्थ्यविशेषस्य वक्तुं शक्यत्वात् ।
अन्यथा पूर्वसिद्धव्यापकत्वविरोधेन सेत्वादिव्यपदेशैः परिच्छिन्नत्वेन
ब्रह्मणोन्यस्य परत्वं न शङ्केत । विरोधपरिहाराय तु सामान्याच्चविरोध
२५ इति वदेत् । तस्मादेवं सूत्रार्थो ज्ञेयः । अनेन ब्रह्मणोन्यस्य परत्व-

निरासेनायामशब्दादिभ्यो व्यापकत्ववाचकश्रुतिवाक्यादिभ्यः साक्षात्सर्व-
गतत्वप्रतिपादकेभ्य एव सर्वगतत्वं सिध्यति । न तु गौतमीयानामिव
कर्तृत्वाद्यनुपपत्त्येत्यर्थः । ते च शब्दाः—आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः ।
ज्यायान्दिवो ज्यायानाकाशात् (छां. ३।१४।३) वृक्ष इव
५ स्तब्धो दिवि तिष्ठत्येकस्तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वम् (श्वे. ३।९)
इत्यादयः । आदिपदात् सर्वतः पाणिपादान्तं सर्वतोक्षिशिरोमुखम् ।
सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति (भ. गी. १३।१३) इत्यादि-
स्मृतयः संगृह्यन्ते । अनेन ब्रह्मणि श्रुतिरेव मुख्यं प्रमाणम् । अनुमानं
तु विलम्बोपस्थितिकत्वेन साध्यसिद्धिपराहतमपीच्छाविशेषेण जननीयं
१० चेदभ्युच्चयमात्रं पर्यवसास्यतीति भावः ॥ ३।२।३७।१० ॥

११ फलमत इत्यधिकरणम् ।

फलमत उपपत्तेः ॥ ३।२।३८ ॥

एवं सर्वोत्तमत्वनिरूपणेनोत्तमाधिकारिणां भजनीयत्वप्रयोजकं रूप-
मुक्त्वा तदितराधिकारिणां तदाह । ते हि फलप्रेप्सव एव भाजिष्यन्ति ।
१५ तच्च फलदातृत्व एव संभवतीति तदाह । अत ईश्वरादेव फलं
भवति यत्किञ्चिदैहिकं पारलौकिकं वा । कुतः । उपपत्तेः । सर्वस्य
वशी सर्वस्थेशानः (बृ. ४।४।२२) इति श्रुतिर्वस्तुमात्रेशित्वमसं-
कुचितमाह । न हान्यस्य वस्त्वन्यो दातुं समर्थतो भगवानेव तथेत्यर्थः ।
केचिच्चैव कर्मणस्तत्कार्यापूर्वस्य च फलदातृत्वमाशङ्क्य तत्रानुपपत्ति-
१० मत्रोपपत्तित्वेन व्याकुर्वन्ति । तच्चग्रे जैमिनिमतोपन्यासस्वमतोपन्यासा-
भ्यां व्यास एव व्यक्तीकरिष्यतीत्यधुनैवाप्राप्तनिराकरणमग्रिमसूत्रद्वय-
वैयर्थ्यं स्यादिति चिन्त्यम् ॥ ३।२।३८ ॥

श्रुतत्वाच्च ॥ ३।२।३९ ॥

पूर्वसूत्रेण श्रुतमीशितृत्वं फलदान उपपत्तित्वेन निरूपितम् ।
इह तु साक्षाच्छ्रुतिमेव फलदातृत्ववाचिकां प्रमाणयति । सा च—स वा एष
महानज आत्मानादो वसुदानः (बृ. ४।४।२४) इत्यादिरूपा ।
चकारात्—सुखं दुःखं भवो भावः (भ. गी. १०। ४) इत्युपक्रम्य
भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः (भ. गी. १०।५)
इत्यादिरूपा स्मृतिः संगृह्यते ॥ ३।२।३९ ॥

धर्मं जैमिनिरत एव ॥ ३।२।४० ॥

अत्र कर्मवादी प्रत्यवतिष्ठते । ननु कर्मण एव फलमिति पक्षेऽप्युप-
पत्तिश्रवणे तुल्ये । तथाहीश्वरवादिनापि कर्मनिरपेक्षेण तेन फलमिति
१० न वक्तुं शक्यम् । विधिवैयर्थ्यप्रवृत्त्यनुपपत्तिप्रसंगाभ्याम् । तत्सापेक्षत्वे
तदेवास्तु कृतं तत्सापेक्षेण तेन । न चाचेतनं चेतनाधिष्ठितमेव कार्यक्षम-
मिति केवलेन तेन न फलं संभवतीति वाच्यम् । कर्मस्वरूपं स्वर्गादिकं
च न लोकसिद्धम् । किंतु श्रुतिसिद्धम् । तत्र च स्वर्गादिफलसाधकत्वेनै-
वोत्पत्तिवाक्येष्वर्थवादिषु च—अग्निष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत (आ.
१५ सू. १०।२।१) अग्निहोत्रं जुहोति प्रजाकामः । इत्यादि ।
दर्शपौर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत । परमेष्ठिनो वा एष यज्ञोऽग्र
आसीत् तेन स परमां काष्ठामगच्छत् (तै. सं. १।६।९)
इत्यादिषु कर्म श्रूयते । स च तत्साध्यत्वेनैव । एवं सति लोकेन्यथा दर्श-
नेपि धर्मिग्राहकप्रमाणेन तथैव सिद्धत्वान्नात्र काचन शङ्का । ईश्वरवादिनो
१० नित्यज्ञानादिमत्त्व इव । आमुष्मिकफलत्वेन तत्प्रतिबन्धकापगमे भवती-
त्यावयोस्तुल्यम् । तस्याशुतरविनाशित्वेपि श्रुतिसिद्धकारणतानि-
र्वाहाय तद्व्यापारोपूर्वं कल्प्यते । अविषमादीश्वराद् विषमफलोत्पत्त्य-
नुपपत्तिर्वैषम्यनैर्घृण्ये च स्याताम् । अतः कर्मण एव फलमिति जैमिनि-
र्मनुते ॥ ३।२।४० ॥

2—A om. तु after इह ।

8—ख om. अत्र before कर्मवादी ।

12—C reads फलासंभव इति for तेन न फलं संभवतीति ।

पूर्वं तु वादरायणो हेतुव्यपदेशात् ॥ ३।२।४१ ॥

तुशब्दः पूर्वपक्षव्युदासार्थः । वादरायणस्त्वाचार्य इतः पूर्वो-
क्तमीश्वरमेव फलदत्वेन मनुते । कुतः । हेतुव्यपदेशात् । हेतुत्वेन श्रुतौ
व्यपदेशादित्यर्थः । एष उ एव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य
५ उन्निनीषते । एष उ एवासाधु कर्म कारयति तं यमधो निनीषते (कौ. ३।१)
इति श्रुतौ न केवलं कर्मकारयितृत्वमुच्यतेपि तु फलदित्साया तथात्वमतः
फलदत्वमीश्वरस्यैव व्यपदिष्टं भवतीति नानुपपत्तिः काचित् । नन्वीश्वरस्य
स्वतः फलदाने समर्थस्य फलदित्सायां सत्यां कर्मकारणे को हेतुः । कार्यवै-
चित्र्यं च कथमित्यादि चोद्यं—कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्या-
१० दिभ्यः (ब्र सू. २।३।४२) इत्यत्र निरस्तम् । विद्वन्मण्डने श्रीविठलेन च ।
अतः सकामैरपि स एव भजनीयो नान्य इति सिद्धम् ॥ ३।२।४१ ॥ ११ ॥
इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये
तृतीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ ३।२ ॥

तृतीयाध्याये तृतीयः पादः ।

१५

१ सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणम् ।

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ ३।३।१ ॥

पूर्वपादे जडजीवधर्मनिराकरणेन शुद्धस्यैव सच्चिदानन्दविग्रहरूपत्वं
ब्रह्मणो निरूपितम् । इह तु ब्रह्मगता एव धर्मा विचार्यन्ते । ते चेदेकस्मिन्
वाक्ये एव सर्वे पठिता भवेयुस्तदा न विचारणीया भवेयुर्विरोधाभावात् ।
२० पठिताश्च तत्तदुपासनप्रकरणेषु क्वचित् एव क्वचिद्भिन्नाः । यथा वाजसने-

8—C reads फलदानसमर्थस्य for फलदाने समर्थस्य ।

9—B om. कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्य इत्यत्र after चोद्यं ।

17—A and C read शुद्ध for शुद्धस्यैव ।

18—C reads ब्रह्मण एव for ब्रह्मगता एव ।

- यिनः पञ्चाग्निविद्यां प्रस्तुत्य षष्ठमन्यमग्निं पठन्ति । तस्याग्निरैवाग्निरिति । छन्दोगास्तु पञ्चसंख्यैवोपसंहरन्ति । अथ य एतानेवं पञ्चाग्नीन् वेद (छां. ५।१०।१०) इति । तथा प्राणसंवादे मुख्यप्राणादन्यांश्चतुरः प्राणान् वाक्चक्षुःश्रोत्रमनांसि पठन्ति । वाजसनेयिनस्तु तमिमं पञ्चमं पठन्ति । अपरं च । अथर्वोपनिषत्सु क्वचिद् गोकुलवृन्दाकाननसंचरद्गो-
 ५ पठन्ति । परूपमनल्पकल्पद्रुमप्रसूनविरचितविचित्रस्थलीककालिन्दीसलिलकल्लोल-
 संगिमृदुतरपवनचलदलकविराजमानगण्डमण्डलद्युतिमण्डितकुण्डलप्रभानु-
 भावितवामांसमिलन्मूर्धन्यमहामणिकमुरालिकामुखावलीमिलदतितरलकर-
 कमलयुगलाङ्गुलीवशंवदविविधस्वरमूर्च्छनामोहितव्रजवरनितम्बिनीकदम्ब-
 १० कटाक्षकुवलयार्चितं क्वचित्कोदण्डमण्डितभुजदण्डखण्डितप्रचण्डदशमुण्ड-
 मतिविचित्रचरित्राभिरामं रामस्वरूपं क्वचिदतिकरालवदनवित्रासितकमडा-
 कमलासनवृषभासनादिकं नृकेसरिरूपं क्वचिदुरुक्रमादिकं च निरूप्यते ।
 तथा च द्रव्यदेवताभेदाद् यागभेदवद्धर्माणामावापोद्वापाभ्यां दृष्टादृष्टफलभे-
 दाच्च वेद्यभेदे प्राप्ते ब्रह्मानेकत्वापत्तौ श्रुतिविरोधाद् विनिगमकाभावात्सर्वेषां-
 १५ मुपासनाविषयाणामब्रह्मत्वमापतितम् । ननुपासनाविषयाणामौपाधिकत्वात्
 तेषां चाविद्याकल्पितत्वात् तद्विशिष्टानां तथात्वं युक्तमेव । न चैवं तन्नि-
 रूपकाणां वेदान्तानामब्रह्मपरत्वप्रसंगः । शुद्धस्य ब्रह्मणो दुर्ज्ञेयत्वेनो-
 पाधिविशिष्टोपासनया चित्तशुद्धौ सत्यां स्वत एव तज्ज्ञानं भविष्यती-
 त्येतत्तात्पर्यकत्वादिति चेत् । भैवम् । समन्वयविरोधापत्तेः । तासां ब्रह्म-
 २० विद्यात्वहानेश्च । श्रुतेः प्रतारकत्वापत्तेश्च । अपरं च—योन्यथा सन्त-
 मात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते । किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा
 इत्यन्यथाज्ञानं निन्दन्ती श्रुतिः कथं फलसाधकत्वेन तदुपास-
 नां वदेत् । स्पष्टार्थानां श्रुतिवाक्यानां निर्णयमकृत्वा संदिग्धार्थानां
 ज्योतिराकाशादिशब्दानां तद्वाचकत्वं न निर्णीयाद् व्यासः । एवं च
 २५ सत्युक्तीत्या यागवत्तेषां परस्परं भेदश्चावश्यक इत्युभयतःपाशा रज्जु-
 रिति प्राप्तेभिधीयते । सर्ववेदान्तप्रत्ययम् । अनेकरूपनिरूपकैः सर्व-

वेदान्तैः प्रत्ययो ज्ञानं यस्य तत्तथा । ब्रह्मणोनन्तरूपत्वे यानि यानि
रूपाणि विविधैर्जीवैरुपासितुं शक्यानि तानि तानि रूपाणि तैस्तैर्वेदा-
न्तैर्गिरूप्यन्त इति तावद्रूपात्मकमेकमेव ब्रह्मेत्यर्थः । तत्र हेतुश्चोदनाद्य-
विशेषादिति । चोद्यते कर्तव्यत्वेन बोध्यतेनेनेति चोदना विधिवाक्य-
५ मिति यावत् । तस्याविशेषादित्यर्थः । यथैकस्मिन्नग्निष्टोमे शाखाभेदेपि
चोदना तथैव भवति—अग्निष्टोमेन यजेत् (आ. सू. १०।२।१) इति ।
तथेहापि सर्वेषु वेदान्तेषु ब्रह्मत्वेनैवोपासना विधीयते इति तथा । आदि-
पदात्साक्षात्परंपराभेदेन मोक्षफलकत्वकथनमप्युपासनानामविशिष्टमिति
प्रयोजनसंयोगः संगृह्यते ॥ ३।३।१ ॥

१०

भेदान्नेति चेदेकस्यामपि ॥ ३।३।२ ॥

ननु द्रव्यदेवताभेदाद् यागभेदवदुपास्यानां धर्मभेदेन भिद्येभेदादुक्त-
हेत्वसिद्धिं भेदान्नेति चेदित्यनेनाशङ्क्य तत्परिहारमाह सूत्रकार एकस्या-
मपीति सूत्रावयवेन । यथैकस्यामपि गृहीतषोडशिकायामतिरात्रव्यक्ता-
वगृहीतषोडशिकायाः सकाशाद् गुणाधिक्येपि नातिरात्रभिन्नयागत्वम् ।
१५ अतिरात्रलक्षणकर्मैवाधिकृत्य तद्ग्रहणाग्रहणयोर्विधानादेवामिहापि ब्रह्मै-
वाधिकृत्य तत्तद्धर्मवैशिष्ट्यवैशिष्ट्ययोरुक्तत्वान्न ब्रह्मोपासनभिन्नत्वमुपास-
नासु । तथा च ब्रह्मधर्मत्वेनाभेदस्य विवक्षितत्वात्त्वदुक्तहेत्वसिद्धिः ।
एवं सति यत्रैकस्मिन्नुपास्ये रूपेण्यस्माद्रूपादधिका गुणा उच्यन्ते । तत्र
तेषामुपसंहार उचित इति भाः । अत्रायं विशेषो ज्ञेयः । उपासनाविषये-
२० ष्वखिलेष्वविशिष्टं ब्रह्मत्वं ज्ञात्वैतेष्वेकतरं रूपं य उपास्ते तस्य तत्र सर्वे
गुणा उपसंहर्तुमुचिताः । यस्त्वनन्तेषु विभूतिरूपेषु ॐ इत्येतदक्षरं
ब्रह्म इति ज्ञात्वोपास्ते तस्य शाखान्तरीया अप्येतदक्षरोपासन-
प्रकरणोक्ता एवोपसंहर्तव्या नान्ये । तद्रूपमधिकृत्यैव तेषां गुणानां कथ-

8-ख reads फलककथन for फलकत्वकथन ।

10-C reads चेन्नैकस्यामपि for चेदेकस्यामपि ।

20-ख reads अविशिष्टब्रह्मत्वं for अविशिष्टं ब्रह्मत्वं ।

नात् । अन्यथातिप्रसंगात् । इयं तूपासनामार्गीया व्यवस्थोक्ता । भाक्ती-
मार्गीया त्वेतद्विलक्षणा साग्रे वाच्येति ॥ ३।३।२ ॥

नन्वग्निष्टोममेवोद्दिश्य यावन्तो धर्मास्तैत्तिरीयके पठ्यन्ते तावन्तो
वाजसनेयके । तथा च त्वदुक्तीत्या वाजसनेयिनां तद्धर्मोपसंहार-
५ रोषि न्याय्यो भवेन्न त्वेवं सः । शिष्टाचारादिविरोधात् । तथा पञ्चाग्नि-
विद्यामधिकृत्योक्तोपि षष्ठोऽग्निर्न छन्दोगैः शक्यत उपसंहर्तुम् । तथै-
वाथर्वणिकैर्नैकस्मिन् रूपे रूपान्तरधर्मा इति प्राप्त उत्तरं पठति ।

स्वाध्यायस्य तथात्वेन समाचारेधिकाराच्च सववच्च

तन्नियमः ॥ ३।३।३ ॥

- १० स्वाध्यायो वेदः स एकमेव कर्म शास्त्राभेदेन भिन्नभिन्नप्रकारकं
बोधयतीति तत्प्रयुक्तः सम्यग्भूतेऽग्निष्टोमादिलक्षण आचारे तत्तदङ्गाचार-
नियमोऽन्यूनानाधिककरणलक्षण इत्यर्थः । तावद्भिरेवाङ्गैर्यागसंपत्तेरधिकार-
णस्याप्रयोजकत्वात्तावतामेवाङ्गानां करणम् । ननूक्तं तद्धर्मणामप्युपसंहार-
स्त्वदुक्तीत्या संभवतीत्यत आह । अधिकारादिति । सर्वेषां शास्त्रिणां स्वस्व-
१५ शास्त्रोक्तकर्मण्येवाधिकारो न परशास्त्रोक्तेष्वप्यतोपि तथा नियमः । चकारा-
त्स्वशास्त्रोक्तात् कर्मणोतिरिक्ततत्करणे न्यूनकल्पो च यदस्य कर्मण इत्यादि
प्रायश्चित्तश्रवणमपि तन्नियमे हेतुः समुच्चीयते । अत एव कचित्परशास्त्रो-
क्तमपि व्यवस्थितविकल्पविषयत्वेन कल्पसूत्र उच्यते । विकल्पे तूभयस्या-
शास्त्रार्थत्वमुपसंहारे तूभयस्यापि शास्त्रार्थत्वमतोपि नात्रोपसंहारशङ्का ।
२० अत्र दृष्टान्तमाह । सववादिति । यथा सवा होमाः सप्तसूर्यादयः शतौदन-
पर्यन्ता वेदान्तरोदितत्रेताग्रचनभिसंबन्धादथर्वणोदितैकाग्निंसंबन्धाच्चाथर्व-
णिकानामेव कार्यत्वेन नियम्यन्ते । तथा तत्तच्छाखायास्तथात्वात्तत्तदुक्त
एव कर्मणि तत्तच्छास्त्रिणामधिकाराच्च स्वस्वशास्त्रोक्तादन्यूनानतिरिक्तकर्म-
करणनियम इत्यर्थः । प्रकृतेपि यद्रूपोपासनाप्रकरणे यावन्तो धर्मा उक्ता-
२५ स्तस्मिन् रूपे तावद्धर्मवत्त्वेनैवोपासना कार्या तद्वोधकप्रमाणानुरोधात् । न

1-ख reads उपासन for उपासना ।

3-A reads न तावन्तो for तावन्तो ।

- तु रूपान्तरोपासनप्रकरणोक्ता साधारणधर्मत्वेनापि । तथा सति मत्स्यो-
पासकस्य चापशरादिकमपि भावनीयं स्यात् । पुरुषरूपोपासकस्य च
लक्षयोजनायामशृङ्गादिकम् । नन्वाथर्वणोपनिषत्सु श्रीरामोपासनायां—यो
वै ये मत्स्यकूर्माद्यवतारा भूर्भुवःसुवस्तस्मै वै नमो नमः (रा. ता. ५)
५ इति वाक्येन तदितरावताररूपत्वमुच्यते । तेन तद्धर्मत्वमप्याक्षिप्यते ।
सत्यमाक्षिप्यते तद्धर्मवच्चम् । तत्रायमभिसंधिः । परमकाष्ठापन्नं
ब्रह्मस्वरूपमिदमिति ज्ञात्वा ह्युपासना कार्या । तेनैतस्यैवान्येवतारा-
स्तत्तद्रूपेण तानि तानि कर्माण्ययमेव कृतवानिति ज्ञेयं परम् ।
न तु तस्मिन्नेव रूपेन्यावतारधर्मवच्चमपीति । तथा च तस्मिन्स्तस्मिन्न-
१० तारे तत्तद्धर्मवानिति श्रुत्या बोध्यते । न तु सर्वत्रापि । तत्र बाधकमुक्त-
मेव । प्राणाद्युपासनास्वेतावान् विशेषो यथा कर्मण्यतिरेके प्रायश्चित्तश्र-
वणं बाधकम् । श्रीरामस्वरूपाद्युपासनासु च तेनावतारेणाकृतकर्मणस्तत्र
भावनेपराधो बाधको—योन्यथा सन्तमात्मानम् इत्यादिवाक्यं च ।
न तथा प्राणाद्युपासनास्वधिकगुणस्येतरत्रोपसंहारे किञ्चिद् बाधकं दृश्यत
१५ इति स कर्तुं शक्यत इति ।

- ननु पुरुषादिरूपस्य विग्रहस्यैव शुद्धब्रह्मत्वादयमेवावतारान्तरे-
ष्वपि लीलाकर्तेति ज्ञानमनुपपन्नमिति चेत् मेवम् । धर्मिग्राहकमानेनैक-
स्यैव शुद्धस्यैवानन्तरूपत्वेन सिद्धत्वात् । वस्तुन एव तथात्वान्न काचि-
च्छङ्का । यथैकस्यैवान्योन्याभावस्यानन्तभावप्रतियोगिकतद्रूपत्वं तावत्प्रति-
२० योगिकात्यन्ताभावरूपत्वं चाभावप्रतियोगिकान्योन्याभावात्यन्ताभावरूपत्वं
चाभावाभावरूपत्वेप्यभावरूपत्वमेव चाङ्गीक्रियते । तथेहाप्यस्तु । अभा-
वत्वस्याप्रयोजकत्वात् । धर्मिग्राहकमानस्यैव तथात्वात् । तच्च तैत्तिरीयो-
पनिषत्सु । अतः परं नान्यदणीयस्य हि । परात्परं यन्महतो महान्तम् ।
यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं विश्वं पुराणं तमसः परस्तात् (तै. म. ना. १।५)

10-A and C read सर्वत्रेति for सर्वत्रापि ।

15-B reads सत्कर्तुं for स कर्तुं ।

18-C reads वस्तुत एव for वस्तुन एव ।

इत्यादि श्रुतिरूपं प्रसिद्धमेव । अपरं च । सर्वासामुपासनानां हि ब्रह्म-
 विज्ञानसाधनत्वेन श्रुतौ निरूपणं क्रियते । यत्प्रकारिकोपासना विज्ञान-
 हेतुः स प्रकारश्च निरूप्यते । एवं सत्येकस्यां शाखायां कतिपयगुण-
 निरूपणं तदितरस्यां शाखायां तदतिरिक्तानामपि गुणानामित्यत्र
 ५ को हेतुरिति पृच्छामः । उपसंहारेण प्राप्तिमनिरूपणे हेतुं चेद्विषयि तत्र
 वदामः । एवं सति न्यूनगुणानिरूपिका श्रुतिः स्वोक्तानपि गुणान्न वदेत् ।
 तथाहि । उपासनानां ब्रह्मविज्ञानफलकत्वस्य निर्णीतत्वात् तस्य चैकजा-
 तीयत्वाद् घटवत् कलशाशेषसाधनसाध्यत्वादशेषतन्निरूपिकैव श्रुतिर्निरूपये-
 त् । अन्या तूपासनाया नामोक्तोपासीतैत्येतावदेव वदेत् । गुणानाक्षेपलभ्य-
 १० त्वान्न वदेत् । उपसंहार्यानपि वा वदेत् । निरूपयति च गुणान्नोपसंहार्यान् ।
 न च स्वस्वशाखामात्राध्येतृणामुपासनासिद्धयर्थं सर्वशाखासूपासनप्रकारो-
 किरिति वाच्यम् । परशाखाज्ञानेन तदुक्तगुणोपसंहारस्याप्यसंभवेनोपास-
 नाया एवासंभवापातात् । तस्मात्स्वशाखोक्तप्रकारिकोपासनायामेव सर्वे-
 षामधिकारात्तैव ब्रह्मविज्ञानं भवति । तैत्तिरीयाणां वाजसनेयिप्रभृतीनां
 १५ चाग्निष्टोमसंपत्त्या । स्वर्ग इव प्रकृते ब्रह्मैक्यात्तत्तद्विज्ञानं ब्रह्मविज्ञानमेव ।
 न हि रूपरसगन्धादिमत्यां भुवि पुरुषभेदेनैकस्यैव चैकैकप्रकारकं यद्ब्र-
 ह्मज्ञानं न तद्ब्रह्मज्ञानम् । एतेनान्तधर्मवत्त्वं ब्रह्मणि ज्ञापितम् । तदुक्तम्
 परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च (श्वे. ६।८)
 इति । अत्र स्वाभाविकीति विशेषणादविद्याकल्पितत्वं शक्तीनां निरस्तम् ।
 २० केचित्त्वार्थवणिकानां विद्यां प्रति शिरोव्रतपेक्षणादन्येषां तदनपेक्षणाद्
 विद्याभेद इति प्राप्त उच्यते । स्वाध्यायस्यैष धर्मो न विद्यायाः । कथ-
 मिदमवगम्यते यतस्तथात्वेन स्वाध्यायधर्मत्वेन समाचारे वेदव्रतोपदेशनपरे
 ग्रन्थ आथर्वणिका इदमपि वेदव्रतत्वेन समामनन्ति—नैतदचीर्णव्रतोधीते
 (मुं. ३।२।११) इति चाधिकृतविषयादेतच्छब्दाच्च स्वोपनिषदध्यय-

- नधर्म एवैष इति निर्धार्यते । तस्मादनवयं विधेयकत्वमिति सूत्रार्थं वदन्ति ।
 स चिन्त्यते । न ह्यस्य विद्याधर्मत्वं विद्याभेदकम् । उक्तन्यायेनान्यत्रापि
 तदुपसंहारस्य वक्तुं शक्यत्वात् । न चानुपसंहारार्थमेवातद्धर्मत्वं
 बोध्यत इति वाच्यम् । उपक्रमोपसंहाराभ्यां विधेयकत्वनिर्णयस्यैव दृश्यमा-
 ५ नत्वादुपेक्ष्य इव भाति । ननु तदुक्तिर्यथा तथास्तु । अतद्धर्मत्वबोधनस्या-
 नुपसंहारार्थकत्वे कानुपपत्तिरिति चेत् । उच्यते । सूत्रस्य तदुक्तार्थत्वे हि
 तत्तात्पर्यकल्पना । स एव च न साधीयान् । तथाहि-स्वाध्यायोध्येतव्यः (ते.
 आ. २।१५) इत्यादिषु स्वाध्यायशब्दस्य वेदवाचकत्वं प्रसिद्धम् । समाचा-
 रशब्दस्य विहितक्रियावाचकत्वं च तत्रोभयोरपि मुख्योर्थो बाध्यते ।
 १० तस्मिन् संभवति तद्वाधस्त्वयुक्तः । किंचैवं नन्वग्निष्टोममेवोद्दिश्येत्यादि-
 नोक्तशङ्काया अनिवृत्तिरिति । नन्वाथर्वणोपनिषत्सु पठ्यते-सहोवाचाब्ज-
 योनिर्योवतारणां मध्ये श्रेष्ठेवतारको भविता येन लोकास्तुष्टा देवास्तुष्टा
 भवन्ति । यं स्मृत्वा मुक्ता अस्मात् संसाराद् भवन्ति कथं चास्यावता-
 रस्य ब्रह्मता भवति । स होवाच तं हि नारायणो देवः (गो. उ. ता. १)
 १५ इत्युपक्रम्य मथुरास्वरूपं निगद्य निरूप्यते-यत्रासौ संस्थितः कृष्णः स्त्रीभिः
 शक्त्या समाहितः (गो. उ. ता. २) इति तेनास्यावतारस्याशेषा-
 वताराणां मध्ये श्रेष्ठ्यं निरूप्यते । श्रीभागवतेपि च-एते चांशकलाः पुंसः
 कृष्णस्तु भगवान् स्वयम् (भा. १।३।२८) इति गीयते । पूर्वोक्तरीत्या
 तु सर्वतुल्यता प्रतीयत इति नैकतरनिर्द्धारः संभवति । किंच ब्रह्मणो
 २० निरवयवत्वेनैकस्यांशित्वमन्येषां तदंशत्वमित्यपि वक्तुमशक्यमिति
 प्राप्तेर्भिधीयते । सत्त्वं यस्य प्रिया मूर्तिः । विशुद्धसत्त्वं तव धाम
 शान्तम् । इत्यादिवाक्यैरप्राकृतो भगवत्स्थानभूतः सत्त्वनामा भगवद्धर्म-
 रूप एव कश्चनस्ति । यादृशेन रूपेण भगवान् कार्यं कर्तु-
 मिच्छति तादृश्रूपं तं प्रकटीकृत्य तस्मिन् स्वयमाविर्भूयायः पिण्डे बन्धि-
 २५ वत्तत्कार्याणि करोति यस्मिन् यस्मिन्नवतारे स सोऽंश इत्युच्यते । तत्र
 हि विग्रहस्तत्राविर्भूतं ब्रह्मस्वरूपं च प्रतीयते । विग्रहस्य सत्त्वात्मकत्वेन
 धर्मरूपत्वात्तत्राविर्भूतस्यैव ब्रह्मत्वात्समुदितस्यावतारत्वेन गणनात् तत्रैक-

- स्यैवांशस्य तद्रूपत्वं यत्तदेवांशत्वम् । यत्राधिष्ठानमनपेक्ष्य स्वयमेव शुद्धं साकारं ब्रह्माविर्भवति भक्तार्थं स स्वयं पूर्णो भगवान् उच्यते । एतदेव च श्रैष्ठ्यम् । अत एव सर्वतःपाणिपादान्तत्वं स्वस्मिन् स्फुटं ज्ञापयितुं तोकादिभावेनाविर्भव तेन यादृग्यादृग् लीलाविशिष्टं यद्यद्वाल्यपौगण्डा-
 ५ यवस्थाविशिष्टं तत्तद्रूपं नित्यमेवेति वयं जानीमः । न चैवं सच्चिदानन्द-
 विग्रहोक्तिः सर्वत्र विरुद्धा भवेदिति वाच्यम् । सत्त्वस्यापि भगवद्धर्मत्वेन सच्चिदानन्दरूपत्वादविरोधात् । मन्त्राद्यधिष्ठातृरूपाणि तु विभूतिरूपाणि ।
 एतच्च यथा तथा भक्तिहंसे प्रपञ्चितम् । तत्त्वं च—प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्वात्
 (ब्र. सू. ३।२।२८) इति न्यायेन भगवद्धर्माणामपि सच्चिदानन्दरूप-
 १० त्वाद्धर्माधिकारिणामप्युपासकानां फलप्रेप्सूनां तत्तत्फलदानार्थमैश्वर्यादि-
 रूपेण तत्र तत्र स्थितत्वमेव । नन्वेकस्यैव शुद्धस्यैवानन्तरूपत्वं भवतैवो-
 क्तमतो मत्स्यादिरूपेष्वपि नाधिष्ठानत्वेन सत्त्वं वक्तुं शक्यम् । किंचैवं
 निराकारस्वभावत्वं ब्रह्मणः सिध्यतीति सत्त्वाव्यवहितप्राकट्योक्तिरप्यनुप-
 पन्नेति चेत् । मैवम् । सत्त्वाधिष्ठानत्वस्य प्रमाणसिद्धत्वेनानपनोद्यत्वात् ।
 १५ तच्चोक्तं—यदेकमव्यक्तमनन्तरूपम् (म. ना. १।५) इति । प्राकट्यं हि
 भक्तिनिमित्तकम् । सा तु बहुविधेति तदनुरूपं प्राकट्यमपि तथा । सर्गा-
 दिकार्येष्वधिकृतानां भक्तानामितरासक्तिरप्यस्तीत्युपाध्यन्तरितस्नेहवच्चा-
 न्चानन्तरूपत्वेन मत्स्यादिरूपोपि तदर्थं तद्व्यवहित एव प्रकटीभवति । ये तु
 भगवत्स्वरूपमात्रासक्तास्तदर्थं स्वयमेवातद्व्यवधानेन प्रादुर्भवति । एतेनैव
 २० निराकारत्वाशङ्कापि निरस्ता । एतेन सोपधिस्नेहवदर्थमेव मत्स्यादिरूप-
 प्राकट्यस्य प्रमाणसिद्धत्वान्निरुपाधितत्तदर्थमेव श्रीव्रजनाथप्राकट्यस्यापि
 तथात्वात् सोपधिस्नेहवत्स्वपि पुरुषार्थदानस्थानुषंगिकत्वात् पुरुषविध
 इति श्रुतेश्चैतदेव रूपम् । रसो वै सः (तै. २।७) इत्यादिश्रुतिप्रतिपाद्यं
 निरुपधिस्नेहवतां विषयः । इदमेव च श्रैष्ठ्यम् । मत्स्यादिरूपं तु सोपधित-

15-A and C om. अनन्तरूपम् after अव्यक्तम् ।

16-ख reads न तथा for तथा ।

18-C and D तद्व्यवधानेन for तद्व्यवहित एव ।

20-C reads निराकारत्वशङ्का for निराकारत्वाशङ्का ।

द्वतामेव तथा । तादृक्द्वतामर्थ एव प्राकट्यादित्यवसीयते । एवं सति गुण-
भेदस्याप्रयोजकत्वात् सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वं ब्रह्मणो निष्प्रत्यूहम् ॥ ३।३।३ ॥

दर्शयति च ॥ ३।३।४ ॥

वेद्यैकत्वेन विद्यानामेकत्वं श्रुतिर्दर्शयति । सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति
५ (क. २।१।५) इत्यादिना । उपासनाप्रकारभेदेनोपास्यभेददर्शने दोषं च
दर्शयति । यदा ह्येवैष एतास्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते अथ तस्य भयं भवति
(तै. २।७।१) इति । उदित्यव्ययमप्यर्थकम् । तथा चारमल्पमप्यन्तरं
कुरुत इत्यर्थः ॥ ३।३।४ ॥

उपसंहारोर्थाभेदाद्विधिशेषवत् समाने च ॥ ३।३।५ ॥

- १० ननु पूर्वसूत्रोक्तरीत्या गुणोपसंहारो न कचिदपि प्राप्तावसर इति
सिद्धम् । दृश्यते चोपसंहारः । श्रीरामोपनिषत्सु—यो वै ये मत्स्यकूर्माद्य-
वताराः (रामोत्तर. ५) इत्यादिनोक्तावताररूपत्वस्य श्रीरामे-नमस्ते
रघुवर्याय रावणान्तकराय च (भा. १०।४०।२०) इत्यादिषु ते इति
युष्मच्छब्दविषये श्रीव्रजनाथे रघुवर्यत्वादेरित्याशङ्क्य तत्प्रयोजकं रूपमाह
१५ उपसंहार इत्यादिना । उक्तस्थलादिषु य उपसंहारः स च्चर्थस्य पदार्थस्य
भगवत्लक्षणस्योभयत्राप्यभेदादित्यर्थः । नन्वेवं सति मत्स्ये शरचापादिकं
पुरुषे च शूङ्गादिकं भावनीयं स्यादिति चेत्तत्राह । विधिशेषवदिति ।
यथा विधिविशेषाणामग्निहोत्रत्वादिलक्षणे धर्मे समानेपि सति स्वशाखोक्तप्र-
कारस्यैव करणं नान्यशाखोक्तधर्मोपसंहार एवमिहापि तत्तदवतारोपासकस्य
२० तत्तदसाधारणधर्मत्वेनैवोपासनं नान्यावतारधर्मवत्त्वेनापीत्यर्थः । यद्वा
मत्वर्थीयो वत्प्रत्ययोत्र । तथा च विधिशेषोर्थावदस्तद्वत्समानं च भवति
यत्तत्र चोपसंहार इत्यर्थः । अत्रैवं ज्ञेयम् । एकस्यां श्रुतौ यस्य कर्मणो
यत्फलमुच्यते तदितरस्यां तस्यां तस्यैव कर्मणस्तदितरत् फलमुच्यते ।
एवं सति द्वितीयश्रुत्युक्तफलकामनयापि तदेव कर्म कर्तव्यं भवतीति
२५ तत्फलसाधकत्वस्योपसंहारः । यथा-यद्वैश्वदेवेन यजते प्रजा एव तद्यजमानः

सृजते (तै. ब्रा. १।४।११) इत्येका श्रुतिरस्य यागस्य प्रजाफल-
त्वमाह । यद्वैश्वदेवेन यजते अग्निमेव तत्संवत्सरमाप्नोति तस्माद्वैश्वदेवेन
यजमानः संवत्सरीणां स्वस्तिमाशास्ते इत्याशासीत (तै. ब्रा. १।४।११)
इति द्वितीया श्रुतिराह । तत्रोक्तरीतिरिति । यत्तु विधिशेषाणामग्निहोत्रादिध-
५ र्माणानां तदेवैकमग्निहोत्रादिकर्म सर्वत्रेत्यर्थाभिेदादुपसंहार इति । तन्न साधु ।
अग्निहोत्रादेस्तत्तच्छाखिनां स्वस्वशाखोक्तप्रकारस्यैव करणादतिरेके
प्रायश्चित्तश्रवणान्नान्यशाखोक्तधर्मोपसंहारः शक्यवचनः । प्राणाद्युपासना-
स्वधिकगुणस्येतरत्रोपसंहारे न किञ्चिद्वाधकं दृश्यत इति तत्र स कर्तुं
शक्यत इति चकारेण तदादयः संगृह्यन्ते । वस्तुतस्तु पूर्वसमुच्चयार्थश्चकारः ।
१० शाखान्तरोक्तधर्मोपसंहारप्रयोजनाभावस्य तथात्वेनेत्यत्र निरूपितत्वात् ।
उपसंहारबीजमनेन सूत्रेणोक्तम् ॥ ३।३।५ ॥

अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशेषात् ॥ ३।३।६ ॥

ननूपासनासूक्तन्यायेन गुणोपसंहारो ह्युपास्यानां ब्रह्मत्वेनैक्ये सति
भवति । मिथो विरुद्धानां गुणानां शान्तत्वकूरत्वतपोभोगादीनामुपसंहारे
१५ क्रियमाणे स्वरूपाणामन्यथात्वमब्रह्मत्वं स्यादित्यर्थः । तत्र हेतुः । शब्दा-
दिति । एकत्वैकरसत्वादिधर्मनिरूपकश्रुतेरित्यर्थः । समाधत्ते । नाविशेषा-
दिति । एकरसत्वं यथा श्रुतिबलान्निर्णीयते तथा विरुद्धधर्मवच्चमपि तत
एव तथेत्यर्थः । तेन वस्त्वेव तत्तादृक् मन्तव्यमिति भावः ॥ ३।३।६ ॥

न वा प्रकरणभेदात्परोवरीयस्त्वादिवत् ॥ ३।३।७ ॥

२० पूर्वसूत्रोक्ताशङ्कानिराकरणं वा विकल्पेन पूर्वोक्तात्प्रकारान्तरेण
कर्तव्यमित्याह । न वेति । तमेवाह प्रकरणभेदादिति । अत्रायं भावः ।
श्रुतिप्रामाण्याद्यावत्तदुक्तधर्मवद् ब्रह्मेति मन्तव्यम् । एवं सति यादृशोधि-
कारिणो यादृग् वेद्यं रूपं तादृशस्य तस्य तादृक् तन्निरूपयति प्रकरणभेदेन ।
तथा च ज्ञानप्रकरणे ज्ञानाधिकारिणो यादृग् रूपं ज्ञेयं तादृक् तस्मै
२५ निरूपयति-अदृश्यमग्राह्यम् (मुं. १।१।६) इत्यादिरूपा श्रुतिः । भक्तिप्रकरणे
तु भक्तेर्बहुविधत्वाद् यादृग् यादृग्भक्तानां यादृग्यादृक्दनुभवविषयस्तादृ-
कादृक् तन्निरूपयति । आथर्वणोपनिषदिति । अत्र दृष्टान्तमाह । परोवरी-

- यस्त्वादिवदिति । अस्मिन्मे लोकेर्द्धकः स्यात् (तै. सं. ६।२।३) इति कामवत आराग्रावान्तरदीक्षा पूर्वमुक्ता । तदग्रे—परोवरीयसीमवान्तरदीक्षामुपेयाद्यः कामयेतामुष्मिन्मे लोकेर्द्धकः स्यादिति चतुरोऽग्रेथ त्रीनथ द्वावथैकमेषा वै परोवरीयस्यवान्तरदीक्षा (तै. सं. ६।२।३) इति पठितम् ।
- ५ अस्य दीक्षाप्रकरणे पठितत्वाद् दीक्षां विनोक्तरीत्या व्रते तु न परोवरीयस्त्वमेवं भक्तिप्रकरणीयानामथर्वणोपनिषदाद्युक्तरूपाणां न भक्तिरहितोपास्यत्वम् । ज्ञानसाधनत्वेन विष्णुस्मरणादावपि क्रियमाणे भक्तित्वं नेति । अथवा पूर्वसूत्रेण सर्वरूपेषु मिथः सर्वधर्माणामुपसंहारः प्राप्तः । स चैकान्तिकभक्तानुभवविरुद्ध इत्यत्र व्यवस्थितविकल्पमाह । न वेत्यादिना ।
- १० सर्वेष्ववतारेषु भगवदवतारत्वेन साधारणी भक्तिर्यस्य स सर्वत्रोपसंहारं करोतु नाम । यस्त्वेकान्ती तस्य स्नेहोत्कर्षेणान्तःकरणमेकस्मिन्नेव रूपे पर्यवसितमिति रूपान्तरमन्तःकरणारूढं न भवत्येवोत नोपसंहारसंभावनापीति । तदेतदुच्यते । नवेत्यनेन । तत्र हेतुः । प्रकरणभेदादिति । श्रुत्यादिषु तत्तदधिकारिणमुद्दिश्य तत्तत्प्रकरणमुक्तम् । तेनात्र प्रकरणभेदे-
- १५ नाधिकार उच्यते । एवं सत्युपासकादिभ्य उक्तरीत्योत्कृष्टाधिकारादित्यर्थः संपद्यते । परोवरीयस्त्वादिवदिति । परस्मात्परश्च वराच्च वरीयानिति परोवरीयानुद्गीथः । तथा चाक्ष्यादित्यादिगतहिरण्यश्मश्रुत्वादिगुणविशिष्टोपासनाया अप्युद्गीथोपासनत्वेन साम्येऽपि सर्वोत्कृष्टत्वेनैवोद्गीथो भासते इति न हिरण्यश्मश्रुत्वादिगुणोपसंहारः परोवरीयस्त्वादिगुणविशिष्टोद्गीथो-
- २० पासनायामेवं प्रकृतेपीति ॥ ३।३।७ ॥

संज्ञातश्चेत्तदुक्तमास्ति तु तदपि ॥ ३।३।८ ॥

- एकान्त्यनेकान्तिनोरपि श्रीरामेपासकत्वादिसंज्ञा त्वविशिष्टेत्येकान्तिनोऽप्युपसंहारो युक्त इत्याशङ्कोत्तरं तु न-वा प्रकरणभेदात् (ब्र. सू. ३।३।७) इत्यनेनैवोक्तम् । संज्ञा तु लौकिकी । अधिकारस्त्वान्तरः । स
- २५ एव बलीयानिति । संज्ञैकत्वस्य हेतोरन्वयव्यभिचारमाह । अस्ति तु तदपीति । प्रमितभेदेऽप्युपासनेषु परोवरीयस्त्वादिषु संज्ञैकत्वमुद्गीथोपासनेऽप्यस्तीत्यर्थः ॥ ३।३।८ ॥

व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ ३।३।९ ॥

अथेदं विचार्यते । उपास्येषु रूपेषु बाल्यपौगण्डादिकमप्युच्यते । तथा सति विग्रहे न्यूनाधिकभाव आपततीति तत्रोक्तं सच्चिदानन्दत्वमनुपपन्नं स्यात् तेषां सदैकरूपत्वात् । प्राकृतत्वेच सर्वमसमञ्जसं स्यादिति प्राप्त आह । व्याप्तेरिति । सर्वतःपाणिपादान्तम् (भ. गी. १३।१३) इत्यादिस्मृतेः साकारमेव व्यापकमिति । चकारात् सर्वरस (छां. ३।१४।२) इति श्रुत्या रसात्मकत्वेन भक्तानां यादृशूपेण लीलारसानुभवस्तादृशूपक्रमेण योगमायापसारणेन प्रकटीकरोतीति बाल्यादिभावोपपत्तेः सर्वमुपपन्नमित्यर्थः । तेन यावदुक्तधर्मवद् ब्रह्मेति सिद्धम् ॥ ३।३।९ ॥

१० ननु ब्रह्मधर्मत्वेन ते सर्वे नित्या वाच्याः । तेच तत्तद्भक्तविशिष्टाः । तत्र चैकस्यैव भक्तस्य पौर्वापर्येणानेकलीलासंबन्धित्वं श्रूयते । तथा च पूर्वलीलाया नित्यत्वेन तत्संबन्धिभक्तस्यापि तथात्वं वाच्यम् । एवं सति तस्यैवाग्रिमलीलासंबन्धोशक्यवचनः । तथा वचने तु पूर्वलीलाया नित्यत्वं भज्येत । नित्यत्वे त्वाग्रिमलीलासंबन्धिनोभिन्नत्वं स्यात् । तच्चा-
१५ नुभवतदावेदकमानविरुद्धमित्यत उत्तरं पठति ।

सर्वाभेदादन्यत्रेमे ३।३।१० ॥

लीलामध्यपातिनां सर्वेषां पदार्थानां ब्रह्मणा सहाभेदाद् ब्रह्मणश्चैकत्वात् पूर्वलीलातो न्यत्रोत्तरलीलायामपीमे पूर्वलीलासंबन्धिन एव त इत्यर्थः । अत्रेदमाकूतम् । रसो वै सः (तै. २।७)
२० इति श्रुत्या सर्वरसः (छां. ३।१४।२) इति श्रुत्या च सर्वरसात्मकत्वं ब्रह्मणो निर्णीतम् । तथा च यस्य रसस्य ये विभावानुभावा-
दिरूपास्तैः स रसः संपद्यते । आतानवितानात्मकतन्तुभिः पट इव । अतस्तत्तादात्म्यं रसस्येति सर्वाभेदो निष्प्रत्यूह इति । ननु विरुद्धदिक्कयोरेकजातीयभाववतोर्भक्त्यतिशयेन युगपदेकजातीयलीलासहितभगवत्प्रादु-

10-A, C and D read ब्रह्मधर्मवत्त्वेन for ब्रह्मधर्मत्वेन ।

20-ख om. सर्वरसः इति श्रुत्या च after श्रुत्या ।

भावे भगवतो व्यापकत्वेनैव प्रादुर्भावस्योपपन्नत्वेऽपि लीलापदार्थानामव्यापकत्वाद्युपपदाविर्भावोऽनुपपन्नः । भक्तयोः समानत्वाद्भक्तिमार्गविरोधापाताद्विनिगमकाभावाच्चैकत्र मायया प्रदर्शयतीति च न वक्तुं युक्तमिति शङ्कनप्येताभ्यां सूत्राभ्यां निरस्तेति ज्ञेयम् । ब्रह्मणो व्यापकत्वाह्नीलायाश्च तेन सहाभेदात्तथात्वादेकस्मै भक्ताय यथा ब्रह्मणा सह लीलापदार्था आविर्भवन्ति तथैव तदैवान्यत्रापि भक्तसमानदेश आविर्भवन्तीति सर्वसामञ्जस्यात् ॥ ३।३।१० ॥

ननु व्यापकत्ववत्पूर्णानन्दैश्वर्यवीर्यादयोऽपि धर्मस्तेषु प्रतीता भवेयुः । न चैवमस्ति । दुःखसंभावनायां प्रभुमेव प्रार्थयन्ति यतः ।
१० एवं सति व्यापकत्वमपि न वक्तुं शक्यम् । तुल्यत्वादत् उत्तरं पठति ।

आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ३।३।११ ॥

पूर्णानन्दैश्वर्यादयः प्रधानस्य धर्मिणो ब्रह्मण एव धर्माः । लीलापदार्थास्तु ब्रह्मधर्मत्वेन व्यापका उच्यन्ते । व्यापकस्य धर्मिणो नागन्तुकधर्मस्य व्यापकत्वनियमात् । न हि धर्मेषु पूर्णानन्दत्वादयः संभवन्ति ।
१५ धर्मित्वापत्त्या धर्मत्वव्याहतेः । अत एवात्र प्रधानपदमुपात्तं धर्मगुणभावेन लीलापदार्थानामाविर्भाव इति ज्ञापयितुम् ॥ ३।३।११ ॥

प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरूपचयापचयौ हि भेदे ॥ ३।३।१२ ॥

ननूपासकस्य प्रियत्वादिप्रकारकज्ञानक्रममादाय प्रियत्वादिधर्माणां शिरस्त्वादिरूपत्वमानन्दमयाधिकरणे निरूपितमिति लीलास्थाना-
२० मपि प्रियत्वादिज्ञानस्य सत्त्वादत्रापि स्वरूपोपासकस्य प्रियशिरस्त्वादिधर्माणामुपसंहारः कार्य इत्याशङ्क्य परिहरति । प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरिति । चित्तशुद्धितारतम्यहेतुकप्रियत्वादिज्ञानं लीलास्थानां चित्तशुद्ध्यपेक्षाभावाच्च संभवतीति न तेषामत्रोपसंहारः कार्य इत्यर्थः ।

२-ख reads आविर्भावोऽनुपपत्तेः for आविर्भावोऽनुपपन्नः ।

३-A and C om. न after च ।

४-B om. सूत्राभ्यां after एताभ्याम् ।

अथवा नन्वानन्दमयोपासनामथर्वणोपनिषदुक्तपञ्चरात्राद्यागमोक्तप्रकारेण कुर्वतः पुरुषरूपे पक्षाद्युपसंहारस्यायुक्तत्वादानन्दमयाधिकरणे तद्रूपस्यैवोक्तत्वात्पुरुषरूपः कथमानन्दमयः । तथात्वे वा कथं नोक्तोपसंहारः । अपरं च मोदप्रमोदयोरुपचितानुपचितानन्दरूपयोर्युगपत्सत्त्वेन देशभेदेनापि भिन्नत्वान्नित्यानन्दैकरसे ब्रह्मणि तादृगुपकथनमनुपपन्नमित्याशङ्क्य परिहरति । प्रियशिरस्त्वादीति । यद्यथर्वणोपास्यात् प्रियशिरस्त्वादिविशिष्टस्य भेदः स्यात् तदा तदप्राप्तिः स्यान्न च तथेति प्रियशिरस्त्वादिकमुपासनामार्गीयस्याप्याथर्वणिकादेरुपसंहार्यमेवेत्यर्थः । चिच्छाद्वितारतम्यहेतुकं प्रियत्वादिज्ञानमिति पक्षे परोक्षवादपक्षेपि तत्र भेदाभावान्मोदप्रमोदयोर्न त्वदुक्तरूपत्वमित्यर्थः । ब्रह्मधर्मा एव भिन्ना इत्युपासनार्थं तानादाय शिरःपाण्यादि निरूप्यत इति तत्रैव निरूपितमस्माभिः । यद्यप्यानन्दमयाधिकरण एवास्यार्थस्योक्तत्वाच्चेयं शङ्का संभवति । तथापि गुणोपसंहारप्रसंगे मिथ्यावादिन आपाततः शङ्का संभवतीत्याचार्येणोक्त्वा निरस्ता ॥ ३।३।१२ ॥

१५ ननूपास्यरूपस्याविरुद्धा एव गुणा उपसंहर्तव्या न तु विरुद्धाः । तथा च पुरुषरूपे पक्षादि विरुद्धमिति न तदुपसंहार्यमित्याशङ्क्याह ।

इतरे त्वर्थसामान्यात् ॥ ३।३।१३ ॥

इतरे पुरुषरूपे विरुद्धत्वेन ये भासमाना धर्मास्तेप्युपसंहर्तव्याः । तत्र विरोधव्यवच्छेदज्ञापनाय तुशब्दः । तत्र हेतुर्थसामान्यादिति । अर्थः २० पदार्थ आनन्दमयत्वलक्षणस्तस्य समानत्वादिकत्वादित्यर्थः ॥ ३।३।१३ ॥ अथानन्दमयाधिकरण उक्तप्रकारेण ये प्रियत्वादिधर्मास्तेषामेवोपसंहारः कार्यो नतु पुरुषरूपे पक्षादीनामपीत्यग्रिमं पठति ।

आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ॥ ३।३।१४ ॥

आनन्दस्वरूपस्य यावन्तो धर्मा भक्तिमार्गीयाः परोक्षवादेनोच्यन्ते २५ प्रियत्वप्राधान्यादयस्तेषां सर्वेषामाध्यानमासमन्ताद् ध्यानं तदर्थं ये धर्मा

उपयुक्तास्त एवोपसंहर्तव्या नान्ये । तत्र हेतुः । प्रयोजनाभावादिति । ध्यान-
पदार्थस्य तावाद्भिरिव सिद्धेरधिकोपसंहारे तथात्वादित्यर्थः ॥ ३।३।१४ ॥
अन्येषामनुपसंहारे हेत्वन्तरमप्याह ।

आत्मशब्दाच्च ॥ ३।३।१५ ॥

- ५ प्रियमेवेत्यादिना परोक्षवादनोक्तानां प्रियप्राधान्यादीनामेव भावना
कार्या । नतु यथाश्रुतानां शिरःपक्षादीनाम् । तेषामविवक्षितत्वात् । तत्र
हेतुरात्मशब्दादिति । आनन्द आत्मा इत्यनेन पूर्वोक्तानां प्रियप्राधान्यादीनां
रसात्मकानामात्मा स्वरूपमानन्द इत्युक्तम् । अग्रे—रसो वै सः (तै. २।७)
इति वक्ष्यमाणत्वात्तस्य च स्थायिभावात्मकत्वात्तस्यैवानन्दमयत्वाच्च
१० प्रियविषयकलीलामध्यपातिभक्तज्ञानप्रकाराणामपि रसात्मकत्वेनानन्द-
रूपत्वात्तेषामुपासना तूत्तमाधिकाराभावाच्छिरःपक्षादिरूपेण कार्येति भाव-
वती श्रुतिस्तथा न्यरूपयत् । एतेन यत्परम्परासंबन्धेऽप्युपास्यत्वं तदस्य
महत्त्वं कियदवाधि वाच्यमिति ज्ञाप्यते । एवं सत्युपासनामार्गोपास्यं
विभूतिरूपं न तु मूलरूपम् । यं न योगिन (भा. १।१।१२।९) इति वाक्या-
१५ दिति ज्ञेयम् ॥ ३।३।१५ ॥ १ ॥

२ आत्मगृहीत्यधिकरणम् ।

आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ ३।३।१६ ॥

- तैत्तिरीयकेऽन्नमयादिनिरूपणे पुरुषविधत्वं तेषां निरूप्य—तस्यैष
एव शारीर आत्मा यः पूर्वस्य (तै. २।३) इति सर्वत्र निगद्यते ।
२० तत्रानन्दमयपर्यन्तं शारीरात्मत्वकथनाद्भवति संशयः । शरीराभिमानी
जीव एव काश्चिदुत ब्रह्मैव । तत्र शारीरपदाज्जीव एव भवितुमर्हति । तथा
सत्यानन्दमयस्यापि ब्रह्मत्वं नोपपद्यते । उच्यते च भार्गव्यां विद्यायाम्-
अन्नं ब्रह्मेति व्यजानात् (तै. ३।२) इत्यारभ्यानन्दमयपर्यन्तम्-
आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् (तै. ३।६) इत्यन्तया श्रुत्या ब्रह्मत्वमि-
२५ त्युभयतः पाशा रज्जुरिति प्राप्त आह । इतरवज्जीववदात्मगृहीतिरात्मग्रह-

णम् । तस्यैष एव शारीर आत्मा (तै. २।३) इति यत्तदुत्तरात् । यः पूर्वस्येति सर्वत्रोक्तत्वात् सर्वेभ्य उत्तर आनन्दमयस्तस्माद्धेतोरित्यर्थः । तत्तच्छरीराभिमानित्वात्तथा । एतद्यथा तथानन्दमयाधिकरणे प्रपञ्चितमस्माभिः । अथवान्योन्यन्तर आत्मेत्यन्नमयादन्यत्र सर्वत्रोक्तत्वात्पूर्वनिरूपितो यः स इतर इत्युच्यते । तथा च यः पूर्वस्येति श्रुत्येतरवत् पूर्वनिरूपितवत् प्रकृतस्याप्यात्मग्रहणकथनं यत्तदुत्तरादिति पूर्ववत् ॥ ३।३।१६ ॥

अन्वयादिति चेत्स्यादवधारणात् ॥ ३।३।१७ ॥

ननु सर्वत्रान्योन्यन्तर आत्मेति श्रुत्या प्रत्येकमन्नमयादीनां भेदनि-
 १० रूपणाच्छरीरपदाच्च भिन्नो भिन्नो जीव एवात्मा शरीराभिमानी सर्वत्रो-
 च्यते । आनन्दमयेऽपि तथोक्तिर्या सा त्वानन्दमयस्य ब्रह्मत्वेन व्यापक-
 त्वेन सर्वत्रान्वयात् । सर्वेषु शरीरेषु संबन्धादित्याशङ्क्य तन्निरासायोक्तैर्ध-
 उपपत्तिमाह स्यादित्यादिना । स्यात् आनन्दमय एवोक्तसर्वशरीराभि-
 मानी भवतीत्यर्थः । तत्र हेतुरवधारणादिति । एष एवेत्येवकारेणेतरेनि-
 १५ षेधपूर्वकमानन्दमयस्यैवात्मत्वनिर्धारणदित्यर्थः ॥ ३।३।१७ ॥ २ ॥

३ कार्याख्यानाधिकरणम् ।

कार्याख्यानादपूर्वम् ॥ ३।३।१८ ॥

तैत्तिरीयके पठ्यते । तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः
 (तै. २।१) इत्युपक्रम्य महाभूतसृष्टिमुक्त्वाम्नायते—पृथिव्या ओषधयः ।
 १० ओषधीभ्योऽन्नम् । अन्नात्पुरुषः । स वा एष पुरुषोन्नरसमयः (तै. २।१)
 इति । एतदग्रेऽन्नस्योत्पत्तिस्थितिलयहेतुत्वमुक्त्वाग्रे—येन्नं ब्रह्मोपासते
 (तै. २।१) इत्युच्यते । भृगुवरुणसंवादे च—अन्नं ब्रह्मेति व्यजानात्
 (तै. ३।२) इत्युच्यते । तत्र—स वा एष पुरुषोन्नरसमयः (तै. २।१)

३-ख om. तथा after यथा ।

११-ख om. व्यापकत्वेन after ब्रह्मत्वेन ।

- इत्यनेन पूर्वोक्त एव पुरुष उच्यत उत तद्भिन्न इति भवति संशयः । किमत्र युक्तम् । पूर्वोक्त एवेति । यतः पूर्वोक्तस्यैव स वा एष इत्यनेन प्रत्यभिज्ञानं प्रतीयते । तत्र ब्रह्मत्वेनोपासना कार्येत्यभिप्रायेण ब्रह्मत्वेन स्तूयत इति प्राप्त आह । कार्याख्यानादपूर्वमिति । पूर्वस्यान्नकार्यस्य
- ५ पुरुषस्याख्यानात्—स वा एष—इत्यनेनाग्रिमश्रुतिभिर्ब्रह्मत्वेन प्रतिपिपादयिषितमन्नरूपमेवोच्यते न तु पूर्वमित्यर्थः । स वा एष इति प्रत्यभिज्ञानमिति यदुक्तं तत्र । अन्नात्पुरुष इत्यनेनाधिभौतिकतन्निरूपणात् । स वा एष इत्यनेनाध्यात्मिकतन्निरूपणादुभयोश्च भेदात् । अत एव संशयाभावायाह । वै निश्चयेन । एष वक्ष्यमाणः पुरुषः स आध्यात्मिकत्वेन
- १० प्रसिद्धोन्नरसमय इति । अन्यथा ब्रह्मात्मकतपोलक्षणसाधनेनाधिकारे संपन्ने-अन्नं ब्रह्मेति व्यजानात् (तै. ३।२) इति न वदेत् । न च तदपि तथात्वेन स्तूयत इति वाच्यम् । श्रुतेः प्रतारकत्वापत्तेः । आनन्दमयान्तमेवमेव निरूपणाच्च । अत एवास्याप्यात्माग्रे निरूपितो यः पूर्वस्येति । स त्वाधिदैविक आनन्दमयः । अथवा वाजसनेयिशाखायाम्—आत्मेत्ये-
- १५ वोपासीत (बृ. १।१।७) इत्युपक्रम्य—तदेतत्प्रेयः पुत्रात्प्रेयो वित्तात्प्रेयो-न्यस्मात्सर्वस्मादन्तरतरं यदयमात्मा (बृ. १।१।८) इत्येदग्रेन्यस्य प्रियत्वं निराकृत्येश्वरो हि तथा स्यात् । आत्मानमेव प्रियमुपासीतीति पठ्यते । अन्नात्मौपाधिकत्वात् सर्वत्र प्रियत्वस्यात्मपदेन जीवात्मन एव प्रियत्वेनोपासना विधीयत उतेश्वरपदात्परमात्मन इति भवति संशयः । किमत्र
- २० युक्तम् । जीवात्मन एवेति । कुतः । यथा पुत्रादेरात्मौपाधिकप्रियत्वोक्त्या जीवात्मन एव प्रियत्वमुच्यतेन्यत्र श्रुतौ तथेहापि । प्रेयः पुत्रादित्यादिकथनाज्जीवात्मैव भवितुमर्हतीति प्राप्त आह । कार्याख्यानादपूर्वमिति । इतः पूर्वमान्नायते—प्राणन्नेव प्राणो नाम भवति वदन् वाग्नरूपं पश्यंश्चक्षुः शृण्वञ्छ्रोत्रं मन्वानो मनस्तान्यस्यैवैतानि कर्मनामान्येव
- २५ (बृ. १।१।७) इति । तथा च प्राणनवदनादिकार्यैः कृत्स्नप्राणवागादित्वेनैकस्यैवात्मन आख्यानात् कथनादपूर्वम् । पूर्वं तु पुत्रवित्ताद्यभिमान-

दशायां—न वा अरे पत्युः कामाय पतिः प्रियो भवति (बृ. २।४।५)
 इत्यादिना यत्प्रियत्वेनोच्यते तस्माद्भिन्नमात्मशब्दवाच्यमत्रेत्यर्थः । लोके
 हि प्राणवायुवागिन्द्रियादीनामेव तत्तच्छब्दवाच्यता न तु जीवस्यात
 एवाग्रे श्रुतिराहेश्वरो हि तथा स्यादिति । अत एव—प्रेयोऽन्यस्मात्सर्वस्मा-
 ५ दन्तरतरं यदयमात्मा (बृ. १।४।८) इत्याह । अन्तरो जीवात्मा ततो-
 प्यतिशयेनान्तरमन्तरतरं पुरुषोत्तमस्वरूपमेव भवितुमर्हति । एतेन विग्र-
 हस्यैवात्मरूपत्वं सिद्धयति । तेनाविकृतत्वपरमानन्दत्वादयोपि धर्मा
 उपसंहर्तव्याः ॥३।३।१८ ॥

ननु विग्रहे चक्षुःश्रोत्रादीनां वैलक्षण्यप्रतीतेरात्मनश्चैकरसत्वा-
 १० दुक्तकर्मनामवत्त्वं ब्रह्मण्यनुपपन्नमित्याशङ्क्योत्तरं पठति ।

समान एवं चाभेदात् ॥ ३।३।१९ ॥

चोप्यर्थे । तथा चैवमपि सति श्रोत्रचक्षुरादिवैलक्षण्यप्रतीतावपि
 सति समान एकरूप एव न तु विषमः । तत्र हेतुरभेदादिति । चक्षुरा-
 दीनां ब्रह्मत्वेन परस्परमभेदादित्यर्थः । अत्रेदमाकूतम् । तं त्वौपनिषदं पुरुषं
 १५ पृच्छामि (बृ. ३।९।२६) इति श्रुतेरुपनिषद्वेद्यमेव ब्रह्मस्वरूपम् ।
 ताश्च—प्राणत्रेव प्राणो भवति वदन् वाक् (बृ. १।४।७) इत्यादिरूपाः ।
 प्रतिनियतेन्द्रियग्राह्यान्तर्धानं स्वरूपेणैव गृणहद् ब्रह्म तत्तच्छब्दवाच्यं भव-
 तीति वदन्ति । तद्वाच्यता च व्यवहार्यत्वे । स च—तदेतत्प्रेयः पुत्रात्
 (बृ. १।४।८) इत्यादिवाक्यैकवाक्यतया निरुपधिस्नेहवतामेव व्यवहार्य
 २० इति ज्ञाप्यते । स चाविर्भूतेवताररूप एव संभवति । एवं सति तत्र भक्तै-
 र्भगवद्विग्रहे तत्तदवयवेषु भेदेन यथा यथा व्यवह्रियते तथा तथैव तदेक-
 मेवाखण्डसच्चिदानन्दरूपं ब्रह्मेत्यर्थः संपद्यते । एवंविधो लोके न प्रसिद्ध
 इत्यसंभावना स्यात् तदभावायाग्रे श्रुतिराहेश्वरो हि तथा स्यादिति ।
 एतेनाविर्भूतरूपे व्यापकत्वैकरसत्वसच्चिदानन्दत्वादयो धर्मा उपसंहर्तव्याः
 २५ अनाविर्भूतेपीति स्थितम् । एवं सत्याविर्भाविनाविर्भावेपीश्वरः समानः । न
 ह्याविर्भावे कांश्चनागन्तुकान् धर्मानादायाविर्भवतीति वक्तुं शक्यमनाविर्भू-

तस्यापि । एवमाविर्भूतप्रकारेणैवाभेदादित्यपि सूत्रार्थः सूत्रकाराभिमत
इति ज्ञातव्यम् । चकारेण विरुद्धसर्वधर्माश्रयत्वं समुच्चीयते । एवं साक्षा-
दाविर्भूते भगवद्रूपे पूर्णानन्तधर्मास्तदुपासकेनोपसंहर्तव्या इति सिद्धम्
॥ ३।३।१९ ॥

५ अथ यत्र कार्यचिकीर्षया जीवे स्वयमाविशति तदावेशात्तद्धर्मा
अपि केचित् तस्मिन्नाविर्भवन्ति । तत्रोपासकेनाखिलब्रह्मधर्मोपसंहारः
कर्तव्यो न वेति शङ्कासमाधानं विकल्पेनाह सूत्राभ्याम् । तत्रादौ
विधिपक्षमाह ।

संबन्धादेवमन्यत्रापि ॥ ३।३।२० ॥

- १० अन्यत्रापि जीवेऽप्येवं ब्रह्मणीवोपासना कार्या । तत्र हेतुः । संबन्धा-
दिति । अयोगोलके वन्हेरिव तस्मिन्नावेशलक्षणः संबन्धोस्तीति । तत्त्वेन
व्यपदेशाच्च तथेत्यर्थः । अत्रैवं ज्ञेयम् । अयं तु जीवोत्राविष्टं भगवन्तमहमु-
पास इति जानाति चेत्तदा न सा जीवगामिन्युपासना किंतु ब्रह्मगामि-
न्येव । तत्राखिलधर्मोपसंहारे न किञ्चिद्वाधकम् । यत्र ब्रह्मत्वेनैव ज्ञात्वो-
१५ पास्ते तत्रापि—तं यथा यथोपासते तथैव भवति तद्धैतान् भूत्वावति-
इति श्रुतेर्गुर्वादौ जीवत्वबुद्धिनिषेधाच्च । तथा तत्र यादृगुपासकस्त-
दुपासनासिद्धयर्थं तत्फलदानार्थं च तादृग्रूपो भगवानाविशतीति च
तथा ॥ ३।३।२० ॥

- यस्त्वन्तरङ्गं भगवद्भक्तं हृद्याविर्भूतभगवत्कं ज्ञात्वैतद्भजनेनाहं
२० भगवन्तं प्राप्स्यामीति ज्ञात्वा तमेव भजते स भक्तिमार्गीय इति भक्तहृद्यावि-
र्भूते रूप उपसंहारो धर्माणां तेन कार्य इत्यग्रिमं पठति ।

न वाविशेषात् ॥ ३।३।२१ ॥

अनुपसंहारे हेतुरविशेषादिति । अस्य भक्तभक्तत्वेन तद्भजनरसा-
स्वादानेन विस्मृततदाविष्टभगवत्कत्वेन तन्निरपेक्षत्वेन वा तदाविष्टभगवति

गुणोपसंहारेनुपसंहारे वा भक्तोपासनायां विशेषाभावादिन्यर्थः । अनु-
पसंहारस्यात्र बाधकत्वाभावज्ञापनाय वाशब्दः । विशेषादिति वा । पूर्वं
विहितत्वेन भगवदाकारादिषु भजनं कुर्वन्नप्युक्तरूपभक्तसंगेन तद्भजनेन
च पूर्वस्माद्विशिष्टं रसमनुभूतवानिति रसास्वादे विशेषाद् गुणोपसंहारं स न
५ करोतीत्यनुवादः । विहितत्वेन गुणोपसंहारपूर्वकोपासनायां नीरसत्वे-
नानादरज्ञापनाय वाशब्दः । भगवदवताररूपोपि बादरायणः प्रासंगिकेपि
भक्तिमार्गस्मरणे तदीयरसावेशपरवशस्तद्भावस्वभावमनूक्तवान् ॥३१३२१॥

अपि च । उपसंहारो हि तत्रानुक्तानामन्यत्रोक्तानां गुणानां
तत्र सत्त्वेन ज्ञानमात्रम् । उक्तरूपभक्ताय तु तद्भजनीये भक्त एवालौ-
१० किकाननुभावान् भगवान् प्रत्यक्षं दर्शयतीति न तत्रोपसंहारापेक्षामन्वो-
पीत्युत्तरं पठति ।

दर्शयति च ॥ ३१३२२ ॥

॥ ३१३२२ ॥

ननु भक्तभक्तः स्वसेव्येत्यलौकिकं वीर्यं दृष्ट्वा तदाविष्टे भगवति
१५ तत्संभारकत्वस्येन्द्रादीनामपि तदाज्ञापेक्षित्वं दृष्ट्वा द्युलोकव्यापकत्वस्योप-
संहारं करिष्यतीत्याशङ्क्याह ।

संभृतिद्युव्याप्त्यपि चातः ॥ ३१३२३ ॥

राणायनीयानां खिलेषु पठ्यते । ब्रह्मज्येष्ठा वीर्यां संभृतानि
ब्रह्माग्रे ज्येष्ठं द्विष्माततान । ब्रह्मभूतानां प्रथमं तु जज्ञे तेनार्हति ब्रह्मणा
१० स्पर्धितुं कः ॥ (तै. ब्रा. २।४।६) इति । अस्वार्थस्तु—अन्यैर्हि पुरुषैः
सहायानपेक्ष्य विक्रमाः संभ्रियन्ते । तेन तत्पराक्रमाणां त एव नियतपू-
र्वभावित्वरूपकारणत्वेन ज्येष्ठाः । ब्रह्मधर्माणां तु ब्रह्मैव ज्येष्ठमनन्यापेक्षं
सृष्ट्यादि करोतीत्यर्थः । एवं सति ब्रह्म ज्येष्ठं येषां तानि ब्रह्मज्येष्ठानि
वीर्याणि । अत्र छन्दासि बहुवचनस्य डादेशः । किंचान्येषां वीर्याणां
२५ बलवद्भिर्मध्ये भङ्गोपि भवति । तेन ते स्ववीर्याणि न संविभ्रति । ब्रह्मवी-

र्याणि तु ब्रह्मणा संभृतानि निष्प्रत्यूहं संभृतानीत्यर्थः । तच्च ज्येष्ठं ब्रह्माण्
इन्द्रादिजन्मनः प्रागेव दिवं स्वर्गमाततान व्याप्नुवन्नित्यमेव विश्वव्यापक-
मित्यर्थः । देशतोपरिच्छेदमुक्त्वा कालतोपि तमाह । ब्रह्मेति । भूताना-
माकाशादीनां पूर्वमेव जज्ञे । आविर्भवोऽेत्यर्थः । एतेन वीर्यसंभृतिद्युव्या-
५ सिप्रभृतिमाहात्म्यमुक्तं भवति । तथाच संभृतिश्च द्युव्याप्तिश्च तयोः समा-
हारस्तथा । एतावत्यापि सति तत्र नोपसंहार इति । तत्र हेतुः । न
वाविशेषात् (ब्र. सू. ३।३।२१) इति सूत्रोक्त एवेत्यतिदिशत्यत
एवेति । एतद्यथा तथा तत्रैवोक्तम् ।

- विषयवाक्योत्तरार्धोक्तधर्मानुद्देशेनैवं ज्ञायते भक्तस्यैहिकपारलौकि-
१० कोपयोगिधर्मोपलक्षणार्थं द्वयोरेवोद्देशः कृत इति । चकारेण दर्शनमप्युक्तं
समुच्चीयते । अन्यच्च । स्पर्धाकृतिसंभावनायां हि तद्योग्यतानिषेधः संभ-
वति । सा चाविर्भूत एव भगवति संभवतीत्यखिलशक्त्याविर्भावपूर्वकमा-
विर्भूतस्य तस्यैतया श्रुत्या माहात्म्यमुच्यत इति गम्यते । एवं सत्येतद्वा-
क्योक्तधर्मयोरेवानुपसंहार्यत्वेन यत्कथनं तत्तु भक्तहृद्याविर्भूतं ब्रह्माप्येवं-
१५ भूतमेवेति ज्ञापनायातो युक्त एवानुपसंहारः ॥ ३।३।२१॥३ ॥

४ पुरुषविद्यायामित्यधिकरणम् ।

पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामनाम्नानात् ॥ ३।३।२४ ॥

- तैत्तिरीयके—सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात् । स भूमिं
विश्वतो वृत्त्वा अत्यतिष्ठदशाङ्गुलम् । पुरुष एवेदं सर्वं यद्भूतं यच्च
२० भव्यम् (तै. सं. ३।१।२।१) इत्यादिना पुरुषविद्या निरूप्यते । तत्रैव
ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. ३।१) इति प्रश्ने—स वा एष पुरुषोन्नरसमयः
(तै. ३।२) इत्यारभ्य प्राणमयमनोयमविज्ञानमयानन्दमयात्मकब्रह्म-
स्वरूपं निरूप्यते । तत्र सर्वत्र स च पुरुषविध एव चेति पठ्यते । अत्रा-
न्नमयादिषु पुरुषसूक्ते च पुरुषपदश्रवणादन्नमयादिषु सहस्रशीर्षवृत्त्वाद्युप-
२५ संहारः कर्तव्यो न वेति भवति संशयः । किमत्र युक्तम् । उपसंहृतव्यमे-

- वेति । कुतः । सर्वत्र ब्रह्मण एवोपास्यत्वादत्राप्युपासनोक्तेर्ब्रह्मत्वपुरुषत्व-
 योरविशेषाद्विधैक्यादिति प्राप्ते । उच्यते । पुरुषविद्यायामिवेति । अन्न-
 मयादिषु सहस्रशीर्षवच्चादिकं नोपसंहर्तव्यम् । कुतः । पुरुषविद्यायां
 यथा पुरुषस्वरूपं निरूप्यते न तथेतरेषामन्नमयादीनां विज्ञानमयान्तानां
 ५ स्वरूपं तत्प्रकरणे निरूप्यते । अत्र हि पुरुषत्वमुच्यते । सहस्रपदमनेकत्वो-
 पलक्षकम् । अन्यथाक्षणां शिरोभ्यो द्वैगुण्यं वदेतेन साकारव्यापकत्वमुक्तं
 भवति । तत्र पुरुषविधत्वं सचाध्यात्मिकरूपस्तच्छरीराभिमान्यात्मा चान्य
 आधिदैविक उच्यते । न तथात्र । किं च—पुरुष एवेदः सर्वम्—इत्या-
 दिना प्रपञ्चात्मकत्वं मुक्तिदातृत्वं चोक्त्वा नैतावन्मात्रमस्य माहात्म्यमि-
 १० तोपि महन्माहात्म्यमस्तीति वक्तुं प्रपञ्चरूपं तद्विभूतिरूपमिति—एतावानस्य
 माहिमा—इत्यनेनोक्त्वा तत आधिक्यमाह । अतो ज्यायांश्च पूरुष इति ।
 एवमतिवैलक्षण्यात् पुरुषपदमात्रसाधर्म्येण नैकविधत्वं वक्तुं शक्यम् । न
 चोपसंहार इति । चकारात्—अम्भस्यपारे भुवनस्य मध्ये नाकस्य पृष्ठे
 महतो महियान् (तै. ना. १।१।१) इत्यादिश्रुतयः । सर्वतःपाणिपादा-
 १५ न्तम् (भ. गी. १३।१३) इत्यादिस्मृतयश्च संगृह्यन्ते । एतेन यत्किंचि-
 द्धर्मसाम्येऽपि न मूलभूतब्रह्मरूपत्वमत एव न तत्रोपास्यता तथात्वेनेति
 ज्ञापितम् । अत एव भृगूपाख्यानेऽन्नमयादिब्रह्मज्ञानेऽपि जिज्ञासैवोक्ता ।
 भृगोरानन्दरूपपरब्रह्मज्ञाने तु नोक्ता । तेनाशेषगुणपूर्णं ब्रह्मेत्युक्तं
 भवत्यत उत्तमाधिकारिभिस्तदेवोपासनीयं न विभूतिरूपमिति ज्ञापितम्
 २० ॥ ३।३।२४।४ ॥

अथ निर्दोषमिति ज्ञात्वा भजनीयमिति ज्ञापयितुमाधिकरणान्तरमारभते ।

५ वेधाद्यधिकरणम् ।

वेधाद्यर्थभेदात् ॥ ३।३।२५ ॥

वाजसनेयिशाखायां—द्वया ह वै प्राजापत्याः—(बृ. १।३।१)

२५ इत्युपक्रम्य तेषां मिथः स्पर्धामुक्तवोच्यते—ते ह देवा ऊर्चुर्हन्तासुरान् यज्ञ

- उद्गीथेनात्ययामेति ते ह वाचमूचुस्त्वं न उद्गायेति तथेति तेभ्यो वागुद्गा-
यद् यो वाचि भोगस्तं देवेभ्य आगायद् यत्कल्याणं वदति तदात्मने ते
विदुरनेन वै न उद्गात्रात्येप्यन्तीति तमभिद्रुत्य पाप्मनाविध्यन् स यः स
पाप्मा यदेवेदमप्रतिरूपं वदति स एव पाप्मेति । (बृ. १।३।१) एवमेव
१५ प्राणचक्षुःश्रोत्रप्रभृतिषु पापवेधमुक्त्वोच्यते । अथैनमासन्यं प्राणमूचुस्त्वं न
उद्गायेति तथेति तेभ्य एष प्राण उद्गायते विदुरनेन वै न उद्गात्रात्ये-
प्यन्तीति तमभिद्रुत्य पाप्मनाविध्यत् स यथाश्मानमृत्वा लोष्ठो विध्वंसेतैव
ह वै विध्वंसमाना विध्वञ्चो विनेशुः (बृ. १।३।३) इति । छान्दोग्येपि
प्राणादिष्वेवमेव पाप्मवेधमुक्त्वासन्येन तथेत्युच्यते । एतावान्परं विशेषो
१६ वाजसनेयिनां गानकर्तृत्वं सामगानामुद्गीथत्वेनोपास्यत्वमुच्यते वाक्प्राणा-
दीनामिति । अत्र देहसंबन्धित्वमानकर्तृत्वयोरुपास्यत्वस्य चाविशेषोपि
वागादिषु पाप्मवेध आसन्यप्राणे कुतो नेति भवति जिज्ञासा । न चास-
न्योपासनाया विधेयत्वात् तत्स्तुत्यर्थमन्येषु पाप्मवेध उच्यतेस्मिन्निति
वाच्यम् । न हि प्रयोजनायासन्तमप्यर्थं बोधयति श्रुतिरिति वक्तुं शक्यम् ।
१७ प्रमाणत्वव्याहृतिप्रसंगात् । एकत्र प्रतारकत्वे सर्वत्रापि तच्छङ्कया तदुक्ते
कोपि न प्रवर्तेतापि । साक्षात्क्रियार्थत्वाभावेपि नासन्निरूपकत्वमर्थवादा-
नाम् । वस्तुतस्तु—यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा वा तदेव
वीर्यवत्तरं भवति (छां. १।१।१०) इति श्रुतेः । ज्ञात्वा ज्ञात्वा च
कर्माणि जनोयमनुतिष्ठति । विदुषः कर्मसिद्धिः स्यात्तथा नाविदुषो
२० भवेत् ॥ इत्यादिवाक्यैर्य एवं वेदेति वाक्यैश्चार्थवादोक्तस्वरूपं ज्ञात्वा
कर्मकरणे पूर्णं फलमन्यथा नेत्यर्थवादानां फलोपकार्यङ्गनिरूपक-
त्वान्नानर्थक्यमत उक्तेर्य हेतुं न पश्याम इति प्राप्ते ।

तमेवाह । वेधादीति । वाक्प्राणादिषु यः पाप्मवेध आदि-
पदाद् दुष्टविषयसंबन्धश्च तत्र हेतुरर्थभेदः । अर्थो भगवांस्तस्माद्दे-
२५ दादित्यर्थः । आसन्यस्तु—य एवायं मुख्यः प्राणस्तमुपासीतेति छान्दोग्य
उपास्यत्वेनोक्तः । सर्ववेदान्तप्रत्ययम् (ब्र.सू. ३।३।१) इति न्यायाद्वेदान्तेषू-
पास्यं ब्रह्मातिरिक्तं नोच्यत इत्यासन्योपि ब्रह्माभिन्नोत एवापहतपाप्मा

- ह्येष इति सामगैः पठ्यते । अतस्तत्र न पाप्मवेध इति भावः । ब्रह्मणः स्वतन्त्रपुरुषार्थत्वज्ञापनार्थपदेनोक्तिः । एतेन विभूतिरूपेति यत्रैवं तत्र मूलभूतब्रह्मणि निर्दोषत्वं किं वाच्यमिति ज्ञापितम् । अथवार्थः प्रयोजनं विषय इति यावत् । तद्भेदादित्यर्थः । अत्रेदमाकृतम् । देवा हि स्वस्या-
 १५ सुरजयाय गानार्थं वागादीनूचुस्त्वं न उद्गायेति गानानन्तरं यो वाचि भोगस्तं देवेभ्य आगायदित्युच्यते । एवमेव प्राणादिष्वपि स्वस्वभोगं देवेभ्य आगायदिति । एवं सति देवार्थमेवैतद्गानं न तु भगवदर्थम् । यद्य-
 प्यासन्त्येप्येवमुच्यते तेभ्य एष प्राण उद्गायदिति तथापि यथा वागादिषु स्वनिष्ठभोगं देवेभ्य आगायदित्युक्तं तथा नासन्त्ये । तेनोक्तमानैर्ब्रह्मात्म-
 १० कत्वेनासुरजयहेतुर्भगवत्संबन्ध एवेति ज्ञात्वा तथैवागायदासन्त्य इति ज्ञायते । अत एवान्यत्र वेध उक्तोत्र तत्करणेच्छायामप्यासुराणां नाश उक्तः । अग्रे च—भवत्यात्मना परास्य द्विषन् भ्रातृव्यो भवति य एवं वेद (बृ. १।३।७) इति पठ्यते । तेन परब्रह्म निर्दोषमिति किमु वाच्यम् । यत्र तद्विभूतिरूपासन्त्यस्योक्तरूपतां यो वेत्ति सोऽपि गुणयुक्तो दोषरहि-
 १५ तश्च भवतीति कैमुतिकन्यायः सूचितो भवति । एतेन लोके दोषत्वेन ये धर्माः प्रतीयन्ते त एव धर्मा भगवति निरूप्यमाणा न दोषत्वेन ज्ञेयाः । किंतु गुणत्वेनैव । वस्तुन एव तथात्वादिति भावो ज्ञाप्यते ॥ ३।३।२५ ॥
 एवं भगवत्संबन्धाभावे दोषसंबन्धमुक्त्वा तथा सति गुणहानिं च वदंस्तत्र विशेषमाह ।

- २० हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात्कुशाच्छन्दः-
 स्तुत्युपगानवत्तदुक्तम् ॥ ३।३।२६ ॥

तदा विद्वान्पुण्यपापे विभूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति (मुं. ३।१।३) इत्याथर्वणिकैः पठ्यते । परमपदेन बहोच्यते । तथा च सकार्याविद्यारहितः परममुपैति । तदनन्तरं साम्यमुपैतीति योजना ।

अपि च । श्रुतौ ब्रह्मोपायनस्य साम्योपायनहेतुत्वोक्त्या तदनुपाय-
नस्य साम्यानुपायने हेतुत्वमिति ज्ञाप्यते । तथाच—पराभिध्यानाच्च तिरो-
हितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ (ब्र. सू. ३।२।५) इति सूत्रे जीवस्य
ब्रह्मांशत्वेनानन्दैश्वर्यादिब्रह्मधर्मवत्त्वाद् ब्रह्मणः सकाशाद्विभागे सति तदि-
५ च्छया तद्धर्मतिरोधानस्य संसारित्वे हेतुत्वमुक्तं यत्तदपि तदुक्तमित्यनेन
स्मार्यते इति न विस्मर्तव्यम् । यथान्यशाखोक्तधर्मा अप्येकस्यां विद्या-
यामुपसंन्विह्यन्त एवं ब्रह्मनिष्ठा धर्मा जीवेष्येतया श्रुत्या बोध्यन्त इत्येताव-
त्साम्यमस्तीत्युपसंहारप्रकरण एतस्य निरूपणं कृतम् ॥ ३।३।२६ ॥ ५ ॥

६ संपरायाधिकरणम् ।

१० संपराये तर्त्तव्याभावात्तथा ह्यन्ये ॥ ३।३।२७ ॥

वाजसनेयिशाखायां—स एष नेति नेतीत्यात्मा (बृ. ३।१।२६)
इत्युपक्रम्य-न व्यथते (बृ. ३।१।२६) इत्यन्तेन ब्रह्मस्वरूपमुक्त्वा यत्
एतादृग् ब्रह्मातस्तद्विदपि विवक्षितरूप इत्यभिप्रायेणाग्रे पठ्यते—अतः पाप-
मकरवमतः कल्याणमकरवमित्युभे ह्येष एते तरत्यमृत इत्यादिनाग्नि-
१५ मया—एष नित्यो महिमा ब्राह्मणस्य (बृ. ४।४।२३) इत्यृचा च ब्रह्म-
विदो माहात्म्यमुक्त्वा पठ्यते । तस्मादेवंविच्छान्तो दान्त उपरतस्ति तिक्षुः
श्रद्धावित्तो भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्येत्सर्वमेतं पश्यति सर्वस्यात्मा भवति
सर्वस्यात्मा भवति सर्वं पाप्मानं तरति नैनं पाप्मा तरति (बृ. ४।४।२३)
इत्याद्युक्तवान्ते पठ्यते—य एवं वेद (बृ. ४।४।२५) इति । अत्र हि पाप्म-
२० तरणादिरूपं ब्रह्मज्ञानमाहात्म्यमुच्यते । ज्ञानस्य संसारमुक्तिहेतुत्वात् ।
आथर्वणोपनिषदादिषु तु भगवद्भक्तेर्मुक्तिहेतुत्वमुच्यते । परं ब्रह्मैतद्यो धार-
यतीत्युपक्रम्य भजति सोमृतो भवतीति । अग्रेऽपि मुक्तो भवति संमृतेरिति ।
एतद्विषयव्यवस्था तु पुरैवोक्तेति नात्रोच्यते । एतावान्परं संदेहः । य एवं
वदति स पाप्मानं तरति (बृ. ता. पू. २।११) इति वचनाज्ज्ञानदशा

यामपि पापसत्त्वं वाच्यमन्यथा तरणासंभवापत्तेः । एवं सति भक्तिदशाया-
मप्येवमेव न वेति भवति संशयः । तत्र श्रुतावशिष्टेण पापनाशश्रवणानु-
क्तिपूर्वकाले पापनाशावश्यंभावादेकत्र निर्णीतः शास्त्रार्थोपरत्रापि तथेति
न्यायेन भक्त्या पापनाशादत्रापि तथैवेति प्राप्त आह । संपराय इत्यादि ।

- ५ संपरायः परलोकस्तस्मिन् प्राप्तव्ये सतीत्यर्थः । अथवा परः पुरुषोत्तमस्त-
स्यायो ज्ञानम् । तथा च सम्यग्भूतं पुरुषोत्तमज्ञानं येन स संपरायो
भक्तिमार्ग इति यावत् । अथवा परे पुरुषोत्तमेयनमयो गमनं प्रवेश इति
यावत्तथा च सम्यक् परायो येन स तथा भक्तिमार्ग इत्यर्थः । ज्ञानमार्गे-
क्षरप्राप्त्या भक्तिमार्गे पुरुषोत्तमप्राप्त्या तस्माद्विशेषमत्र ज्ञापयितुमेवं
१० कथनम् । अतो भक्तेः पूर्वमेव पापनाशो युक्त इति भावः । ब्रह्मभूतस्य भक्ति-
लाभानन्तरं—भक्त्या मामभिजानाति (भ. गी. १८।५५) इति भगव-
द्वाक्यात्पुरुषोत्तमस्वरूपज्ञानस्य भक्त्यैकसाध्यत्वात्तथा । एवं सति—मुक्ता-
नामपि सिद्धानां नारायणपरायणः । सुदुर्लभः प्रशान्तात्मा कोटिष्वपि
महामुने । (भा. ६।१४।५) मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् (ब्र. सू. १।३।२)
१५ जन्मान्तरसहस्रेषु तपोध्यानसमाधिभिः । नराणां क्षीणपापानां कृष्णे
भक्तिः प्रजायते ॥ जन्मान्तरसहस्रेषु समाराध्य वृषध्वजम् । वैष्णवत्वं
लभेत्काश्चित्सर्वपापक्षयादिह ॥ इत्यादिवाक्यैः पापनाशानन्तरमेव भक्ति-
संभवाद्भक्तस्य तर्तव्यपापादेरभावान्न ज्ञानमार्गीयतुल्यतेत्यर्थः ।

- ननु—य एवं वेद (नृ. पू. ता. २।१) इति सामान्यवचनात्पुरु-
२० षोत्तमविदोऽप्येवमेवेति चेत्तत्राह । तथा ह्यन्ये । तथा ज्ञानानन्तरमिति
पापवन्तोऽन्ये भक्तिमार्गीयेभ्योन्य इत्यर्थः । उक्तवचनरूपोपपत्तिर्हि शब्देन
ज्ञाप्यते ॥ ३।३।२७ ॥

- ननु भक्तिमार्गीयाणामपि गोपस्त्रीणां—दुःसहप्रेषविरहतीव्रतापधु-
ताशुभाः । ध्यानप्राप्ताच्युताश्लेषनिर्वृत्या क्षीणमङ्गलाः (भा. १०।२९।१०)
२५ इति वचनेन दुष्कृतसुकृतयोरपि हानिश्रवणात्पूर्वोक्तवचनैर्विरोध इत्या-
शङ्कयामुत्तरं पठति ।

छन्दत उभयाविरोधात् ॥ ३।३।२८ ॥

छन्द इच्छा तथाच भक्तिमार्गीयाणामपि पूर्वं पापनाशो यः स भगवदिच्छाविशेषतोतो भक्तेः पूर्वमेव पापनाशनिरूपकातन्नाशनिरूपक-
वचनयोरविरोधाद्धेतोर्भक्तेः पूर्वमेव पापनाश आवश्यक इत्यर्थः । एवं सति
५ भक्तेः पूर्वमेव तन्नाश औत्सर्गिकः । स कचिद्विशेषेच्छयापनो-
द्यत इति भावो ज्ञापितो भवति । अत्रेच्छाविशेषे वक्तव्यबहुत्वेपि किञ्चि-
दुच्यते । चिकीर्षितलीलामध्यपातिभक्ता न सोपधिस्नेहवत्यो न सगुण-
विग्रहा न वा सुकृतादियुक्ता इति ज्ञापयितुं कतिपयगोपीस्ताद्विपरीतध-
र्मयुक्ताः कृत्वा तस्यां दशायां स्वप्राप्तौ प्रतिबन्धं कारयित्वा स्वयमेव
१० तां दशां नाशयित्वा स्वलीलामध्यपातिनीः कृतवानिति । न हेतावता
सार्वदिक एवायं भावो भवति । न हि मन्त्रप्रतिबद्धशक्तिरभिरदाहक
इति तत्स्वभावत्वमेव तस्य सार्वदिकमिति वक्तुं शक्यम् । एतच्च श्रीभाग-
वतदशमस्कन्धविवृतौ प्रपञ्चितमस्माभिः ॥ ३।३।२८॥६ ॥

७ गतेरर्थवत्त्वमित्यधिकरणम् ।

१५ गतेरर्थवत्त्वमुभयथान्यथा हि विरोधः ॥ ३।३।२९ ॥

ननु—सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन्
(तै. २।१) इति । तमेवं विद्वानमृत इह भवति नान्यः पन्था विद्यते-
यनाय (तै. आ. ३।१३) इत्यादिश्रुतिभिरुक्तरूपब्रह्मज्ञाने सत्येव मोक्ष
इत्युच्यते । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः (मुं. ३।२।३) इति श्रुत्यात्मी-
२० यत्वेनाङ्गीकारात्मकवरणस्य भक्तिमार्गीयत्वात्तास्मिन् सति भक्तिमार्गे प्रवे-
शाद्भक्त्यैव स इत्युच्यते । किं च । भक्त्या मामभिजानाति (भ. गी.
१८।५५) इत्युक्त्वा—ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम्
(भ. गी. १८।५५) इति भगवतोक्तमिति भक्तिमार्गेपि पुरुषोत्तम-
ज्ञानेनैव मोक्ष उच्यते । ज्ञानमार्गे त्वक्षरज्ञानेनेति विशेषः ।
२५ तस्मान्मद्भक्तियुक्तस्य योगिनो वै मदात्मनः । न ज्ञानं न च वैराग्यं

- प्रायः श्रेयो भवेदिह (भा. ६।१४।६) इति वचनेन भक्तिमार्गीयस्य ज्ञाननैरपेक्ष्यमप्युच्यते । तथा चैवं मिथः श्रुत्योः स्मृत्योश्च विरोधान्नैकतरनिर्धारः संभवति । न च ज्ञानेनैव मोक्ष उभयत्रापि तथोक्तेः । ज्ञाननैरपेक्ष्योक्तिस्तु भक्तिस्तुत्यभिप्रायेति वाच्यम् । विषयभेदेन ज्ञानभेदान्मु-
- ५ क्तिसाधनं कतमज्ज्ञानमित्यनिश्चयात् । न च श्रौतत्वाविशेषात्समुच्चय इति वाच्यम् । ज्ञानिनोक्षेरे भक्तस्य पुरुषोत्तमे लयात् समुच्चयासंभवात् । तर्ह्येवं विरोधाभावादुपपन्नं सर्वमिति चेत् । न । पूर्वं ज्ञानमार्गीयज्ञानवतः पश्चाद्भक्तिमार्गीयज्ञानवतो लयस्थाननिर्धारासंभवात् ! अपरं च । ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा (भ. गी. १८।५५) इति वचनात् भक्तिमार्गे तत्त्वतो
- १० भगवज्ज्ञानमेव प्रवेशसाधनमिति मन्तव्यम् । तथा च—मत्कामा रमणं जारं मत्स्वरूपाविदोबलाः । ब्रह्म मां परमं प्रापुः संगच्छतसहस्रशः (भा. ११।१२।१३) इति वाक्याज्ज्ञानमार्गीयभक्तिमार्गीयज्ञानरहितानामपि भगवत्प्राप्तेस्तत्साधनत्वनिरूपकश्रुतिविरोधः । तथा च कचिज्ज्ञानं मुक्तिसाधनत्वेनोच्यते कचिद्भक्तिः कचिन्नोभयमपीत्येकतरसाधनानिश्चयान्मुक्तिसाधने
- १५ मुमुक्षोः प्रवृत्त्यसंभव इति प्राप्त आह । गतेरर्थवच्चमित्यादि । गतेर्ज्ञानस्यार्थवत्त्वं फलजनकत्वमुभयथा मर्यादापुष्टिभेदेनेत्यर्थः । अत्रायमाशयः । एष उ एव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषति (कौ. ३।९) इत्यादिश्रुतिभ्यो भगवान् मृष्टिपूर्वकाल एवैतस्मै जीवायैतत्कर्म कारयित्वैतत्फलं दास्य इति विचारितवानिति तथैव भवति । तत्रोक्तरीत्या
- २० मुक्तिसाधनानुगमे हतुरवश्यं वाच्यः । एवं सति कृतिसाध्यं साधनं ज्ञान-भक्तिरूपं शास्त्रेण बोध्यते । ताभ्यां विहिताभ्यां मुक्तिर्मर्यादा । तद्रहितानामपि स्वरूपबलेन स्वप्रापणं पुष्टिरुच्यते । तथा च यं जीवं यास्मिन्मार्गे-ङ्गीकृतवांस्तं जीवं तत्र प्रवर्तयित्वा तत्फलं ददातीति सर्वं सुस्थम् । अत एव पुष्टिमार्गेङ्गीकृतस्य ज्ञानादिनैरपेक्ष्यं मर्यादायामङ्गीकृतस्य तदपेक्षित्वं
- २५ च युक्तमेवेति भावः । अत्र साधकत्वेन विपक्षे बाधकमाह । अन्यथा हि विरोध इति । अन्यथा मर्यादापुष्टिभेदेन व्यवस्थाया अकथने विरोधाद्धेतोस्तथेत्यर्थः । विरोधस्तु पूर्वपक्षग्रन्थ उपपादितः । एतेनैव—ननु श्रवणा-

- दिरूपा प्रेमरूपा च भाक्तिरविशेषेण पापक्षय एवोदेत्युत कश्चिद्विशेषोऽस्ति । तत्राधुनिकानामपि भक्तानां दुःखदर्शनाच्छ्रवणादेः पापनाशकत्वश्रवणाच्चा- विशेषपक्षस्त्वसंगतः । अथ श्रवणादिरूपा पापे सत्यपि भवति । प्रेमरूपा तु तन्नाश एवेति विशेषो वाच्यः । सोऽपि प्रेमवतामप्यक्रूरादीनां मणिप्रसंगे ५ भगवता समं कापट्यकृतिश्रवणान्न साधीयानित्यपि शङ्का निरस्ता वेदि- तव्या । तथाहि मर्यादापुष्टिभेदेनाङ्गीकारे वैलक्षण्यादाद्यायामङ्गीकृतानां मुमुक्षयैव श्रवणादौ प्रवृत्तिस्तद्वातृत्वेनैव भगवति प्रेमापि न तु निरुपधिः । कदाचिद्वस्तुस्वभावेन मुक्तीच्छानिवृत्तावपि तद्भक्तेः साधनमार्गीयत्वाद्- अनिच्छतो मे गतिमर्णवीं प्रयुङ्क्ते इति वाक्यादन्ते मुक्तिरेव भवित्री ।
- १० आस्मिन्मार्गे श्रवणादिभिः पापक्षये प्रेमोत्पत्तिस्ततो मुक्तिः । पुष्टिमार्गेऽङ्गीकृते- स्त्वनुग्रहसाध्यत्वात्तत्र च पापादेरप्रतिबन्धत्वाच्छ्रवणादिरूपा प्रेमरूपा च युगपत् पौर्वापर्येण वा वैपरीत्येन वा भवत्येव । अत्र श्रवणादिकमपि फलरू- पमेव । स्नेहेनैव क्रियमाणत्वान्न विधिविषयः । न ह्यविद्यादिमुक्त्यन्त- रूपभजनानन्दान्तरायरूपाभ्रङ्गषाविरलविविधमहातरुगहनानां दहने
- १५ लोलुपस्यानुग्रहानलस्य तदान्तरालिकपापतूलं प्रतिबन्धकमिति वक्तुं शक्यम् । तदुक्तं श्रीभागवते । स्वपादमूलं भजतः प्रियस्य त्यक्तान्यभावस्य हरिः परेशः । विकर्म यच्चोत्पतितं कथंचिद् धुनोति सर्वं हृदि संनिविष्टः (भा. ११।५।४२) इति । विकर्म प्राक्तनं तद् दुःखदमिति । स्वयं च हरित्वेन दुःखहर्तेति धुनोत्युक्तविशेषणविशिष्टस्य स्वतो विकर्मकृत्यसं- २० भवात् । सांसर्गिकं भूतो भूतं न तु मया कृतमिति वद् वा यत्कृतं विकर्म तत्कथंचिदुत्पतितमित्युच्यते । त्यक्तान्यभावत्वेन भगवत्सेवाव्यासंगेने-न्द्रद्युम्नाख्यपाण्ड्यराजवन्महदागमनायज्ञानं वा वक्तोकरूपे भक्ते विक- र्मोक्तावरुचिज्ञापनाय वा कथंचिदित्युक्तवान् । तेन तर्कितं विकर्मात्राप्य- भिप्रेतामिति ज्ञायते । एतादृशस्यापि यदि विकर्म भवेत्तदा तन्निवृत्त्यर्थं न २५ तेनान्यत्कर्तव्यम् । भगवानेव हृदि निविष्टस्तद्धुनोति यत इति । कदाचि-

त्वभक्तिबलस्फूर्त्या सदोषमपि जनं कृतार्थीकरिण्यामीत्यङ्गीकुर्याच्चेद्भक्त-
स्तदैव हृदिस्थ एव तत्संसर्गजं दोषमस्यैतदङ्गीकारेण तदोषमपि धुनो-
तीति सर्वपदेनोच्यते । चिरकालभोग्यमपि तत्क्षणेनैव नाशयति । तन्नाशने
फालादेरप्रतिबन्धकत्वमित्यपि ज्ञापयितुं परस्य कालादेरीशत्वमुक्तम् ।
१ भत्र भजनादिहान्निवेशान्तानां स्पष्ट एव विकर्मणि सत्यपि संभव इति
॥ ३।३।२९ ॥ ७ ॥

८ उपपन्नाधिकरणम् ।

उपपन्नस्तल्लक्षणार्थोपलब्धेर्लोकवत् ॥ ३।३।३० ॥

- ननु मुक्तिरेव सर्वत्र फलत्वमुच्यते । युक्तं चैतत् । संसृतेर्दुःखात्म-
१० क्त्वात् तन्निवृत्तेः सर्वेषामिष्टत्वात् । पुष्टिमागीयभक्तानां तु तदनपेक्षित्व-
मुच्यते । तदुक्तमथर्वणोपनिषत्स्वष्टादशार्णमन्त्रस्वरूपमुक्त्वा पठ्यते । पर-
ब्रह्मैतद्यो धारयतीत्यादेरन्ते सोमृतोभवतीत्यादि । एतदग्रे किं तद्रूपं किं
रसनं कथं हैतद्भजनमित्यादिप्रश्नोत्तरं पठ्यते । भक्तिरहस्यभजनं तदि-
हामुत्रोपाधिनैराशयेनैवामुष्यात्मनः कल्पनमेतदेव नैकमर्थमिति ।
१५ एतदत्र विचार्यते । मन्त्रावृत्तितदधिष्ठातृरूपध्यानदेरमृतत्वं फल-
मुच्यते । भजनस्वरूपं च यावत्फलनैराशयेन भगवत्यात्मनः कल्पनमि-
त्युच्यते । न च फलनैराशयेन भजनेप्यन्ते मुक्तिरेव भवित्रीति वाच्यम् । तं
यथा यथोपासते तथैव भवति तद्धैतान्भूत्वावति । इति श्रुतेर्मुक्तिसाधन-
त्वेन ज्ञात्वा भजतः सैव फलम् । स्वरूपस्यैव स्वतन्त्रपुरुषार्थत्वमनुभवन्
२० यो भजते तस्य तदेव फलमिति यतो निर्णयः संपद्यते । ये यथा मां
प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् (भ. गी. ४।११) इति भगवद्वाक्याच्च ।
अत एव रहस्यभजनं लक्ष्यमुक्तम् । तथा च श्रौतत्वभगवत्संबन्धित्वयो-
रविशेषात् कतमो गरीयानिति संशये गूढाभिसंधिः पठति । मुमुक्षोः
सकाशाद्रहस्यभजनकर्तृवोपपन्नः उपपत्तियुक्तः । तमेवोद्धाटयति तल्लक्ष-
२५ णार्थोपलब्धेरिति । तल्लक्षणो भगवत्स्वरूपात्मको योऽथः स्वतन्त्रपुरुषार्थरूप-

- स्तदुपलब्धेः । स्वाधीनत्वेन तत्प्राप्तेरित्यर्थः । यद्यपि पुरुषोत्तमे प्रवेशे तदानन्दानुभवो भवति तथापि न प्रभोस्तदधीनत्वम् । भक्तितिरोभावात् । प्रत्युत वैपरीत्यम् । भजनानन्दस्य तत् आधिक्यं तु—मुक्तिं ददाति कर्हिचित् स्म न भक्तियोगम् (भा. ५।६।१८) दीयमानं न गृह्णन्ति विना मत्सेवनं
- ५ जनाः (भा. ३।२९।१३) नारायणपराः (भा. ६।१७।२८) इत्युपक्रम्य स्वर्गापवर्गनरकेष्वपि तुल्यार्थदर्शिन इत्यादिवाक्यैरध्यवसीयते । अत एव सामीप्यवाच्युपसर्ग उक्तः । तेन दासीत्वेन दासत्वेन लीलायां सुहृत्त्वेन प्रभुनिकटे स्थितिरुक्ता भवति । न च महत्पदार्थस्वरूपाज्ञानादल्प एवानन्दे यथा सर्वाधिक्यं मन्वानः पूर्वोक्तं न वाञ्छति तथात्रापीति वाच्यम् ।
- १० दीयमानानामर्थानां स्वरूपाज्ञानासंभवात् । अनुभवविषयीक्रियमाणत्वस्यैवात्र दीयमानपदार्थत्वात् । तदज्ञाने स्वर्गादित्रये तुल्यदर्शित्वासंभवश्च । मुक्तिं ददाति कर्हिचित् स्म न भक्तियोगम् (भा. ५।६।१८) इति वाक्ये भक्तेराधिक्यं स्पष्टमेवोच्यते । तस्मान्न्यूनार्थजिघृक्षोः सकाशात्पूर्णाथवान् महानिति युक्तमेवास्योपपन्नत्वम् । इममेवार्थं दृष्टान्तेनाह । लोका-
- १५ वादिति । यथा स्वाधीनभर्तृका नायिका तदवस्थाननुगुणगृहवित्तादिकं दीयमानमपि नोरीकरोति तथेत्यर्थः ।

अथवा स भगवानेव लक्षणमसाधारणो धर्मो यस्य स तल्लक्षण उद्भूतभक्तिभावः स एवार्थः स्वतन्त्रपुरुषार्थरूप इत्यग्रे पूर्ववत् । भगवत्प्राकट्यवानेव हि भक्तो भक्तत्वेन ज्ञायत इति तथा । एतेन ज्ञाप्यं हि

२० ज्ञापकादधिकं भवति । एवं सति यज्ज्ञापकं परमकाष्ठापन्नं वस्तु पुरुषोत्तमस्वरूपं सर्वफलरूपं तन्महत्त्वं कथं वक्तुं शक्यमिति सूच्यते

॥ ३।३।३० ॥ ८ ॥

९ अनियमाधिकरणम् ।

अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दा-

नुमानाभ्याम् ॥ ३।३।३१ ॥

- ध्यायते प्रेमति शृणोति श्रावयत्युपदिशत्याचरति सोमृतो भवति सोमृता भवति (गो. पू. ता. १) इति । तत्र धारणादीनां समुदितानामेवा-
मृतसाधकत्वमुत प्रत्येकमपीति भवति संशयः । अत्र धारणादिसाधन-
कलापमुक्त्वा फलमुच्यते इति समुदितानामेव मुक्तिसाधकत्वम् । उपलक्षणं
५ चैतच्छ्रवणादिनवविधभक्तीनामप्येवमेव तथात्वमिति पूर्वपक्षे सिद्धान्तमाह ।
अनियम इति । समुदितानामेव तेषां फलसाधकत्वमिति नियमो नास्ती-
त्यर्थः । अत्रोपपत्तिमाह । सर्वासामविरोध इति । चिन्तयंश्चेतसा कृष्णं
मुक्तो भवति संसृतेः (गो. पू. ता. २) इति श्रुत्या चिन्तनमा-
त्रस्य तथात्वमुच्यते । पञ्चपदीं जपन् इत्याद्युक्त्वा ब्रह्म संपद्यते ब्रह्म
१० संपद्यते (गो. पू. ता. २) इति श्रुत्या कीर्तनमात्रस्य तथात्व-
मुच्यते । तथा च प्रत्येकपक्ष एव सर्वासां श्रुतीनामविरोधः स्यात् । एवं
सति परब्रह्मैतद्यो धारयतीत्यादिषु सोमृतो भवतीति पदं प्रत्येकं संबध्यत
इति ज्ञेयम् । ननु यथा दण्डादीनां प्रत्येकं घटहेतुत्वोक्तावापि नैकस्यैव
तज्जनकत्वमेवमत्राप्येकैकस्य चिन्तनादेस्तथात्वोक्तावापि फलसाधकत्वं
१५ समुदितानामेव तेषामिति चेत् । भैवम् । योर्थो यत्प्रमाणैकसमाधिगम्यः स
तेन प्रमाणेन यथा सिध्यति तथा मन्तव्यः । दण्डादेस्तथात्वं प्रत्यक्षेण
गृह्यत इति तत्र तथास्तु । प्रकृते तु तेषां तथात्वमलौकिकशब्दसमाधिग-
म्यम् । श्रुतिस्तूकैव । न चोक्तन्यायः श्रुतिष्वपि तात्पर्यनिर्णायको भव-
तीति वाच्यम् । अलौकिकेर्थे लौकिकस्यासामर्थ्यात् । अन्यथा ब्रह्मणा
२० मनसैव प्रजाजनने निषेकादिकमपि कल्प्येत । स्मृतिरपि—केवलेन हि
भावेन गोप्यो गावः खगा मृगाः । येन्ये मूढधियो नागाः सिद्धा मामी-
युरञ्जसा ॥ (भा. ११।१२।८) एतावान् सांख्ययोगाभ्याम्—इत्युप-
क्रम्यान्ते नारायणस्मृतिरित्यादिरूपैवमेवाह । इममेवार्थं हृदि कृत्वाह
सूत्रकारः । शब्दानुमानाभ्यामिति । श्रुतिस्मृतिभ्यामित्यर्थः । ते चोक्ते ।
२५ एतेन सूत्रकारस्यान्योप्यनुशयोस्तीति भाति । यत्रोक्तसाधनस्तोमसंपत्तिरे-
कस्मिन् भक्तेस्ति तत्रैकनैव मुक्तावितरसाधनत्वबोधकश्रुतिविरोधाच्छ्रवण-

कीर्तनस्मरणानां मुक्त्यव्यवहितपूर्वक्षणे युगपदपि संभवादन्यथासिद्धि-
संभवे विनिगमकाभावादेकेनैव मुक्तिरिति न निश्चयः । प्रत्येकसाधकत्व-
बोधिकानां सर्वासां श्रुतीनां मिथो विरोधः । तर्ह्येकत्र तथात्वे सर्वत्रैव
तथास्त्वित्याशङ्क्य बाधकमाह । शब्दानुमानाभ्यामिति । पूर्ववत्तत्र प्रत्ये-
कमपि मुक्तिहेतुत्वमुच्यत इति न तथेत्यर्थः । यत्र प्रत्येकमपि तथात्वं
तत्र किमु वक्तव्यं समुदितानां तथात्वं इति भावः । तेन श्लिष्टः प्रयोगो-
यमिति ज्ञेयम् ॥ ३१३१ ॥ ९ ॥

१० आधिकारिकाधिकरणम् ।

यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम् ॥ ३१३२ ॥

- १० पूर्वं मुमुक्षुभिर्मुक्तिसाधनत्वेन क्रियमाणानां भगवद्दर्शनां मुक्ति-
साधनप्रकारो विचारितः । अधुना तु भगवान् स्वविचारितकार्यं लौकिकै-
श्वर्याद्यशक्यं ज्ञात्वा स्वैश्वर्यादिकं दत्त्वा येन जीवेन तत्कारयति स
जीवस्तैर्धर्मैर्मुक्तो भवति न वेति विचार्यते । तत्र जीवकृतभगवद्विषयक-
धर्माणां यत्र तत्साधकत्वं तत्र भगवदीयानां धर्माणां तत्साधकत्वं सुतरा-
१५ मेव । तेषां स्वकृत्यसाध्यत्वेनाविधेयत्वात् तत्साधनेष्वपेक्षोपीति संदेहे
निर्णयमाह । यावदित्यादि । यस्मिन् जीवे यत्कार्यसाधनार्थमधिकारो
भगवता दत्तस्तत्कार्यसाधनक्षमास्तास्मिन् ये स्वधर्मा भगवता स्थापितास्त
आधिकारिका इत्युच्यन्ते । तत्कार्यसंपात्तिरेव तदधिकारप्रयोजनमिति
तावदेव तेषां तास्मिन् स्थितिरित्यर्थः । एवं सति तत्संपात्तौ सोऽपि निवर्तत
२० इति तत्संबन्धिनो धर्मा अपि निवर्तन्त इति मुक्तिपर्यन्तं न तेषां व्यापार-
संभवो भगवता तथैव विचारितत्वान्मुक्तिस्तु भक्त्यैवेति भावः । यच्च-
ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसंचरे । परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति
परं पदम् ॥ इति वाक्यं तत्त्वाकल्पान्तं येषामधिकारः सप्त-
र्षिप्रभृतीनां तद्विषयकमिति ज्ञेयम् । अन्यथा भगवद्वत्ताधिकारसामर्थ्यस्य
२५ भरतस्य स्वाधिकारसमाप्तौ मुक्तिं न वदेत् । कृतात्मान इति पदात्तेषा-

भपि भगवति कृतान्तःकरणानामेव परस्य भगवतः परपदे व्यापिवैकुण्ठे प्रवेश उच्यते न त्वाधिकारिकगुणैः ॥ ३।३।३२ ॥ १० ॥

११ अक्षरधियामित्यधिकरणम् ।

अक्षरधियां त्ववरोधः सामान्यतस्तद्भावाभावाभ्यामौपासन-
वत्तदुक्तम् ॥ ३।३।३३ ॥

- ननु काथर्वणोपनिषद्वाक्यैर्भगवद्दर्माणां मुक्तिसाधनत्वमुच्यते । श्रुत्यन्तरेषु—तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेयनाय (श्वे. ३।८) ज्ञानादेव तु कैवल्यम् । तरति शोकमात्मवित् (छां. ७।१।३) ब्रह्मविद्वद्ब्रह्मैव भवति । इत्यादिषु ज्ञानस्यैव मुक्तिसाधन-
१० त्वमुच्यते । श्रुतित्वाविशेषादुभयोस्तथात्वे कारणवैजात्ये कार्यवैजा-
त्यस्यावश्यकत्वान्मुक्तौ च तदसंभवात्—भक्त्या मामभिजानाति (भ. गी. १८।५५) इति वाक्याद्भक्तौ ज्ञानस्यापि संभवाज्ज्ञानेनैव मुक्तिरिति पूर्वपक्षे ज्ञानसाधनत्वनिरूपकश्रुतितात्पर्यं निरूपयन् पुरुषोत्तम-
प्राप्तेरेव मुक्तिपदवाच्यत्वात्तद्भजनस्यैव तत्प्रापकत्वमिति हृदि कृत्वाहं ।
१५ अक्षरधियामित्यादि । तुशब्दः पूर्वपक्षनिरासे । वाजसनेयके श्रूयते । एतद्वै तदक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अभिवदन्त्यस्थूलमनणु (बृ. ३।८।८) इत्यादि । तथाथर्वणे च । अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते (मुं. १।१।५) इति तेन ज्ञानमार्गेश्वरविषयकाण्येव ज्ञानानि निरूप्यन्ते पुरुषोत्तमविषयकाणि नेति निश्चीयते । ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१) इति श्रुतावक्षरब्रह्म-
२० विदोक्षरात्परस्य प्राप्तिरुच्यते । अक्षरादपि चोत्तमः (भ. गी. १५।१८) इति भगवद्वाक्याच्चाक्षरातीतः पुरुषोत्तमः । भक्त्या मामभिजानाति (भ. गी. १८।५५) इति वाक्ये मामिति पदात्पुरुषोत्तमविषयकं ज्ञानमु-
च्यते न त्वक्षरविषयम् । किंच ब्रह्मभूतस्य भक्तिलामोक्तेस्तस्य चानन्दां-
शाविर्भावात्मकत्वात्तस्य चाविद्यानाशजन्यत्वात्तस्य चाक्षरज्ञानजन्यत्वात्
२५ पूर्वकक्षाविश्रान्तमेवाक्षरज्ञानम् । एवं सत्यक्षरविषयिणीनां धियां श्रुतौ

मुक्तिसाधनेषु योवरोधः प्रवेशनं गणनेति यावत् स सामान्यतद्भावाभ्यां हेतुभ्यां पुरुषोत्तमसंबन्धिसंबन्धे मुक्तिरिति सामान्यम् । मर्यादामार्गेङ्गीकृतानां—ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति । समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् (भ. गी. १८।१४) इति वाक्याद् ब्रह्मभावान्तरमेव भगवद्भावसंभवात्तेन पुरुषोत्तमे प्रवेशात्तत्र परम्परोपयोगो ब्रह्मभावस्येत्युभाभ्यां हेतुभ्यां तथेत्यर्थः । वस्तुतस्तु पुरुषोत्तमभक्तिरेव मुक्तिरिति भावः । नन्वक्षरस्याविशिष्टत्वेन तदुपासकानामपि तथात्वात् केषांचित्तत्रैव लयः । केषां चिद्भक्तिलाभ इति कथमुपपद्यत इत्याशङ्क्य तत्र हेतुं दृष्टान्तेनाह । औपसदवदिति । उपसदाख्यकर्माणि तानूनप्त्रस्पर्शा-
 १० ख्यमौपसदं कर्मास्ति । तत्रातिथ्यायां ध्रौवात् सुचिं चमसे वा यदाज्यं चतुरवत्तं वा समवद्यति तत्तानूनप्त्रमित्युच्यते । अनाधृष्टमसि (तै. सं. १।२।१०) इति मन्त्रेण षोडशाप्यृत्विजो यजमानेन सह तानूनप्त्रं समवमृशन्ति—अनु मे दीक्षाम् (तै. सं. १।२।१०) इति मन्त्रेण यजमानस्तत्समवमृशन्—यमृत्विजं कामयेतायं यज्ञं यशसमृच्छेदिति तं प्रथम-
 १५ मवमर्शयेत् (आ. सू. १।१।१४) इति श्रूयते श्रुतौ कल्पे च । अत्र सर्वेषामृत्विजां तानूनपप्त्राविशेषेपि यस्मिन् स्नेहातिशयेन तथेच्छा तत्रैव तथा कृतिर्नेतरेषु । न हि तत्राविशिष्टेषु कथमेवं कृतिरिति पर्यनुयोगः संभवत्येवमिहापीत्यर्थः । ननु श्रवणादेर्यथा पुरुषोत्तमसंबन्धित्वेन तत्प्राप्तिहेतुत्वमेवमक्षरस्याप्यस्त्वित्याशङ्का तु निखिलासुरजीवतमः पुञ्जनिरा-
 २० सकेन यदुवंशोदयाचलचूडामणिनैव निरस्तेति न स्वतो वक्तुमुचितेत्याशयेनाह । तदुक्तमिति । भगवद्गीतास्वाति शेषः । तत्र—यदक्षरं वेदविदो वदन्ति (भ. गी. ८।११) इत्युपक्रम्य—स याति परमां गतिम् (भ. गी. ८।१३) इत्यन्तेनाक्षरप्राप्त्युपायमुक्त्वा—अनन्यचेताः सततम् । (भ. गी. ८।१४) इत्यादिना स्वप्राप्त्युपायं वैलक्षण्यं चोक्त्वा भक्त्येकलभ्यत्वं स्वस्य वक्तुं
 २५ पूर्वं क्षराक्षरयोः स्वरूपमाह । सहस्रयुगपर्यन्तम् (भ. गी. ८।१७) इत्युपक्रम्य प्रभवत्यहरागमे (भ. गी. ८।१८) इत्यन्तेन क्षरस्वरूपमुक्त्वा—परस्तस्मात्तु भावोन्यः (भ. गी. ८।२०) इत्युपक्रम्य—तद्धाम परमं मम

- (भ. गी. ८।२१) इत्यन्तेनाक्षरस्वरूपमुक्तम् । अत्र पूर्वं क्षरस्वरूप-
मुक्तमिति—परस्तस्मात्तु (भ. गी. ८।२०) इत्यत्र क्षरादेव परत्वमु-
च्यते । तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शित्वात्तस्यैव पूर्वमुक्तत्वात् । अत एवाक्षरव्यावर्त-
कस्तुशब्द उक्तः । एतेन नित्यत्वेन क्षरणाभावादक्षरशब्देन जीव एवो-
५ च्यते न तु पुरुषोत्तमाधिष्ठानभूतो जीवातीति इति निरस्तम् । यं प्राप्यं
न निवर्तन्ते (भ. गी. ८।२१) इति वाक्याज्जीवे तथात्वासंभवात् ।
नित्यमुक्तत्वापत्त्या शास्त्रवैफल्यापत्तेश्च । इत एव ज्ञानमार्गिणां तत्प्राप्ति-
रेव मुक्तिरिति ज्ञेयम् । ततोनिवृत्तेः । पुरुषः स परः पार्थ (भ. गी.
८।२२) इत्यनेनाक्षरात्परस्य स्वस्य भक्त्येकलभ्यत्वमुक्तम् । तेन ज्ञान-
१० मार्गीयाणां न पुरुषोत्तमप्राप्तिरिति सिद्धम् । यस्यान्तःस्थानीत्यनेन
परस्य लक्षणमुक्तम् । तच्च मृत्सादिप्रसंगे श्रीगोकुलेश्वरे स्पष्टमुच्यते ।
तेनाक्षरोपासकानां न पुरुषोत्तमोपासकत्वम् । तद्विषयकश्रवणादेरभावा-
दिति भावः । अव्यक्तोक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम् (भ. गी.
८।२१) इति वाक्यात्—स याति परमां गतिम् (भ. गी. ८।१३)
१५ इत्यत्राक्षरमेव यातीत्यर्थो ज्ञेयः । किंच । तैत्तिरीयोपनिषत्सु पठ्यते ।
यस्मिन्निदं सं च विचैति सर्वं यस्मिन्देवा अधिविश्वे निषेदुः । तदेव
भूतं तदु भव्यमा इदं तदक्षरे परमे व्योमन् । येनावृतं खं च दिवं महीं
च येनादित्यस्तपति तेजसा भ्राजसा च । यमन्तः समुद्रे कवयो वयन्ति
यदक्षरे परमे प्रजाः (तै. सं. १०।१।१) इति । अत्राक्षरात्मकत्वेन
२० क्षरात्मकादाकाशात् परमे व्योम्नि भक्तानां हृदयाकाश इति यावत् । तत्र
प्रकाशमानमित्यर्थात् । अत एव—ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१)
इत्युपक्रम्य—सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन्
(तै. २।१) इत्येतदुपनिषत्स्वेव पठ्यते । यदक्षरे परमे प्रजा इति पद-
मवयन्ति इत्यनेन संबध्यते । अत्र प्रजापदाद्यापि वैकुण्ठात्मको लोको-
२५ क्षरपदेनोच्यत इत्यवगम्यते । अत एव—न यत्र माया (भा. २।१।१०)
इत्यादिना श्रीभागवते तत्स्वरूपमुच्यते । एतेनाक्षरस्य पुरुषोत्तमाधिष्ठानत्वं
निश्चीयते । इतोऽप्यक्षरातीतः पुरुषोत्तम इत्यवगम्यते । एवं सति सामान्यं

भगवद्विभूतिरूपत्वं तद्भावस्तस्य पुरुषोत्तमस्य भावः सत्ता । उक्तरीत्या तत्र स्थितिरिति यावत् । ताभ्यां हेतुभ्यां तथेत्यप्यर्थो ज्ञेयः ॥ ३।३।३३ ॥

इयदामननात् ॥ ३।३।३४ ॥

ननु संसारनिवृत्त्यानन्दाविर्भावयोरविशेषादक्षरे ब्रह्मणि लये पुरु-
५ षोत्तमे प्रवेशान्नूनतोक्तौ को हेतुरित्याकाङ्क्षायामाह । इयदिति परिमा-
णवचनम् । तस्य श्रुतौ कथनादित्यर्थः । अत्रेदं ज्ञेयम् । तैत्तिरीयोपनि-
षत्सु—सैषानन्दस्य मीमांसा भवति (तै. २।८) इत्युपक्रम्य मानुषमो-
नन्दमेकं गणयित्वा तस्मादुत्तरोत्तरं शतगुणमानन्दं गन्धर्वानारभ्य प्रजाप-
तिपर्यन्तस्योक्तोच्यते । ते ये शतं प्रजापतेरानन्दाः स एको ब्रह्मण
१० आनन्दः (तै. २।८) इति । एवं सतीयत एतावदक्षरानन्दस्य सावधि-
कत्वेन श्रुतौ कथनादानन्दमयत्वेन निरवध्यानन्दात्मकत्वस्य पुरुषोत्तमे
कथनात्तथोक्तिरिति ॥ ३।३।३४ ॥ ११ ॥

१२ अन्तरा भूतग्रामवदित्यधिकरणम् ।

अन्तरा भूतग्रामवत्स्वात्मनः ॥ ३।३।३५ ॥

१५ अथ ज्ञानमार्गे यथा स्वात्मत्वेन ब्रह्मणो ज्ञानं तथा भक्तिमार्गेऽपि ।
भक्त्या पुरुषोत्तमज्ञाने स्वात्मत्वेन पुरुषोत्तमज्ञानं भवति न वेति विचार्यते ।
सर्वान्तरत्वेन श्रुतौ कथनात्तद्भवतीति पूर्वः पक्षः । तथात्वेऽपि—सर्वस्य वशी
सर्वस्थेशानः (बृ. ४।४।२२) इत्यादिश्रुतिभिरेवमेव ज्ञानम् । न तु तथेति
सिद्धान्तः । अत्र तथा ज्ञानाभावस्यावश्यकत्वार्थं विपरीते बाधकमाह ।
२० पूर्वस्मिन्सूत्रे ब्रह्मानन्दाद्भजनानन्दस्याधिक्यं निरूपितम् ! स तु भगवद्-
त्तस्तद्व्यवधायकोऽर्थश्च प्रभुणा न संपाद्यते । स्वात्मत्वेन ज्ञानं च भजनान-
न्दान्तरायरूपम् । यद्येतत्संपादयेत्तं न दद्यादग्रेन्यथाभावादतः स्वात्मत्वेन
ज्ञानं भक्तिमार्गीयस्य न संभवतीत्याशयेनाह । अन्तरा स्वात्मन इति ।

भगवता भक्तिमार्गे स्वीयत्वेनाङ्गीकृतो य आत्मा जीवस्तस्य यदात्मत्वेन ज्ञानं तद्भजनानन्दानुभवेन्तरा व्यवधानरूपमिति भगवता तादृशे जीवे तत्र संपाद्यत इत्यर्थः । तत्संपादनस्य सर्वथैवासंभावितत्वं हीनत्वं च ज्ञापयितुं दृष्टान्तमाह । भूतग्रामवदिति । उक्तभक्तस्य विग्रहोप्यलौकिक ५ इति तत्र लौकिको भूतग्रामो न संभवति । हीनत्वात्तथेत्यर्थः । अथवा लौकिको भूतग्रामः स्त्रीपुत्रपश्यादिब्रह्मानन्दानुभवे बाधकस्तथा भजनानन्दानुभवे स्वात्मत्वेन भगवज्ज्ञानमित्यर्थः ॥ ३।३।३५ ॥

अन्यथाभेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदेशान्तरवत् ॥ ३।३।३६ ॥

- ननु भक्तेष्वप्युद्धवादिषु ज्ञानोपदेशः श्रूयते । स चात्मब्रह्माभेद-
 १० ज्ञानफलक इत्यात्मत्वेन ज्ञानाभावे तदभेदोपदेशानुपपत्तिः स्यादिति तन्मन्तव्यमेव । एवं सति भक्तिमार्गाज्ज्ञानमार्गस्योत्कर्षश्च सिध्यतीत्याशङ्क्य परिहरति । उपदेशान्तरवदिति । न ह्यभेदज्ञानाद्योपदेशः किंतु यथाग्रिमस्वर्गापवर्गाख्यपारलौकिकानन्दफलकालौकिके कर्मण्यधिकाररूपसंस्कारार्थं गायत्र्युपदेशः क्रियते तत्संस्कारसंस्कृतं तच्छरीरादिकमपि भूतादि-
 १५ भिरपि नोपहतं भवति । यथा वा योगोपदेशसंस्कृतस्य वपुरग्र्यादिभिर्नोपहन्यते तथा प्रकृते भक्तिभावस्य रसात्मकत्वेन संयोगविप्रयोगभावात्मकत्वाद् द्वितीयस्य प्रलयानलादतिकरालत्वेन कदाचित्तद्भावोदये तेन भक्तवपुरादेस्तिरोधानेग्रिमभजनानन्दानुभवप्रतिबन्धः स्यादिति तान्निवृत्त्यर्थं ज्ञानोपदेशसंस्कारसंस्कृतं तद्वपुरादिकं भगवता क्रियते । न त्वात्माभेद-
 २० ज्ञानं भगवतोभिप्रेतमित्यर्थः । अन्यथोपदेशानन्तरं वदरीं गच्छन् विदुरं प्रति—इहागतोहं विरहातुरात्मा (भा. ३।४।२०) इति न वदेत् । एवमेवान्येष्वपि भक्तेषु ज्ञेयम् । अत्रोपदेशान्तरपदं प्रस्तुतोपदेशभिन्नमुपदेशान्तरमाहेति प्रस्तुतस्य तस्यान्यस्याभावादभेदपदेनाभेदोपदेश एवोच्यते । एतेन भगवान् स्वीयानां भक्तिभावप्रतिबन्धनि-
 २५ रासायैव सर्वं करोतीति ज्ञापितं भवति । अथवोपदेशान्तरवदित्यस्यायमर्थः । शरीराद्यव्यासवतस्तद्भिन्न आत्मा तत्त्वं न तु शरीरादिरित्युपदेशो ज्ञानमार्गे यथा क्रियते तेन शरीरादावात्मबुद्ध्या यः स्नेहादिः सोपगच्छति ।

तथात्र सर्वेषामात्मनो ह्यात्मा । य आत्मनि तिष्ठन् इत्यादि-
श्रुतिसिद्धो जीवात्मनोप्यात्मा पुरुषोत्तम इति बोध्यते । तेन पुरुषोत्तमे
निरुपधिः स्नेहस्तत्संबन्धित्वेनात्मनि स सिध्यति । यद्यप्येवं भावः पूर्वम-
प्यासीदेव । तथापि सहजस्य शास्त्रार्थत्वेन ज्ञानेतिप्रमोदो दाढर्थं च
५ भवतीति तथा । नैतावता जीवभेद आयाति । अग्रे जीवनसंपत्तिरेवोपदे-
शकार्यं न तु तेन पूर्वभावोपमर्दः संभवतीति सारम् । तेन ज्ञाने सर्वा-
धिक्यं मन्वानाय भक्तिबलप्रदर्शनं च सिध्यति ॥ ३।३।३६ ॥

व्यतिहारो विशिषन्ति हीतरवत् ॥ ३।३।३७ ॥

ननु—तयोहं सोसौ योसौ सोहम् (ऐ. आ. २।१।२।२) इत्यैतरे-
१० यके तैत्तिरीयके च—अहमास्मि ब्रह्माहमास्मि (म. ना. ५।१०) इति
पठ्यते । अत्र मध्यस्थं ब्रह्मपदमुभयत्र संबध्यते । तेनावृत्त्या व्यतिहारोतो
ब्रह्माभेदः सिध्यति । तथा लीलामध्यपातिभक्तानामपि—कृष्णोहमहं
कृष्णः इति भाव उल्लेखश्च श्रूयते । अतस्तदभेदज्ञानं भक्तिफल-
मिति पम्फुल्यमानं प्रतिवादिनं तत्स्वरूपं बोधयति । रसात्मक-
१५ त्वाद्भक्तेः संयोगविप्रयोगात्मकत्वाद् द्वितीयभावोद्रेके यथेतरेश्वरप्रला-
पादयो व्यभिचारिभावास्तथातिविगाढभावेन तदभेदस्फूर्तिरप्येकः स च
न सार्वदिकस्तदा स्वात्मानं तत्त्वेन विशिषन्ति तं च स्वात्मत्वेन । सोत्र
व्यतिहारपदार्थ इत्यर्थः । अपरं च । उद्देश्यविधेयभावस्फूर्ती न ह्यद्वैत-
ज्ञानमस्ति किंतु भावनामात्रं भक्तानां तु विरहभावे तदात्मकत्वमेवाखण्डं
२० स्फुरति येन तल्लीलां स्वतः कुर्वन्त्येतद्यथा तथा श्रीभागवतदशमस्कन्ध-
विवृतौ प्रपञ्चितमस्माभिः । एवं साति मुख्यं यदद्वैतज्ञानं तद्भक्तिभावैक-
देशव्यभिचारिभावेणैकतरदिति सर्षपस्वर्णांचलयोरिव ज्ञानभक्त्योस्तार-
तम्यं कथं वर्णनीयमिति भावः ॥ ३।३।३७ ॥ १२ ॥

11-ख reads व्यतिहारतो for व्यतिहारोतो ।

13-C reads उन्मेषश्च for उल्लेखश्च ।

20-C reads तत्तल्लीलां for तल्लीलां ।

१३ सैव हीत्यधिकरणम् ।

सैव हि सत्यादयः ॥ ३।३।३८ ॥

अथेदं विचार्यते । प्राप्तभक्तेः पुरुषस्य सत्यशमदमादयो विधीयन्ते न वेति । फलोपकार्यन्तरङ्गसाधनत्वाच्छुद्धौ सत्यामेव चित्ते भगवत्प्रा-
 ५ दुर्भावसंभवाद्विधीयन्त इति पूर्वः पक्षः । तादृशस्य ते न विधीयन्त इति सिद्धान्तः । तत्र हेतुमाह । हि यस्माद्धेतोः सैव भक्तिरेव सत्यादिसर्व-
 साधनरूपा । तस्यां सत्यां सत्यादयो ये ज्ञानमार्गे विहितत्वात् कष्टेन क्रियन्ते मुमुक्षुभिस्ते भक्तहादि भगवत्प्रादुर्भावात् स्वत एव भवन्तीति न विधिमपेक्षन्त इत्यर्थः ॥ ३।३।३८ ॥

१० कामादीतरत्र तत्र चायानादिभ्यः ॥ ३।३।३९ ॥

पूर्वसूत्रे शास्त्रोक्ताखिलसाधनरूपत्वं भक्तेरुक्तम् । तदाढ्यर्थमधुना मुक्तिप्रतिबन्धकत्वेन हेयत्वेनोक्तानां कामादीनामपि भगवत्संबन्धान्मुक्ति-
 साधकत्वमुच्यते । भक्तिस्तु विहिताविहिता चेति द्विविधा । माहात्म्यज्ञान-
 युतेश्वरत्वेन प्रभौ निरुपधिस्नेहात्मिका विहिता । अन्यतोप्राप्तत्वात्कामाद्यु-
 १५ पाधिजा सा त्वविहिता एवमुभयविधाया अपि तस्या मुक्तिसाधकत्वमित्याह । इतरत्र विहितभक्तेरिति शेषः । कामाद्युपाधिजस्नेहरूपायां कामा-
 धेव मुक्तिसाधनमित्यर्थः । भगवति चित्तप्रवेशहेतुत्वात् । आदिपदात् पुत्रत्वसंबन्धित्वादयः । स्नेहत्वाभावेऽप्यविहितत्वभगवद्विषयकत्वयोरविशेषाद् द्वेषादिरपि संगृह्यते । तेन भगवत्संबन्धमात्रस्य मोक्षसाधकत्वमुक्तं भवति
 २० तत्र विहितभक्तावित्यर्थः । शास्त्रे सर्वथा हेयत्वेनोक्ता गृहाः । सर्वनिवे-
 दनपूर्वकं गृहेषु भगवत्सेवां कुर्वतां तदुपयोगित्वेन तेभ्य एव मुक्तिर्भवती-
 त्यर्थः । एतादृशानां गृहा भगवद्गृहा एवेति ज्ञापनायायतनपदम् । तेषु तथा प्रयोगप्राचुर्यात् । आदिपदेन स्त्रीपुत्रपश्वादयः संगृह्यन्ते । एतेन ज्ञाना-
 दिमार्गादुत्कर्ष उक्तो भवति । बाधकानामपि साधकत्वात् । माहात्म्यज्ञा-
 २५ नपूर्वकस्नेहे सत्येव भर्तृत्वेन ज्ञाने कामोपि संभवतीति ज्ञापनाय चकारः ॥ ३।३।३९ ॥ १३ ॥

१४ आदरादित्यधिकरणम् ।

आदरादलोपः ॥ ३।३।४० ॥

- ननु नित्यानां वर्णाश्रमधर्माणां भगवद्धर्माणां चैककाले प्राप्तौ युगपदुभयोः करणासंभवादन्यतरबाधे प्राप्ते कस्य स्यान्न कस्येति स्यात्सं-
 ५ शयः । तत्र कर्मणां स्वस्वकाले विहितानामकरणे प्रत्यवायश्रवणादितर-
 त्रातथाश्रवणाद् अन्यदापि तत्कृतिसंभवात् सावकाशत्वेन तेषामेव बाधो
 युक्तो न तु निरवकाशानामिति पूर्वः पक्षः । तत्र सिद्धान्तमाह । आद-
 रादिति । ब्रह्मयज्ञप्रकरणे तैत्तिरीये पठ्यते । ॐ इति प्रतिपद्यत एतद्वै
 यजुस्त्रयीं विद्यां प्रत्येषा वागेतत्परममक्षरं तदेतदृचाभ्युक्तमृचो अक्षरे परमे
 १० व्योमन् यस्मिन् देवा अधिविश्वे निषेदुर्यस्तन्न वेद किमृचा करिष्यति य
 इत्तद्विदुस्त इमे समासते (श्वे. ४।८) इति । अत्र ऋक् संबन्धित्वेन
 वर्णात्मके । वस्तुतस्तु परमव्योमात्मके अक्षरे ब्रह्मण्योङ्कारे वर्तमानं तल्लो-
 कवेदप्रसिद्धं परं ब्रह्म यो न वेद किमृचा करिष्यतीत्यनेन तदज्ञाने
 वेदाध्ययनस्य निष्फलत्वमुच्यते । एवं सति तदुक्तकर्मणोपि तथात्वमा-
 १५ याति । एतेन—भक्त्या मामभिजानाति (भ. गी. १८।५५) इति वाक्यात्
 परब्रह्मस्वरूपज्ञानं भक्त्यैवेति भक्ताः सन्तः पुरुषोत्तमविदो ये तेषामेव
 वेदाध्ययनादिकं फलप्रदं नान्येषामित्युक्तं भवति । अत एव श्रीभागवते-
 प्युक्तम्—ऋषयोपि देव युष्मत्प्रसंगविमुखा इह संसरन्ति (भा. ३।९।१०)
 इति वा अन्वये निदर्शनम् । य इत् ईश्वरत्वेन तत्पूर्वोक्तं परं ब्रह्म
 २० विदुस्त इमे भक्ताः सर्वापेक्षया सम्यक् प्रकारेण भगवन्निकटे श्रीगोकुल-
 वैकुण्ठादिष्वासत इति । तेनान्येषां सम्यगसत्त्वमर्थाक्षिप्तं भवति । पुरः-
 स्थितार्थवाचीदंशब्दप्रयोगेण चान्येषामसत्तुल्यत्वं श्रुतेरभिमतमिति ज्ञायते ।
 ऋक्शाखायामपि—तमु स्तोतारः पूर्वं यथाविद् ऋतस्य गर्भं जनुषा पिप-
 र्तनै । अस्य जानन्तो नाम चिद्विविक्तन महस्ते विष्णो सुमतिं भजामहे
 २५ (ऋ. २।२।२६) इत्याद्युगिभिरन्येभ्यो धर्मेभ्यः सकाशाद् भगवद्धर्मेष्वादरः
 श्रूयते । इति तेषामलोप एवेत्यर्थः । एतेनाकरणे प्रत्यवायश्रवणादित्यादि

यदुक्तं तदपि प्रत्युक्तं वेदितव्यम् । करणेपि वैयर्थ्यात्तदपरिहारात् । एवं सति यदकरणे प्रत्यवायकथनं तेन तस्मादवकाशं प्राप्य गौणकालेप्यकरणे तथेति तस्याशय इति ज्ञायते ॥ ३।३।४० ॥

नन्वेवंतात्पर्यकत्वे श्रुतेरुपनयनादिवत्कर्मेपियोगित्वं भक्तितज्ज्ञा-
५ नयोः स्यादिति कर्मण एव प्राधान्यं न तु भक्तेः सिध्यतीत्याशङ्क्य
भक्तितज्ज्ञानावश्यकत्वप्रबोधकश्रुतितात्पर्यमाह ।

उपस्थितेतस्तद्वचनात् ॥ ३।३।४१ ॥

तयोर्युगपत्करणेनोपस्थितेपि यदि पूर्वं भगवद्धर्मकरणमुच्येत तदा
त्वदुक्तं स्यान्न त्वेवं किंतूभयोर्युगपत्करण उपस्थिते बलाबलविचारे क्रिय-
१० माणेन आदराद्धेतोस्तद्वचनाद्भगवद्धर्माणां बलवत्त्वेनालोपवचनान्न कर्मा-
ङ्गत्वमेतेषां सिध्यतीत्यर्थः ॥ ३।३।४१॥१४ ॥

१५ तन्निर्धारणाधिकरणम् ।

तन्निर्धारणानियमस्तद्वष्टेः पृथग्व्यप्रतिबन्धः

फलम् ॥ ३।३।४२ ॥

- १५ अथेदं विचार्यते । पुरुषोत्तमविदः कर्म कर्तव्यं न वेति । तत्र
मार्गत्रयफलात्मके तस्मिन् संपन्ने पुनस्तस्य स्वतोपुरुषार्थस्य करणमप्रयो-
जकमिति न कर्तव्यमेवेति पूर्वपक्षः । तत्र सिद्धान्तमाह । तन्निर्धारणे-
त्यादिना । अत्रेदमाकूतम् । भक्तिमार्गे हि मर्यादापुष्टिभेदेनास्ति द्वैवि-
ध्यम् । तत्र मर्यादायां पुष्टौ चैतादृशस्य न कर्मकरणं संभवति ।
२० अत एव तैत्तिरीयकोपनिषत्सु पठ्यते । आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् न
बिभेति कुतश्चन (तै. २।४) इति । एतत् ह वाच्यं न तपति
किमहं साधु नाकरवम् । किमहं पापमकरवम् इति (तै. २।९)
इति । श्रूयते चोभयविधानामपि कर्मकरणमम्बरीषोद्धवपाण्डवादीनाम् ।
एवं सत्युभयविधानां मध्ये मम कर्मकरणे प्रभोरिच्छास्तीति यो निर्धार-
२५ यति स करोति य एतद्विपरीतं स न करोति । यथा शुक्रजडादिः ।

एतन्निर्धारश्च भगवदधीनोतो भक्तेष्वपि तन्निर्धारणानियमोतः कर्म कर्तव्य-
 मेवातन्निर्धारणे त्वाधुनिकानाम् । एवं सतीच्छाज्ञानवता तत्संदेहवता च
 कर्म कर्तव्यमिति सिद्धम् । तत्रोभयोः फलं वदन्नादावायस्याह । तद्वष्टेः ।
 तस्या भगवदिच्छाया दृष्टिज्ञानं यस्य स तथा । तस्य जीवकृतकर्मफलात्
 ५ पृथग् भिन्नमीश्वरकृतकर्मणो यत्फलं वेदमर्यादारक्षा लोकसंग्रहश्च तत्फल-
 मित्यर्थः । हिशब्देन—सक्ताः कर्मण्यविद्वांसो यथा कुर्वन्ति भारत ।
 कुर्याद्विद्वांस्तथासक्तश्चिकीर्षुर्लोकसंग्रहम् (भ. गी. ३।२५) इति भग-
 वद्वाक्यरूपोपपत्तिः सूचिता । द्वितीयस्य मध्यमाधिकारात् कामसंगादि-
 जनितचित्तमालिन्येन भगवत्संनिध्ये प्रतिबन्धः स्यात् । तन्निवृत्तिस्तत्कृ-
 १० तकर्मणः फलमित्यर्थः । अथवा पूर्वसूत्राभ्यां भगवद्धर्मकृतेरावश्यकत्वमु-
 क्तम् । सर्वात्मभाववतो—न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयो भवेदिह
 (भा. १।१२०।३१) इति भगवद्वचनाद्विधेयाभावादसंभवाच्च कर्मज्ञान-
 योर्विहितभक्तेश्च करणं न संभवतीति तस्य किं फलमित्याकाङ्क्षापूरणाय
 तदनुवदति । तस्मिन्धर्मिण्येव न तु धर्मेष्वपि दृष्टिर्यस्य स तथा । दृष्टिप-
 १५ देन ज्ञानमात्रमुच्यते । तेनान्यविषयकदर्शनश्रवणादिज्ञानाभाव उक्तो
 भवति । एतादृशस्य प्रभुसंगममात्रमपेक्षितम् । तत्र भगवदुक्तस्वसंगमावधि-
 कस्य भक्तस्य संगमसमयनिर्धारो भवति । अतादृशस्य तस्य स नेति
 तन्निर्धारणानियमः । एतेन फलप्राप्तेः प्रागवस्थोक्ता भवति । फलस्वरूप-
 माह । पृथक्फलमिति । अस्यानिर्वचनीयत्वादनुभवैकवेद्यत्वान्मोक्षान्तं
 २० यत्फलं शास्त्र उक्तं तस्माद्भिन्नमित्युक्तम् । अन्यत्र हि धर्माणां साधनत्वं
 यत्र फलमेव साधनं तत्फलस्यानिर्वाच्यता युक्तैवेति हिशब्देनाह । ज्ञान-
 मोक्षादिना तद्भावाप्रतिबन्धश्च फलमित्यर्थः । प्रासंगिकमेतत्सूत्रम्
 ॥ ३।३।४२ ॥ १५ ॥

१६ प्रदानवदित्यधिकरणम् ।

प्रदानवदेव तदुक्तम् ॥ ३।३।४३ ॥

- अथेदं विचार्यते । सर्वात्मभावो विहितकर्मज्ञानभक्तिसाध्यो न वेति । तत्र पुराणे—तस्माच्चमुद्धवोत्सृज्य (भा. ११।१२।१४) इत्युपक्रम्य—मामेकमेव शरणमात्मानं सर्वदेहिनाम् । याहि सर्वात्मभावेन यास्यसे ह्यकुतोभयम् (भा. ११।१२।१५) इति वाक्ये मुक्त्यात्मकाकुतोभय-
 ५ साधनरूपशरणगमने प्रकारत्वेन सर्वात्मभावस्य कथनेन स्वप्रयत्नसाध्यत्वं गम्यते । अतः साधनसाध्य इति पूर्वः पक्षः । तत्र सिद्धान्तं वक्तुं तदुपदेशस्वरूपमाह । प्रदानवदिति । यद्ययं साधनोपदेशः स्यात् स्यात्तदा साधनत्वेन सर्वात्मभावेन शरणप्राप्तेः स्वकृतिसाध्यत्वं न त्वेवं किंतु तदुक्तं भगवदुक्तम् । प्रदानवत् । प्रकृष्टं दानं वरदानमिति यावत् । तद्वदेवेत्यर्थः ।
 १० वरेण हि स्वकृत्यसाध्यमपि सिध्यतीति । तथा शत्रुसंहारभयादिनापि शरणप्राप्तिर्भवति तत्र न तस्याः पुरुषार्थत्वं किंतु तन्निवृत्तेरेव । प्रकृतेपि सर्वात्मभावे स्वरूपमपि विलम्बासहिष्णुत्वेनात्यार्त्या स्वरूपातिरिक्तास्फूर्त्या तद्भावस्वाभाव्येन गुणगानादिसाधनेषु कृतेष्वप्यप्राप्तौ स्वाशक्यत्वं ज्ञात्वा प्रभुमेव शरणं गच्छत्येतच्च न स्वकृतिसाध्यमिति सुष्ठूक्तं प्रदानवदिति ।
 १५ भक्तस्येप्सितोर्थो हि वरो भवति । सर्वात्मभावस्यानुभवैकवेद्यत्वेन पूर्वमज्ञानेनेप्सितत्वासंभवेपि स्वत एव कृपया दानमिति वदित्युक्तम् । अथवा सर्वात्मभावेन मां याहीति संबन्धः । यद्वा प्रदानवदित्यस्य पूर्ववदेव व्याकृतिः । तत्र साधनासाध्यत्वे प्रमाणमाह । तदुक्तमिति । नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः
 २० (मुं. ३।२।३) इति श्रुत्या वरणातिरिक्तसाधनाप्राप्यत्वमुच्यत इति तत्तथैवेत्यर्थः ।

भगवदुक्ताकुतोभयपदस्य न मुक्तिरर्थः । किंतु यतो वाच इत्यादिना नन्दस्य स्वरूपमुक्त्वा—आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्न बिभेति कुतश्चन (तै. २।४) इति श्रुत्युक्तं यत्पूर्वोक्तं रसात्मकपुरुषोत्तमभजनानन्दानु-
 २५ भवोत्तरकालीनमकुतोभयं तदर्थः ॥ ३।३।४३ ॥ १६ ॥

१७ लिङ्गभूयस्त्वाधिकरणम् ।

लिङ्गभूयस्त्वात्तद्वि बलीयस्तदपि ॥ ३।३।४४ ॥

- ननु प्रतिबन्धककालादृष्टादिसद्भावेऽपि वरणकार्यं स्यादुत तन्निवृ-
त्ताविति संशये प्रतिबन्धकाभावस्य सर्वत्र हेतुत्वात्तन्निवृत्तावेव तथेति
५ पूर्वपक्षे सिद्धान्तमाह । लिङ्गेत्यादिना । सामोपनिषत्सु नवमे प्रपाठके
सनत्कुमारनारदसंवादे प्रथमत एव मुख्या ब्रह्मविद्योपदेशार्हा न भवतीति
ज्ञात्वा सनत्कुमारो नारदाधिकारं च ज्ञातुं—यद्वेत्थ तेन मोपसीदं
(छां. ७।१।२) इत्युक्तो नारदः स्वयं विदितमृगवेदादिसर्पदेवजनविद्या-
न्तमुक्त्वा—सोहं भगवो मन्त्रविदेवास्मि (छां. ७।१।३) इति स्वाधि-
१० कारमुक्त्वाह—नात्मविच्छ्रुतं ह्येव मे भगवद्वशेभ्यस्तरति शोकमात्मवि-
दिति सोहं भगवः शोचामि तं मां भगवाञ्छोकस्य परं पारं तारयतु
(छां. ७।१।३) इति नारदेनोक्तः सनत्कुमारः पूर्वस्मात् पूर्वस्मात्
भूयो वदेति पृष्ठो भूयःपदमधिकार्थकं नामवाङ्मनःसंकल्पचित्तध्यानवि-
ज्ञानबलान्नापस्तेजआकाशस्मराशाप्राणान् ब्रह्मत्वेनोपासनाविषयत्वेनोक्त्वा
१५ प्राणोपासकस्यातिवादित्वं सत्यवादित्वेनोक्त्वा विजिज्ञासितव्यत्वेन
सत्यविज्ञानमतिश्रद्धानिष्ठाकृतिसुखानि पूर्वपूर्वकारणत्वेनोत्तरोत्तराण्युक्त्वा
सुखस्वरूपजिज्ञासायामाह । यो वै भूमा तत्सुखम् (छां. ७।२।१)
इति भूम्नः स्वरूपजिज्ञासायामाह । यत्र नान्यत् पश्यति नान्यच्छृ-
णोति नान्यद्विजानाति स भूमा (छां. ७।२।४।१) इति । एतेन सर्वा-
२० त्मभावस्वरूपमेवोक्तं भवति । तत्र विरहभावेतिविगाढभावेन सर्वत्र तदेव
स्फुरतीति स एवाधस्तादित्यादिनोक्त्वा कदाचित् स्वस्मिन्नेव भगवत्त्व-
स्फूर्तिरपि भवतीत्यथाहंकारादेश इत्यादिना तामुक्त्वैतेषां व्यभिचारिभाव-
त्वेनानियतत्वं ज्ञापयितुं पुनः सर्वत्र भगवत्स्फूर्तिमाहाथात आत्मादेश
इत्यादिना । ततः संयोगभावे सति पूर्वभावेन सर्वोपमर्दिना स्वप्राणादि-
२५ सर्वतिरोधानेनाग्रिमलीलानुपयोगित्वं न शङ्कनीयम् । यतो भगवत एव

- सर्वसंपत्तिरित्याशयेन—तस्य ह वा एतस्यैवं पश्यतः (छां. ७।२६।१) इत्युपक्रम्य—आत्मन एवेदं सर्वम् (छां. ७।२६।१) इत्युक्तवान् । ततः श्लोकैस्तद्भावस्वरूपमुक्त्वैतस्य मूलकारणमाह । आहारशुद्धावित्यादिना । प्राणपोषको ह्याहारस्तस्य सदोषत्वे तु न किञ्चित् सिध्यति ।
- १५ एवं सति भगवदतिरिक्तस्य स्वतो निर्दोषत्वाभावाद्भगवानेव चेत्प्राणपोषको भवेत्तदा सर्वं संपद्यते । स च सर्वात्मभावे सत्येव भवति । स च तथा तद्वरणं विना न भवति । तच्चोक्तकार्यानुमेयमिति वरणालिङ्गं सर्वात्मभावस्तस्यैव भूयस्त्वात्सर्वतोधिकत्वात्तद्वरणमेव सर्वतः कालादेर्बलीय इत्यर्थः । यल्लिङ्गमेव सर्वतोधिकं तस्य तथात्वे किं वाच्यमिति कैमुतिकन्यायोपि
- १६ सूचितः । ज्ञानमार्गीयज्ञानेन प्रतिबन्धशङ्कायामाह । तदपीति । उक्तमिति शेषः । अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मनः (ब्र. सू. ३।३।३५) इति सूत्रेण । तच्चोपपादितमस्माभिः ॥ ३।३।४४ ॥

पूर्वविकल्पः प्रकरणात्स्यात् क्रिया-

मानसवत् ॥ ३।३।४५ ॥

- १५ तत्राह । नात्र वरणालिङ्गभूयस्त्वं निरूप्यते किंत्वात्मज्ञानप्रकार-विशेष एव । तथाहि । पूर्वप्रपाठक आत्मना सहाभेदः सर्वस्य निरूपितः श्वेतकेतूपाख्यानेन । आग्निमे च—सोहं भगवो मन्त्रविदेवास्मि नात्मवित् (छां. ७।१।३) इत्यादिना नारदस्यात्मजिज्ञासैवोक्ता । एवं सत्युत्तरमपि तद्विषयकमेव भवितुमर्हत्यत आत्मप्रकरणत्वादुभयोः प्रपाठकयोः
- २० पूर्वस्मिन्यदभेद उक्तस्तस्यैव स्वरूपम्—आत्मन एवेदं सर्वम् (छां. ७।२६।१) इत्यन्तेनोक्तमिति पूर्वोक्तप्रकारादन्येन प्रकारेणात्माभेद एव सर्वस्योक्तः । तदेवाह । पूर्वस्य पूर्वप्रपाठकोक्तात्माभेदज्ञानस्य विकल्पः प्रकारभेद एवाग्नेपि निरूप्यते । तत्रोपपत्तिमाह । प्रकरणादिति । एतन्नूपपादितम् । अत्र सिद्धान्तिसंमतं दृष्टान्तमाह । तद् हृदयसंवादार्थम् ।

15-A, C and D अत्राह for तत्राह ।

21-ख om. एव before सर्वस्य ।

24-A and C reads सिद्धान्त for सिद्धान्ति ।

क्रियामानसवदिति । यथा पूजनप्रकरणे बाह्यतत्क्रियारूपमुच्यते । आन्तरं तु मनोव्यापाररूपमुच्यते । न हेतावतान्यतरस्य तद्विन्नत्वं वक्तुं शक्यम् । प्रकरणाभेदान्तथेहापीत्यर्थः ॥ ३।३।४५ ॥

अतिदेशाच्च ॥ ३।३।४६ ॥

५ नामरूपात्मकं हि जगत् । तत्पूर्वं सर्वशब्देनानूय तस्मिन् ब्रह्माभेदो निरूपितः । अग्रे तु ऋगादिविद्या अनूय नामात्मकब्रह्मत्वं तत्रातिदिश्यते । नामैवैतन्नामोपास्वेति । इतोपि हेतोर्ज्ञानप्रकारभेद एवाग्रे निरूप्यत इत्यर्थः ॥ ३।३।४६ ॥

विधैव तु निर्धारणात् ॥ ३।३।४७ ॥

१० तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्तयति । यदुक्तं सनत्कुमारनारदसंवादे आत्मज्ञानप्रकारविशेष एव निरूप्यत इति तत्र किंतु विधैव निरूप्यत इति । अत्रेदमाकृतम् । नायमात्मेति श्रुतिरितरसाधननिषेधपूर्वकं वरणस्य साधनमुक्त्वा वृत्तलभ्यत्वे हेतुं वदन् वरणविषयमप्याह । तस्यैष आत्मा वृणुते तनुं स्वाम् (मुं. ३।२।३) इति । तस्य वृत्तस्यात्मन एष भगवाना-
१५ त्मात एव तत्तनूरूपः स जीवात्मा । तद्वरणस्यावश्यकत्वज्ञापनाय स्वामिति । सर्वो हि स्वकीयां तनुमात्मीयत्वेनात्मत्वेन च वृणुते । तद्वि-
शिष्ट एव भोगान् भुङ्क्ते । अत एव तैत्तिरीयकोपनिषत्स्वपि—ब्रह्मविदा-
प्नोति परम् (तै. २।१) इति सामान्यतो ब्रह्मविदः परब्रह्मप्राप्तिमुक्त्वा-
ग्रिमर्चा विशेषतो वदन् । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म (तै. २।१) इति ब्रह्म-
२० स्वरूपमुक्त्वा—यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन् । सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह । ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २।१) इत्युक्तम् । एतद्यथा तथानन्दमयाधिकरणे प्रपञ्चितमस्माभिः ।

किंच पुरुषोत्तमलाभे हेतुभूतं तु भाक्तिमार्गे यद्वरणं स्वीयत्वेनाङ्गी-
काररूपं तदेव नत्वन्यादृशमपीति ज्ञापनायाग्रे वदति—नायमात्मा बलही-

3-स्व and B read प्रकरणभेदात् for प्रकरणाभेदात् ।

16-स्व and A om. आत्मत्वेन before च ।

- नेन लभ्यः (मुं. ३।२।३) इति । बलकार्यं हि प्रभुवशीकरणम् । तच्च—
 अहं भक्तपराधीनः (भा. १।४।६३) वशे कुर्वन्ति मां भक्त्या (भा. १।४।
 ६६) इत्यादिवाक्यैर्भक्त्यैवेति बलशब्देन भक्तिरुच्यते । अन्यथा पूर्ववाक्य
 एवेतरनिषेधस्य कृतत्वात्पुनर्बलाभावनिषेधं न कुर्यात् । वरणमात्रस्य हेतु-
 ५ त्वमुक्त्या बलस्य तथात्वं च न वदेत् । एतादृशस्य हृदि भगवत्पाकट्यं
 भवतीत्याह । एतैरुपायैर्यतते यस्तु विद्वांस्तस्यैष आत्मा विशते ब्रह्म
 धाम (मुं. ३।२।४) इति । अस्यार्थस्त्वेष आत्मात्मनोप्यात्मा पुरुषोत्तमो
 ब्रह्माक्षरब्रह्मात्मकं धाम विशत इति धामपदं पुरुषोत्तमस्याक्षरं ब्रह्म
 सहजं स्थानमिति ज्ञापनार्थमुक्तमन्यथा न वदेत् । तेन तद्धृदये स्वस्था-
 १० नमाविर्भावयित्वा स्वयं तत्र प्रकटीभवतीति ज्ञाप्यते । प्रकृते श्वेतकेतूपा-
 ख्याने परोक्षवादेन ब्रह्माभेदबोधनेन पुरुषोत्तमाधिष्ठानत्वयोग्यता ज्ञाप्यते ।
 अग्रे तु न ह्येतावतैवाधिष्ठानात्मकाक्षराविर्भावो भवति पुरुषोत्तमस्य वा ।
 तथा सति ज्ञानिनां सर्वेषां परप्राप्तिः स्यान्न त्वेवं—भक्त्याहमेकया ग्राह्यः
 (भा. १।१।१४।२१) इत्यादिवाक्यैः । किंतु भगवदनुग्रहेण भक्तसंगेन
 १५ च भक्तौ सत्यामिति ज्ञापनाय भक्त एव तद्विधाधिकारीत्यपि ज्ञापयितुं
 भक्तस्य नारदस्य भगवदावेशयुक्तस्य सनत्कुमारस्य च संवाद उक्तः ।
 तत्रात्मशब्देन पुरुषोत्तम उच्यते । भक्तिमार्गे तु निरुपधिस्नेहविषयः स
 एव यतः । स तु सर्वात्मभावैकसमाधिगम्य इति सर्वात्मभाव एव विद्या-
 शब्देनोच्यते । परमकाष्ठापन्नं यद्वस्तु तदेव हि वेदान्तेषु मुख्यत्वेन प्रति-
 २० पाद्यम् । अक्षरब्रह्मादिकं तु तद्विभूतिरूपत्वेन तदुपयोगित्वेन मध्यमाधि-
 कारिफलत्वेन च प्रतिपाद्यते । तेन तत्र विद्याशब्दप्रयोग औपचारिकः ।
 सर्वात्मभाव एव मुख्यः । युक्तं चैतत् । अक्षरविषयिण्या विद्यायाः सका-
 शात्त उत्तमविषयिण्यास्तस्या उत्तमत्वम् ।

- एवं सति पूर्वप्रपाठकस्याक्षरप्रकरणत्वादुत्तरस्य पुरुषो-
 २५ त्तमप्रकरणत्वात् त्वद्धेतुत्वसिद्धिश्चात उक्तन्यान्वेन विद्यैवाग्रिमप्रपाठके

10—ख reads ज्ञायते for ज्ञाप्यते ।

25—C reads तद्धेतुत्वसिद्धि for त्वद्धेतुत्वसिद्धि ।

निरूप्यते । न तु पूर्वोक्तात्मज्ञानप्रकारविशेषः । अत्र हेतुमाह ।
 निर्धारणादिति । सुखं त्वेव विजिज्ञासितव्यम् (छां. ७।२।१)
 इत्युक्त्वा सुखस्वरूपमाह—यो वै भूमा तत्सुखं नाल्पे सुखमस्ति
 भूमैव सुखं भूमा त्वेव विजिज्ञासितव्यः (छां. ७।२।१) इति ।
 ५ अक्षरपर्यन्तं गणितानन्दत्वात्पुरुषोत्तमस्यैवानन्दमयत्वेन निरवधिसुखात्म-
 कत्वात् स एव भूमा तस्यैव जिज्ञासितव्यत्वेन निर्धारणादित्यर्थः ।
 भूमौ लक्षणमग्र उच्यते । यत्र नान्यत् पश्यति (छां. ७।२।१)
 इत्यादिना । यस्मिन् ज्ञाते सति नान्यत्पश्यतीत्यर्थः । तथा सति सर्वात्म-
 भाववतः प्रभुदर्शने सत्यपि लीलोपयोगिवस्तुदर्शनादिकमनुपपन्नमिति
 १० शङ्का तु—तस्य ह वा एतस्यैवं पश्यत एवं मन्वानस्यैवं विजानत आत्मनः
 प्राणाः (छां. ७।२।१) इत्यादिना निरस्ता वेदितव्या । तैः सह
 लीलां चिकीर्षतः प्रभुत एव सर्वं संपद्यते नतु भक्तसामर्थ्येनेति भावेन
 तदुक्तेः ॥ ३।३।४७ ॥

दर्शनाच्च ॥ ३।३।४८ ॥

१५ दृश्यते च सर्वात्मभाववतां भक्तानां ब्रजसीमन्तिनीप्रभृतीनां पूर्व-
 मितरविस्मृतिर्भगवत्स्पर्शादिनाग्रे सर्वसामर्थ्यमिति व्यासः स्वानुभवं प्रमाण-
 त्वेनाह । उक्तं च श्रीभागवते ताभिरेव । चित्तं सुखेन भवतापहृतं
 गृहेषु यन्निर्विशत्युत करावपि गृह्यकृत्ये । पादौ पदं न चलतः (भा.
 १०।२९।३४) इत्यादिना । तेन ज्ञानशक्तिक्रियाशक्तिरोधानमुक्तं
 २० भवति । अग्रे तदाविर्भावादिकं स्फुटमेव ॥ ३।३।४८ ॥

ननु सनत्कुमारनारदसंवादात्मकमेकं वाक्यम् । तत्रोपक्रमे—मन्त्र-
 विदेवास्मि नात्मविच्छ्रुतं ह्येव मे भगवद्वशेभ्यस्तरति शोकमात्मवित्
 (छां. ७।१।३) इति । सोहं भगवः शोचामि (छां. ७।१।३) इत्या-
 दिना स्वात्मज्ञानस्यैवोपक्रमादुपसंहारोपि तमादायैवोचितः । अग्रे चेदा-

त्मपदानामीश्वरपरत्वं स्याद्वाक्यभेद उपक्रमविरोधश्च स्यात् । तस्माद्वाक्या-
नुरोधात् पूर्वज्ञानप्रकारविशेष एवायामिति मन्तव्यमित्यत उत्तरं पठति ।

श्रुत्यादिवलीयस्त्वाच्च न बाधः ॥ ३।३।४९ ॥

- नैवं वाक्यानुरोधाद्वरणेन सर्वात्मभावलिङ्गभूयस्त्वं बाधितव्यम् ।
५ वाक्योपेक्षया श्रुतिलिङ्गयोर्बलीयस्त्वात् । एतद्वलीयस्त्वं तु—श्रुतिलिङ्ग-
वाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां समवाये पारदौर्बल्यम् (जै. सू. ३।३।
१३) इति जैमिनीयसूत्रे सिद्धम् । प्रकृत इतरसाधननिषेधपूर्वकं—यमेवैष
वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा वृणुते तनूं स्वाम् (मुं. ३।२।३) इति
श्रुतिर्वरणमात्रलभ्यत्वमाह । एतदग्रेच—नायमात्मा बलहीनेन लभ्यः
१० (मुं. ३।२।३) इत्युपक्रम्य—एतैरुपायैर्यतते यस्तु विद्वांस्तस्यैष आत्मा
विशते ब्रह्मधाम (मुं. ३।२।४) इति श्रुतिः पठ्यते । एतच्च—विधैव तु
निर्धारणात् (ब्र. सू. ३।३।४७) इत्यत्र निरूपितम् । अपरं च—
नात्मावित् तरति शोकमात्मावित् (छां. ७।१।३) इति नारदवाक्यानु-
वादयोरात्मपदमुत्तमप्रश्नात्मकेन लिङ्गेन पुरुषोत्तमपरमिति ज्ञायते । सहि
१५ सर्वेभ्य उत्तमोतो ब्रह्मेत्युपास्यत्वेन सनत्कुमारोक्तप्रतिरूपं ततस्ततो भूयो-
स्तीत्यपृच्छत् । अन्ते सर्वाधिकत्वेन सुखात्मकत्वेन भूमानं श्रुत्वा तथा
नापृच्छत् किंतु तत्प्राप्त्यर्थम् । अत्यात्यार्थां कस्मिन् प्रतिष्ठित इत्यपृच्छत् ।
तदा सर्वात्मभाववत्स्वेव प्रतिष्ठित इत्याशयेन सर्वात्मभावलिङ्गात्मकं भावं
स एवाधस्तात् इत्यादिनोक्तवान् ॥ ३।३।४९ ॥

- २० नन्वेतया श्रुत्या न सर्वात्मभावलिङ्गात्मको भाव उच्यते ।
किंतु व्यापकत्वेन सर्वरूपत्वेन स्वभिन्नाधिकरणाभावादन्यत्राप्रतिष्ठितत्वमे-
वोच्यत इत्यत उत्तरं पठति ।

अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववद् दृष्टश्च

तदुक्तम् ॥ ३।३।५० ॥

3-M, A and घ read बाधा for बाधः ।

4-M, A and C read वरणज for वरणेन ।

भूमस्वरूपं श्रुत्वा—स भगवः कस्मिन् प्रतिष्ठितः (छां. ७. २. ४. १)
 इति प्रश्ने—स्वे महिम्नि (छां. ७. २. ४. १) इत्युत्तरम् । तदर्थस्तु स्वीयत्वेन
 वृते भक्ते यो महिम्नरूपः सर्वात्मभावस्तस्मिन्निति स्वरूपात्मके महिम्नीति
 वा भगवदात्मकत्वात्सर्वात्मभावस्य तदितरस्य साक्षात् पुरुषोत्तमाप्राप-
 ५ कत्वादस्यैव तत्प्रापकत्वात् परमकाष्ठापन्नमहिमत्वरूपोयमेव भाव इति
 महिमशब्देनोच्यते । सतु विप्रयोगभावोदये सत्येव सम्यग् ज्ञातो भवति
 व्यभिचारिभावैः । ते त्वनियतस्वभावा इति ज्ञापयितुं त्रिविधाः—स एवा-
 धस्तात् इत्यादिना—आत्मैवेदं सर्वम् (छां. ७. २. ६. १) इत्य-
 न्तेन निरूप्य भूमप्रतिष्ठाधिकरणप्रश्ने यदुत्तरितं—स्वे महिम्नि (छां. ७
 १० २. ४. १) इति तमेवानुबधाति—स वा एष (छां. ७. २. ५. २) इत्यनेन ।
 तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शित्वात् । एवं सति त्वदुक्तमन्यत्राप्रतिष्ठितत्वं चेदिह
 प्रतिपाद्यं स्यात् तदोक्तरीत्यानुबन्धं न कुर्यादहङ्कारादेशादिकं च न
 कुर्यादुक्तप्रश्नोत्तरं स्वान्यवस्त्वभावान्न कापीत्येव वदेत् । तस्मादस्मदुक्त
 एव मार्गेणुसर्तव्यः । आदिपदात् त्रिविधा ये भावा उक्तास्तेषामपि
 १५ स्वरूपम्—एवं पश्यन् एवं मन्वान एवं विजानन् (छां. ७. २. ५. २)
 इति क्रमेण यन्निरूपितं तदुच्यते । पूर्वं ह्यतिविगाढभावेन तदितरास्फूर्त्या
 तमेव सर्वत्र पश्यति । एतदेवोक्तमेवं पश्यन्नित्यनेन । ततः किञ्चिद्वाह्यानु-
 संधानेहङ्कारादेशो भवति । स त्वहमेव सर्वतः स्वकृतिसामर्थ्येन तं प्रक-
 टीकरिष्य इति मनुते । करोति च तथा । अत एवान्वेषणगुणगाने कृते
 २० ताभिः एतदेवोक्तमेवं मन्वान इत्यनेन । ततो निरुपधिस्नेहविषयः पुरुषो-
 त्तम आत्मशब्देनोच्यत इति तदादेशो भवति । तदा पूर्वकृतस्वसाधनवै-
 फल्यज्ञानेनातिदैन्ययुक्तसहजस्नेहजविविधभाववान् भवति । तदेतदुक्तमेवं
 विजानन्नित्यनेन । अत एवोपसर्ग उक्तः । ततोतिदैन्येनाविर्भावे सति
 या अवस्थास्ता निरूपिता आत्मरतिरित्यादिना । अत्रात्मशब्दाः पुरुषो-
 २५ त्तमवाचका ज्ञेयाः । अन्यथौपचारिकत्वं स्यात् । मुख्ये संभवति तस्या-
 युक्तत्वात् । ननु सर्वात्मभावस्यापि मुक्तौ पर्यवसानमुत नेति संशयनि-
 रासाय दृष्टान्तमाह । प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववादिति । मुमुक्षुभक्तस्य स्वेष्टदातृत्वेन

- भगवद्विषयिणी या प्रज्ञा सा सर्वात्मभाववद्भक्तप्रज्ञातः प्रज्ञान्तरमित्युच्यते । तच्च कर्मज्ञानं तदितरभक्तप्रज्ञाभ्यः पार्थक्येन तदिष्टमेव साधयति । तथा सर्वात्मभाववतो भक्तस्य यत्प्रकारिका भगवद्विषयिणी प्रज्ञा तमेव प्रकारं स भावः साधयति नान्यमिति न मुक्तौ पर्थवसानमित्यर्थः । अत्र ५ व्यासः स्वानुभवं प्रमाणत्वेनाह । दृष्टश्चेति । उक्तभाववतो भक्तस्य प्रभुस्वरूपदर्शनाद्यातिरिक्तफलाभावोस्माभिरेव दृष्ट इत्यर्थः । एतादृशा अनेके दृष्टा इति नैकस्य नाम गृहीतम् । अत्र शब्दमपि प्रमाणमाह । तदुक्तमिति । भगवतेति शेषः । श्रीभागवते दुर्वाससं प्रति—अहं भक्तपराधीनः (भा. ९।४।६३) इत्युपक्रम्य—वशो कुर्वन्ति मां भक्त्या सत्स्त्रियः १० सत्पतिं यथा (भा. ९।४।६६) इति । यो हि यद्वशीकृतः स तदिच्छानुरूपमेव करोत्यतो न सायुज्यादिदानं किंतु भजनानन्ददानमेव । तेषां मुक्त्यनिच्छा तु—मत्सेवया प्रतीतं च सालोक्यादिचतुष्टयम् । नेच्छन्ति सेवया पूर्णाः कुतोऽन्यत् कालविप्लवम् ॥ स्वर्गापवर्गानरकेष्वपि तुल्यार्थदर्शिनः । सालोक्यसार्ष्टिसामीप्यसारूप्यैकत्वमप्युत ॥ दीयमानं न गृह्णन्ति १५ विना मत्सेवनं जनाः (भा. ९।४।६७-६८-६९) इत्यादिवाक्यसहस्रैर्निर्णीयते ॥ ३।३।५० ॥

न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवन्न हि लोकापत्तिः ॥३।३।५१॥

- ननु नान्यत्पश्यतीत्यारभ्य सर्वस्य सर्वात्मभावनिरूपकत्वोक्तिरनुपपन्ना । अत एवात्मपदानां पुरुषोत्तमपरत्वोक्तिश्च । यतस्तस्य २० मुक्तावपि कामाभावः प्रतिपाद्यत । अत्र तु—तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति (छां. ७।२।५।२) इति श्रुतिः पठ्यते । एवं सति न तन्निरूपणमत्रेति वाच्यम् । तद्भाववतोऽप्यन्यकामवच्चमिति वा । द्वितीयस्योक्तप्रमाणपराहतत्वेनाद्यपक्ष एवाश्रयणीय इति पूर्वपक्षं निरस्यति । नेति । तत्र हेतुमाह । सामान्यदप्युपलब्धेरिति । तत्समानधर्मयोगादपि २५ तत्प्रयोगः श्रुतादुपलभ्यतेनेकशो यतः । प्रकृतेषु विविधानां लोकानां विविधसुखप्रधानत्वाद्भगवत्संबन्धिषु सर्वेषु सुखेषु कामचारो भवतीति श्रुतेरर्थो ज्ञेयः । ननु यथाश्रुत एवार्थोऽस्तु तथाह । नहि लोकापत्तिरिति ।

सर्वात्मभाववत् इति प्रकरणात्—नान्यत्पश्यति (छां. ७।२४।१)
 इत्यादिधर्मविशिष्टस्यात्मनः प्राणादिसर्ववतो लोकसंबन्धो युक्तिसहोपि
 नेति ज्ञापनाय हिशब्दः । किंच । एतदग्रे—न पश्यो मृत्युं पश्यति (छां.-
 ७।२६।२ इति श्रुत्या मृत्युनिषेधः क्रियते तथा—आत्मन एवेदं सर्वम्
 ५ (छां. ७।२६।१) इति श्रुत्यैवकारेणात्मातिरिक्तव्यवच्छेदः क्रियत इति
 मृत्युवल्लोकोपि न संबध्यत इत्याह । मृत्युवदिति । तत्र रोगादीनामपि
 दर्शननिषेधे सत्यपि मृत्योरेव यन्निदर्शनमुक्तं तेन भक्तानां लोकान्तरसं-
 बन्धस्तत्तुल्य इति ज्ञाप्यतेत एव नोत दुःखमिति दुःखसामान्यनिषेधोऽग्रे
 कृतः ॥ ३।३।५१ ॥

१० परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वात्त्वनुबन्धः ॥ ३।३।५२ ॥

अत्र हेत्वन्तरमाहास्मिन्नेव श्लोके—सर्वमाप्नोति सर्वशः (छां. ७।
 २६।२) इति परेण पदेन शब्दस्य श्रुतिवाक्यस्य—आत्मन एवेदं सर्वम्
 (छां. ७।२६।१) इति यत्पूर्वोक्तं श्रुतिवाक्यं ताद्विधैव प्रती-
 यत इति न लोकसंबन्धो वक्तुं शक्य इत्यर्थः । ननु—आत्मन एवेदं सर्वम्
 १५ (छां. ७।२६।१) इति यत्पूर्वं श्रुतिवाक्यं तेनैवैतदर्थलाभे पुनस्तदुक्ति-
 नोचितेत्याशङ्कायां तत्र हेतुमाह । तुशब्दः शङ्कानिरासे । भूयस्त्वा-
 द्वेतोः । उक्तेर्ये हेतूनां बाहुल्ये तद्वाढ्यं भवतीत्याशयेनोक्तार्थस्यैव श्लोके-
 नानुबन्धः कृत इत्यर्थः । अथवा भूयःपदमाधिक्यार्थकम् । तथा च
 स्वकृतसाधनसाधितफलापेक्षया स्वयमुद्यम्य भगवता साधितफले निरवधि-
 २० रुत्कर्ष इति ज्ञापनाय पुनः श्लोकेन तथेत्यर्थः ॥ ३।३।५२ ॥

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ३।३।५३ ॥

उक्तेर्ये श्रुत्यन्तरसंमतिमप्याह । एके शास्त्रिनस्तौत्तिरीयाः शरीरे
 भक्तशरीरे हृदयाकाश इति यावत् । तत्रात्मनो भगवतो भावादाविर्भावात् तेन
 सह सर्वकामोपभोगं वदन्तीं श्रुतिं पठन्ति । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म । यो वेद

13—M, A and C read पूर्व for पूर्वोक्तं ।

15—M, A and C read पूर्वश्रुतिवाक्येनैवैतदर्थं for पूर्वश्रुतिवाक्यं तेनैवैतदर्थं ।

निहितं गुहायां परमे व्योमन् । सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विप-
 श्रिता (तै. २।१) इति । अत्रोपक्रमे—ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१)
 इति श्रुतिरक्षरब्रह्मविदः परब्रह्मप्राप्तिं सामान्यत उक्त्वा विशेषतः कथनार्थ—
 तद्देवाभ्युक्ता (तै. २।१) इति वाक्यं तद् ब्रह्म प्रतिपाद्यत्वेनाभिमुखी-
 ५ कृत्यैषा वक्ष्यमाणा ऋक् परब्रह्मविद्भिरुक्तेत्युक्तत्वेवमुक्तवती सत्यं ज्ञान-
 मिति । परब्रह्मस्वरूपमनुभवैकवेद्यं न शब्दादिभिर्वेद्यमिति ज्ञापनाय स्वयं
 तत्तत्त्वप्रतिपादिकाप्यन्यमुखेनोक्तवती । अत्र ब्रह्मणा सह सर्वकामोपभोग
 उक्त इत्येतदेकवाक्यतायै सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीति श्रुतेरप्युक्त
 एवार्थो मन्तव्यः ॥ ३।३।५३ ॥ १७ ॥

१०

१८ व्यतिरेकाधिकरणम् ।

व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वाच्च तूपलब्धिवत् ॥ ३।३।५४ ॥

ननु—ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१) इति श्रुत्याक्षरब्रह्मविदः
 परब्रह्मप्राप्तिरुच्यते । तत्रेतरसाधनसापेक्षं ब्रह्मज्ञानं परं प्रापयत्युत तन्निर-
 पेक्षमिति भवति संशयः । अत्र श्रुतौ तन्मात्रोक्तेरितरनिरपेक्षमेव तत्तथेति
 १५ पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्त्वेवं साति ज्ञानमार्गीयाणामपि परप्राप्तिः स्यात् ।
 सा त्वनेकप्रमाणबाधितेति पूर्वमवोचाम । किं च । ज्ञानशेषभूतब्रह्मापेक्षया
 फलात्मकस्य परस्य मुख्यत्वात्तद्देवाभ्युक्तेति श्रुतिस्तदेव प्रतिपाद्यत्वेना-
 भिमुखीकृत्य ऋगुक्तेत्याह । तेन तत्र ब्रह्मपदे पुरुषोत्तमपरे ज्ञायेते ।
 तथाच गुहायां यद्याविर्भूतं परमं व्योम पुरुषोत्तमगृहात्मकमक्षरात्मकं
 २० व्यापि वैकुण्ठं भवति तदा तत्र भगवानाविर्भवतीति तत्प्राप्तिर्भवतीत्युच्यते ।
 यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन् (तै. २।१) इत्यनेन । तथा
 च ज्ञानिनां गुहासु परमव्योम्नो व्यतिरेक एव । तत्र हेतुमद्भावाभावित्वा-
 दिति । यमेवैष वृणुते (मुं. ३।२।३) इति श्रुतेर्वरणाभावे भगवद्भावस्या-
 संभवात् ज्ञानिनां तथा वरणाभावात् भगवद्विषयको भावो न भावीति

- तथेत्यर्थः । ननु ज्ञानविषयत्ववदाविर्भावोऽप्यस्तु । किंच । तदतिरिक्तमा-
 विर्भावमपि न पश्याम इत्याशङ्क्यामाह । न तूपलब्धिवदिति उपलब्धि-
 ज्ञानं तद्वद्गुहायामाविर्भावो न भवतीत्यर्थः । यस्मै भक्ताय यल्लीलाविशिष्टं
 स्वरूपमनुभावयित्वा प्रभुर्भवति तद्गुहायां तल्लीलाश्रयभूतमक्षरस्वरूपं
 ५ वैकुण्ठलोकवदाविर्भावयतीति नोक्तशङ्कालेशोपि । यत्र पुरुषोत्तमस्य
 चाक्षुषत्वं तत्र ततोऽधःकक्षस्य तस्य तथात्वे का शङ्का नाम । एत-
 दुपपादितं पूर्वं विद्वन्मण्डने च । ननु ज्ञानिज्ञानविषयभक्त-
 गुहाविर्भूताक्षरयोर्भेदोऽस्ति न वा । नायः । मानाभावादेकत्वेनैव सर्वत्रोक्तेः ।
 न द्वितीयः । निरवयवस्य कचिल्लोकरूपत्वात्तद्रूपत्वाभ्यामेकत्वानुपपत्तेरिति
 १० चेत् । मैवम् । लोकरूपत्वस्य पश्चाद्भावित्वे हीयमनुपपत्तिर्न त्वेवं किंत्वक्ष-
 रस्वरूपमेव तथेति श्रुतिराह । अम्भस्यपारे भुवनस्य मध्ये (ना. १।१)
 इत्युपक्रम्य—तदेव भूतं तदु भव्यमा इदं तदक्षरे परमे व्योमन् (ना. १।१)
 एतदग्रे च—यमन्तः समुद्रे कवयो वयन्ति यदक्षरे परमे प्रजाः (ना. १।१)
 इत्यादिरूपा । स्मृतिरपि । परस्तस्मात्तु भावोन्योव्यक्तो व्यक्तात्सनातनः । यः
 १५ स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति । अव्यक्तोक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां
 गतिम् । यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम (भ. गी. ८।२०।२१)
 इत्यादि तु गीतासु । श्रीभागवतेपि—दर्शयामास लोकं स्वं गोपानां तमसः
 परम् । सत्यं ज्ञानमनन्तं यद् ब्रह्मज्योतिः सनातनम् । यद्धि पश्यन्ति मुनयो
 गुणापाये समाहिताः (भा. १०।२८।१४।१५) इति दशमे । द्वितीये च—तस्मै
 २० स्वलोकं भगवान् सभाजितः संदर्शयमास (भा. २।१।९) इत्युपक्रम्य काल-
 त्रिगुणमायासंबन्धराहित्यमुक्त्वा भगवत्पार्षदानुक्त्वा विमानप्रमदा उक्त्वा
 श्रीरुक्ता । तथा च श्रुतिस्मृत्येकवाक्यतायां तादृक्स्वरूपमेवाक्षरमिति
 निर्णयो भवति । एवं सति साच्चिदानन्दत्वे देशकालापरिच्छेदस्वयंप्रकाशत्व-
 गुणातीतत्वादिधर्मवच्चेनैव ज्ञानिनामक्षरविज्ञानम् । भक्तानामेव पुरुषोत्तमा-
 २५ धिष्ठानत्वेन तथेति ज्ञेयम् । मल्लानामशानिः (भा. १०।४३।१७) इति

6-M, A, C and D read एतच्चोपपादितं for एतदुपपादितं ।

21-C and D read मायादि for माया ।

श्लोकोक्तरीत्या पुरुषोत्तमस्येव । प्रभुणा ये यथा विचारिताः सन्ति ते तथा भवन्तीति तद्विचार एव सर्वेषामधिकाररूप इति—कृतप्रयत्नापेक्षस्तु (ब्र. सू. २।३।४२) इत्यत्र निर्णीतम् ॥ ३।३।५४ ॥

अस्मिन्नर्थे कैमुतिकन्यायकथनार्थं निदर्शनत्वेनोत्तरं पठति ।

५ अङ्गावबद्धास्तु न शाखासु हि प्रतिवेदम् ॥ ३।३।५५ ॥

यागे तत्तद्वत्विङ्नियतकर्तव्यान्वाधानादीन्यङ्गानि । तत्रावबद्धाः सर्व एवत्विजो यजमानेन । अवबन्धनं नामाध्वर्युं त्वा वृणे होतारं त्वां वृण उद्गातारं त्वां वृणे इत्यादिरूपं वरणमेवान्यथा सर्वकर्मविदुषां तत्कृतिपटूनामेकत्राधिकारो नान्यत्रेति नियमो न स्यात् । तस्य तस्य तथा १० वरणे तु यजमानेच्छैव हेतुः । तेच तदा न सर्वासु शाखासु विहितान्यङ्गानि कर्तुं सर्वेपि शक्ताः । किंतु यजमानवरणनियमिता एव तथा । तत्र हेतुमाह । हि यतः कारणात् प्रतिवेदं नियमितान्यङ्गानि हौत्रमृचाध्वर्यवादि यजुषौद्गात्रं साम्ना इति । यथा चालौकिके वेदिके कर्मणि जीवेच्छापि नियामिका भवति यत्र तत्र किमु वाच्यं प्रतिरोमकूपं सावकाशम- १५ मितब्रह्माण्डस्थितिमतस्तदीशितुरिच्छैव नियामिका तत्तत्साधनफलसंपत्ताविति ॥ ३।३।५५ ॥

मन्त्रादिवद्वाविरोधः ॥ ३।३।५६ ॥

ननु पूर्वं कर्मज्ञाननिष्ठानामपि पुंसामग्रे भाक्तिमार्गीयत्वं यत्र भवति तत्र तथैव भगवद्वरणमिति हि सिद्धान्तः । ऋत्विजस्त्वेकस्मिन् याग एकत्र २० वृतस्य नापरत्रापि तथेति विरुद्धो दृष्टान्त इत्यरुच्या निदर्शनान्तरमाह । यथैक एव कश्चिन्मन्त्रो बहुषु कर्मसु संबध्यते कश्चिद् द्वयोः कश्चिदेकत्रैव तथैव विधानात्तथात्रापीत्यर्थः । आदिपदात्कर्मेच्यते । यत्र काम्येनैव नित्यकर्मनिर्वाहस्तत्र कामितार्थसाधकत्वे प्रत्यवायपरिहारेऽप्येकमेव तदुपयुज्यते । तथा च सर्वतोमुखेनेकहोतृप्रवरेऽध्वर्युप्रवरे च गृह्यमाणे देवाः २५ पितर इत्यादिना यजमानकर्तृकानुमन्त्रणमेकमेव सर्वत्र संबध्यते विधेस्तथात्रापि तावद्विधं यदेकमेव वरणं तेन तन्निष्ठानन्तरं भाक्तिनिष्ठेति न

दृष्टान्तविरोध इत्यर्थः । अथवा ॐ मित्युदाहृत्यैव मन्त्राणामुच्चारणान्मन्त्रा-
दिरोंकारः । स यथा ब्रह्मात्मकत्वेनैक एव सर्वमन्त्रेषु संबध्यते । तथा
वरणमपीति तथेत्यर्थः । यद्यपीतरनिष्ठानन्तरभूतभक्तिनिष्ठावतोपि वरणं
तथाभूतमेकमेवेति नोक्तदोषस्तथाप्युत्कृष्टमार्गे वृत्तस्य नीचकक्षापादनमनु-
५ धितमिति मत्वा पक्षान्तरमुक्तम् । वस्तुतस्तु साधनमर्यादया यत्र भक्तिर्दि-
त्सिता तत्र तथेति नानुपपत्तिः काचित् ॥ ३।३।५६॥१८ ॥

१९ भूम्न इत्यधिकरणम् ।

भूम्नः क्रतुवज्ज्यायस्त्वं तथाहि दर्शयति ॥ ३।३।५७ ॥

- ननु सुखस्वरूपजिज्ञासायां—यो वै भूमा तत्सुखम् (छां. ७।२।३।१)
१० इत्युक्तं भूमस्वरूपजिज्ञासायां—यत्र नान्यत्पश्यति (छां. ७।२।४।१)
इत्यादिना तद्यन्निरूपितं तत्सर्वात्मभावस्वरूपमिति यदुक्तं तत्रोपपद्यते ।
भूमो हि सुखरूपतोच्यते । सर्वात्मावे तु विरहभावे दुःसहदुःखानुभवः
श्रूयते । तेन मोक्षसुखमेव यो वै भूमेत्यादिनोच्यते । यो वै भूमा तदमृ-
तम् (छां. ७।२।४।१) इति वाक्याच्च । अग्रेच—स वा एष एवं पश्यन्
१५ (छां. ७।२।५।२) इत्याद्युक्तवानन्तरमसंभव्यतः स भावो मोक्षो वात्रोच्यत इति
संशयः । कामचारोक्तेर्मुक्तिपूर्वदशायां तन्माहात्म्यनिरूपणार्थत्वादमृतशब्दाच्च
मुक्तिरेव भूमपदेनोच्यत इति पूर्वपक्षः । तत्र भूमशब्देन स भाव एवोच्यत
इति सिद्धान्तस्तत्र दुःखदर्शनानुपपत्त्या सर्वाधिकत्वलक्षणं भूमत्वमनुपपन्न-
मिति शङ्कां परिहरति । भूम्नः सर्वात्मभावस्य ज्यायस्त्वं सर्वस्मान्मन्त-
२० व्यम् । तत्रोक्तानुपपत्तिपरिहारार्थं दृष्टान्तमाह । क्रतुवदिति । दर्शपूर्णमा-
सप्रकरणे तैत्तिरीयके पठ्यते—परमेष्ठिनो वा एष यज्ञोऽग्र आसीत्तेन स
परमां काष्ठामगच्छत् (तै. सं. १।६।९) इत्युपक्रम्य—य एवं
विद्वान् दर्शपूर्णमासौ यजते परमामेव काष्ठां गच्छति (तै. सं.
१।६।९) इति । यथा व्रतादिदुःखात्मकत्वेपि परमकाष्ठा-
२५ लक्षणफलगमकत्वेन दर्शपूर्णमासयोः सर्वक्रतुभ्योधिकत्वं वक्तुमश-

- आसीदिति श्रूयते । तथा दुःखहेतुत्वेऽप्यनन्यलभ्यसाक्षात्पुरुषोत्तमानन्दप्राप्तिहेतुत्वेन सुखरूपत्वमुच्यते इत्यन्येभ्यः सर्वेभ्यो ज्यायस्त्वं मन्तव्यमित्यर्थः । अत्रोपपत्तिमाह । तथाहि दर्शयति । श्रुतिस्तु—स एवाधस्तात् (छां. ७. २. ५. १) इत्याद्युक्त्वा—अथात्मादेशः (छां. ७. २. ५. १)
- ५ इत्याद्युक्तवत्यग्रे चैतादृशस्यात्मन एव प्राणाशास्मरादि सर्वमिति च दर्शयति एतत्सर्वात्मभाववत्येव सर्वमुपपद्यते न मुक्तस्य । वृत्तिभेदाभावात् प्राणायामाच्च । जीवन्मुक्तिदशायां प्राचीनानामेव सत्त्वादात्मनः प्राणा इत्यादि न वदेत् । यद्वा ननु लोकेषु शृङ्गाररसभाववाति पुंसि नार्या च त्वदुक्तभावसंबन्धिव्यभिचारिभावाः श्रूयन्ते । सैव सर्वत्र स एव सर्वत्रेति । एवं
- १० सति लौकिकसधर्मवच्चान्न त्वदुक्तभावस्यालौकिकज्ञानादिभ्य आधिक्यं वक्तुं शक्यमलौकिकविषयत्वाल्लौकिकत्वमपि न तथेति भवति संशयः । तत्र मनुजत्वरिपुत्वादिज्ञानानामिव कामादिभावेन स्नेहभावस्यापि संभवाच्चास्यालौकिकत्वमिति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्त्वस्य लौकिकेभ्यो ज्यायस्त्वं मन्तव्यम् । न नूतनं लोकसाधारण्यं बाधकमिति शङ्कानिरासायं निदर्शन-
- १५ माह । क्रतुवदिति । यथा दर्शादिषु दोहनाधिश्रयणात्तन्वनव्रीह्यवधातादिपुरोडाशभक्षणादीनां लौकिकाक्रियातुल्यत्वेन दर्शनेपि न लौकिकत्वम् । लौकिकप्रमाणाप्राप्तत्वादलौकिकतत्प्राप्तत्वात्तथोक्तप्रमाणरूपवरणलभ्यत्वेन श्रुत्युक्तत्वान्न लौकिकत्वमस्य भावस्येति दिक् ।

- वस्तुतस्तु ग्रामसिंहस्य सिंहस्वरूपत्वेपि न ताद्रूप्यं वक्तुं शक्यम् ।
- २० तथा लौकिकपुंसि नार्या वा तदाभासो रसशास्त्रे निरूप्यते । तद्दृष्टान्तेन भगवद्भाववद्भक्तीति भावनार्थं नतु ऋषीणां लौकिके तात्पर्यं भवितुमर्हति । अत्रोपपत्तिमाह । तथा हीत्यादि । पूर्वोक्तभाववत् आत्मनः प्राणादिकं सर्वं दर्शयति श्रुतिः । तस्य ह वा एतस्यैवं पश्यतः (छां. ७. २. ६. १) इत्यादिना । इतः पूर्वमपि—स वा एष एवं पश्यन् (छां. ७. २. ५. २)
- २५ इत्युपक्रम्य—आत्मरतिरात्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मानन्दः स स्वराट् भवति सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति (छां. ७. २. ५. २) इति श्रुतिश्च ।

न हि लोक एवं संभवत्यात्मपदानां भगवद्वाचकत्वादिति सर्वोत्तमविषयक-
भावस्यैव तथात्वं युक्तमिति चोपपत्तिर्हि शब्देन सूच्यते ॥ ३।३।५७ ॥ १९ ॥

२० नानाशब्दादिभेदादित्यधिकरणम् ।

नाना शब्दादिभेदात् ॥ ३।३।५८ ॥

- ५ पूर्वाधिकरणैः सर्वात्मभावस्वरूपादिनिर्णयं कृतवान् । अथ मत्स्या-
दिरूपाणां भगवदवतारत्वमविशिष्टमिति सर्वेषां समस्योपासना कार्योत्त-
पार्थक्येनेति विचारयति । अत्रोपास्याभेदेऽपि रूपभेदादेकत्रोपासकस्या-
न्यत्रानुपासनलक्षणप्राप्त्यासंभवादस्या अप्यसिद्धिसंभवादपि समस्यैव सा
कार्येति प्राप्ते सिद्धान्तमाह । सर्वेष्ववतारेषु नानैवोपासना कार्या । तत्र
१० हेतुः शब्दादिभेदादिति । तत्तत्स्वरूपवाचकशब्दानां मन्त्राणां चादिपदा-
दाकारकर्मणां च भेदादित्यर्थः । एतेनैव मिथोविरुद्धानामाकारकर्मणामे-
कत्र भावनस्याशक्यत्वमयुक्तत्वं चेति भावः सूचितः ॥ ३।३।५८ ॥ २० ॥

२१ विकल्प इत्यधिकरणम् ।

विकल्पोविशिष्टफलत्वात् ॥ ३।३।५९ ॥

- १५ पार्थक्येनोपासनानि कर्तव्यानीति स्थिते विचार्यते । किमग्निहोत्र-
दर्शपूर्णमासादिवेदेषां समुच्चय उत फलविकल्प इति । तत्र विधिफलयोः
समानत्वात्समुच्चय इति प्राप्ते निर्णयमाह । उपासनानां विकल्प एव ।
तत्र हेतुरविशिष्टफलत्वात् ।

- मुक्तिफलकत्वं हि सर्वेषामुपासनानामविशिष्टम् । एवं सत्येकेनैव
१० तत्सिद्धावपरस्याप्रयोजकत्वादग्निहोत्रादिवन्नित्यताबोधकश्रुत्यभावात्तदर्थि-
नो विकल्प एव ॥ ३।३।५९ ॥ २१ ॥

२२ काम्यास्त्वित्यधिकरणम् ।

काम्यास्तु यथाकामं समुच्चीयेरन्न वा

पूर्वहेत्वभावात् ॥ ३।३।६० ॥

येषु तूपासनेषु भिन्नानि भिन्नानि फलान्युच्यन्ते तत्र त्वनेकफला-
र्थिनस्तत्तत्फलकोपासनानि समुच्चीयेरन्नविशिष्टफलत्वाभावात् । यत्र त्वेक-
स्यैवोपासनस्य स्वकामितानेकफलकत्वं श्रूयते तत्र तथैव चेदुपासनं करोति
तदा न समुच्चीयेरन्नपि । स्वकामितेष्वेकतरस्य तदन्यफलवैशिष्ट्ये-
५ नाविशिष्टफलत्वाभावादिति पूर्वहेत्वभावादिति श्लिष्टप्रयोगाभिप्रायेणोक्तमिति
ज्ञेयम् ।

अथवा कामैक्ये नियतफलकानि तानि न समुच्चीयेरन् । अत्र
हेतुः स्पष्टः ॥ ३।३।६०॥२२ ॥

२३ अङ्गेष्वित्यधिकरणम् ।

१० अङ्गेषु यथाश्रयभावः ॥ ३।३।६१ ॥

प्रधानेषु निर्णयमुक्त्वाङ्गेषु तमाह । एकार्थसाधकानामुपासनानां
भेदेनाङ्गभेदेऽप्येकतरोपासने फलैक्यादङ्गानि तत्र समुच्चीयेरन्न वेति
संशये निर्णयमाह । उपासनाङ्गानां तदेवाश्रयस्तथा च यदङ्गं यदुपास-
नाश्रितं तत्रैव तस्य भाव इत्यर्थः ॥ ३।३।६१ ॥

१५ अत्र हेतुमाह ।

शिष्टेश्च ॥ ३।३।६२ ॥

तत्तदुपासनं तत्तदङ्गविशिष्टमेव वेदे शिष्यत इति तथेत्यर्थः ।
चकारादतिरिक्तकरणे प्रायश्चित्तोक्तिरपि बाधिकेति सूच्यते
॥ ३।३।६२ ॥ २३ ॥

२०

२४ समाहाराधिकरणम् ।

समाहारात् ॥ ३।३।६३ ॥

कर्ममार्गीयोपासने निर्णयमुक्त्वा ज्ञानमार्गीयोपासने तमाह ।
अथर्वोपनिषत्सु नृसिंहोपासनादिषु मत्स्यकूर्मादिरूपत्वेनापि स्तुतिः

२६७ २५ न वा तत्सहभावाश्रुतेरित्यधिकरणम् । (भा. १०।४।२०) ६६

श्रूयन्ते । श्रीभागवते च—नमस्त रघुवयाय (भा. १०।४।२०) इति
दिरूपा स्तुतिर्ब्रजनाथे । एवं सति रूपभेदेपि भगद्वतारत्वस्याविशिष्टत्वा-
देकस्मिन् रूपे रूपान्तरसमाहारो दृश्यत इति सर्वरूपत्वेनैकत्रौपासनमपि
साध्वित्यर्थः ॥ ३।३।६३ ॥

५ गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ॥ ३।३।६४ ॥

ऐश्वर्यवीर्यादिगुणानां सर्वेष्ववतारेषु साधारण्यं श्रूयते । तेन धर्म-
धर्माणामैक्यात् पूर्वोक्तं साध्वित्यर्थः ॥ ३।३।६४ ॥ २४ ॥

२५ न वा तत्सहभावाश्रुतेरित्यधिकरणम् ।

न वा तत्सहभावाश्रुतेः ॥ ३।३।६५ ॥

१० नन्वेवमुपासनं नित्यमुत वैकल्पिकमिति संशय उक्तरीत्या नित्यत्वे
प्राप्ते तन्निषेधमाह । नेति । किंतु वा विकल्प एवमुपासन ऐच्छिकस्तत्र
हेतुमाह । सहभावाश्रुतेरिति । नियमतस्तेषां रूपाणां सहभावश्रवणं चेत्स्या-
त्तदा स्यात्तथोपासनस्य नित्यता । न त्वेवमतो विकल्प एवेत्यर्थः
॥ ३।३।६५ ॥

१५ दर्शनाच्च ॥ ३।३।६६ ॥

योपि रूपान्तरसमाहारपूर्वकमुपास्ते सोप्येकं रूपमुपास्यत्वेन मत्वा
तत्तथोपास्त इति फलं तस्यैकस्यैव रूपस्य दर्शनं भवति न तु सर्वेषामि-
तोपि हेतोर्विकल्प एवेत्यर्थः । एतद् दृष्टान्तेन यास्मिन् रूपे यादृग् धर्म-
वत्त्वं श्रूयते तादृग् धर्मविशिष्टमेवैकं रूपमुपास्यमिति व्यासहृदयमिति ज्ञायते ।
२० उपासनानिर्णयान्ते दर्शनात्मकहेतूक्त्या सर्वोपासनानां भगवत्साक्षात्कारः
फलमिति ध्वन्यते माहात्म्यज्ञापनार्थम् । परं सर्वावताररूपत्वं यथार्थमेव
कैश्चिज्ज्ञाप्यते । यथार्थत्वात्तदप्यविरोधीति ज्ञेयम् ॥ ३।३।६६ ॥ २५ ॥
इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते व्याससूत्राणु-
भाष्ये तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३।३ ॥

तृतीयाध्याये चतुर्थः पादः ॥

१ पुरुषार्थोत इत्यधिकरणम् ।

पुरुषार्थोतः शब्दादिति वादरायणः ॥ ३।४।१ ॥

- उपासनाभेदेष्युपास्याभेदाच्छाखान्तरोक्तधर्माणामप्युपसंहारः कर्तु-
- ५ मुचित इति पूर्वपादे निरूपितमिति तन्न्यायेनोत्तरकाण्डप्रतिपाद्यब्रह्मफल-
कसर्वात्मभावेपि पूर्वकाण्डप्रतिपादितकर्मणामुपसंहारः प्राप्नोति न वेत्यधुना
विचार्यते । विधिपक्षे तत्सहकृतस्यास्य फलसाधकत्वमिति सिध्यति ।
निषेधपक्षे तु केवलस्येतीममेव पक्षं सिद्धान्तत्वेनाह । पुरुषार्थ इत्यादिना ।
सिद्धान्ते ज्ञाते तत्र पूर्वपक्षसंभव इत्यादौ तमेवाह । अतः सर्वात्मभावादेव
- १० केवलात् पुरुषार्थः सिध्यति । कुतः । शब्दात् श्रुतेरित्यर्थः । श्रुतिस्तु-
मायमात्मा प्रवचनेन (मुं. ३।२।३) इत्युपक्रम्य-यमेवैष वृणुते (मुं. ३।२।
३) इत्यादिका । ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१) इत्यादिका-तमेवं विद्वा-
नमृत इह भवति (नृ. पू. १।६) इति । सनत्कुमारनारदसंवादे-यत्र नान्यत्
पश्यति (छां. ७।२।४।१) इत्याद्यात्मिका छान्दोग्यश्रुतिश्च । एतदादि-
- १५ श्रुतिषु पूर्वोक्तरीत्या केवलस्यैव भगवद्भावस्य फलसाधनकत्वं श्रूयत इति
तथा । अत्र-फलमत उपपत्तेः (ब्र. सू. ३।२।३८) इत्यत्रेवोपपत्तिं हेतुत्वेना-
नुक्त्वा श्रुतिपदं चानुक्त्वा शब्दपदं यदुक्तवांस्तेन श्रुतिस्मृत्यात्मकः सर्वोपि
प्रमाणशब्दो हेतुत्वेन व्यासाभिमत इति ज्ञायते । तेन-केवलेन हि भावेन
गोप्यो गावः खगा मृगाः । अन्ये मूढधियो नागाः सिद्धा मामीयुरञ्जसा ॥
- २० यन्न योगेन सांख्येन दानव्रततपोध्वरैः । व्याख्यास्वाध्यायसंन्यासैः प्राप्नु-
याद्यत्नवानपि ॥ (भा. १।१।१२।८-९) इत्यादिरूपा स्मृतिरपि संगृह्यते ।
एतेन श्रुत्यादिप्रमाणवादिनामिदमेवाभिमतं तद्विरुद्धवादिनामितोन्यदिति
तेषामप्रामाणिकत्वं ज्ञाप्यते । अत एव स्वनाम गृहीतम् । स्वस्य वेदव्यास-
कर्तृत्वेन तत्रैव यतो भरः । अपरं च वैदिकसिद्धान्ते भगवत्स्वरूपस्यैव
- २५ स्वतन्त्रपुरुषार्थत्वात् प्राप्ततत्स्वरूपाणां मुक्त्यनिच्छाकथनान्मुकोपसृप्यव्य-

पदेशाच्च मुक्तेरपरमपुरुषार्थत्वात् सा भवतु नामान्यैः साधनैः । वस्तुतः परमपुरुषार्थो य उक्तरूपः सतु सर्वात्मभावेनैवेति ज्ञापनाय फलपदमनुक्त्वा पुरुषार्थपदमुक्तम् । एवं सत्यस्य सूत्रस्यार्थान्तरमपि व्यासाभिमतमिति ज्ञायते । तथा सत्ययं श्लिष्टः प्रयोगः । तथाहि पुरुषार्थो भगवानेव ।
 ५ कुतः । अतः शब्दात् । अतःपदविशिष्टश्रुतिवाक्यादित्यर्थः । तैत्तिरीयो-
 पनिषत्सु पठ्यते । अतः परं नान्यदणीयस्य हि परात्परं यन्महतो
 महान्तम् । यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं विश्वं पुराणं तमसः परस्तात् (ना.
 १।१) इति ॥ ३।४।१ ॥

अथात्र प्रत्यवतिष्ठते ।

१० शेषत्वात्पुरुषार्थवादो यथान्येष्विति जैमिनिः ॥ ३।४।२ ॥

विष्णोरिज्यत्वेन कर्मशेषत्वात् तत्स्वरूपज्ञानपूर्वको यागः फला-
 तिशयहेतुरिति तन्माहात्म्यमुच्यत इत्यर्थवादरूपं तत् । अत्र दृष्टान्तमाह-
 यथान्येष्विति । अन्येषु द्रव्यसंस्कारकर्मसु—यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स
 पापः लोकः शृणोति (तै. सं. ३।५।७) यदाङ्के चक्षुरेव भ्रातृव्यस्य
 १५ वृङ्के (तै. सं. ६।१।१) यत्प्रयाजानुयाजा इज्यन्ते वर्म वा
 एतद् यज्ञस्य क्रियते वर्म यजमानस्य भ्रातृव्याभिभूत्यै (तै. सं. २।६।१)
 इत्येवंजातीयिका फलश्रुतिरर्थवादस्तद्वदित्यर्थः ॥ ३।४।२ ॥

ननु—तमेव विदित्वा मुनिर्भवत्येतमेव प्रव्राजिनो लोकमीप्सन्तः
 प्रव्रजन्ति (बृ. ४।४।२२) एतदग्रे च—ते ह स्म पुत्रैषणायाश्चै विचैष-
 २० णायाश्चै लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षार्थं चरन्ति (बृ. ४।४।२२)
 इति श्रुतिर्भगवज्ज्ञानवतः सर्वत्यागं वदतीति न त्वदुक्तं साधीय इत्यतः
 उत्तरं पठति ।

आचारदर्शनात् ॥ ३।४।३ ॥

ब्रह्मविदामपि वसिष्ठादीनामग्निहोत्रादिकरणं जैमिनिः पश्यतीति
 २५ तदाचारं प्रामाणिकमिति च मनुत इति तन्मतमनुवदन्निममप्यनूक्तवान्

व्यासः । ब्रह्मविदां त्यागावश्यकत्वे गार्हस्थ्यमेतेषां न स्यादिति भावः ।
उक्तश्रुतिस्तु कर्मण्यशक्तानां तेषां त्यागमनुवदति । लोकैषणायाश्च व्युत्थाय
(बृ. ४।४।२२) इति श्रुतेर्लोकसंग्रहार्थं तत्करणमिति न वक्तुं शक्यम्
॥ ३।४।३ ॥

५

तच्छ्रुतेः ॥ ३।४।४ ॥

ब्रह्मविदः कर्माचारनिरूपकश्रुतेरित्यर्थः । सा च— जनको ह
वैदेहो बहुदक्षिणेन यज्ञेनेजे (बृ. ३।१।१) इत्यादिरूपा । तथा च
ज्ञानेनैवार्थसिद्धिश्चेत् स्यात्तदा तद्वत् आयाससाध्ये कर्मणि प्रवृत्तिर्न
स्यादिति भावः ॥ ३।४।४ ॥

१०

समन्वारम्भणात् ॥ ३।४।५ ॥

तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते (बृ. ४।४।२) इति श्रुतिः
फलारम्भे विद्याकर्मणोः साहित्यं दर्शयतीति न स्वातन्त्र्यं विद्यायाम्
॥ ३।४।५ ॥

तद्वतो विधानात् ॥ ३।४।६ ॥

१५ ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मा दर्शपूर्णमासयोस्तं वृणीते (आ. सू. ३।१।८।१)
इति कल्पश्रुत्या ब्रह्मविदो ब्रह्मत्वेन वरणं विधीयत इति ब्रह्मज्ञानस्या-
र्त्विज्याधिकारसंपादकत्वात्कर्मशेषत्वमेवेत्यर्थः ॥ ३।४।६ ॥

ननु—यदहरेव विरजेत्तदहरेव प्रवजेत् । गृहाद्वा प्रवजेद्वनाद्वा
(जा. ४) इत्यादिश्रुतिभ्यो विहितत्वाविशेषात् कर्मतत्त्यागयोरैच्छिको
२० विकल्पोद्गीकार्योतो न शेषिशेषभाव इत्यत उत्तरं पठति ।

नियमाच्च ॥ ३।४।७ ॥

आश्विनं धूम्रललाममालभेत यो दुर्ब्राह्मणः सोमं पिपासेत् (तै.सं.
२।१।१०) ऐन्द्राग्रं पुनरुत्सृष्टमालभेत य आतृतीयात्पुरुषात्सोमं न पिबेद्
विच्छिन्नो वा एतस्य सोमपीथो यो ब्राह्मणः सन्नातृतीयात्पुरुषात् सोमं न
२५ पिबति । (तै. सं. २।१।१५) यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात् इत्यादिश्रुतिभ्यो

यथा कर्मकरणे नियमः श्रूयते न तथा तत्त्याग इति नोक्तपक्षः साधुरित्यर्थः । चकारात्—नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यते । मोहात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः ॥ (भ. १८।७) इत्यादिरूपा स्मृतिः समुच्चीयते ॥ ३।४।७ ॥

५ त्यागविधिरशक्तविषय इत्युक्तमिति प्राप्ते प्रतिवदति ।

अधिकोपदेशात्तु बादरायणस्यैवं तद्दर्शनात् ॥ ३।४।८ ॥

- तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यवच्छिनत्ति । यदुक्तं शेषत्वात्पुरुषार्थवाद इति तत्रोपपद्यते । कुतः । अधिकोपदेशात् । कर्मसाम्यमपि न वक्तुं शक्यं यत्र तत्र तच्छेषत्वं दूरापास्तम् । यत ईश्वरः कर्मणः सकाशादधिक
- १० उपदिश्यते । तथाहि । स वा अयमात्मा सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः सर्वस्याधिपतिः सर्वमिदं प्रशास्ति यदिदं किंच । स न साधुना कर्मणा भूयान्नो एवासाधुना कनीयान् (बृ. ४।४।२२) इत्युपक्रम्याग्रे पठ्यते— तमेतं वेदानुवचनेन विविदिषन्ति ब्रह्मचर्येण तपसा श्रद्धया यज्ञेनानाशकेन चैतमेव विदित्वा मुनिर्भवत्येतमेव प्रवाजिनो लोकमभीप्सन्तः प्रव्रजन्ति
- १५ (बृ. ४।४।२२) इत्यादि । एवं सति यज्ज्ञानसाधनत्वं यज्ञे तस्य यज्ञशेषत्वं कथं स्यात् । किंतु यज्ञस्य तद्वेदनशेषत्वम् । एतेनेज्यत्वेन तच्छेषत्वं प्रत्युक्तं वेदितव्यम् । तज्ज्ञानस्य यागपूर्वाङ्गत्वात् तद्विशिष्टस्य तस्य ब्रह्मज्ञानसाधनत्वात् । न च पूर्वं सामान्यत इज्यज्ञानमासीद् यज्ञेन विशेषतो ज्ञाने सति पुनर्यज्ञकरणे पूर्णं कर्मफलं भवतीति न तदशेषत्व-
- २० मिति वाच्यम् । तमेव विदित्वा मुनिर्भवत्येतमेव प्रवाजिनो लोकमभीप्सन्तः प्रव्रजन्ति (बृ. ४।४।२२) इति श्रुतेस्तद्वेदनस्य गार्हस्थ्यविरोधित्वेन तदसंभवात् । यश्च साध्वसाधुकर्मफलसंबन्धराहितस्तस्य कर्तृत्वेन तथा- त्वमनुपपन्नमतो जीवात्मन एव तथात्वं न तु परस्य । न चैतयोर्वास्तवस्य भेदान्नैवमिति वाच्यम् । वास्तवाभेदाज्जीविष्युक्तश्रुतिभ्यस्तथात्वस्य
- २५ सुवचत्वात् । वास्तवाभेदस्य पूर्वमेव निरस्तत्वात्तमादाय ये पूर्वप-

- क्षास्ते पूर्वपक्षा एवेत्यलमुक्त्वा । न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके
अमृतत्वमानशुः । परेण नाकं निहितं गुहायां विभ्राजते यद्यतयो विशन्ति
(म. ना. १०।५) इति श्रुत्या कर्मप्रजाधनैर्मोक्षाप्राप्तिमुक्त्वा त्यागेन
तत्प्राप्तिरुच्यते । त्यागविषयस्यान्यस्यानुक्त्या सांनिध्यात् कर्मादीनामेव
१५ त्यागोभिप्रेतः । तथाच मुक्तोपसृप्यत्वाद्भगवत उक्तसाधनेन मुक्ताः सन्तो
नाकं परेण विद्यमानमपि भक्त्या—गुहायां विभ्राजते यत् । यस्मात्परं
नापरमस्ति (म. ना. १०।५) इत्यादिनोपक्रान्तत्वात्पुरुषोत्तमस्वरूपं
यतयो विरहभावेन तद्विना स्थातुमशक्तास्तत्प्राप्त्यर्थं यतमाना विशन्ति इति
भक्तिमार्गीयाणां फलमुक्तम् । अग्रे—वेदान्तविज्ञान (म. ना. १०।६)
१० इत्यृचा ज्ञानमार्गीयाणां फलमुक्तम् । अन्यथा पौनरुक्त्यं स्यात् । एवं
कर्मज्ञानाभ्यामधिको भक्तिमार्गस्तत्प्राप्यः पुरुषोत्तमश्च श्रुतावुपदिश्यत इति
तदेकप्रमाणवादिनो बादरायणस्य मतमप्येवं जैमिनिमतादधिकमित्यर्थः ।
एवं श्रुत्वा परमतं निरस्य विश्वासार्थं स्वानुभवमपि प्रमाणयति तद्दर्शनादिति
शिष्य उक्ताधिक्यवत्त्वेनैव भगवतो भक्तिमार्गस्य चानुभवादित्यर्थः । श्रुतयो-
१५ धिकं मात्मानं दर्शयन्तीति न व्याख्यानम् । उपदेशपदेन पौनरुक्त्यापत्तेः ।
तन्मतमनिरस्य तस्मात् स्वमत आधिक्यमात्रोक्त्या निष्कामकर्मणश्चित्त-
शुद्धिहेतुत्वेन परम्पराज्ञानमार्गोपयोगाङ्गीकारोत्र सूच्यते । पुष्टिभक्तिमार्गे
तु सोपि न । यन्न योगेन (भा. १।१।२।९) इति वाक्यात् । एवं सति
क्व कर्मशेषत्वगन्धोपि ब्रह्मणीति भावः ॥ ३।४।८ ॥

२० तुल्यं दर्शनम् ॥ ३।४।९ ॥

- यदुक्तमाचारदर्शनात् कर्मशेषत्वं ब्रह्मण इति तदपि न साधीयः ।
तुल्यं यतो दर्शनम् । ब्रह्मविदां शुकतृतीयजन्मवदार्षभादीनां त्यागदर्शनात् ।
एतेन यद्विदां कर्मत्यागस्तस्य कर्मशेषत्वं कथं शाङ्कितुमपि शक्यमिति
भावः सूच्यते । एतेन कर्मण्यशक्तान् प्रति त्यागाविधिरिति निरस्तम् ।
२५ शुकादीनामतथात्वात् ॥ ३।४।९ ॥

ननु—जनको ह वैदेह (बृ. ३।१।१) इति श्रुतिसाहाय्यादाचार-
दर्शनेन त्यागदर्शनादधिकबलमित्यत उत्तरं पठति ।

असार्वत्रिकी ॥ ३।४।१० ॥

ब्रह्मविदां सर्वेषामेतदाचारं चेन्निरूपयेच्छ्रुतिस्तदा त्वदुक्तं स्यान्न त्वेवम् । यत एतादृशी श्रुतिर्ब्रह्मवित्सु सर्वेषु न श्रूयते । तथाहि । एतद्ध स्म वै तद्विद्वांस आहुर्ऋषयः कावषेयाः । किमर्था वयमध्येष्यामहे किमर्था वयं यक्ष्यामहे । एतद्ध स्म वै तत्पूर्वं विद्वांसोऽग्निहोत्रं न जुहवांचक्रिरे । एतं वै तमात्मानं विदित्वा ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति । एतावदरे खल्वमृतत्वमिति होक्त्वा याज्ञवल्क्यः प्रवव्राज (बृ. ४।५।१५) इत्यादिश्रुतयो बह्व्यस्तद्विदां कर्मत्यागमेवानुवदन्त्यतस्त्यागपक्ष एव बलवान् ॥ ३।४।१० ॥

१० ननु ब्रह्मवित्त्वाविशेषेऽप्येकेषां कर्मकृतिरेकेषां तत्त्याग इति विभागः कुत इत्याशङ्क्य तत्र हेतुमाह ।

विभागः शतवत् ॥ ३।४।११ ॥

एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति (बृ. ४।३।३२) इति श्रुतेर्मानुषानन्दमारभ्य ब्रह्मानन्दपर्यन्तं ये गणिता आनन्दास्ते सर्वे १५ पुरुषोत्तमानन्दात्मका एव । एवं सति येषु यावानानन्दो दत्तोस्ति तावन्तं तं निरूपयन्त्यधिकतारतम्येन तद्दानमिति ज्ञापनाय शतोत्तरमानन्दं श्रुतिर्निरूपयत् । अत एव पुरुषायुःसंख्यासमानसंख्ययैवोत्कर्ष उक्तस्तेन पुरुषधर्मस्याधिकारस्यैवोत्कर्षः सूच्यते । एवं प्रकृतेऽप्यन्यभावरहित्यतारतम्येन भगवद्भावतारतम्यमत्र त्वनुग्रह एवाधिकाररूप इति तदुत्कर्षे २० त्यागस्तदनुत्कर्षे नेत्यर्थः ॥ ३।४।११ ॥

यच्चोक्तं तद्वतो विधानादिति तत्राह ।

अध्ययनमात्रवतः ॥ ३।४।१२ ॥

यदुक्तं ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मेत्यादि तत्र ब्रह्मशब्देन वेद एवोच्यते । न तु परस्तथा तं ब्रह्मत्वेनाविकृतशब्दरूपत्वं ज्ञात्वा सततं तदध्ययनमात्रं यः २५ करोति न तु तेन किञ्चित् कामयते तस्याधिकारो ब्रह्मत्वार्त्विज्य इत्युच्यते इति न ब्रह्मज्ञानस्य कर्मशेषत्वम् । प्रत्ययस्यातिशायनार्थकत्वादतिशयेन

ब्रह्मरूपस्तदैव भवतीति शुक्तं तस्य तदार्त्विज्यमेवं सति ब्रह्मपदं ब्राह्मण्य-
परमपि संगच्छते ।

अथवा वेदाध्ययनमात्रवतः कर्मण्यधिकारो न तु ब्रह्मविदोपी-
त्यर्थः । न च तदन्तःपातित्वेन वेदान्तानामप्यध्ययनस्यावश्यकत्वे तत्प्र-
५ तिपाद्यब्रह्मज्ञानस्याप्यवर्जनयित्वात्तद्वत् एव तत्राधिकार इति वाच्यम् ।
शाब्दपरोक्षज्ञानस्य ब्रह्मज्ञानत्वाभावात् न हि सिता मधुरेति शाब्दज्ञान-
मात्रवांस्तन्माधुर्यज्ञो भवति । तथा सति पित्तोपशमादिकं तत्कार्यमपि
स्यान्न त्वेवम् । अत एव च्छान्दोग्ये सनत्कुमारेण—यद्वेत्थ तेन मोपसीद
(छां. ७।१।१) इत्युक्तो नारद ऋग्वेदमारभ्य सर्पदेवजनविद्यापर्यन्तं
१० स्वाधीतमुक्त्वाह सोहं मन्त्रविदेवास्मि नात्मवित् (छां. ७।१।३)
इत्यतोपरोक्षब्रह्मज्ञानमेव ब्रह्मज्ञानमुच्यते । अत एव तैत्तिरीयोपनिषत्सु-
वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः (म. ना. १०।६) इति पठ्यते ।
विज्ञानमनुभव एव न तु ज्ञानमात्रमतो दूरापास्तं कर्मशेषत्वं ब्रह्मणः । तं
विद्याकर्मणी इत्यादिस्तु संसार्यात्मनः पूर्वदेहत्यागसामयिकं वृत्तान्तं
१५ निरूपयति । न तु ब्रह्मविदिति—समन्वारम्भणात् (ब. सू. ३।४।५)
इति सूत्रमुपेक्षितमाचार्येण ॥ ३।४।१२ ॥

यच्चोक्तं—नियमाच्च (ब. सू. ३।४।७) इति तत्राह ।

नाविशेषात् ॥ ३।४।१३ ॥

आश्विनमित्यादिश्रुतिभ्यः कर्मकृतो यथा नियमः श्रूयते न तथा
२० त्याग इति यदुक्तं तन्न । कुतः । अविशेषात् । न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागे-
नैके अमृतत्वमानशुः (म. ना. १०।५) इति श्रुतिः कर्मादिनामृतत्वाप्राप्ति-
मुक्त्वा तत्त्यागेन तां वदन्ती कर्मत्यागस्यावश्यकत्वं वदतीति तस्मान्न
विशेषो यत इत्यर्थः । तथा चामृतत्वमानशुरिति पदान्मुमुक्षोः कर्मत्यागा-
नियमोमुमुक्षोस्तत्कृतिनियम इति व्यवस्थेति भावः ।

२५ अथवा ननु क्रमप्राप्ते तुरीयाश्रमे हि कर्मत्यागो द्वितीये तस्मिन्
कर्मकरणानियमस्तत्र च कर्तुरङ्गत्वेन तत्स्वरूपज्ञानमावश्यकम् । तच्च वेदान्तै-

रेवेति कथं न कर्मशेषत्वमित्युत्सूत्रमाशङ्क्य निषेधति । नेति । यदहरेव
विरजेत् (जा. ४) इति श्रुतेः—तावत् कर्माणि कुर्वीत न निर्विद्येत यावता
(भा. ११।२०।९) इति भगवद्वाक्याच्च त्यागे वैराग्यस्य च प्रयोजक-
त्वादाश्रमविशेषे विशेषाभावादप्रयोजकत्वादित्यर्थः । यत्रापि क्वचित्
५ क्रमप्राप्तिस्तत्रापि न तज्ज्ञानं ब्रह्मज्ञानमिति पूर्वसूत्र एवोक्तमिति
भावः । एतेन वेदाध्ययनादिकमप्यप्रयोजकमिति ज्ञापितम् । अत एव
शुकस्य वैराग्यातिशयादुपनयनादेरप्यनपेक्षोच्यते । एवं सूत्रद्वयेन कर्मा-
धिकारसंपादकत्वेन ब्रह्मज्ञानस्य तच्छेषत्वं निरस्तम् ॥ ३।४।१३ ॥

अथ ग्रहिलतया ब्रह्मिष्ठ इत्यत्र ब्रह्मपदेन पर एवोच्यत इति
१० वदासि तत्रापि वदामः ।

स्तुतयेनुमतिर्वा ॥ ३।४।१४ ॥

दर्शपूर्णमासावेतादृशौ यत्र ब्रह्मविदार्त्विज्याधिकारीति तत्स्तुत्यर्थं
ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मेत्यनेन ब्रह्मविदोऽप्यार्त्विज्येनुमतिः क्रियते न तु तस्याधिकारि-
त्वमभिप्रेतम् । उक्तानुपपत्तिभिरित्यर्थः ॥ ३।४।१४ ॥

१५

कामकारेण चैके ॥ ३।४।१५ ॥

ननु—एष नित्यो महिमा ब्राह्मणस्य न कर्मणा वर्धते नो कनी-
यान् (बृ. ४।४।२३) इति श्रुत्या ब्रह्मविदः कर्मकृतगुणदोषौ निषि-
ध्येते । स च प्राप्तिपूर्वक इति ब्रह्मविदः कर्मकरणमावश्यकमिति प्राप्ते ।

उच्यते । कामकारेणेति । करणं कारः कामेनेच्छया करणं काम-
२० कारस्तथाच परानुग्रहार्थमिच्छामात्रेण न तु विधिवशाद्यत् करणं तत्
कामकार इत्युच्यते तथा चैवं कृते कर्मणि तत्कृतगुणदोषप्रसक्तौ तत्प्र-
तिषेधमेके शाखिन एष नित्य इत्यादि पठन्ति । न हेतावता कर्मकृत्या-
धिकारप्राप्तिरिति भावः । अथवा कामेन कारो यस्य स तथा । तादृशेन
कर्मणा प्राप्तवृद्धिहासयोः संबन्धाभावं ब्रह्मविद्येके पठन्तीत्यर्थः । चका-
२५ रेणेश्वराज्ञया लोकसंग्रहार्थं कृतं कर्म समुच्चीयते । सर्वस्य वशी सर्वस्ये-
शानः (बृ. ४।४।२२) इति श्रुतेस्तथा ॥ ३।४।१५ ॥

उपमर्दं च ॥ ३।४।१६ ॥

अनेन कर्माधिकाराभावे हेत्वन्तरमुच्यते । द्वैतभावे हि यथाक-
थंचित् कर्मकृतिसंभावनापि । यस्य त्वखण्डब्रह्माद्वैतभानं ब्रह्मेत्येव न त्विदं
ब्रह्मेति सखण्डम् । अत्रोद्देश्यत्वेन प्रपञ्चस्यापि भानात् सखण्डत्वम् । तथा
५ चाखण्डतद्धाने कर्म तदधिकारादेरुपमर्दं चैके शाखिनः पठन्तीति न
ब्रह्मज्ञानस्य कर्मशेषत्वसंभावनापीत्यर्थः । श्रुतिस्तु—यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवा-
भूतत्वेन कं पश्येत् (बृ. ४।५।१५) इत्यादिरूपा ॥ ३।४।१६ ॥

ऊर्ध्वरेतःसु च शब्दे हि ॥ ३।४।१७ ॥

- अत्रेदं विचार्यते । ब्रह्मचर्यानन्तरं गार्हस्थ्यमपि श्रुत्या बोध्यते ।
१० ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत् (जा. ४) इत्यादिश्रुतिभिर्ब्रह्मचारिण एव च प्रव्रज-
नमपि बोध्यते । एवं सत्यविरोधाय—यदहरेव (जा. ४) इति श्रुतेश्च
रागितद्राहितभेदेन विषयभेदो वाच्यः । तत्र ब्रह्मचर्याविशेषेपि भगवदनु-
ग्रहविशेषजचित्तशुद्धिविशेषजवेदान्तार्थपरिज्ञानमेव हेतुर्वाच्यः । वेदान्त-
विज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः (म. ना. १०।६)
१५ इति श्रुतिरिममेवार्थमाह । तथा चैतादृशा एवोर्ध्वरेतस इत्युच्यन्ते । एवं
सत्यूर्ध्वरेतःसु कर्माभाव उक्तरीत्या त्वयाप्यूरीकार्य इति ज्ञानरहितानां
कर्मण्यधिकारस्तद्वतां संन्यास इति त्वदुक्ताद् विपरीतोर्थः सिध्यतीति क्व
कर्मशेषत्वसंभावना ज्ञाने । ननु संन्यासेपि तदाश्रमीणं कर्मास्तीति वैरा-
ग्यसहकृतं ज्ञानमेतच्छेषभूतं तदसहकृतं तदग्निहोत्रादिशेषभूतमिति न
२० वैपरीत्यामिति प्राप्त आह । शब्दे हीति । ज्ञानस्वरूपं तत्फलं च न युक्ति-
सिद्धम् । किंतु वेदमात्रसिद्धम् । तत्र तु—तमेवं विद्वानमृत इह भवति ।
(नृ. पू. १।६) ब्रह्मविदाप्नोति परम् । (तै. २।१) य एवं
विदुरमृतास्ते भवन्ति (बृ. ४।४।१४) इत्यादिवाक्यैर्ब्रह्मज्ञानस्य
मोक्ष एव फलं श्रूयते । सर्वसाधनानां साक्षात्परंपराभेदेन तत्रैव पर्यवसा-
२५ नादतो धर्मिग्राहकमानविरोधात् संन्यासाश्रमीणकर्मशेषत्वमपि न वक्तुं

शक्यमित्यर्थः । नन्वेवं संन्यासवैयर्थ्यमिति चेन्न । ब्रह्मविदतिरिक्तसंगस्य भगवद्विस्मारकत्वेनावश्यत्याज्यत्वेन श्रुत्या कथनादत एव—वेदान्तविज्ञान-
मुनिश्रितार्थाः (म. ना. १०।६) इत्युक्त्वा संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः
(म. ना. १०।६) इत्युक्तम् । अत्र पञ्चम्यान्तःकरणे संस्कारविशेषाधायकत्वं
५ च प्रतीयते संन्यासस्य । स च संस्कारः फलोपकार्यङ्गमित्यावश्यकः
संन्यासो मर्यादामार्गे । पुष्टिमार्गे त्वन्यैव व्यवस्था । न ज्ञानं न च
वैराग्यं प्रायः श्रेयो भवेदिह (भा. १।१२०।३१) इति वाक्यात्
॥ ३।४।१७ ॥

परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि ॥ ३।४।१८ ॥

- १० उर्ध्वरेतःसु च ज्ञानोक्तेस्तस्य मुक्तिफलकत्वेऽपि—किं प्रजया
करिष्यामो येषां नोयमात्मायं लोकः (बृ. ४।४।२२) इत्यादिश्रुतेश्च ब्रह्म-
प्राप्तावेव सर्वस्याः श्रुतेस्तात्पर्यमिति सिध्यति । तस्या एव सर्वक्लेशापायपूर्व-
कपरमानन्दरूपत्वाच्च तु कर्मणि दुःखात्मकसंसारहेतुत्वात्तस्य जीवश्रेयोनि-
मित्तमेव श्रुतिप्राकट्यात् । अन्यथा निषेधविधिर्न स्यात् । तथा च कर्मविधिनापि
१५ परंपरामोक्ष एव फलत्वेन परामृश्यत इति सिद्धम् । तं परामर्शं कर्मस्वात-
न्त्र्यवादी जैमिनिरपवदति बाधत इत्यर्थः । मोहकशास्त्रप्रवर्तकः स इतीश्वर-
मेव न मनुते यतोतस्तत्प्राप्तिस्तस्य मते दूरापास्ता । कर्मानधिकारिणाम-
न्धादीनां संन्यासविधिविषयत्वम् । अन्यथा—वीरहा वा एष देवानां
योश्चिमुद्रासयते (तै. सं. १।१।५।२) इति श्रुतिर्न स्यादतो ब्रह्मचर्यं
२० समाप्य गृही भवेद् गृहाद्वनी भूत्वा प्रव्रजेद् यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव
प्रव्रजेद् गृहाद्वनाद्वा (जा. ४) इति श्रुतेरप्यङ्गहीन एव स विषयो
यत आयुर्भागविभागेनाश्रमाणां विधानम् । तुरीये तस्मिन् देहेन्द्रियादिवै-
कल्यं नियतमतः कर्मण्येव श्रुतेस्तात्पर्यम् । अपि च ज्ञानकर्मणोरलौकिक-
फलसाधकत्वेन विहितत्वमेव प्रयोजकम् । अपरोक्षब्रह्मज्ञानं च न विधेयम् ।
२५ साक्षात्त्वकृत्यसाध्यत्वाच्चोदनाबोधकलिङ्गाद्यभावाच्च ज्ञानस्य न मुक्तिसा-

धकत्वं वक्तुं शक्यम् । य एनं विदुरित्यादिस्तु यागोष्विज्यविष्णुस्तुतिपरे-
त्याशयेनाह । अचोदना चेति । जैमिनिवत्तत्सहायभूतेयमचोदना च परा-
मर्शमपवदतीति संबन्धः । तथा च विधिसंबन्धात्कर्मेवानुष्ठेयम् । न तु
मुक्तिसाधनमप्यतथात्वादिति स्थितम् ॥ ३।४।१८ ॥

५ अनुष्ठेयं बादरायणः साम्यश्रुतेः ॥ ३।४।१९ ॥

- बादरायण आचार्यो जैमिनेरपि गुरुस्तदेव कर्तव्यमिति शिष्य-
संमतमनुष्ठेयं कर्मापवदतीति पूर्वेण संबन्धः । तत्र हेतुः । साम्यश्रुतेः ।
यथा—वीरहा वा एष दैवानाम् (तै. सं. १।५।२) इति श्रुत्या कर्म-
त्यागकर्तुर्निन्दा श्रूयते । एवमेव भगवज्ज्ञानरहितस्यापि सा श्रूयते यतः ।
१० तथाहि । असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसा वृताः । तांस्ते प्रेत्याभि-
गच्छन्त्यविद्वान्सोबुधा जनाः । (ई. ३) एतदग्रेच—ये तद्विदुरमृतास्ते
भवन्त्यथेतरे दुःखमेवापि यन्ति (बृ. ४।४।१४) इत्यादिरूपा । एतच्च
निन्दामात्रेण साम्यमुक्तमापाततः । वस्तुतस्तु—तमेतं वेदानुवचनेन विविदि-
षन्ति ब्रह्मचर्येण तपसा श्रद्धया यज्ञेनानाशकं चैतमेव विदित्वा मुनि-
१५ र्भवत्येतमेव प्रवाजिनो लोकमीप्सन्तः प्रव्रजन्ति (बृ. ४।४।२२) इति
श्रुत्या ज्ञानसाधनत्वेनैवाश्रमकर्मकरणोक्तेश्च न स्वातन्त्र्यं कर्मणो
वक्तुं शक्यम् । अत एव शुकस्य न ब्रह्मचर्यादिकमपि । फलस्य
जातत्वेन तत्साधनानपेक्षणात् । न च स्वर्गकामपदश्रवणान्नैवमिति
वाच्यम् । त्वदभिमतलोकात्मकस्वर्गे—यत्र दुःखेन संभिन्नम् इति
२० वाक्यशेषोक्तस्वर्गपदप्रवृत्तिनिमित्तधर्माभावादात्मसुखस्यैव तादृशत्वात्तस्यैव
तत्रोक्तेः । एवं सति—तमेतं वेदानुवचनेन (बृ. ४।४।२२) इति श्रुत्ये-
कवाक्यतापि संपद्यते । अन्यथातु विरोध एव । ननु दृष्टफलका अपि
कारीरीचित्रादियागाः श्रूयन्त इति नैवं निर्णय इति चेत् । उच्यते ।
नित्यकर्मणो हि ज्ञानसाधनत्वमुच्यते । ब्रीहिपश्वादीनां तन्निर्वाहकत्वात्त-
२५ च्छेषत्वेन तेषां विधानम् । एवं सति वीरहेति श्रुतिः साग्निकस्य गृहिण
आलस्यादिदोषेण तदुद्भासने दोषमाह न त्वाश्रमान्तरपरिग्रह इति मन्त-
व्यम् । अन्यथा तदुच्छेदस्तद्विधिवैयर्थ्यं च स्यात् । न चानधिकृतमादाय

- तत्समाहितिरिति वाच्यम् । अत्र पृच्छामोन्धपङ्गवादिभिः प्रव्रजनं कार्यमिति विधिरस्त्याहोस्विद् यावज्जीवमग्निहोत्रविधायकवाक्यप्रव्रजन-विधायकवाक्ययोर्विरोधाभावाय विषयो भिन्नः कल्प्यते । नाद्यः । अश्रुतेः । न द्वितीयः । यदहरेव विरजेत् (जा. ४) इति श्रुत्या वैराग्यवतः
- ५ प्रव्रजनविधानात्तेनैव विषयभेदासिद्धौ तत्कल्पनानवकाशात् । तेन—नापु-त्रस्य लोकोस्ति (ऐ. ब्रा. ७।१३।१२) इति श्रुतिरप्यविद्वद्विषयिणीति न विरोधः । विद्वांसः प्रजां न कामयते (बृ. ४।४।२२) इति श्रुतेः । एतेनर्णत्रयापाकरणमपि प्रत्युक्तं वेदितव्यम् । अविद्वद्विषयत्वात् यदप्यु-क्तम् अचोदना चेति सूत्रावयवेन चोदनाबोधकलिङ्गाद्यभावो
- १० बाधक इति । तदपि न साधीयः । श्रुतिसाम्यादेव । श्रूयते हि तस्मादेवं-विच्छान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः श्रद्धावित्तो भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्येत् (बृ. ४।४।२३) इति । न च प्रमाणवस्तुपरतन्त्रत्वान्न ज्ञानस्य विधे-यतेति वाच्यम् । इतरज्ञानस्य तथात्वेपि जीवात्मलक्षणेष्विष्टाने परमात्मनो भगवतो दर्शनस्यान्यतोप्राप्तत्वाच्छ्रद्धान्तसाधनैस्तद्दर्शने स्वरूपयोग्यतासंप-
- १५ तावात्मन्यधिष्ठाने परमात्मदर्शनानुकूलप्रयत्नविधानसंभवाच्छ्रवणविधिना श्रुतिवाक्यजशाब्दज्ञानानुकूलप्रयत्नविधानवत् । एवमेव हि यागविधिनापि क्रियारूपयागस्य स्वानुकूलप्रयत्नाधीनत्वेन स प्रयत्न एव विधी-यते । अन्याप्राप्तत्वात् । न तु क्रिया । तत्प्रयत्ने सति तस्याः स्वत एव संभवात् ।
- २० अथवा। ननु यथा वीरहेति श्रुत्या कर्मत्यागो निन्द्यते तथैव—असुर्या नाम ते लोका अन्येन तमसा वृताः । तांस्ते प्रेत्याभिगच्छन्त्यविद्वांसोबुधा जनाः (ई. ३) ये तद्विदुरमृतास्ते भवन्त्यथेतरे दुःखमेवोपयन्ति (बृ. ४।४।१४) इत्यादिश्रुत्या भगवज्ज्ञानाभावो निन्द्यते । एवं सति कर्मज्ञानानुकूलप्रयत्न-योर्विधेयत्वे मिथोविरोधादधिकारिभेदेन विधेयत्वं वाच्यम् । नच—तावत्क-
- २५ र्माणि कुर्वीत न निर्विधेयं यावता । (भा. १।१।२०।९) इति भगवद्वा-क्याद्रागिणः कर्म विधीयते तद्रहितस्य ज्ञानमिति वाच्यम् । जनको ह वैदेहो बहु दक्षिणेन यज्ञेनेजे (बृ. ३।१।१) इति श्रुतेर्नारीगत्वेन प्रसिद्धस्यापि

- तस्य कर्मणि प्रवृत्तिर्या सा न स्यादधिकाराभावात् । अथ जनकदृष्टान्तेन कर्मणोद्भित्वं ज्ञानस्य तदङ्गत्वं वाच्यम् । तथा च ज्ञानवता कर्मानुष्ठेयमिति प्राप्ते प्रतिवदति । अनुष्ठेयं बादरायणः साम्यश्रुतेः । ज्ञानमङ्गं तदङ्गित्वेनानुष्ठेयं कर्मेति मतं बादरायणोपवदतीति पूर्वेण संबन्धस्तत्र हेतुमाह ।
- ५ साम्यश्रुतेरिति । स्वतोपुरुषार्थं कर्म फलार्थिनैवानुष्ठेयम् । तथा च—एष नित्यो महिमा (बृ. ४।४।२३) इति श्रुत्या ज्ञानवति विहितनिषिद्धयोः कर्मणोः फलाजनकत्वेन साम्यं श्रूयत इति फलार्थिप्रवृत्त्यसंभवेन ज्ञानिनस्तथात्वाभावेन कर्मोच्छेदप्रसक्त्या न ज्ञानस्याङ्गत्वं वक्तुं शक्यम् । कृषी-
वलस्य ब्रीहिणां वपने भर्जनस्येव । तथा च ज्ञानिनः प्रवृत्त्यसंभवेनान्येषां
- १० च—अथेतरे दुःखमेवापि यन्ति—इति निन्दाश्रवणेन तथात्वात् सर्वार्थ-
तत्त्वज्ञा श्रुतिज्ञानवहिर्भूतं कर्म कथं विदध्यादिति ज्ञानस्य पुरुषार्थासाधक-
त्वोक्तिमसहमानेनाचार्येण प्रौढ्या निरूपितम् ॥ ३।४।१९ ॥
- एवं सति पूर्वकाण्डवैयर्थ्यमापततीति तत्तात्पर्यमाह ।

विधिर्वा धारणवत् ॥ ३।४।२० ॥

- १५ यथा योगशास्त्रे मनःसमाधेरैव साध्यत्वात् तत्साधनत्वेनैव मानस्या मूर्तेर्धारणं विधीयते न तु स्वतन्त्रतया फलसाधकत्वेन मनःसमाधौ तत्त्यागात् । ततः किञ्चन न स्मरेत् । तच्चापि चित्तबडिशं शनकैर्वियुङ्क्ते (भा. ३।२८।३४) इत्यादिवाक्येभ्यस्तथा । तथा सति भक्तिसाधनत्वेनैवानुष्ठेयमिति तात्पर्येण कर्मविधिरुच्यते । न तु स्वतन्त्रतया फलसाधकत्वेन ।
- २० ननु तत्र समाधिमाधिकृत्य यमादीन्युक्तानीति तन्मध्यपातित्वेन धारणस्य तथात्वमुच्यते । प्रकृते ज्ञानं भक्तिं वाधिकृत्य न कर्म विहितमिति दृष्टान्तवैषम्यमिति चेत् । न । उक्तानुपपत्त्या स्वानिन्द्यमेव कर्म श्रुति-
र्विदधातीत्यवश्यं वाच्यम् । निन्दायां चेतरेपदाज्ज्ञानमध्यपातिन एव तद्विषयस्य प्राप्तेरावश्यकत्वात् । तथाच भगवज्ज्ञानस्येतरनिरपे-
- २५ क्षत्वेन स्वरूपोपकारित्वमस्य कर्मणो वाच्यम् । तथा चोक्तम् । दानव-

3-M, A and D read प्राप्तं for प्राप्ते ।

21-M, A and C read युज्यते for उच्यते ।

ततपोहोमजपस्वाध्यायसंयमैः । श्रेयोभिर्विविधैश्चान्यैः कृष्णे भक्तिर्हि साध्यते
 (भा. १०।४।७।२४) इति । एष नित्यो महिमा (बृ. ४।४।२३) इति श्रुति-
 रपि—यज्ज्ञाने सति विहितनिषिद्धकर्मफलासंबन्धस्ताद्वित् स्यादित्यनुक्त्वा
 तस्यैव पदवित् स्यादिति यदुक्तवती तेन पदयोर्भक्तिमार्गरूपत्वात् तत्र च
 ५ पदयोरेव सेव्यत्वेन मुख्यत्वाच्चज्ञानानुकूलप्रयत्नमेव पूर्वं विदधते । तेन—
 शृण्वन्ति गायन्ति गृणन्त्यभीक्ष्णशः स्मरन्ति नन्दन्ति तवेहितं जनाः । त
 एव पश्यन्त्यचिरेण तावकं भवप्रवाहोपरमं पदाम्बुजम् (भा. १।९।३६)
 इति वाक्याच्च वर्णाश्रमधर्मा आत्मधर्माश्च पदज्ञानसाधनत्वेन कर्तव्या इति
 सिद्धम् । तस्यैव तच्छब्दस्य प्रसिद्धार्थकत्वाल्लोकवेदप्रसिद्धस्य पुरुषोत्तम-
 १० स्यैव तत्रापि पदविदेव दीनभावेन भक्तिमार्गीयज्ञानवानेव स्यादित्येवकारः
 सर्वत्रानुषज्यते । तथा सति भक्तौ जातायां स्वत एव भगवज्ज्ञानं भवतीति
 ज्ञापयितुं—तं विदित्वा (बृ. ४।४।२३) इति पश्चादुक्तवतीति तदाशयो
 ज्ञायते । अत एव पूर्वं कर्म निरूपितम् । साधनत्वात् ।

स्यादेतद् भक्तिसाधनत्वमेव चेत्कर्मणः श्रुतेरभिप्रेतं तदा भगवद्विदि
 १५ तत्फलासंबन्ध इत्यनुपपन्नमिति चेत् । मैवम् । कर्मणां हि भक्त्युत्पत्तौ
 स्वरूपयोग्यतासापादकत्वमेव । नायमात्मा (मुं. ३।२।३) इति श्रुतेः ।
 कर्मज्ञानाभ्यामलभ्यत्वाद् भगवतः स्वरूपयोग्यतापेक्षापि मार्यादिकस्य नतु
 पौष्टिकस्यात एव वाशब्द उक्तो नियमवाची ! तथा सति भगवदनुग्रहश्चै-
 तदा भक्तिस्तया पुरुषोत्तमज्ञानं तदा कर्मतत्फलसंबन्धगन्धेऽपि नेति किम-
 २० नुपपन्नम् । एतेन—तमेव विदित्वा मुनिर्भवति । (बृ. ४।४।२२)
 अग्राह्यो नाहि गृह्यते (बृ. ३।९।३६) इत्यादिश्रुतीनां मिथो विरोधः
 परिहृतः । भक्त्या ग्राह्यत्वात्तादितरसाधनाग्राह्यत्वात् । अत एव विविदिषन्ति
 न तु विदन्त्यपीत्याशयवती—तमेतं वेदानुवचनेन (बृ. ४।४।२२)
 इति श्रुतिः पठ्यते ।

२५ न चानुपपन्नमेव—तमेव विदित्वा मुनिर्भवति (बृ. ४।४।२२) इत्युक्तेः
 सांनिध्यादुक्तसाधनैरेव वेदनमभिप्रेतमिति वाच्यम् । वेदानुवचनादीनां
 सर्वेषां वेदनसाधनत्वे सर्वेषां तत्कर्तृणां वेदनसंभवेन मुनिर्भवतीत्येकत्वं

तद्विदि न वेदतो ज्ञानं कस्यचिदेकस्य भवतीति ज्ञानस्य दुर्लभत्वं ज्ञाप्यते । मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये । यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः (भ. गी. ७।३) इति भगवद्वाक्याच्च । तर्हि वेदानुवचनादिषु निःशंका प्रवृत्तिः कथम् । इत्थम् । स वा अयम् ५ (बृ. ४।४।२२) इत्यादिकया पूर्वश्रुत्या भगवन्माहात्म्यं श्रुत्वा यथा- कथंचित् तद्वेदनौत्सुक्ये सति सत्संगाभावेन भाक्तिमार्गपरिचयात् । कर्म- मार्गमात्रमाश्रमधर्मत्वेनालौकिकार्थसाधकत्वेनापि पूर्वं ज्ञातमस्तीति तदेव भगवद्वेदनेपि साधनमिति मन्यमानास्तदेव कुर्वन्ति । ननु वैदिकसाधनानां वैयर्थ्यं कथमिति चेत् । न । भ्रमकृतत्वेपि जन्मान्तरीयाक्षरज्ञानोपयोगि- १० संस्काराधायकत्वेनावैयर्थ्यात् ॥ ३।४।२० ॥

स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापूर्वत्वात् ॥ ३।४।२१ ॥

ननु साम्यश्रुतेर्हेतोः कर्मशेषत्वं ज्ञानस्य यदपास्तं तन्नोपपद्यते । साम्योक्तेर्ज्ञानस्तुतिरूपत्वात् । अपि च तथा ज्ञानिनोपि कर्मोपादानात् कर्मकृतिस्वीकारादिति यावत् । अन्यथा ज्ञानिनां कर्मकृत्यभावेन तत्कृ- १५ तगुणदोषाप्रसक्त्या तन्निषेधानुपपत्तिः स्यात् । तेषामपि तत्कृतगुणदोष- संबन्धोस्त्येवेति ज्ञापनाय मात्रपदम् । निषेधेनेतरसाधारण्यं परिह्रियते । तथा च ज्ञानिनोपि कर्मकरणात् कर्मशेषत्वं ज्ञानस्य निष्प्रत्यूहमिति चेन्नैवं वक्तुं युक्तम् । पदज्ञानस्य कर्मफलासंबन्धफलकत्वस्यापूर्वत्वाद्विधे- यत्वमेव ।

२० न हि यस्य कर्मणो ज्ञानस्य वा यत्फलं तदुक्तिरपि स्तुतिरेवेति युक्तम् । तयोरुच्छेदापत्तेः । विधिर्हि प्रवर्तकः । तस्य पुरुषप्रवृत्त्युपयोग्यर्थ- कथनेनैव चारितार्थ्यादन्यार्थकथनस्य स्तुतित्वमस्तु नाम । न ह्येवं प्रकृते । मुमुक्षोः कर्मबन्धाभावप्रेप्सोस्तत्साधनत्वज्ञान एव प्रवृत्तिसंभवात् । यच्च कर्मफलसंबन्धनिषेधानुपपत्त्या कर्मसंबन्ध इत्युक्तम् । तन्न साधीयः । न हि २५ तरणौ तमःकार्याभाव इत्युक्ते तत्प्राप्तिरपि संभवति । अथवा पुरुषोत्तम- ज्ञानमुख्यफलस्यातिमहत्त्वेन साक्षाद्वक्तुमशक्यत्वं ज्ञापयन्ती कैमुतिकन्या-

येन परंपरया तदाहानयर्चा—तं विदित्वा ब्राह्मणो भवतीति श्रुतेर्ब्राह्म-
णपदेन ब्रह्मविदुच्यते । तथा चाद्यपदेन बुद्धिस्थब्राह्मणमाहात्म्योद्देशे कृते
स क इत्याकाङ्क्षायामाह तं ब्राह्मणं विदित्वा विहितनिषिद्धफलासंबन्धी
भवतीतिलक्षण इत्यर्थः । साक्षाद्भगवाद्भिदः किमु वाच्यमिति भावः ।
५ अतस्तस्यैव तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शित्वाद् ब्राह्मणस्यैव भगवद्भिदो भक्त-
स्यैव पदवित् स्यात् तज्ज्ञानानुकूलप्रयत्नवान् स्यात् तद्भजेतेति यावत् ।
तथा च यत्र भक्तविद्भिषयकज्ञानस्याप्युक्तरीत्या न कर्मशेषत्वं वक्तुं शक्यं
तत्र भगवज्ज्ञानस्य तथात्वं दूरदूरतरमिति सर्वं सुस्थम् ॥ ३।४।२१ ॥

पारिप्लवार्था इति चेन्न विशेषितत्वात् ॥ ३।४।२२ ॥

- १० अथ प्रकारान्तरेण शङ्कते । भृगुर्वै वारुणिर्वरुणं पितरमुपससारं ।
(तै. ३।१) अधीहि भगव इति होपससाद् सनत्कुमारं नारदः ।
(छां. ७।१।१) प्रतर्दनो ह वै दैवोदासिरिन्द्रस्य प्रियं धामोपजगाम
(कौ. ३।१) इत्याद्युपाख्यानैर्हि ब्रह्मविद्या निरूप्यते । सर्वाण्याख्या-
नानि पारिप्लवे शंसन्तीति श्रुत्या शंसनशेषत्वं तेषामवगम्यते । शंसने
१५ शब्दमात्रस्य प्राधान्येनार्थज्ञानस्यातथात्वादुपदेशान्ताख्यानप्रतिपाद्यं ज्ञानं
मन्त्रार्थवदप्रयोजकमिति कर्मशेषत्वमपि न वक्तुं शक्यम् । प्राधान्यं तु
दूरापास्तम् । धर्मिण एवासिद्धिरित्याह । पारिप्लवार्था इति । उक्तरीत्या
सर्वा उपाख्यानश्रुतयः कर्मशेषभूता इत्यर्थः । अत्राचार्य एवमपि कर्म-
शेषत्वं ज्ञानस्य न संभवतीत्याह । नेति । कुतः । विशेषितत्वात् । कर्मणः
२० सकाशाज्ज्ञानं विशेषितमधिकधर्मविशिष्टत्वेनोक्तमिति न ज्ञानस्य कर्मशेषत्व-
मित्यर्थः । ननु विशेषितमाख्यानेष्वेवेत्यप्रयोजको हेतुरिति चेन्नैवम् ।
आचार्यशयानवगमात् । तथाहि पूर्वं तुष्यतु दुर्जन इति न्यायेनाख्या-
नानां शंसनशेषत्वमुपेक्षित्वोच्यते । न ह्याख्यानेष्वेव ज्ञानं निरूप्यते ।
किंवन्यत्रापि । तथा हि । तैत्तिरीयके पठ्यते । ब्रह्मविदाप्नोति परम् । तदे-
२५ पाभ्युक्ता । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म (तै. २।१) इत्युपक्रम्य माहात्म्य-

- विशेषज्ञानार्थमाकाशादिकर्तृत्वमुक्त्वानन्दमयत्वं रसरूपत्वमप्युक्त्वा भीषा-
स्मादित्यादिना सर्वनियामकत्वं चोक्त्वा भगवानेव पूर्णानन्द इति ज्ञाप-
नायानन्दगणनां कृत्वानन्दमयं पुरुषोत्तमं प्राप्तेनानुभूयमानानन्दस्वरूपं-
यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह (तै. २।१) इत्यादिनोक्त्वा
५ तद्विदो माहात्म्यमुच्यते । एतद् ह वाच न तपति किमहं साधु नाकरवं
किमहं पापमकरवम् (तै. २।९) इति । अत्र ज्ञानवान् सच्चिद्रूपदेश-
कालापरिच्छिन्नं सर्वकर्तारं निरवध्यानन्दात्मकं सर्वनियामकं मनोवाग-
गोचरं पुरुषोत्तमं प्राप्नोति । कर्म तु स्वयं क्लेशात्मकं तद्वांश्च अस्थैवानन्द-
स्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति (बृ. ४।३।३२) इति श्रुतेः । क्षुद्रत-
१० रानन्दजनकस्वर्गपश्वादि फलमाप्नोतीति विहितनिषिद्धकर्मणोश्चाप्रयोज-
कत्वं तस्मिन्नुच्यत इति कर्मणः सकाशाज्ज्ञानस्य निरवधिरेव विशेष
उच्यत इति न धर्म्यसिद्धिर्न वा कर्मशेषत्वं ज्ञानस्य सिध्यति ॥३।४।२२॥

तथाप्याख्यानप्रतिपादितविद्यानामासिद्धिरेवेति चेत्तत्राह ।

तथा चैकवाक्यतोपबन्धात् ॥ ३।४।२३ ॥

- १५ यथा केवलश्रुतेर्विद्याप्राधान्यं तथैवोपाख्यानश्रुतीनामित्यर्थः । चका-
रेण प्रश्नोत्तरैर्निर्णीतार्थप्रतिपादनम् । महतामेवात्र प्रवृत्तिः । सापि बह्वा-
यासपूर्विकेति विद्यामाहात्म्यज्ञापनं प्ररोचनं चाधिकमुपाख्यानानामुपा-
ख्यानं विनैव विद्यानिरूपिकायाः श्रुतेः सकाशादित्युच्यते । तत्र हेतुरे-
कवाक्यतोपबन्धादिति । आचार्यवान् पुरुषो वेद (छां. ६।१।४।२) इति
२० श्रुत्यैकवाक्यताज्ञानमाख्यानं विना न भवतीति तदर्थमुपबन्धाद् गुरु-
शिष्यकथोपबन्धादित्यर्थः । अथवोपाख्यानरहितायां श्रुतौ यथा ज्ञानं
निरूप्यते तथैव—अधीहि भगव इति होपससाद् सनत्कुमारं नारदः (छां.
७।१।१) इत्याद्याख्यानेष्वपि निरूप्यत इत्यनाख्यानश्रुत्यैकवाक्यतयैवा-
ख्याने ज्ञानस्वरूपबन्धात् प्रतिपादनादित्यर्थः । नैकव्यवाचिनोपपदेन
२५ वस्तुसती या तत्तद्गुरुतत्तच्छिष्यकथा तत्सामीप्यमत्रोच्यते । अन्यथा
सामीप्यासंभवादतः कल्पितत्वशङ्कानिरासः । नन्वेवमपि पारिप्लवार्थत्वे न

बार्धक्यं पश्याम इति चेद् उच्यते । अश्वमेधप्रकरणे—मनुर्वैवस्वतो राजा इत्यादीन्याख्यानानि यत्र पठितानि तत्र सामान्यतस्तेषां विनियोगः सर्वाण्याख्यानानि पारिप्लवे शंसतीत्यनेनोक्त इति सर्व-
शब्दस्तदाख्यानपर एव न त्वाख्यानान्तरपरोपि । प्रकरणस्य नियामक-
५ त्वात् । एवं सति यदा पारिप्लवाख्यकर्मप्रस्तावस्तदा विशेषविनियोग उक्तः । पारिप्लवमाचक्षतेति । तत्र प्रथमेहनि—मनुर्वैवस्वतो राजा इति । द्वितीयेहनि—इन्द्रो वैवस्वत इति । तृतीयेहनि—यमो वैवस्वतो राजा इत्याद्याख्यानविशेषा वाक्यशेषे विनियुज्यन्ते । आख्या-
नसामान्यपरत्वे त्वहोविशेष उपाख्यानविशेषविधानं न स्यात् । अत एव
१० पारिप्लवमित्येकवचनमतो नाख्यानान्तरगन्धसंबन्धोपि । प्रापकाभावात्
॥ ३।४।२३ ॥

अत एव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा ॥ ३।४।२४ ॥

एवं पुरुषार्थोक्तः शब्दात् (अ. सू. ३।४।१) इत्युपक्रम्य ज्ञानस्य फल-
साधने कर्मानपेक्षत्वमुपपाद्य तत्रैवोपपच्यन्तरमाह । यतो ज्ञानी ज्ञानेन
१५ स्वयमेव यज्ञान्मको जातोत एव जरामर्याग्निहोत्रेऽग्निस्तदिन्धनं समिदा-
दीति तदादाय आज्यादयस्तेषामनपेक्षोक्ता । श्रुतौ तैत्तिरीयके पठ्यते ।
तस्यैवं विदुषो यज्ञस्यात्मा यजमानः श्रद्धा पत्नी शरीरमिधमुरो वेदि-
र्लोमानि बर्हिर्वेदः शिखा हृदयं यूपः काम आज्यं मन्युः पशुस्तपोऽग्निः
(ना. ८०) इत्यादि । एतेन यदन्यस्य यज्ञतासंपादकं तस्य स्वकार्य-
२० साधने कथं यज्ञापेक्षा भवेदिति भावः सूच्यते ॥ ३।४।२४ ॥ १ ॥

२ सर्वापेक्षेत्यधिकरणम् ।

सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत् ॥ ३।४।२५ ॥

उक्तन्यायेन ज्ञानं प्रति कर्मणः फलोपकारित्वाभावेऽपि स्वरूपोप-
कारित्वमास्ति न वेति चिन्त्यते । तत्र नेति पूर्वः पक्षः । गुरुपसत्तितदुप-

- देशैरेव तत्संभवात् । आचार्यवान् पुरुषो वेद (छां. ६।१।४।२) इति श्रुतेः ।
 अत्र सिद्धान्तमाह । सर्वापेक्षेति । सर्वेषां कर्मज्ञानभक्तीनां पुरुषोत्तम-
 ज्ञानोत्पत्तावस्त्यपेक्षा । अत्र प्रमाणमाह । यज्ञादिश्रुतेरिति यज्ञादिनिरू-
 पिका श्रुतिरेव प्रमाणं यत इत्यर्थः । इदमत्राकृतम् । पुरुषोत्तम एव
 ५ स्वतन्त्रपुरुषार्थरूपस्तत्प्राप्तिरेव फलम् । तत्र प्रेमभक्तिजं तज्ज्ञानमेव साधन-
 मिति—ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१) इत्यादिना—एतद्विदुरमृतास्ते
 भवन्ति (बृ. ४।४।१४) इत्यादिश्रुतिसहस्रैश्च प्रतिपाद्यते । अथेतेर
 दुःखमेवोपयन्ति (बृ. ४।४।१४) इति श्रुत्या ज्ञानरहितानां दुःखमात्र-
 प्राप्तिरुच्यते । एवं सति स्वतोपुरुषार्थरूपं यज्ञादिकं सर्वार्थतत्त्वप्रतिपादिका
 १० श्रुतिर्याज्ञिरुपयति तत्सर्वथा पुरुषार्थसाधनत्वेनैवेति मन्तव्यम् । तच्च
 निष्कामतयैव कृतं तथा । अत एव वाजसनेयिशाखायां—यथाकारी यथा-
 चारी तथा भवति साधुकारी साधुर्भवति पापकारी पापो भवति (बृ.
 ४।४।५) इत्युपक्रम्य पठ्यते । तस्माद्लोकात्पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्मण
 इति नु कामयमानोथाकामयमानो यो कामो निष्काम आत्मकाम आप्त-
 १५ कामो भवति न तस्मात्प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव समवनीयन्ते ब्रह्मैव सन्
 ब्रह्माप्न्येति (बृ. ४।४।६) इत्यादि । अत्र अथाकामयमानः कर्ता
 निरूप्यत इति शेषः । यः पुमान् कर्मकृतावकामस्ततो निष्कामः सत्ता-
 त्मकामो निरुपधिस्तेहवान् प्रभौ ततो भगवत्प्राप्त्याप्तकामो भवतीत्यर्थः ।
 अत्र यथाकारीत्यादिना कर्मकर्तुरेवोपक्रमादथाकामयमान इत्यनेनापि
 २० तथाभूतः स एवोच्यते । एवं सति सत्कर्मणि प्रवृत्त्यर्थं विविधफलानि
 स्वयमेवोक्त्वा जनान् भ्रामितवानिति स्वोक्तकरणाच्चिरेण दयया निष्कामं
 करोति सकामतयापि क्रियमाणेन वैदिककर्मणानेकजन्मभिः संस्कारविशेष-
 प्रचयेनापि तथा । कषाये कर्मभिः पक्वे ततो ज्ञानं प्रवर्तते इति स्मृतिभ्यश्च
 ज्ञानोत्पत्तौ कर्मपेक्षास्तीति । चकारेण पुष्टावङ्गीकृतस्य सर्वानपेक्षेति सा समु-
 २५ चीयते । अत एव नायमात्मेत्यादिश्रुतिर्न विरुध्यते । ननु ज्ञानद्वारा कर्मा-
 दीनामेव फलसाधकत्वमस्त्विति शङ्कानिरासाय दृष्टान्तमाह । अश्ववदिति ।
 यथा स्नेहफलसाधकदेशव्यवधानात्मकदेशातिक्रमेश्वस्य साधनत्वं न

तु तत्फलसिद्धावपि तथाधिभौतिकाध्यात्मिकाधिदैविकप्रतिबन्धानिवृत्तावेव
तेषां साधनत्वं न तु भगवत्प्राप्तावपित्यर्थः । इदं च मुमुक्षुभक्ताविषयकामिति
ज्ञेयम् । आत्यन्तिकभक्तिमतां भक्तीतरानपेक्षणात् ॥ ३।४।२५ ॥

शमदमाद्युपेतः स्यात्तथापि तु तद्विधेस्तदङ्गतया

५ तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात् ॥ ३।४।२६ ॥

ननु—तस्मादेवंविच्छान्तो दान्त (बृ. ४।४।२३) इत्यादिना शमा-
देरेव ज्ञानसाधनत्वमुच्यते न तु यज्ञादेरिति चेत्तत्राह शमदमाद्युपेतो
भक्तिमार्गेऽपि स्यादेव यद्यपि तथापि तदङ्गतयात्मन्येवात्मानं पश्येदिति
ज्ञानमार्गीयज्ञानाङ्गतयैव शमादिविधेर्हेतोर्ज्ञानमार्गे तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात्तथा
१० विधिरित्यर्थः । भक्तिमार्गे स्वत एव शमादीनां संभवेऽप्यावश्यकत्वं न तेषा-
मिति भावः ॥ ३।४।२६ ॥

सर्वान्प्रानुमतिश्च प्राणात्यये तद्दर्शनात् ॥ ३।४।२७ ॥

ननु सत्यशोधकत्वेन यज्ञशमदमादेर्विधानमिति मतं नोपपद्यते ।
आहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिः (छां. ७।२६।२) इति श्रुतेस्तद्विरुद्धा सर्वान्प्र-
१५ भक्षणानुमतिरपि यतः श्रूयते छन्दोगानाम् । न ह वा एवंविदि किंच-
नानन्नं भवति (छां. ५।२।१) तथा वाजसनेयिनां—न ह वा अस्यानन्नं
जग्धं भवति (बृ. ६।१।१४) इत्यादि । तस्मात्सत्त्वशुद्धयर्थं यज्ञादेर्न
विधानमिति प्राप्ते विषयव्यवस्थामाह । आहारदौर्लभ्येन प्राणात्यय उप-
स्थिते प्राणधारणस्य ज्ञानान्तरङ्गतमसाधनत्वेनाहारस्य देहपोषकत्वेन ततो
२० बहिरङ्गत्वात्तदनुमतिः कियत् इत्यर्थः । अत्र प्रमाणमाह । तद्दर्शनादिति ।
चाक्रायणः किलर्षिरापद्गत इभ्येन साभिखादितान् कुल्माषांश्चखाद
(छां. १।१०।५) इत्यादिश्रुतिदर्शनादित्यर्थः । यद्यपि ज्ञानसाधनत्वेन
सत्त्वशुद्धेरपेक्षितत्वाज्जाते ज्ञाने तत्साधनानपेक्षणादेवंविदीति वचनात्
तादृशे सार्वदिक्यपि तदनुमतिर्नानुचिता । अपि स्मर्यते (ब्र. सू.
२५ ३।४।२९) इत्यनेनाविदुषोऽप्यनुमतेर्वक्ष्यमाणत्वाच्च । तथाप्याचार्येणावस्था-

विशेषविषयकत्वमुक्तं यत्तेन ज्ञानिनोप्यनापादि विहितत्यागोविहितकरणं च चित्तमालिन्यजननेन ज्ञानतिरोधायकमिति श्रुत्यभिमतमिति ज्ञाप्यते । अत एव श्रीभागवते द्वितीयस्कन्धे-विशुद्धं केवलं ज्ञानं प्रत्यक्सम्यगवस्थितम् । सत्यं पूर्णमनाद्यन्तं निर्गुणं नित्यमद्वयम् । ऋषे विदन्ति मुनयः ५ प्रशान्तात्मेन्द्रियाशयाः । यदा तदेवासत्तर्कैस्तिरोभूयेत विप्लुतम् (भा. २।६।३९-४०) इति ब्रह्मणोक्तम् । ज्ञानिनामपि चेतांसि देवी भगवती हि सा । बलादाकृष्य मोहाय महामाया प्रयच्छति (मा. पु. दे. मा. १।५४) इति मार्कण्डेयेनाप्युक्तम् । एषा ज्ञानमार्गाग्रिज्ञानवतो व्यवस्थेति ज्ञेयम् । भक्तिमार्गार्ग्यस्यैवमापदसंभवात् । अनन्याश्रित्यन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपा- १० सते । तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् (भ. गी. ९।२२) इति भगवद्वाक्यात् । मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते (भ. गी. ७।१४) इत्यत्रैवकारेण पुरुषोत्तमज्ञानवत एव मायातरणोक्तेरक्षरमात्र-ज्ञानवतां तथात्वमुचितम् ॥ ३।४।२७ ॥

अवाधाच्च ॥ ३।४।२८ ॥

१५ आपदि तथान्नभक्षणेन चित्ताशुध्यसंभवेन तज्जनितप्रतिबन्धाभावाच्च न दोष इत्यर्थः ॥ ३।४।२८ ॥

अपि स्मर्यते ॥ ३।४।२९ ॥

आपद्यविदुषोपि दुष्टान्नभक्षणे पापभावो यत्र स्मर्यते तत्र विदुषि श्रुत्यनुमते का शङ्केत्यर्थः । स्मृतिस्तु-जीवितात्ययमापन्नो योन्नमात्ति २० यतस्ततः । लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा (म. स्मृ. १०।१०४) इति । अथवा विदुषो दुष्टकर्मसिद्धान्धो-ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा (भ. गी. ४।३७) इति स्मर्यतेषीत्यर्थः ॥ ३।४।२९ ॥

शब्दश्वातो कामकारे ॥ ३।४।३० ॥

यतो ज्ञानाग्निरेव सर्वकर्मदहवसमर्थ इति फलदशायां कामकारेपि न दोषोत एव साधनदशायां तदभावेन-तस्मादेवंविच्छान्तो दान्त

उपरतस्तिक्षुः (बृ. ४।४।२३) इत्यादिरूपः शब्दः कामकारनिवर्तकः
श्रूयत इत्यर्थः ॥ ३।४।३० ॥ २ ॥

३ विहितत्वाच्चाश्रमकर्मेत्यधिकरणम् ।

एवं ज्ञानस्य कर्मनाशकत्वे सिद्धे जातज्ञानस्याश्रमकर्म कर्तव्यं
५ न वेति चिन्त्यते । तत्र फलस्य जातत्वात् कृतस्यापि नाशयत्वेनाप्रयोज-
कत्वान्न कर्तव्यमिति पूर्वः पक्षः । तत्र सिद्धान्तमाह ।

विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि ॥ ३।४।३१ ॥

यथा ज्ञानिनामप्यनापदि शिष्टानामेवान्नं भक्षणीयं विहितत्वात्त-
थाश्रमकर्मापि कर्तव्यमेव नित्यं विहितत्वादित्यर्थः । यथानापयशिष्टान्न-
१० भक्षणं दोषाय निषिद्धत्वात् । एतच्चोपपादितं सर्वज्ञानुमतिरित्यत्र । तथा
नित्यत्यागोपि प्रत्यवायजनक इति तत्कर्तव्यमेवेति भावः ॥ ३।४।३१ ॥

यच्चोक्तं कृतस्यापि नाशयत्वेनाप्रयोजकत्वान्न कर्तव्यमिति तत्राह ।

सहकारित्वेन च ॥ ३।४।३२ ॥

शमदमादीनामन्तरङ्गसाधनानां सहकारीण्याश्रमकर्माणीत्येत-
१२ द्रहितैः शमादिभिरपि ज्ञानं न स्थिरीकर्तुं शक्यमिति तानि कर्तव्यान्ये-
वेत्यर्थः । संसारवासनाजनकत्वस्वभावो यः कर्मणां स ज्ञानेन नाशयत
इति न सहकारित्वेनुपपत्तिः काचिदिति भावः ॥ ३।४।३२ ॥

एवं ज्ञानमार्गीयज्ञानस्थैर्यसाधनमुक्त्वा भक्तिमार्गीयसाधनानां
भगवच्छ्रवणादीनामित आधिक्यमावश्यकतां चाह ।

३० सर्वथापि त एवोभयलिङ्गात् ॥ ३।४।३३ ॥

भगवच्छ्रवणकीर्तनादयः साधनान्तरवद्विहितत्वेन कर्तव्या एव
यद्यपि तथापि सर्वथापि अन्येषां युगपदुपस्थितौ तदनुरोधमकृत्वापि त

- एव भगवद्धर्मा एव कर्तव्या इत्यर्थः । कुतः । श्रुतिलिङ्गात् स्मृतिलिङ्गाच्च । श्रुतिलिङ्गं तु—तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मणः । नानुध्यायाद् बहूञ्छब्दान् वाचो विग्लापनं हि तत् । (बृ. ४।४।२१) इति । तमेवैकं जानथात्मानमन्या वाचो विमुञ्चथामृतस्यैष सेतुः (मुं. ५ २।२।५) इत्यपि । अत्रैवकारेण भगवदतिरिक्तं प्रतिषिध्य तद्विषयकं ज्ञानानुकूलं प्रयत्नं श्रवणात्मकं विज्ञायेति विधाय स्मरणमपि तन्मात्रविषयकमेव प्रज्ञां कुर्वीतेति वचनेन विधाय तदेकनिष्ठताहेतुभूतानामेव शब्दानामावर्तनमर्थानुसंधानमपि कर्तव्यं नान्येषामिति नानुध्यायाद् बहू-
 नित्यनेनोक्तवती । अत्रान्वित्युपसर्गेण ध्यानस्य पश्चाद्भावित्वमुच्यते ।
 १० तेन योग्यतया श्रवणकीर्तने एव तत्पूर्वभाविनी प्राप्येते । स्मृतिस्तु—शृण्वन्ति गायन्ति गृणन्त्यभीक्ष्णशः स्मरन्ति नन्दन्ति तवेहितं जनाः । त एव पश्यन्त्याचिरेण तावकं भवप्रवाहोपरमं पदाम्बुजम् (भा. १।९।३६) इति । महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमास्थिताः । भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम् । सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः । नम-
 १५ स्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते (भ. गी. ९।१३-१४) इति । एतेन भगवद्धर्माणामात्मधर्मत्वेनान्तरङ्गत्वादाश्रमकर्मणो देहधर्मत्वेन बहिरङ्गत्वात्तदविरोधेनैव तत्कर्तव्यमिति स्थितम् । अत एव भगवद्धर्मान्यधर्मं प्रतिषिध्य तेषां सर्वेभ्य आधिक्यं ज्ञापयितुं—स वा अयमात्मा सर्वस्य वशी (बृ. ४।४।२२) इत्यादिना भगवन्माहात्म्यमुक्तम्
 २० ॥ ३।४।३३ ॥

अनभिभवं च दर्शयति ॥ ३।४।३४ ॥

- प्राधान्येन भगवद्धर्मा एव कर्तव्या इत्यत्रोपोद्बलकान्तरमनेनोच्यते । सर्वं पाप्मानं तरति । नैनं पाप्मा तरति । सर्वं पाप्मानं तपति । नैनं पाप्मा तपति (बृ. ४।४।२३) इत्यादिना भगवद्धर्मानुरोधेनाश्रम-
 २५ कर्माकरणजदोषैरनभिभवं च श्रुतिर्दर्शयत्यतो भगवद्धर्मा एव सर्वेभ्य उत्तमानि साधनानीत्यर्थः ॥ ३।४।३४ ॥

अन्तरा चापि तु तदृष्टेः ॥ ३।४।३५ ॥

भगवद्धर्मभ्य आश्रमधर्मा हीना इत्यप्यल्पमुच्यते । अपि तु तस्मिन्पुरुषोत्तमे धर्मिण्येव दृष्टिस्तात्पर्यं यस्य पुंसस्तस्याश्रमधर्मा अन्तरा च फलसिद्धौ व्यवधानरूपाश्चेति श्रुतिर्दर्शयतीति पूर्वेण संबन्धः । अन्तरा-
५ शब्दोत्राव्ययात्मको व्यवधानवाचकः । तथा च श्रुतिः । एतद्ध स्म वै तत्पूर्वं ब्राह्मणा अनूचाना विद्वांसः प्रजां न कामयन्ते किं प्रजया करिष्यामो येषां नोयमात्मायं लोकः (बृ. ४।४।२२) इति ऋणापाकरणहेतुत्वेन लौकिको-
त्कर्षहेतुत्वेनापि प्रजाया अभीष्टत्वेपि तदुत्पादनव्यासंगेन भगवदानन्दानु-
भवेन्तरायो भविष्यतीति तदृष्ट्या तत्रोपेक्षां दर्शयति ॥ ३।४।३५ ॥

१० अपि स्मर्यते ॥ ३।४।३६ ॥

अपिशब्देनाश्रमधर्माणां तथात्वं किमु वाच्यं यतो ज्ञानतत्साध-
नवैराग्यादीनामप्यन्तरायरूपत्वं स्मर्यते । तस्मान्मद्भक्तियुक्तस्य योगिनो वै मदात्मनः । न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयो भवेदिह (भा. १।१-२०-
३९-६-१४-६) इति भगवद्वाक्यम् ॥ ३।४।३६ ॥

१५ विशेषानुग्रहश्च ॥ ३।४।३७ ॥

स्मर्यत इति पूर्वेण संबन्धः । ज्ञानादेः सकाशाद्भक्तिमार्गे फलतो-
प्युत्कर्षमाह । ज्ञानादिसाधनवस्त्वनुग्रहो मुक्तिपर्यन्त एव । भक्तिमार्गे
तु—अहं भक्तपराधीनो ह्यस्वतन्त्र इव द्विज (भा. १।४।६३) इत्यादि-
वाक्यैर्विशेषरूपो मुक्तादिभ्योपि भक्तानां व्यावर्तको भगवदनुग्रहः स्मर्यत
२० इत्यर्थः ॥ ३।४।३७ ॥

गूढाभिसंधिमुद्धाटयन् फलितमर्थमाह ।

अतस्त्वितरज्ज्यायो लिङ्गाच्च ॥ ३।४।३८ ॥

अत इति पूर्वोक्तश्रुतिस्मृतिपरामर्शः । तथा चेतरेत्या मुक्तेरपि
भक्तिमार्गीयतदीयत्वमेव ज्याय इत्यर्थः । अत्र हेत्वन्तरमाह—लिङ्गा-
२५ चेति । मुक्तानां तु मायाविनिर्मुक्तमात्मस्वरूपमेव न तु देहेन्द्रियादिकमप्यस्ति

येन भजनानन्दानुभवः स्यात् । भक्तानां तु देहेन्द्रियादिकमपि मायात-
त्कार्यरहितत्वेनानन्दरूपत्वेन च भगवदुपयोग्यतोऽपि तत्तथेत्यर्थः । न हि
मुक्तात्मनां कश्चन भगवदुपयोगोऽस्तीति भावः । तदुक्तं श्रीभागवते—न यत्र
माया किमुतापरे हरेरनुव्रता यत्र सुरासुरार्चिताः (भा. २।१।१०)
५ इत्यादि मुक्तोपसृप्यत्वं चोच्यते । अत एव सप्तमस्कन्धे देहेन्द्रियासुही-
नानां वैकुण्ठपुरवासिनाम् (भा. ७।१।३४) इत्युक्तम् । पुरवासित्वे
देहादेरावश्यकत्वान्निषेधो जडात्मकानामेवेत्यवगम्यते । इतरज्ज्याय इति
पाठे तु पूर्वोक्ताश्रमकर्मपरामर्शोऽस्तीति इत्यनेनोक्तयोरेव वा । एतेन—सोऽश्रुते
सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २।१) इत्युक्तफलवत्त्वं
१० तस्य सूच्यते ॥ ३।४।३८ ॥ ३ ॥

४ तद्भूतस्येत्यधिकरणम् ।

तद्भूतस्य तु नातद्भावो जैमिनिरपि नियमा-
तद्रूपाभावेभ्यः ॥ ३।४।३९ ॥

अथेदं विचार्यते । तदीयानामपि कदाचित् सायुज्यमस्ति न वेति ।
१५ तत्र भक्तिमार्गस्यापि साधनरूपत्वात्तस्य च मुक्तावेव पर्यवसानात्तदीय-
त्वस्य साधनावस्थारूपत्वात् तेषामपि मुक्तिरावश्यकी । तथा च फलतो
न कश्चिद् विशेष इति प्राप्ते ।

उच्यते । तद्भूतस्येत्यादि । तुशब्देन मर्यादामार्गीयव्यवच्छेदः ।
अत्र विश्वासदाढ्यायाह । अन्यस्य का वार्ता कर्ममात्रनिरूपकस्य जैमि-
२० नेरपि यदि कदाचिद् भगवत्कृपयायं भावो भवेत्तदा तद्भूतस्य पुष्टिमार्गीय-
भगवद्भावं प्राप्तस्य तस्यापि नातद्भाव उक्तभावतिरोधानं न कदाचिदपी-
त्यर्थः । अत्र हेतूनाह । नियमादीन् । तैत्तिरीयके—ते ते धामान्युष्मासि (तै.
सं. १।३।६) इति मन्त्रे यत्र भूरिशृङ्गा अयासः । अत्राह तदुरुगायस्य परमं

9-M, A and C read इति श्रुत्युक्त for इत्युक्त ।

17-C reads कर्मफलतो for फलतो ।

पदम् (तै. सं. १।३।६) इत्युक्त्वा तदनन्तरं तत्र कृतानि कर्माण्यपि—
विष्णोः कर्माणि पश्यत (तै. सं. १।३।६) इति मन्त्रेण निरूप्य पुनः
पूर्वोक्तलीलास्थानं—तद्विष्णोः परमं पदम् (तै. सं. १।३।६) इति पदे-
नानूय तस्य नित्यत्वनिरूपणायोच्यते । सदा पश्यान्ति सूरयः (तै. सं.
५।३।६) इति सूरयो विद्वांसः पुरुषोत्तमज्ञानवन्त इति यावत् । तच्च
भक्त्यैवेति सूरिपदेन भक्ता उच्यन्ते । तथाच भक्तानां सार्वदिकदर्शनं
नियम्यते सदेतिपदेन । एवं सति पुष्टिमार्गीयभगवद्भावं प्राप्तस्य मुक्तावु-
च्यमानायां तन्नियमो भज्येतेत्यर्थः । यच्चोक्तं साधनावस्थायामुत्तमावस्था-
रूपत्वं परं तदीयत्वस्य फलं मुक्तिरैवेति तत्राहातद्रूपेति । उक्तभगवदी-
१० यत्वं न साधनरूपमपि तु मुक्तिरपि फलरूपम् । मुक्तानामपि सिद्धानां
नारायणपरायणः । सुदुर्लभः प्रशान्तात्मा (भा. ६।१।४।५) इति
वाक्यात् । यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येस्य हृदि श्रिताः । अथ मर्त्योमृतो
भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते (बृ. ४।४।७) इति श्रुत्यामृतस्य मुक्तस्य ब्रह्म-
स्वरूपभोग उच्यते । स च—यमेवैष वृणुते (मुं. ३।२।३) इति श्रुतेर्भ-
१५ गवदीयत्वसाध्य एवेति स्पष्टफलत्वमस्यातोतद्रूपत्वम् । किंच । फलं हि
साधनादुत्तमं भवति । भगवदीयत्वादुत्तमस्यार्थस्याभावादपि न मुक्तिर्व-
क्तुमुचिता । तदुक्तं श्रीभागवते पञ्चमस्कन्धे पूर्वं भक्तिस्वरूपं निरूप्य—
तथैव परया निर्वृत्त्या ह्यपवर्गमात्यन्तिकं परमपुरुषार्थमपि स्वयमासादितं
नो एवाद्वियन्ते भगवदीयत्वेनैव परिसमाप्तसर्वार्थाः (भा. ५।६।१७) इति
२० ॥ ३।४।३९ ॥ ४ ॥

५ न चाधिकारिकमित्यधिकरणम् ।

न चाधिकारिकमपि पतनानुमानात्तदयोगात् ॥ ३।४।४० ॥

अथेदं विचार्यते । ध्रुवायेव ब्रह्मादिलोकाधिकारं दत्त्वा तत्संबन्धिफलं
ददाति न वेति । तत्र नेत्याह । न चेति । तत्र हेतुः । पतनानुमानादिति ।
२५ आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोर्जुन (भ. गी. ८।१६) इति स्मृतेरि-
त्यर्थः । फलस्य सावधित्वादिति भावः । किंच तादृशे भगवदीये यजना-

योगादपि न द्रष्टा । अथवा । तादृशस्य सदा भक्तिरसानुभवात्तदतिरिक्त-
स्थानपेक्षणादन्येषां फलानां संबन्धाभावादित्यर्थः ॥ ३।४।४० ॥

उपपूर्वमपि त्वेके भावमशनवत्तदुक्तम् ॥ ३।४।४१ ॥

एके भक्ता आधिकारिके फले पतनमात्रं न हेयत्वप्रयोजकमिति
५ वदन्त्यपि तूपूर्वं पतनमेव तदिति वदन्ति । भक्तिभावाच्च्युतेः । अधिकार-
समाप्तौ भगवदनुग्रहाशापि कदाचित्संभवतीत्युपपत्तनं तत् । मुक्तौ त्वपुन-
रावृत्तेर्भक्तिरसाशापि नेति महापतनमेव सेति भावः । तेन निषिद्धकर्म-
फलतुल्यत्वं ज्ञापितं भवति । अत एव श्रीभागवते—नारायणपरा लोके न
कुतश्चन विभ्यति । स्वर्गापवर्गनिरकेष्वपि तुल्यार्थदर्शिनिः । (भा. ६।१८।
१० २८) इति गीयते । भक्तिमार्गे तु साक्षात्संगाभावेपि तदीयभावमात्रमप्य-
शनवत् साक्षाद्भगवत्स्वरूपभोगवदेव मन्यते । तदुक्तं श्रीभागवते—अथ ह
वाव तव (भा. ६।९।३९) इत्यादिना । साक्षाद्भगवद्भोगो जीवस्यासं-
भावित इति शङ्कानिरासायाह । तदुक्तमिति । सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह
ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २।१) इति । अत्र ब्रह्म समश्नुते (बृ. ४।४।७)
१५ इत्यादिश्रुतिषु साक्षाद्ब्रह्मस्वरूपरसाशनमुक्तमित्यर्थः ॥ ३।४।४१ ॥ ५ ॥

६ बहिस्तूभयथेत्यधिकरणम् ।

बहिस्तूभयथापि स्मृरंताचाराच्च ॥ ३।४।४२ ॥

अथेदं विचार्यते । प्रचुरभगवद्भावमात्रवतः साक्षात् स्वरूपभोगवतौ
वा गृहत्यागः कर्तव्यो न वेति फलस्य सिद्धत्वाच्चेति पक्षव्यवच्छेदाय—
२० मद्वातर्थातयामानां न बन्धाय गृहा मताः (भा. ४।३।०।१९) इति
वाक्याद् बन्धकत्वेन त्याज्य इति पक्षव्यवच्छेदाय च तुशब्दः । भाव-
मात्रे साक्षात्प्रभुसंबन्धे वोभयथापि गृहाद् बहिर्गमनं गृहत्याग इति यावत् ।
स आवश्यकः । तत्र प्रमाणमाह । स्मृतेरित्यादि । त्वं तु सर्वं परित्यज्य
स्नेहं स्वजनबन्धुषु । मय्यवेश्य मनः सम्यक् समदृग् विचरस्व गाम्

(भा. ११।७।६) इत्यादिस्मृतिर्भगवद्भाववतस्तत्संगविशिष्टस्यापि बहिर्गमनमाह । तदाचारोपि तथैव श्रूयतेतस्तथा । अत्रायमाशयः । आश्रमधर्मत्वेन गृहत्यागो यदहरेवेत्यादिश्रुतिभ्यः पूर्वमुपपादितोपि यदधुना पुनरुच्यते तेन तदातिरिक्तोयमिति ज्ञायते । तथा चोक्तवाक्यान्मुमुक्षुमुक्तिप्र-
 ५ तिबन्धकत्वाभावेपि व्यासंगस्य तत्रावश्यकत्वादुक्तोभयोरप्यनवरतं प्रभुरसास्वादे प्रतिबन्धकत्वेन तस्य तत्त्यागस्य विप्रयोगरसानुभावकत्वेन च स कर्तव्यः । यद्यपि स्वेष्टान्तरायत्वेन स्वत एव तत्त्यागो भार्वा तथापि—
 आश्रमादाश्रमं गच्छेत् (भा. ११।१७।३८) इति वाक्यादत्राश्रमान्तरत्वाभावेन त्यागस्याविहितत्वशङ्काभावायेयमुक्तिरिति ॥ ३।४।४२ ॥

१० स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ॥ ३।४।४३ ॥

पुष्टिमार्गीयभक्तस्य विहितत्वादिति ज्ञानमप्रयोजकम् । तत्र हेतुः—तस्य भक्तिमार्गस्वामिनः श्रिगोकुलेशादेव फलस्य श्रुतेरतो बहिर्गमनं न साधनत्वेनात्र कार्यमिति भावः । अत्र—यमेवैष वृणुते (मुं. ३।२।३) इति श्रुतिरनुसंधेया । एतदनुपदमेव पठ्यते । नायमात्मा बलहीनेन लभ्यः
 १५ (मुं. ३।३।४) इति । अत्र भगवद्वरणानन्तरमपि जीवबलं कतमद्यदपेक्षो भगवत्त्वा इति जिज्ञासायां सर्वात्मभाव एव बलमिति निर्णीयते । तस्यैव मर्यादाबलोपमर्दकत्वाद्भगवद्वशीकारहेतुत्वाच्च । व्रजसीमन्तिनीनां प्रभुवचनातिक्रममपि कृत्वा स्वरूपपरिग्रहस्तद्वलैर्नैव यत इत्यात्रेय आचार्यो मनुते । इदमत्राभिप्रेतम् । सर्वात्मभावस्य यद्वलं तत्तदा-
 २० त्मकस्य प्रभोरेव । तस्य चायं स्वभावो यदन्यत्र रोचते । अत एव व्रजपरिवृढवदनेन्दुवचनकिरणप्रचारप्रोच्छलत्केवलभावाम्बोधिवचनवीचयो गीयन्ते—यर्हाम्बुजाक्ष तव पादतलमस्पाक्ष्म तत्प्रभृति नान्यसमक्षं स्थातुं पारयामः (भा. १०।२९।३६) इत्यादयः । अतस्त्यागस्तु पृष्ठलग्न इवायातीति न तदर्थं यतनीयमिति विष्णवतारत्वेन पुरुषोत्तमभावस्वरूप-
 २५ ज्ञेयमिति तथा ॥ ३।४।४३ ॥

आत्विज्यमित्यौदुलोमिस्तस्मै हि परिकीयते ॥ ३।४।४४ ॥

- सर्वत्यागपूर्वकं यद् बाहिः प्रभुसमीपगमनं भक्तस्य तदात्विज्यमृ-
 त्विक्रमैवेत्यौडुलोमिराचार्यो मन्यते । तस्यायमभिसंधिः । यजमानो हि
 स्वेषासिद्धचर्ममृत्विज आदौ वृणुते । प्रकृते च—यमेवैष वृणुते (मुं. ३।२।३)
 इति श्रुतेः । तस्मादेकाकी न रमते (बृ. १।४।३) इति श्रुतेश्च स्वक्री-
 ५ डार्थं भगवान् स्वाचिकीर्षिततत्तल्लीलारूपाङ्गीवान् वृणुते । यूनः स्थविरान्वेति
 विकल्पादेकरूपाणां यथा सोमादिषु वरणं तथा सर्वात्मभाववच्चैनैकरूपा-
 णामेवात्र वरणम् । तत्र यथा स्वीयस्वीयतदङ्गमात्रकरणं तेषां तथेतरसं-
 बन्धानिवर्तनपूर्वकं तद्भोग्यसमर्पकत्वमत्र । तदुक्तं भगवता—यदा पुमांस्त्य-
 क्तसमस्तकर्मा निवेदितात्मा विचिकीर्षितो मे (भा. १।१।२९।३४)
 १० इति । अत्र पूर्वपदेनेतरसंबन्धानिवर्तनोक्त्या सर्वात्मभाव उक्तो भवति ।
 तदनन्तरमात्मनिवेदने सति तद्विषयकलीलाकरणेच्छाविषयः संभवति ।
 अन्तरङ्गलीलाप्रवेशनामिच्छायां विषयः । तस्मात्सुष्ठुत्तमात्विज्यमिति ।
 एतेन—न ददाति न पचति (आ. सू. १०।१।४।६।७) इत्यादिश्रुतेर्यथा
 सोमादौ दीक्षितस्य तद्यागेतरधर्मनिवृत्तिः स एव परमो धर्मो यतस्तथा
 १५ पुरुषोत्तमस्योक्तभक्तैः सह रमणमेव सार्वदिकम् । एतदेव च महन्महत्त्व-
 मिति सूचितं भवति । प्रकृते भक्तानामृत्तिकृत्वेन निरूपणे हेतुत्वेन तात्पर्या-
 न्तरमप्याह । तस्मै यजमानारब्धकर्मसाङ्गत्वाय ऋत्विक् परिक्रीयते ।
 वरणेन स्वकार्यमात्रोपयोगित्वाय स्वीयः क्रीयते तथा प्रकृतेषु ।

- नच क्वचित् कल्याण्यो दक्षिणाः इति प्रश्नवचनात्तदर्थैव तत्प्रवृ-
 २० त्तिरत्र तु स्वतः पुरुषार्थत्वेन भगवदर्थं प्रवृत्तिरतो वैषम्यमिति वाच्यम् ।
 नीरागस्यापि वरणसमये तत्प्रशस्यावश्यकत्वात्तथैव दक्षिणादानमप्यन्यथा
 निरङ्गत्वापत्तेः । प्रकृतेषु भक्तानां स्नेहादेव प्रवृत्तिर्भगवान् स्वानुभवार्थमेव
 ताननुभावयतीति न वैषम्यम् ॥ ३।४।४४ ॥

श्रुतेश्च ॥ ३।४।४५ ॥

- २५ अथर्वणोपनिषत्सु पठ्यते । भक्तिरस्य भजने तदिहामुत्रोपाधिर्नैरा-
 श्येनैवामुष्मिन् मनःकल्पनमेतदेव च नैष्कर्म्यम् (गो. पू. ता० १) इति ।

भक्तिमार्गप्रचारैकहृदयो वादरायणः ।

मानं भागवतं तत्र तेनैवं ज्ञेयमुत्तमैः ॥ ३९ ॥

॥ ३१४१४५ ॥ ६ ॥

७ सहकार्यन्तराधिकरणम् ।

५ सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वतो
विध्यादिवत् ॥ ३१४१४६ ॥

ननु यमेवेति श्रुतिः साधनान्तरनिषेधपूर्वकं वरणस्यैव साधनत्व-
माह । तस्मादेवंविच्छान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः श्रद्धावित्तो भूत्वात्म-
न्येवात्मानं पश्येत् (बृ. ४।४।२३) इति श्रुतिः साधनान्तरमप्याह ।
१० एवं विरोधे श्रुतित्वाविशेषात् किमादरणीयं किं नेति संशये साधनान्त-
रविधिरेवादरणीयोन्यथा शास्त्रवैयर्थ्यं स्यादिति प्राप्ते ।

उच्यते । सहकार्यन्तरविधिरिति । मर्यादापुष्टिभेदेन वरणं द्विधो-
च्यते । तत्र सहकार्यन्तरविधिस्तु मर्यादापक्षेणोच्यते । पुष्टौ तु नान्या-
पेक्षेति न विरोधगन्धोपि । अपरं च साधनं हि कायिकं वाचिकं मान-
१५ सिकं च विधीयते । तत्र—मनसैवाप्तव्यम् (क. ३।३) इति श्रुतेस्तृतीयं
मुख्यम् । तदपि तावदेव मार्यादिकस्यापि विधेयत्वेन कर्तव्यं यावत् स्नेहो
न भवति । यतस्तद्वतः स्नेहवतस्तूक्तं तृतीयं साधनमपि विध्यादिवत् । यथा
तद्वतो विधिरर्थवादो वा प्रवृत्तावप्रयोजकस्तस्य स्वत एव संभवात्तथा
भगवत्प्राप्ताविदमित्यर्थः । कैमुतिकन्यायेन पूर्वयोरप्रयोजकत्वमेतच्छेषत्वा-
२० देवायास्यतीति तृतीयमेवोक्तम् ॥ ३१४१४६ ॥ ७ ॥

८ गृहिणोपसंहार इत्यधिकरणम् ।

कृत्स्नभावात्तु गृहिणोपसंहारः ॥ ३१४१४७ ॥

ननु—वाहिस्तूभयथा (ब्र. सू. ३।४।४३) इत्यादिना भगवदीयस्य
गृहत्याग आवश्यक इति निरूपितम् । छान्दोग्ये तु—आचार्यकुलात्

(छां. ८।१।५।१) इत्युपक्रम्य छान्दोग्योपनिषदन्ते—आचार्यकुला-
द्वेदमधीत्य गुरोः कर्मातिशेषेणातिसमावृत्य कुटुम्बे शुचौ देशे स्वाध्या-
यमधीयानो धार्मिकान् विदधदात्मानि सर्वेन्द्रियाणि संप्रतिष्ठाप्याहिंसन्
सर्वाणि भूतान्यन्यत्र तीर्थेभ्यः स खल्वेवं वर्तयन् यावदायुषं ब्रह्मलो-
५ कमभिसंपद्यते न च पुनरावर्तते न च पुनरावर्तते (छां. ८।१।५।१) ।

- इदं विषयवाक्यम् । ब्रह्मलोकमभिसंपद्यत इति गृहिणोपसंहारः कृतः ।
वाजसनेयिशाखायां च—तद्ध स्म वै तत्पूर्वे ब्राह्मणा अनूचाना विद्वांसः
प्रजां न कामयन्ते (बृ. ४।४।२२) इत्युपक्रम्य—अथ भिक्षाचर्यं चरन्ति
(बृ. ४।४।२२) इति पठ्यते । एवं सति विकल्पे संभवत्युपसंहारस्य
१० तात्पर्यग्राहकत्वाद् गृहिण एव यथोक्तकर्तृब्रह्मसंपत्तिरिति श्रुतेस्तात्पर्यम् ।
त्यागोक्तिस्तु ब्रह्मेतादृशं यदर्थं सर्वं त्यज्यत इति स्तुतिपरेति प्राप्ते गृहि-
णोपसंहारे हेतुत्वेन तात्पर्यमाह । कृत्स्नेति । त्यागे वाङ्मनसोरेव भगवति
विनियोगो न सर्वेन्द्रियाणाम् । गृहिणस्तु सर्वैः प्रकारैर्भजनं भवतीति
परिजनश्च कृतार्थो भवतीति च भजने कृत्स्नता भवतीति तेनोपसंहारः
१५ कृत इत्यर्थः । अत एवात्मानि सर्वेन्द्रियाणि संप्रतिष्ठाप्येत्युच्यते । अत्रा-
त्मपदं भगवत्परमिति ज्ञेयम् । कर्ममार्गीयगृहिव्यवच्छेदाय तुशब्दः ।
अत्रेदमाकृतम् । भक्तिमार्गो बहुविध इति कपिलदेववाक्यात् केचन भक्ताः
स्वगृहेष्वेव स्नेहेन भगवदाकारे विविधोपचारैः सेवां कुर्वन्तस्तथैव निर्वृत्या
मुक्तिमपि तुच्छां मन्यन्ते । तदुक्तं—मधुद्विट्सेवानुरक्तमनसामभवोपि
२० फल्गुः (भा. ५।१।४।४४) इति । तेन भगवद्भजन एव तत्रापि पुष्टि-
मार्ग एव श्रुतेर्भर इति ज्ञायते । पूर्वमुत्कटभगवद्भाववतां तदर्थं त्यागं
निरूप्य गृहिणोपसंहारतात्पर्यं पश्चाद् यन्निरूपितवांस्तेन तादृग्भाववतैव
त्यागः कार्यः । तद्रहितेन तु गृह एवोक्तरीत्या प्रभुभजनं कार्यम् ।
तेनैव तल्लभ इति व्यासहृदयमिति ज्ञायते । उक्तभावाभावे त्यागधर्मानि-
२५ र्वाहादिति । केचन भक्ता भाषणादिलीलादर्शनं विना स्थातुमशक्ताः
प्रचुरभावविवशाशया गृहांस्त्यक्त्वा वनं गच्छन्ति । आग्नेयोडुलोमिभ्यां तु

भगवदवतारसामयिकमक्तदशोक्ता । एते सर्वे फलमार्गीयाः । वाजसने-
व्युक्तास्तु साधनमार्गीया इति नानुपपत्तिः काचित् ॥ ३।४।४७ ॥

मौनवदितरेषामप्युपदेशात् ॥ ३।४।४८ ॥

किंच संन्यासिन आवश्यकता ये धर्मास्ततोधिकास्ते गृहिणः
५ सिध्यन्तीत्यतोपि हेतोस्तेनोपसंहारः कृत इत्याशयेनाह । मौनवदित्यादि ।
मौनपदमनीहानिलयामादित्रिदण्डधर्मोपलक्षकम् । यथा वागिन्द्रियमात्र-
देहमात्रचित्तमात्रनियामकास्ते धर्मा उक्ता न्यासिनस्तथेतरेषामपीन्द्रिय-
नियामकानां धर्माणामात्मनि सर्वेन्द्रियाणि संप्रतिष्ठाप्येति श्रुत्या गृहिण
उपादिश्यन्त इति युक्तो गृहिणोपसंहार इत्यर्थः । तत्र नियमनमात्रम् । अत्र
१० तु भगवति निनियोगादाधिक्यामिति भावः । वस्तुतस्तु केवलनियमनस्याप्र-
योजकत्वात्तत्रापि भगवति विनियोग एव तात्पर्यमिति ज्ञेयम् ॥ ३।४।४८ ॥

अनाविष्कुर्वन्नन्वयात् ॥ ३।४।४९ ॥

ननु भगवति सर्वेन्द्रियविनियोगाद् गृहिणोपसंहार इति न युज्यते ।
शुचौ देशे स्वाध्यायमधीयानः (छां. ८।१।५।१) इत्यादिकर्ममार्गीय-
१५ साधनश्रुतेरित्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाह । अनाविष्कुर्वन्निति । भगवद्भावस्य
रसात्मकत्वेन गुप्तस्यैवाभिवृद्धिस्वभावकत्वादाश्रमधर्मैरेव लोके स्वं भग-
वद्भावमनाविष्कुर्वन् भजेतेत्येतदाशयेन ते धर्मा उक्ताः । गोपने मुख्यं
हेतुमाहान्वयादिति । यतो भगवता समन्वयं संबन्धं प्राप्य वर्ततेतो हेतो-
स्तथा । अत्र ल्यब्लोपे पञ्चमी । एतेन यावदन्तःकरणे साक्षात्प्रभोः
२० प्राकट्यं नास्ति तावदेव बहिराविष्करणं भवति । प्राकट्ये तु न तथा संब-
वतीति ज्ञापितम् ॥ ३।४।४९ ॥

ऐहिकमप्रस्तुतप्रतिबन्धे तदर्शनात् ॥ ३।४।५० ॥

वैदिककर्मकरणे तात्पर्यमुक्त्वा लौकिकस्यानावश्यकत्वेपि तत्स-
मयमाह । प्रस्तुतं प्रभुभजनं तत्प्रतिबन्धासंभव एवैहिकं कर्म कार्यम् । नन्वै-
२५ हिकं कर्मास्तु मा वा । अतस्तत्समयोक्तिर्व्यर्थेत्याशङ्क्याह । प्रस्तुतं प्रभु-
भजनं तदर्शनादिति । आचार्यकुलादित्युपक्रम्याग्रे पठ्यते । धार्मिकान्
विदधदिति । अतो धार्मिकपुत्रविधानमैहिकं कर्म श्रुतौ दृश्यतेतस्तत्सम-
योक्तिरावश्यक्री । अन्यथा श्रुतावुक्तमस्तीति प्रस्तुतबाधेपि तत्करणे फलप्रति-
बन्धः स्यादिति भावः ॥ ३।४।५० ॥ ८ ॥

९ एवं मुक्तिफलानियम इत्यधिकरणम् ।
 एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधूतेस्तदवस्थाव-
 धूतेः ॥ ३।४।५१ ॥

- ननु—तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्षयेथ संपत्स्ये (छां. ६।१।४।२)
 ५ इति श्रुतौ मुक्त्यनन्तरं ब्रह्मसंपत्तिः श्रूयते । सा तु पुरुषोत्तमसंगे लीलारसा-
 नुभवातिरिक्ता वक्तुमशक्या । मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् । मुक्तानामपि
 सिद्धानां नारायणपरायणः । सुदुर्लभः प्रशान्तात्मा कौटिल्यपि महामुने
 (भा. ६।१।४।५) इति स्मृतेश्च । मुक्तेः फलं भाकिरसानुभव एव । एवं
 सत्युक्तगृहिणस्तत्फलं भवति न वेति संशये निर्णयमाह । एवंभूतस्योक्त-
 १० रूपस्य मुक्तस्य मुक्तेर्यत्फलं भाकिरसानुभवस्तस्यानियमस्तस्य भगवदि-
 च्छाधीनत्वात् । साधनाप्राप्यत्वात् । अत एव—मुक्तिं ददाति कर्हिचित्
 स्म न भक्तियोगम् । (भा. ५।६।१।९) इति शुकवाक्यम् । अत्रैतस्सर्गि-
 कहेतुमाह । तदवस्थेति । न स पुनरावर्तते (छां. ८।१।५।१) इत्यस्या-
 वृत्त्या मुक्त्यवस्थाया एव सार्वदिकत्वेन निर्धारः क्रियते । यद्यप्येवं
 १५ मुक्तिफलाभावनियम एवायाति न तु तदनियमस्तथापि —तस्य तावदेव
 चिरं (छां. ६।१।४।२) इत्यादिप्रमाणेन स पुनरावर्तते (छां. ८।१।५।१)
 इति श्रुत्या समं विरोधाभावाद्यौत्सर्गिकी तदवस्था । तत्फलं तु कस्यचिदि-
 त्यनुग्रहेण पुष्टौ प्रवेशने भवतीति स्वाभिप्रायं प्रकटीकुर्वता बादरायणेन
 अनियम (ब्र. सू. ३।३।३१) इत्युक्तम् । एवं सति—न स पुनरावर्तते
 २० (छां. ८।१।५।१) इति श्रुतिः प्रपञ्चे पुनरावृत्तिं निषेधति न तु तदतीते-
 पीति ज्ञेयम् । समामिज्ञापनायावृत्तिः । अथवा श्रुतौ तदवस्थावधूतेर्हेतोर-
 स्माकमपि तदवस्थावधूतिर्यतोतः फलानियमनिश्चयोपीत्यर्थः । एवं सति
 मुक्तिपर्यन्तं साधनं भगवद्भाव इति निर्णयः संपन्नः ॥ ३।४।५१ ॥ ९ ॥

इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणु-

भाष्ये तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ३।४ ॥

तृतीयोऽध्यायः समाप्तः ॥

अथ चतुर्थाध्यायस्य प्रथमः पादः ।

१ आवृत्त्यधिकरणम् ।

- समन्वयेनाविरोधात् साधनैर्ब्रह्मविद् यदि ।
तस्याग्रिमव्यवस्था या सा च तुर्ये विविच्यते ॥ ४० ॥
जीवतो त्रियमाणस्य गच्छतः सफलस्य च ।
५ अतो ब्रह्मविदा कार्यमेवमेव न चान्यथा ॥ ४१ ॥
तामसीं बुद्धिमाश्रित्य ये मूढाः सर्वविप्लवम् ।
वदन्ति शास्त्रनाशाय सद्भिः शोच्याश्च येन तान् ॥ ४२ ॥
ब्रह्मविद्भ्रमनाभावः शतांशेनापि चेद् भवेत् ।
शास्त्रमेतद् वृथा जातं सर्वमूत्रविनाशतः ॥ ४३ ॥
१० स्वाप्ययस्य च संपत्तेरत्र ब्रह्मगतिश्रुती ।
अन्यथा न श्रुतेरर्थः स्याच्चेद् व्यासो वदेन्न किम् ॥ ४४ ॥
तामसीं बुद्धिमाश्रित्य या मुक्तिः कैश्चिदुच्यते ।
सा सुपुप्तिश्रुतेरर्थो मोहादेवान्यथा मतिः ॥ ४५ ॥
अतो ब्रह्मविदः कार्यं जीवतः पूर्वमुच्यते ।
१५ आवृत्तिः श्रवणादीनां नवकृत्वोपदेशतः ॥ ४६ ॥
दर्शनार्थत्वतो लिङ्गादपि ब्रीहवघातवत् ।
आवृत्तौ श्रवणादीनामात्मेति स्याद् दृढा मतिः ॥ ४७ ॥
आपाततो दर्शनं तदभेदेनापि बोध्यते ।
प्रतीकोपासनादीनां नैवं भावो हि जायते ॥ ४८ ॥
२० आलम्बनार्थं तत्रापि ब्रह्मदृष्टिर्विशिष्यते ।
आदित्यादिब्रह्मदृष्टेरङ्गत्वं न स्वतन्त्रता ॥ ४९ ॥
मनने च निदिध्यासे विशेषश्चोच्यतेधुना ।
आसनादिषडङ्गैस्तु चित्तं श्रौतार्थ एव हि ॥ ५० ॥

- धारयेदामतेरेवं ततः सिद्धिमवाप्स्यति ।
 धर्माधर्मभयं तस्य नास्त्येवेति विनिश्चयः ॥ ५१ ॥
 अग्निहोत्रादिकं कार्यं संन्यासः फल एव हि ।
 षोढा चेत्पुरुषो व्यक्तः प्रारब्धान्ते फलं भवेत् ॥ ५२ ॥
 ५ एतावान् प्रथमे पादे निर्णयः सूत्रकृतकृतः ।
 द्वितीये म्रियमाणस्य सर्वेन्द्रियलयः पुरा ॥ ५३ ॥
 लिङ्गस्यापि शरीरस्य नाड्योत्क्रान्तिरिहोच्यते ।
 दिनायनकृतो नास्य विशेषोस्तीति चोच्यते ॥ ५४ ॥
 तृतीये क्रममुक्तौ यो मार्गो यस्य श्रुतेर्मतः ।
 १० तन्निर्धारोन्यमार्गानामप्राप्यत्वं च वर्ण्यते ॥ ५५ ॥
 गन्तव्यं च परं ब्रह्म कार्यो लोकस्तु नेति च ।
 तुरीये पुष्टिमर्यादाभेदेन फलमुच्यते ॥ ५६ ॥
 प्रभोरेव फलत्वं तन्निर्दोषत्वं च वर्ण्यते ।
 लीलानित्यत्वतः पूर्णगुणत्वं च ततोऽखिलम् ॥ ५७ ॥
 १५ अस्य फलप्रकरणत्वेऽपि साधनरूपस्यापि श्रवणस्यान्तरङ्गत्वं ज्ञाप-
 यितुं तन्निर्धारमप्याह ।

आवृत्तिरसकृदुपदेशात् ॥ ४।१।१ ॥

- आत्मा वारे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः (बृ.
 ४।५।६) इत्यादिवाक्यैर्विहितं श्रवणादिकं किं सकृदेव कर्तव्यमुतासकृ-
 २० दिति भवति संशयः । किं तावत्प्राप्तं सकृदेवेति । तावदेव शास्त्रार्थस्य
 संपत्तेः । न च तण्डुलनिष्पत्तिफलकावघातस्येव दर्शनफलकानां श्रवणा-
 दीनां तत्सिद्धिपर्यन्तमावृत्तिर्न्यायप्राप्तेति वाच्यम् । अवघातस्य वितुषी-
 करणात्मकदृष्टद्वारकत्वेन तथात्वमस्तु नाम । प्रकृते त्वदृष्टद्वारकत्वात्
 सकृत्कृतेनैवादृष्टद्वारा फलसंपादनसंभवादावृत्तिरप्रयोजिकेति प्राप्ते ।
 २५ उच्यते । आवृत्तिरेव श्रवणादीनां श्रुत्यभिमता । कृतः । असकृदु-
 पदेशात् । छान्दोग्ये श्वेतकेतूपाख्याने—एतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स

आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो (छां. ६।८।७) इति वाक्येन जडजीवयो-
र्ब्रह्मात्मत्वं नवकृत्व उपदिष्टवान् । तथा च सकृदुपदेशेनैव चेदर्थसिद्धिः
स्यात्तदैकमेवार्थमेकस्मा एकदैवासकृन्नोपदिशेत् । प्रयोजनाभावात् । एते-
नावघातवदन्तःकरणदोषनिवर्तनं दृष्टद्वारमन्येषामुपदेशानां चरमस्य तस्य
५ ज्ञानसाधकत्वमिति मन्तव्यम् ॥ ४।१।१ ॥

अत्रैव हेत्वन्तरमाह ।

लिङ्गाच्च ॥ ४।१।२ ॥

श्रुत्यनुमापकत्वेन स्मृतिर्लिङ्गमित्युच्यते । सा च—यथा यथात्मा
परिमृज्यतेसौ मत्पुण्यगाथाश्रवणाभिधानैः । तथा तथा पश्यति तत्त्वसूक्ष्मं
१० चक्षुर्यथैवाञ्जनसंप्रयुक्तम् (भा. १।१।१४।२६) इत्यादिरूपा तदावृत्तिमेव
फलसाधकत्वेनाह । अत्र दृष्टान्तेनापि दृष्टद्वारकत्वं श्रवणादीनां सूच्यते—
आत्मा वारे द्रष्टव्यः (बृ. ४।५।६) इति पदेन श्रवणादीनां फलात्मकं
दर्शनं पूर्वमुक्त्वा श्रोतव्यो मन्तव्य इत्यादिना तत्साधनानि पश्चाद्यदाह
तेनात्मनः परोक्षमपि ज्ञानमवान्तरफलरूपमिति । भाक्तिमार्गे परमफलरूप-
१५ तत्सजातीयत्वेन च फलमध्यपात्येवेति श्रुत्यभिमतमिति ज्ञायते । तेन सूत्र-
कृदपि फलप्रकरणेपि साधनविचारं चकारेति निगूढाशयः । तथापि शाब्द-
क्रमादार्थक्रमो बलीयानिति न्यायाद् द्रष्टव्य इति पदस्य पश्चात्संबन्धे
तूक्करीतिर्नावसरं प्राप्नोतीति प्रकृतविचारस्य फलप्रकरणासंगतत्व-
मापततीति प्रकारान्तरेण सूत्रार्थ उच्यते । आवृत्तिरसकृदुपदेशात् ।
२० श्रुतिर्हि कर्मज्ञानभक्तीः साक्षात्परम्पराभेदेन पुरुषार्थसाधनत्वेन हीन-
मध्यमोत्तमाधिकारिणः प्रति कर्तव्यत्वेन प्रतिपादयति । तत्र तेषां स्वरूपं
तृतीयेध्याये बादरायणेन प्रतिपादितम् । अथ तुरीयेध्याये तेषां फलं
चिन्त्यते । तत्रादौ कर्ममार्गस्य फलमुच्यते । ज्ञानभक्त्योरेव क्रमेणोत्तमात्युत्त-
मफलकत्वमतस्तत्साधनत्वेनैव तत् कर्तव्यं न तु स्वातन्त्र्येणेति ज्ञापयितुम् ।
२५ आवृत्तिरिति । कर्ममार्गस्यावृत्तिः पुनर्जन्मफलं तदप्यसकृत् । इदं परमावृ-
त्त्योभयत्रापि संबध्यते । तथा चात्र प्रमाणापेक्षायां तदाह हेतुत्वे-
नासकृदुपदेशादिति । श्रुतौ कर्ममार्गे पुनर्जन्मासकृदुपदिश्यते यतः ।

अन्यथा सकृदुपदेशेनैव तदवगमेष्यसकृदुपदेशो व्यर्थः स्यादत-
स्तथेत्यर्थः । वाजसनेयिशाखायां पठ्यते । एवमेवायं शारीर आत्मै-
भ्योऽङ्गेभ्यः संप्रमुच्य पुनः प्रतिन्यायं प्रतियोन्याद्रवति प्राणायैव
(बृ. ४।१।३६) इति तत्रैव पुनस्तेन प्रयतिनैष आत्मा निष्क्रामति इत्युप-
५ क्रम्य पठ्यते—तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा च (बृ. ४।४।२)
इति । तत्रैवैतदनुपदमेव—तद्यथा तृणजलायुका (बृ. ४।४।३) इत्युपक्रम्य
पठ्यते—एवमेवायं पुरुष इदं शरीरं निहत्याविद्यां गमयित्वान्यन्नवतरं
कल्याणतरं रूपं तनुते पित्र्यं वा गान्धर्वं वा ब्राह्मं वा प्राजापत्यं वा दैवं
वा मानुषं वान्येभ्यो वा भूतेभ्यः (बृ. ४।४।४) इति । तत्रैवाग्रे पठ्यते ।
१० प्राप्यान्तं कर्मणस्तस्य यत्किंचेह करोत्ययम् । तस्माल्लोकात्पुनरेत्यस्मै-
लोकाय कर्मणे (बृ. ४।४।६) इति ।

अत्र हेत्वन्तरमाह । लिङ्गाच्च । वेदानुमापकत्वेन स्मृतिर्लिङ्ग-
मित्युच्यते । सा च भगवद्गीतासु—त्रिविद्या माम् (भ. गी. १।२०)
इत्युपक्रम्य पठ्यते—एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना गतागतं कामकामा लभन्ते
१५ (भ. गी. १।२१) इति । आब्रह्मभुवनांलोकाः पुनरावर्तिनोर्जुन
(भ. गी. ८।१६) इति च ।

अथवा—यथाकारी यथाचारी तथा भवति साधुकारी साधुर्भवति पाप-
कारी पापो भवति पुण्यः पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेन (बृ. ४।४।५)
इति श्रुतिर्वर्तमानजन्मकर्मणोः पूर्वजन्मसंवन्धिकर्मानुमापकत्वं वदतीति
२० कर्मिणः पुनर्जन्मावश्यकमिति ज्ञायते । एवं सति लिङ्गत्वेन निरूपणादि-
त्यर्थः संपद्यते । निवृत्तिमार्गीयस्यापि तस्य ज्ञानोपकर्तृत्वमात्रं न तु
जन्मनिवर्तकत्वं मानाभावात् ४।४।२ ॥ १॥

२ आत्माधिकरणम् ।

एवं कर्मफलं विचार्य ज्ञानफलं विचारयति ।

२५ आत्मेति तूपागच्छन्ति ग्राहयन्ति च ॥ ४।१।३ ॥

पूर्वार्थनिरूपणव्यवच्छेदाय तुशब्दः । ज्ञानिना हि भगवन्तमात्म-
त्वेनेवोपासते । तस्या नैरन्तर्येनैकजन्मभिस्तथैव तेषां हृदि भगवान्

स्फुरति । तदा स्वानन्दांशस्याप्याविर्भावाद् ब्रह्मभूतः सत्तात्मत्वेनैव ब्रह्म स्फुरितमिति तदानन्दात्मकः संस्तमनुभवति । एवं स्थितः प्रारब्धसमाप्तौ देहापगमे तत्रैव प्रविष्टो भवति । सर्वोपकारीति पदार्थमपि तस्मै भगवता ज्ञानं दत्तमिति प्रवचनमपि तस्य फलान्तःपातीत्यधिकारिण्युपस्थिते ५ तथैवोपदिशति च । एतदेवाह । आत्मेत्यादिना । उप समीपे गमनं प्रवेश इति यावत् ।

अथवा । ननु ज्ञानभक्त्योरनावृत्तिः फलमत उत्तमे ते न तु कर्म-
त्याशयेन कर्मणः फलमावृत्तिरिति यन्निरूपितं तत्रेदं चिन्त्यते । न स पुनरावर्तते (का. ३) इति श्रुतिः सर्वथानावृत्तिमाहोत सावधिकीं ताम-
१० मरशब्देन तन्निवृत्तिमिव । किमत्र युक्तम् । सावधिकीमेवेति । तथाहि पूर्वकर्मनैयत्यस्य त्वयाप्यङ्गीकार्यत्वात्तस्य प्ररोहैकस्वभावत्वात्तस्य दुरति-
क्रमत्वात्तत्फलानुभवस्यावश्यकत्वात् ।

अपि च—य एनं विदुः (बृ. ४।४।२२) इति श्रुतेः सति ज्ञाने हि सा । यतो वाचः (तै. २।९) अगृह्यो न हि गृह्यते (बृ. ४।४।२२)
१५ इत्यादिश्रुतिभ्यो ब्रह्मज्ञानासंभवात् । इत एव भक्तिरपि प्रत्युक्ता वेदितव्या ।
ज्ञानाविषये स्नेहासंभवात् ।

किंच—सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः (बृ. ४।४।२२) इत्यादि-
श्रुतिभ्यो यस्यावतारकर्माणि गायन्ति ह्यस्मदादयः । न यं विदन्ति तत्त्वेन
(भा. २।६।३७) इत्यादिस्मृतिभ्यश्च का प्रत्याशा जीवितस्यातिहीनस्य
२० तत्प्राप्तौ । अत एवोपदेशासंभवोपीति प्राप्ते प्रत्याह । आत्मेतीत्यादिना ।
तुशब्दः पूर्वपक्षनिरासकः । अत्रायमाशयः । सत्यमुक्तं भवता । तत्रोच्यते ।
यथागृह्यत्वातिमहत्त्वादिधर्मा भगवति सन्ति तथा सर्वात्मत्वमपि ।
य आत्मानि तिष्ठन् इत्यादिश्रुतिष्वात्मत्वेनैवोक्तेः । सर्वधर्माश्रय-
त्वेपि यदा यं धर्मं पुरस्कृत्य लीलां करोति तत्कार्यमेव तदा
२५ संपद्यते । हितकारित्वस्वभावत्वात्तस्य । एवं सति यस्मिन् पुरुषं यदात्म-

त्वेन लीलां करोति तदा स्वप्राप्त्यनुकूलप्रयत्नवन्तं विधायात्मानं प्राप-
यति ! ननूक्तं दुरतिक्रमः कर्मस्वभाव इति । नैष दोषः । न ह्यन्नरसपा-
काय जग्धमौषधमपि गौरवाय भवति । तेन न तन्निवृत्तिर्वा । व्यापादनै-
कस्वभावमपि विषमाशीविषं तदपगमपटुतरनिगमसंगमो नापगमयति वा ।
५ तथा भगवदर्पितं तदर्थं च कृतं कर्म न कर्मनाशाय भवतीति न वक्तुं
शक्यम् । कर्ममोक्षाय कर्माणि विधत्ते ह्यगदं यथा (भा. ११।३।४४)
इति वाक्यात् । अग्राह्यत्वग्राह्यत्वविरोधापहारस्तु जीवसामर्थ्येश्वरेच्छाभ्यां
पुरैव कृत इति नाधिकमत्र निरूप्यम् । इतिशब्दो हेत्वर्थः । तथाच भग-
वानात्मा भवति सर्वेषां जीवानामतो हेतोरुक्तीत्या तदनुग्रहेण तमुपग-
१० च्छन्ति । ज्ञानमार्गेर्द्वीकृतास्त्वात्मत्वेनैव ज्ञानादुपसमीप एव गच्छन्त्यु-
क्तीत्याक्षरात्मके तत्रैव प्रविष्टा भवन्तीत्यर्थः । भक्तिमार्गेर्द्वीकृतास्तु
साक्षात् प्रकटे पुरुषोत्तमे सति तद्भजनार्थमुपसमीपं गच्छन्तीत्यर्थः ।

एवं श्लेषोक्तिरियमिति ज्ञायते । संप्रदायानुवृत्तिरपि भगवादिङ्गिते-
त्येतादृशाः स्वयं येन मार्गेण फलं प्राप्तास्तं मार्गमन्यानापि ग्राह्यन्त्युप-
१५ देशैरत्रोभयत्राप्यात्मत्वमेव हेतुरन्यथात्मारामस्य सर्वनिरपेक्षस्यैवंकरणा-
संभवेन मोक्षमार्गाप्रसिद्धिरेव स्यात् । तस्मात् सर्वथानावृत्तिरेव श्रुत्याभि-
मतेति ज्ञेयम् ॥ ४।१।३ ॥

नन्वात्मत्वेनोक्तिरुपासनार्थेति नोक्तं साधीय इत्यत उत्तरं पठति ।

न प्रतीकेन हि सः ॥ ४।१।४ ॥

२० अतद्रूपे तत्त्वेनोपासनं हि प्रतीकमित्युच्यते । तथा च तादृशेन
तेन स मोक्षो न भवतीत्यर्थः । श्रुतिसिद्धत्वान्नास्ति मोक्ष इति न वक्तुं
शक्यमिति भावः । अथवात्मत्वेनोक्तिरुपासनार्थेति वदन् वादी वक्तव्यः ।
फलार्थमेव तत् । फलं च श्रुत्युक्तस्तत्प्रवेश एवेति त्वयापि वाच्यम् ।
एवं सत्यादौ ज्ञानमार्गेणुपपत्तिमाह । न प्रतीकेनात्मभूते ज्ञानिन उपगमः
२५ पूर्वोक्तः प्रवेशः संभवतीति शेषः । भक्तिमार्गेपि तामाह । न हि स इति ।
न हि प्रतीकोपासने स लोकवेदप्रसिद्धः पुरुषोत्तमोस्त्युपास्यत्वेन येन

तत्प्राकट्यं स्यात् तदुपगमनं चेत्यर्थः । एवं ज्ञानभक्त्योः फलसत्ता साधिता ॥ ४।१।४ ॥

ननु—सर्वं खल्विदं ब्रह्म । (छां. ३।१।४।१) आत्मैवेदं सर्वम् (छां. ७।२।५।२) इत्यादिश्रुतयः सर्वत्र ब्रह्मदृष्टिं मुक्तिसाधनत्वेनोप-
५ दिशन्ति । सा च प्रतीकात्मिकैवेति कथं प्रतीकोपासनस्य न मोक्षसाधक-
त्वमिति प्राप्त उत्तरमाह ।

ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् ॥ ४।१।५ ॥

सर्वत्र ब्रह्मदृष्टिर्न प्रतीकात्मिका सर्वस्य वस्तुतो ब्रह्मात्मकत्वात् ।
सा च नोपदेशासाध्यातो नोपदिश्यते । किंत्वनूद्यते । सा त्वधिकारोत्क-
१० र्षात् स्वत एव भवतीति प्रतीकोपासनस्य न मुक्तिसाधनत्वमिति साधूक्तम् ।
एतदेवोक्तमनेन सूत्रेण ॥ ४।१।५ ॥ २ ॥

३ आदित्याद्यधिकरणम् ।

आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ॥ ४।१।६ ॥

छान्दोग्ये—अथ होवाच सत्ययज्ञं पौलुषिं प्राचीनयोग्यं कं त्वमा-
१५ त्मानमुपास्स इत्यादित्यमेव भगवो राजन्निति होवाच (छां. ५।१।३।१)
इति । अथ होवाचेन्द्रद्युम्नम् (छां. ५।१।४।१) इत्युपक्रम्य—त्वं कमात्मा-
नमुपास्स इति वायुमेव भगवो राजन् इति होवाच (छां. ५।१।४।१)
इति । एवमेवाग्रे प्रश्नभेदेन वक्तृभेदेनाकाशाप्प्रभृतय आत्मत्वेनो-
पासनाविषया उक्ताः । तत्रैव—असौ वा आदित्यो देवमधु (छां.
२० ३।१।१) इत्युपक्रम्यान्ते पठ्यते । य एतमेव विद्वानादित्यं ब्रह्मो-
पास्ते (छां. ३।१।९।४) इति । अत्रेदं चिन्त्यते अत्र प्रतीकोपासन-
त्वमस्ति न वेति । अस्तीति पूर्वः पक्षः । तथाहि । सर्वं खल्विदं ब्रह्म
(छां. ३।१।४।१) इति श्रुतौ सर्वमनूद्य ब्रह्मत्वं तत्र बोध्यत इति न कचि-
त्प्रतीकोपासनमस्तीति हि पूर्वं निरूपितम् । तच्चोक्तश्रुतिभिः प्रत्येकं तच्चे-
२५ नोपास्यत्वेनोक्त्वा नोपपद्यते । ब्रह्मण एकत्वादेकप्रकारेणैवोपासनेन सर्वेषां
फलसिद्धेः पृथक् पृथगुक्तौ गौरवात् प्रयोजनविशेषाभावाच्च । तादृशाधि-

- काराभावात् पृथक् तदुक्तिरिति चेद् । न । सर्वत्र सदा तद्भावनायां तथा-
नुभवस्यापि संभवात् । एवं सति वस्तुतः सर्वस्य ब्रह्मत्वं नाभिमतं किंतु
यथादित्यादीनां तत्तथा तथा सर्वस्यापीति प्रतीकोपासनत्वमेव सर्वत्र ।
तेनैव फलमिति प्राप्ते प्रतिवदति । आदित्यादौ या ब्रह्मत्वमतय उच्यन्ते तास्तु
५ साकारस्यैव ब्रह्मणो व्यापकत्वात् तस्य प्रत्येकमप्यङ्गमुपासितं फलदमि-
त्येकैकाङ्गविषयिण्यस्ता विधीयन्ते । उपपन्नं चैतत् । नहि साकारव्याप-
कब्रह्मणोऽङ्गं न ब्रह्मातो न प्रतीकोपासनत्वं तत्र । अपरं च । असौ वा
आदित्यो देवमधु (छां. ३।१।१) इत्युक्त्वा—तस्य प्रतिदिक्करश्मीनां
कृपावलोकनरूपाणां मधुत्वं निरूप्य तद् यत् प्रथमममृतं तद्वसव उप-
१० जीवन्त्यग्निना मुखेन न वै देवा अश्नन्ति न पितृन्त्येतदेवांमृतं दृष्ट्वा
तृप्यन्ति । त एतदेव रूपमभिसंविशन्त्येतस्माद् रूपादुद्यन्ति (छां.
३।१।०।२) इति पठ्यते । तथा च दर्शनमात्रेणान्यधर्मानिबृत्तिस्तस्यैव
स्वतन्त्रपुरुषार्थत्वेन ज्ञानमतिशयितस्नेहजविगाढभावेन तत्रैव लयः । पुन-
स्तद्दर्शनानन्दानुभवार्थं भगवानेव कृपया पुनः पूर्वभावं संपादयतीति
१५ तस्माद्रूपादुदयश्चेतत्सर्वं भगवदङ्गत्वं एवोपपद्यत इत्यपि हेत्वाभिप्रेतोर्थो
ज्ञेयः । न हि प्रतीकत्व इदं सर्वं संभवति भक्तिमार्गीयत्वादस्यार्थस्येति
भावः । अङ्गानां भगवत्स्वरूपात्मकत्वेनैक्यमिति ज्ञापनायैकवचनम् ।
एतेन स्वरूपस्यैव फलत्वमुक्तं भवतीति मुख्यः सिद्धान्तः सूचितो भवति
॥ ४।१।६ ॥

२०

आसीनः संभवात् ॥ ४।१।७ ॥

पूर्वसूत्रेण धर्ममात्रस्य फलत्वमुक्त्वाधुना धर्मिणः फलत्वं तत्साधनं
चाह । संभवात् । उत्कटस्नेहात्मकसाधनस्य संभवात्तदधीनः संस्तदग्र
आसीनो भगवान् भवति । एतेन भक्तवश्यतोक्ता ॥ ४।१।७ ॥
एवं बहिःप्राकट्यमुक्त्वान्तरं तदाह ।

४

ध्यानाच्च ॥ ४।१।८ ॥

भावनौत्कट्यदशायां व्यभिचारिभावात्मकसततस्मृतिरूपध्यानादपि
हृदि प्रकटः सन्नासीनो भवतीत्यर्थः । तेन स्थैर्यमुक्तं भवति ॥ ४।१।८ ॥

एवं भक्तेच्छयैव स्वरूपप्राकट्यमित्युक्त्वा लीलानाविष्करणमाविष्करणं चापि तदिच्छयैवेत्याह ।

अचलत्वं चापेक्ष्य ॥ ४।१।९ ॥

भक्तेच्छामपेक्ष्याचलत्वं चकाराच्चलत्वमपीत्यर्थः ॥ ४।१।९ ॥

५

स्मरन्ति च ॥ ४।१।१० ॥

केचन भक्ताः स्वरूपनिरपेक्षास्तत्स्मरणजनितानन्देनैव विस्मृतान् पवर्गान्तफला भवन्ति । चकाराच्छ्रवणकीर्तनादयोपि समुच्चियन्ते । तदुक्तम्—
अथ ह वाव तव महिमामृतसमुद्रविप्रुषा सकृल्लीढया स्वमनसि निष्पन्द-
मानानवरतसुखेन विस्मारितदृष्टश्रुतसुखलेशाभासाः परमभागवताः (भा.
१० ६।९।३९) इति । अथवा—अहं भक्तपराधीनः (भा. ९।१।६३) इत्यादि-
स्मृतिः पूर्वोक्ते प्रमाणत्वेनोक्ता ॥ ४।१।१० ॥ ३ ॥

४ यत्रैकाग्रताधिकरणम् ।

यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात् ॥ ४।१।११ ॥

अथेदं विचार्यते । बहिराविर्भावो येभ्यो येभ्यश्चान्तस्तेषां तेषां च
१५ मिथस्तारतम्यमस्ति न वेति । तत्र निर्णयमाह । यत्र भक्तेष्वैकाग्रता भग-
वत्स्वरूपे प्रकट एवैकास्मिन् ग्राहकचित्तधारा न त्वन्तर्बहिर्विज्ञानं तत्रो-
भयोरन्तः पश्यतो बहिः पश्यतश्च भावे भगवत्स्वरूपे च विशेषाभावान्न
तारतम्यमस्तीत्यर्थः ॥ ४।१।११ ॥ ४ ॥

५ आप्रायणाधिकरणम् ।

२०

आप्रायणात्तत्रापि हि दृष्टम् ॥ ४।१।१२ ॥

उत्तेर्थ एवायं संशयः । अन्तः प्राकट्यवतो यदा बहिः संवेदने
सत्यपि पूर्वानुभूतभगवत्स्वरूपानुभवस्तदा पूर्वमन्तरमन्वभूवमधुना बहिरनुभ-
वामीत्यनुव्यवसायो भवति न वेति । तत्र वैलक्षण्याद् भवितुमर्हतीति पूर्वः
पक्षः । तत्र सिद्धान्तमाह । आप्रायणादिति । श्रीभागवते—प्रायणं हि

सतामहम् (भा. ११।११।४८) इति भगवद्वाक्यात् प्रायणशब्देन स्वतः पुरुषार्थत्वेन प्राप्यं परमं पारलौकिकं फलमुच्यते । तथा च फलं तन्मर्यादीकृत्य तस्य सैवावस्था सार्वदिकी न तु बहिः प्राकट्येपि बहिः श्रानुसंधानमित्यर्थः । ततस्तस्य तत्र सायुज्यं भवति न वेति संशये निर्णयमाह । तत्रापि प्रायणेपि प्राप्ते तस्य पूर्ववत् प्रभुणा सममालापावलोकनश्रीचरणनलिनस्पर्शादिकं दृष्टमेव फलं न त्वदृष्टं सायुज्यमित्यर्थः । यतः शुद्धपुष्टिमार्गेऽङ्गीकृतोन्यथा पूर्वोक्तभावसंपत्तिः कथं स्यादित्युपपत्तिर्हि शब्देन सूच्यते । एतच्च—तद्भूतस्य तु नातद्भाव (ब्र. सू. ३।४।४०) इत्यत्र निरूपितम् ॥ ४।१।१२ ॥ ५ ॥

१०

६ तदधिगमाधिकरणम् ।

तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व-
पदेशात् ॥ ४।१।१३ ॥

पुष्टिमार्गीयभक्तस्य फलं निरूप्य मर्यादामार्गीयस्य तस्य फलं चिन्त्यते । तत्र तु ज्ञानपूर्वकत्वं भक्तेरावश्यकम् । कर्ममर्यादाया अपि स्वकृतत्वात्तमानुल्लङ्घ्यैव भगवता फलं दीयते । तच्च नाभुक्तं क्षीयते । तद्भोगानुकूलकर्मणा स्वसजातीयतत्संतानजननादनिर्मुक्त एव सर्वस्य संपद्यते । न च प्रायश्चित्तवज्ज्ञानस्य कर्मनाशकत्वं वक्तुं शक्यम् । तद्वत्तस्य तदुद्देशेनाविहितत्वात् । तथा कथने चान्योन्याश्रयः । दुरितस्य चित्ताशुद्धिहेतुत्वेन तन्नाशे ज्ञानोदयो यतोतो मर्यादामार्गे मुक्तिरनुक्तविषयेति प्राप्त उच्यते । तदधिगमे ब्रह्मज्ञाने साति तज्ज्ञानस्वभावादेवोत्तराघस्याश्लेषोसंबन्धः पूर्वस्य तस्य विनाशो भवतीत्यर्थः । अत्रोत्तरस्योत्पन्नस्याश्लेष इति नार्थस्तस्यात्मन्येवोत्पत्तेस्तदतिरिक्तस्य श्लेषस्याभावादतोनुत्पत्तिरेवार्थः । न चैवं मर्यादामार्गीयत्वभङ्गः । साधनं विना स्वरूपबलेनैव कार्यकरणे हि पुष्टिरिह तु नियतकर्मविरोधित्वस्वभावेन ज्ञानेनैव तथा संपत्तः । अत एव—तद्यथेष्टीकातूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयतेतैवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते (छां. ५।२।४।३) इति श्रुतिरग्निदृष्टान्तमाह । स्मृतिरपि—यथैधांसि

समिद्धेऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेर्जुन । ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा
 (भ. गी. ४।३७) इति । सर्वं पाप्मानं तरति ब्रह्महत्यां योश्चमेधेन
 यजते (छां. ५।२४।३) इत्यादिश्रुतिभिस्त्वयापि न तद्भोगनियमो
 वक्तुं शक्यः । एतेनाभुक्तस्याक्षयाद्भोगे च कर्मान्तरजननान्मोक्षासंभव इति
 ५ निरस्तं वेदितव्यम् । न चान्योन्याश्रयः । अनाद्यविद्याजनितसंसारवास-
 नात्मिका हि सा । सा च गुरुपसत्तिश्रवणमननविध्युपासनादिरूपाया
 ज्ञानसामग्र्यैव नाशयते । अविद्या परं ज्ञानेन नाशयत इति क्व तत्प्रसंगः ।
 ज्ञानसामग्र्या बलिष्ठत्वात्कर्मणो दुर्बलत्वान्न तत्प्रतिबन्धकत्वमिति ज्ञान-
 नाशयत्वबोधकश्रुतिस्मृतिमता त्वयाप्युररीकार्यम् । इममेव हेतुमाहाचार्य-
 १० स्तद्व्यपदेशादिति ॥ ४।१।१३ ॥

इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु ॥ ४।१।१४ ॥

पापस्य शास्त्रविरोधित्वेन शास्त्रीयज्ञानेन समं विरोधो भवतु नाम ।
 धर्मस्यातथात्वेनाविरोध एवेत्याशङ्कानिरासाय पूर्वन्यायातिदेशमाह । इत-
 रस्य पुण्यस्याप्येवं पूर्वस्य नाश उत्तरस्याश्लेष इत्यर्थः । अतिदेशाद्धेतुरपि
 १५ स एव ज्ञेयः तथाहि । उभे उ हैवैष एते तरति (बृ. ४।४।२२) । क्षीयन्ते
 चास्य कर्माणि (मुं. २।२।८) इति सामान्यवचनात्—ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि
 (भ. गी. ४।३७) इति स्मृतौ सर्वशब्दाच्च तथा । अथेदं शङ्क्यते । मर्यादा-
 मार्गीयत्वाज्ज्ञानानन्तरं भरतवत्संगदोषेण भगवद्भावाच्च्युतौ संगजदोषोत्प-
 त्तिवदग्रे विहितनिषिद्धकर्मणोरप्युत्पत्तिर्वक्तुं शक्येति ज्ञानस्य न सर्वात्मना
 २० कर्मविरोधित्वमिति । तत्र निर्णयमाह । पाते भक्तिमार्गे भगवद्भावाच्च्युतिः
 पात इत्युच्यते । तुरप्यर्थे । अपिशब्दे वाच्ये व्यवच्छेदार्थकतुशब्दोक्त्या-
 स्मिन्मार्गे पापस्य व्यवच्छेद एव । न कर्हिचिन्मत्परा इति वाक्यात् । परंतु
 मर्यादामार्गीयत्वात् प्रारब्धभोगार्थं प्रभुश्चेत्तथा करोति तद्भावे पूर्णे सति
 तद्भोगोसंभावित इति तदैवं भवतीति व्यासाभिप्रायो ज्ञायते ।

२५ तथाच तस्मिन् सत्यप्युत्तरस्य कर्मणोसंश्लेष एवेत्यर्थः । पूर्वसूत्र
 एवमेवाश्लेषशब्दस्य व्युत्पत्तेः । अतिदेशस्यैवंपदेनैव प्राप्तेः सर्वं सूत्रं तत्परत्वेन

न व्याख्येयम् । पातशब्दस्य देहपातं तु शब्दस्यावधारणमर्थमुक्त्वा देहपाते मुक्तेरावश्यकत्वावधारणं वाक्यार्थ इति चोक्तिर्न साधीयसी । मुक्तिप्रापकप-
दामावात्—भोगेन त्वितरे क्षपयित्वाथ संपद्यते (ब्र. सू. ४।१।१९)
इत्यग्रे वक्तव्यत्वाच्च ॥ ४।१।१४ ॥

५ अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः ॥ ४।१।१५ ॥

ननु देहस्य कर्मजन्यत्वात्तन्नाशे तन्नाशस्यावश्यकत्वाच्च ब्रह्मविदः
प्रवचनानुपपत्तिः । एवं सति ब्रह्मजिज्ञासोर्गुरूपसत्त्यादिसाधनासंभवः ।
आचार्यवान् पुरुषो वेद (छां. ६।१।४।२) इति श्रुतेस्तदभावेन ज्ञानमार्गो-
च्छेदेन मुक्त्युच्छेदप्रसंग इत्याशङ्क्य समाधत्ते । पूर्वे पूर्वसूत्राभ्यां
१० ज्ञाननाशयत्वेन ये प्रोक्ते पापपुण्ये ते नाशेषे किं त्वनारब्धं भोगा-
यतनलक्षणं कार्यं याभ्यां त एवेत्यर्थः । नन्वितरनिरपेक्षं हि
ज्ञानं स्वशक्त्यैवाग्निरेव इव कर्माणि दहतीति पूर्वमुक्तं तथा सत्य-
शेषमेव तद्दहतीति वक्तुं युक्तम् । न तु सशेषम् । शक्तेरविशिष्टत्वात् ।
न च कर्मनाशेपि संस्कारवशात् कुलालचक्रभ्रमिवत्तद्वासनावशात् देहा-
१५ दिसत्तया प्रवचनाद्युपपत्तिरिति वाच्यम् । ज्ञानस्य सर्वतो बलवत्त्वात्
सवासनस्य तस्य नाशनात् । न हि महाशिलानिष्पाते चक्रभ्रमिरनुव-
र्तितुं शक्नोतीत्याशङ्क्यारब्धकार्यादहने हेतुमाह—तदवधेः । तज्ज्ञानेना-
रब्धकार्यादहनं यत् तदाखिलकारणकारणत्वेनाखिलस्य पूर्वावधिरूपभग-
वदिच्छालक्षणाद्धेतोरित्यर्थः । यत्र तस्यापि दहनेच्छा तत्र तथैवेति निगू-
२० ढाशयः । अत एवाग्रे तथा वक्ष्यते । अत एव श्रीभागवते मृगदारकाभासेन
स्वारब्धकर्मणा योगारम्भणतो विभ्रंशित (भा. ५।८।२६) इति । उपभोगेन
कर्मारब्धं व्यपनयन् (भा. ५।१०।१४) इति च भरतं प्रति वचनं गीयते ।
एवं सति मणिमन्त्रादिप्रतिबद्धशक्तेरग्रेव ज्ञानस्याप्यदाहकत्वे न
काचिद्धानिरिति सर्वमनवद्यम् । इच्छाप्रतिबद्धतादशायां न प्राचीना

1—C om. न after तत्परत्वेन ।

१—B reads भक्त्युच्छेद for मुक्त्युच्छेद ।

16—M, A and C read निपाते for निष्पाते ।

दशास्तीति तद्व्यवच्छेदज्ञापनाय तुशब्दः । एतेन भगवद्भावस्य सर्वतो बलवच्चात् कथं तस्य पात इति शङ्का निरस्ता । भगवदिच्छाया मूल- कारणत्वेनोक्तेस्तस्याः सर्वतो बलिष्ठत्वात् । तथेच्छा च स्वकृतमर्यादा- पालनाय पुष्टावङ्गीकृते न तथेति सर्वमनवद्यम् ॥ ४।१।१५ ॥

५ अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्शनात् ॥ ४।१।१६ ॥

ननु प्रारब्धं हि प्राचीनं तन्नाशाय तद्भोग एव कर्तव्यो ब्रह्मविदा न तु विहितमन्यदप्यग्निहोत्रादि । प्रयोजनाभावात् । दृश्यते च तादृशानां तत्करणमत उत्तरस्य कर्मणः संश्लेष आवश्यक इत्याशङ्क्य तत्प्रयोजन- माह । तुशब्दः शङ्काव्युदासकः । अग्निहोत्रादिविहितकर्मकरणं तत्कार्यायैव १० भोगकार्याय प्रारब्धनाशायैवेत्यर्थः । येषामग्निहोत्रादिकारकं प्रारब्धमस्ति तैरेव तन्नाशाय भोगवत्तदपि क्रियते न त्वतादृशैरत एव न सनकादीनां तथात्वम् । कुत एतत् । तद्दर्शनात् । यथाकारी यथाचारी तथा भवति साधुकारी साधुर्भवति पापकारी पापो भवति पुण्यः पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेन (बृ. ४।४।५) इति श्रुतिः पूर्वकर्मणोऽग्रिमकर्महेतुत्वं दर्श- १५ यतीति नानुपपत्तिः काचित् । केचित्तु ज्ञानस्य यत्कार्यं तदेवाग्निहोत्रा- देरिति तत्कार्यायेति पदस्यार्थं वदन्ति । स न साधुः । तदाधिगम इत्युप- क्रमाद् ब्रह्मविदः प्रारब्धात्मकप्रतिबन्धनाशे मोक्षस्य पूर्वज्ञानेनैव संपत्तेः कर्मणो वैयर्थ्यापातात् । तमेतं वेदानुवचनेन (बृ. ४।४।२२) इत्यादिश्रुति- दर्शनं दर्शनपदार्थ इत्यपि पूर्वविरोधादुपेक्ष्यः ॥ ४।१।१६ ॥ ६ ॥

अतोऽन्यापि हेकेषामुभयोः ॥ ४।१।१७ ॥

तदेवं पूर्वसूत्रचतुष्टयेन मर्यादामार्गीयभक्तस्य मर्यादयैव मुक्ति- प्रतिबन्धसंभवस्तथैव तन्नाशश्चेति निरूपितम् । अथ पुष्टिमार्गीयस्य विनैव भोगं प्रारब्धं नश्यति न वेति विचार्यते । तत्र भोगैकनाशस्य स्वभाववत्त्वात्तस्य २५ न तं विनास्यापि तन्नश्यतीति प्राप्ते निर्णयमाह । एकेषां पुष्टिमार्गीयाणां

- भक्तानामुभयोः प्रारब्धाप्रारब्धयोर्भोगं विनैव नाशो भवति । कुत एतत् । तत्राह । अतः श्रुतेः कर्मणो ज्ञाननाशयत्वनिरूपिकायाः । ब्रह्मविद् एव प्रवचनादिनिरूपणेन तदनाशयप्रारब्धाख्यकर्मक्षेपकश्रुतेश्च । अन्यापि श्रुतिः पठ्यते । तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः ५ पापकृत्याम् इति । ज्ञानभोगाभ्यां कर्मनाशानिरूपकश्रुत्यास्याः श्रुतेर्विरोधपरिहारायावश्यं विषयभेदो वाच्यः । न च काम्यकर्म-विषयेयं श्रुतिरिति वाच्यम् । तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ (ब्र. सू. ४।१।१३) इति सूत्रेणेतस्याप्येवामिति सूत्रावयवेन चाविशेषणारब्धातिरिक्तकर्मणोरखिलयोर्नाशानिरूपणात् । पापकृत्यायां काम्यत्वा- १० संभवाच्च । तस्मादत्यनुग्रहभाजनस्य भक्तस्य स्वप्राप्तिविलम्बमसाहिष्णुर्भगवानस्य प्रारब्धमेतत्संबन्धिगतं कृत्वा तस्य तेन भोगं कारयति । प्रारब्धं भोगैकनाशयमिति स्वकृतमर्यादापालनाय न नाशयति । न च तयोरमूर्तत्वेनाकृताभ्यागमप्रसंगेन च नैवं वक्तुमुचितमिति वाच्यम् । ईश्वरत्वेनान्यथापि करणसंभवात् । मर्यादाविपरीतस्वरूपत्वात् पुष्टिमार्गस्य न काचना- १५ त्रानुपपत्तिर्भाविनीया । तस्या अत्र भूषणत्वात् । अत एवैकेषामिति दुर्लभाधिकारः सूचितः ॥ ४।१।१७ ॥

यदेव विद्ययेति हि ॥४।१।१८॥

- ननु—यदेव विद्यया करोति (छां. १।१।१०) इति श्रुत्या विद्या-पूर्वकं कर्मकरणे वीर्यातिशयः फलं श्रूयते । अतो ब्रह्मविद्यावतोपि तथा- २० त्वस्योचितत्वात् तदुत्तरस्याश्लेष इति यदुक्तं तन्नोपपद्यत इति प्राप्त आह । यदेवेति । हि यस्माद्धेतोस्त्वया—यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा (छां. १।१।१०) इति श्रुतेरेव ब्रह्मविदोपि कर्मोत्पत्ति-प्रसज्जिकात्वेनोदाहृता । सा तु न समर्था । तथाहि । ॐ मित्येदक्षरमुद्गीथमुपासीत (छां. १।१।१) इत्युपक्रम्य तस्य रसतमत्वं २५ मिथुनरूपत्वमनुज्ञाक्षरत्वं त्रयीप्रवृत्तिहेतुत्वं च निरूप्यैतदग्रे—यदेव विद्यया (छां. १।१।१०) इत्याद्युक्त्वा—इति खल्वेतस्यैवाक्षरस्योपव्याख्यानं

भवतीत्युपसंहारादुद्धीथोपासनाविषयमेव यदेव विद्ययेति वाक्यमिति ज्ञायते । तेनोक्तसतमत्वादिप्रकारकोपासनानां मध्ये—यदेव विद्यया करोति तदेव वीर्यवत्तरं भवति (छां. १।१।१०) इति तदर्थ इति न ब्रह्मविद्यागन्धोपीति न सा शङ्कात्र संभवतीत्यर्थः । यद्वा । उक्ताशङ्का-
 ५ निरासायैवाह । यदेवेति । ब्रह्मविद्धि प्रारब्धक्षयायैव कर्म कुरुते तत्त्व-
 न्यकृतात्कर्मणः सकाशात् सवासनतन्नाशनाद् वीर्यवत्तरं भवत्येवेति नानुपपत्तिः काचिदित्यर्थः । यद्वा । ननु पुष्टिमार्गीयस्य प्रारब्धस्यापि भोगं विनैव नाश इति श्रुत्वासंभावनां कुर्वाणं प्रति कैमुतिकन्यायेन तत्प-
 रिहारमाह । यदेवेत्यादि । जीवनिष्ठा विद्या हि भगवज्ज्ञानशक्तेरंशभूता ।
 १० एवं सति यत्र धर्मसंबन्धिसबन्धादन्येभ्योतिशयं कर्मणि वदति श्रुतिस्तत्र साक्षाद्भर्मिसंबन्धेतिशयितकार्यसंपत्तौ कथमसंभावना कर्तुमुचितेति निगू-
 ढाशयः । अत एव हेतुवाची हिशब्दः ॥ ४।१।१८ ॥

भोगेन त्वितरे क्षपयित्वाथ संपद्यते ॥ ४।१।१९ ॥

पुष्टिमार्गीयफलप्राप्तौ प्रतिबन्धाभावं सोपपत्तिकमुक्त्वा तत्प्राप्तिप्रका-
 १५ रमाह । इतरे । अग्रेप्राप्यालौकिकदेहाद्भिन्ने स्थूललिङ्गशरीरे क्षपयित्वा दूरकृत्य, अथ भगवल्लीलोपयोगिदेहप्राप्त्यनन्तरं भोगेन संपद्यते । सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २।१) इति श्रुत्युक्तेन भोगेन संपद्यत इत्यर्थः । श्रुत्यर्थस्त्वानन्दमयाधिकरणे निरूपितः ।
 अलौकिकत्वं विनोक्तदेहं विना चोक्तफलप्राप्तेर्व्यवच्छेदकस्तुशब्दः
 २० ॥ ४।१।१९ ॥ ७ ॥

इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ ४।१ ॥

अथ चतुर्थाध्याये द्वितीयः पादः ।

१ बाङ्मनोधिकरणम् ।

बाङ् मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च ॥ ४।२।१ ॥

- पूर्वपादे लौकिकशरीरे क्षपयित्वालौकिकं तत्प्राप्य फलेन संपद्यत
 ५ इति निरूपितम् । अथात्रेदं चिन्त्यते । भक्तस्य सूक्ष्मशरीरस्य क्षपणं नाम किं
 तत्स्वरूपनाशनमुत मणिस्पर्शादयश्चामीकरत्वमिव तस्यैवालौकिकत्वसंपा-
 दनं भगवदनुग्रहादिति । अत्रोत्तर एव पक्षः साधीयानिति भाति । तथाहि
 यथा पूर्वं संसारिण एव जीवस्य तदनुग्रहात् पूर्वविस्थापगमो मुक्त्यवस्था
 चोच्यते तथात्रापि वक्तुमुचितत्वात् । न तस्मात्प्राणा उत्क्रामन्त्य-
 १० त्रैव समवलीयन्ते (बृ. ४।४।६) इति श्रुतिस्तु जीवस्य सायुज्यमुक्ति-
 काले तत्प्राणादीनामपि तथैवाहात एवाग्ने-ब्रह्मेव सन् ब्रह्माप्येति
 (बृ. ४।४।६) इत्युच्यते । पुष्टिमार्गीयस्योक्तमुक्त्यभावान्नेयं तद्विषयिणीति
 प्राप्ते प्रतिवदामः । ब्रह्मांशत्वेन जीवस्यानन्दात्मकत्वान्निर्दोषस्वरूपत्वान्नि-
 त्यत्वाच्च दोषाणां चागन्तुकत्वात्तदपगमे तस्य तथात्वमुचितम् । प्राणादयस्तु
 १५ न तादृशा इति तद् दृष्टान्तेनात्रापि तथात्वं न वक्तुं शक्यम् । देहेन्द्रियासुही-
 नानां वैकुण्ठपुरवासिनाम् (भा. ७।१।३४) इति श्रीभागवत-
 वाक्याच्च । न च लौकिकत्वविशिष्टदेहादिरत्र निषिध्यत इति वाच्यम् ।
 सामान्यनिषधे बाधकाभावात् । न च तदनुभव एव बाधक इति
 वाच्यम् । भगवत इव तदीयानामपि तेषां तथात्वे बाधकाभावात् ।
 २० नन्वागन्तुकत्वमेव बाधकमिति चेन्मैवम् । यथा व्यापिवैकुण्ठस्याक्ष-
 रात्मकत्वेनागन्तुकत्वेन नैसर्गिकतद्गताखिलवस्तरूपत्वेन सामीप्यादि-
 मुक्तिं प्राप्नुवतां भक्तानां देहेन्द्रियादिरूपमप्यनागन्तुकमेव वैकुण्ठप्रा-
 सिमात्रेण शुद्धजीवानां संपद्यते । तदीयत्वेन तत् फलतीति यावत् । तथा पुरु-
 षोत्तमलीलाया अपि पुरुषोत्तमात्मकत्वात्तत्राङ्गीकारमात्रेण प्राचीनाशेषप्रा-
 २५ वाहिकधर्मनिवृत्तौ शुद्धजीवस्य पुरुषोत्तमलीलात्मकदेहादिरपि तदीयत्वेन
 संपद्यत इति नानुपन्नं किंचिदित्यवाहितोवेहि । अयमेवार्थो वाजसनेयि-

- शाखायाम्—अथाकामयमानः (बृ. ४।४।६) इत्युपक्रम्य—आत्मकाम आप्त-
कामो भवति न तस्मात् प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव समवलीयन्ते ब्रह्मैव सन्
ब्रह्माप्येति (बृ. ४।४।६) इत्यन्तेन वाक्येन निगद्यते । अत्र प्राणशब्देन
प्राणाः सर्वेन्द्रियाणि चोच्यन्ते । आत्मकामशब्देन भगवद्वाचकात्मपद-
५ ग्रहणेन भक्तस्य स्नेहातिशयजनितप्रभुदिदृक्षार्थ्यतिशयस्तादृशो येन मरण-
मेव संपद्येत यदि प्रभुप्राकट्ये क्षणमपि विलम्बः स्यात् । अतो भगवत्प्रा-
कट्येनैवात्मस्थितिरिति ध्वन्यते । भक्तिमार्गे प्राकट्यस्यैव परमफलत्वेन
तद्दर्शनेनाप्तकामो भवति । ततः साक्षादाश्लेषादिकामनायां प्राचीनदेह-
प्राणादेस्तदयोग्यत्वाच्चे तत्रैव लीना भवन्तीति । बहिः प्रकटस्यैवान्तरपि
१० प्राकट्यादुत्क्रमणाभाव उच्यते । आत्मातिरिक्तस्य गतिमुक्त्वा तस्य
तामाह । ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति (बृ. ४।४।६) इत्यनेन उक्तरीत्या
पुरुषात्मकतल्लीलोपयोगिदेहेन्द्रियादिसंपत्त्या ब्रह्मैव सन्न तु ब्रह्मातिरिक्त-
देहादिमानपि तादृशः सन् ब्रह्म बृहत्वात् बृंहणत्वात् पुरुषोत्तमस्वरूपं
प्राप्तो भवतीत्यर्थः । अन्यथा जीवस्य ब्रह्मांशत्वेनानन्दांशाविर्भावेन च
१५ ब्रह्मत्वे प्राणादिलयोक्त्या ब्रह्म तदितरव्यवच्छेदे चानुक्तसिद्धे सति
ब्रह्मैव सन्निति वा न वदेत् । अत एवैतदग्रे श्लोकोक्तिः । अथ मर्त्योमृतो
भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते (बृ. ४।४।७) इति । मृतिधर्मवच्छरीरं हि मर्त्यं
तद्वत्त्वेन जीवोपि तथोच्यते । तथा चायं पूर्वं तादृश एव । अथ पुष्टि-
लीलाप्रवेशानन्तरममृत उक्तरूपशरीरवान् भवति । ततोत्रास्मिन्नेव शरीरे
२० ब्रह्म सम्यगश्नुते । भगवता क्रियमाणलीलारसमनुभवतीत्यर्थः । भगवान्
बादरायण इमामेव श्रुतिं विषयीकृत्य तत्रोक्तप्राणानां लय एकदैवोत्
क्रमनियमोस्तीति संशये निर्णयमाह । वाङ् मनसीति । तत्र हेतुर्दर्शना-
दिति । एतदुक्तं भवति । भक्तेः स्नेहात्मकत्वात्तस्य प्रभुप्राकट्यफलकत्वात्त-
दौत्क्रण्ट्ये तस्यावश्यकत्वादयं मां पश्यत्विति प्रभ्विच्छया तस्मिन् संपन्ने
२५ चक्षुर्भ्यां मनसा च तद्रूपामृतमनुभवतः स कोप्युत्कटो भावः समजानि

9-M, A and C read भवन्ति for भवन्तीति ।

15-M, A, C and D om. ब्रह्म after प्राणादिलयोक्त्या ।

येन प्रभुणा सह सर्वेन्द्रियव्यापारकृतीच्छा समभूत् । तत्र तेषामसाम-
 थ्यात् भगवदानन्दसंबन्धिमनःसंबन्धेन तं प्राप्स्याम इति तत्रैव संगता-
 स्तेनानन्देन संपन्ना जाताः । अयमेवार्थेनेन सूत्रेणाग्रिमेण च—अत एव
 सर्वाण्यनु (ब्र. सू. ४।२।२) इति सूत्रेण निरूप्यते । दर्शनानन्तरमादौ
 ५ सहसंभाषणेच्छैव जन्यत इति वाङ् मनसि संपद्यते (छां. ६।८।६)
 इति छान्दोग्ये स्फुटोक्ते संमत्या चादौ सैवोक्ता । एवं सति वाङ् मनसि
 संगता सती भगवदानन्देन संपद्यत इति सूत्रार्थः संपद्यते । दर्शनाभावेपि
 वेष्वादिशब्दादपि तथा संपद्यत इति हेत्वन्तरमाह । शब्दाच्चेति
 ॥ ४।२।१ ॥

१०

अत एव सर्वाण्यनु ॥ ४।२।२ ॥

अत एव दर्शनाच्छब्दाच्च हेतोः सर्वाणीन्द्रियाणि । अनु सांनि-
 ध्याद् वाचः पश्चान्मनसि संगतानि भगवदानन्देन संपद्यन्त इत्यर्थः । केचि-
 त्वत्र छान्दोग्यस्थ-वाङ् मनसि संपद्यते मनः प्राणे प्राणस्तेजसि तेजः परस्यां
 देवतायाम् (छां. ६।८।६) इति वाक्यं विषयत्वेनोक्त्वा सूत्रे वाक्पदस्य
 १५ तद्वृत्तिपरत्वं वदन्ति संपत्तिं तन्नाशं च । तन्न साधीयः । तथाहि । वाक्प-
 दस्य वृत्तिपरत्वं चेच्छ्रुत्यभिमतं स्यात्सूत्रकारस्तदा तथैव तदेन तु तत्सा-
 रूप्यमेव वाक्यम् । तन्निर्णयार्थमेव प्रवृत्तेः । मुख्यार्थत्यागो लक्षणापत्तिश्च ।
 किंचैव मनसीति पदवैयर्थ्यं स्यात् । विषयवाक्योक्तक्रमत्यागानुपपत्ति-
 श्चेति ॥ ४।२।२ ॥

२०

तन्मनः प्राण उत्तरात् ॥ ४।२।३ ॥

पूर्वोक्तसर्वेन्द्रियवैशिष्ट्यवन्मनः प्राणे संपद्यते न तु केवलम् । तत्र
 हेतुः । उत्तरादिति । स यथा शकुनिः सूत्रेण प्रबद्धो दिशं दिशं पतित्वान्य-
 त्रायतनमलब्ध्वा बन्धनमेवोपश्रयत एवमेव खलु सोम्य तन्मनो दिशं दिशं
 पतित्वान्यत्रायतनमलब्ध्वा प्राणमेवोपश्रयते (छां. ६।८।२) इत्युक्त्वा
 २५ तत्र हेतुमुत्तरेण वाक्येनाह । प्राणबन्धनं हि सोम्य मनः (छां. ६।८।२)
 इति । तस्माद्धेतोस्तथेत्यर्थः ॥ ४।२।३ ॥

सोध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः ४।२।४ ॥

सर्वेन्द्रियविशिष्टमनोविशिष्टः प्राणोध्यक्षे पुरो हृदि वा प्रकटे भगवति संपद्यत इत्यर्थः । अत्र हेतुः । उपगमादिभ्य इति । उपगमोभ्युपगमः पुष्टिमार्गेङ्गीकार इति यावत् । ततस्तथेत्यर्थः । आदिपदाद् भगवद्वशीकर-
 ५ णसमर्थः स्नेहः प्रभ्वनिङ्गितार्थत्यागस्तदनुरूपं भजनं च । अभ्यु-
 पगमं सिद्धे स्नेहादयोवश्यं भवन्त्येवेत्याशयेन तदादित्वमुक्तम् । नोद्देशः
 कृतः । मर्यादामार्गेङ्गीकृतानां तु मुक्तिपर्यवसायित्वेन मुमुक्षुत्वादुत्कटस्ने-
 हासंभवेन प्रभुप्राकट्यासंभवात् स्वप्रकृतौ संधातलये शुद्धजीवस्य भग-
 वदनुग्रहेण श्रवणादिरूपया तथाविधस्नेहरूपया च भक्त्या मुक्तिः संप-
 १० द्यत इति ब्रह्मेव तारतम्यमिति निगूढाशयेनेदमुक्तम् । अभ्युपगमादयस्तु
 मुण्डकोपनिषत्सु पठ्यन्ते । नांयमात्मा (मुं. ३।२।४) इत्युपक्रम्य-
 यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा वृणुते तनूं स्वाम् । नायमा-
 त्माबलहीनेन लभ्यो न च प्रमादात्तपसो वाथ लिङ्गात् । एतैरुपायै-
 र्यतते यस्तु विद्वांस्तस्यैष आत्मा विशते ब्रह्म धाम (मुं. ३।२।४)
 १५ इति ॥ ४।२।४ ॥ १ ॥

२ भूताधिकरणम् ।

उक्तं निगूढमाशयं प्रकटयति ।

भूतेषु तच्छ्रुतेः ॥ ४।२।५ ॥

ननु मर्यादामार्गीयाणामप्येवमेव वागादिलय उतान्यथेति संशये
 २० निर्णयमाह । तेषां ते भूतेषु लीयन्ते न तूकरीत्या भगवति । अत्र प्रमा-
 णमाह तच्छ्रुतेः । यत्रास्य पुरुषस्य मृतस्याग्निं वागप्येति वातं प्राणश्चक्षु-
 रादित्यं मनश्चन्द्रं दिशः श्रोत्रं पृथिवीं शरीरमाकाशमात्मौषधीर्लोमानि
 वनस्पतीन् केशा अप्सु लोहितं च रेतश्च निधीयते (बृ. ३।२।१३)
 इति श्रुतेः । न चाविद्वद्विषयिणीयं श्रुतिरिति वाच्यम् । याज्ञवल्क्येति

- होवाच । यत्रायं पुरुषो म्रियत उदस्मात् प्राणाः कामन्त्याहो नेति नेति होवाच याज्ञवल्क्योत्रैव समवनीयन्ते स उच्छ्रायत्याध्मायत्याध्मातो मृतः शेते (बृ. ३।२।११) इति पूर्ववाक्यात् । न ह्यविदुषः प्राणानामनु-
 क्रमः । तमुत्क्रामन्तं प्राणोन्त्क्रामति (बृ. ४।४।२) इत्यादिश्रुतेः ।
 १ ननु यत्रास्य पुरुषस्य (बृ. ३।२।१३) इत्युपक्रम्य—रेतश्च निधीयते (बृ. ३।२।१३) इत्यन्ता श्रुतिरविद्वद्विषयिणीति मन्तव्यम् । यत एत-
 दग्रे—कायं तदा पुरुषो भवति (बृ. ३।२।१३) इति प्रश्ने याज्ञवल्क्या-
 र्तभागाभ्यां विचारितमुत्तरमुच्यते । तौ ह यदूचतुः कर्म हैव तदूचतुरथ
 ह यत् प्रशशस्सतुः कर्म हैव तत् प्रशशस्सतुः पुण्यो वै पुण्येन
 १० कर्मणा भवति पापः पापेन (बृ. ३।२।१३) इति । एतेन कर्माश्रय-
 स्तिष्ठतीति निर्णयः संपद्यते । एवं सति प्राणानुत्क्रमणोक्त्या संघातल-
 योक्त्या च विद्वद्विषयत्वमत्रावसीयते यतस्तस्यैवोक्तं द्वयं संभवति ।
 अग्रिमश्रुत्युक्तकर्माश्रयत्वं च तस्मिन् विरुद्धमतः पूर्वोत्तरविरोधाद्विषया-
 निश्चये प्राप्ते प्रतिवदामः । मर्यादामार्गीयविद्वद्विषयिण्येवेयं श्रुतिरिति ।
 १५ अत एव प्रश्ने क्व तदा पुरुषो भवति इत्येतावतैव चारितार्थ्येपि साधारण-
 पुरुषव्यावृत्त्या मर्यादामार्गीयतत्प्रापकमयमिति पदम् । तस्यैवोपक्रान्त-
 त्वात् । तथा तदग्रिमविचारितोर्थोपि तद्विषयक एवेति बुध्यस्व । ननूक्तं
 बाधकमिति चेत् । हन्त श्रुतिशिरःसमाकलितमाकलय । मर्यादामार्गे
 हि विधिप्राधान्यात्तथैव निर्माणात् । तत्र ह्येवं कृत एवं फलं
 २० दास्ये न त्वकृतेपीति भगवदिच्छा । अतः कर्म प्रधानम् । एवं सत्यार्त-
 भागस्यायमाशयः । वागादिरेतोन्तलयेन प्रारब्धस्यापि तदा नाशा-
 च्छुद्धं जीवं विध्यविषयं कदाचित्पुष्टौ प्रवेशयति नवेति संशयेन
 तदापि किं मर्यादामार्ग एवोत पुष्टावापि प्रवेशितो भवतीति प्रश्नः ।
 तदास्यार्थस्येश्वरेच्छारीतिमविदुषो दुर्ज्ञेयत्वं जानन्ती स्वयमेव यद-
 २५ वधारितवती तदपि रहस्यामिति स्फुटमनुक्त्वा श्रुतिः पर्यवासितमर्थमुक्त-

वती तौ हेत्यादिना । अत्र कर्मपदं मर्यादामार्गपरं तथा च मर्यादा-
मार्ग एव तस्य स्थितिरित्यर्थः संपद्यते । मुक्त एव भवतीति यावत् ।
अत एव तत्प्रशंसापि । यत ईश्वरत्वेन सर्वकरणसमर्थोपि तद्दाने तदपेक्षते ।
अत्र हेतुत्वेन मर्यादामार्गस्वरूपमुक्तम्—पुण्यो वै (बृ. ३।२।१३)
५ इत्यादिना ॥ ४।२।५ ॥

ननु मर्यादामार्गीयो भक्तो ज्ञानी च भवतः । उक्तनिर्णयस्तु
ज्ञानमार्गीयविषय एव । भक्तं तु तादृशमपि कदाचित् पुष्टावपि प्रवेशय-
तीत्याशङ्क्य तन्निर्णयमाह ।

नैकस्मिन् दर्शयतो हि ॥ ४।२।६ ॥

- १० एकस्मिन् ज्ञानिनि भक्ते वा मर्यादानियमो न किंतूभयोरपि ।
तत्र हेतुः—दर्शयत इति । यतो याज्ञवल्क्यार्तभागौ ज्ञानिभक्तसाधारण्येन
मर्यादानियमं दर्शयत उक्तरीत्या तौ हेत्यादिना । अन्यथाप्राकृताङ्गी-
कृतिरन्यथा भवेदित्युपपत्तिर्हि शब्देन सूच्यते । पूर्वोक्तपूर्वोत्तरश्रुतिविरोधप-
रिहारान्यथानुपपत्तिरत्र मूलमिति ज्ञेयम् । केचित्तूपसंहृतेषु वागादिषु शरीरा-
१५ न्तरप्रेक्षासामयिको जीवः कायं तदा पुरुष इति प्रश्नविषयः इति वदन्ति ।
तत्र साधीयः । तमुत्क्रामन्तं प्राणोनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे
प्राणा अनूत्क्रामन्ति (बृ. ४।४।२) इति श्रुतिर्भाविदेहान्तरजीवस्य
प्राणानामिन्द्रियाणां च सैवोत्क्रमणं वदतीति वागादिलयस्य तत्रासंभ-
वान्नोक्तस्य प्रश्नविषयत्वं वक्तुं शक्यम् । पूर्ववाक्येनैव समवलीयन्त इत्यु-
२० क्त्वाच्चातोऽस्मदुक्त एव मार्गोऽनुसर्तव्यः । एतेन नायं परविद्यावान् यतः
अमृतत्वमेव तत्फलमिति । तच्च देशान्तरानायत्तमित्युत्क्रमणपेक्षा कर्मा-
श्रयत्वं च न स्यात् । किंत्वपरविद्यावान् । तस्यास्तु ब्रह्मलोकावधि
फलमिति कर्माश्रयत्वोत्क्रमणादिकं संभवतीत्यपि निरस्तं वेदितव्यम्
॥ ४।२।६ ॥ २ ॥

३ समानाधिकरणम् ।

मर्यादापुष्ट्योर्न कदाचिदन्यथाभाव इति यदुक्तं तत्र हेत्वपेक्षायां
वस्तुस्वरूपमेव तथेति बोधयितुमाह । समानेत्यादि ।

समाना चासृत्युपक्रमदमृतत्वं चानुपोष्य ॥ ४।२।७ ॥

- ५ अत्रायमाशयः । साधनक्रमेण मोचनेच्छा हि मर्यादामार्गीया
मर्यादा । विहितसाधनं विनैव मोचनेच्छा पुष्टिमार्गमर्यादा । तथा सति
सदैकरूपत्वं तथोर्थुकमिति । एतदेवाह । सृतिः संसृतिः । जीवानां
स्वस्मात् प्रथककृतानामविद्ययाहन्ताममतास्पदीकरणम् । तदुपक्रम
आरम्भस्तं भर्थादीकृत्य मुक्तिपर्यन्तमुक्तरूपा मर्यादा समाना सदैकरूपा
१० मध्ये नान्यथा भवतीत्यर्थः । एवमेवानुपोष्य व्रतमकृत्वामृतत्वमपि
पुष्टिमार्गे समानमित्यर्थः । अत्रोपोषणपदमशेषमुक्तिसाधनोपलक्षकम्
॥ ४।२।७ ॥

एवं प्रासंगिकमुक्त्वा प्रकृतं परामृश्यते । सोध्यक्ष इति सूत्रेण पुष्टि-
मार्गीयभक्तसंघातस्य भगवन्त्येव लय इत्युक्तम् । अग्रिमेण तेन मर्यादा-
१५ मार्गीयभक्तसंघातस्य भूतेषु लयमुक्त्वा प्रश्नानन्तरं शुद्धजीवस्य तस्य
मुक्तिरेव भवतीति वक्तव्ये सति—आहर सौम्य हस्तम् (वृ. ३।२।१३)
इत्यादिना स्वाशयमन्येष्वप्रकटयन्तौ कर्म यन्निरूपितवन्तौ तत्कुत इत्या-
शङ्क्य तयोराशयं निगूढं प्रकटयति ।

तदापीतेः संसारव्यपदेशात् ॥ ४।२।८ ॥

- २० तदा नित्यलीलान्तःपातलक्षणपुष्टिमार्गीयमुक्तिदशायां मर्यादा-
मार्गीयाया अपीतेर्मुक्तेः संसारत्वाभावेऽपि पुष्ट्युत्तमभजनानन्दानुभवाभावात्
संसार इत्येव पुष्टिमार्गे व्यपदेशो यतः क्रियतेतस्तदभिसंधाय तया रीत्या
निरूपणम् । अत एव श्रीभागवते श्रीशिववचनं गीयते—नारायणपराः
सर्वे न कुतश्चन विभ्यति । स्वर्गापवर्गनरकेष्वपि तुल्यार्थदर्शिनः
२५ (भा. ६।१।७।२८) इति । श्रीभगवद्गीतास्वपि । देवान् देवयजो यान्ति

मद्भक्ता यान्ति मामपि (भ. गी. ७।२३) इति वाक्येन । मर्यादामार्गी-
यभक्तमुक्तेरितरसाधारण्यमुच्यते ॥ ४।२।८ ॥

ननु संसारवन्मुक्तेरपि हेयत्वं यत्र तादृशं चेत् पुष्टिमार्गीयतत्त्वं
तदा मुक्तेः पुरुषार्थत्वबोधिकायाः श्रुतेः प्रतारकत्वमापतीति तद्वोधक-
५ प्रमाणानां तत्स्तुतिमात्रपरत्वमेवेति प्राप्त आह ।

सूक्ष्मं प्रमाणतश्च तथोपलब्धेः ॥ ४।२।९ ॥

पुष्टिमार्गीयं तत्त्वं सूक्ष्मं दुर्ज्ञेयमित्यर्थः । अत्रायमाशयः । पुष्टि-
मर्यादामप्यतिक्रम्य पुष्टिपुष्टौ प्रवेगे तत्तत्त्वमनुभवविषयो भवति नान्यथा ।
तत्र प्रवेशस्त्वतिदुरापोतिशयितानुग्रहेतरासाध्यत्वादत उक्तेतराज्ञेयमेव
१० तद्भवति । तेषां तु मुक्तिरेव फलम् । तस्या एवेष्टत्वाद्वाग्निणां स्वर्गादिवत् ।
इष्टफलाप्राप्तौ हि प्रतारकत्वमन्यथा प्रवृत्तिमार्गीयफलबोधिकाया अपि
श्रुतेः प्रतारकत्वं स्यात् । इच्छा चाधिकारानुसारिणीति नानुपपन्नं किञ्चिदिति ।
नन्वेवंविधार्थास्तित्वे किं मानमित्याकाङ्क्षायामाह । प्रमाणत इत्यादि ।
प्रमाणं श्रुतिः । सा तु—यतो वाचो निवर्तन्ते । अप्राप्य मनसा सह ।
१५ आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् न बिभेति कुतश्चन (तै. २।९) इति । एतच्छ्र-
वाव न तपति । किमहं साधु नाकरवं किमहं पापमकरवम्
(तै. २।९) इति ।

अत्र पूर्वार्धेन दुर्ज्ञेयत्वमुत्तरार्धेन तत्सत्ता च बोध्यते । अन्यथा
मनसाप्यप्राप्यस्य वेदनकथनं विरुद्धं स्यादतो दुर्ज्ञेयत्वेनैव धर्मिग्राहकमान-
२० सिद्धं तदित्यर्थः । चकारात्तादृशानामनुभवः परिगृह्यते ॥ ४।२।९ ॥

तर्हि ब्रह्मविदामिव तादृशानां भक्तानामपि स्वमार्गोपदेशनं क्वचि-
च्छ्रूयेत । न चैवम् । अतः पूर्वोक्तं न साधीय इति भातीत्युत्सूत्रमाशङ्क्य
तत्र हेतुमाह ।

नोपमर्हनातः ॥ ४।२।१० ॥

२५ उपदेशनं तदा स्याद् यदि ब्रह्मविदामिव तेषां स्वास्थ्यं स्याद्य-
तस्तेषां विरहिदशा प्रियसंगमदशा चेति दशाद्वयमेव भवति नान्या ।

पूर्वस्यास्त्वस्यास्त्वतिदुःसहत्वेन सर्वेषां भावानामुपमर्देन तिरोधानेनोपदेशो न भवतीत्यर्थः । संगमे तु अतः पुरःप्रकटपरमानन्दस्वरूपाद्भगवत एव हेतोरुपदेशोन्यस्मै न भवतीत्यर्थः । नहि भगवदग्रे स संभवतीति वाच्यः ॥ ४।२।१० ॥

५. ननु—रसो वै सः रसः ह्येवायं लब्ध्वानन्दीभवति (तै. २।७) इत्युपक्रम्य—एष ह्येवानन्दयाति (तै. २।७) इति श्रुतेरुक्तरूपानन्दप्राप्तौ दुःसहविरहतापोशक्यवचनः । आनन्दातिरोधान एव तत्संभवात् । तद्वेतोरसंभवात् । संभवे तु तत्प्राप्तिरेव न स्यादिति प्राप्त उत्तरं पठति

अस्यैव चोपपत्तेरूपमा ॥ ४।२।११ ॥

१०. आनन्दात्मकरसात्मकस्यास्यैव भगवत एव धर्म ऊष्मा विरहताप इत्यर्थः । विरोधपरिहारायाह । उपपत्तेरिति । इदमुक्तं भवति । भगवद्विरहस्य सर्वसाधारणत्वेपि स्थायिभावात्मकरसरूपभगवत्प्रादुर्भावो यस्य हृदि भवति तस्यैव तदप्राप्तिजस्तापस्तदनन्तरं नियमतस्तत्प्राप्तिश्च भवति । न त्वतथाभूतस्येत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यामुक्तरसस्यैवैष धर्म इति निश्चीयते । १५ तस्य वस्तुन एव तथात्वात्स तापोपि रसात्मक एव ॥ ४।२।११ ॥

प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात् ॥ ४।२।१२ ॥

- ननु—न पश्यो मृत्युं पश्यति न रोगं नोत दुःखताम् (छां. ७।२६।२) इत्यादिश्रुत्या दुःखप्रतिषेधस्तादृशे भक्ते क्रियत इति तस्य दुःखित्वं न वक्तुं शक्यमित्याशङ्क्य प्रतिषेधति । नेति । कुतः । शारीरात् । शरीर- १०. संबन्धिनो हेतोर्यद्दुःखं कर्मजनितमिति यावत् । तस्यैव श्रुतौ प्रतिषेधान्नात्रानुपपत्तिरित्यर्थः । एतेन दुःखत्वेन कर्मजन्यत्वानुमानमपि निरस्तं वेदितव्यम् । लौकिक एव दुःखे तज्जन्यत्वनियमात् ॥ ४।२।१२ ॥

स्पष्टो ह्येकेषाम् ॥ ४।२।१३ ॥

- एकेषां शास्त्रिणां भगवत्स्वरूपलाभानन्तरं दुःखतन्निवर्तनलक्षणो- १५ र्थः स्पष्टः पठ्यते । तथाहि । रसो वै सः । रसः ह्येवायं लब्ध्वानन्दी-

- भवति । को ह्येवान्यात् कः प्राण्यात् । यदेष आकाश आनन्दो न स्यात् । एष ह्येवानन्दयाति । (तै. २।७) अत्र रसात्मकभगवत्स्वरूपलाभे सत्यानन्दवत्त्वमुक्त्वा तस्यैव जीवनहेतुत्वं परमानन्दहेतुत्वं चोच्यते । मरणहेतूपस्थित्यभावे जीवनहेतुत्वं न वदेत् । स रसस्तु संयोगविप्रयोगभावाभ्यामेव
- ५ पूर्णो भवत्यनुभूतो नैकतरेण । तत्र विरहतापस्यात्युपमर्दित्वेन तदा प्रागस्थितिरपि न स्याद् यदि रसात्मको भगवान् हृदि न स्यादित्याशयेनाह । को ह्येवान्यादित्यादि । तद्यद्येष हृदि स्फुरद्रूप आकाशो भगवान्न स्यात्कस्तदान्यात् । अनुप्राणने । को वा जीवयेन्न कोपीत्यर्थः । तादृशस्य भगवत्स्वरूपातिरिक्तान्न जीवनमिति ज्ञापनाय सामान्यपदम् । ब्रह्मानन्दाधि-
- १० कपूर्णानन्दविरहासन्नमरणनिवारणासामर्थ्यमतादृशस्योचितमेवेति ज्ञापनाय हिशब्दः ।

- तादृशस्य जीवनसंपादनं प्रभोरावश्यकमिति ज्ञापनायैवकारः । तापात्मकस्याप्यानन्दात्मकत्वमेवेति ज्ञापनायानन्दपदम् । तदा प्रलापगुणगानादयो ये भवन्ति तेपि तद्धर्मा एव नीलाम्बुदश्यामोतिक्लेशवशाद्
- १५ हृदयादपगच्छत्विति भावेपि हृदयान्नापसारयितुं शक्य इति ज्ञापनाय चाकाशत्वमुक्तम् । तदनन्तरं प्रकटीभूय तदन्यः को वा प्रकर्षेण दर्शनस्पर्शाश्लेषभाषणादिभिः स्वरूपानन्ददानेनान्यात् पूर्वापनिवृत्तिपूर्वकमानन्दपूर्णं कुर्यादित्यर्थः । रसः ह्येवायं लब्ध्वानन्दीभवति (तै. २।७) इति पूर्ववाक्येनैवान्यव्यवच्छेदपूर्वकं भगवत्प्राप्तेरानन्दहेतुत्वप्राप्तावपि यत्पुनराह
- २० तत्रापि व्यतिरेकमुखेन तत्रापि जीवनहेतुत्वं तदपि सामान्यविशेषाभ्यां वारद्वयं तेन विरहसामयिकोक्तरूप एवार्थः श्रुतेरभिप्रेत इति निश्चीयते । अन्यथा मरणहेतुत्वपुनरपि जीवनहेतुत्वं न वदेदित्युक्तम् । तदवस्थापन्नः को वा पुरुषो जीवेदिति वार्थः ॥ ४।२।१३ ॥

स्मर्यते च ॥ ४।२।१४ ॥

- २५ भगवद्भावस्य मरणहेतुत्वं तेनैव च जीवनं तस्य ब्रह्मादिदुरापत्वं च श्रीभागवते स्मर्यते । ता मन्मनस्का मत्प्राणा मदर्थं त्यक्तदैहिकाः ।

ये त्यक्तलोकधर्माश्च मदर्थे तान्विभर्म्यहम् (भा. १०।४६।४) इत्युप-
क्रम्य—धारयन्त्यथ कृच्छ्रेण प्रायः प्राणान् कथंचन (भा. १०।४६।६)
इत्यादि श्रीप्रभुवचनं श्रीमदुद्धववचनं च—एताः परं तनुभृतो भुवि गोप-
वध्वो गोविन्द एव निखिलात्मनि रूढभावाः । वाञ्छन्ति ये भवमियो
५ मुनयो वयं च किं ब्रह्मजन्मभिरनन्तकथारसस्य (भा. १०।४७।५८)
इत्यादि । तेन भगवत एव जीवनहेतुत्वं भावस्य च परमपुरुषार्थत्वं दुरा-
पत्वं च स्फुटमवगम्यते ॥ ४।२।१४ ॥

तानि परे तथा ह्याह ॥ ४।२।१५ ॥

- ननु हृदि बहिश्च रसात्मकभगवत्प्राकट्यं तद्दर्शनजनितो विरह-
१० भावस्तज्जनितस्तापस्तेन मरणोपस्थितिस्तन्निवर्तनं तदौत्कट्यं तदा प्राकट्यं
ततः पूर्णस्वरूपानन्ददानादिकं लोके कचिदपि न दृष्टं श्रुतं वा वैकुण्ठे-
पीति कुत इत्याशङ्कायामाह । तानि । उक्तानि वस्तूनि परे प्रकृतिका-
लाद्यतीते वैकुण्ठादप्युत्कृष्टे श्रीगोकुल एव सन्तीति शेषः । तत्र
प्रमाणमाह । तथा ह्याह श्रुतिः । ऋग्वेदे पठ्यते । ता वां वास्तून्पुष्पासि
१५ गमध्वै यत्र गावो भूरिशृङ्गा अयासः । अत्राह तदुरुगायस्य वृष्णः
परमं पदमवभाति भूरि । (ऋ. सं. २।२।२४ तै. सं. १।३।६) ता
तानि वां भगवत्तदन्तरङ्गभक्तयोः संबन्धीनि वास्तूनि वस्तूनि गमध्वै
प्राप्तुमुष्मासि कामयामहे । तानि कानीत्याकाङ्क्षायां गूढाभिसंधि-
मुद्धाटयति । यत्र श्रीगोकूले गावो भूरिशृङ्गा बहुशृङ्गा रुरुप्रभृतयो
२० मृगाश्च वसन्तीति शेषः । अयासः शुभावहाः । तत उक्तगुणाविशि-
ष्टमुरु गीयत इत्युरुगायस्तस्य । गोप्यो हि सततं तं गायन्ति । अत एव
तदादिभक्तेषु कामान् वर्षतीति वृषा तस्य परमं प्रकृतिकालाद्यतीतं पदं
स्थानं भगवतो वैकुण्ठं भवति तत्रैतादृशलीलाभावेन तस्मादपि परममु-
त्कृष्टम् । अत्र भूमाववभाति प्रकाशत इत्यर्थः । तथापि स्वदृग्गोचरो न
२५ भवतीति खेदेनात्राहेत्याह श्रुतिः । उरु गीयते परं सर्वत्र कामवर्षणं
भक्तेष्वत्रैवेति तात्पर्येण वा विशेषणद्वयमुक्तम् । यमुनापुलिनतदुपवनानि-

कुञ्जगह्वरप्रदेशाद्रिसान्वाद्यात्मकत्वेन भूरि बहुरूपम् । तथा चैतादृशं यत्परमपदमवभाति तत्संबन्धीनि वास्तूनि कामयामह इति वाक्यार्थः संपद्यते । ते पदार्था इति वक्तव्ये सति तानीत्युक्तिर्या सा विषयवाक्यानु-रोधादिति ज्ञेयम् ।

- ५ पुरुषोत्तमसंबन्ध्यर्थानां तत्प्राकट्यस्थान एव प्राकट्यं युक्तमिति हिशब्देनाह ॥ ४।२।१५ ॥ ३ ॥

४ अविभागाधिकरणम् ।

अविभागो वचनात् ॥ ४।२।१६ ॥

- ननु लीलाया नित्यत्वेन तन्मध्यपातिनां तद्दर्शनं यथा नित्यं
 १० तथा तादृक्साधनाभावोपि निजानुकम्पया कदाचित् कमपि भक्तं तत्र नयति चेत्तदा कंचित् कालं स्थापयित्वा ततस्तं वियोजयति नवेति संशयः । तोषस्य कादाचित्कत्वात् तत्साध्या तत्र स्थितिरपि तथैवेति वियोजयतीति पूर्वः पक्षः । तत्र सिद्धान्तमाह । तत्र प्रवेशितस्य तस्माद-विभाग एव । कुतः । वचनात् । तैत्तिरीयक उक्तर्गनन्तरमेव—विष्णोः कर्माणि
 १५ पश्यत (तै. सं १।३।६) इत्युक्ता तत्र कृतानि कर्माण्युक्त्वा तदग्रे वदति । ताद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः (तै.सं. १।३।६) इति । पुरुषोत्तमस्वरूपवित्त्वं सूरित्वम् । तच्च भक्त्यैवेति सूरयोभक्ता एव । तेषां सदा दर्शनमुच्यते । अन्यथा लीलानित्यत्वेनैव पूर्वगम्यां तत्र स्थितगवादीनां प्रभुकर्मविषयाणां च भक्तानां सदा तद्दर्शनस्य प्राप्तत्वादिदं न वदेत्तस्मा-
 २० दविभाग एव । एतेनापि लीलानित्यत्वं सिध्यति । एतद्यथा तथा विद्वन्मण्डने प्रपञ्चितम् ॥ ४।२।१६ ॥ ४ ॥

५ तदोकोधिकरणम् ।

एवं पुष्टिमार्गीयभक्तवृत्तान्तमुक्त्वा ज्ञानमार्गीयस्य तमाह ।
 तदोकोग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्यात्त-

- पूर्व-भूतेषु तच्छ्रुतेः (ब्र. सू. ४।२।५) इत्यादिना मर्यादा-
 मार्गीयस्य वागादिलय उक्तोऽधुना तस्य जीवात्मन उत्क्रमणप्रकार उच्यते ।
 स एतास्तेजोमात्राः समभ्याददानो हृदयमेवान्ववक्रामति (बृ. ४।४।१)
 इति श्रुतेस्तस्यात्मन ओक आयतनं हृदयं तदग्रं पूर्वं प्रज्वलति पूर्वं
 ५ तथाप्रकाशमानमपि तदा प्रकाशत इति यावत् । तदा तत्प्रकाशितं द्वारं
 निर्गमनमार्गो यस्य तादृश उत्क्रामति । यतः श्रुतिस्तथाह । तस्य हैतस्य हृद-
 स्याग्रं प्रयोते तेनैष आत्मा निष्क्रामति चक्षुष्टो वा मूर्ध्नो वा (छां.
 ४।४।२) इत्यादि । यद्यप्येतावत् सर्वजीवसाधारणं तथापि विद्वांस्तु नेतरव-
 दितरनाड्या निष्क्रामति । किं तु शताधिक्यैकशततम्या नाड्या मूर्धन्यया
 १० निष्क्रामति—शतं चैका हृदयस्य नाड्यस्तासां मूर्धानमभिनिःसृतैका ।
 तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति विष्वङ् अन्या उत्क्रमणे भवन्ति (छां.
 ८।६।६) इति यतः श्रुतिराह । अत्र हेतुमाह । हार्दानुगृहीत इति
 हेत्वन्तरगर्भं विशेषणम् । गुहां प्रविष्टौ परमे परार्थे (क. ३।१) इति श्रुते-
 र्हृदयाकाशसंबन्धी यः परमात्मा तदनुग्रहात् तथैव भवतीत्यर्थः । अनु-
 १५ ग्रहे हेतुर्विद्यासामर्थ्यादिति । तस्या विद्यायाः शेषभूताङ्गभूता या गतिः
 प्रवजनरूपा तच्छेषभूतैव या भगवत्समृतिपरम्परा च ताभ्यां च यो भगव-
 वदनुग्रहस्तेन तथेत्यर्थः ॥ ४।२।१७ ॥ ५॥

६ रश्म्यधिकरणम् ।

रश्म्यनुसारी ॥ ४।२।१८ ॥

- २० अथ या एता हृदयस्य नाड्यस्ताः पिङ्गलस्याणिम्रास्तिष्ठन्ति
 शुक्लस्य नीलस्य पीतस्य लोहितस्येत्यसौ वा आदित्यः पिङ्गलः (छां.
 ८।६।१) इत्युपक्रम्याग्रे पठ्यते । तमभित आसीना आहुर्जानासि मां
 जानासि मामिति । स यावदस्माच्छरीरादनुत्क्रान्तो भवति तावज्जा-
 नात्यथ यत्रैतदस्माच्छरीरादुत्क्रामत्यथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्व आक्रमते (छां.
 ८।६।५) इति । अत्र तमभित इत्याद्युक्तेः सर्वसाधारण्युत्क्रान्तिः प्राप्यते ।

पूर्वमादित्यत्वेनोक्तस्य पिङ्गलस्य रश्मिभिरूर्ध्वाक्रमणं च तथा । अत्र संशयः । ओकोग्रज्वलनादेरितरसाधारण्येपि यथा हार्दानुग्रहाद्विलक्षणा गतिर्विदुष उक्ता तथा रश्म्यनुसारित्वमपीतरसाधारणमुतास्मिन्नेवेति । तत्रावधारणमाह । रश्म्यनुसारी निष्क्रामत्ययमेवेति ॥ ४।२।१८ ॥ ६ ॥

५

७ निश्चयधिकरणम् ।

निशि नेति चेन्न संबन्धस्य यावद्देहभावित्वात्
दर्शयति च ४।२।१९॥

- विदुष उत्क्रमणे हार्दानुग्रहकृतो यथा विशेषस्तथा कालविशेष-
कृतोपि विशेषो भविष्यतीत्याशङ्क्य तन्निरासमाह । तत्राहोरात्रकृतो-
१० यनकृतो वा स भवेत् । तत्राद्यकृतो नास्तीत्याह । नेति । तत्र हेतुः ।
संबन्धस्येत्यादि । अनुग्रहहेतुभूतो यः पूर्वोक्तो गत्यनुस्मृतिसंबन्धस्तस्य
यावद्देहभावित्वात् तत्कार्यस्यानुग्रहस्यापि तथात्वात्कालस्याप्रयोजकत्व-
मित्यर्थः । अत्र प्रमाणमाह । दर्शयति यतः श्रुतिः । तमेव विदित्वा
मुनिर्भवत्येतमेव प्रवाजिनो लोकमीप्सन्तः प्रव्रजन्ति (बृ. ४।४।२२)
१५ इति ॥ ४।२।१९ ॥

हार्दानुग्रहस्य मुक्तिहेतोर्विद्यमानत्वाद्यनविशेषोप्यप्रयोजक इत्याह ।

अतश्चायनेपि दक्षिणे ॥४।२।२०॥

स्पष्टार्थमिदम् ॥४।२।२०॥

- ननु—यत्र काले त्वनावृत्तिम् (भ. गी. ८।२३) इति काल-
२० प्राधान्येनोपक्रम्य—अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम् । तत्र
प्रयाता गच्छन्ति बह्व ब्रह्मविदो जनाः (भ. गी. ८।२४) इति भग-
वद्वाक्याद् ब्रह्मविदोप्युक्तकालापेक्षास्तीत्याशङ्क्य विषयभेदेन समाधत्ते ।

योगिनः प्रति स्मर्यते स्मार्ते चैते ॥४।२।२१ ॥

ज्ञानमार्गाद्योगमार्गो हि भिन्नः । तथा च योगिनमुद्दिश्यैव काल-
विशेषस्य गतिविशेषहेतुत्वं स्मर्यते नतु ज्ञानमार्गीयस्य श्रौतस्य । इतर-
निरपेक्षत्वात् । न च योगसांख्ये अपि श्रौते एवेति वाच्यम् । यतः
स्मार्ते एते । चो हेत्वर्थे । एते योगसांख्ये—अग्निर्ज्योतिः । धूमो रात्रिः ।
५ (भ. गी. ८।२४, २५) इति वाक्यद्वयोक्तगती वा । इदं तु श्रुत्युक्त-
देवयानपितृयाणातिरिक्तमार्गमभिप्रेत्य समाहितम् । ते एव चेदत्राप्युच्येते
शब्दभेदेन तदा न विरोधः ॥४।२।२१।७॥

इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये
चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ ४।२ ॥

१०

अथ चतुर्थाध्याये तृतीयः पादः ।

१ अर्चिराद्यधिकरणम् ।

अर्चिरादिना तत्प्रार्थितेः ॥४।३।१ ॥

ननु ज्ञानमार्गीयस्यैव मर्यादामार्गीयभक्तस्याप्यर्चिरादिमार्गेणैव
गमनम् । उत सद्योमुक्तिरेव भवतीति संशयः । तत्र यथा ज्ञानिनो नियमा-
१५ भावस्तथात्रापीति प्राप्त आह । अर्चिरादिमार्गेण तस्य ज्ञानमार्गीयस्यै-
वोत्कर्षकथनात् स एव तेन मार्गेण गच्छति न तु भक्तोपीत्यर्थः ।
तथाहि । पञ्चाग्निविद्याप्रकरणे—तद्य इत्थं विदुर्यं चेभेरण्ये श्रद्धा तप
इत्युपासते तेर्चिषमभिसंनवन्त्यर्चिषोहरहरापूर्वमाणपक्षम् (छां. ५।१०।१)
इत्यत्रोपक्रमे भक्तातिरिक्तानेवाधिकृत्य तथा गतिरुच्यते । स्मृतावपि—
२० अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः (भ. गी. ८।२४) इत्यत्र ब्रह्मविदो जना इति
वचनेन ज्ञानमार्गीयस्यैव स पन्था इत्युच्यते । अथेदं चिन्त्यते । सामोप-
निषत्सु पठ्यते । अथ या एता हृदयस्य नाड्यस्ताः पिङ्गलस्याणि-
मस्तिष्ठन्ति शुक्लस्य नीलस्य पीतस्य लोहितस्येत्यसौ वा आदित्यः पिङ्गलः
(छां. ८।६।१) इत्युपक्रम्यादित्यरूपस्य पिङ्गलस्य रश्मिरूपत्वं नाडीना-

- मुक्त्वाग्रे वदति । अथ यत्रैतदस्माच्छरीरादुत्क्रामत्यथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्व-
माक्रमते (छां. ८।६।५) इति नाडीरश्मिसंबन्धेनैका परलोक-
गतिः श्रूयते । अर्चिरादिका चान्या तेर्विषममभिसंभवन्त्यर्चिषोहः ।
(छां. ५।१०।१) इत्यादिश्रुत्युक्ता । स एनं देवयानं पन्थानमापद्याग्नि-
५ लोकमागच्छति (कौ. १।३) इति चापरा । स यदा वै पुरुषोस्मा-
ल्लोकात्पैति स वायुमागच्छति (बृ. ५।१०।१) इति चेतरा । सूर्यद्वारेण
ते विरजाः प्रयान्ति (मुं. १।२।१३) इति चान्या । एवमनेकेषु मार्गेषु
सत्स्वर्चिरादेरेवोक्तिः कुत इति । तत्र सर्वेषां पारिभाषिकमर्चिरादित्वमत
एव—अथैतयोः पथोः कतरेणचन (छां. ५।१०।८) इति मार्गद्वय-
१० भ्रष्टानामतिकष्टं—जायस्व प्रियस्वेति तृतीयं स्थानम् (छां. ५।१०।८)
इत्युक्तमन्यथानेकेषां मार्गाणामुक्तानां श्रूयमाणत्वादस्य तृतीयत्वं नोच्ये-
तातः प्रकरणभेदाद्भिन्नोपासनमशेषत्वान्मिथोनपेक्षा । भिन्ना एवैते मार्गा
ब्रह्मप्रापका इति मन्तव्यमिति चेत्तत्रोच्यते । न हीयं परिभाषा सर्वेषु
श्रुतास्ति यतस्तथोच्येत । अतो लाघवादनेकपर्वविशिष्ट एक एव मार्ग
१५ इति मन्तव्यं नतु पर्वभेदेन मार्गभेद इति । गौरवप्रसंगात् । न चैवमथै-
तैरेव रश्मिभिरित्यवधारणानुपपत्तिरिति वाच्यम् । तस्याः श्रुतेरुत्क्रमण-
मात्रमार्गनिरूपकत्वात् । तथाहि । तत्रोपक्रमे हि—अथ यत्रैतदस्माच्छ-
रीरादुत्क्रामत्यथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्व आक्रमते (छां. ८।६।५) इत्युच्यते ।
एतस्मात्पुरस्तात्—अथ या एता हृदयस्य नाड्यः (छां. ८।६।१)
२० इत्युपक्रम्य पिङ्गलस्यादित्यत्वमुक्त्वा—तद्यथा महापथ आतत उभौ ग्रामौ
गच्छतीमं चामुं चैवमेवैता आदित्यस्य रश्मय उभौ लोकौ गच्छन्तीमं
चामुं चामुष्मादादित्यात् प्रतायन्ते ता आसु नाडीषु सृष्टा आभ्यो
नाडीभ्यः प्रतायन्ते तेमुष्मिन्नादित्ये सृष्टा इत्यन्तेन वाक्येन नाडीषु
रश्मिप्रचारमुक्त्वाग्रे अथ यत्रैतदस्मादित्याद्युक्तम् । उपसंहारे च—शतं
२५ चैका हृदयस्य नाड्यस्तासां मूर्धानमभिनिःसृतैका । तयोर्ध्वमायन्नमृतत्व-
मेति विष्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्ति (छां. ८।६।६) इति । एवमुपक्र-
मोपसंहाराभ्यामुत्क्रमणमात्रमार्गनिरूपकत्वं न तु ब्रह्मप्रापकमार्गस्यातस्त-

- दनुपपत्तिपरिहारोनर्थकः । नन्वेकपर्वविशिष्टत्वेन मार्गस्यैकत्वे तं निरूपयन्ती श्रुतिः क्वचित् किञ्चित् पर्व निरूपयति । क्वचिन्नेति कथम् । उपसंहारेण प्राप्स्यत इति तात्पर्येण तथेति चेद् ब्रवीषि तदा शाखान्तरमविदुषस्तदसंभवेन तं प्रति श्रुतेन्यूनतापातः । न हि सर्व-
- ५ शाखाविदं प्रत्येव कथनमिति वक्तुमुचितम् । तस्यासंभवादतः स्वस्वशाखाज्ञानवन्तं प्रत्येव तथा । अध्ययनविधेरपि तावन्मात्रपरत्वात् । शाखान्तरसंवादिपर्वकथनानुपपत्तिश्च । उपसंहारेणैव तस्यापि प्राप्तिः संभवादतो विरुद्धदिकानां स्वस्वमार्गेणैकग्रामप्राप्तिवदिहापि भवितुमर्हति स्वातन्त्र्येण सर्वैर्मार्गैर्ब्रह्मप्राप्तिः । न चैवमर्थतयोः पथोरिति द्विवचनानुपप-
- १० त्तिर्जायस्व म्रियस्वेत्यस्य तृतीयत्वं चानुपपन्नमिति वाच्यम् । अर्चिरादिकमुक्त्योपसंहरत्येष देवयानः पन्था इति । श्रुत्यन्तरे च—स एनं देवयानं पन्थानमापद्याशिलोकमागच्छति (कौ. १।३) इति । तथा च ब्रह्मप्रापकाः सर्वे मार्गा देवयाना इत्युच्यन्ते । देवी संपद्धिमोक्षाय (भ. गी. १६।५) इति भगवद्वाक्याद् देव्यां संपदि ये जातास्ते देवा इत्युच्यन्ते
- १५ तेषां यानं गमनं यत्रेति ते सर्वेपि मार्गा देवयानशब्देनोच्यन्ते । द्वितीयस्त्वविशिष्टः । एवं द्वित्वं त्रित्वं चोपपद्यते । न चोक्तरीत्या लाघवादेक एव स मन्तव्यः । स्वतः प्रमाणभूता हि श्रुतिः । सा येन यदा या श्रुता तदर्थावधारणे द्वितीयस्या अनुपस्थितत्वान्न लाघवगौरवतद्विचारावसरः । क्वचिदुपस्थितौ चोक्तत्राधकैरुपसंहारानवकाशः । अपरं च ब्रह्मविदः
- २० क्रममुक्तौ गन्तव्यो मार्गो ह्ययमुपदिश्यते । तत्तल्लोके तदानन्दानुभवश्चावश्यकः । तथा चोपासनभेदात् फलभेदस्यावश्यकत्वान्मार्गभेदोपि तथेति सर्वेष्वेकरूपफलप्रसज्जक उपसंहारो न युक्तः । किञ्च । उपासने कर्मणि चोपसंहारः संमतः । मार्गस्तु नान्यतररूपोतो यस्योपासकस्य येन मार्गेण गमनं स मार्ग उपदिश्यत इति नोपसंहारो युक्तः । अविधेयत्वादपि
- २५ तथा । एतद्यथा तथा पुरस्तान्निरूपितम्—उपसंहारोर्थाभेदाद्विधिशेषवत्समाने च (ब्र. सू. ३।३।५) इत्यत्र । एवं सत्यर्चिश्शब्देनार्चिरूपलक्षितो मार्ग उच्यते । आदिपदेनान्ये सर्वे मार्गाः संगृह्यन्त इति नानुपपत्तिः

काचिदिति चेदत्र वदामः । अर्चिरादिभ्य इत्युक्तं भवेत् त्वद्रीतिरेव चेद-
 भिप्रेता भवेत्तस्मान्नैवमित्यवधार्यते । अर्चिरादिनेत्येकवचनान्यथानुपपत्त्या
 मार्गस्यैकत्वमवश्यमुररीकार्यम् । एवं सति श्रुतिषु यावन्ति पर्वाण्युक्तानि तानि
 सर्वाण्येकस्मिन्नेवार्चिरादिमार्गे वर्तमानान्यपि यस्योपासकस्य यावत्पूर्वभोगो
 ५ भावी तं प्रति तावत्पूर्वोक्तिर्यस्य यावतां तेषां स न भावी तं प्रति न तदुक्ति-
 स्तद्भोगाभावादिति नानुपपन्नं किञ्चित् । ननु त्वयाप्यनुक्तानां पर्वणां तत्र
 स्थितिं वदतोपसंहार एवोक्तो भवति प्रापकत्वेनेति चेत् । स्यादेतदेवं यदि
 तस्यैव गन्तुर्भोगाय तदपि पर्व तत्रोच्येत । न त्वेवं किंत्वेकवचनानुरो-
 धान्मार्गैक्ये निश्चिते यं प्रति यत्पूर्वोच्यते तत्तत्र कण्ठोक्तमेवेति नोपसंहारा-
 १० पेक्षा । अग्रेन्यत्रोक्तानां पर्वणामुक्तस्थले संनिवेशोक्त्यापि सूत्रकाराभिमत
 एक एव मार्ग इति ज्ञायते । श्रुतौ सर्वत्र पूर्वपरामर्शादपि तथा ४।३।१ ॥

वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्याम् ॥ ४।३।२ ॥

छान्दोग्ये वायुर्न पठ्यते । कौषीतकिश्रुतौ तु—स एतं देवयानं पन्थानमा-
 पयाग्निलोकमागच्छति स वायुलोकं स वरुणलोकं स इन्द्रलोकं स प्रजा-
 १५ पतिलोकं स ब्रह्मलोकम् (कौ. १।३) इति वाग्वादयः श्रूयन्ते ।
 तत्रार्चिषोऽग्नेश्वमेदान्न विचारणीयमस्ति । वायुलोकं कस्माल्लोकाद्गच्छती-
 त्याकाङ्क्षायामाह । वायुमब्दादिति । अर्चिषोहरह आर्प्यमाणपक्षमापूर्य-
 माणपक्षाद्यान् षडुदङ्गेति मासांस्तान्मासेभ्यः संवत्सरं संवत्सरादादित्यम्
 (छां. ५।१.०।२) इत्यत्र संवत्सरलोकात्परस्ताद्वायुलोको निवेशयितव्यस्तथा
 २० च संवत्सरलोकाद्वायुलोकं गच्छतीत्यर्थः । तत्र विनिगमकमाह । अवि-
 शेषविशेषाभ्यामिति ।

अत्रेदं ज्ञेयम् । अग्निहोत्रादिकर्मभिश्चित्तशुद्धावुपासनादिभिर्ज्ञानो-
 दये क्रममुक्त्यधिकारी हि तत्तल्लोकं गत्वा भुक्त्वान्ते ब्रह्म प्राप्नोति । कर्म
 त्वमिहाध्यं भूलोक एव च भवत्यत आदौ तत्रत्यो भोगस्ततस्तदुपरितन-
 २० लोकानां—पृथिवी दीक्षा तयाग्निर्दीक्षया दीक्षितः । (तै. ब्रा. ३।७।७) यया
 पृथिव्यग्निगर्भा (आ.सू. १।१.३।५) इत्यादिश्रुतिभ्यो भूरग्निप्रधाना भवत्यतो-
 र्चिराख्यमभिलोकमादौ गच्छति ।

- ततः कर्मोपासनयोरहरादिसंवत्सरान्ते काले विहितत्वात्तत्र तत्र गत्वा भुङ्क्ते । तथा च संवत्सरान्तानां भूसंबन्धित्वेनाविशेषात्तन्मध्ये वायोर्न प्रवेशः । भूलोकादुपर्यन्तरिक्षलोकस्तदुपरि द्युलोकस्तथा च वायुरन्तरिक्षस्याधिपतिः (तै. सं. ३।४।५) इति श्रुतेः सूर्यो दिवोधि-
 ५ पतिः (तै. सं. ३।४।५) इति श्रुतेस्तयोः पौर्वापर्ये विशेषो हेतुरस्तीत्यादित्यलोकात् पूर्वमुक्तरित्या भूलोकमध्यपातिसंवत्सरस्य परस्ताच्च वायुनिवेशयितव्य इत्यर्थः । ननु तेर्चिषमभिसंभवन्त्यर्चिषोहरित्यादिश्रुतिरुक्तमुक्तमनूद्यानूद्यापादानत्वं वदन्ती पूर्वोत्तरयोरव्यवधानं सूचयतीति नोक्तमादरणीयमिति चेत् । सत्यम् । यस्योपासकस्य न वायुलोकभोगस्तं
 १० प्रति सोक्तिर्यस्य तु तद्भोगस्तस्योक्तरितीति मार्गेक्यादिति नानुपपत्तिः काचित् । केचित्तु—स एनं देवयानं पन्थानमापद्यामिलोकमागच्छति स वायुलोकं स वरुणलोकम् (कौ. १।३) इत्यविशेषेण वायुरुपदिश्यते । मिथः पौर्वापर्यप्रापकपदाभावात् । यदा वै पुरुषोऽस्माल्लोकात् प्रैति स वायुमागच्छति तस्मै स तत्र विजिहीते यथा रथचक्रस्य खं तेन स ऊर्ध्व आक्रमते स
 १५ आदित्यमागच्छति (बृ. ५।१०।१) इति श्रुत्यादित्यात्पूर्वो वायुर्विशेषिणोपदिश्यत इत्यन्दादित्ययोरन्तराले निवेशयितव्य इत्यर्थं वदन्ति । स चिन्त्यते । यथा तेन स ऊर्ध्व आक्रमते स आदित्यमागच्छतीति विशेषोपदेश इत्युच्यते तथा स वरुणलोकमित्यत्रापि वक्तुं शक्यम् । न च स आदित्यमागच्छतीत्यत्र तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शित्वात् वायुलोकगतस्यैव
 २० पूर्वत्वात्तथेति वाच्यम् । अमिलोकमागच्छति स वायुलोकं स वरुणलोकम् (कौ. १।३) इत्यत्रापि तुल्यत्वात् । किंचैवममिलोकानन्तरं वायुलोक इत्यपि वक्तुं शक्यमतो विद्वद्भिरुपेक्ष्योयम् । वाजसनेयिनस्तु मासेभ्यो देवलोकं देवलोकादादित्यम् (बृ. ६।२।१५) इति पठन्ति । तत्राप्यादित्यात्पूर्वो देवलोकात्परो वायुर्ज्ञेयः । एकत्रादित्यात्पूर्वत्वे सिद्धे मार्गे-
 २५ क्यादन्यत्रापि तथात्वस्य न्यायप्राप्तत्वात् । सूत्रकारेण तु छान्दोग्यश्रुत्यपेक्षयोक्तं वायुमन्दादिति । एवं सति मासेभ्यः परस्तादब्दनिवेशनं कार्यम् ।

न च वायुमन्दादिति सूत्रान्मार्गभेदापत्तिः । देवलोकस्यादित्याधिष्ठेयत्वे-
नादित्यमध्यपातित्वमभिप्रेत्य छन्दोगश्रुतिस्तथोक्तवती । तदनुसारेण व्यासो-
प्यतो नानुपपात्तिः ॥ ४।३।२ ॥

तडितोधि वरुणः संबन्धात् ॥ ४।३।३ ॥

५ आदित्याच्चन्द्रमसं चन्द्रमसो विद्युतम् (छां. ४।१।५।५) इत्यत्र
पठितविद्युल्लोकात्परतो वरुणलोको निवेशनीयः । तत्र हेतुः । संबन्धात् ।
तडितोप्संबन्धित्वाद्वरुणस्य तत्पतित्वात्तथा ॥ ४।३।३ ॥

वरुणाच्चाधीन्द्रप्रजापती ॥ ४।३।४ ॥

स्पष्टमिदम् । अर्चिरादिपाठे विद्युदनन्तरं तत्पुरुषोमानवः स एतान्
१० ब्रह्म गमयति (छां. ४।१।५।५) इति पठ्यते । तत्र यस्योपासकस्य
वरुणादिलोकगमनापेक्षा नास्ति तमपेक्ष्येति ज्ञेयम् । मार्गैक्यनियमम-
भिप्रेत्य सूत्रकारोन्यत्रोक्तानामन्येषामपि लोकानां तत्रैव निवेशन-
माह ॥ ४।३।४ ॥ १ ॥

२ आतिवाहिकाधिकरणम् ।

१५ आतिवाहिकास्तल्लिङ्गात् ॥ ४।३।५ ॥

विद्युदनन्तरं स तत्पुरुषोमानवः स एतान् ब्रह्म गमयतीत्यत्र
भवति संशयः । उक्तश्रुतेर्गमयित्रैव ब्रह्मप्राप्तिरिति निश्चीयते । स च विद्युद-
नन्तरमेव पठ्यते । एवं सति यस्य वरुणादिलोकगमनं तस्य वचनाभावेन
गमयित्रशप्तेर्ब्रह्मप्राप्तिर्भवति न वेति । तत्र वाचनिकस्य यावद्वचनत्वात्-
२० दभावेन सा न भवतीति प्राप्त आह । आतिवाहिका इति । एतदुक्तं
भवति । यस्योपासकस्य यावत्फलभोगानन्तरं ब्रह्मप्राप्तिर्भाविनी तस्य ताव-
त्तद्भोगानन्तरं ब्रह्मप्राप्तिर्भवत्यत एव कौषीतकीश्रुतौ प्रजापतिलोकानन्तरं
ब्रह्मलोकः पठ्यते । अन्यथा कृतसाधनवैयर्थ्यं तेषां ब्रह्मप्राप्तिसाधनत्वबो-

- धकश्रुतिविरोधश्च स्यात् । तथा च यत्रातिवाहिकश्रुतिर्नास्ति तत्राप्यातिवा-
हिको भगवदीय एव ब्रह्म प्रापयतीति ज्ञेयम् । वस्तुतस्तु बहव एव तादृशाः
सन्तीति ज्ञापनाय बहुवचनमत्रोक्तम् । तन्मध्ये कश्चनागत्यैक एव नयतीति
ज्ञापनाय श्रुतावेकवचनम् । तत्र हेतुस्तल्लिङ्गात् । तत्पुरुषोमानव इत्यत्र
५ ब्रह्मसंबन्धित्वं लिङ्गमुच्यते । तेनेदं ज्ञाप्यते यथा विद्याबलात् तत्तल्लोक-
प्राप्तिस्तथैव ब्रह्मप्राप्तिरपीति न किंतु भगवदीयपुरुषानुग्रहेणैवेति । न च
पूर्वपूर्वलोकाधिष्ठातृदेवा उत्तरोत्तरलोकं प्रत्यातिवाहिका यथा तथा ब्रह्म-
प्राप्त्यव्यवहितपूर्वलोकदेवा एव ब्रह्मप्रापका इति तत्पदेन स लोक एवो-
च्यत इति वाच्यम् । तदेतरलोकेषु तदकथनं यथा तथात्रापि न कथयेत् ।
१० लोकाधिष्ठातृदेवानामातिवाहिकोक्तावर्चिलोकप्रापकातिवाहिकस्याभावात्
तत्प्राप्तिर्न स्यात् । तथा सति देवयानमार्ग एवोच्छिद्येत । अतो यथा
विद्याबलेनैवार्चिषः प्राप्तिस्तथेतरेषामपीति बुध्यस्व । कस्यचिदल्पलोकगत्य-
नन्तरमेव ब्रह्मप्राप्तिः । कस्यचिद् बहुलोकगत्यनन्तरं सोच्यत इति ।
भोगभूमित्वमेव तेषामवगन्तव्यम् । सर्वेषां सर्वत्र गमने देवयानं पन्थानं
१५ वदन्त्याः श्रुतेः सामितत्कथनमनुपपन्नं स्यादत उपासनाभेदेन फलभेदं
ज्ञापयन्ती तथा वदतीति युक्तमुत्पश्यामः ॥ ४।३।५ ॥

- ननु तेषामिह न पुनरावृत्तिरस्तीत्यादिश्रुतिभ्यो देवयानपथं
प्राप्तानां पुंसां ब्रह्मवित्त्वमवश्यं वाच्यम् । तेन सद्योमुक्तो संभवन्त्यां सत्यां
क्षयिष्णुत्वेन क्षुद्रानन्दत्वेन च हेयानां परमफलप्राप्तिविलम्बहेतूनामर्चिरा-
२० दिलोकानां कामना कुतो यतस्तद्धेतुभूतोपासनाः संभवन्ति । किंच ।
अर्चिरादिना तत्प्रथितेः (ब्र. सू. ४।३।१) इत्यत्र यदुक्तं ज्ञानमार्गीयस्थै-
वार्चिरादिप्राप्तिर्न भक्तिमार्गीयस्थेति तदप्यनुपपन्नम् । यत्कर्मभिर्यत्तपसा
ज्ञानवैराग्यतश्च यत् (भा. १।१।२१।३२) इत्युपक्रम्य—सर्वं मद्भक्तियो-
गेन मद्भक्तो लभतेज्जसा । स्वर्गापवर्गं मद्भाम कथंचिद्यदि वाञ्छति ॥
२५ (भा. १।१।२१।३३) इति भगवद्वाक्याद्भक्तस्याप्येतद्वाञ्छाफले संभवतः ।
अन्यथा प्रभुर्न वदेत् । एवं सति भक्तिसुखं हित्वान्यत्र कामनायां
हेतुर्वाच्य इत्याकाङ्क्षायां तमाह ।

उभयव्यामोहात्तिसिद्धेः ॥ ४।३।६ ॥

अत्रेदं ज्ञेयम् । देवयानः पन्था अपि भगवतैव सृष्टोस्ति । तथा चोक्तहेतुभिस्तत्र कस्यापि कामनाभावे तत्सृष्टिर्व्यर्था स्यादतो भगवानेव कांश्च व्यामोहयति ज्ञानिनो मर्यादामार्गीयमक्तांश्चातस्तत्कामनासिद्धेस्त-
 १५ त्फलभोग इति । यत्त्वर्चिरादिमार्गगन्तृणां देहवियोगेन संपिण्डितकरण-
 ग्रामत्वेनास्वातन्त्र्यं व्यामोहः । अर्चिरादीनां चाचेतनत्वेनास्वातन्त्र्यं
 व्यामोहः । कार्यकरणासामर्थ्यमिति यावत् । तेनार्चिराद्यधिष्ठातृदैवैर-
 तिवाह्यन्त इति सिद्धमिति व्याख्यानम् । तत्र साधीयः । व्यामोहशब्द-
 स्यान्यथाज्ञानवाचकत्वेनासामर्थ्यावाचकत्वात् । तथा सत्यर्चिलोकमपि न
 १० प्राप्नुयात् । प्रापकाभावादित्युक्तम् ॥ ४।३।६ ॥

ननु विद्युतो वरुणादिलोकप्राप्त्यनन्तरं यस्य ब्रह्मप्राप्तिस्तस्य
 तल्लोकसंबन्धी ब्रह्मप्रापकः पुरुषोस्त्युत स स्वत एव तत्प्राप्नोतीति संशय
 उत्तरं पठति ।

वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः ॥ ४।३।७ ॥

१५ नहि ब्रह्मप्राप्तिर्विद्युल्लोकसंबन्धिपुरुषसामर्थ्येनोच्यते । किंतु ब्रह्मसंब-
 न्धितत्सामर्थ्येन । तथा च यत एव लोकात्तत्प्राप्तिस्ततो ब्रह्मसंबन्धिपुरुषा-
 देव । एवं सति विद्युल्लोकात्तत्प्राप्तौ यो ब्रह्मसंबन्धी पुरुषः प्रापक उक्ते-
 नैव ततो वरुणादिलोकेभ्योपि ब्रह्मप्राप्तिस्तत्र हेतुमाह । तच्छ्रुतेः । तान्
 वैद्युतान्पुरुषोमानस इत्यु ब्रह्मलोकान् गमयति (बृ. ६।२।१५) इति श्रुतेः ।
 २० अत्रैत्येति वचनाद्यत एव लोकाद् ब्रह्मप्राप्तिर्भवन्तीति तत्रैवागत्य ब्रह्म प्रापय-
 तीति गम्यते । श्रुतौ वैद्युतं लोकमागत्य तस्माद् ब्रह्मलोकान् गमयतीत्युक्त-
 मिति स पुरुषो वैद्युत इत्युच्यते न तु तल्लोकवासित्वेन । तथा सत्येत्येति न
 वदेत् तत एव ब्रह्मप्रापणे । अत एव मानस इत्युक्तः । भगवन्मनसि भवत्य-
 थैनं मां प्रापयत्विति तदैव प्रापयतीति तथा ।

२५ छान्दोग्ये त्वमानव इति पठ्यते । तच्चालौकिकत्वं तदप्युक्तरूप-
 भवेति न कश्चिद्विशेषः । वाजसनेयके ब्रह्मलोकान्गमयतीति पठ्यते ।

छान्दोग्ये तु ब्रह्मेति । तत्रायं भावः । भक्तं तु वैकुण्ठलोकं नयति ते बहुविधा इति ब्रह्मलोकानित्युक्तम् । ज्ञानमार्गीयं त्वक्षरं ब्रह्म प्रापयतीति ब्रह्मेत्युक्तम् । अत एवोभयव्यामोह उक्त आचार्येण ॥ ४।३।७ ॥ २ ॥

३ कार्याधिकरणम् ॥

५ अत्र सिद्धान्तदाहर्थाधिकरणमर्थं हस्तपिहितमिव कृत्वा बादरिमं पूर्वपक्षत्वेनाह ।

कार्यं बादरिरस्य गत्युपपत्तेः ॥ ४।३।८ ॥

स एतान् ब्रह्म गमयति (छां. ४।१।५।५) इत्यत्र ब्रह्मपदेनाविकृतं परमेव ब्रह्मोच्यते । उत कार्यरूपो ब्रह्मलोक इति भवति संशयः । १० परस्य व्यापकत्वेन देशविशेषगमयित्रोरनपेक्षितयोरुक्तेः कार्यरूप एव स ब्रह्मपदेनोच्यत इति बादरिराचार्यो मन्यते । कुतः । अस्य गत्युपपत्तेः । तस्य परिच्छिन्नत्वेन तत्स्थितिदेशं प्रत्यस्य गन्तुर्गतिरुपपत्तेरित्यर्थः ॥ ४।३।८ ॥

विशेषितत्वाच्च ॥ ४।३।९ ॥

ब्रह्मलोकान्गमयति ते तेषु ब्रह्मलोकेषु पराः परावतो वसन्ति १५ (बृ. ६।२।१५) इति श्रुतौ बहुत्वेन वासाधिकरणत्वेन च विशेषिता लोकाः । गन्तारश्च दूरदेशगत्या विशेषिता इति न परं ब्रह्म तत् । किंतु कार्यमेवेत्यर्थः । लोकपदं तज्जन्यभोगपरम् । तेन तस्यैकत्वेऽपि विविध-भोगज्ञापनाय बहुवचनं घटते ॥ ४।३।९ ॥

तत्र ब्रह्मशब्दप्रयोगे हेतुमाह ।

२० **सामीप्यात् तद्व्यपदेशः ॥ ४।३।१० ॥**

तल्लोकस्थितानां नान्यलोकव्यवधानं परप्राप्तौ किंतु तत एवेति परब्रह्मसामीप्याद् ब्रह्मत्वेन व्यपदेशः कृतः । तुल्यशब्दस्तु वस्तुतो ब्रह्मत्वं व्यवच्छिनत्ति ॥ ४।३।१० ॥

ननु—आब्रह्मभुवनल्लोकाः पुनरावर्तिनोर्जुन (भ. गी. ८।१६)

इति वाक्यात्ततः पुनरावर्तते । अत्र तेषामिह न पुनरावृत्तिरस्तीति पठ्यत
इति परमेवात्र ब्रह्मशब्देनोच्यत इति प्राप्त उत्तरं पठति ।

कार्यात्यये तदध्यक्षेण सहातः परमभिधानात् ॥ ४।३।११ ॥

कल्पसमाप्तौ कार्यस्य ब्रह्मलोकस्य नाशे सति तदध्यक्षेण चतुर्मु-
५ खेन ब्रह्मणा सहातो ब्रह्मणः सकाशात्परमीश्वरं प्राप्नोत्यतोपुनरावृत्तिश्रु-
तिर्न विरुध्यते । अत्र प्रमाणमाह । अभिधानादिति । श्रुतौ तथाभिधाना-
दित्यर्थः । सा तु—वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद् यतयः
शुद्धसत्त्वाः । ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले परामृतात्परिमुच्यन्ति सर्वे
(मुं. ३।२।६) इति । परान्तकाल इत्यत्र परशब्देन ब्रह्मणः पूर्ण-
१० मायुरुच्यते ॥ ४।३।११ ॥

उक्तेर्थे श्रुतिं प्रमाणत्वेनोक्त्वा स्मृतिमप्याह ।

स्मृतेश्च ॥ ४।३।१२ ॥

ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसंचरे । परस्यान्ते कृतात्मानः
प्रविशन्ति परं पदम् इति स्मृत्यापि स एवार्थः प्रतिपाद्यते ॥ ४।३।१२ ॥
१५ अत्र सिद्धान्तमाह ।

परं जैमिनिर्मुख्यत्वात् ॥ ४।३।१३ ॥

स एतान् ब्रह्म गमयति (छां. ४।१।५।५) इत्ययं ब्रह्मपदेन
परमेव ब्रह्मोच्यते । इति जैमिनिराचार्यो मन्यते । कुतः मुख्यत्वात् ।
बृहत्त्वादिधर्मविशिष्टं हि ब्रह्मपदेनोच्यते । तादृक् परमेव ब्रह्म भवतीति
२० मुख्या वृत्तिर्ब्रह्मपदस्य परस्मिन्नेवान्यत्र गौणी । तथा च मुख्यगौणयोर्मध्ये
मुख्यस्यैव बलिष्ठत्वात् तथा ॥ ४।३।१३ ॥

दर्शनाच्च ॥ ४।३।१४ ॥

स एनं देवयानं पन्थानमापद्याश्लोकमागच्छति स वायुलोकं स
वरुणलोकं स इन्द्रलोकं स प्रजापतिलोकं स ब्रह्मलोकम् (कौ. १।३) इति
२५ कौवीतकिश्रुतेरग्न्यादिलोकप्राप्तिवद्विशेषेणैव प्रजापतिलोकप्राप्त्यनन्तरं

- ब्रह्मलोकप्राप्तिं दर्शयति । न हि तत्र ब्रह्मलोकशब्देन कार्यः स उच्यते इति वक्तुं शक्यम् । पार्थक्येन प्रजापतिलोकस्योक्तत्वात् । अपरं च ये चेभेरण्ये श्रद्धातप इत्युपासते तेर्षिषमभिसंभवन्ति (छां. ५।१०।१) इति छान्दोग्यश्रुतिं विषयीकृत्य ह्यर्चिरादिना तत्प्रथितेः (ब्र. सू. ४।३।१)
- ५ इत्युपक्रम्याचार्येण कृतोन्यत्रार्चिःशब्दस्याभावात् । तत्र चान्ते ब्रह्म गमयतीत्युच्यते । तथा च छान्दोग्येनुक्तानामन्यत्रोक्तानां लोकानां मार्गे-
क्यसिध्यर्थं तत्रैव संनिवेशो वायुमन्दात् । तदितोधिवरुणः (ब्र. सू. ४।३।३) वरुणाच्चाधीन्द्रप्रजापती (ब्र. सू. ४।३।४) इत्यन्तेनोकः ।
एवं सत्यादावर्षिषं ततोहस्ततः सितपक्षं ततः संवत्सरं ततो वायुं ततो
- १० देवलोकं तत आदित्यं ततश्चन्द्रमसं ततो विद्युतं ततो वरुणं तत इन्द्रं
ततः प्रजापतिं ततश्चामानवेन पुरुषेण ब्रह्मप्राप्तिरिति निर्णयः संपद्यते ।
एवं सति प्रजापतिलोकादन्यस्य कार्यब्रह्मलोकस्यासंभवात् तच्छङ्कापि
भवितुं नार्हति यद्यपि तथापि व्यासोक्तमार्गेक्यमभिवानस्तथावदादिति
ज्ञायते । परंतु वेदार्थनिर्णयार्थमेव प्रवृत्तत्वाद् भगवदवतारत्वाच्च तदुक्त-
- १५ एव शास्त्रार्थ इति मन्तव्यम् । किंच स प्रजापतिलोकं स ब्रह्मलोकम्
(कौ. १।३) इत्यत्र ब्रह्मपदस्य परवाचकत्वं तेनापि वाच्यं चेत् तद-
ष्टान्तेनान्यत्रापि तथैव वाच्यम् । बाधकामावात् ।

- ननु परस्य व्यापकत्वान्निविशेषत्वाच्च न गन्तव्यतापपद्यते । जीव-
स्याप्यविद्योपाध्यवच्छिन्नतादशायां परब्रह्मणि गन्तृत्वासंभवात्तन्नाशे च
- २० वस्तुतोभिन्नत्वात् स्वरूपेणावस्थानमेव भवतीति न गन्तृत्वमप्युपपद्यते ।
तस्यैवाभावात् । जीवत्वदशायां तूपाध्यवच्छेदाद् गन्तृत्वं जीवस्यापरस्य
ब्रह्मणश्चाविद्यकरूपनभवाच्चेन गन्तव्यता चापपद्यते । उपासनाफलत्वादस्य
गमनस्योपास्यस्य च सगुणत्वेन तत्प्राप्तेरेवोचितत्वाच्च निर्गुणब्रह्मविद्यावतो
गन्तृत्वासंभव इत्युक्तमतो बादरिमतमेव साधीयः । न च ब्रह्मपदस्य
- २५ मुख्यार्थत्वमुकरीत्यात्र संभवत्यतोत्रामुख्यार्थत्वमेवानुसर्तव्यमिति चेत् ।
स्यादेतेदेवं यद्यौपाधिकमुपास्यरूपं जीवत्वं वा स्याद् नत्वेवम् । प्रकृ-
तैतावच्चं हि प्रतिषेधति (ब्र. सू. ३।२।२२) इत्यादिभिः तद्गुणसार-

त्वाच्च तदव्यपदेशः (ब्र. सू. २।३।२९) इत्याद्यधिकरणैः श्रुत्यर्थनिर्णयेन ब्रह्मणि विशेषाणामौपाधिकत्वस्य जीवपुरुषोत्तमाभेदस्य च पुरस्तादेव निरस्तत्वात् । न च व्यापकत्वं गन्तव्यत्वे बाधकम् । प्रारब्धभोगं विना तत्प्राप्त्यसंभवाद् यदा यत्र तद्भोगसमाप्तिस्तदा तत्र ५ तत्प्राप्तेर्निश्चित्यहत्वात् ।

किंच । उपास्यरूपाणां सर्वेषां निर्गुणत्वमेवोपासकस्य । परं सगुणत्वेन तत्तारतम्यात् फलतारतम्यम् । यस्तु भगवदनुग्रहेण प्राकृतगुणरहितोभूत् स निर्गुणब्रह्मविद्यावानित्युच्यते । तादृशस्थैव मुक्तिप्रकारद्वयमुक्तं सद्योमुक्तिक्रममुक्तिभेदेन । न तस्मात्प्राणा उक्तामन्त्यत्रैव समव-
 १० लीयन्ते ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति (बृ. ४।४।२२) इत्यादिश्रुतिस्तु प्रारब्धरहितविषया । निर्गुणब्रह्मविद्यावतोपि प्रारब्धभोगस्तु त्वयापि वाच्यो-
 न्यथा प्रवचनासंभवेन ज्ञानमार्ग एवोच्छेद्येत । ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले (मुं. ३।२।६) इति श्रुतिरपि परान्तकाल एव येषां प्रार-
 १५ ष्धभोगसमाप्तिस्तद्विषयिणीति मन्तव्यम् । अन्यथा वेदान्तविज्ञानेत्याद्यु-
 क्तधर्मविशिष्टानां मुक्तौ विलम्बो नोपपद्यत इति दिक् ॥ ४।३।१४ ॥

न च कार्ये प्रतिपत्त्यग्निसंधिः ॥ ४।३।१५ ॥

अपि च—ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१) इति संक्षेपेणोक्त्वा तदेषाभ्युक्ता इति तद्विवारिकामृचं प्रस्तुत्य सोक्ता । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद निहितं गुहायाम् परमे व्योमन् । सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह
 २० ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २।१) इति । अत्रोपक्रमानुरोधेन परेणैव ब्रह्मणा सह सर्वकामभोगलक्षणा प्रतिपत्तिरुच्यत इति कार्यरूपे वस्तुमात्रे प्रतिप-
 त्तिर्न क्वापि श्रुतेरभिप्रेतातोत्रापि परमेव ब्रह्मपदेनोच्यते । ऋगर्थस्त्वानन्द-
 मयाधिकरणे प्रपञ्चित इति नात्रोक्तः ॥ ४।३।१५ ॥ ३ ॥

४ अप्रतीकाधिकरणम् ।

अप्रतीकालम्बनान्नयतीति बादरायण उभयथा दोषात्-

त्कतुश्च ॥ ४।३।१६ ॥

क्रममुक्त्यधिकारिणः प्रारब्धं भुक्त्वामानवेन पुरुषेण प्रापिताः पर-
 ५ मेव ब्रह्म प्राप्नुवन्तीति सिद्धम् । तत्रेदं संदिह्यते । आर्चिरादिलोकप्राप्तिर्ब्र-
 हासनाविशेषफलम् । एवं सत्यमानवः पुरुषस्तान् सर्वान् ब्रह्म प्रापयत्युत
 कांश्चिदेवेति । किमत्र युक्तम् । सर्वानेवेति । यतोर्चिरादिमार्गगताना-
 मन्ते ब्रह्मप्रापणार्थमेव स नियुक्तस्ततोऽन्यथाकरणे हेत्वभावात्तथैव स
 कर्तेति प्राप्ते ।

- १० उच्यते । श्रुतौ ब्रह्मत्वेनैव सर्वत्रोपासनाया उक्तत्वादुपास्येषु भगव-
 द्विभूतिरूपत्वेन शुद्धब्रह्मरूपेष्वप्यतथात्वं ज्ञात्वा श्रुतिर्ब्रह्मत्वोपासनायाः
 फलसाधनत्वं वदति । न तूपास्ये ब्रह्मतामपीति मन्वाना य उपासते ते
 प्रतीकालम्बना इत्युच्यन्ते । तथा च सत्यपि वेदविहितत्वेनोपासनायाः
 कृतत्वेन सफलत्वात् तत्फलकत्वेनोपासकानामर्चिरादिलोकप्राप्तावपि तान-
 १५ मानवः पुरुषो ब्रह्म न प्रापयति किंतु शुद्धब्रह्मत्वं ज्ञात्वा य उपासते
 तानेव ब्रह्म प्रापयतीति बादरायण आचार्यो मन्यते । तत्र हेतुमाह ।
 उभयथा दोषादिति । वस्तुतो यद्ब्रह्मरूपं तत्राब्रह्मत्वनिश्चय उपासनार्थं च
 ब्रह्मत्वेन भावनमेवमुभयथा करणे दोषः संपद्यत इति तस्य न ब्रह्म-
 प्राप्तावधिकारोस्तीति युक्तं तदनयनमित्यर्थः । तथा च श्रुतिः । असन्नेव
 २० स भवति । असद् ब्रह्मेति वेद चेत् (तै. २।६) इति । योन्यथा सन्त-
 मात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते । किं तेन न कृतं पापं चौरैणात्माप-
 हारिणा इति । एवं ज्ञानमार्गीयव्यवस्थामुक्त्वा भक्तिमार्गीयस्यापि
 तामाह । तत्कतुश्चेति । सर्वं मद्भक्तियोगेन (भा. १।१।२१।३३) इति वाक्यान्
 तस्योपासनापेक्षेति न प्रतीकादिसंभावना । तत्र कथंचिद्यदि वाञ्छतीति

- वाक्यादिच्छामात्रेण तद्भोगकरणानन्तरं प्राचीनभगवद्भजनलक्षणक्रतुश्च
नीयत इत्यर्थः । वस्तुतस्तु भक्तस्यामानवपुमपेक्षाभावात् स्वयमेव ब्रह्मलोकान्
प्राप्नोतीति ज्ञापनाय प्रथमान्त उक्तः । ननु ब्रह्मणोधिकं न किञ्चिदस्ति ।
न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते (श्वे. ६।८) इति श्रुतेः । एवं सति च्छान्दोग्ये
५ सनत्कुमारनारदसंवादे—स यो नाम ब्रह्मेत्युपास्ते (छां. ७।१।१) इत्या-
दिना नामवाङ्मनःसंकल्पचित्तध्यानविज्ञानादीनां ब्रह्मत्वेनोपासनमुत्तरो-
त्तरं पूर्वस्मात् पूर्वस्माद् भूयस्त्वं चोच्यतेतो न ब्रह्मत्वं सर्वेषामुपास्यानां वक्तुं
शक्यमिति चेत् भैवम् । विभूतिरूपाणां नियतफलदातृत्वाद् येन रूपेणाल्पफ-
लदानं तत्राधिकगुणप्राकट्ये प्रयोजनाभावात् तावन्मात्रगुणप्रकटनं येन रू-
१० पेण ततोधिकफलदानं तत्र ततोधिकगुणप्रकटनमिति पूर्वस्मादाधिक्यमुच्यते।
एवमेव सर्वत्र । नियतफलदानं तु स्वतन्त्रेच्छत्वाल्लीलारूपमिति नानुपपन्नं
किञ्चित् । प्रतिमादिष्वावाहनेन संनिहिते विभूतिरूपे तद्भावनं पूजामार्गे ।
भक्तिमार्गे तु भक्त्या तत्र प्रकटे तथा । गुरौ तु शाब्दे परे च निष्णातं
ब्रह्मणीति विशेषणवच्चेन भगवदावेशात् तत्र तद्भावनमिति सर्वमवदातम् ।
१५ अपि च बादरिजैमिनिमतोक्त्यनन्तरं स्वमतोक्त्या तत्समानविषयत्वमत्रा-
पीत्यवगम्यते । तत्र च कार्यब्रह्मलोकप्राप्तिपरब्रह्मप्राप्तिविषयत्वमुक्तं पूर्वोत्तर-
पक्षभेदेन । बादरिमते सविशेषस्यैवोपास्यत्वाद्विशेषाणां चाविद्यकत्वादुपास-
नानां सर्वासां प्रतीकतद्रूपत्वमेव सिध्यति । एवं सत्यप्रतीकालम्बनान्न-
यतीति वदता व्यासेन बादरिमतानुसारिण उपासकस्य न कस्यापि
२० ब्रह्मप्राप्तिरिति ज्ञाप्यते । वस्तुतस्तुपासनायामुपास्यस्वरूपज्ञानस्याप्यङ्ग-
त्वात्तन्मतीयानामुक्तीत्या तदभावेन निरङ्कुत्वादर्चिरादिप्राप्तिरपि न
संभवति किं पुनर्ब्रह्मण इति निगूढाशयो व्यासस्य । एवं सति परप्राप्तावे-
वोपोद्बलकमुक्तं भवतीति सैव व्यासाभिमतोति सिद्धम् । ये तु प्रतीकेष्वब्र-
ह्मक्रतुत्वं वदन्तः पञ्चाग्निविद्यायास्तथात्वेपि वचनबलात् तद्वतो ब्रह्मप्राप्ति-
२५ रिति वदन्ति । तत्रेदमुच्यते । वचनं तु वस्तुसतः पदार्थस्य बोधकं
न तु कारकमतस्तच्चेद् बोधयति तदाप्रतीकालम्बनान्नयतीति व्यासो-

- कृत्यविरोधाय तत्राप्यप्रतीकत्वमूरीकार्यम् । अन्यथा पञ्चाशिविद्या-
निरूपिकां श्रुतिं पश्यन्नेवं स न वदेत् । न चौत्सर्गिकं पक्षमाश्रित्य
तथोक्तमिति वाच्यम् । तस्य बाधकापनोद्यत्वाद्वचनस्य चोक्तन्या-
येनाबाधकत्वात् । यत्र वचनस्य बाधकत्वमुच्यते तत्र बाधबोधकत्वमेव ।
५ न तु तथात्वमित्युपेक्षणीयास्ते । ननु मनःप्रभृतीनां शुद्धब्रह्मत्वे-
मनो ब्रह्मोपास्ते इति वदेन्न तु प्रकारवाचीतिशब्दशिरस्कं ब्रह्म-
पदमत उपासनाप्रकारावच्छेदकत्वमेव ब्रह्मपदस्य न तु स्वरूपनिरूप-
कत्वमिति चेद् हन्तेदं शब्दार्थानवगमविजृम्भितमेव । यतो मन उपास्त्वे-
त्युक्त्वा तदुपासनाफलं यावन्मनोगतं तत्रास्य कामचारो भवतीति वदिष्यं-
१० स्तदुपासनाया एतत्फलसाधकत्वे प्रयोजकरूपाकाङ्क्षायामाह । मनो ब्रह्मेति ।
इति शब्दोत्र हेतुत्ववाची । तथा च यतो मनो ब्रह्मातो हेतोस्तदुपासनं
तादृक्फलसाधकमित्यर्थः । अत एव मनो हि ब्रह्म मन उपास्त्विति पूर्व-
मुक्तम् । सर्वत्रैवमेव ज्ञेयम् ॥ ४।३।१६ ॥ ४ ॥

५ विशेषाधिकरणम् ।

१५ विशेषं च दर्शयति ॥ ४।३।१७ ॥

- सर्वाण्युपास्यानि रूपाणि ब्रह्मरूपाण्येवेति तदुपासकानां परप्राप्ति-
रेवेति सिद्धम् । तत्रेदं चिन्त्यते । ज्ञानमार्गीयाणां भक्तिमार्गीयाणां चावि-
शेषेणैव परप्राप्तिरुक्त कश्चिद्विशेषोस्तीति । तत्रोभयोरपि ब्रह्मोपासकत्वेना ।
विशेषेणैव फलं भवतीति प्राप्ते प्रत्याह । विशेषं च श्रुतिर्दर्शयति ।
२० तैत्तिरीयके पठ्यते । ब्रह्मविदामोति परम् (तै. २।१) इति गुहा-
मिसंधिना सामान्यत एतावदुक्त्वा गृहं तमुद्धाटयन्त्यतिगोप्यत्वमस्मि-
न्नर्थेनुभवैकवेद्यत्वं च ज्ञापयन्त्याह—तदेपाभ्युक्ता । सत्यं ज्ञानमनन्तं
ब्रह्म । यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन् । सोऽश्रुते सर्वान् कामान्
सह । ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २।१) इति । तत्पूर्वोक्तं प्रतिपाद्यत्वेना-
२५ भिमुखीकृत्यैपगुक्ता तदनुभवकर्तृभिरिति शेषः । ब्रह्मविदक्षरब्रह्मविदामोति

- संनिध्यादक्षरमेवाप्रोति । एतावानर्थो यो वेदेत्यन्तयर्चोक्तः । अथ परमाप्रोतीत्यस्यार्थ उच्यते निहितमित्यादिना । अत एव मध्ये क्रियापद-मुभयसंबन्धित्वज्ञापकमुक्तम् । तत्प्राप्तिश्च मर्यादापुष्टिभेदेन द्वेधा । तत्रादौ मर्यादायामुच्यते । इहायमाशयो ज्ञेयः । नायमात्मा प्रवचनेन (मुं ३।२। ५ ३) इति श्रुत्या भगवद्वरणातिरिक्तसाधननिरासः क्रियते पुरुषोत्तमप्राप्तौ । एवं सत्यक्षरब्रह्मज्ञानस्य तत्साधनत्व उच्यमाने तद्विरोधः स्यात् । तेनैव-मेतदर्थो निरूप्यते । ज्ञानमार्गीयाणामक्षरज्ञानेनाक्षरप्राप्तिस्तेषां तदैकपर्यव-सायित्वात् । भक्तानामेव पुरुषोत्तमपर्यवसायित्वात् । तदुक्तं भगवद्गीतासु—एवं सततयुक्ता ये (भ. गी. १२।१) इति प्रश्ने—मय्यावेश्य मनो ये माम् १० (भ. गी. १२।२) ये त्वक्षरमनिर्देश्यम् । (भ. गी. १२।३) श्रीभागवते च—भक्त्याहमेकया ग्राह्यः (भा. ११।१४।२१) तस्मान्मद्भक्तियुक्तस्येत्यु-पक्रम्य—न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयो भवेदिह (भा. ११।२०।३१) इत्यादिना । तथा च ब्रह्मविदं चेद्भगवान् वृणुते तदा भक्तिरुदेति । तत्प्र-चुरभावे सति स्वयं तद् हृदि प्रकटीभविष्णुः स्वस्थानभूतं व्यापिवैकुण्ठं १५ तद्गुहायां हृदयाकाशे प्रकटीकरोति तत् परमव्योमशब्देनोच्यते । अलौ-किकप्रयोगेण तस्यालौकिकत्वं ज्ञाप्यते । यथा स्वस्थापितं वस्त्ववश्यं दर्शनयोग्यं भवति तथात्र भगवानपीति ज्ञापनाय निहितमित्युक्तम् । तथा च परमाप्रोतीति पदविवृतिरूपत्वादस्य गुहायां परमे व्योम्नि निहितं यो वेद स नास्य प्राणा उत्क्रामन्तीहैव समवलीयन्ते ब्रह्मैव सन् ब्रह्मोपैति (बृ. ४।४। २० २२) इति श्रुत्युक्तरीत्या परमाप्रोतीत्यर्थः संपद्यते । अथ शुद्धपुष्टिमागेंङ्गीकृ-तस्य व्यवस्थामाह । सोश्रुते (तै. २।१) इत्यादिना । अत्रायमभिसंधिः । यथा स्वयं प्रकटीभूय लोके लीलां करोति तथात्यनुग्रहवशात् स्वान्तः-स्थितमपि भक्तं प्रकटीकृत्य तत्स्नेहातिशयेन तद्वशः सन् स्वलीलारसा-नुभवं कारयतीति स भक्तो ब्रह्मणा परब्रह्मणा पुरुषोत्तमेन सह सर्वान् २५ कामानश्नुत इति । चकारादुक्ता श्रुतिः स्मृतयश्च संगृह्यन्ते । एवं सति

ज्ञानमार्गीयाणामक्षरप्राप्तिरेव । भक्तानामेव पुरुषोत्तमप्राप्तिरिति सिद्धम्
॥ ४।३।१७ ॥ ५ ॥

इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये
चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ४।३ ॥

५ अथ चतुर्थाध्याये चतुर्थः पादः ।
१ संपद्याविर्भावधिकरणम् ।

संपद्याविर्भावः स्वेन शब्दात् ॥ ४।४।१ ॥

ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१) इत्युपक्रम्य—सोश्नुते सर्वान्
कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २।१) इति तैत्तिरीयके पठ्यते ।
१० तत्रेदं संदिह्यते । किमन्तःस्थित एवाश्नुते । उत पुनर्जन्म प्राप्नोति । तत्रा-
न्यस्त्वनुपपन्नः । न स पुनरावर्तते (का. २) तेषामिह न पुनरावृत्तिरस्ति
(बृ. ६।२।१५) इत्यादिश्रुतिविरोधात् कर्माभावाच्चेति प्राप्ते प्रतिवदति ।
संपद्य ब्रह्म संपद्यापि स्थितस्य जीवस्य प्रभोरत्यनुग्रहवशाद् रूपात्मकभ-
जनानन्ददित्सायां तत्कृत आविर्भावो भवत्येव । भगवदधीनत्वज्ञापनायास्य
१५ तत्र कर्तृत्वं नोक्तम् । ननूक्तं—न स पुनरावर्तते (का. २) इत्यादिश्रुतिवि-
रोधः कर्माभावश्च बाधक इत्यत आह । स्वेनेति । स्वशब्दोत्र भगव-
द्वाची । तथा च भगवत्स्वरूपबलेनैवाविर्भाव इत्यर्थः । एवं सत्युक्तश्रुति-
र्मर्यादामार्गविषयिणीति न विरोध इति भावः । तेषामिह प्रपञ्चे न पुन-
२० रावृत्तिरस्तीति हि श्रुतिराह । लीलायाः प्रपञ्चातीतत्वात् तत्राविर्भावस्य
निषेधाविषयत्वादपि न विरोधः । अत्र प्रमाणाकाङ्क्षायामाह । शब्दा-
दिति । सोश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २।१) इति
श्रुतिः पुरुषोत्तमेन सह सर्वकामभोगं वदति । स च न विश्रहं विना
संभवतीति श्रुतिबलादेव तथा मन्तव्यमित्यर्थः ॥ ४।४।१ ॥

२५ हेत्वन्तरमाह ।

मुक्तः प्रतिज्ञानात् ॥ ४।४।२ ॥

अत्रोपक्रमे—ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१) इति वाक्येन परप्राप्ति-
लक्षणां मुक्तिं प्रतिज्ञाय हि तद्विवृतिरेव सोऽश्रुत इत्यादिना क्रियते । तेन
पुष्टिमार्गीयमुक्तिरूपत्वमेव तस्याशनस्य सिध्यत्यतोपि हेतोस्तदाविर्भावस्य
न लौकिकत्वं न चावृत्तिरूपत्वमित्यर्थः ॥ ४।४।२ ॥

५

आत्मा प्रकरणात् ॥ ४।४।३ ॥

ननु परस्य ब्रह्मणो निर्गुणत्वात्कामभोगस्य गुणसाध्यत्वात्सह ब्रह्मणे-
त्यत्र ब्रह्मपदं सगुणतत्परमतो न तस्य मुक्तिरूपत्वमित्यत आह । अत्र ब्रह्म-
पदेनात्मा व्यापको मायातद्गुणसंबन्धरहितो यः स एवोच्यते । कुतः । प्रकर-
णात् । ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१) इत्युपक्रम्य तत्पाठाद् गुणाती-
१० तस्यैवैतत्प्रकरणमिति तदेवात्र ब्रह्मशब्देनोच्यत इत्यर्थः ॥ ४।४।३ ॥

अविभागेन दृष्टत्वात् ॥ ४।४।४ ॥

ननु—ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१) इति भिन्नं वाक्यम्
ऋग्भिन्नातो नैकं प्रकरणमिति सगुणमेव तत्र ब्रह्मपदेनोच्यत इत्याशङ्क्य
प्रतिवदति । पूर्ववाक्येन समविभागैर्नैवेयमृक् पठितानां तु विभागेन ।
१५ कुतः । दृष्टत्वात् । ब्रह्मविदिति वाक्यानन्तरं तत्पूर्वोक्तमर्थं प्रतिपाद्यत्वेना-
भिमुखीकृत्यैषगुक्तेति श्रुतिर्दृश्यते । तदेषाभ्युक्तेति । तेन पूर्ववाक्योक्तार्थम-
धिकृत्यैवगुच्यत इति गुणातीतमेव तदत्र वाच्यमित्यर्थः ॥ ४।४।४।१ ॥

२ ब्राह्माधिकरणम् ।

ब्राह्मेण जैमिनिरुपन्यासादिभ्यः ॥ ४।४।५ ॥

२० पूर्वेण मुक्तो जीवो भगवदनुग्रहातिशयेच्छातो बहिराविर्भूतो गुणा-
तीतेन पुरुषोत्तमेनैव सह सर्वान् कामानश्नुत इति सिद्धम् । अथ तत्रैवेदं
विचार्यते । आविर्भूतो जीवः प्राकृतेन शरीरेण भुङ्क्त उताप्राकृतेनेति । तत्र
भोगस्य लौकिकत्वे तदायतनस्यापि तादृशेनैव भावितव्यमिति मनवानं
प्रत्याह । ब्राह्मेण ब्रह्मसंबन्धिना ब्रह्मणा भगवतैव स्वभोगानुरूपतया
२५ संपादितेन सत्यज्ञानानन्दात्मकेन शरीरेण पूर्वोक्तानश्नुत इति जैमिनि-

राचार्यो मनुते । तत्र हेतुरुपन्यासादिभ्य इति । ब्रह्मविदाप्रोति परमिति ब्रह्मविदः परप्राप्तिं प्रतिज्ञाय तदर्थस्यैवोपन्यासोऽग्रिमयर्चा क्रियते सोऽश्रुत इत्यादिना । तथा च परप्राप्तेर्मुक्तिरूपत्वात् पुष्टिमार्गीयायास्तस्या एवं-
 रूपत्वादक्षरब्रह्मणः पुरुषोत्तमायतनरूपत्वासदात्मकमेव शरीरं तस्य वक्तु-
 ५ मुचितं न तु प्राकृतम् । एतद्वोधनायैवाग्रेऽन्नमयादीनि विभूतिरूपाण्युक्तानि । भक्तशरीरे प्रतीयमानानामर्थानां विभूतिरूपत्वेन ब्रह्मात्मकत्वं तेन साधितं भवति । इदमेवादिपदेन बहुवचनेन च ज्ञाप्यते । एतदानन्दमयाधिकरणे प्रपञ्चितमतो नात्र पुनरुच्यते तत्र कर्मवादी जैमिनिरेवं मनुते तत्रान्येषामेव-
 मङ्गीकारे किमाश्चर्यमिति ज्ञापनाय तन्मतोपन्यासः कृतः ॥ ४।४।५ ॥

१० चितितन्मात्रेण तदात्मत्वादित्यौडुलोमिः ॥ ४।४।६ ॥

स यथा सैन्धवधनोनन्तरोबाह्यः कृत्स्नो रसधन एवं वा अरे अयमात्मानन्तरोबाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानधनः (बृ. ४।५।१३) इति श्रुतौ धनपदेन ज्ञानात्मकविग्रहात्मत्वं ब्रह्मणो बोध्यते । अन्यथा न वदेत् । प्रयोजनाभावात् । तथा च तादृशेन सह भोगकर्त्रा तादृशेनैव भाव्यमिति
 १५ चिति चिद्रूपे ब्रह्मणि तन्मात्रेण चिन्मात्रेण रूपेण कामान् भुङ्क्ते न तु विग्रहेण । श्रुतौ जीवस्य तथात्वस्यानुक्तेः । पूर्णानन्दत्वाद्भगवतस्तत्संवन्धेन तदानन्दमनुभवतीत्यर्थः संपद्यते । चिदात्मत्वं जीवस्य यतो नैसर्गिकमित्यौडुलोमिराचार्यो मनुते । अशरीरं वाव (छां. ८।१२।१) इति श्रुतिरेतादृशान्यविषयिणीति ज्ञेयम् । मुक्तिदशायां तदनुभवस्य
 २० भगवदिच्छाविषयत्वाभावाच्च तथा । तथा चैतदंतज्जातीयकानन्दानुभवस्य भवत्विति भगवदिच्छैव श्रुतौ कामशब्देनोच्यते ॥ ४।४।६ ॥

एवमप्युपन्यासात् पूर्वभावादविरोधं बादरायणः ॥ ४।४।७ ॥

परमाचार्यो बादरायणस्तु नैवं मनुते । ब्रह्मविदाप्रोति परमित्यस्योपन्यास एवमपि विग्रहवच्चेनापि कृतो यतः । तथाहि । यो वेद
 २५ निहितं गुहायाम् (तै. २।१) इत्यत्र गुहाया उक्तत्वात्तस्या विग्रह एव संभवात् । किंच । प्रथमान्तोपस्थितत्वेन प्राप्नोतीत्युक्त्वा च ब्रह्मविदः

परप्राप्तौ स्वातन्त्र्यं ज्ञाप्यते । तदेव ब्रह्मणा सहेति पदेनोपन्यस्तम् । तेन ब्रह्मणोपि तत्समानक्रियावत्त्वं ज्ञाप्यते । परं त्वप्राधान्येन । तथा च भक्तस्यैव कामा वक्तुमुचितास्ते च न विग्रहं विना संभवन्ति । किंच । विपश्चितेति विशेषणेन विविधं पश्यच्चिद्रूपत्वमुच्यते । कामभोगोक्तिप्रस्ताव
 १५ एतदुक्त्या तदुपयोग्येव सर्वं वाच्यम् । एवं सति भक्तविविधभावान् पश्यति स्वयंभोगचतुरश्वेत्युक्तं भवति । एतेनापि भक्तविग्रहः सिध्यति । ननु विग्रहस्यागन्तुकत्वेन लौकिकत्वादलौकिकेन ब्रह्मणा भोगो विरुद्ध इत्यत आह । पूर्वभावादिति । भक्तप्राप्तेः पूर्वमेव भगवदित्सितभोगानुरूप-विग्रहाणां सत्त्वान्न विरोधः । किंच । उक्तश्रुतिसूत्रैः पुरुषोत्तमेन सह
 १० भक्तस्य कामभोगो निरूपितः । स यावतार्थेन विना नोपपद्यते तावान् स श्रुत्यभिमत इति मन्तव्यम् । तथा च ब्रह्मसंबन्धयोग्यानि शरीराणि नित्यानि सन्त्येव । यथानुग्रहो यस्मिज्जीवे स तादृशं तदाविश्य भगव-दानन्दमश्नुत इति सर्वमवदातम् ॥ ४।४।७ ॥

संकल्पादेव च तच्छ्रुतेः ॥ ४।४।८ ॥

१५ एवं परप्राप्तिः केषांचिदेव भवति । तत्र हेत्वपेक्षायामाह । भजनानन्दं दातुं यमेव संकल्पविषयं करोति स एवैवं प्राप्नोतीति भगवत्संकल्प एव तत्र हेतुः । तत्र प्रमाणमाह । तच्छ्रुतेः । नायमात्मेत्युपक्रम्य—यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः (मुं. ३।२।३) इति श्रुतिः श्रूयतेतः स एवात्र हेतुः । श्रुतौ प्रवचनादिदोषः कृत इत्यत्राप्येवकार उक्तः । चकारात्तज्जनितैवैत-
 २० दनुरूपा परमार्तिः संगृह्यते ॥ ४।४।८ ॥

अत एव चानन्याधिपतिः ॥ ४।४।९ ॥

यतो हेतोः साधनं फलं चोक्तीत्या स्वयमेव नान्योतो हेतोस्तेषां हृदि साधनत्वेन फलत्वेन प्रभुरेव स्फुरति नान्यस्तेनानन्यास्ते । तेषामेवाधिपतिः पुरुषोत्तमः । अन्यत्राधिपत्यं विभूतिरूपैः करोत्यतः सर्व-

स्याधिपतिरिति श्रुतिरपि तदभिप्रायेणैवेति भावः । चकारात्—मदन्यत्ते न जानन्ति नाहं तेभ्यो मनागपि (भा. १।४।६८) इति भगवद्वाक्यं संगृह्यते । अन्यथा सर्वज्ञस्याकुण्ठितज्ञानशक्तेरेवं कथनमयुक्तं स्यादतः पुष्टिमार्गेणुग्रहैकसाध्यः प्रमाणमार्गाद्विलक्षणस्तत्र विश्वासश्च तथेति ५ सिद्धम् ॥ ४।४।९ ॥

अभावं वादरिराह ह्येवम् ॥ ४।४।१० ॥

मुक्तोपि जीवः पुष्टिमार्गेऽङ्गीकृतो भगवद्वत्तं विग्रहं प्राप्य भजना-
नन्दं प्राप्नोतीति सिद्धम् । अत्र प्रत्यवतिष्ठते वादरिराचार्यो मुक्तस्य
देहाद्यभावं मनुते । तत्र हेतुराह । ह्येवमिति । ब्रह्मविदो हि मुक्तिरुच्यते ।
१० यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति (बृ. २।४।१४) इत्याद्युक्त्वा—
यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत्केन कं पश्येत् (बृ. २।४।१४) इत्यादिना
द्वितीयज्ञाननिषेधमाह ब्रह्मविदः श्रुतिः । तथा च तस्य कामभोगवार्ता
दूरतरेति तदाक्षेप्यदेहोपि तथा ॥ ४।४।१० ॥

भावं जैमिनिर्विकल्पामननात् ॥ ४।४।११ ॥

१५ जैमिनिराचार्यस्तु मुक्तस्य पुंसो देहादेर्भावं सत्तां मन्यते ।
तत्र हेतुर्विकल्पेत्यादि । ब्रह्मविदाप्नोति परमिति श्रुत्या ब्रह्मज्ञानस्य
तत्प्राप्तिसाधनत्वमुच्यते । नायमात्मा (मुं. ३।२।३) इति श्रुत्या तु
वरणमात्रप्राप्यत्वम् । सोऽश्रुत इत्यादिना च परप्राप्त्युपन्यासः क्रियते ।
इहैव समवनीयन्ते ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति (बृ. ४।४।२२) इति च
२० पठ्यते । एवं सति मिथो विरोधे तदभावाद्योक्तव्याख्यानरीत्या ज्ञान-
मार्गीयस्य ब्रह्मज्ञानेनाक्षरब्रह्मप्राप्तिः पुष्टिमार्गीयभक्तस्य तु सोऽश्रुत इत्यने-
नोक्ता परप्राप्तिरिति व्यवस्थितविकल्प एव श्रुत्यभिमत इति ज्ञायते । तेन
नायमात्मेति श्रुतिः परप्राप्तिविषयिणी । इहैवेत्यादिश्रुतिस्तु मर्यादामार्गी-
यविषयिणी मन्तव्यम् । एवं सति पुष्टिमार्गीयस्य भोगसाधनात्मकविग्र-
२५ हवत्त्वं निष्प्रत्यूहं सिध्यति । तत् केन कं पश्येदित्यादिना तु ब्रह्मज्ञान-
सामयिकी व्यवस्थामाह न तु तदुत्तरकालीनपरप्राप्तिसामयिकीमिति
किमनुपपन्नम् ॥ ४।४।११ ॥

द्वादशाहवदुभयविधं बादरायणोतः ॥ ४।४।१२ ॥

- ब्रह्मणा सह सर्वकामाशनप्रयोजकं शरीरं शरीरत्वस्य भूतजन्य-
त्वव्याप्यत्वात्तदभावेनाशरीररूपं तद्भोगायतनत्वेन शरीररूपमपीति बाद-
रायण आचार्यो मन्यते । अत्र हेतुरत इति । तथाविधश्रुतेरित्यर्थः ।
- ५ तथाहि । सुखं त्वेव विजिज्ञासितव्यमित्युक्त्वा तत्स्वरूपमाह । यो वै भूमा
तत्सुखम् (छां. ७।२।३।१) इत्युपक्रम्याग्र उच्यते । यत्र नान्यत्पश्यति
नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमा (छां. ७।२।४।१) इत्यनेन
केवलभावविषयत्वं पुरुषोत्तमलक्षणमुक्त्वा केवलभाववतो भक्तस्य विप्रयोग-
गसामयिकीं व्यवस्थामाह स एवाधस्तात् स उपरिष्ठात् स पश्चात्स
१० पुरस्तात् (छां. ७।२।५।१) इत्यादिना । ततः— स वा एष एवं पश्य-
न्नेवं मन्वान एवं विजानन् (छां. ७।२।५।२) इति पूर्वावस्थामनूद्य
संयोगावस्थामाह । आत्मरतिरात्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मानन्दः
(छां. ७।२।५।२) इति वाक्येन सोऽश्रुत इति श्रुतिसंवादिनमर्थमुक्त्वा
भक्तस्वरूपमाह । तस्य ह वा एतस्यैवं पश्यत एवं मन्वानस्यैवं विजानत
१५ आत्मतः प्राणः (छां. ७।२।६।१) इत्युपक्रम्य—आत्मत एवेदं सर्वम्
(छां. ७।२।६।१) इति । तेनाशरीरत्वं सिध्यति । अव्ययप्रयोगेणाविकृतादेव
पुरुषोत्तमात्प्राणाद्याविर्भाव उच्यते । अत्र ल्यब्लोपे पञ्चमी । पूर्वं विर-
हदशायां प्राणादयो भगवत्येव लीना आसंस्ततस्तत्प्राकट्ये तत एव
प्राणादयोपि संपन्ना इति तत्प्राप्तेर्निमित्तत्वं यतो विभूतिरूपाणामपि पुरु-
२० षोत्तमे लयो नानुपपन्नः । आत्मरतिरित्यादिना सोऽश्रुत इत्यनेन च
शरीरत्वम् । जैमिनिरप्यत एव ब्राह्मेणेति मनुते । एकस्य विरुद्धोभयध-
र्मवच्चममन्वानं प्रति वैदिकं दृष्टान्तमाह । द्वादशाहवदिति । यः कामयेत
प्रजायेयेति स द्वादशरात्रेण यजेत (तै. सं. ७।२।१) इति चोदनया
द्विरात्रेण यजेत (तै. सं. ७।१।४) इत्यादिवन्नियतकर्तृकत्वेनाहीनत्वं
२५ गम्यते । द्वादशाहमृद्विक्रामा उपेयुः । य एवं विद्वांसः सत्रमुपयन्ति
(तै. सं. ७।५।१) इति श्रुत्या च सत्रत्वं बहुकर्तृकस्य गम्यते । एवमेव
द्वादशाङ्गशरीरिन्द्रियप्राणान्तःकरणात्मभिरश्रुत इति सत्रतुल्यत्वम् । वस्तुतो

भगवद्विभूतिरूपत्वेन ब्रह्मात्मत्वेनैकरूपत्वमतो द्वादशाहवदुभयाविधम् ।
 सत्रे प्रत्येकं चेतनानां यजमानानां फलभागित्ववदत्रापि तादृग्भक्तदेहादी-
 नामपि ब्रह्मात्मकत्वाच्चेतनत्वमेवेत्यप्यनेन दृष्टान्तेन ज्ञाप्यते । अत एव
 श्रीभागवते—देहेन्द्रियासुहीनानां वैकुण्ठपुरवासिनाम् (भा. ७।१।३४)
 ५ इति गीयते ॥ ४।४।१२ ॥ २ ॥

३ तत्त्वभावाधिकरणम् ।

तत्त्वभावे संध्यवदुपपत्तेः ॥ ४।४।१३ ॥

अथेदं चिन्त्यते । भगवत्स्वरूपे प्राकृतशरीर इवावस्था दृश्यन्ते
 तत्कालीनैः पुंभिरिति कथमप्राकृतत्वमुपपद्यत इति तत्रोपपत्तिमाह । तद्-
 १० र्शनस्य वास्तववस्तुविषयकत्वव्यवच्छेदेन पूर्वपक्षव्युदासाय तुशब्दः । तत्
 प्राकृततुल्यदर्शनमभावे तथात्वस्याभाव एव भवति । न तु तत्र प्राकृता
 धर्माः सन्ति । नन्वविद्यमानानामर्थानां कथं दर्शनमुपपद्यत इत्यत आह ।
 संध्यवदिति । स्वप्ने यथा वासनावशादविद्यमानानामप्यर्थानां भवति तथा
 भगवदिच्छावशात्तत्रापि प्राकृततुल्यत्वदर्शनस्योपपत्तेर्न प्राकृतत्वं तत्र ज्ञेय-
 १५ मित्यर्थः । तथा च श्रुतिः । संध्यं तृतीयं स्वप्नस्थानं तस्मिन् संध्ये
 स्थाने तिष्ठन्नुभे स्थाने पश्यतीदं च परलोकस्थानं च । अथ यथाक्रमोयं
 परलोकस्थाने भवति तमाक्रममाक्रम्योभयान् पाप्मन आनन्दांश्च पश्यति ।
 स यत्रायं प्रस्वपिति (बृ. ४।३।९) इत्युपक्रम्य स्वयं विहृत्य स्वयं
 निर्माय स्वेन भासा स्वेन ज्योतिषा प्रस्वपित्यत्रायं पुरुषः स्वयंज्योतिर्भव-
 २० ति—न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्ति (बृ. ४।३।१०)
 इत्यादिरूपा । एवमेव भगवानासुराणां प्राकृतगुणे तमस्येव दुःखात्मके
 लयं चिकीर्षुः स्वस्मिन् प्राकृतत्वबुद्धिसंपादनाय तादृशीमिव लीलां दर्श-
 यत्यतो न प्राकृतत्वशङ्कागन्धोप्यत्र । अत एव भगवतोक्तम्—मामात्मपर-
 देहेषु प्रद्विषन्तोभ्यसूयकाः (भ. गी. १६।१८) इत्युपक्रम्य—ततो यान्त्य-
 २५ धर्मां गतिम् (भ. गी. १६।२०) इति । तेषामासुरत्वेन मुक्त्यनधिका-
 रित्वात् तथाकरणमतः सुषूक्तं संध्यवदुपपत्तेरिति ॥ ४।४।१३ ॥

भावे जाग्रद्वत् ॥ ४।४।१४ ॥

- लौकिकवद्भासमाने लीलापदार्थे यद्दर्शनं भक्तानां तत्तु भावे विषये विद्यमाने सति भवति । अत्र दृष्टान्तमाह । जाग्रद्वत् । यथा मोहाभाववतः पुंसः सत एवार्थस्य दर्शनं तथेति । एताभ्यां सूत्राभ्यामेतदुक्तं भवति ।
- ५ सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह । ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २।१) इति श्रुत्या भक्तकामपूरणाय भगवान् लीलां करोतीति गम्यते । यद्दर्शनश्रवणस्मरणैर्भक्तानां दुःखं भवति तादृशीमपि तां करोतीति श्रूयते । यथा सौभयुद्धे मोहवचनानि । हस्तादायुधच्युतिः । प्रभाक्षीयलीला च । उक्तीत्या सोऽश्रुत इति श्रुत्या परब्रह्मत्वमवगम्यते । उक्तलीलाया तद्वै-
- १० परीत्यं च । एवं सत्येकस्या वास्तवत्वमन्यस्या अवास्तवत्वं वाच्यम् । ते ते धामान्युष्मसि (तै. सं. १।३।६।१) विष्णोः कर्माणि पश्यत (तै. सं. १।३।६।२) तद्विष्णोः परमं पदम् (तै. सं. १।३।६।२) तद्विप्रासो विपन्यवः (ऋ. सं. १।२२।२१) इत्यादिश्रुतिभिः । सहस्रशीर्षं देवं विश्वाक्षं विश्वशंभुवम् । विश्वं नारायणं देवमक्षरं परमं पदम् ।
- १५ विश्वतः परमं नित्यं विश्वं नारायणं हरिम् । विश्वमेवेदं पुरुषस्तद्विश्वमुपजीवति । पतिं विश्वस्यात्मेश्वरं शाश्वतं शिवमच्युतम् (म. ना. १।३।१) इत्यादिभिश्च शुद्धब्रह्मणस्तद्विपरीतदर्शनेवश्यं हेतुर्वाच्यः । स त्वासुरव्यामोहनमेवेति पूर्वसूत्रेणोपपादितः । भक्तेभ्यः स्वरूपानन्ददानाय—लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् (ब्र. सू. २।१।३३) इति न्यायेन या लीलाः करोति
- २० यथा रिङ्गणादिलीला भगवतो नैसर्गिकधर्मरूपानन्दात्मकत्वेन विद्यमाना एव ता भक्ताः पश्यन्तीति द्वितीयसूत्रेणोक्तम् । अत एव लीलाया अनेकरूपत्वाद् ब्रह्मणश्च श्रुतौ सैन्धवदृष्टान्तेनैकरसत्वनिरूपणाच्छुद्धब्रह्मधर्मत्वं न संभवतीति शङ्कानिरासाय कैवल्यमित्युक्तम् ।

- साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च (श्वे. ६।११) इत्यादि-
- २५ श्रुतिषु यान्यधर्मराहित्यलक्षणा केवलतोक्ता सा लीलात्मिकैव लीलाविशिष्टमेव शुद्धं परं ब्रह्म न कदाचित्तद्रहितमित्यर्थः पर्यवस्यति । तेन स्वरूपात्मकत्वं लीलायाः पर्यवस्यति तेन च नित्यत्वम् ।

एतद्विद्वन्मण्डने प्रपञ्चितम् । अथवा लीलैव कैवल्यं जीवानां मुक्तिरूपम्
तत्र प्रवेशः परमा मुक्तिरिति यावदित्यर्थः ॥ ४।४।१४ ॥ ३ ॥

४ प्रदीपाधिकरणम् ।

प्रदीपवदावेशस्तथाहि दर्शयति ॥ ४।४।१५ ॥

- ५ ननु पूर्णज्ञानक्रियाशक्तिमता ब्रह्मणा तुल्यभावेन तत्रापि प्रधान-
भावं प्राप्य कामभोगकरणमपूर्णज्ञानक्रियावतो भक्तस्यानुपपन्नमित्या-
शङ्कायां तत्रोपपत्तिमाह । नहि तदा नैसर्गिकज्ञानक्रियाभ्यां
तथा भोक्तुं शक्तो भवति किंतु भगवांस्तास्मिन्नाविशाति यदा
तदायमपि तथैव भवतीति सर्वमुपपद्यते । एतदेवाह । प्रदीप-
१० वदिति । यथा प्राचीनः प्रकृष्टो दीपः स्नेहयुक्तायां वर्त्यामर्वाचीनायामाविष्टः
स्वसमानकार्यक्षमां तां करोति स्नेहार्थीनश्चित्तिश्च भवति स्वयं
तथात्रापीत्यर्थः । अत्र प्रमाणमाह । तथाहि दर्शयति श्रुतिः । भर्ता
संभ्रियमाणो विभर्ति । एको देवो बहुधा निविष्टः (ते. आ. ३।१४) इति ।
सर्वान् कामानित्युक्तत्वाद् यस्य कामस्य भोगो यथा निवेशे सति
१५ तत्तथा तदा निवेश इति बहुधा निवेश उक्तः । अयं निवेशो नान्तर्या-
मित्वेन तस्यैकधैव प्रवेशात् । निसर्गतः सर्वेषां जीवानां भगवान् भवत्येव
प्रभुर्यद्यपि तथापि यं स्वीयत्वेन वृणुते तस्य विवाहितः पतिरिव भर्ता
सन् वरणजस्नेहातिशयेन भक्तेनापि भ्रियमाणः सन् स भक्त इव स्वय-
मपि तं स्वस्मिन् विभर्ति । अत एव स्नेहराहित्येनायोगोलकादिकं विहाय
२० प्रदीपं दृष्टान्तमुक्तवान् व्यासः । अत एव देवपदमुक्तम् । स्वरूपानन्द-
दानाद्भावोदीपनात् पूतनादिमुक्तिदानेन स्वमाहात्म्यद्योतनाद्वैकुण्ठादि-
स्थितेश्च । तदुक्तं निरुक्ते—दिवो दानाद्वा । दीपनाद्वा । द्योतनाद्वा ।
द्युस्थानो भवतीति वा यो देवः (नि. ७।१५) इति । किंच भक्तानां
कामभोजनार्थं क्रीडाकरणात् क्रीडायामेव जयेच्छाकरणाद्भक्तैः सह व्यव-
२५ हारकरणाद् भक्तेषु स्वमाहात्म्येच्छादिद्योतनाद्—न पारयेहं (भा. १. ०।३०।
३७) न त्वादृशीं प्रणयिनीम् (भा. १. ०।६०।५५) इत्यादिभिः स्तुतिकर-

णात् भक्तप्रपत्तिदर्शनेन कालीयदमनादौ मोदकरणात् तेष्वेव भक्तिमद-
करणात् ते स्वप्नेपि प्रियमेव पश्यन्तीति स्वप्नकरणात्तेषां कान्तिकरणादि-
च्छाकरणाद्वा तान्निकटे गमनादपि देवः । तदुक्तं धातुपाठे—दिवु क्रीडा-
विजिगीषाव्यवहारद्युतिस्तुतिमोदमदस्वप्नकान्तिकगतिषु (पा. धा. पा. दि. १)
५ इति । एवं सति युक्तमेव तेषां तथात्वमिति हिशब्देनाह ॥ ४।४।१५ ॥

ननु—अस्थूलमनण्वहस्वम् (बृ. ३।८।८) इत्याद्यनन्तरं पठ्यते ।
न तदश्नोति कञ्चन । न तदश्नोति कश्चन (बृ. ३।८।८) इति । उक्त-
श्रुतौ च ब्रह्मणा सह जीवस्य भोग उच्यते । तथा च सगुणनिर्गुणभेदेन
विषयभेदोवश्यं वाच्यो विरोधपरिहारायेत्यत उत्तरं पठति ।

१० स्वाप्ययसंपत्त्योरन्यतरापेक्षमाविष्कृतं हि ॥ ४।४।१६ ॥

इहायमाशयः । प्रकृतेतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूयः
(ब्र. सू. ३।२।२२) इत्याद्यधिकरणैः—परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते
स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च (श्वे. ६।८) इत्यादिश्रुतिभ्यश्च प्राकृता
एव धर्मा निषिध्यन्ते ब्रह्मण्यप्राकृता एव बोध्यन्तेन्यथा तद्बोधनमेव न
१५ स्यान्निषेधकवाक्य एव तद्बोधनमपि न स्यात्—एतस्यैवाक्षरस्य प्रशासनम्
(बृ. ३।८।९) इत्यादिरूपमतोचिन्त्यानन्तशक्तेर्मगवतः का वा कार्याक्ष-
मता यया प्राकृतान् गुणान् रीकुर्यादतो निर्गुणमेव सदा सर्वत्र भगवद्रूप-
मिति मन्तव्यम् । एवं सति—तद्यथापि हिरण्यनिधिं निहितमक्षेत्रज्ञा
उपर्युपरि संचरन्तो न विन्देयुरेवंमेवेमाः सर्वाः प्रजा अहरहर्गच्छन्त्य एतं
२० ब्रह्मलोकं न विदन्ति (छां. ८।३।२) इति च्छान्देग्यश्रुतेः प्रस्वापदशायां
न कश्चिद् ब्रह्माश्नाति तच्च न कंचनेति तद्विषयिणी निषेधिका श्रुतिः ।
ब्रह्मविदाप्नोति परम् (ते. २।१) इति श्रुत्युक्तपरब्रह्मप्राप्तिदशाविषयिणी
भोगबोधिका सेति न विरोधगन्धोपि । एतदेवाह । स्वाप्ययः प्रस्वापः ।
स्वमपीतो भवति तस्मादेनं स्वपितीत्याचक्षते (छां. ६।८।१) इति श्रुतेः । संप-
२५ त्तिर्ब्रह्मसंपत्तिरुक्तरीत्या पृष्टिमार्गीयो मोक्ष एतयोरन्यतरापेक्षमुभयश्रुत्युक्त-
मित्यर्थः । भगवत्कर्तृकभोगस्य लीलारूपत्वात् तस्याश्च—लोकवत्तु लीला-

केवल्यम् (ब्र. सू. २।१।३३) इत्यत्र मुक्तित्वेन निरूपणात् तत्राप्तेः
संपद्रूपत्वं युक्ततरमिति हिशब्दार्थः ॥ ४।४।१६ ॥ ४ ॥

५ जगद्व्यापाराधिकरणम् ।

जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसंनिहितत्वाच्च ॥ ४।४।१७ ॥

- ५ ब्रह्मणा सह भोगकरणं लौकिकव्यापारयुतमुत नेति संशये
तद्युतमिति पूर्वः पक्षस्तथा सति मुक्तित्वभङ्गात् पूर्वोक्तमनुपपन्नमिति प्राप्त
आह । जगदित्यादि । पूर्वोक्तस्य जगत्संबन्धी लौकिको यो व्यापारः
कायवाङ्मनसां तद्वर्जं तद्रहितं भोगकरणम् । तत्र हेतु आह । प्रकरणा-
दसंनिहितत्वाच्चेति । ब्रह्मविदाप्नोति परमित्युपक्रमेण मुक्तिप्रकरणात् तत्र
१० लौकिकव्यापारोसंभावितः । किंच । लीलायाः कालमायायतीतत्वेन प्राकृतं
जगद् दूरतरमितोपि हेतोर्न तत्संभवः । कदाचिद्लोके लीलाप्रकटनेच्छायां
तदधिष्ठानत्वयोग्ये मथुरादिदेशेतिशुद्धे गोलके चक्षुरिन्द्रियमिव स्थाप-
यित्वा लीलां करोति । तदापि लीलामध्यपातिनां न लौकि-
कव्यापारसंभवः । न हि चक्षुरिन्द्रियं गोलककार्यं करोति न वा
१५ तन्नाशे नश्यति । एतत्सर्व—दिवीव चक्षुराततम् (ऋ. १।२२।
२०) इति श्रुतिव्याख्याने विद्वन्मण्डने प्रपञ्चितम् । किंच
छान्दोग्ये—भूमैव सुखं भूमा त्वेव विजिज्ञासितव्यः (छां. ७।२३।१)
इत्युक्तां भूमौ लक्षणमाह । यत्र नान्यत् पश्यति नान्यच्छृणोति
नान्यद् विजानाति स भूमा (छां. ७।२४।१) इति । अत्र
२० नान्यद्विजानातीत्येतावदेव परिणामार्थेऽपि यमिन्द्रियव्यापारो निषिद्धस्त-
त्राप्यन्यविषयकस्तेन भगवद्विषयकः स सिद्धो भवतीति जगद्व्यापारा
हित्यं सिद्धम् । तत्र तेन भगवत् एव स्वतन्त्रं फलत्वमुक्तं भवति । न हि
सुखस्यान्यत् प्रयोजनमस्ति ॥ ४।४।१७ ॥

प्रत्यक्षोपदेशादिति चेन्नाधिकारिकमण्डल

स्थोक्तेः ॥ ४१४१८ ॥

नन्वेतत्प्रकरण एव छान्दोग्ये पठ्यते । सर्वं हि पश्यति (छां. ७२६।२) इति सर्वविषयकप्रत्यक्षमुपदिश्यत इत्यन्यविषयव्यापाररा-
 ५ हित्यं नोपपद्यत इत्याशङ्क्य समाधत्ते । आधिकारिकेत्यादिना । अत्रेद-
 मुच्यते । सोऽश्रुते (तै. २।१) लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् (ब्र. सू. २।१।३३)
 इत्यादिभिर्नित्यलीलामध्यपातित्वं तस्योच्यते । नान्यत् पश्यति (छां. ७२४।१) इत्यादिश्रुतिवशाज्जगद्धापारवर्जं भोगकरणं पूर्वसूत्रेणोक्तम् ।
 अत्रेदं विचार्यते । नान्यत्पश्यतीति प्रकरण एव सर्वं हि पश्यति (छां. ७२६।२) इति सर्वविषयकं दर्शनमुच्यते तत् कथं पूर्वोक्तमुपपद्यत
 इति । किं च । एकस्यैव भक्तस्य देशकालभेदेन क्रियमाणाने-
 कलीलासंबन्धित्वं भवति । तच्च लीलानित्यतायां न घटते ।
 यतस्तत्तद्देशतत्कालसंबन्धिनी सा नित्या । एवं सत्येकस्या-
 नेकरूपत्वं जीवस्य न संभवतीति तन्नित्यत्वमपि न सिध्यतीति । तत्रोच्यते ।
 १५ श्रुतौ सर्वपदेन न जगदुच्यते किंतु यस्यां यस्यां लीलायां देशकालभेदेन
 क्रियमाणायामधिकृतो य एको भक्तस्तस्यैव तावान्ति रूपाणि सन्ति
 तान्याधिकारिकाणीत्युच्यन्ते । तेषां मण्डलं समूहस्तत्र स्थितवस्तुमात्र-
 मुच्यत इति नानुपपन्नं किञ्चित् । अत एवाग्रे पठ्यते । सर्वमाप्नोति सर्वशः
 (छां. ७२६।२) इति । स एकधा भवति त्रिधा भवति पञ्चधा भवति
 २० सप्तधा नवधा चैव पुनश्चैकादशः स्मृतः । शतं च दश चैकश्च सहस्राणि
 च विंशतिः (छां. ७२६।२) इति । यथा मण्डलवर्तिषु पुंसु नैकस्य
 प्राथम्येन प्राधान्यं वक्तुं शक्यं तथैतेष्वपि रूपेष्विति ज्ञापनाय मण्डल-
 पदमुक्तम् ॥ ४१४१८ ॥

विकारावर्ति च तथाहि स्थितिमाह ॥ ४१४१९ ॥

- नन्वेवं सति श्वस्त्वद्देहमायास्य इति प्रभुणोक्ते तदाशया तस्थि-
तिर्नोपपद्यते । नित्यत्वाल्लीलायास्तस्य कालस्य तदागमनस्य च तदापि
वर्तमानत्वात् । तथा प्रभूक्तिरपि नोपपद्यत इत्याशङ्क्य समाधत्ते । इह
भगवल्लीलाप्रकृतिस्तद्विरुद्धोर्थो विकार इत्युच्यते । तत्र न वर्तते तज्ज्ञानं
५ तादृशं च भवति यत्स्वरूपं प्रति तथा वदति तस्य स्वगेहे तदा भगव-
त्स्थितिज्ञानं न भवतीत्यर्थः । उपलक्षणं चैतदतो यद्देशकालविशिष्टा
यादृशी या लीला तस्यास्तादृश्या एव तल्लीलामध्यपातिनो भक्तस्य ज्ञानं
नान्यविषयकमिति ज्ञेयम् । अत एव द्वितीयस्यापि मह्यं पूर्वमुक्तमासीत्ते-
नागत इत्येव ज्ञानं भवति । तदैव हि रसोदयोतो रसस्वरूपमध्यपातित्वा-
१० लीलाया रसस्य च भगवदात्मकत्वाद्भगवद्रूपत्वेन सर्वमुपपद्यते लीलायाम् ।
अत्र प्रमाणमाह । तथाहि स्थितिमाहेति । सर्वमाप्नोति सर्वशः (छां.
७।२.६।२) इति श्रुतिरेकस्यैव भक्तस्य सर्वशः सर्वैः प्रकारैः सर्वल्लीला-
रसमाप्नोतीति वदन्त्युक्तीत्यैव लीलायां स्थितिमाहेत्यर्थः । अतो वस्त्वे-
वेदमलौकिकमीदृशमिति मन्तव्यं वेदिकैरिति भावः । अलौकिकैर्धे-
१५ लौकिकरीत्यनुसरणं न युक्तं किं त्वलौकिकरीत्यनुसरणमेव युक्तमिति
हिशब्देन द्योत्यते । एतन् रसो वे सः (तै. २।७) इति श्रुतेर्लीला-
विशिष्ट एव प्रभुस्तथेति तादृश एव परमफलमिति ज्ञापितं भवति
॥ ४।४।१९ ॥

दर्शयतश्चैवं प्रत्यक्षानुमाने ॥४।४।२० ॥

- न च लौकिकयुक्तिविरोधोत्र बाधकत्वेन मन्तव्यः किंतु साधकत्वेन ।
२० यतः प्रत्यक्षानुमाने श्रुतिस्मृती अपि लौकिकयुक्त्यप्रसारेणालौकिके भग-
वत्संबन्धिन्यर्थेन्यथाभावनं निषेधति । नैषा तर्केण मतिरापनेया (क.
१।२।९) । पराम्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च ।
(श्वे. ६।८) अलौकिकाम्नु ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत् (म. भा.
भी. ५।१.२) । श्रीभागवते च - न हि विराध उभयं भवन्त्यपरिगणितगुण-
गण ईश्वरेन वगाद्यमाहात्म्येर्वाचीनविकल्पवितर्कविचारप्रमाणाभासकृतर्क-

- शास्त्रकलिलान्तःकरणाशयदुरवग्रहवादिनां विवादानवसर (भा. ६।१। ३६) इत्यादिवाक्यैरचिन्त्यानन्तशक्तिमत्त्वेन भगवत्स्वरूपस्यैव परमफलत्वं प्रदर्शयते । किंच । ता वां वास्तून्मुष्मसि गमध्वे यत्र गावो भूरिशृङ्गा अयासः । अत्राह तदुरुगायस्य वृष्णः परमं पदमवभाति भूरि (ऋ.सं. २।२।२४) इति ।
- ५ ऋग्वेदे पठ्यते । किंचित्पाठभेदेन यजुःशाखायामपि । ता तानि वास्तूनि वां गोपीमाधवयोः संबन्धीनि गमध्वे प्रसादत्वेन प्राप्तुमुष्मसि कामयामहे तानि कानीत्याकाङ्क्षायां गूढाभिसंधिमुद्धाटयति यत्र श्रीगोकुले गावो भूरिशृङ्गा बहुशृङ्गा रुरुप्रभृतयो वसन्तीति शेषः । ग्राम्यारण्यपशूपलक्षणा-र्थमुभयोरेव ग्रहणम् । अत्राह भूमावेव तदुरुगायस्य बहुगीयमानस्य वृष्णः
- १० भक्तेषु कामान् वर्षतीति वृषा तस्य पदं स्थानं वैकुण्ठं ततोपि परममधिकमत्र विचित्रलीलाकरणात् । भूरि यमुनापुलिननिकुञ्जगोवर्धनादिरूपत्वेन बहुरूपम् । तथा च तत्रत्यानि तानि कामयामहे इति वाक्यार्थः संपद्यते ! एतेन लीलासंबन्धिवस्तूनां यत्र फलत्वेन बहुरूपप्रार्थनं तत्र तल्लीलाकर्तुः परमफलत्वे किं वाच्यमित्याशयो ज्ञाप्यते । अथ ह वाव तव महिमामृत-
- १५ समुद्रविप्रुषा सकृल्लीढया स्वमनसि निष्यन्दमानानवरतसुखेन विस्मरितदृष्टश्रुतसुखलेशाभासाः परमभाविताः (भा. ६।१।३९) इति श्रीभागवते । एतेनापि कैमुतिकन्यायेन प्रभोरेव स्वतः पुरुषार्थत्वं ज्ञाप्यते । फलप्रकरणत्वात्तदेवाचार्यतात्पर्यविषय इति ज्ञायते ॥ ४।४।२० ॥

भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च ॥ ४।४।२१ ॥

- २० इतोपि हेतोः पुरुषोत्तमस्वरूपमेव परमं फलमिति ज्ञायते । यतः सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता (तै. २।१) इति श्रुतौ भक्तसाम्यमुच्यते । तच्च पुरुषोत्तम एव संभवति । यतः सख्यं दत्त्वा तत्कृतात्मनिवेदनमङ्गीकुर्वन्नतिकरुणः स्वस्वरूपानन्दमनुभावययंस्तं प्रधानी-करोति । अन्यथा भक्तोनुभवितुं न शक्नुयात् । युक्तं चैतत् । प्राप्तं फलं
- २५ स्वाधीनं भवत्येवान्यथा फलत्वमेव न स्यात् । तथा चास्माल्लिङ्गादपि

प्रभोरेव परमफलत्वं सिध्यति । न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते (श्वे. ६।८) इति श्रुतिविरोधपरिहाराय मात्रपदम् । न चात्र कामभोगस्य फलत्वं शङ्कनीयम् । आप्नोति परमित्येतद्व्याकृतिरूपत्वात् स्वरूपानुभवरूपत्वाद् भोगस्य । अनुभूयमानस्यैव हि सुखस्य लोके पुरुषार्थत्वोक्तेः
५ ॥ ४।४।२१ ॥

एवं भगवतः स्वतः पुरुषार्थरूपत्वमुक्त्वा कर्मफलभोगानन्तरमावृत्तिवदत्राप्यावृत्तिर्भविष्यतीत्याशङ्कानिरासायोत्तरं पठति ।

अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ॥ ४।४।२२ ॥

- अनावृत्तिर्भक्तानां ज्ञानिनां चोच्यते । तत्र मानं शब्दः । सच
१० तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति (छां. ८।६।६) । न तेषां पुनरावृत्तिरेतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते (छां. ४।१।५।६) । ब्रह्मलोकमभिसंपद्यते । न च पुनरावर्तते (छां. ८।१।५।१) इत्यादिरूपस्तु ज्ञानिनां तामाह । न हि भक्तानां नाड्यादिप्रयुक्तममृतत्वम् । तस्मान्मद्भक्तियुक्तस्य योगिनो वै मदात्मनः । न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयो
१५ भवोद्दिह (भा. १।१।२०।३१) इत्यादिवाक्येभ्यः । किंतु यमेवेति श्रुतेर्वरणमात्रलभ्यः पुरुषोत्तमः । एवं सति ब्रह्मविदाप्नोति परम् (तै. २।१) इति श्रुतेर्विरोधपरिहारपूर्वकोक्तव्याख्यानरीत्या भक्तस्य परं ब्रह्म प्राप्तस्य निर्दोषत्वादावृत्तिहेत्वभावात् प्रपञ्चेनावृत्तिः संभवति । तादृशं प्रतीश्वरेच्छापि न तथा भवितुमर्हति । ये दारागारपुत्राप्रप्राणान् वित्तमिमं परम् ।
२० हित्वा मां शरणं याताः कथं तांस्त्यक्तुमुत्सहे (भा. ९।४।६५) इति भगवद्वाक्यात् परप्राप्तिरूपत्वाच्च भोगस्य न नाशसंभावना । किंच यत्रैकस्यैव भक्तस्य देशकालभेदेनानेकविधलीलासंबन्धित्वेऽपि तत्तल्लीलासंबन्धित्वमनश्वरमुच्यते तत्र सर्वथा तदभावः कथं वक्तुं शक्यो ब्रह्मणापि । अपरं च । कालसाध्यो हि नश्वरः स्याद् न हि पुरुषोत्तमे
२५ कालः प्रभवितुं शक्नोति । न यत्र कालोनिमिषां परः प्रभुः । (भा. २।२।१७)

इत्यादिवाक्येभ्यः । तथा च ज्ञानमार्गीयभक्तिमार्गीययोरनावृत्तौ तुल्य-
 त्वेपि फलप्राप्तौ वैलक्षण्यात् । पूर्ववाक्येन भक्तानामाहानावृत्ति-
 मुत्तरवाक्येन ज्ञानिनामिति ज्ञायते । न च फलप्रकरणान्तेनावृत्त्युक्तेः
 संसाराभाव एव जीवस्य परमं फलमित्याचार्याभिप्रायो ज्ञायत इति
 ५ वाच्यम् । ब्रह्मविदः परप्राप्तिं फलत्वेनोक्त्वा तत्स्वरूपस्य सर्वकामभोग-
 त्वेन श्रुत्या निरूपणात् स च स्वस्वाधिकारानुसारेण निवेदितार्थाङ्गीकार-
 रूप एवेति ज्ञेयम् । तेन स एव परमं फलमनावृत्तिस्त्वार्थिकी । परं
 त्वावृत्तौ संभवत्यां परमफलत्वं नोपपद्यत इति ज्ञानदुर्बलशङ्कानिरासायेय-
 मुक्ता । पुष्टिमार्गीयभक्तविशेषप्रवर्तकनिवर्तकवेणुशब्दाद्भगवन्निकटगतावना-
 १० वृत्तिः पूर्वोक्ता । मर्यादामार्गीयाणां वेदरूपाच्छब्दात्तदुक्तसाधनादनावृत्तिं
 द्वितीयेनेत्यपि तात्पर्यविषयः श्लिष्टोर्थो ज्ञेयः । तथा सति परमफलमग्रे
 स्वत एव भावीति भाव इत्यलं विस्तरेण ॥ ४।४।२२ ॥ ५ ॥

जानीत परमं तत्त्वं यशोदोत्सङ्गलालितम् ।

तदन्यदिति ये प्राहुरासुरांस्तानहो बुधाः ॥ ५८ ॥

१५ नानामतध्वान्तविनाशनक्षमो

वेदान्तहृत्पद्मविकासने पटुः ।

आविष्कृतोयं भुवि भाष्यभास्करो

मुधा बुधा धावत नान्यवर्त्मसु ॥ ५९ ॥

पुरन्दरमदोद्भवप्रचुरवृष्टिसंपीडित-

२० स्वकीयवरगोकुलावनपरायणो लीलया ।

स्मितामृतसुवृष्टिभिः परिपुषोष तान्यो गिरिं

दधार च स एव हि श्रुतिशिरःसु संराजते ॥ ६० ॥

15- नानामतेत्यादिश्लोकत्रयं M. A. पुस्तकयोर्नास्ति (ग्रन्थशरीरे) ग्रन्थ-
 समाप्पयनन्तरं तु M. पुस्तके श्लोकद्वयं A पुस्तके श्लोकत्रयं च वर्तते ।
 प्रकाशनाख्यालता तु व्याख्याताः सर्वे श्लोकाः ।

D पुस्तकेपि ग्रन्थाद्बहिरेवेमौ श्लोकौ ।

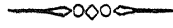
16-(C) reads सिद्धान्त for हृत्पद्म ।

श्रीकृष्णकृपयैवायं सिद्धान्तो हृदि भासते ।
 तेनाधिकं वरीवर्ति न वक्तव्यं हरेर्नृणाम् ॥ ६१ ॥
 भाष्यपुष्पाञ्जलिः श्रीमदाचार्यचरणाम्बुजे ।
 निवेदितस्तेन तुष्टा भवन्तु मयि ते सदा ॥ ६२ ॥

५ इति श्रीमद्वेदव्यासमतवर्तिश्रीविल्लाभाचार्यविरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये
 चतुर्थोऽध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४१४ ॥

समाप्तश्चतुर्थोऽध्यायः ॥

श्रीमद्वल्लभाचार्यकारिकाः ।

	पृ.
साङ्गोध्येयस्तथा ज्ञेयो वेदः शब्दाश्च बोधकाः ॥	१
निःसंदिग्धं तदर्थंश्च लोकवद्व्याकृतेः स्फुटाः ॥	१
अलौकिको हि वेदार्थो न युक्त्या प्रतिपद्यते ॥	२
तपसा वेदयुक्त्या तु प्रसादात्परमात्मनः ॥	२
संदेहवारकं शास्त्रं बुद्धिदोषात्तदुद्भवः ॥	३
विरुद्धशास्त्रसंभेदादङ्गैश्चाशक्यनिश्चयः ॥	३
तस्मात्सूत्रानुसारेण कर्तव्यः सर्वनिर्णयः ॥	३
अन्यथा भ्रश्यते स्वार्थान्मध्यमश्च तथादिमः ॥	३
असंदिग्धेपि वेदार्थे स्थूणाखननवन्मतः ॥	३
मीमांसानिर्णयः प्राज्ञे दुर्बुद्धेस्तु ततो द्वयम् ॥	३
संदेहवारकं शास्त्रं वेदप्रामाण्यवादिनाम् ॥	८
क्रियाशक्तिज्ञानशक्ती संदिह्येते परस्थिते ॥	८
उत्पत्तिस्थितिनाशानां जगतः कर्तृ वै बृहत् ॥	९
वेदेन बोधितं तद्धि नान्यथा भवितुं क्षमम् ॥	९
नहि श्रुतिविरोधोस्ति कल्पोपि न विरुध्यते ॥	९
सर्वभावसमर्थत्वादचिन्त्यैश्वर्यवद् बृहत् ॥	९
साधनं च फलं चैव सर्वस्याह श्रुतिः स्फुटम् ॥	१३
न प्रवर्तयितुं शक्या तथा चेन्नरको न हि ॥	१३
प्रवर्तकस्तु सर्वत्र सर्वात्मा हरिरेव हि ॥	१४
यज्ञ एव हि पूर्वत्र बोध्यते स्वर्गसिद्धये ॥	१४
सिद्ध एव हि सर्वत्र वेदार्थो वेदवादिनाम् ॥	१४
मन्त्राणां कर्मणां चैव दर्शनश्रवणाच्छ्रुतौ ॥	१४
कृतिश्च सिद्धतुल्यत्वं वेदः स्वार्थे च संमतः ॥	१४

एकस्यैव ममांशस्य जीवस्यैव महामते ॥	१६
बन्धोस्याविद्ययानादिर्विद्यया च तथेतरः ॥	१६
ज्ञापनार्थे प्रमाणानि संनिकर्षादिमार्गतः ॥	१८
सर्वथाविषयेवाच्येव्यवहार्ये कुतः प्रमा ॥	१८
एवंविचारचातुर्यवद्भिः सद्भिर्ब्रजाधिपे ॥	३४
आनन्दमयतानन्दसंदोहायावधार्यते ॥	३४
पादेषु सर्वभूतानि पुंसः स्थितिपदो विदुः ॥	४६
अमृतं क्षेममभयं त्रिमूर्धोधाये मूर्धसु ॥	४६
संदेहवारकं शास्त्रं पदशक्त्या तु निर्णयः ॥	५९
जीवादुत्कर्षशब्देन द्वयोर्वाक्येपि न क्षतिः ॥	५९
बाधकानां बलिष्ठत्वात्साधकानामभावतः ॥	७३
आधारधर्मा बाध्येरन्निति पादोभिधीयते ॥	७३
यस्मिन्नित्यादिवाक्ये च वाक्यार्थः सर्वेवाधितः ॥	७३
अर्थात्प्रकरणाङ्गिङ्गादिति पूर्वं विचार्यते ॥	७३
ऋषीणां पूर्वचरितस्मरणं स्मृतिरुच्यते ॥	९१
कठवल्लीविचारेण निश्चिता ह्यधिकारिणः ॥	९५
वाक्यान्तरं च तत्रत्यं चिन्त्यते प्रलयावधि ॥	९५
ब्रह्मधर्माश्च ये केचित्सिद्धा युक्त्यापि साधिताः ॥	९६
निर्णायकास्ततोप्यन्ये चत्वारोत्र निरूपिताः ॥	९६
संदिग्धानां पदार्थानां पौर्वापर्येण निर्णयः ॥	१०१
न तु संदिग्धवाक्येन सर्वव्याकुलतोचिता ॥	१०१
जीवप्रकरणं ह्येतन्मुक्त्युपायोस्य रूप्यते ॥	१०१
योग्यं शरीरमारुह्य गच्छेदिति हरेः पदम् ॥	१०१
अनेकरूढिशब्दानां वाच्यं ब्रह्मैव नापरम् ॥	१०२
शक्तितश्चेत्तथा ब्रूयुस्ते सन्यार्गाद्बहिष्कृताः ॥	१०२
भ्रान्तिमूलतया सर्वसमयानामयुक्तिः ॥	१२०
न तद्विरोधाद्वचनं वैदिकं शङ्क्यतां व्रजेत् ॥	१२०

वेदोक्तादणुमात्रेपि विपरीतं तु यद्भवेत् ॥	१३७
तादृशं वा स्वतन्त्रं चेदुभयं मूलतो मृषा ॥	१३७
अनित्ये जननं नित्ये परिच्छिन्ने समागमः ॥	१३९
नित्यापरिच्छिन्नतनौ प्राकट्यं चेति सा त्रिधा ॥	१३९
व्यापकत्वश्रुतिस्तस्य भगवत्त्वेन युज्यते ॥	१५०
आनन्दांशाभिव्यक्तौ तु तत्र ब्रह्माण्डकोटयः ॥	१५०
प्रतीयेरन्परिच्छेदो व्यापकत्वं च तस्य तत् ॥	१५०
विस्फुलिङ्ग इवाग्नेहि जडजीवा विनिर्गताः ॥	१५४
सर्वतःपाणिपादान्तात्सर्वतोक्षिशिरोमुखात् ॥	१५४
मिरिन्द्रियात्स्वरूपेण तादृशादिति निश्चयः ॥	१५५
सदंशेन जडाः पूर्वं चिदंशेनेतरे अपि ॥	१५५
अन्यधर्मतिरोभावान्मूलेच्छातोस्वतन्त्रिणः ॥	१५५
सर्वोपनिषदां सिद्धो ह्यविरोधे समन्वयः ॥	१६७
कथं बोधकता तासां सा तृतीये विचार्यते ॥	१६७
एकं वाक्यं प्रकरणं शाखाः सर्वाः सहैव वा ॥	१६७
एकां विद्यामनेकां वा जनयन्तीति चिन्त्यते ॥	१६७
ससाधने हि पुरुषे जन्मना कर्मणा शुचौ ॥	१६७
केवले वा यथायोगे प्रथमं तद्विचार्यते ॥	१६७
विचारपूर्वकं तस्य ब्रह्मभावाप्तियोग्यता ॥	१६७
अधिकारे ततः सिद्धा विषयावधृतिस्ततः ॥	१६७
अन्तरङ्गविचारेण गुणानामुपसंहृतिः ॥	१६७
बहिरङ्गविचारेण कर्मणामिति सा द्विधा ॥	१६७
फलतः साधनेभ्यश्च प्रमेयाच्च प्रमाणतः ॥	२०१
विचारेणावृहत् तच्चेत्कोन्यः साधयितुं क्षमः ॥	२०१

॥ श्रीमद्विठलेश्वरकारिकाः ॥

भक्तिमार्गप्रचारैकहृदयो वादरायणः ॥	२९७
मानं भागवतं तत्र तेनैवं ज्ञेयमुत्तमैः ॥	२९७
समन्वयेनाविरोधात् साधनैर्ब्रह्मविद्यदि ॥	३०१
तस्याग्रिमव्यवस्था या साच तुर्ये विविच्यते ॥	३०१
जीवतो म्रियमाणस्य गच्छतः सफलस्य च ॥	३०१
अतो ब्रह्मविदा कार्यमेवमेव न चान्यथा ॥	३०१
तामसीं बुद्धिमाश्रित्य ये मूढाः सर्वविप्लवम् ॥	३०१
वदन्ति शास्त्रनाशाय सद्भिः शोच्याश्च येनु तान् ॥	३०१
ब्रह्मविद्रमनाभावः शतांशेनापि चेद्भवेत् ॥	३०१
शास्त्रमेतद्वृथा जातं सर्वमूत्रविनाशतः ॥	३०१
स्वाप्ययस्य च संपत्तेरत्र ब्रह्मगतिश्रुती ॥	३०१
अन्यथा न श्रुतेरर्थः स्याच्चेव्यासो वदेन्न किम् ॥	३०१
तामसीं बुद्धिमाश्रित्य या मुक्तिः कैश्चिदुच्यते ॥	३०१
सा सुषुप्तिश्रुतेरर्थो मोहादेवान्यथा मतिः ॥	३
अतो ब्रह्मविदः कार्यं जीवतः पूर्वमुच्यते ॥	३
आवृत्तिः श्रवणादीनां नवकृत्वोपदेशतः ॥	३
दर्शनार्थत्वतो लिङ्गनदपि ब्रीह्यवघातवत् ॥	३
आवृत्तिः श्रवणादीनामात्मेति स्याद् दृढा मतिः ॥	३०
आपाततो दर्शनं तदभेदेनापि बोध्यते ॥	३०६
प्रतीकोपासनादीनां नैवंभावो हि जायते ॥	३०१
आलम्बनार्थं तत्रापि ब्रह्मदृष्टिर्विशिष्यते ॥	३०६
आदित्यादिब्रह्मदृष्टेरङ्गत्वं न स्वतन्त्रता ॥	३०१

	पृ.
मनने च निदिध्यासे विशेषश्चोच्यतेधुना ॥	३०१
आसनादिषडङ्गैस्तु चित्त श्रौतार्थ एव हि ॥	३०१
धारयेदायतरेवं ततः सिद्धिमवाप्स्यति ॥	३०२
धर्माधर्मभयं तस्य नास्त्येवेति विनिश्चयः	३०२
अग्निहोत्रादिकं कार्यं संन्यासः फल एव हि ॥	३०२
षोढा चेत्पुरुषो व्यक्तः प्रारब्धान्ते फलं भवेत् ॥	३०२
एतावान्प्रथमे पादे निर्णयः सूत्रकृतकृतः ॥	३०२
द्वितीये म्रियमाणस्य सर्वेन्द्रियलथः पुरा ॥	३०२
लिङ्गस्यापि शरीरस्य नाड्योत्क्रान्तिरिहोच्यते ॥	३०२
दिनायनकृतो नास्य विशेषोस्तीति चोच्यते ॥	३०२
तृतीये क्रममुक्तौ यो मार्गो यस्य श्रुतेर्मतः ॥	३०२
तन्निर्द्धारोन्मयमार्गाणामप्राप्यत्वं च वर्ण्यते ॥	३०२
गन्तव्यं च परं ब्रह्म कार्यो लोकस्तु नेति च ॥	३०२
तुरीये पुष्टिमर्यादाभेदेन फलमुच्यते ॥	३०२
प्रभोरेव फलत्वं तन्निर्दोषत्वं च वर्ण्यते ॥	३०२
लीलानित्यत्वतः पूर्णगुणत्वं च ततोखिलम् ॥	३०२
जानीत परमं तत्त्वं यशोदोत्संगलालितम् ॥	३६१
तदन्यदिति ये प्राहुरासुरांस्तानहो बुधाः ॥	३६१
नानामतध्वान्तविनाशनक्षमो	
वेदान्तहृत्पद्मविकासने पटुः ।	
आविष्कृतोयं भुवि भाष्यभास्करो	
मुधा बुधा धावत नान्यवर्त्मसु ॥	३६१
पुरन्दरमदोद्भवप्रचुरवृष्टिसंपीडित-	
स्वकीयवरगोकुलावनपरायणो लीलया ।	
स्मितामृतसुवृष्टिभिः परिपुषोष तान्यो गिरिं	
दधार च स एव हि श्रुतिशिरःसु संराजते ॥	३६१

श्रीकृष्णकृपयैवावं सिद्धान्तो हृदि भासते ।

तेनाधिकं वरीवर्ति न वक्तव्यं हरेर्नृणाम् ॥

३६२

भाग्यपुष्पाञ्जलिः श्रीमदाचार्यचरणाम्बुजे ॥

निवेदितस्तेन तुष्टा भवन्तु मयि ते सदा ॥

३६२

॥ आचार्याणां कारिकाः समाप्ताः ॥

श्रीः

अधिकरणानां सूचीपत्रम् ।

अ. पा. अ.	पृ.
१।१।१ जिज्ञासाधिकरणम्	१
१।१।२ जन्माद्यधिकरणम्	८
१।१।३ समन्वयाधिकरणम्	१२
१।१।४ ईक्षत्यधिकरणम्	१७
१।१।५ आनन्दमयाधिकरणम्	२२
१।१।६ अन्तस्तद्धर्माधिकरणम्	३९
१।१।७ तल्लिङ्गाधिकरणम्	४२
१।१।८ अतिदेशाधिकरणम्	४३
१।१।९ ज्योतिश्चरणाधिकरणम्	४३
१।१।१० अनुगमाधिकरणम्	४६
१।२।१ सर्वत्रप्रसिद्धोपदेशाधिकरणम्	५१
१।२।२ शब्दविशेषाधिकरणम्	५५
१।२।३ अत्ता चराचराधिकरणम्	५७
१।२।४ गुहां प्रविष्टावित्यधिकरणम्	५८
१।२।५ अन्तर उपपत्तेरित्यधिकरणम्	६०
१।२।६ अन्तर्याम्यधिकरणम्	६३
१।२।७ अदृश्यत्वाधिकरणम्	६५
१।२।८ वैश्वानराधिकरणम्	६७
१।३।१ द्युभ्वाद्यायतनाधिकरणम्	७३
१।३।२ भूमाधिकरणम्	७६
१।३।३ अक्षराधिकरणम्	७७
१।३।४ ईक्षतिकर्माधिकरणम्	७९
१।३।५ दहराधिकरणम्	७९
१।३।६ अनुकृत्यधिकरणम्	८५

अ. पा. अ.

पृ.

१।३।७	शब्दादेव प्रमिताधिकरणम्	८६
१।३।८	तदुपर्यपीत्यधिकरणम्	८७
१।३।९	शुगस्येत्यधिकरणम्	९३
१।३।१०	कम्पनाधिकरणम्	९५
१।३।११	ज्योतिर्दर्शनाधिकरणम्	९६
१।३।१२	अर्थान्तरव्यपदेशाधिकरणम्	९७
१।३।१३	सुषुप्त्युत्क्रान्त्योरित्यधिकरणम्	९७
१।४।१	अनुमानिकाधिकरणम्	१००
१।४।२	चमसवादित्यधिकरणम्	१०४
१।४।३	न संख्योपसंग्रहाधिकरणम्	१०६
१।४।४	यथाव्यपदिष्टाधिकरणम्	१०८
१।४।५	समाकर्षाधिकरणम्	१०९
१।४।६	जगद्वाचित्वाधिकरणम्	११०
१।४।७	वाक्यान्वयाधिकरणम्	११३
१।४।८	प्रकृतिश्चेत्यधिकरणम्	११६
२।१।१	स्मृत्यनवकाशदोषप्रसंग इत्यधिकरणम्	१२०
२।१।२	इतरेषामित्यधिकरणम्	१२१
२।१।३	एतेन योग इत्यधिकरणम्	१२१
२।१।४	न विलक्षणत्वाधिकरणम्	१२१
२।१।५	असदिति चेत्यधिकरणम्	१२२
१।१।६	एतेनेत्यधिकरणम्	१२३
२।१।७	भोक्त्रापत्तेरित्यधिकरणम्	१२३
२।१।८	तदनन्यत्वाधिकरणम्	१२४
२।१।९	असद्व्यपदेशाधिकरणम्	१२५
२।१।१०	इतरव्यपदेशाधिकरणम्	१२६
२।१।११	उपसंहारदर्शनाधिकरणम्	१२६
२।१।१२	सर्वोपेताधिकरणम्	१२८
२।२।१	रचनानुपपत्तेरित्यधिकरणम्	१२९

अ. पा. अ.

पृ.

२।२।२	पुरुषाश्मवादित्याधिकरणम्	१३१
२।२।३	महदीर्घवद्वेत्यधिकरणम्	१३२
२।२।४	समुदाय उभयहेतुकेपीत्यधिकरणम्	१३३
२।२।५	नाभाव उपलब्धेरित्याधिकरणम्	१३५
२।२।६	नैकस्मिन्नसंभवादित्याधिकरणम्	१३६
२।२।७	पत्युरसामञ्जस्याधिकरणम्	१३७
२।२।८	उपपत्त्यसंभवादित्याधिकरणम्	१३८
२।३।१	न विद्यदित्याधिकरणम्	१३३
२।३।२	एतेन मातरिश्वेत्याधिकरणम्	१४२
२।३।३	असंभवाधिकरणम्	१४२
२।३।४	तेजोत इत्यधिकरणम्	१४२
२।३।५	आप इत्यधिकरणम्	१४३
२।३।६	पृथिव्यधिकारेत्यधिकरणम्	१४३
२।३।७	तदभिध्यानादेवेत्यधिकरणम्	१४४
२।३।८	विपर्ययेनेत्यधिकरणम्	१४४
२।३।९	अन्तरा विज्ञानमनसी इत्यधिकरणम्	१४४
२।३।१०	नात्मा श्रुतेरित्याधिकरणम्	१४५
२।३।११	ज्ञोत एवेत्यधिकरणम्	१४६
२।३।१२	उत्क्रान्तिगत्यागतीनामित्याधिकरणम्	१४६
२।३।१३	तद्गुणसारत्वाधिकरणम्	१४९
२।३।१४	कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वादित्याधिकरणम्	१५१
२।३।१५	परात्तु तच्छ्रुतेरित्याधिकरणम्	१५३
२।३।१६	अंशो नानाव्यपदेशादित्याधिकरणम्	१५४
२।४।१	तथा प्राणा इत्यधिकरणम्	१५८
२।४।२	हस्तादय इत्यधिकरणम्	१५९
२।४।३	अणवश्चेत्यधिकरणम्	१६०
२।४।४	श्रेष्ठश्चेत्यधिकरणम्	१६०

अ. प. अ.

पृ.

२।४।५	चक्षुरादिवच्चित्यधिकरणम्	१६०
२।४।६	ज्योतिराद्यधिष्ठानं त्वित्यधिकरणम्	१६२
२।४।७	प्राणवैतत्यधिकरणम्	१६२
२।४।८	तदिन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादित्यधिकरणम्	१६३
२।४।९	संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्त्वित्यधिकरणम्...	१६४
२।४।१०	मांसादिभौममित्यधिकरणम्	१६५
३।१।१	तदन्तरप्रतिपत्तावित्यधिकरणम्	१६७
३।१।२	कृतात्ययाधिकरणम्...	१७३
३।१।३	अनिष्ठादिकारिणामित्यधिकरणम्	१७५
३।१।४	विद्याकर्मणोरित्यधिकरणम्	१७७
३।१।५	शब्दावरोधाधिकरणम्	१७९
३।१।६	अन्याधिष्ठित इत्यधिकरणम्	१८०
३।१।७	रेतःसिग्धधिकरणम्	१८१
३।१।८	योनेः शरीरमित्यधिकरणम्	१८२
३।२।१	संध्याधिकरणम्	१८२
३।२।२	तदभावो नाडीष्वित्यधिकरणम्	१८६
३।२।३	अतः प्रबोध इत्यधिकरणम्	१८७
३।२।४	उभयलिङ्गाधिकरणम्	१८९
३।२।५	अरूपवदेव हीत्यधिकरणम्	१९१
३।२।६	अम्बुवदग्रहणादित्यधिकरणम्	१९४
३।२।७	तदव्यक्तमाह हीत्यधिकरणम्	१९६
३।२।८	प्रकाशादिवच्चेत्यधिकरणम्	१९७
३।२।९	प्रकाशाश्रयवद्वैत्यधिकरणम्	१९९
३।२।१०	परमतः सेतून्मानेत्यधिकरणम्	२००
३।२।११	फलमत इत्यधिकरणम्	२०४
३।३।१	सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणम्	२०६
३।३।२	आत्मगृहीत्यधिकरणम्	२२०
३।३।३	कार्याख्यानाधिकरणम्	२२१

अ. पा. अ.	पृ.
३।३।४ पुरुषविद्यायामित्यधिकरणम्	२२६
३।३।५ वेधाद्यधिकरणम्	२२७
३।३।६ संपरायाधिकरणम्	२३१
३।३।७ गतेरर्थवत्त्वमित्यधिकरणम्	२३३
३।३।८ उपपन्नाधिकरणम्	२३६
३।३।९ अनियमाधिकरणम्	२३७
३।३।१० आधिकारिकाधिकरणम्	२३९
३।३।११ अक्षराधियामित्यधिकरणम्	२४०
३।३।१२ अन्तरा भूतग्रामवादित्यधिकरणम्	२४३
३।३।१३ सैव हीत्यधिकरणम्	२४६
३।३।१४ आदरादित्यधिकरणम्	२४७
३।३।१५ तन्निर्धारणाधिकरणम्	२४८
३।३।१६ प्रदानवादित्यधिकरणम्	२४९
३।३।१७ लिङ्गभूयस्त्वाधिकरणम्	२५१
३।३।१८ व्यतिरेकाधिकरणम्	२६०
३।३।१९ भूम्न इत्यधिकरणम्	२६३
३।३।२० नाना शब्दादिभेदादित्यधिकरणम्	२६५
३।३।२१ विकल्प इत्यधिकरणम्	२६५
३।३।२२ काम्यास्त्वित्यधिकरणम्	२६५
३।३।२३ अङ्गेष्वित्यधिकरणम्	२६६
३।३।२४ समाहाराधिकरणम्	२६६
३।३।२५ न वा तत्सहभावाश्रुतेरित्यधिकरणम्	२६७
३।४।१ पुरुषार्थोत इत्यधिकरणम्	२६८
३।४।२ सर्वापेक्षेत्यधिकरणम्	२८५
३।४।३ विहितत्वाच्चाश्रमकर्मेत्यधिकरणम्	२८९
३।४।४ तद्भूतस्येत्यधिकरणम्	२९२
३।४।५ न चाधिकारिकमित्यधिकरणम्	२९३

अ. पा. अ.

पृ.

३।४।६	बहिस्तूभयथेत्याधिकरणम्	२९४
३।४।७	सहकार्यन्तराधिकरणम्	२९७
३।४।८	गृहिणोपसंहार इत्यधिकरणम्	२९७
३।४।९	एवं मुक्तिफलानियम इत्यधिकरणम्	३००
४।१।१	आवृत्त्यधिकरणम्	३०१
४।१।२	आत्माधिकरणम्	३०४
४।१।३	आदित्याद्यधिकरणम्	३०७
४।१।४	यत्रैकाग्रताधिकरणम्	३०९
४।१।५	आ प्रायणाधिकरणम्	३०९
४।१।६	तदधिगमाधिकरणम्	३१०
४।१।७	अतोऽन्याधिकरणम्	३१३
४।२।१	वाङ्मनोधिकरणम्	३१६
४।२।२	भूताधिकरणम्	३१९
४।२।३	समानाधिकरणम्	३२२
४।२।४	अविभागाधिकरणम्	३२७
४।२।५	तदोकोधिकरणम्	३२७
४।२।६	रश्म्यधिकरणम्	३२८
४।२।७	निश्चयधिकरणम्	३२९
४।३।१	अर्विराद्यधिकरणम्	३३०
४।३।२	आतिवाहिकाधिकरणम्	३३५
४।३।३	कार्याधिकरणम्	३३८
४।३।४	अप्रतीकाधिकरणम्	३४२
४।३।५	विशेषाधिकरणम्	३४४
४।४।१	संपद्याविर्भावाधिकरणम्	३४६
४।४।२	ब्राह्माधिकरणम्	३४७
४।४।३	तत्त्वभावाधिकरणम्	३५२
४।४।४	प्रदीपाधिकरणम्	३५४
४।४।५	जगद्धापाराधिकरणम्	३५६

श्रीमद्बाल्मिक्यापाठानुसारतः श्रीमद्वाङ्मयप्रणीत- ब्रह्मसूत्राणां वर्णानुक्रमः ।

अ	पृ.	अतोऽन्यापि हेतुकेषामुभयोः ...	पृ.
अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाश-		अत्ता चराचरग्रहणात् ...	३१३
कृतवादिः समर्थः यत एके ...	१५४	अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ...	१
अकरण वाच्यं न दोषस्तथाहि दर्शयति	१६१	अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्तेः ...	६५
अक्षरधियां लवरोधः साम न्यतद्वावा-		अदृष्टानियमात् ...	१५७
भावाभ्यामोपसंयुक्तदुक्तम् ...	२४०	अधिकं तु भेदनिर्देशात् ...	१२६
अक्षरमन्त्रान्तधृतेः ...	७७	अधि होपदेशात्तु बादरायणस्यैवं	
अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्शनात्	३१३	तद्दर्शनात्... ..	२७१
अग्न्यादिर्गानश्रुतेरिति चेन्न भक्तत्वात्	१७०	अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ...	१३८
अज्ञानवचद्वास्तु न शास्त्रास्तु हि		अध्ययनमात्रवतः ...	२७३
प्रतिषेद्धम्	२६२	अनभिभवं च दर्शयति ...	२९०
अङ्गित्वानुपपत्तेश्च	१३१	अनवस्थितेतरसंभवाच्च नेतरः ...	६२
अङ्गेषु यथाश्रयभावः	२६६	अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वं तदवधेः ...	३१२
अचलत्वं चापेक्ष्य	३०९	अनाधिष्णुर्बलन्ययात्	२९९
अणवश्च	१६०	अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात्	३६०
अणुश्च	१६१	अनियमः सर्वाप्तमाविरोधः शब्दा	
अत एव नित्यत्वम्	९०	नुमनाभ्याम्	२३७
अत एव च सर्वाण्यनु	३१८	अनिष्ठादिकारिणामपि च श्रुतम्...	१७५
अत एव चार्मान्धनायनपेक्षा ...	२८५	अनुरुतेस्तस्य च	८५
अत एव चानन्याधिपतिः	३८९	अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धाज्ज्योतिरा-	
अत एव चोपमा सूर्यकदिवत् ...	१९३	दिवत्	१५६
अत एव न देवता भूतं च	७०	अनुपपत्तेस्तु न शारीरः	५४
अत एव प्राणः	४३	अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञानतरपृथक्त्ववद्दृ	
अतः प्रबोधोऽस्मात्	१८७	ष्टश्च तदुक्तम्	२५६
अंतश्चायनेपि दक्षिणे	३२९	अनुष्ठेयं बादरायणः साम्यश्रुतेः ...	२७८
अतस्त्विदतरज्ज्याद्यो लिङ्गश्च ...	२९१	अनुस्मृतेर्वादिः	७१
अतिदेशाच्च	२५३	अनुस्मृतेश्च	१३५
अतोऽनन्तेन तथा लिङ्गम्	१९८	अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दादिभ्यः	२०३
		अन्तर उपपत्तेः	६०

पृ.	पृ.
अन्तरा चापि तु तददृष्टैः... .. २९१	अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् १२१
अन्तरा भूतग्रामवत्स्वात्मनः २९३	अभिव्यक्तेरित्याश्रयस्थः ७१
अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति	अभिसंध्यादिष्वपि चैवम् १५७
चेन्नाविशेषात् १२४	अभ्युपगमेत्यर्थमत्र वात् १३०
अन्तर्याम्यधिदैवादिषु तद्व्यपदेशात् ६३	अभ्युपगमद्वयहान्तु न तथात्वम् १९४
अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा १३८	अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात् १९१
अन्तस्तद्वर्मोपदेशात् ४०	अर्चिणादिना तत्प्रयितेः ३३०
अन्त्यावस्थितेश्चोभयानित्यत्वादविशेषः १३७	अर्भकैकस्वात्तद्व्यपदेशाच्च नेति चेन्न
अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् १३०	निचायप्रत्ययदेवं व्योमवच्च ५६
अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशेषात् २१५	अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ८५
अन्यथानुमितौ च ज्ञात्वाविवेकात् १३१	अवस्थितिविशेषादिति चेन्नाव्युपगमा-
अन्यथाभेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदेशा	द्विदि हि १४८
न्तरवत् २२४	अवस्थितेरिति काशक स्तः ११५
अन्यभावव्यावृत्तेश्च ७८	अविभागेन दृष्टत्वात् ३२७
अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलाषात् १८०	अविभागो वचनात् ३२७
अन्यार्थं तु जैमिनिः प्रश्नव्याख्याना-	अविरोधश्चन्द्रावत् १४८
भ्यामपि चैवमेके ११२	अशुद्धमिति चेन्न शब्दात् १८१
अन्यार्थश्च परामर्शः ८४	अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः १२६
अन्वयादिति चेत्स्यादवधारणात् २०१	अश्रुतत्वादिति चेन्नेष्टादि कृष्णिणां द्रव्यैः १७१
अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा १३३	असति प्रसिद्धोपरोधो योग्यव्यमन्यथा १३४
अपि सप्त १७७	असद्दिशि चेन्न प्रतिषेधमात्रेण वात् १२२
अपि स्मर्यते ८६	असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तेरण
अपि स्मर्यते १५५	वाक्यशेषात् १२५
अपि स्मर्यते २८८	असत्तत्तेत्याव्ययिकरः १५६
अपि स्मर्यते २९१	असंभवस्तु सतोनुपपत्तेः १४२
अपि चैवमेके १९०	असार्वात्रिकी २७३
अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् १९३	अस्ति तु १४०
अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम्... १२२	अस्मिन्नस्य च तयोर्गं शास्ति ३७
अप्रतीकालम्बनान्नयतीति बादरायण	अस्थेय चोपपत्तेरूपमा ३२४
उभयथादोषात्तत्कतुश्च ३४२	
अवाधाच्च २८८	
अभावं बादरिराह ह्येवम् ३५०	
अभिधोपदेशाच्च ११७	
	आ
	आकाशास्तल्लिङ्गात् ४२
	आकाशो चाविशेषात् १३४
	आकाशोऽन्यत्रान्यत्वादिव्यपदेशात् ९७

पृ.	पृ.
आचारदर्शनात् ... २६९	इतरेषां चानुपलब्धेः ... १२१
आतिवाहिकास्तल्लिङ्गात् ... ३३५	इयदामननात् ... २४३
आत्मरुतेः परिणामात् ... ११७	ई
आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ... २२०	ईक्षतिकर्मव्यपदेशास्तः ... ७९
आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ... १२७	ईक्षतेनशिब्दम् ... १८
आत्मशब्दाच्च ... २२०	उ
आत्मा प्रकरणात् ... ३४७	उत्कमिष्यत एवंभावादित्यौडुलोमिः ... ११५
आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च ... ३०४	उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ... १४६
आदरादलोपः ... २४७	उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु ... ८४
आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ... ३०७	उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ... १३३
आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ... २१९	उत्पत्त्यसंभवात् ... १३८
आनन्दमयोभ्यासात् ... २३	उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ... १३५
आनन्दादयः प्रधानस्य ... २१८	उपदेशभेदान्नेति चेन्नोभयस्मिन्नव्यविरो-
आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्षत्वात् ... १७४	धात् ... ४५
आनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न शरीर-	उपपत्तेश्च ... २०३
रूपकविन्यस्तगृहीतेर्दर्शयति च ... १००	उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ... १२९
आपः ... १४३	उपपन्नस्तल्लक्षणाथोपलब्धेलोकावत् ... २३६
आ प्रायणात्तत्रापि हि दृष्टम् ... ३०९	उपपूर्वमपि त्वेके भावमशनवत्तदुक्तम् ... २९४
आभास एव च ... १५६	उपमर्दं च ... २७६
आमनन्ति चैनमस्मिन् ... ७२	उपलब्धिवदनियमः ... १५२
आर्विज्यमित्यौडुलोमिस्तस्मै हि परि-	उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ... १२६
क्रायते ... २९५	उपसंहारोर्थाभिदाद्विधिशेषवत् समाने च ... २१४
आवृत्तिसकृदुपदेशात् ... ३०२	उपस्थितेतस्तद्वचनात् ... २४८
आसीनः संभवात् ... ३०८	उपादानात् ... १५१
आह च तन्मात्रम् ... १९२	उभयथापि च दोषात् ... १३३
इ	उभयथा च दोषात् ... १३४
इतरपरामर्शात् इति चेन्नासंभवात् ... ८३	उभयथापि न कर्मातस्तदभावः ... १३२
इतरव्यपदेशाद्विज्ञाकरणादिदोषप्रसक्तिः ... १२६	उभयव्यपदेशात्त्वहिकुण्डलवत् ... १९८
इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु ... ३११	उभयव्यामोहात्तत्सिद्धेः ... ३३७
इतरेतरप्रत्ययत्वादिति चेन्नोत्पत्तिमात्र-	ऊ
निमित्तवत् ... १३३	ऊर्ध्वरेतःसु च शब्दे हि ... २७६
इतरे त्वर्थसामान्यात् ... २१९	ए
	एक आत्मनः शरीरे भावात् ... २५९

	पृ.		पृ.
एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ...	१२२	कृत्स्नप्रसक्तिर्निर्वयवत्त्वशब्दकोपो वा	१२७
एतेन योगः प्रत्युक्तः ...	१२१	क्षणिकत्वाच्च ...	१३६
एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः	१२३	क्षेत्रियत्वावगतेत्योत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात्	१३९
एतेन सर्वे व्याख्याता व्याख्याताः	११९	ग	
एवं चात्माकास्त्र्यम् ...	१३७	गतिशब्दाभ्यां तथाहि दृष्टं लिङ्गं च	८१
एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृतेस्तदव-		गतिसामान्यात् ...	२१
स्थावधृतेः ...	३००	गतेरर्थवत्त्वमुपयथान्यथाहि विरोधः	२३३
एवमप्युक्त्यासात्पूर्वभावादविरोधं चाद-		गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ...	२६७
रायणः ...	३२८	गुणाद्वालोक्तवत् ...	१२८
ऐ		गुहां प्रविष्टावात्मानो हि तद्दर्शनात्...	५८
ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्शनात्	२९९	गोणश्चेन्नात्मशब्दात् ...	१९
क		गोप्यसंभवात् ...	१२०
कम्पनात् ...	९५	" ...	१५८
करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ...	१३८	च	
कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ...	१५१	चक्षुरादिवत्तु तत्तद्विशिष्ट्यादिभ्यः	१६०
कर्मकर्तृव्यपदेशाच्च ...	५२	चमसवद्विशेषात्...	१०४
कल्पनोपदेशाच्च मध्वादिषद्विरोधः	१०६	चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति कारणा-	
कामकारेण चैके...	२७५	जिनिः ...	१७४
कामाच्च नानुमानपेक्षा ...	३७	चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्त-	
कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः	२४६	स्तद्भावभावित्वात् ...	१४५
काम्यास्तु यथाकामं समुच्चीथेरन्न वा पूर्व-		चितितन्मात्रेण तदात्मत्वादित्यौडुलोमिः	३४८
हेत्वभावात् ...	२६५	छ	
कारणत्वेन चाकाशादिषु यथास्थप-		छन्दत उभयाविरोधात् ...	२३३
दिष्टेकेः ...	१८८	छन्दोभिधानान्नेति चेन्न तथा चेतोर्पण-	
कार्यं बादरिस्व गत्युपपत्तेः ...	३३८	निगदात्तथाहि दर्शनम् ...	४४
कार्यस्थानादपूर्वम् ...	२२१	ज	
कार्यान्वये तदध्यक्षेण सत्तानः परमभि-		जगद्वाचित्वात् ...	११०
धानात् ...	३३९	जगद्वापापर्यर्जं प्रकरणादसनिहितत्वाच्च	३५६
कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहित प्रतिपिद्धाद्यैव शर्था-		जन्माद्यस्य यतः शास्त्रयोनित्वात्...	८
दिभ्यः ...	१५४	जीवमुख्यप्राणलिङ्गान्नेति चेत्तद्द्वया-	
कृतान्वयेतु शयवान्दृष्टमृतिभ्यां यथेवम-		ख्यातम् ...	१११
नेवं च...	१७३	जीवमुख्यप्राणाणि ततश्चापासात्रे-	
कृत्स्नभावात्तु गृहिणोपसंहारः ...	२९७	विध्यादाश्रितत्वादिह तयोर्गो...	४९

	पृ.		पृ.
ज्ञेयत्वावचनाच्च	१०३	तदोकोऽयज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्या-	
ज्ञोत एव	१०६	सामर्थ्यात्तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च	
ज्योतिरायाधिष्ठानं तु तद्वामननात्...	१६२	हार्दानुपृष्टतः शताधिकया ...	३२७
ज्योतिरूपकनात्तु तथा ह्यभायत एके	१०५	तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत्	१४९
ज्योतिर्दर्शनात्	९६	तदेतुव्यपदेशाच्च	३५
ज्योतिश्चरणाभिधानात्	४३	तद्वृत्तस्य तु नातद्भावो जैमिनेरपि नियमात्-	
ज्योतिषि भावाच्च	९२	द्रूपाभावेभ्यः	२९२
ज्योतिषैकेषामसत्यन्ते	१०८	तद्वृत्तो विधानात्	२७०
त		तन्निर्धारणानियमस्तद्वृष्टेः पृथग्व्यप्रति-	
		बन्धः फलम्	२४८
तदिन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्वयश्चेष्टात्	१६३	तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात्	२०
तच्छ्रुतेः	२७०	तन्मनः प्राण उत्तरात्	३१८
तडितोऽधिवरूपः संबन्धात्	३३५	तत्त्वमवे संध्यवदुपपत्तेः	३५२
तत्तु समन्वयात्	१३	तर्काप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति	
तत्पूर्वकत्वाद्वाचः	१५८	चेदेवमध्यविमोक्षसंगः	१२३
तत्प्राकभुतेऽथ	१५८	तस्य च नित्यत्वात्	१६३
तत्रापि च तद्व्यपदेशादविरोधः ...	१७७	तानि परे तथा ह्याह	३२६
तथा च दर्शयति	१४९	तुल्यं दर्शनम्	२७२
तथा चैकवाक्यतोऽप्यन्वयात्	२८४	तृतीये शब्दः वरोधः संशोकजस्य	१७९
तथान्वयप्रतिषेधात्	२०३	तेजोऽनस्तथा ह्याह	१४२
तथा प्राणाः	१५८	त्रयाणामेव चैवमुपन्यासः प्रश्नश्च ...	१०३
तदधिगम उत्तरपूर्वाधयोः श्लेषविनाशौ		व्यात्मकत्वात् भूयस्त्वात्	१६९
तद्व्यपदेशात्	३१०	द	
तदधीनत्वादर्थवत्	१०२	दर्शनं व	१७८
तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ...	१२४	„	१९५
तदन्तरप्रतिपत्तौ रहति संपरिष्वक्तः प्रश्न-		„	२५५
निरूपणाभ्यस्तम्	१६७	„	२६७
तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च	१८६	„	३३९
तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः	९४	दर्शयतश्चैव प्रत्यक्षानुमाने ...	३५८
तदभिध्यानादेव तु तद्विज्ञातः	१४४	दर्शयति च	२१४
तदव्यक्तमाह हि	१९६	„	२२५
तदापत्तेः संसारव्यपदेशात्	३२२	दर्शयति चाथोऽपि स्मर्यते ...	१९२
तदुपपत्तिं चादरायणः संभवात्	८७	दहर उत्तरेभ्यः	७९

दृश्यते तु	१२२	न संख्योपसंग्रहादपि नानाभावाद्दति-	पृ.
देवादिवदपि लोके	१२७	रेकाच्च	१०६
देहयोगाद्वा सोपि	१८५	न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवन्न हि	
द्युभवाद्यायतनं स्वशब्दात्	७३	लोकापत्तिः	२५८
द्वादशाहवदुभयविधं वादरायणोतः	३५१	न स्थानतोपि परस्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि	१८९
ध		नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात्	१४७
धर्मं जैमिनिरत एव	२०५	नातिचिरेण विशेषात्	१८०
धर्मोपपत्तेश्च	७७	नात्माश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ...	१४५
धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः	८२	नाना शब्दादिभेदात्	२६५
ध्यानाच्च	३०८	नानुमानमतच्छब्दात्	७४
न		नाभाव उपलब्धेः	१३५
न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात्	१२९	नाविशेषात्	२७४
न च कर्तुः करणम्	१३९	नास्ततोदृष्टत्वात्	१३५
न च कार्यं प्रतिपत्त्यभिस्तथिः ...	३४१	नित्यमेव च भावात्	१३२
न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः	१३७	नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसंगोऽन्यतरनि	
न च स्मार्तमतद्वर्माभिलाषात् ...	६४	यमो वान्यथा	१५१
न चाधिकारिकमपि पतनानुमानात्तद्-		नियमाच्च	२७०
योगात्	२९३	निर्मातारं चैके पुत्रादयश्च ...	१८३
न तु दृष्टान्तभावात्	१२२	निशि नेति चेन्न संबन्धस्य यावद्वेदभावि-	
न तृतीये तथोपलब्धेः	१७८	त्वाद्वर्शयति च	३२९
न प्रतीके न हि सः	३०६	नेतरोनुपपत्तेः	३६
न प्रयोजनवत्त्वात्	१२८	नैकस्मिन्दर्शयतो हि	३२१
न भावोऽनुपलब्धेः	१३६	नैकस्मिन्नसंभवात्	१३६
न भेदादिति चेन्न प्रत्येकमतद्वचनात्	१९०	नोपमर्दनातः	३२३
न वक्तुरात्मोपदेशादिति चेदध्यात्मसं-		प	
बन्धभूमा हस्मिन्	४७	पञ्चवृत्तेर्मनोवज्रपदिश्यते ...	१६१
न वा तत्सहभावाश्रुतेः	२६७	पटवच्च	१२५
न वा प्रकरणभेदात्परोवरायस्त्वादिवत्	२१५	पत्यादिशब्देभ्यः	१००
न वायुक्रिये पृथगुपदेशात्	१६०	पत्युरसामञ्जस्यत्वं	१३७
न व. विशेषत्वं	२१४	पयोन्मुवच्चेत्त्रापि	१३०
न विवदश्रुतेः	१३९	परं जैमिनिर्मुग्यत्वात्	३३९
न विलक्षणत्वादस्य तथैवं च शब्दात्	१२१	परमतः सेतुन्मानसं बन्धमेदं १४	
		देशेभ्यः	२००

पृ.	पृ.
परात् तच्छ्रुतेः १५३	प्रत्यक्षोपदेशादिति चेन्नाधिकारिकमण्ड- लस्थोक्तेः ३५७
पराभिध्यानात् तु निरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययो १८५	प्रथमेश्वरणादिति चेन्न ता एव ह्युपपत्तेः १७१
परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि २७७	प्रदानवदेव तदुक्तम् २२९
परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वात्त्वनु- बन्धः २५९	प्रदीपवदादेशस्तथाहि दर्शयति ... ३५४
पारिप्लवार्या इति चेन्न विशेषितत्वात् २८३	प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ... १५७
पुंस्त्वादिवत्तस्य सतो भिव्यक्तियोगात् १५०	प्रवृत्तेश्च १३०
पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामनाम्नात् २२६	प्रसिद्धेश्च ८३
पुरुषार्थोतः शब्दादिति बादरायणः २६८	प्राणगतेश्च १६९
पुरुषाश्मवादिति चेत्तथापि १३१	प्राणभृच्च ७५
पूर्वं तु बादरायणो हेतुव्यपदेशात् ... २०६	प्राणवता शब्दात् १६२
पूर्ववद्वा १९९	प्राणस्तथानुगमात् ४६
पूर्वविकल्पः प्रकरणात्स्यात्क्रियामान सवत् २५२	प्राणादयो वाक्यशेषात् १०७
पृथगुपदेशात् १४९	प्रियशिरस्त्वायप्रप्तिरुपचयापचयौ हि मेदे २१८
पृथिव्याधि काररूपशब्दान्तरेभ्यः ... १४३	फ
प्रकरणाच्च ५८	फलमत उपपत्तेः २०४
प्रकरणात् ७५	ब
प्रकाशवच्चावैयर्थ्यात् १९१	बहिस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च ... २९४
प्रकाशादिवच्चावैशेष्यं प्रकाशश्च कर्मण्य- भ्यासात् १९७	बुद्ध्यर्थः पादवत् २०२
प्रकाशादिवच्चैवंपरः १५५	ब्रह्मदृष्टिस्त्वर्थात् ३०७
प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात् ... १९९	ब्राह्मेण जैमिनिरुपन्यासादिभ्यः ... ३४७
प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात् ११६	भ
प्रकृतैतावच्च हि प्रतिषेधाति ततो भवी- ति च भूयः १९५	भाक् वानात्मवित्त्वात्तथा हि दर्शयति १७२
प्रतिज्ञासिद्धेर्लिङ्गमाश्रयः ... ११४	भावं जैमिनिर्विकल्पामननात् ... ३५०
प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकाच्छब्देभ्यः ... १४१	भावं तु बादरायणोस्ति हि ... ९२
प्रतिषेधाच्च २००	भावे चोपलब्धेः १२४
प्रतिषेधादिति चेन्न शरीरात् ... ३२४	भावे जाग्रद्वत् ३५३
प्रतिसंख्याप्रतिसंख्यानिरोधाप्रप्तिर- विच्छेदात् १३४	भूतादिपादव्यपदेशोपपत्तेश्चैवम् ... ४५
	भूतेषु तच्छ्रुतेः ३१९
	भूमा संप्रसादादध्युपदेशात् ... ७६
	भूम्नः क्रतुवज्ज्यायस्त्वं तथाहि दर्शयति २६३
	भेदव्यपदेशाच्च ३७

	पृ.		पृ.
भेदव्यपदेशाच्चान्यः	४१	योनेः शरीरम्	१८२
भेदव्यपदेशात्	७५	र	
भेदश्रुतेः	१६४	रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् ...	१२९
भेदान्नेति चेदेकस्यामपि	२०८	रश्म्यनुसारी	३२८
भोक्तापत्तेरविभागश्चेति स्याल्लोकवत्	१२३	रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययोदर्शनात् ...	१३२
भोगमात्रसाम्यलिङ्गनाच्च	३५९	रूपोपन्यासाच्च	६७
भोगेन त्वितरे क्षपयित्वाथ संप्रयते	३१५	रेतःसिग्धोगोथ	१८१
म		ल	
मध्वादिष्वसंभवादनधिकारं जैमिनिः	९१	लिङ्गभूयस्त्वात्तद्धि बलीयस्तदपि ...	२५१
मन्त्रवर्णात्	१५५	लिङ्गनाच्च	३०३
मन्त्रादिवद्वाविरोधः	२६२	लोकवत्तु लीलकैवल्यम्	१२८
महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम्	१३२	व	
महद्वच्च	१०४	वदतीति चेन्न प्राज्ञो हि प्रकरणात्...	१०३
मांसादिभौमं यथाशब्दमितरयोश्च ..	१६५	वरुणाद्याधीन्द्रप्रजापती	३३५
मान्त्रवार्णिकमेव च गम्यते	३५	वाक्यान्वयात्	११३
मायामात्रं तु कात्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपा-		वाङ्मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च ...	३१६
त्वात्	१८३	वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्याम् ...	३३३
मुक्तः प्रतिज्ञानात्... ..	३४६	विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ...	१२८
मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात्	७४	विकल्पोविशिष्टकलत्वात्	२६५
मुग्धेर्धसंपत्तिः परिशेषात्	१८८	विकारावर्ति च तथाहि स्थितिमाह	३५७
मौनवदितरेषामप्युपदेशात्	२९९	विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात्...	३४
य		विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ...	१३९
यत्रैकाग्रता तत्रविशेषात्... ..	३०९	वित्याक्रमणोरिति तु प्रकृतत्वात् ...	१७७
यथा च तक्षोभयथा	१५३	वियेव तु निर्धारणात्	२५३
यथा च प्राणादि	१२५	विधिर्वा धारणवत्	२८०
यदेव विययेति हि	३१४	विषयधेण तु क्रमात् उपपद्यते च ...	१४४
यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिका-		विप्रतिषेधाच्च	१३९
णाम्	२३९	विप्रतिषेधाच्चासमभ्रसम्	१३१
यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात्	१५०	विभागः शतवत्	२७३
यावद्विकारं तु विभागो लोकवत् ...	१४१	विरोधः कर्मणानि चेन्नानेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात्...	८८
युक्तेः शब्दान्तराच्च	१२५	विशिक्षितगुणोपपत्तेश्च	५४
योगिनः प्रति स्मर्यते स्मार्ते चेते	३२९	विशेषं च दर्शयति... ..	३४४
योगिन्श्च हि गीयते... ..	११८	विशेषणभेदव्यपदेशाभ्यां च नेतरौ	६६

	पृ.
विशेषणाच्च	५०
विशेषानुग्रहश्च	२९१
विशेषितत्वाच्च	३३८
विहारोपदेशात्	१५१
विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि	२८९
वृद्धिहासभाक्त्वमनन्तर्भावाद्भयसामञ्ज- स्यादेवम्	१९४
वेधाद्यर्थभेदात्	२२७
वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः	३३७
वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत्	१३६
वैलक्षण्याच्च	१६४
वैशेष्यात्तु तद्वादस्तद्वादः	१६५
वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात्	६७
वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथाहि दर्श- यति	१२८
व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वान्न तूपलब्धिवत् २६०	
व्यतिरेकानवस्थितेश्वानपेक्षत्वात्	१३०
व्यतिरेको गन्धवत्	१४८
व्यतिहारो विशिष्यति ह्यतिरवत्	२४५
व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः १५२	
व्याप्तेश्च समञ्जसम्	२१७
श	
शक्तिविपर्ययात्	१५२
शब्द इति चेन्नान्तः प्रभवात्मत्वक्षा- नुमानाभ्याम्	८९
शब्दविशेषात्	५५
शब्दश्चातोक्तमकारे	२८८
शब्दाच्च	१४०
शब्दादिभ्योन्तःप्रतिष्ठानान्तेति चेन्न तथाह- ष्ट्युपदेशाद्संभवात्पुरुषमपि चैनमधीयते ६९	
शब्दादेव प्रमितः	८६
शमदमायुपेतः स्यात्तथा तद्विधेस्तदङ्गतया तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात्	२८७

	पृ.
शारीरश्चोभयेपि हि भेदेनैनमधीयते	६४
शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववत् ...	४८
शिष्टेश्च	२६६
शुगस्य तदनादृश्रवणात्तद्भावणात्सूच्य- ते हि	९३
शेषत्वात्पुरुषार्थवादो यथान्येष्विति जैमिनिः	२६९
श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधाःस्मृतेश्च	९५
श्रुतत्वाच्च	२२
"	२०४
श्रुतेश्च	२९६
श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात्	१२७
श्रुतोपनिषत्कगत्याभिधानाच्च	६२
श्रुत्यादिबलीयस्त्वाच्च न बाधः	२५६
श्रेष्ठश्च	१६०

स

संज्ञातश्चेत्तदुक्तमस्ति तु तदपि	२१६
संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु भिवृत्कुर्वन् उपदेशात् १६४	
संयमने त्वनुभूयेतरेषामारोह वरोहौ तद्वाति- दर्शनात्	१७६
संस्कारपरामर्शात्तद्भावाभिलाषाच्च	९४
स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः १८७	
संकल्पादेव च तच्छ्रुतेः	३४९
सत्त्वाच्चावरस्य	१२५
संध्ये सृष्टिराह हि	१८२
सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च	१५९
समन्वारम्मणात्	२७०
समवायाभ्युपगमाच्च साम्याद्नवस्थितेः १३२	
समाकर्षात्	१०९
समाध्यभावाच्च	१५३
समान एवं चामेदात्	२२३
समाननामरूपत्वादावृत्तावप्यविरोधो दर्शनात्स्मृतेश्च	९०

पृ.	पृ.
समाना चास्युपक्रमादमुतत्त्वं चानु- पोष्य ३२२	सोध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः ३१९
समाहारात् २६६	स्तुतयेनुमतिर्वा २७५
समुदाय उभयहेतुकेपि तदप्राप्तिः... १३३	स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापूर्वत्वात् २८२
संपत्तेरिति जैमिनिस्तथाहि दर्शयति ७१	स्थानविशेषाद्वाकाशादिवत् ... २०२
संपद्याविर्भावः स्वेन शब्दात् ... ३४६	स्थानादिव्यपदेशाच्च ६१
संबन्धादेवमन्यत्रापि २२४	स्थित्यदनाभ्यां च ७५
संबन्धानुपपत्तेश्च १३८	स्पष्टो हेतुर्वा ३२४
संभृतिव्यव्याप्यपि चातः २५	स्मरन्ति च १५६
संभोगप्राप्तिरिति चेन्न वैशेष्यात् ... ५६	" १७७
सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् ५१	" ३०९
सर्वथानुपपत्तेश्च १३६	स्मर्यते च ३२५
सर्वथापि त एवोभयलिङ्गात् २८९	स्मर्यतेपि च लोके १७८
सर्वधर्मोपपत्तेश्च १२९	स्मर्यमाणमनुमानं स्यादिति ... ६८
सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनायविशेषात् २०६	स्मृतेश्च ५५
सर्वान्नानुमतिश्च प्राणान्त्यये तद्वर्शनात् २८७	" ३३९
सर्वोपेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत् ... २८५	स्मृत्यनवकाशादोपपत्तसङ्ग इति चेन्नान्य-
सर्वभिदादन्यत्रेमे २१७	स्मृत्यनवकाशादोपपत्तसङ्गात् ... १२०
सर्वोपेक्षा च तद्वर्शनात् १२८	स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत्... .. १४१
सहकारित्वेन च २८९	स्वपक्षदोषाच्च १२२
सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वतो २९७	" १२७
विध्यादिवत् २९७	स्वशब्दोन्मानाभ्यां च १४७
साक्षाच्चोभयान्नानात् ११७	स्वात्मना चोत्तरयोः १४७
साक्षादव्याविरोधं जैमिनिः... .. ७०	स्वाध्यायस्य तथात्वेन हि समाचारेधि-
सा च प्रशासनात्... .. ७८	काराच्च २०९
सामान्यापत्तिरुपपत्तेः १७९	सर्ववच्च तन्निग्रयमः... .. २०९
सामान्यात्तु २०२	स्वाध्यायसंपत्त्योरन्यतरापेक्षमाविष्कृ-
सामीप्यात्तु तद्व्यपदेशः ३३८	तं हि ३५५
संपराये तर्तव्याभावात्तथा ह्यन्ये ... २३१	स्वाध्यायात् २१
सुकृतदुष्कृते एवेति तु बादरिः ... १७५	स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ... २९५
सुखविशिष्टाभिधानादेव च ६१	ह
सुपुण्ड्युक्तान्योर्मंदेन ९७	हस्तादयस्तु स्थितेतो नैवम् ... १५९
सूक्ष्मं तु तदहंत्वात्... .. १०२	हानो नृपायनशब्दरोपत्वात्कुशाच्छन्दस्तु-
सूक्ष्मं प्रमाणतश्च तथोपलब्धेः ... ३२३	व्युपगानवत्तदुक्तम् २२९
सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः १८४	ह्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात्... ८७
सैव हि सत्यादयः... .. २४६	हेयत्वावचनाच्च २०

श्रीमदणुभाष्योद्धृतानां प्रमाणवाक्यानां सूचीपत्रम् ।

[सर्वत्र पृष्ठाङ्कः निर्दिष्टः]

अथर्वब्रह्मसूक्तम् ।

ब्रह्म दाशाः० १५५

अथर्ववेदः ।

वैश्वानरो न ऊत्या० ७०

आदित्यहृदयम् ।

ध्येयः सदा० ४१

आपस्तम्बधर्मसूत्रम् ।

न ददाति० २९६

आपस्तम्बश्रौतसूत्रम् ।

अग्निष्टोमेन यजेत० २०८

अग्निष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत० २०५

अथातो दर्शपुर्गमासी० ४

एतथा निषादस्थपति० ९३

ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मा० २७०

यमृत्विजं कामयेनायम्० २४१

यया पृथिवी० ३३३

व्योभूते ब्रह्माणं वृणीते० १८८

ईशावःस्यम् ।

अन्धं तमः० ९९

अमुर्या नाम ते० २७८

नाम्नि प्रेत्य २७८, २७९

ऋक्संहिता ।

अत्राह ३२६, ३५९

अभि त्वा शूर० २३०

आनीदयानम्० १६०

आस्य जानन्० २४०

एतावानस्य० ४५

क उह प्रयोचनः० १९०

चन्द्रमा मनसः० १७१

तम आसीत्० १०९

तमु स्तोतारः० २४७

ता वां ३२६, ३५९

दिर्वाव चक्षुराततम्० ३५६

पादोस्य विश्वा० १५५

पुरुष एवेदम्० १५५

यज्ञेन यज्ञमयजन्त० ८९

विश्वतश्चक्षुः० १९६

पेतरयोपनिषद् ।

अग्निर्वाग्भूत्वा० १२१, १६२

आत्मा वै० १८, १९

तयोहं सोसौ० २४५

नान्यत्किञ्चन० १८

स इमान्० १८

स ऐक्षत० १८, १९

पेतरयब्राह्मणम् ।

नापुत्रस्य लोकोस्ति० २७९

कठोपनिषद् ।

अनाद्यनन्तम्० १०३

अन्यत्र धर्मात्० १०४

अशब्दमस्पर्शम्० १०३

अस्पर्शमगन्धम्० १९६

अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषः ८६

आत्मानं रश्मिं विद्धि० १०१

आत्मेन्द्रियमने युक्तं० १०१

आसीनो दूरम्० ५८, १९२

इन्द्रियाण ह्येवान्० १०१

इन्द्रियेभ्यः परा रथाः० १००, १०३, १०४
 कृतं पिबन्तौ० ५८
 एकस्तथा १५६
 एष सर्वेषु भूतेषु० १०१, १०३
 कश्चिद्द्वारः० १९६
 किं तेन० २
 गुहां प्रविष्टौ० ३२८
 तयोर्ध्वमायन्० ८०
 दृश्यते त्वग्रया० १०२
 देवैरत्रापि १०४
 न जायते० ५८, १४५
 न तत्र सूर्यो भाति० ८५
 न रु पुनः० ३४६
 नैषा तर्कण० २००, ३५८
 पुरुषान्न परं किञ्चित्० १००
 प्र ते ब्रवीमि० १०४
 बुद्धिं तु सारथि० १०१
 मनसस्तु परा बुद्धिः० १००
 मनसैव १९१, १९६, २९७
 महतः परमव्यक्तं० १००
 महान्तं विभुम्० १०४
 मृता वा एषा० ३९
 मृत्योः सा० १९०
 मृत्युर्यस्योपसेचनं० ५७
 य एष सुतेषु० १८३, १८२
 यत्र ब्रह्म च क्षत्रं च० ५७
 यदिदं किञ्च० ९५
 येयं प्रेते० ६०, १०४
 योन्यथा २
 सत्त्वं किमध्येपि० १०३
 सर्वे वेदाः० २२, १०४, ११०, १९६
 २१४
 सोध्वनः पारं० ६०

कालाग्निरुद्रोपनिषद् ।

न स पुरावर्त्तने १४६

केनोपनिषद् ।

अविज्ञातम्० १९०

कौषीतक्युपनिषद् ।

अग्निलोकं ३३४

अथ स्रुतं प्राण एव० ४९

अथ स्रुतं यथा प्रज्ञायां० ५१

अथ स्मिन्प्राणः० १८६

आनन्दो जरोमृतः ४७, ४८

एष उ एव साधु० २०६

एष उ एवासाधु० २३, २०६

एष लोकपालः० ४६

एष लोकाधिपतिः ४७

एष ह्येव साधु कर्म कारयति० १२८

कैष एतत्० १११

त्वमेव मे वृजीष्व० ४७

न वाचं विजिज्ञासीत० ४८, ४९

न हि प्रज्ञापेनोर्थः० ५१

प्रज्ञया शरीरं० १४९

प्रतर्दनो ह वै० ४६, २८३

प्राणेन ह्येवामुष्मिन्० ४६, ४७, ५०

प्राणो वा अहं० ४६

यत्रैष एतत्० ११२

यमथो निर्नापति० १५३

ये के चास्मात्० १४६

ये वै के चास्मात्० १७५, १७७

यो वै प्राणः ५०, ५१

वक्तारं विद्यत्० ४८, ४९

स एनं देवयानं ३३१, ३३२, ३३३,

३३४, ३३९

स प्रजापतिलोकं ३४०

स म आत्मेति० ४८

स यदास्मात् ० १४६

सह हेवास्मिन् ५१

स्वप्नं न कंचन ० १८६

गोपालपूर्वतापनीयोपनिषत् ।

चिन्तयंश्चेतसा २३८

पञ्चपदीं जपन् २३८

परब्रह्मैतयो धारयति ० २३७

गोपालोत्तरतापनीयोपनिषत् ।

यत्रासौ संस्थितः कृष्णः ० २१२

स होवाच तं हि ० २१२

गौतमसूत्रम् ।

उदाहरणे जिह्वाच्छेदः ० ९५

छान्दोग्योपनिषद् ।

अधिषोऽहरहः ३३३

अथ खलु क्रतुमयः ५३

अथ य आत्मा ८२

अथ य आत्मा स स्तेतुः ८३

अथ य इहात्मानं २०१

अथ य एतानेवं ० २०७

अथ य एषोन्तरक्षिणि ३९, ६१

अथ यदतः परः ४४

अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे ७९

अथ यत्रैतदस्मात् ३३१

अथ य एष संप्रसादः ८३

अथ या एताः ३२८, ३३०, ३३१

अथ योयं भगवः ६१

अथ वा सर्वम् । ११७

अथ ह शौनर्कं च क्रापेयं ९४

अथ हेवाच सत्ययज्ञं ० ३०७

अथात्मादेशः २६४

अथैकशतं ८८

अथेतयोः पथोः १७८, ३३१

अर्धाहि २८३, २८४

अर्धाहि भगव इति ९४

अध्यात्मम् ३९

अनेन जीवेनात्मना १०६, १२६, १२९,

१४६, १६२

अन्नमयं हि सौम्य १६४

अपि वा तमेवोद्देशम् ११६

अयमात्मापहतपाप्मा १४६

अशरीरं वाव ० ३४८

असौ वा आदित्यः ० ९१, ३०७, ३०८

अह हारे त्वा ९३

आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः २०४

आकाशशब्दं ब्रह्म ११२

आकाशो वै ९७

आकाशो ह्येवेभ्यः ४२

आचार्यकुलात् २९७, २९८

आचार्यवान् ० २८४, २८६, ३१२

आत्मत एवेदं सर्वम् ३५१

आत्मन एवेदं सर्वा २५२, २५९

आत्मरतिरात्मक्रीडः २६४, ३५१

आत्मानं स्वयम् १८४

आत्मैवेदं सर्वम् १५, २७, २५७, ३०७

आदित्यः चन्द्रमसम् ३३५

आदित्यो वै देवमधु ० १०६

आहारशुद्धौ ० २८७

इत्यधिदैवतम् ३९

इमं मानवम् ६२

उदेति ह वै ३९

उभावप्यस्मिन् २०१

एकमेवाद्वितीयम् १५, १८, १९९, २००

एतदमृतम् ६१

एतमितः प्रेत्य ५४

एतेन प्रतिपद्यमानाः ३६०

एतं संघट्टाम ० ६१

एवं पश्यन्नेवं २५७
 एष आत्मापहृत ६१, ८१
 एष आत्मेति होवाच ६०
 एष उ एव ०६१
 एष देवपथः ६२
 एष सर्वेभ्यः पाप्मभ्यः ३९, ४०
 ऐतदात्म्यमिदं १८४, ३०२
 अमृत्येदक्षाम् ३१४
 कतमा सा देवता ४३
 गायत्री वा इदम् ४३, ४४, ४५
 चाक्रायणः २८७
 जानश्रुतिर्हि पौत्रायणः ९३
 जायस्व ३३१
 ज्यायान्दिवः २०४
 ज्ञानादेव तु कैवल्यम् २४०
 तत्तेज ऐक्षत १२१,
 तत्तेजोसृजत २१, १०९
 तत्त्वमसि ४८
 तत्पुरुषोमानवः ३३५
 तत्रान्नमयं हि १४३
 तत्सच्यम् १८४
 तदन्वेष्ट्यम् ८२
 तदैक्षत १८, १४०
 तद्देवानामन्नम् १७२
 तद्वैक आहुः १०९
 तय इत्थं विदुर्ये १६८, ३३०
 तय इह रमणीयचरणाः १७४
 तयथेपीकानूलम् ३१०
 तयदथापि हिरण्यं ३५५
 तयद्रक्तं ६९
 तययास्मिन् ६०
 तमभितः ३२८
 तयोर्ध्वमायन् ३६०

तरति शोकम् ७६, २४०
 तस्माद्यत्र कच वर्षति १७९
 तस्माद्यत्र कच शोचति १७९
 तस्य तावदेव चिरम् ३००
 तस्य सर्वेषु लोकेषु २५८
 तस्य ह वा एतस्यैवं ४४, २५२, २५५,
 २६४, ३५१
 तस्य हैनस्य ३२८
 त्रिपादस्य ४४
 त्वं कमात्मानम् ३०७
 ता अन्नमसृजन्त १४३
 ता आप ऐक्षन्त १४३
 तान्हानुपनीय ९४
 तावानस्य ४३, ४५
 तासां त्रिवृत्तम् १०५
 तेर्चिषम् ३१
 देवा अन्नं १८१
 न च पुनः ३६०
 न पश्यः ३२४
 न पश्यो मृ-युं २५९
 न स पुनः १६, ३००
 न ह वा एवावेदि २८७
 नात्मविच्छ्रुतं होव २५१
 नात्मवित्तरति २५६
 नान्यत्पश्यति २५९
 नेतद्वाक्ष्यः ९५
 पञ्च पुरुषास्ततः ४४
 पञ्चम्याम हुतावापः १६७, १६८
 पादोस्य विश्वा ४५
 पादोस्य सर्वा ४३
 प्रस्तोतया देवता ४३
 प्राणवन्धनं हि ३१८
 बहू स्वाम् १८

भूमैव सुखम् ३५६
 मनोमयः ५३
 य एतमेव विद्वान् ३०७
 य एषोन्तरिक्षिणि २०१
 य एषोन्नरादित्ये २०१
 यत्र नान्यत्पश्यति० २७, ७६, २५१, २५५,
 २६३, २६८, ३५१, ३५६, ३५७
 यत्रैतत्पुरुषः २१
 यथा कप्यासं पुण्डरीकं ३९
 यथा शकुनिः ३१८
 यथैकेन मृत्पिण्डेन ११६
 यथैवेह कर्मजितः ८२
 यदमे रोहितं रूपम् १०६
 यदा कर्मसु १८४
 यदिद् किञ्च तस्यसयमित्याचक्षते १२५
 यदिद्मत्मिन्नन्तः ४३
 यदेव वियया ७, १२, १४, २२८, ३१४,
 ३१५
 यद्वैद्य तेन २५१, २७४
 यस्त्वेतमेवं ६७
 यावान्वा अयमाकाशः ८२, ८५, २०१
 ये चेमे ३४०
 येनाश्रुतम् १४१
 यो वै भूमा ७६
 यो वै भूमा तत्सुखं २५१, २५५, २६३,
 ३५१
 यो वै भूमा तदमृतम् २६३
 यः सर्वज्ञः १२८, १४६, १९६
 लोकं वाव ६१
 वाङ्मनसि ३१८
 वाचारम्भणम् १५, ११६, १२४
 शतं च दश च ३५७
 शतं चैका ३२८, ३३१

शुचौ देशे २९९
 स एतान्वह्य ३३८, ३३९
 स एवाधस्तात् २६४, ३५१
 स एष संप्रसादः ९६
 सता सौम्य ९६
 सति संपद्य १८६
 सति संपद्यामहै १८६
 सत्यकामो ह जाबालः ९४
 सदेव सौम्य १८, ११८, १४०, १४६,
 १५८, १७९
 स भगवः कस्मिन् २५७
 समृद्धिं तत्र १८४
 स यावदस्मात् ३२८
 स यो नाम ३४३
 सर्वमाप्नोति ३५७, ३५८
 सर्वरसः २१७
 सर्वमाप्नोति सर्वशः २५९
 सर्वकर्मा १८९
 सर्वरूपः १९६
 सर्वाणि हवा इमानि भूतानि ४३, ११७
 स वा एष एवं पश्यन् २७, ७७, २६३,
 २६४, ३५१
 सर्वेषु लोकेषु २०१
 सर्वे ह पश्यति ३५७
 सर्वे खलु ३०७
 सं वा एष २५७
 सहस्राणि च ७७
 सुखं त्वेव विजिज्ञासितव्यम् २५५
 सैषा चतुष्पदा षड्विधा ४४
 सोहं भगवो मन्त्र० २५१, २५२
 सोहं भगवः शोचामि २५५
 सोहं मन्त्रवित् २७४
 स्मरो वाव ७७

स्वमपीतः ३५५

स्वे महिम्नि २५७

स्वं ह्यपीतः २१, ११२

जाबालोपनिषद् ।

एषोनन्तेऽव्यक्तः ० ७२

गृहाद्वा ० २७०

ब्रह्मचर्यादेव २७६, २७७

यदहरेव विरजेत् ० २७०, २७५, २७६,
२७९

जैमिनीयसूत्रम् ।

अथातो धर्मजिज्ञासा ५

श्रुतिलिङ्गवाक्य ० २५६

तैत्तिरीयारण्यकम् ।

अग्निः पुच्छस्य ० ९२

एको देवः ० ३५४

तमेवं विद्वान् ० २३३

भर्ता संधियमाणः ३५४

यदर्वाचीनम् ० १७६

ये चेह सत्येनेच्छन्ते ० १७६

सूर्याचन्द्रमसौ ० ९१

तैत्तिरीयोपनिषत् ।

अथ सोमयं २०

अद्भ्यः पृथिवी १४३

अधीहि भगवो ब्रह्म २८, ३०

अनेन जीवेनात्मना १४७

अन्नवानन्नादः १४

अन्नात्पुरुषः २२१

अन्नं ब्रह्म २२०, २२१, २२२

अप्राप्य मनसा सह १९५, १९६

असद्वा इदमग्र आसीत् २०, १०९, १२५

असदब्रह्मेति ३४२

असन्नेव स भवति ११०, ३४२

अस्माह्लोकात् ३१

आकाशशरीरं ब्रह्म ४२

आत्मन आकाशः ४२ १०९

आत्मानं स्वयमकुरुत १२५

आनन्दद्वयेव ११४

आनन्दो ब्रह्म २२०

आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् १९५, २४८, २५०

एतं ह वा न तपति ३२, २४८, २८४

एतं ह ३२३

एतमानन्दमयम् ३०, ३७, ३९, २०१

एतमानन्दमयम् २३, ३०

एष ह्येव ३०, ३७

एष ह्येवानन्दयाति २३, ११४, ३२३, ३२४

कामरूपमनुसंचरन् १४७

किमहं पारमकरम् २४८

को ह्येव २३, ३४

तत्तत्प्रा १२६

ततो वे सत् २०

तदात्मानम् २०, ११८ १२५

तदेवाभ्युक्ता २४, २७, २६० ३४१

तपसा ब्रह्म २८, १४१

तस्माद्वा एतस्मात् २३

तस्य यजुरेव शिरः १५८

तस्यैव एव ३०

तस्यैव एव शरीर आत्मा २२०, २२१

ते ये शतम् २४३

परात्परं यन्महतः २१०

पृथिव्यामोषधयः २२१

प्रजया पशुभिः १४

ब्रह्मविदामिति परम् ९, १६, २४, ३०,
१०२, १४०, २२६, २४०, २४२,
२५३ २६०, ३४६, २६८, ३४७,
३५५, ३६२,

ब्रह्मणा विपरिचयः ३४४

भृगुर्वैवारुणिः ९, २८३

महान् कीर्त्या १४

महान् भवति १४

य एवं वेद १४

यतो वा इमानि ९, ११, १२, १९

यतो वाचो निर्वर्तन्ते १७, ५२, ११०,

१९१, २८४, ३०५, ३२३

यदा ह्येवैष एतस्मिन्नदृश्ये २०

यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरम् २१४

यदेष आकाशः २३, ३०, ४०

येन ब्रह्म २२१

ये प्रागं ब्रह्मोपासते १५८

यो वेद निहितं ९, २४, २५३, २६०,

३४१, ३४८

रंसो वे सः ३०, २१३, २१७, २२०,

३२४, ३५७

रसं ह्येवायम् ३७, ३२५

वायोरग्निः १४२

विज्ञानं चाविज्ञानं च १२१

विज्ञानं ब्रह्म ५३, २४३

विज्ञानं यज्ञम् १५२

स आत्मानम् १३, १४, १८

स एको ब्रह्मणः ३८, २४३

स तपोतप्यतः ३७

सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म ८, ९, २४, २३३,

२४२, २५३, २८३, ३४१

स दशायम् ३०, ३९

सर्व एवाःमनः ११४

स वा एष पुरुषः २२१, २२६

सुरुतमपि ब्रह्म ५९

सोक्तान्यतः ३७, ११७, १४०

सोऽश्नुते २४, ३१, ३५, २५३, २६०,

२९२, २९४, ३१५, ३४१, ३४५

३४६, ३५३, ३५८, ३५९,

सैषानन्दस्य २४३

तैत्तिरीयब्राह्मणम् ।

आनीदवातम् १६०

तस्य तान्तस्य ९६

पृथिवी दीक्षा ३३३

प्रजापतिरकामयत ९२

ब्रह्मज्येष्ठा २२५

ब्रह्मभूतानां प्रथमम् २२५

यद्वसूनाम् ९२

यद्वैश्वदेवेन यजेत अग्निमेव २१५

यद्वैश्वदेवेन यजेत प्रजा एव २१४

यः कामयेत १८८

तैत्तिरीयसंहिता

अनाधृष्टमसि २४१

अनु मे दीक्षां २४१

अमृतं वै प्राणाः ९५

अग्निन्मे २१६

आश्विनं धूम्रललामम् २७०

एक एव यजेत १८८

ऐन्द्रांसं पुनः २७०

तरति ब्रह्महत्याम् १७६

तद्वरुणास्य २९३

तदेव भूतम् २४२

तद्विष्णोः २९३, ३२७, ३५३

तद्विप्रासः ३५३

ते ते ३५३

ते ते धामान्युष्मसि २९२

दर्शपौर्णमासाभ्याम् २०५

देवा वै सत्रमासत ८८, ९२

द्वादश रात्रीः १८८

द्विरत्रेण यजेत ३५१

परमेष्ठिनो वा एषः २०५

परोवरीयसीम् २१६

पुरुष एवेदम् २२६
परमेष्ठिनो वा २६३
प्रजापतिरकामयन् १४
ब्रह्मा देवानां ९२
भूले कादुपरि ३३४
यदश्वश्रीयत १८९
यमन्तः समुद्रे २४२
यः सिकरेताः स्यात् ८९
यदाङ्के चक्षुर्वे २६९
य एवं विद्वान् दशपूर्णमासौ २६३
यत्प्रयाजानुयाजौ २६९
यस्य पर्णमयी जुहुः २६९
येनावृतं सं च २४२
य एवं विद्वांसः ३५१
यः कामयेत ३५१
यस्मिन्निदं संचरति २४२
विष्णोः कर्माणि २९३, ३२७, ३५३
वोरहा वा एषः २७७, २७८
श्वो भूते १८८
सप्त वै शीर्षण्याः १५९
साध्या वै देवाः ८८
सदा पश्यन्ति २९३, ३२७
सूर्यो दिवोधिपतिः ३३४

ताण्ड्यब्राह्मणम् ।

एतेन वै चित्रार्थं ९४

नारायणोपनिषद् ।

अतः परं नान्यत् ० २६९
अम्भस्य पारे ० २२७, २६१
तदेव भूतम् ० २६१
तस्यान्ते सुषिरम् ० ७२
तस्यैवं विदुषः २८५
यथा वृक्षस्य ० १४८
यदङ्कमयक्तम् ० २६९

यमन्तः समुद्रे ० २६१
संन्यासयोगात् २७७

निरुक्तम् ।

दिवो दानाद्वा ० ३५४

नृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषद् ।

तमेवं विद्वान् ० २६८, २७६
य एवं वदति ० २३१
य एवं वेद ० २३१

नृसिंहोत्तरतापनीयोपनिषद् ।

नित्यशुद्धवृद्ध ० ९

पद्मपुराणम् ।

अनर्थयानि वितथयानि ० १३५
स्वागमैः कल्पिते ० १३५

पाणिनीयधातुपाठः ।

दिवु क्रांश ० ३५५

पाणिनीयशिक्षा ।

अनर्थज्ञाश्चात्पकण्ठश्च १
गीतो शर्पिः ० १

पाणिनीयसूत्रम् ।

तत्प्रकृतवचने मयत् ३४
तस्य निवातः ६८
अचश्छन्दसि ३४
देवताद्वन्द्वे च ६८
मयद्वैतयोः ३४
व्यत्ययो बहुलम् २६

पाराशरस्मृतिः ।

वेदाक्षरविचारेण ० ९५

प्रश्नोपनिषद् ।

अहमेवेतत्प्रश्नार्था ० १६१
उपस्थश्च ० १५९
एतद्वै सत्यकामः ० ७९
तस्मिन् कामत्यथेन्द्रे ० १६१
सत्त्वं परं पृथिव्यं ० ७९

पादौ च० १५९

पायुश्च० १५९

मा मोहं० ५०

स ईक्षांचक्रे० १८

स तेजसि परे० ७९

स प्राणमसृजत ८

हस्तौ चादातव्यं च० १५९

बृहदारण्यकोपनिषद् ।

अगृह्यो नहि गृह्यते १९६, १९७

अग्राह्यो न हि २८१

अत्र ब्रह्म २९४

अत्र भिक्षाचर्यम् २९८

अथ मर्त्यः २९३, ३१७

अथ चोन्त्यां देवतां १७२

अथवा स नैव रेमे २३

अथ हैनं जारत्कारवः १७०

अथ कामयमानः ३१७

अथात आदेशः १९३

अथारूपज्ञो १५९

अथेतरे दुःखम् २८६

अथैनमातन्त्र्यम् २२८

अनन्तरोबाह्यः १२७

अभयं वे ९९

अयमात्मा ४८, ८०, १४५

अयमेव स योयं १९०

अवाग्विलः १०५

असद्वा इदमग्रे १५८

असंगो ह्ययं पुरुषः १८, ९८

अस्थूलमनणु १८९, ३५५

अस्यैव आनन्दस्य ३८, २८४

आकाश ओतः १९५

आत्मकामः ३१७

आत्मानं श्लोक० ५

आत्मा वारे ५

आत्मा वारे ३०२, ३०३

आत्मैवेवोपासीत ५, २२२

आध्यायस्व १७२

आहर सौम्य ३२२

इदं सर्वमसृजत १०९

इदं सर्वं यद्यमात्मा १५, ११३, ११७

इहैव समवनीयन्ते ३५०

उभे उ हैवैष एते तरति ३११

एतद् स्म वै तत्पूर्वं २७३, २९१

एतद्विदित्वा १९५

एतद्विदुरमृताः २८६

एतद्वै तदक्षरम् २४०

एतस्य वा अक्षरस्य ७८

एतस्यैवानन्दस्य २४, ३०, २७३

एतस्यैव प्रशासने १९५

एतावदरे ११३

एवमेवायं पुरुष ३०४

एवमेवायं शरीरः १४९, ३०४

एष नित्यो महिमा २३१, २७५, २८०

२८१

एष वायुः १६०

ओषधीर्लोमानि १७०

कतम आत्मा ९७

कस्मिन्नु सत्त्वाकशः ७७

किं ज्योतिरयम् ९७

किं प्रजया २७७

कीटः पतङ्गो यदि १७८

क्रायं तदा ३२०

कैष तदाभूत् १८८

गुहायां परमे व्योम्नि ३४५

चक्षुषो वा मूर्ध्नि वा १७०
जनको ह १६३
जनको ह वैदेहः २७०, २७२, २७९
तदेतत् प्रेयो वित्तात् २२२
तद्देवां प्राणानाम् १५१
तद्देवा ज्योतिषां ज्योतिः १०८
तद्द स्म वै तत्पूर्वं २९८
तद्वैतत्पश्यन् १७२
तद्वैतत् पश्यन्पिः ४८
तद्ब्रह्म ५
तद्यथा तृणजलायुका ३०४
तद्यथा प्रियया १४९
तयो यो देवानाम् ९२
तद्वा अस्यैतत् १४९
तद्वा अस्यैतदात्मकामम् १८७
तमुत्क्रामन्तम् १५९, १६४, १६९, ३२१
तमेतं वेदानुवचनेन १२, २७१, २७८,
२८१, ३१३, ३२९
तमेव धीरः २९०
तमेवमन्य आत्मानम् १०६
तमेव विदित्वा मुनिर्भवति २६९, २७१
२८१
तस्य वा एतस्य पुरुषस्य १८३
तस्मादेकाकी २९६
तस्मादेवंविच्छान्तः २३१, २७९, २८७,
२८८, २९७,
तस्माहोकात् पुनः ३०४
तस्यासते १०५
तान्वैद्युतान् ३३७
ता वा अस्यैताः १८७
ते ह देवा ऊचुः २२७, २२८,
ते ह वाचमूचुः १२१

ते ह स्म पुत्रेपणायाश्च २६९
तो ह यदूचतुः ३२०
तं त्वोपनिषदम् २, ३, १२, ५५, १९१
२२३
तं विदित्वा २८१
तं वित्याकर्मणा १६८, १७०, २७०,
३०४
दश वै पशोः प्राणाः १५९
द्वया ह १६३
द्वया ह वै २२७
द्वे वाव ब्रह्मणः १९३
प्यायतीव ९८, १५३
न तत्र रथा १८३, ३५२
न तदश्रोति कंचन २६
न तदश्रोति कश्चन ३५५
न तस्मात् प्राणाः ३४१, ३५६
न पुनरावृत्तिरस्ति ३४६
न प्रेत्य संज्ञास्ति २२
न वाक् किंचन १८६
नय वै पुरुषे प्राणाः १५९
न वारे पत्युः कामाय ११३, २२३
न व्यथते २३१
न ह वै देवान् पापं गच्छति १६३
न ह वास्यातन्त्रम् २८७
नानुध्यायान् २९०
नान्योनोस्ति १५३
नेन पाप्मा तपति २९०
नेन पाप्मा तरति २९०
पुण्यः पुण्येन कर्मणा १८८
पुण्यो वै पुण्येन १२९, ३२१
पुरश्चक्रे २९
पुरः स पक्षी २९

पूर्णमदः पूर्णम् २२
 पूर्णस्य पूर्णम् २२
 पृथिव्यां तिष्ठन् १९४
 प्रतियोन्याद्रवति १८७
 प्राज्ञेनात्मना १८६, २०१
 प्राणन्नेव प्राणः २२२, २२३
 प्राणस्य प्राणम् १०७
 प्राणा वै यशः १०५
 प्राणोपानः १६०
 प्रप्यान्तम् ३०४
 प्रेयोऽन्यस्मात् २२३
 ब्रह्म तं परादात् ११३
 ब्रह्मलोकान् गमयन्ति ३३७, ३३८
 ब्रह्मैव सन् ३७; ३८, ४९, १५१, ३१६,
 ३१७
 भवत्यात्मना परास्य २२९
 मनसैवानु ११२
 मासेभ्यो देवलोकम् ३३४
 य आदित्ये तिष्ठन् ४१
 य इमं च लोकं च ६३
 य एवं विदुरमृताः २७६, ३०५
 य एवं वेद २३१
 य एषोऽन्तर्हृदये ११२
 यत्र त्वस्य २७, ३५०
 यत्र सुप्तो न १८७
 यत्र हि द्वैतामिव २२, २६, ७७, ३५०
 यत्रायं पुरुषः ३२, ३३४
 यत्रास्य पुरुषस्य मृतस्य १७०, ३१९,
 ३२०
 यथाकारी २८६, ३०४, ३१३
 यथा सर्वासामवाम् २१
 यदा सर्वे २९३
 यदेव भगवान् वेद ११३

यस्य सर्वाणि भूतानि ३२
 यस्यात्मा शरीरम् ३२
 याज्ञवल्क्य किञ्ज्योतिः ९७
 ये तद्विदुरमृताः २७८, २७९
 येनाहं नामृता स्याम् ११३
 यो यो देवानाम् ८८
 यो वा एतदक्षरम् ७८
 यं पृथिवी १९०
 यः पृथिव्याम् ६३
 यः प्राणः १६०
 रेतश्च ३२०
 लोकैषणायाश्च व्युत्थाय २७०
 वागेकायनम् २१
 वाचं धेनुम् १०६
 वायुश्चान्तरिक्षम् १४०
 विज्ञानेन विज्ञानम् १५२
 विद्वांसः प्रजाम् २७९
 स एतास्तेजोमात्राः ३२८
 स एष नेति २३१
 स द्वितीयम् २३
 स न साधुना कर्मणा २७१
 समोनेन सर्वेण १४२
 समः प्लुषिणा १९३, १९४
 स यत्रायं शारीरः १७०
 स यथा सैन्धवसित्यः २२
 स यथा सैन्धवघनः १९२, ३४८
 स यदा वै पुरुषः ३३१
 सर्वस्य वशी १००, १८६, २०४, २४३,
 २७५, ३०५
 सर्वे पाप्मानं तपति २९०
 सर्वे पाप्मानं तरति २९०
 स वा अयम् २८२
 स वा अयमात्मा ९९, २७१, २९०

स वा एष महानज १४७, २०५
स सर्वं भवति १५
स द्वैतावानास २३
साधुकारी १७४
सैषानस्तमिता देवता १४२
सोयममिः परेण १६३
संध्यं तृतीयम् ३५२
स्वयं विद्वत् १४७

बृहज्जाबालशाखा ।

इह वै देवाः ७२

**बृहदारण्यकवाजसनेयी-
शाखास्तत्तन्ब्राह्मणम् ।**

ततश्च संवत्सरो वा अग्निर्वैश्वानरः ६७,
६८

ब्रह्मबिन्दूपनिषद् ।

एकधा बहुधा चैव १९३

ब्रह्मोपनिषद् ।

उत्तरयोगत्यागत्योः १४७
ऊर्णामिः १४७
जाग्रत्स्वप्ने १४७

ब्रह्मसूत्रम् ।

अत एव सर्वाण्यनु ३१८
अधिकं तु ८०
अनावृत्तिः शब्दात् १६
अनियमः ३००
अपि स्मर्यते २८७
अन्तस्तद्दर्शोपदेशात् ६३
अर्बिरादिना ३३६, ३४०
अंशो नाना ८०
आत्मशब्दात् २१
उपसंहारोर्थाभिदात् ३३२
गतिसामान्यात् २०

तडितोधिक्कणः ३४०

तत्तु समन्वयात् १३

तद्गतस्य तु ३१०

तन्निष्ठस्य २९

परात्तु तच्छ्रुतेः ५०

पुरुषार्थोक्तः २८५

प्रकृतौतावत्त्वम् ३४०, ३५५

प्राणस्तथानुगमात् ५०

बहिस्तुभ्यथा २९७

भुतेषु ३२८

भोगिन विचरे ३१२

लोकवत् ३५३, ३५५, ३५७

लिङ्गभुक्त्वात् २८

वस्तुनात् ३४०

श्रुतत्वाच्च २०

समन्वयसम्प्राप्त्या २७४

स्वाध्यायात् २०

देवत्वावचनात् २५

भगवद्गीता ।

अक्षरगदपि चोत्तमः २४०

अग्निर्गोविन्दः ३२९, ३३०

अनन्तचैतन्यः सन्ततम् २४१

अनन्त्याश्रित्यन्तयन्तः २८८

अनादिमत्परम् १९३

अनेकबाहूद्वयस्त्रनेत्रम् १९७

अपरस्परसंभूतं १६

असत्यमप्रतिष्ठं १६

अहं वैश्वानरः ६९

अहं सर्वस्य जगतः ११७, १२०

आवयन्वयानां २९३, ३०४, ३३८

इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु ७

इन्दुरः सर्वभूतानां ८७, ५५

एवं त्रयी १६८, ३०४
 एवं सततयुक्ताः ३४५
 करिष्ये वचनं तव ५६
 कुर्याद्विद्वान् २४९
 ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि २८८, ३११
 ज्ञातुं द्रष्टुं च १९६
 ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा १०२, ११६, १९०,
 २३३, २३४
 ततो यान्ति ३५२
 तत्र प्रयाताः ३२९
 तद्गाम २४१
 तासां ब्रह्म महत् ११८
 तेषां नित्याभियुक्तानां २८८
 त्रैविद्या मां ३०४
 त्रैविद्या मां सोमपाः १७७
 देवान् देवयजः ३२२
 देवीं संपत् ३३२
 धूमो रात्रिः ३३०
 न तद्गासयते सूर्यः ८६
 नमस्यन्तश्च २९०
 नाहं वेदैः २५
 नियतस्य तु संन्यासः २७१
 नैव किंचित् ७
 परस्तस्मात् २४१
 परस्तात् २४२
 पश्यन् शृण्वन् ७
 पुरुषः स परः पार्थ २४२
 प्रभवत्यहरागमे २४१
 प्रलयन् विसृजन् ७
 प्राणापानं ६९
 ब्रह्मण्याधाय ७
 ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा २४१
 भक्त्या त्वनन्यया २५, १९६

भक्त्या मामभिजानाति २३२, २३३,
 २४०, २४७
 भवन्ति भावा भूतानाम् २०५
 मनुष्याणां सहस्रेषु २८२
 मम योनिर्महद्ब्रह्म ११८
 ममैवांशो १५५
 मर्यादेश्च ३४५
 मामेव ये २८८
 मामात्मपरदेहेषु ३५२
 मोहात्तस्य परित्यागः २७१
 यत्र काले ३२९
 यथैधांसि ३१०
 यदक्षरं वेदविदो वदन्ति २४१
 ये यथा मां प्रपद्यन्ते २३९
 योगी प्राप्य निवर्तते १६८
 यो यच्छूद्रः स एव सः १७१
 यं प्राप्य न निवर्तन्ते. २४२, २६१
 यततामपि २८२
 यदादित्यगतं ८६, २०२
 ये त्वक्षरं ३४५
 लिप्यते न सः ७
 वेदैश्च सर्वैः ८९
 सकाः कर्मणि २४९
 सततं कीर्तयन्तः २९०
 स याति परमां गतिम् २४१, २४२
 सर्वतः पाणिपादान्तम् २०४, २१७, २२७
 सर्वतः श्रुतिम् २०४
 सर्वं समाप्नोषि १६
 सर्वेन्द्रियविवर्जितम् १९२
 सहस्रयुगं २४१
 सुखं दुःखं भवो भावः २०५
 भागवतम् ।
 अथ ह वा तव ३०९

अथो अमुष्येव ७३, १९५
 अन्ये मूढाधिपः २६८
 अहं भक्तपराधीनः २६, २५४, २५८, २९१,
 ३०९
 आश्रमात् २९५
 इहागतोहम् २४४
 उपभोगेन ३१२
 ऋषयोपि देव युष्मत् २४७
 ऋषे विदन्ति २८८
 एकादशार्मा ३६१
 एताः परं ३२६
 एते चांशकलाः पुंसः २१२
 कर्म मोक्षाय ३०५
 केचित्स्वदेहे ६८
 केवलेन हि भावेन २३८, २६८
 चतुर्भुजं ६४
 त एव पश्यन्ते २८१, २९०
 तच्चापि चित्तवर्तिशं २८०
 तेनैव शत्रुं जहि ४९
 तमेव पुरुषं यज्ञं ८९
 तथा तथा पश्यन्ति ३०३
 तथैव परया निर्वृत्त्या २९३
 तस्माच्चमुद्रवोत्सृज्य २५०
 तस्मान्मद्रक्तियुक्तस्य २५, २९१, ३६०
 तस्मै स्वलोके भगवान् २६१
 तामन्मनस्काः ३२५
 तावत्कर्माणि २७५
 तेनाजनाभे १७३
 दानवततपोहोम २८१
 दीयमानं न २३७
 दुःसहमेष्ट २३२
 देहेन्द्रियासु २९२, ३१६, ३५२
 देहोसवोक्षा ६३

त्वं तु सर्वं २९४
 धारयन्त्यथ ३२६
 ध्यानप्राप्ता ० २३२
 न ज्ञानं नच वैराग्यम् २५, २३४, २४९,
 २७७, २९१, ३४५
 न त्वादृशी ३५४
 नन्वेव वज्रः ४९
 न बन्धाय २९४
 न यत्र कालः ३६०
 न यत्र माया २४२, २९२
 न य विन्दन्ति ३०५
 नहि विरोधः ३५८
 न पारयेहं ३५४
 नमस्ते रघुवर्षाय २१४, २६७
 नाभेहि तापो १५५
 नारायणपराः २३७, २९४, ३२२
 पुरुषत्वेच मां धीराः ८५
 प्रायणं हि ३०९
 बुद्धेर्लक्षणं वृत्तिनः पृथक् १०८
 ब्रह्म मा परमम् २३४
 ब्रह्मार्पणं १४
 भक्त्याहमेकया साहाः २५, २५४, ३४५
 मदन्यस्ते न जानन्ति ३५०
 मनुद्विष्ट २९८
 मय्यावेश्य २९४
 मत्कामा रमणं जगम् २३४
 मामेकमेव शरणं २५०
 मुक्तानामपि २५, २३२, २९३, ३००
 मृगदारुकाभासेन ३१२
 मुक्तिं ददानि २३७, ३००
 मन्त्राणामशानिः २६१
 मात्राणि कर्माणि १६१
 यथा यथात्मा ३०३

यदा तदेव २८८
 यदा पुमान् २९६
 यद्वि पश्यन्ति मुनयः २७१
 यदाद्विया न उरुगाय १९८, ७१
 यन्न योगेन २६८, २७२
 यत्कर्मभिः ३३६
 यस्यावतार ३०५
 यस्मिन्नुजाक्ष २९५
 या हि सर्वात्मभावेन २५०
 ये दारागार ३६०
 येन्ये मूढधियः २३८
 योध्यात्मिकोयं पुरुषः १६२
 यं न योगेन २२०
 ये त्यक्तलोकधर्माः ३२६
 यशे कुर्वन्ति मां भक्त्या २६, २५४, २५८
 वाञ्छन्ति ३२६
 विक्रमं यच्च २३५
 विशुद्धं केवलं २८८
 व्याख्यान्वाध्याय २६८
 शब्दब्रह्मणि ८
 शृण्वन्ति गायन्ति २८१, २९०
 श्रमस्तस्य ८
 श्रेयोभिर्विबिधैः २८१
 स एव सर्वं सृजति ११७
 सत्यं पूर्णं २८८
 सर्वं मद्रक्तियोगेन ३३६, ३४२
 सुदुर्लभः प्रशान्तात्मा २३२
 सर्ववेदमयेनेदं ९१
 सुदुर्लभः २५, २९५
 स्वपादमूलम् २३५
 स्वर्गापवर्ग ३३६
 स्वर्गापवर्ग २९४, ३२२
 हित्वा मां ३६०

मनुस्मृतिः ।

आर्षं धर्मोपदेशं च० १२३
 जीवितात्ययमापन्नः० २८८
 न शूद्राय मतिं दद्यात् ९४
 न शूद्रे पातकं० ९४
 लिप्यते न स० २८८

महानारायणोपनिषद्

अहमस्मि० २४५
 न कर्मणा० २७२, २७४
 गुहायां विभ्राजते० २७२
 परेण नाकम्० २७२
 पतिं विश्वस्य० ३५३
 यदेकमव्यक्तमनन्तरूपम्० २१३
 यस्मात्परम्० २७२
 विश्वमेवेदं० ३५३
 विश्वतः परमं० ३५३
 विश्वं नारायणं० ३५३
 वेदान्तविज्ञानं० २७२, २७४, २७६,
 २७७
 सहस्रशीर्षं० ३५३

महाभारतम्

अलौकिकास्तु ३५८
 अंगुष्ठमात्रं पुरुषो निश्चकर्ष यमो बलात्०
 ८७, १४७
 माया ह्येषा मया सृष्टा० ४१

मत्स्यपुराणम् ।

अचिन्त्याः स्रुतु ये भावाः० १२७
 मार्कण्डेयपुराणं देवीमाहात्म्यम् ।
 ज्ञानिनामपि० २८८
 बलादाकृत्य० २८८

मुण्डकोपनिषद् ।

अक्षरात्संभवति० ६६
 अभिर्मूर्धा० ६५, ७७

अग्रेच दिव्यः० ६५
 अथ परा यया० २४०, ६५
 अदृश्यमग्राह्यम्० २१५
 अनश्नन्० ७५
 अप्राणो ह्यमनाः ६५
 अष्टौ ग्रहाः० १५९
 एतस्माज्जायते प्राणः ६५, १०९, १५८,
 १६०, १६२, १६४
 एतैरुपायैः० २५४, २५६
 कर्त्तारमीशम्० ११८
 कस्मिन्नु भगवः० ६५
 क्षीयन्ते चास्य० ४७, ३११
 सं वायुज्योतिः १६०
 ततस्तु तम्० १९७
 तदा विद्वान्पुण्यपापे० २२९
 तमेवैकं जानथ० ७३, ७५
 तस्य भाता० ८६
 तस्यैव आत्मा० २५३
 ते ब्रह्मलोके० ३३९, ३४१
 द्वे विये० ६५
 न चैतदचीर्णव्रतः० २११
 न चक्षुर्षा० १९६
 नापि वाचा० १९६
 नायमात्मा प्रवचननेन० २५०, २६८, २७१,
 ३१९, ३४३, ३५०
 नायमात्मा बलहीनेन० २५३, २५६, २९५,
 ३१९
 प्रोवाच तां० ६६
 ब्रह्म वेद० १६
 ब्रह्मैवेदममृतम्० ७५
 मनोमयः० ७५
 यद्रूतयोनिम्० ११८
 यमेवैषः० १९६, २३३, २५०, २५६, २६०,
 २६८, ३४९

यस्मिन्मयोः० ७३
 येनाक्षरम्० ६६
 यः सर्वज्ञः ६६
 वेदान्ताविज्ञान० ३३०
 सच्चिदानन्दविग्रहम्० २५
 सप्त इह लोकाः० १५९
 सप्त प्राणाः० १५९
 सूर्यद्वारेण ते विरजाः० ३३१
 मैत्रेय्युपनिषद् ।
 द्वे ब्रह्मर्षी० ६६
 सर्वमात्मा० १४२

शाश्वत्कर्मस्मृतिः ।

अयं हि परमो धर्मः० ६

योगसूत्रम् ।

अथ योगानुशासनम् ३

रामोत्तरतापनीयोपनिषद् ।

यो वै ये मत्स्य० २०९, २१४

वराहपुराणम् ।

त्वंच रुद्र महाबाहो० १३५

वसिष्ठस्मृतिः ।

आचारङ्गिनं न पुनन्ति वेदाः० १७३

शतपथब्राह्मणम् ।

आपोभुवनः० १२१

ते होषानिन्ये० ६४

पुष्पेन्तप्रतिष्ठितं वेद० ६९

मुद्गखीन० १२१

यथा ब्राह्मणं ययो वा ५५

यदा वै पुष्पः० ४३

स एषोभिर्विश्वानरः० ६९

शुक्लयजुर्वेदसंहिता ।

अनी ज्यायाज्य० २७

एनावानस्य० २७

पुष्प एवेदं० २७

श्वेताश्वतरांपनिषद् ।

प्रजामेकाम् १०४
 प्रजो ह्येकः १०४
 प्रपाणिपादो जवनः १९२, १९६
 प्रादित्यवर्णम् ११०
 प्राराममात्रः १४६, १४८
 हृचो अक्षरे २४७
 हविं प्रसूतम् १०५
 एष उ एव साधुः २३४
 के कारणं ब्रह्म २३४
 हाज्ञौ द्वावजौ १०५
 तदेवाग्निः १०५
 तमेव विदित्वा ८२, ११४, १९८, २४०
 तयोरन्यः १५६
 ते ध्यानयोगानुगताः १८५
 तत्समश्चाभ्यधिकश्च २०३, २३०, ३४३,
 ३६०
 तत्र सूर्यो भाति ८५
 निष्कलं निष्क्रियम् १९, ५०७
 द्वा सुपर्णा १०८
 गगस्य शक्तिर्विधेयं ध्रुवने २१, ३५५,
 ३५८
 यो योनिम् १०५
 बालाग्रशतभागस्य १४७
 बृह इव स्तब्धः २०४
 वेदाहमेतं १०४
 साक्षी चेता केवलः ३५३

सर्वसारोपनिषत् ।

सत्यं विज्ञानं २५

सांख्यकारिका ।

मूलप्रकृतिः १०७
 सामान्यकरणवृत्तिः १६०

अनिर्दिष्टस्थलानि वाक्यानि ।

अग्निहोत्रं जुहोति प्रजाकामः २०५
 अणुः स्थूलः ८२
 अविद्यया मन्यते १८४
 अस्थि चैव तेन मांसं १६९
 आकाशवत्सर्वगतश्च २०४
 आगोहणं गोवृषं १८५
 इन्द्रो वैवस्वतः २८५
 कर्ता कारयिता हरिः १
 कश्चित्कल्याण्यो दक्षिणाः २९६
 कषाये कर्मभिः पक्वे २८६
 महा त्वा अनु १०९
 जन्मान्तरसहस्रेषु २३२
 ज्ञात्वा ज्ञात्वा च २२८
 ज्ञेयश्च १
 तत्र तथा तं न जनयन्ति १६९
 तत्र यः परमात्मा हि १५६
 तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति ३१४
 तस्याभिध्यानात्तृतीयं १८६
 तस्याग्निरेवाग्निः २०७
 तपसेव यथापूर्वं १२९
 तं यथा यथोपासते २२४, २३६
 तं विदित्वा ब्राह्मणो भवति २८३
 तृतीयं सर्वभूतस्थं ७०
 धीमान् स्रुचि चमसे वा २४१
 प्रथमां पिबते वह्निः १७२
 प्रथमं महतः ७०
 ब्रह्मणा सह ते सर्वे २३९-३३९
 मनुर्वैवस्वतः २८५
 यन्न दुःखेन २७८
 यमो वैवस्वतः २८५
 यमंन पृष्टस्तत्राहं १७७

यदस्य कर्मणः २०९

यमहरहर्वा० ८४

यज्ञो यजमानः १५२

यस्य वेदश्च वेदीच १७६

योन्यथा सन्त० २

यावज्जीवमग्निहोत्रं जुह्यात् २७०

विष्णोस्त्वं त्रीणिरूपाणि० ७०

शतान्युपः पुत्रपौत्रान् १८१

शाब्दे परेच ३४३

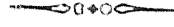
सर्वाण्यारुणानि पारंग्रहं० २८२

स सर्वं भवति १७२

संसर्गजैः कर्मदोषैः- १८०

श्रीमदणुभाष्यकृद्भिर्नामग्राहं निर्दिष्टा ग्रन्था

ग्रन्थकृतश्च ।

ग्रन्थाः ।

अथर्वोक्तिरसम् ।
आथर्वणोपनिषत् ।
उपाख्यानश्रुतिः ।
उपनिषद् ।
ऋक्शांता ।
ऐतरेयकम् ।
कठवल्ग्वी ।
कौपीनांकब्राह्मणोपनिषत् ।
गार्गीब्राह्मणम् ।
छान्दोग्यम् ।
ज्योतिर्ब्राह्मणाः ।
नेत्तिर्यकम् ।
दशमस्कन्धविबुतिः ।
पञ्चरात्रम् ।
सुषुप्तम् ।

बृहदारण्यकम् ।
ब्राह्मणम् ।
भक्तिहंसः ।
भगवद्गीता ।
भार्गवीविव्या ।
मुण्डकम् ।
भैत्रेयीब्राह्मणम् ।
रसशास्त्रम् ।
राणाचर्यायानां खिलानि ।
विद्वन्मण्डनम् ।
श्रीभागवतम् ।
श्वेताश्वतरोपनिषत् ।

ग्रन्थकृतः ।

मार्कण्डेयः ।
वेदव्यासः (व्यासः) ।
श्रीविद्वलः ।

BOMBAY SANSKRIT AND PRAKRIT SERIES.

*Edited under the supervision of the Publication Department
of the Bhandarkar Oriental Research Institute, Poona.*

	Rs	As.
o. I Pañcatantra, Book IV and V, edited with Notes by Dr. G. Bühler	0	4
o. II Nāgojibhaṭṭa's Paribhāsenduśekhara, Part I, Sanskrit Text and Various Readings, edited by Dr. F. Kielhorn (<i>out of Stock</i>)		
o. III Pañcatantra Books II, and III, edited with Notes by Dr. G. Bühler	0	4
o. IV Pañcatantra, Book I, edited with Notes by Dr. F. Kielhorn	0	6
o. V Raghuvamśa of Kālidāsa, with the Commentary of Mallinātha, Part I (Cantos 1-VI), edited with Notes by Mr. S. P. Pandit, M. A. ...	1	8
o. VI Mālavikāgnimitra of Kālidāsa, edited with Notes by Mr. S. P. Pandit, M. A., 2nd edition (<i>out of stock</i>)		
o. VII Nāgojibhaṭṭa's Paribhāsenduśekhara, Part IIA, Paribhāśās 1-37), Translation and Notes, by Dr. F. Kielhorn	0	8
o. VIII Raghuvamśa of Kālidāsa, with the Com- mentary of Mallinātha, Part II (Cantos VII- XIII) edited with Notes, by Mr. S. P. Pandit, M. A. (<i>out of stock</i>)		
o. IX Nāgojibhaṭṭa's Paribhāsenduśekhara, Part IIB, (Paribhāśās 38-69), Translation and notes, by Dr. F. Kielhorn	0	8
o. X Daśakumāracarita of Daṇḍin, Part I by Dr. Bühler, and Part II by Dr. Peterson, re-edited with Notes in one Volume, by G. J. Agashe ...	4	6
o. XI Nṭiśataka and Vairagyaśataka of Bhartṛhari, edited with Notes by Justice K. T. Telang, M.A. (<i>copy-right restored to the editor</i>)		
o. XII Nāgojibhaṭṭa's Paribhāsenduśekhara, Part IIC, (Paribhāśās 70-122), Translation and Notes, by Dr. F. Kielhorn	0	8

	Rs.	As.
No. XIII Raghuvamśa of Kālidāsa, with the Commentary of Mallinātha, Part III (Cantos XIV-XIX) edited with Notes, by Mr. S. P. Pandit, M. A. (<i>out of stock</i>)
No. XIV Vikramāṅkadevacarita of Bilhāṇa, edited by Dr. G. Bühler (<i>copy-right restored to the editor</i>)
No. XV Mālati-Mādhava, with the Commentary of Jagaddhara, edited with Critical Notes, etc. by Dr. R. G. Bhandarkar, <i>Second edition</i>	...	4 4
No. XVI Vikramorvaśiya of Kālidāsa, with Notes, by S. P. Pandit, M. A., <i>Third edition</i>	...	2 0
No. XVII Hemacandra's Deśinamamālā, Part I, by Prof. Pischel and Dr. Bühler, <i>Under revision</i>
No. XVIII* Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. I, Part I, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i>	...	1 8
No. XIX* Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. I, Part II, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i>	...	1 8
No. XX* Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. I, Part III, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i>	...	1 8
No. XXI† Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. II, Part I, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i>	...	3 0
No. XXII† Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. II, Part II, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i>	...	3 0
No. XXIII Vāsiṣṭha-Dharmaśāstra, edited with Notes by Dr. A. A. Führer, <i>Second edition</i>	...	0 12
No. XXIV Kādambarī by Bāṇa and his Son, Vol. I, Text, Vol. II, Notes and Introduction, by Dr. P. Peterson, Vol. II, <i>out of stock</i> , Vol. I, Rs. 2; <i>both together</i>	...	5 8
No. XXV Kirtikaumudī, edited with Notes, by Prof. A. V. Kathawate (<i>copy-right restored to the editor</i>)
No. XXVI† Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. II, Part III, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i>	...	3 0
No. XXVII Mudrārākṣasa of Viśākhadatta, with the Commentary of Dhundirāja, edited with Notes by Justice K. T. Telang, M. A. (<i>copy-right restored to the editor</i>)

* Nos. 18, 19 and 20 are bound together in one volume, the whole volume being priced Rs. 4-8.

† Nos. 21, 22 and 26 are bound together in one volume, the whole volume being priced Rs. 9.

		Rs.	As.
No. XXVIII*	Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. III, Part I, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i>	3	0
No. XXIX*	Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. III, Part II, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i>	3	0
No. XXX*	Vyākaraṇa-Mahābhāṣya of Patañjali, Vol. III, Part III, by Dr. F. Kielhorn, <i>Second edition</i>	3	0
No. XXXI	Subhāṣitāvali of Vallabhadeva, edited by Dr. P. Peterson and Pandit Durgaprasad	2	8
No. XXXII	Tarkakaumudī of Laṅkāśi Bhāskara, edited by Mr. M. N. Dvivedi (<i>copy-right restored to the editor</i>)		
No. XXXIII	Hitopadeśa of Nārāyaṇa, edited by Dr. P. Peterson	0	14
No. XXXIV	Gauḍavaho of Vākpati, edited by Mr. S. P. Pandit, M. A. (<i>under revision</i>)		
No. XXXV	Mahānārāyaṇa Upaniṣad, edited by Col. G. A. Jacob	0	7
No. XXXVI	Selections of Hymns from the R̥gveda (First Series) By Dr. P. Peterson, (<i>Fourth edi- tion</i>)	2	0
No. XXXVII	Śarīṅgadharapaddhati, Vol. I, edited by Dr. P. Peterson		
No. XXXVIII	Naiskarmyasiddhi, by Col. G. A. Jacob (<i>under revision</i>)		
No. XXXIX	Concordance to the Principal Upaniṣads and the Bhagavadgītā, by Col. G. A. Jacob	4	0
No. XL	Eleven Atharvaṇa Upaniṣads, with Dīpikās, edited by Col. G. A. Jacob, <i>Second edition</i>	1	8
No. XLI	Handbook to the study of R̥gveda, Part I, comprising Sāyana's Introduction to his R̥gveda- bhāṣya, with English Translation, by Dr. P. Peterson (<i>under revision</i>)		
No. XLII†	Daśakumāracarita of Daṇḍin, Part II, by Dr. P. Peterson		
No. XLIII	Handbook to the Study of R̥gveda, Part II, Comprising the Seventh Maṇḍala of R̥gveda with the Bhāṣya of Sāyana	2	8

* Nos. 28, 29 and 30 are bound together in one volume, the whole volume
being priced Rs. 9.

† See above, No. X.

LVIII Selections of Hymns from the Rgveda (Second Series), by Dr. P. Peterson (<i>under revision</i>)
LIX Parāśara's Dharma-Samhitā, with the Com- mentary of Sāyaṇa-Mādhavācārya Vol. II, Part I, by Mr. Vaman Shastri Islampurkar	...	4	0	
LX Kumārapālacarita of Hemacandra (in Prākṛit) by Mr. S. P. Pandit, M. A.	...	8	8	
LXI Rekhāgaṇita, Vol. I, by Messrs. H. H. Dhruva and K. P. Trivedi	...	12	0	
LXII Rekhāgaṇita, Vol. II, by Messrs. H. H. Dhruva and K. P. Trivedi	...	9	0	
LXIII Ekāvali of Vidyādhara, with Mallinātha's Commentary, edited by Rao Bahadur K. P. Trivedi	...	14	0	
LXIV Parāśara's Dharma-Samhitā, with the Com- mentary of Sāyaṇa-Mādhavācārya, Vol. II, Part II, by Mr. Vaman Shastri Islampurkar	...	5	0	
LXV Pratāparudra-yaśobhūṣaṇa of Vidyānātha, with Commentary, Ratnāpaṇa, of Kumārsvāmin, edited by Rao Bahadur K. P. Trivedi	...	11	0	
LXVI Harsacarita of Bāṇa, Part I, Text with Commentary, Saṅketa, edited by Dr. A. A. Führer	...	2	0	
LXVII Parāśara's Dharma-Samhitā, with the Com- mentary of Sāyaṇa-Mādhavācārya, Vol. III, Part I, by Mr. Vaman Shastri Islampurkar	...	4	0	
LXVIII Śrībhāṣya of Rāmānuja, Vol. I, Text, edited by Mr. Vasudev Shastri Abhyankar	...	11	0	
LXIX Dvyāśrayakāvya of Hemacandra, Vol. I, (Cantos I—X) by Prof. A. V. Kathawate	...	9	0	
LXX Vaiyākaraṇabhūṣaṇa of Koṇḍabhaṭṭa, with the Vaiyākaraṇabhūṣaṇasāra and the Commen- tary Kāśika of Harirāma, edited with Notes, by K. P. Trivedi	...	10	0	
LXXI Śaḍbhāṣācandrikā of Lakṣmidhara, with Introduction, Notes etc., by Rao Bahadur K. P. Trivedi	...	7	8	
LXXII Śrībhāṣya of Rāmānuja, Vol. II, Sanskrit Notes by Mr. Vasudev Shastri Abhyankar	...	6	8	

THE SAME LIST ABRIDGED AND ARRANGED ALPHABETICALLY.

(For fuller details see the earlier list.)

	Rs.	As.
Aitareya-Brāhmaṇa, Word-index to—, by Viswanath Balkrishna Joshi (out of Series)	4 0
Amarakośa with Maheśvara's Commentary, by Ramchandra Shaṣtri Talekar, (out of Series)	0 6
Aṇubhāṣya of Vallabha, with Commentary, by Shridhar Shastri Pathak, Part I	3 4
Āpastamba-Dharmasūtra, Part I, by Bühler, (No. 44)	1	3
Āpastamba-Dharmasūtra, Part II, by Bühler, (No. 50)	0	2
Atharvaveda-Samhitā with Sāyaṇa-bhāṣya, four volumes, by S. P. Pandit, (out of Series) ...	40	0
Ātharvaṇa Upaniṣads, eleven, with Dīpikās, by G. A. Jacob, (No. 40) ...	1	8
Bhaṭṭikāvya with Mallinātha's Commentary, Part I, by K. P. Trivedi, (No. 56) ...	9	0
Bhaṭṭikāvya with Mallinātha's Commentary, Part II, by K. P. Trivedi, (No. 57) ...	6	0
Concordance to the Principal Upaniṣads and the Bhagavadgītā, by G. A. Jacob, (No. 39) ...	4	0
Daśakumāracarita, Part I, by G. Bühler, (No. 10) and Part II, by P. Peterson (No. 42), both together ...	4	6
Deśi-nāmamālā, Part I, by Pischel and Bühler (No. 17)
Dvyāśrayakāvya, Part I, by A. V. Kathawate, (No. 69)	9	0
Dvyāśrayakāvya, Part II, by A. V. Kathawate (No. 76)	9	0
Ekāvali, with Commentary, by K. P. Trivedi, (No. 63)	14	0
Gaūḍavaho, by S. P. Pandit (No. 34)
Handbook to the Study of R̥gveda, Part I, by P. Peterson (No. 41)
Handbook to the Study of R̥gveda, Part II, by P. Peterson (No. 43) ...	2	8
Harṣacarita, with Commentary, by Führer (No. 66) ...	2	0
Hitopadeśa, by P. Peterson (No. 33) ...	0	14
Hymns from R̥gveda, Selection of, (First Series) by Peterson (No. 36) ...	2	0
Hymns from R̥gveda, Selection of, (Second Series) by Peterson, (No. 58)

	Rs. As.	
No. XLIV Āpastamba-Dharmasūtra, with the Commentary of the Hiranyakeśin Part I, by Dr. G. Bühler (<i>under revision</i>)
No. XLV Rājatarāṅgiṇī of Kalhana, Part I, (Cantos I to VII) by Pandit Durgaprasad	1	8
No. XLVI Patañjali's Yogasūtra, with the Scholia of Vyāsa, and the Commentary of Vācaspati, and the Vṛtti of Nāgojibhaṭṭa, by Rajaram Shastri Bodas and Vasudeo Shastri Abhyankar (<i>Second edition</i>)	3	8
No. XLVII Parāśara's Dharma-Samhitā, with the Commentary of Sāyaṇa-Mādhavācārya, Vol. I, Part I, by Mr. Vaman Shastri Islampurkar	2	2
No. XLVIII Parāśara's Dharma-Samhitā, with the Commentary of Sāyaṇa-Mādhavācārya, Vol. I, Part II, by Mr. Vama Shastri Islampurkar	2	0
No. XLIX Nyāyakośa by Mahāmahopādhyāya Bhīma-charya Jhalikar, (<i>under revision</i>)
No. L Āpastamba-Dharmasūtra, with the Commentary of Hiranyakeśin Part II, by Dr. Bühler (<i>under revision</i>)
No. LI Rājatarāṅgiṇī of Kalhana, Vol. II, (Canto VIII) by Pandit Durgaprasad (<i>under revision</i>)
No. LII Mrechakatika, Vol. I, Text with two Commentaries and Various Readings, by Mr. N. B. Godbole	3	8
No. LIII Navasāhasāṅkacarita, Part I, by Mr. Vaman Shastri Islampurkar	1	10
No. LIV Rājatarāṅgiṇī of Kalhana, Vol. III, containing the Supplements to the work, by Dr. P. Peterson (<i>under revision</i>)
No. LV Tarkasaṃgraha of Annambhaṭṭa, with Dipikā and Nyāyabodhini, edited with Notes by Mr. Y. V. Athalye and M. R. Bodas (<i>Second edition</i>)	3	0
No. LVI Bhaṭṭikāvya, edited with the Commentary of Mallinātha, Vol. I, by Rao Bahadur K. P. Trivedi	9	0
No. LVII Bhaṭṭikāvya, edited with the Commentary of Mallinātha, Vol. II, by Rao Bahadur K. P. Trivedi	6	0

११ ज्ञोत एवेत्यधिकरणम् ।

गुणान्निरूपयन्प्रथमतश्चैतन्यगुणमाह ।

ज्ञोत एव ॥ २।३।१८ ॥

- ज्ञश्चैतन्यस्वरूपः । अत एव श्रुतिभ्यो विज्ञानमय इत्यादिभ्यः ।
- ५ सर्वविप्लववादी ब्रह्मवाक्यान्मुदाहृत्य सूत्रोक्तसिद्धान्तमन्यथाकृत्य श्रुतिसूत्रोलङ्घनेन प्रगल्भते । स वक्तव्यः । किं जीवस्य ब्रह्मत्वं प्रतिपाद्यते जीवत्वं वा निराक्रियत इति । आद्य इष्टापात्तिः । न हि विस्फुलिङ्गोऽग्न्यंशो भूत्वा नाग्निः । द्वितीये स्वरूपनाशः । जीवत्वं कल्पितमिति चेन्न । अनेन जीवेनात्मना (छां. ६।३।२) इति श्रुतिविरोधात् । न चानादिरयं
- १० जीवब्रह्मविभागो बुद्धिकृतः । प्रमाणाभावात् । सदेव सोम्येदमग्र आसीदिकमेवाद्वितीयम् (छां. ६।२।१) इति श्रुतिविरोधश्च । न च जीवातिरिक्तं ब्रह्म नास्ति । सर्वश्रुतिसूत्रनाशप्रसंगात् । यः सर्वज्ञः सर्वशक्तिः । अयमात्मापहतमात्मा (छां. ८।१।५) अधिकं तु भेदनिर्देशात् (ब्र. सू. २।१।२२) इत्यादिबाधः । तस्मात् सदंशस्य तद्व्यपदेशवाक्यमात्रं
- १५ स्वीकृत्य शिष्टपरिग्रहार्थमाध्यमिकस्यैवायमपरावतारो नितरां सद्भिरुपेक्ष्यः ॥ २।३।१८ ॥ ११ ॥

१२ उत्क्रान्तिगत्यागतीनामित्यधिकरणम् ।

उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ॥ २।३।१९ ॥

- अत एवेति वर्तते । स यदास्माच्छरीरादुत्क्रामति स हैवैतैः सर्वै-
- २० रुत्क्रामति । ये के चास्माल्लोकात्प्रयान्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्ति (कौ. ३।३) इति । तस्माल्लोकात्पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्मणे । श्रुत्युक्तानामुत्क्रान्तिगत्यागतीनां श्रवणाद्यथायोग्यं तस्य परिमाणमङ्गीकर्तव्यम् यद्यपि-आराग्रमात्रो ह्यपरोपि दृष्टः (श्वे. ५।८) इति श्रुत्यैव परिमाणमुक्तं

एव जीवश्चैतन्यमात्रं शरीरादिसंघाते प्रविष्ट इति चिति तन्मात्रेण प्रवेशो च मोक्ष इति चौडुलोमिराचार्यः । काशकृत्स्नस्त्वासक्त्या विषयभोक्तृरूपं भगवत एव जीव इति तेपि स्वमतानुसारेणात्र परिहरन्ति । तत्र पुत्रादि-प्रियसहवचनार्जिवप्रकरणमेवैतदित्याशङ्क्य जीवोपक्रमस्यान्यत्वयोजन-मित्याह । प्रतिज्ञासिद्धेरिति षष्ठी । तस्या लिङ्गमंशत्वाज्जीवस्य तदभेदेनो-पक्रमः प्रतिज्ञासिद्धेर्लिङ्गं भवति । एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञा ।

तस्यैवाग्रे व्युत्पाद्यमानत्वान्तस्या एतत्साधकम् । यथा जीवो भगवा-नेवं जड इति । एवमाश्मरथ्यो मन्यते । श्रोतव्यादिविषयस्तु भगवानेव । तस्मान्नियतधर्मजीववादेपि न जीवोपक्रमो दोषः ॥ १।४।२० ॥

उत्क्रमिष्यत एवंभावादित्यौडुलोमिः ॥ १।४।२१ ॥

लिङ्गमित्यनुवर्तते । यदत्र जीवोपक्रमेण भगवतः श्रवणादिकमुक्तं तत्संसारभावादुत्क्रमिष्यतो जीवस्य लिङ्गम् । मुक्तौ जीवो भगवानेव भविष्य-तीति ज्ञापकम् । अन्यथा सैव कथममृता भवेत् । इतिशब्दो हेतौ । छि-या विश्वासार्थं गौणप्रियवैराग्यार्थं च जीवोपक्रमः कर्तव्य एवेत्यौडुलोमि-राचार्यो मन्यते तस्माद् भिन्नजीवपक्षेपि नात्र दूषणम् ॥ १।४।२१ ॥

अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः ॥ १।४।२२ ॥

लिङ्गमित्येव । भगवत एवावस्था जीव इति । अतः संसारदशाया-मपि जीवो ब्रह्मेति नात्रोत्क्रमणमुपचारो वा । अन्यथा कथमात्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवतीति । न ह्यन्यस्य सर्वं प्रियं भवति । मोक्षस्तु ज्ञानमेव । उत्तरत्र कर्तव्याभावात् । अवस्थया व्यवसायात् सिद्धान्ता-द्विशेषः । इतिशब्देनैतावदरे खल्वमृतत्वमित्युपसंहारो हेतुरस्य पक्षस्येति काशकृत्स्नो मन्यते । तस्माज्जीवोपक्रमो भगवत एवावस्थाविशेषो जीव इत्यस्य पक्षस्य लिङ्गम् । तस्मान्मैत्रेयीब्राह्मणेनापि जीवद्वारा प्रकृतिकारण-वादासिद्धिरिति सिद्धम् ॥ १।४।२२ ॥ ७ ॥

एवं प्रकृतिकारणवादनिराकरणेन ब्रह्मण एव कारणत्वे सिद्धे-
प्यर्थजरतीयतयोभयस्थापनपक्षं परिहर्तुमधिकरणमारभते ।

८ प्रकृतिश्चेत्यधिकरणम् ।

प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात् ॥ १।४।२३ ॥

- ५ ननु ब्रह्मकारणतां न निराकुर्मः श्रुतिसिद्धत्वात् । किंतु समवा-
यिकारणं प्रकृतिरेव । कार्यकारणयोरवैलक्षण्यात् । समवायिकारणानुरोधि
हि कार्यम् । अन्यत्सर्वं भगवानस्तु । अपेक्ष्यतं च समवायिनिमित्तयोर्भेदः ।
कर्मण्यपि श्रुतिस्मृतिसमवायो धर्मे । एवं ब्रह्मवादेऽपि स्मृत्युक्ता प्रकृतिः
समवायि कारणम् । ब्रह्म निमित्तकारणमित्येवं प्राप्ते । उच्यते । प्रकृतिश्च ।
- १० निमित्तकारणं समवायिकारणं च ब्रह्मैव । प्रकृतिपदप्रयोगात्स्मृतिसिद्ध-
तृतीयसर्वधर्मापदेशः । चकारात् यथेत्यादिसर्वसंग्रहः । कुत एतत् । प्रतिज्ञा-
दृष्टान्तानुपरोधात् । प्रतिज्ञा—अपि वा तमादेशमपाक्ष्यो येनाश्रुतं श्रुतं भव-
त्यमतं मतं भवत्यविज्ञातं विज्ञातं भवति (छां. ६।१।२) इति । दृष्टान्तो-
यथैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृण्मयं विज्ञातं स्यात् (छां. ६।१।४) इत्यादि ।
- १५ प्रतिज्ञादृष्टान्तयोरनुपरोधोबाधनं तस्मात् । समवायिकारणज्ञाने हि कार्य-
ज्ञानम् । उभयोर्ग्रहणमुपचारव्यावृत्त्यर्थम् । उपक्रमोपसंहारवत् । प्रतिज्ञामा-
त्रत्वेदृष्टद्वारापि भवेत् । दृष्टान्तमात्रत्वे त्वनुमानविधया स्यात् तथा सति
सर्वसमानधर्मवद् ब्रह्म स्यान्न समवायिकारणम् । उभयोर्ग्रहणे तु प्रति-
ज्ञाया दृष्टमेव द्वारमिति समवायित्वसिद्धिः । कार्यकारणयोर्भेदाभेदमतनि-
- २० राकरणाय पिण्डमणिनखनिकृन्तनग्रहणम् ॥

तथा सति यत्र कचिद् भगवाञ्ज्ञातः सर्वत्र ज्ञातो भवति । सर्वं च
ज्ञातं भवतीति सामान्यलक्षणप्रत्यासत्तिनिराकरणाय च—वाचारम्भणं विका-
रो नामधेयम् (छां. ६।१।४) इति ।

- अलीकत्वानिराकरणाय च मुक्तिकेत्येत । ब्रह्मत्वेनैव जगतः सत्यत्वं
२५ नान्यथेति । सामान्यलक्षणप्रत्यासत्तिनिराकरणं च स्पष्टमेवाग्रे त्रीणि

	Rs.	As.
No. LXXIII Nirukta of Yāska, with Durgācārya's Commentary, Vol. I, by Professor H. M. Bhaskamkar	9	8
No. LXXIV Parāśara's Dharma-Saṁhitā, with the Commentary of Sāyaṇa-Mādhavācārya Vol. III, Part II, by Vaman Shastri Islampurkar ...	5	8
No. LXXV Kāvya-darśa of Daṇḍin with a new Commen- tary, edited with Notes by Prof. S. K. Belvalkar and Rangacharya Raddi Shastri, Parts I and II published, Part III in Press; The published Parts together	4	4
No. LXXVI Dvyāśrayakāvya of Hemacandra with the Commentary of Abhayatilakagaṇi, Vol. II, (Cantos XI—XX) by Prof. A. V. Kathawate ...	9	0
No. LXXVII Aṇubhāṣya of Vallabhācārya, edited with an original Sanskrit Commentary by Pandit Shridhar Shastri Pathak, Part I, Text ...	3	4

WORKS OUT OF SERIES.

Aitareya Brāhmaṇa, Word-index to—, compiled by Pandit Vishwanath Balkrishna Joshi ...	4	0
Amarakośa with Maheśvara's Commentary, edited, with an Index, by Mr. Ramchandra Shastri Talekar	0	13
Atharvaveda Saṁhitā, with the Commentary of Sāyaṇācārya, edited by Mr. S. P. Pandit, <i>Four volumes, at Rs. 10 each</i> ...	40	0
Kāvya-prakāśa*, edited by Vamanacharya Jhalkikar with his own Commentary, <i>Fourth edition</i> ...	6	0
Vendidad, <i>Complete in two volumes</i> ...	5	0

* Kāvya-prakāśa, Ullāṣas I and II (available separately) ... 0 10
Kāvya-prakāśa, Ullāṣas I, II, and X with Jhalkikar's Sanskrit
Introduction (available separately) ... 3 0

	Rs.	As.
Kādambari, Vol. I, Text and Vol. II, Notes and Introduction, by Dr. Peterson, (No. 24)	...	6 6
Kāvyaṇṛākāṣa,* with a Commentary, by Vamanacharya Jhalkikar (out of Series)	...	6 0
Kāvyaḍarṣa with Commentary, Notes, etc. by S. K. Belvalkar and Raddi Shastri, Parts 1 and 2 (Part 3 in Press)	...	4 4
Kirtikaumudī, by A. V. Kathawate, (No. 25)
Kumārāpālacarita, by S. P. Pandit, (No. 60)	...	8 8
Mṛcchakaṭika, Vol. I, by N. B. Godbole (No. 52)	...	3 8
Mālavikāgnimitra, by S. P. Pandit, (No. 6)
Mālatī-Mādhava, by R. G. Bhandarkar, (No. 15)	...	4 4
Māhābhāṣya, Vyākaraṇa—, of Patañjali, Vol. I, Parts I, II, and III together (Nos. 18, 19, 20)	...	4 8
Māhābhāṣya, Vyākaraṇa—, of Patañjali, Vol. II, Parts I, II, and III together (Nos. 21, 22, 26)	...	9 0
Māhābhāṣya, Vyākaraṇa—, of Patañjali, Vol. III, Parts I, II, and III together (Nos. 28, 29, 30)	...	9 0
Mudrārākṣasa, by K. T. Telang, (No. 27)
Mahānārāyaṇa Upaniṣad, by G. A. Jacob (No. 35)	...	0 7
Naīṣkarmyasiddhi by G. A. Jacob, (No. 38)	...	2 8
Navasāhasāṅkacarita Part I, by Vaman Shastri Islampurkar, (No 53)	...	1 10
Nirukta of Yāska, with Durga's Commentary, Vol I, by H. M. Bhadkamkar...	...	9 8
Nīti and Vairāgya Śatakas, by K. T. Telang, (No. 11)
Nyāyakoṣa, by Bhimacharya Jhalkikar, (No. 49)
Pañcatantra, Book I, by F. Kielhorn, (No. 4)	...	0 6
Pañcatantra Books II and III, by G. Bühler, (No. 3)	...	0 4
Pañcatantra, Books IV and V by G. Bühler, (No. 1)	...	0 4
Parāśara Dharma-Samhitā, Vol. I, Part I, by Vaman Shastri Islampurkar, (No. 47)	...	2 2
Parāśara Dharma-Samhitā Vol. I, Part II, by Vaman Shastri Islampurkar, (No. 48)	...	2 0
Parāśara Dharma-Samhitā Vol. II, Part I, by Vaman Shastri Islampurkar, (No. 59)	...	4 0
Parāśara Dharma-Samhitā, Vol. II, Part II, by Vaman Shastri Islampurkar, (No. 64)	...	5 0
* Kāvyaṇṛākāṣa, Ullāsaṣ I and II (available separately)	...	0 10
Kāvyaṇṛākāṣa, Ullāsaṣ I, II, and X with Jhalkikar's Sanskrit Introduction (available separately)	...	3 0

Parāśara Dharma-Saṁhitā, Vol. III. Part I, by Vaman Shastri Islampurkar, (No. 67)	4	0
Parāśara Dharma-Saṁhitā, Vol. III, Part II, by Vaman Shastri Islampurkar, (No. 74)	5	8
Paribhāṣenduśekhara, Part I, by Kielhorn, (No. 2)
Paribhāṣenduśekhara, Part II A, by Kielhorn, (No. 7)	0	8
Paribhāṣenduśekhara, Part II B, by Kielhorn, (No. 9)	0	8
Paribhāṣenduśekhara, Part II C, by Kielhorn, (No. 12)	0	8
Pratāparudrayaśobhūṣaṇa, of Vidyānātha, with Commentary, by K. P. Trivedi, (No. 65)	11	0
Raghuvamśa, Part I, by S. P. Pandit, (No. 5)	1	8
Raghuvamśa, Part II, by S. P. Pandit, (No. 8)
Raghuvamśa, Part III, by S. P. Pandit, (No. 13)
Rājatarāṅgiṇī, Part I, by Durgaprasad, (No. 45)	1	8
Rājatarāṅgiṇī, Part II, by Durgaprasad, (No. 51)
Rājatarāṅgiṇī, Part III, by P. Peterson, (No. 54)
Rekhāgaṇita, Part I, by H. H. Dhruva and K. P. Trivedi, (No. 61)	12	0
Rekhāgaṇita, Part II, by H. H. Dhruva and K. P. Trivedi, (No. 62)	9	0
Śārngadharapaddhati, Part I, by P. Peterson (No. 37)
Śaḍbhāṣācandrikā of Lakṣmīdhara, by Trivedi, (No. 71)	7	8
Śrībhāṣya, Part I, by Abhyankar Shastri, (No. 68)	11	...
Śrībhāṣya, Part II, by Abhyankar Shastri, (No. 72)	6	0
Subhāṣitāvalī of Vallabhadeva, by Peterson (No. 31)	2	8
Tarkakaumudī of Laugākṣi Bhāskara, by N. M. Dvivedi, (No. 32)
Tarkasaṁgraha of Annambhaṭṭa, by Y. V. Athalye and M. R. Bodas (No. 55)	3	0
Vāsiṣṭha-Dharmaśāstra, by A. A. Führer, (No. 23)	0	12
Vaiyākaraṇabhūṣaṇa of Koṇḍabhaṭṭa, with two Commentaries, by K. P. Trivedi, (No. 70)	10	0
Vendidad, in Two Volumes, (out of Series)	5	0
Vikramāṅkadevacarita, by G. Bühler, (No. 14)
Vikramorvaṣīya by S. P. Pandit, (No. 16)	2	0
Yogasūtras of Patañjali, by Rajaram Shastri Bodas, and Vasudev Shastri Abhyankar, (No. 46)	3	8

BOMBAY SANSKRIT AND PRAKRIT SERIES.

i) Works in Press.

- (1) Anubhāṣya of Vallabhācārya with an Original Commentary by Pandit Shridhar Shastri Pathak, Part II.
- (2) Gaūḍavaho of Vākpati, by S. P. Pandit, No. 34 (*Second edition*).
- (3) Hymns from Rgveda, Second Selection, By P. Peterson, No. 58 (*Second edition*).
- (4) Kāvyaḍarśa of Daṇḍin with Com. Notes, etc. Part 3, by Dr. S. K. Belvalkar, and Raddi Shastri (No. 75).
- (5) Kāvyaḷamkārasārasaṁgraha by N. D. Banhatti.
- (6) Syādvādamāñjari of Malliṣeṇa with the Com. of Hemacandra and Notes by Prof. A. B. Dhruva, M. A., LL. B.
- (7) Tarkabhāṣā of Keśavamīśra, with Notes, by Prof. D. R. Bhandarkar and Pandit Kedarnath.

(ii) Works under Revision.

- (1) Āpastamba-Dharmasūtra Parts I and II, by Bühler, Nos. 44 and 50 (*Second edition*).
- (2) Deśi-nāmamālā of Hemacandra, Second edition, with an Index by Prof. P. V. Ramanujaswami, M. A. (No. 17).
- (3) Handbook to the study of Rgveda Parts I and II by P. Peterson, Second edition (Nos. 41 and 43.)
- (4) Naiṣkarmyasiddhi Second edition, by Prof. Hiriyanna, M. A., (No. 38)
- (5) Nyāyakośa by Vamanacharya Jhalkikar, Second edition, revised and enlarged, (No. 49.)
- (6) Rājatarāṅgini of Kalhana, Parts I, II, and III, by P. Peterson and Pandit Durgaprasad, Second edition, (Nos. 45, 51 and 54).

(iii) Works in Preparation.

- (1) Mr̥cchakaṭika, Vol. II, Notes, etc., by Sardar K. C. Mehendale, B. A.
- (2) Nirukta, Vol. II, by R. G. hadkamkar, M. A.
- (3) Prakriyākaumudī of Rāmacandra, by Rao Bahadur K. P. Trivedi, B. A.
- (4) Vyavahāramayūkha of Nilakaṇṭha, by Professor P. V. Kane, M. A., LL. M.

GOVERNMENT ORIENTAL (HINDU) SERIES.*(i) Works in Press.*

- (1) Sarvadarśanasamgraha of Sāyana, with a new commentary by Mahāmahopādhyāya Vasudeo Shastri Abhyankar.

(ii) Works undertaken.

- (1) Āpastamba Śulba-Sūtra by Prof. R. N. Apte, M.A., LL. B.
 (2) Br̥hatsamhitā of Varāhamihira by Mr. R. V. Patwardhan, B. A., LL. B.
 (3) Nighaṇṭu and Nirukta by Prof. V. K. Rajwade, M. A.
 (4) R. G. Bhandarkar's Collected Writings, Vol. I, by Mr. N. B. Utgikar, M. A.
 (5) R. G. Bhandarkar's Collected Writings, Vol. II, by Mr. N. B. Utgikar, M. A.
 (6) R. G. Bhandarkar's Collected Writings, Vol. III, by Mr. N. B. Utgikar, M. A.
 (7) R. G. Bhandarkar's Collected Writings, Vol. IV, by Mr. N. B. Utgikar, M. A.
 (8) Śābarabhāṣya with Com., by Dr. Ganganath Jha, M. A.,
 (9) Vyākarna-Mahābhāṣya, English Translation, by Prof. K. V. Abhyankar, M. A., and Mahāmahopādhyāya Vasudeo Shastri Abhyankar.
 (10) Vyākarna-Mahābhāṣya, Word-Index to—, by Shridhar Shastri Pathak and Siddeshwar Shastri Chitrao.
 (11) Mīmāṃsānyāya-prakāśikā of Āpadeva, by Pandit Padmanabha Shastri.
 (12) Taittiriya Samhitā, Word-Index to—, by Pandit Parashuram Shastri.
 (13) Nyāyasūtras with Vatsyāyana's Bhāṣya, by Principal A. B. Dhruva, M. A., LL. B.
 (14) Kāśikāvṛtti by Mahāmahopādhyāya Shivadatta Shastri.

Acc. No. 4985

R6893, 5x1, 1

Call No. N26.1

abhacharya

ashya

MURUGAN BINDING WORKS
Printers, Binders & Gilders,
Suppliers Of All Library
Requirements
No., 3, Bommulier Street.
MADRAS-1.

MISCELLANEOUS WORKS.

(i) *In Press.*

(1) List of new. Mss. added to the Government Manuscripts Library (1895-1915).

(ii) *In Preparation.*

(1) Catalogue of Sir R. G. Bhandarkar's Private Library.

***The Annals of the Bhandarkar Oriental Research Institute, issued six-monthly. Annual Subscription Rs. 10.

Vol. I, Part I. July 1919.

Do. Part II. January 1920.

Vol. II, Part I. July 1920.

Do. Part II. January 1921.

R68 93,5 n,1
N26.1